

2733

੧੬

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
(ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਅਕਸ਼ੇਪਨ ਨੰ: 2733

ਕਲਾਸ ਨੰ:

ਸ਼ੈਲਡ ਨੰ: ਮੋਖ:

(੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਿ ਉਹ ੧੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਕ ਨਹੀਂ ਰਖ ਸਕਣਗੇ ।

(੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ ਫੀ ਕਿਤਾਬ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ—ਜੇਕਿ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ।

(੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ।

ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ ।

(੫) ਖਰਾਬ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰਖਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ।

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਵਾਲ

ਨੋਟ—ਇਸਤੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਲ
ਪੁਸਤਕ ਜਨਮ ਸਾਹਿਬਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਲਿਖਾਏ ਹਾਂ ਆਵੇ ਤੇ
ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਲਟਕੇ ਹਨ ।
ਤਾ—ਲਾਡੁਸਿੰਘ ਮੈਂ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਅ
ਸ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

8373

2733

ਸਿੱਖ ਕੇਂਦਰੀ ਸਾਇਕਲ

ਹਨੂੰਮਾਨ ਨਾਟਕ

ਸਮੇਤ ਪ੍ਰਿਯਦਰੇ

ਹਸਬ ਫਰਮਾਇਸ ਮਲਕ ਹੀ
ਰਾਤ ਜਰਕੁਤ ਬਕੇ ਯੀਤਾਲ
ਮੁਜਤਬਾਈ ਮੈਂ ਛਾਪਾਗਿਆ
مجتبائی پرکس لاہور میں چھپا

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਬ ਹਨੂਮਾਨ ਨਾਟਕ ਕ੍ਰਿਤ ਕਵਿ ਹਿਰਦੇ ਰਾਮ ਕੀ
 ਕਾ ਬਿਤਾ॥ ॥ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਪਾਣ ਪਾਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਹੀ ਸੋ ਗਤਿ ਅਗਤ ਨ ਗਤਿ ਕੇ ਚਰਨ ਸਿਰ ਨਾਇਹੋ॥ ਸ
 ਦਾ ਸੀਲ ਪਾਤਿ ਸਤ ਪਾਤਿ ਏਕ ਨਹੀ ਬ੍ਰਤਿ ਸਿਵ ਸਨ
 ਕਾ ਦਿ ਪਾਤਿ ਜਸਾਹਿ ਸੁਨਾਇਹੋ॥ ਸੁਰ ਪਾਤਿ ਹੂਕੇ ਪ
 ਤਿ ਜਾਨ ਕੀ ਕੇ ਪਾਤਿ ਰਾਮ ਨੈਨ ਕੋਰ ^{ਇਵ} ਚਰ ਕ ਬਹੁ ਤੇ
 ਪਰ ਜਾਇਹੋ॥ ਫੁਰੇ ਬਾਕ ਪਾਤਿ ਸਨੇ ਸਿਤ ਸਾਧ ਮ
 ਤਿ ਤਬ ਐਸੇ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਕੇ ਕਛੁ ਕ ਗੁਨ ਗਾਇਹੋ॥
 ੧॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਕਾਹੂ ਕੇ ਸਚ ਸੁਤੀ ਬਰ ਪੁਰ
 ਨ ਕਾਹੂ ਕੇ ਹੈ ਸਿਵ ਸੇ ਬਰ ਦੇਯਾ॥ ਕਾਹੂ ਕੇ ਹੈ ਚਤੁਰਨ
 ਨ ਕੋ ਬਰ ਕੇਉ ਗਾਜਾਨਨ ਆਸ ਬਸੈ ਯਾ॥ ਕਾਨ ਸੁ
 ਨੇ ਪਹਿਚਾਨ ਨ ਕਾਹੂ ਸੋ ਸਾਰੁ ਕਹੈ ਕਵਿ ਰਾਮ ਕਹੈ
 ਯਾ॥ ਜਾਨਤ ਸੀ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹਿ ਜਾ ਸੁਨਾਏ
 ਸਬ ਹੋਰ ਸਹੈ ਯਾ॥ ੨॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤਾ॥ ॥ ਅਸਾਮ
 ਪਾਨ ਦੇਹ ਸੋ ਮੇਰਾ ਤਿਕ ਜਨੇ ਨੇਹੁ ਸਾਧੋ ਦੇਹ ਪੁਮ
 ਪਾਪ

੨ ਬੁੰਦੋਂ ਜਪਾਤਾਹੀ ਨਾਮਕੋ ਚਰਨ ਸੋਚੇ ਜਰਸ
 ਭਰੇ ਤਾਕੋ ਭੁਯੋ ^{ਭੁਯੋ} ਸਾਲਿ ਜਾਇਨ ਪਰਾਗ ਪਾਉਤਾ ^{ਕਮਲ}
 ਹੀ ਛਿਨ ਕਾਮਕੋ ਰਾਮ ਮੁਖਿ ਧੁਨਿ ਸੁਨਿ ਭੁਯੋ ਮਿ
 ਗਤਾਹੀ ਛਿਨ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਮੀਨ ਡਰ ਹੈ ਨ ਕਾਲ ਘ
 ਮੁਕੋ ^{ਸੁਖ} ਵੈਉਦਾਰ ਰਾਇ ਹੈ ਭੁਗਤਿ ਭੀਖ ਮਾਗੋ ਵੈ
 ਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਚੰਦਮਾ ਚੋਕੋ ਰਮਨ ਰਾਮਕੋ ॥ ੩ ॥
 ਸੈਯਾ ॥ ਸੈਵ ਕਹੈ ਸਿਵਯਾ ਰਪੁ ਬੀਰਹਿ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਕਹੈ ਸਬ ਬੰਦ ਪਦੇਯਾ ਬੋਧ ਕਹੈ ਇਕ ਕ
 ਰਮ ਕਹੈ ਇਕ ਧਰਮ ਕਹੈ ਇਕ ਧਾਮ ਸਹੈਯਾ ॥
 ਏਕ ਕਹੈ ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਜਨ ਏਕ ਕਹੈ ਘਟ ਪਾ
 ਨ ਬਸੈਯਾ ਭੇਪੁ ਰਾਮ ਸੁਨੈ ਅਪਨੇ ਜਸੁ ਹੈ ਸ
 ਬ ਦੁਖੋ ਸਨ ਦੋਰ ਸੁਨੈਯਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥
 ॥ ਕੋ ਸਲ ਤਨੈਯਾ ਤਨੈ ਕੁਸਲ ਨਿਧਾਨ ਪੁਰੁ ਕ
 ਲਿ ਮਲਿ ਮਬਨ ਸੁਸਾਧਨ ਕੇ ਪਾਨ ਹੈਂ ਕਰੁਨਾ
 ਕੀ ਖਾਨ ਪਹਿਚਾਨ ਜਾਕੀ ਦੀਨਨ ਸੋ ਮਾਨ ਲੇਤ
 ਜੀਕੀ ਸਬ ਹੀ ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈਂ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ
 ਰੀਝੈ ਨੈਕ ਕੀਏ ਸੇਵ ਹੀਏ ਪਰ ਘੀਰ ਜਾਨ ਬੇਕੋ
 ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ਹੈਂ ਬਾਰਿਦ ਸੇਸਾਮ ਅਭਿਰ
 ਮ ਜਾਪ ਕੀਏ ਕਾਮ ਮੇਸੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੇ ਹੀਏ ਬਿ

ਬਿਰਾਜਮਨਹੈ॥੫॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਰਾਮਕੇ ੩
 ਨਾਮਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੋ ਜਿਨ ਧਾਮ ਕੇ ਕਾਮ ਰਹੇ ਉਰਝਾ
 ਈ॥ਜੋਨ ਬਨੈ ਤਉ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੁਨ ਲੈ ਗੁਨ ਕੇ ਤ
 ਜ ਆਰਸ ਤਾਈ॥ਪੋਟ ਹੀ ਮੇ ਜਿਨ ਪੋਟ ਭਰਿਐ ਅ
 ਬ ਪੋਟ ਕੇ ਕਾਜ ਕਹਾ ਦੁਰਤਾਈ॥ਲੈ ਸਿਖ ਆਵਰੇ
 ਆਵ ਚਲੀ ਜੈਸੇ ਪਾਨੀ ਮੇ ਨਾਉ ਮਲਾਹ ਚਲਾਈ
 ॥੬॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਰਾਮਕੇ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਮੋਨੇ
 ਜ ਲਜਾਇ ਮੋਨੇ ਨਿਜ ਦੇਹ ਬਿਸਾ ਕਮੋ॥ਮਜਨ ਕ
 ਜ ਕੀਚ ਉਦਵਰਤਨ ਤਾਹੀ ਕੋ ਲੈ ਨੈਰੁ ਚਾਂਦ ਉਭ
 ਯੋ॥ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਬੀਰ ਕੇ ਬਾਕ ਬਿਲਾਸ ਤੇ ਧਰਮ
 ਰਚੇ ਤਈ ਲੋਕ ਬਿਸਾ ਕਮੋ॥ਨੈਨ ਕੀ ਕੋਰ ਤੇ ਨੇਹ
 ਕੀਚ ਬਿਧੁ ਡੀਲ ਕੀ ਛਾਹ ਤੇ ਸੀਲ ਸਵਾ ਕਮੋ॥੭॥
 ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਕਮੋ ਧਰਤੇ ਧਰ ਧੀਰ ਸਬੈ ਭਟ
 ਹੋਨ ਕਛੁ ਬਲ ਕਾਹੂ ਕੇ ਪੈਤੇ॥ਛੰਡ ਅਸ੍ਰੋਂ ਟਿ ਤਕੇ
 ਕਰ ਕੰਡੂਨ ਨਾਤ ਟਿ ਕਮੋ ਭਿਗਨੀ ਦਨ ਸੇਤੇ॥ਕਮੋ
 ਟਰਤੇ ਸੁਖ ਰਾਵਨ ਕੇ ਧਨ ਤੋਰ ਕਹੈ ਸੀਯ ਲਾਇ
 ਕ ਕੋਤੇ॥ਜੋਰ ਪੁ ਬੀਸ ਸਿਰੇ ਮਣ ਭੁਤੁ ਲਿ ਰਾਜੀ
 ਵ ਲੋਚਨ ਰਾਮਨ ਹੋਤੇ॥੮॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥
 ॥ਮੋ ਬਿਨਤੀ ਅਹਿਨਾ ਬਕਹੈ ਬਿਧਿ ਹੋ ਬਿਨ ਕਾਜ

੪ ਨਕਾਹੇਤੇਕੀਨੋਹੋਡਰਪਯੋਸੁਨਿਬਾਤਫਨਿੰਦਡੁਰੀਸਿ
 ਰਨੈਕਫੁਟੈਪੁਰਤੀਨੋਹੈਕਹੁਕੋਨਸੁਨੈਜਸਰਾਮਕੇਸ
 ਸਕੀਪਾਇਕੈਸੁਸਨਲੀਨੋਮੇਸੁਮਕੈਡਈਲੋਕਰ
 ਚੇਤੁਹਿਅੇਸੇਹੀਜਾਨਤਹੀਸਿਰਦੀਨੋ॥੮॥ ਸੈਯਾ
 ॥ ਸੀਰਘੁਬੀਰਸਿਰੋਮਣਕੀਯਾਹਿਕੀਰਤਿਹੈ
 ਕਿਧੋਂਵੁਤੀਬਖਾਨੋਆਨਿਦਈਕਮਲਾਹਰਿਕੀਯ
 ਹਬਾਤਸੁਨੇਸੁਰਲੋਕਡੁਰਾਨੋਜਾਨਯਹੈਮੁਖਚਾਰਿ
 ਕੀਏਬਿਧਿਸੀਰੁਰਹੈਅਜਹੂੰਲਪਟਾਨੋਸਕ੍ਰਸਹ
 ਸੁਕੀਏਚਖਚੋਕਫੁਹੁਮੁਖਬਜਾਹਕੀਯੋਨਸਮਾਨ
 ॥੧੦॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਭੋਗਹਿਛਾਡਨਜੇਗਾਕ
 ਰੇਕੋਊਮੇਸਿਫਲੋਸਿਫਲੋਕਨਿਹਾਰੇਯੋਆਗਾਮ
 ਤੇਨਮਿਟੈਮਨਕੋਗਮਬੇਦਬਿਬਾਦਨਜਾਇਬਿਚ
 ਯੋਮੋਨਤੇਕੋਨਸੁਰੇਟੀਲਹੈਬਿਨਬੋਲਖੁਲੈਪ
 ਚੋਕੋਨਕਿਵਯੋਤਾਤੇਯਹੈਜੀਯਜਾਨਤਹੈਜਿਨਰ
 ਮਕਯੋਤਿਨਕਾਜਸਵਾਰਿਯੋ॥੧੧॥ ॥ਸੈਯਾ
 ॥ਹੈਨਕਹੂੰਕਵਿਅਤਿਸੁਸੁੰਦਰਸੰਤਸਮੂਹਤਉ
 ਸੁਖਪੈਯੋਂਕਾਹੇਤੇਰਾਮਕੇਨਾਮਮਿਲੀਕਵਿਰਾ
 ਮਤੁਮੇਸਿਰਨਾਇਸੁਨੈਹੈਂਖਾਰੇਊਨੀਰਨਵਾਇ
 ਗਾਈਦਹਿਜੋਬਕੋਊਚਰਨੇਦਕਵੈਹੈਂਕੋਨਸੁਸ
 ਫਕਰ ਜੇਕਰ

ਧੁਨ ਆਵਰ ਸੋਕਾਹਿ ਮੁੰਡ ਚੜਾਇਨ ਸੁਦਾਹਿ ਲੈਏ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਹੋਮਾਤਿ ਹੀਨ ਇਹੈ ਕਾਇ ॥ ੫
 ਤਾਸਿਰ ਜਾਨਤ ਹੋ ਉਪਹਾਸ ਧਰੈ ਰੀ ॥ ਰਾਮ ਮਥੇ
 ਸੁਖਦੈ ਸਬਕੇ ਮਨਕੇ ^{ਹਾਸੀ} ਦੁਖ ਦੇਖ ਸੰਤਾਪ ਹਰੈ ਰੀ ॥
 ॥ ਜੇ ਬਨ ਭਿਲ ਕਿਰੰਤ ਕੀ ਆਗ ਮਥੇ ਲਪੁਦ
 ਰਤੇ ਜੋਤ ^{ਗੀਲ} ਜਰੈ ਰੀ ॥ ਭੋਕਹਿ ਹੋਮ ^{ਭੀਲਾਦੀ ਦੁਜੀ ਜਾਤ} ਸਮੂਹ ਨਕੇ ਯਹਿ
 ਕਾਟ ਕਲਿਕਨ ਦੁਰਕਰੈ ਰੀ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥
 ਜੋਕਛੁ ਬਾਕ ਬਲਾਸ ਹੁਲਾਸ ਸੁਸੰਤ ਸੁਨੇ ਜਗੁ-
 ਜਾਹਿ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ਫੂਲ ਸੁਗੰਧ ਸਬੈ ਕਾਇ ਮੰਡਲ ਰੂ-
 ਲ ਚਰਦੇ ਤੁਮ ਸੇ ^{ਭੁਰਾ} ਆਲਿ ਪਾਵੈ ॥ ਆਕਰੇ ਫੂਲ ਸਮ-
 ਨ ਕਵੀ ਸੁਰ ਰਾਮ ਤੁਮੇ ਕਿਹ ਛਾਤਿ ਰਿਝਾਵੈ ॥ ਚਿ-
 ਤ ਚਰਦੈ ਚਿਤ ਰੋਪੁ ^{ਖੁਸੀ} ਮਾਲਿ ^{ਭੁਰਾ} ਦਰਿ ਪਾ ਕਰਕੈ ਸਬਹੀ
 ਫਿਰਿਆਵੈ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਬੁਯਾਸ ਪ-
 ਰਾ ਸੁਰ ਨਾਰਦ ਸੀ ਸੁਕ ^{ਸੁਕਦੇਵ} ਏ ਸਬ ਰਾਮਾਹਿ ਆਜ ਕੋ
 ਗਾਵੈ ॥ ਸੇਖ ਸਹਸੁ ਧਰੇ ਮੁਖ ਯਾਹੀ ਤੇ ਵਰ ਪਵੇ
 ਗੁਨ ਪਾਰਨ ਪਾਵੈ ॥ ਸੀਰੀ ਫਿਰੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸਦਾ
 ਸੁਜਥਾ ਮਤਿ ਯੋਕਹਿ ਕੈ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਤਾਹੀ ਪ੍ਰਸ-
 ਦਿਤੇ ਰਾਮ ਕਰੈ ਮਾਨਿਕੇ ਗਿਰ ਤੇ ਕੋਨ ਜਮੋ ਦਿਖ
 ਰਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸੁਰਜ ਕੀ ਮਨੁ

੬ ਕੀਕਾਵਿਰਾਮ ਵਲੀਪਕੀ ਗੀਤਿ ਕਹਾਂ ਲੋਲਿਖ
 ਉਸੀਰਪੁਕੇ ਅਜ ਕੇ ਜਸਕੀ ਸੁਕਥਾਨ ਕੇ ਅੰ
 ਕਹਾਂ ਲੋਲੁ ਨਾਉ ^{ਰਾਜਾ ਅਜ} ਸੀਰਪੁਨਾਥ ਕੇ ਤਾਤੁ ਕੀ ਬਾਤੁ
 ਰਤੇ ਕਹੋ ਕਹਿ ਅਤਿਹਿ ਪਾਉ ^{ਪਤ} ਤਾਂਤੇ ਸੁਨੇ ਰਪੁਖੀ
 ਚਕਥਾਤੁ ਅਸੇ ਕਹਿ ਕੈ ਤਨ ਤਾਪ ^{ਠੰਡ} ਸਿਰਾਉ ॥ ੧੬ ॥
 ॥ ਕਾਬਿੰਤਾ ॥ ॥ ਰਿਖ ਸੀਰੀ ਜਾਇ ਬੋਧਨੁ ਖਰਿ
 ਟਕਾਇ ਬੋਧਨਿ ਜਾ ਬਿਟਾਹਿ ਬੋਧਨੇ ਈਜ ਸੁਪ
 ਇਬੋ ^{ਸੀਤ} ਧਾਇ ਬੋਧਰ ਸਰਾਮ ਗੋਲ ਮੇ ਖਿਸਾਇ
 ਬੋਧਿਲਟ ਬਨ ਜਾਇ ਬੋਧੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਗਾਇ ਬੋਧ
 ॥ ਬਨ ਕੇ ਸਿਧਾਇ ਬੋਧਨ ਕਜਾ ਚੁਰਾਇ ਬੋਧ ਸਮੁ
 ਵਰੇ ਪਟਾਇ ਬੋਧੀ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਘਾਇ ਬੋਧੀ
 ਰਤੀਯ ਸੀਰੀ ਲੈ ਪਲਟ ਪਰ ਆਇ ਬੋਧੀ ਸੁਮੇ
 ਸੇਰਾਮ ਚੰਦ ਗੀਤ ਤੁਮਹਿ ਸੁਨਾਇ ਬੋਧੀ ॥ ੧੭ ॥
 ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਖੰਨ ਲੋਚਨ ਕੰਨ ਸੁਖ ਨਿਤਿ
 ਖੰਨ ਪਰ ਪੀਰਾ ^{ਮਸੇਲਾ} ਅਰਿ ਰੰਜਨ ^{ਕਮਲ} ਤੰਜਨ ਧਨੁ
 ਖੰਨ ਵਰੰਜਨ ਰਪੁਖੀਗਾ ॥ ੧੮ ॥ ॥ ਵੇਹਰਾ
 ॥ ਸੁਖ ਸਾਰਾਗਾਰ ਨਗਾਰ ਨਵ ਕਕਦਲ ਬਦਨ
 ਦੁਤਿ ਮੇਨਾ ^{ਸਮੁੰਦ} ਕਰੁਨ ਕਰਿ ਬਰੁਨਾਇ ਪਾਤਿ ਸਰਨ
 ਗੀਤਿ ਸੁਖ ਦੇਨਾ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਬਿਸ਼ਨੁ ਮੰਤਰ ਉਦਾਰੁ

॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥ ॥ ਬੈਠਾ ਬਿਚਾਰੁ ਕੀਓ ਰਿਖਰਾਜ ਦੇ ੧
ਜਰਾਮਨ ਪੁਰਨ ਹੋਤ ਹਮਾਰੇ ਕੋਨ ਬਲੀ ਇਹ-
ਲਾਇਕ ਹੈ ਤਿਹੁ ਲੋਕਨ ਮੈ ਤਿਨ ਰਾਮਾ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਇਤਲੁ ਜੋ ਨਿਪ ਜੋ ਕਹਿ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਮਝਾਇ ਬ
ਦੇ ਸੁਖ ਭਾਰੇ ॥ ਤੇਨ ਟਰੈ ਸੋਸਿ ਸੁਰਟੈ ਸੁਨ ਸਾ
ਬਧਿਨ ਰਾਪੁ ਨਾ ਬੁਝਿਹਾਰੇ ॥ ੨੦ ॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥
॥ ਸੋਚ ਬਦੁ ਜੋ ਨਿਪ ਕੇ ਜਿਯ ਮੈ ਕੁਲ ਪੁਜਾਹਿ ਪ
ਇਨ ਲਾਗ ਮਨਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਬਿਨ ਰਾਪੁ ਬੀਗਹਿ
ਤੀਨਹੁ ਲੈ ਨਿਜ ਸਿੰਗ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਏਤੇ ਰੇ-
ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਸਬੈ ਬਿਧ ਰਾਜਾਹਿ ਜੋ ਰਿਖਰਾਜ ਸੁ
ਨਾਵੈ ॥ ਰਾਜਨਜ ਸੁਖ ਰਾਮ ਕਹਯੋ ਅਬੁਤਾਂ ਮੁ
ਖ ਮੋਰ ਕਹਯੋ ਨਹਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨੧ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥
॥ ਸਿੰਗ ਭਟ ਭੀਰ ਲੈ ਸਮੀਰ ਹੁਤੇ ਬੇਗ ਧਾਉ ਅ
ਇਸ ਜੋ ਪਾਉ ਜਾਇ ਮਾਰੇ ਰਾਜ ਨੀਤਹੀ ॥ ਜੋ ਕਹੈ
ਤੇ ਠੋਰ ਤੁਮੇ ਬਾਗ ਮੈ ਬਨਾਉ ਮੋਰ ਤੁਰੀ ਦੇਤ ਰੋਹ
ਚਹੁ ਚਿਰ ਜੈ ਸੀ ਗੀਤਹੀ ॥ ਦੁਤੀਆ ਕੇ ਚੈਦ ਜੋ ਨ
ਦੇ ਬੈਨੈ ਨ ਰਾਮ ਦੰਦੁ ਤੁਮਹੂੰ ਬਿਚਾਰੇ ਰਿਖ ਕੈ ਸੀ
ਬੋਪ ਗੀਤਹੀ ॥ ਤੀਰਮ ਸਨਾਗ ਤੇ ਸੁਤੀਰਨ ਚ
ਲਾਇ ਜਾਨੈ ਅੰਸੇ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਕਹਯੋ ਪਿਸਾਚਨ ਤੇ

ਜੀਤ ਹੈ॥ ੨੨॥ ਕਾਥਿਤਾ॥ ॥ ਬਾਲਕ ਅਯ
 ਮੇਹਠੀ ਔਰ ਕੀਨ ਮਾਨੇ ਬਾਤ ਬਿਨ ਦੀਏ ਮਾਤ ਹ
 ਬੁਝੇ ਜਨ ਨ ਪਾਇ ਹੈਂ॥ ਮਾਟੀ ਕੇ ਬਨਾਇ ਗੋਜ ਬਾ
 ਜੀ ਹਸ ਖੇਲ ਮਾਤੇ ਪਲਨ ਬਿਛੋਰੈ ਤਾਕੀ ਨੈਕਨੈ
 ਬਸਾਇ ਹੈਂ ਹੋਤੇ ਧਨੁ ਬਾਨ ਸੁਨ ਪੋਰਖ ਪ੍ਰਮਾਨ
 ਤਾਕੇ ਹੋਰਿ ਟੂਕ ਹਾਥ ਮੈ ਸੁਕਾਕ ਖੋਸ ਖਾਇ ਹੈਂ॥
 ਰਾਮ ਕੀ ਤੋ ਅੰਸੀ ਬਾਤ ਕੰਜ ਪਾਤ ਗਾਤ ਜਾਕੇ ਸ
 ਮਨੇ ਮਰੀਚ ਤਾਂ ਹਿ ਦੇਖ ਸੁਕੁਚਾ ਹਿ ਹੈਂ॥ ੨੩॥
 ਸੁੰਝਾ॥ ॥ ਰਾਜਨ ਕਾਹੇ ਕੇ ਬਾਤ ਬਢਾਵਤ ਹ
 ਆਨ ਗਹੇ ਮਾਤਿ ਮੈਨ ਦੀ ਜਾਨੀ॥ ਪੂਤ ਸੋਨੇ ਦੁ
 ਬਢਾਵਤ ਹੋ ਪੁਨ ਮੋਹਿ ਦੁਖੇ ਬਸ ਹੈ ਰਜ ਧਾਨੀ
 ॥ ਇਕ ਕੇ ਭਾਸੁ ਭਰੈ ਜੈ ਸੇ ਭੂਧਰ ਜੈ ਭਰਪ ਮੋਮ
 ਨਿਕੀ ਸੁਨਿ ਬਾਨੀ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਖ ਬੇਕੀ ਬੋਤੀ ਅ
 ਨਿਪ ਕੋਟਿ ਕਹੀ ਰਿਖ ਏਕ ਨ ਮਾਨੀ॥ ੨੪॥
 ਸੁੰਝਾ॥ ॥ ਕਾਂਪ ਉਠੈ ਮੁਨਿ ਤੇ ਅਜਨੰਦ ਨ
 ਜਮੇ ਜਲ ਬਾਯ ਭੁਲਾਵਤ ਇਦੈ ਲੇਹੁ ਜੁਲੇਹੁ
 ਪਾਇ ਦੇ ਉਕਰ ਔਰ ਫੁਰੈ ਨਾਹਿ ਬਾਤ ਨ ਰਿਦੈ॥
 ਰਾਮ ਚਲੇ ਹਸ ਕੇ ਮੁਨਿ ਸੀਰਿ ਪਰੇ ਪਿਤ ਪਾ
 ਇਲ ਵਾਇ ਫਾਨਿਦੈ॥ ਜੋ ਰਿਖਿ ਲੈ ਉਕਸ ਜੋ ਰ

ਲਛਮਨ

ਤੁਰਿਆ

ਘੁਬੀਰਾਹਿਕੀਜਕੀਬਾਸਜਯੋਮੈਰਮਾਭਿਦੈ॥੨੫॥
 ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਸੰਗਦੋਰਿਖਕੇਨਰਲੈਬਸਿਜੋ
 ਦੁਖਨੈਨਹੀਨਿਪਘੁਟਯੋਤਾਂਦਿਨਤੇਨਸੁਹਾਇ
 ਕੁਛਬਿਨਰਾਮਾਹਿਯੋਬਨਮੇਜਨਲੁਟਯੋਸੀਸ
 ਧੁਨਧੁਨਿਬਾਤਕਹੈਰੋਵਿਕੇਕੁਲਤੇਸੁਖਜਾਨਤ-
 ਯੁਟਯੋਨੈਨਚੁਚੁਤਹੈਨਿਸਿਬਾਜੁਰਜੈਸੇਰਿਸਾ
 ਭਰਹੈਪਟਯੁਟਯੋ॥੨੬॥ ਬਿਸਾਖਮਿਭੁਦੈਦ
 ਚਾਸੈਯਾ॥ ॥ਰਾਮਸੇਬਾਤਕਹੀਰਿਖਰਾਜ
 ਤਪੋਬਨਜੋਤੁਮਾਜਾਜਹੀਹੋਰਾਏਦੇਊਗੀਲ
 ਸੁਨੇਸੁਤਸੁਦਰਏਕਤੇਦੁਰਹੈਏਕਤੇਨੇਰੋਏਕ
 ਪਿਸਾਰਨਹੈਏਹਬੀਰਚਲੇਕਿਨਤਾਤਕਰੈਭੁਟਤੇ
 ਰਾਤਾਕੁਲਕਨਕਕੋਹਮਪਦੁਕਬੀਰਜਮੀਰ
 ਸਹਾਇਕਮੇਰੋ॥੨੭॥ ਕਾਇਤਾ॥ ॥ਰਾਜਰਿ
 ਖਜਰਾਮਿਸਲੈਚਲਯੋਲਵਾਇਸੰਗਰੀਲਹੀ
 ਮੇਤਾਰਿਕਕੇਪਾਨਪਧਰਾਇਹੈ॥ਦੈਹੈਜਰਾਮਪੁ
 ਰਨਪਰਮਾਨੰਦਪੂਰਨਏਪੂਰਨਤੇਜੇਵੈਰਾਮ
 ਬਿਸਰਾਇਹੈ॥ਸੀਕਟਹਰਨਹਾਰਦਸਰਬਕੇਕੁਮ
 ਚਜਾਕੀਲਾਜਛਾਹਿਲੋਕਚਾਰੇਜੁਗਗਾਇਹੈ॥
 ਆਏਬੀਰਬੀਰਤਾਪਿਸਾਰਨੀਕੇਤੀਰਦੇਖੋਅ

ਦੋਨੋਤਾਈਵਛਾਈਜੋਧੇ

੧੦

ਜੁਗ ਪ੍ਰਬੀਰ ਪਦ ਸੁਰਨ ਕੋ ਪਾਇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ਵਿਰਾਸੀ ^{ਨੇਤ} ਰਪੁਰਜ ਨਿਹਾਰ ਨਿਸਾਰ ^{ਰਾਕਸੀ}
 ਰੀ ਰੋਕ ਰਹੀ ਮਗ ਕੋ ਪਤਰੀ ॥ ਪਰਤੁ ਮਾਨ ਕਰੁ
 ਪਮਹਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਬਾਤ ਕਛੁ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਰ ^{ਰਾਹ}
 ॥ ਪੁਰ ਲੈ ਕਰ ਤਾਨ ਕਮਾਨ ਸੁਬਾਨ ਹੋਸੇ ਤਹ ਭਾ ^{ਦੁਲੀਭ}
 ਲ ਸੁਗੁਮੀ ਗੀਰੀ ॥ ਕਰੁ ਕਾਲ ਭੁਜੇ ਰਪੁ ਨਿਦਨ ^{ਮਾਯੇ}
 ਕੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਛਿਨੇ ਕ ਬਿਖੇ ਸੁਤਰੀ ॥ ੨੯ ॥ ॥ ^{ਮਥ}

ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਤਾਹੀ ਦਿਨ ਨਿਰਖੇ ਸਬ ਹ ਬਰ ^{ਦੇਖਾ}
 ਬਿਰਿ ਸੁਰੇਸਾ ਮਨ ਹਰੇ ਬਿਲਖੇ ਬਹੁਰ ਫਟ ^{ਜਲੁ ਦਾ ਦੇ}
 ਕੁਬੇਰ ਮਹੇਸਾ ॥ ੩੦ ॥ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਇਹ ਬਿਰਿ ^{ਬ੍ਰਹਮਾ}
 ਮੁਕਤਿ ਪਿਸਾਰੀ ਕਰੀ ਰਾਮ ਬਲਵੰਤਾ ਜਮੇ ^{ਇਦ੍ਰ}
 ਪਦ ਸਫਟ ਪਟਾਰਿ ਪੁਰਗਟ ਤ ਕਿਰਨ ਪ ^{ਪਸਿਨ}
 ਚੰਡਾ ॥ ੩੧ ॥ ਇਤਿ ਤਰਕ ਬਧਾ ॥ ਸੋਰਠ ^{ਦੁਖੀ}
 ॥ ਰਲੇ ਚਮਕ ਦੇਉ ਬੀਰ ਪਰ ਪਾਇਨ ਕੁਲ ਪੁਜ ^{ਸੇਮਲਾ}

ਕੇ ॥ ਪਰੇ ਪਨੁਖ ਮੁਖ ਤੀਰ ਤ ਬਾਰਿ ਹੋ ਰਿਖਰ ^{ਧਨ ਦਾ ਦੇਵਤਾ}
 ਜਕਾਰਿ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਦੇਖੁ ਤੁਧੇ ਧਨ ^{ਸਿਦ੍ਹ}
 ਕੇ ਸਨ ਸੀਰ ਪ੍ਰਬੀਰ ਸੁਬੀਰ ਬੋ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ^{ਤਪਸੀ ਰਿਖ}
 ਤਾ ਲਤ ਮਾਲ ਬਿਸਾਲ ਕਰੇ ਬਨ ਕੀਜ ਸੋਰੇ ਵਰ
 ਉਰ ਲੁਭਾਯੋ ॥ ਕੋ ਕਿਲ ਕੀਰ ਕਪੋਤ ਸਿੰਧੀ ਪੁ ^{ਤੇਤ}
 ॥ ੩੩ ॥ ॥ ^{ਲੁਭ} ॥ ^{ਮੇਰ}

ਨਿਹੰਸ ਚਕੋਰ ਨਯੋਂ ਦਰਸਾਯੋ ॥ ਮਾਨਹੁ ਭੈਰਿਖਿ
 ਰਾਜ ਬਸੰਤ ਹਿਰਾਮ ਕੀ ਦੇਹ ਸੇਕਾ ਮਮਿ ਛਾਯੋ ॥
 ੩੩ ॥ ਐਸਾ ॥ ॥ ਜਗਮਰ ਚੁਨੇ ਸਾਹਿ ਜਾਨ-
 ਬਿਰੰਚ ਸੁਬਾਹੁ ਮਰੀਚ ਸੁਮੀਰ ਕੇ ਪੁੱਲੇ ॥ ਐਸਾ
 ਰਜੇ ਫਟ ਭੂਮਿ ਗਈ ਜਗੁ ਕਾਪ ਉਡੇ ਬਿਨ ਰਾਮ
 ਅਕੇਲੇ ॥ ਪਾਇ ਗਹੇ ਰਪੁ ਧੀਰ ਦੇਉ ਇਕ ਭੁਜ
 ਗਏ ਇਕ ਜੀ ਪਰ ਖੇਲੇ ॥ ਮਾਨਹੁ ਪੈਨ ਪੁਚੰਡ ਬ-
 ਲੀ ਕਦਲੀ ਬਨ ਸੇ ^{ਮਰਗਏ} ਧਰਨੀ ਪਰ ਮੇਲੇ ॥ ੩੪ ॥
 ਐਸਾ ॥ ॥ ਪੂਰਨ ਜਗਮ ਕੀ ਓ ਪਾਰਿ ਪੂਰਨ
 ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਨ ਤਹ ਦੁਰਿਤਾਈ ॥ ਨਾਮ ਲੀਏ ਅ-
 ਪੁ ਬ੍ਰਿਦਟ ਰੈਂ ਪੁਨ ਆਪਨ ਬਾਨ ਕਮਾਨ ਰਚਾਈ
 ॥ ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਸੁਨਿ ਰਾਵਨ ਕੇ ਬਿਧਿ ਬਾਢਨ ਜਮੇਰੁ
 ਚਿਮੀਚ ਬਚਾਈ ॥ ਦੇਵਨ ਜਾਇ ਕਹਯੋ ਸੁਰ ਰਾਜ
 ਹਿਰਾਮ ^{ਰਾਹ} ਭੁਏ ^{ਮੋਤ} ਜਗੁ ਲੇਹੁ ਬਧਾਈ ॥ ੩੫ ॥ ਇਤਿ
 ਸੁਬਾਹੁ ਮਰੀਚ ਬਧਾ ॥ ਜਗਮ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ
 ਫਾ ॥ ॥ ਬੀਤੋ ਜਗਮ ਤਿਹੀ ਸਮੇ ਜਨ ਕਦੁਤ
 ਕਹਿ ਬਾਤਾ ॥ ਸੀਸ ਸੁਮ ਬਿਰਲੇ ਤਰੈ ਪਗ ਧਾਰ
 ਹੁਪਰ ਭਾਤਾ ॥ ੩੬ ॥ ॥ ਬਿਸੁ ਮਿਭੁ ਉਦਾਰਾ ॥
 ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਜੂਸੇ ਬੈਲ ਕਹਯੋ

੧੨

ਕੁਲਪੁਜ ਆਯੋ ਹੈ ਪੁਤਰ ਹੋ ਤੋ ਜਨਕ ਕੇ ਜਾਇ
 ਹਾਂ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਜੁ ਪੈ ਪਹੁਚਾਉ-
 ਨਹੀ ਜੰਗ ਚਲੇ ਤੁ ਮੈ ਕੋਤਕ ਵਿਖਾਇ ਹਾਂ ਛੋਟੀ
 ਸੀ ਕਛੋਟੀ ਕਟਿ ਧਨੁ ਗੀਨ ਮੋਟੀ ਕਰ ਰੋਟੀ ਧਰ-
 ਕਹੈ ਨੈਕ ਹੋ ^{ਲਕ} ^{ਧਨੁਖੀ} ^{ਯਬ} ^{ਬੋਈਵਾਲੇ ਮਰ} ਹੋ ਤੋ ਰਚਾਇ ਹੋ ॥ ਰਾਜਾ ਤੇ ਜਨਮ-
 ਗਿਖਿ ਰਾਜ ਤੇ ਮੈ ਪਾਯੋ ਗੁਨ ਅੰਸੇ ਸਿਵ ਕੇ ਧਨੁ
 ਖਹੁੰ ਤੇ ਗੁਨ ਪਾਇ ਹੋ ॥ ੩੧ ॥ ਕਾਬਿਭੰ ॥
 ਚਲੇ ਜਾਤ ਸੁਖ ਦੇਤ ਫੂਲੇ ਫੂਲ ਤੋ ਰਲੇਤ ਰਿਖਿ
 ਸੀਰਿ ਬੀਰਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਇਹ ਭਾਂਤ ਹੈ ॥ ਕਿਧੈ ਦੇ
 ਵਰੁਈ ਕਿਧੈ ਪੈਰ ਖਕੀ ਜਈ ਨਈ ਕਿਧੈ ਬੀਰ ^{ਮਾਨੋ ਕਰ}
 ਮੇਰ ਇਤ ਉਤ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹੈ ॥ ਕਿਧੈ ਗਵਿ ਸੀਰਿ
 ਨਦ ਨੀਰਵ ਅਨੰਗ ਕਿਤਰੀਗ ਰਗਿ ਜਮਨ
 ਸਰਸੁਤੀ ਪਰਾਂਤ ਹੈ ॥ ਦੇਖ ਰੂਪ ਗੋਲ ਕੀਲੁ
 ਗਾਈ ਜੇ ਦੁਗਾਈ ਰਾਮ ਸੀਗ ਉਲਟਾਈ ਨ ਫਿਰ ॥
 ਈ ਫਿਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥ ਕਾਬਿਭੰ ॥ ਅਮ ॥
 ਇਗਾਏ ਜਨਕ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈ ਨਰੇਸ ਸੁਤ ਗਿਖਿ ਕੇ
 ਸੁਨੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਆਗੇ ਲੈਨ ਆਯੋ ਹੈ ॥ ਖੋਰੁ ਸੋਪ
 ਚਰਕਰ ਪੂਜਾ ਕੁਲ ਪੂਜ ਜੂਕੀ ਮਨ ਬਰਕਰ
 ਮਚਰਨ ਸੀਸ ਨਾਯੋ ॥ ਪਾਛੇ ਬੂਝੀ ਕੋਨ ਕੇ ਕੁ

ਮਾਰਤਾਤ ਤੇਰੇ ਸੀਰਿ ਸੁੰਦਰ ਸਪੁਤ ਸੇ ਸੁਨਤ ਸੁ
^{ਪੁਤ} ਖਪਾਯੋਹੈ ਚਲੀਏ ਗੁਸਾਈ ਧਾਮ ਦੀ ਜੀਏ ਬਡ
 ਈ ਮੇਰੇ ਯਹੈ ਦੁਹਿਤਾਈ ਧਨੁ ਕਾਹੁ ਨ ਚਦਾਯੋਹੈ॥
 ੩੯॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਬੋਲ ਮੇਰਾ ਰਿਖਿ ਰਾਜਾ
 ਲਿਖੀਏ ਕਹਾਣੀ ਗੁਨ ਦੇਖਿ ਮੇਰੇ ਉਬੀਰ ਬਡੇ
 ਰਾਖਾ ਬਹੈ॥ ਲਛਮਨ ਛੋਟੇ ਕੀਨੇ ਰੂਪ ਬਲ ਖੋਟੇ
 ਮੇਟੇ ਧਨੁ ਖਰਚਾਇ ਬੇਕੇ ਇਨ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥ ਹੈ॥ ਰਾਖੂ
 ਕੁਲ ਕੇ ਤਿਲਕ ਬਲ ਹੈ ਮਿਲਕ ਜਾਕੀ ਦਸ ਰਾਖ
 ਨਿਰਬੰਧੈ ਤੀਨੇ ਲੋਕ ਮਾਥ ਹੈ॥ ਭਾਰਾ ਹੈ ਤਿਹਾਰੇ ਧਾ
 ਮ ਇਨ ਕੇ ਸਿਧਾਰੇ ਪਗ ਜਗ ਮਕਾਨ ਲਿਆਯੋ
 ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ॥ ੪੦॥ ਕਾਇਤੁ॥
 ॥ ਸੁਨੋ ਜਬ ਨਾਮ ਕੁਲ ਪੁਲਕ ਪਸੀਨੇ ਨਿਪਧੁ
 ਪਦੀ ਪਚੰਦਨ ਚਰਚ ਰਾਖੂ ਬੀਰ ਕੋ॥ ਹੀ ਸੁਤਨ ਹ
 ਬਜੇਰ ਮਾਥਾਇ ਨੈਨ ਮੀਰ ਦੀ ਜੈ ਦੇਵ ਬਲ ਰਾ
 ਮ ਚੰਦ ਰੁਜ ਤੀਰ ਕੋ॥ ਜਨ ਕ ਕੇ ਮਨ ਰਾਮ ਇਨ
 ਹੀ ਪੇਟੁਟੈ ਧਨੁ ਮੀਨ ਰੂਪ ਜਾਨਕੀ ਮਿਲਾਉਨਿ
 ਧਨੀਰ ਕੋ॥ ਬਾਤ ਹੈ ਬਨਾਈ ਬਿਧਿ ਰਾਜਾ ਸੇਜਨਾ
 ਈ ਰਿਖਿ ਮਾਨ ਮੇਰੇ ਬੋਲ ਗਾਠ ਦੇਹ ਨਿਜ ਚੀਰ ਕੋ॥ ੪
 ੧॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਪੁਜ ਕੁਲ ਪੁਜ ਕੇ ਨਿਵਾਇ ਸੀਸ

੧੪

ਚਲੀਨਿਪਮਨੁ ਰਘੁਨਾਥਾਦਿਉ ਧਾਵੈ ਤਨਧਾਮ
 ਕੋਮਲੋ ਤਰਛਾਂਹੀ ਕਿਧੋਹੀ ਤੇਰਬੁ ਮਾਹੀ ਜੈਸੇ ਧੁ
 ਜਾਵਹੁ ਰਾਹੀ ਤੈਸੇ ਦੇਖੈ ਪਾਛੈ ਰਾਮਕੋ ਕੈਸੇ ਕੈ ਬਨ
 ਦੇਖਿ ਧਿ ਇਨਹੀ ਤੇਹੋਇ ਸਿਧਿ ਚਿਖ ਤੇ ਕਰਮੈ ਰੋਜ
 ਸਟਿਨਹੀ ਕੇ ਨਾਮਕੋ ਅਮੇਸੀ ਹੁਜੋ ਕਾਨਦੈ ਕੇ ਸੁਨਿ
 ਯੇਗਨੇ ਸਸੀ ਵਿਨੋ ਸਾਯੋ ਨਿਸੇ ਸਹੋ ਮਨਾਉ ਦੇਵ ਬ
 ਮਕੋ ॥੪੨॥ ਕਾਬਿਤੋ ॥ ॥ ਆਇ ਰਨਥਾਸ
 ਸਬ ਬਾਤ ਕਹੀ ਰਾਜਾ ਜਬ ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਨੈਨ ਲਾਗਾ ਰ
 ਹੇਵਾਹੀ ਚਵਕੋ ਦੇਹ ਸੇ ਸਨੇਹ ਭੂਲੋ ਰੋਹਿ ਜੇ ਅਨੇ
 ਹ ਬਾਦੁ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਬਰ ਦੇਖੋ ਸੀਯ ਜੋ
 ਰੋਕੋ ਅਮੇਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਨੋ ਚਾਡਿਕ ਜੋ ਸੁ
 ਤਿਘਨ ਤਾਮਰੋ ਸਤੋਰ ਜੈਸੇ ਘਟਾ ਘਨ ਮੋਰਕੋ ॥
 ਮੋਰੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਕੋਨ ਸੀਸ ਧਰੇ ਆਜ ਮਾਰੈ
 ਕਉ ਮੋਲ ਲੈ ਕੁਬੋਲ ਮੇਰੇ ਰੋਰਕੋ ॥੪੩॥
 ਕਾਬਿਤੋ ॥ ॥ ਜਨਕ ਕੀ ਰਾਨੀ ਸਤ ਦੇਖੈ ਰਜਧ
 ਨੀ ਰਦ ਬਾਲਕ ਜੋਵਾ ਪੁਰਨੀ ਰਹੀ ਨ ਮਹਲ ਮੇ
 ॥ ਦੇਖੈ ਰਘੁ ਪ੍ਰੀਤ ਜੁ ਕੇ ਆਗੈ ਲਾਗੈ ਮੇਸੇ ਕ੍ਰਿਪ
 ਜੈਸੇ ਸੁਰ ਆਗੈ ਪਟ ਬੀਜਨ ਸਹਲ ਮੇ ਆਨ
 ਕੀ ਨਿਹਾਰ ਛਾਡਿ ਰਹੀ ਮਨਹੀ ਮੇ ਦਾਬਿ ਬਿਧਿ ਸੇਨ
 ਦੇਖ ਸੋਕ

ਅਵੈ ^{ਬਹੁ} ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਕਹਲਮੇ ^{ਕਹਲੀ} ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੋ ਕਠਿਨ
 ਰੁਖੀ ^{ਬਹੁ} ਲਿ ਮੇਰੇ ਏਈ ਪਾਤਿ ਜਾਨਤੁ ਹੈ ਮਾਈ ਬਾਪਪ
 ਰਿਜੈ ਹੈ ਜਹਿ ਲਮੇ ॥੪੪॥ ਜਨਕ ਪੋਹਿਤ ਉਦਾਰੁ
 ਰਾ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤਾ ॥ ॥ ਬਰੇ ਬਰੁ ਰਾਗੀ ਜੋ ਗਜਗ
 ਅਮਨੁ ਰਾਗੀ ਰਾਮ ਅਜ ਕੇਉ ਸੁਰ ਹੈ ਦਰੁ ਮਾਯਾ
 ਧਨਕ ਕੋ ਤਾਹੀ ਕੇ ਗਰੇ ਕੋ ਦੁਲ ਮਾਲੁ ਜਸ ਟੀਕੇ
 ਰਾਲੁ ਸੋਰ ਬੈਠ ਖੇੜੈ ਹੈ ਸਿੰਘ ਸਨਕ ਨਕੁ ਕੋ ਭੁ
 ਦਨ ਤੇ ਕੋ ਮਲ ਕਮਲ ਦੂਤੇ ਸੋਰਭ ਸੁ ਮੇਸੀ ਜਾਨ
 ਕੀ ਕੋ ਸੋਈ ਦੁਲਹੁ ^{ਬਨਣ} ਬਨਕ ਕੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਰਿਹਿਤ
 ਸਤਾ ਮੇਕ ਹੀ ਉਚੇਟੇ ਸਾਦਧਾਨ ਸੁਨੀ ਚਿਰ ਬੋਲ
 ਹੈ ਜਨਕ ਕੋ ॥੪੫॥ ॥ ਰਾਵਨ ਦੁਤ ਉਦਾਰੁ ॥
 ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਸੋ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਤੋਹਿਤ ਉਦਾਰੁ
 ਕੀ ਵੈ ਹੈ ਜਨਕੀ ਬਾਦਿ ਹੀ ਜੋਰ ਸੁਖੀ ਬਰਲੀ
 ਨਾਰੇ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਤੁਕਾਰੇ ਕੋ ਬਾਹਤ ਰਾਵਨ ਦਿਖ
 ਹਨ ਕੋ ਮਨ ਕੀਨੋ ਰੂਪ ਕਹੀ ਧਨੁ ਆਨ ਚੁਦਾਵੈ ਤੋ
 ਮੇਸਿਯ ਸੋ ਧਨੁ ਵਹੀ ਕੇ ਦੀਨੋ ॥ ਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਯਾਹਿ
 ਕੈ ਕਨ ਹੋਇ ਤੋ ਬਾਟੁ ਤੁਕ ਤਿਹੁ ਪੁਰਤੀਨੋ ॥੪੬॥
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਇਦਉ ਮੇ ਦੁਰਦਾਨੁ ਮੇਰ
 ਖਨਾਨ ਸੋਗਨ ਬਿਦਨ ਜੇਤੋ ਬਾਰਨ ਸਿੰਘ
 ਸਾਮਕਾਰਤਨ ਸਮੁਹ

੧੬

ਮੰਗੀਰੁਹਤਾਲਤਮਾਲਸੋਰੇਵਰਜੋਹਨਿਕੇਤੇ। ਸੋ
 ਗਿਰਗਜਕੈਲਾਸਉਠਾਇਲਮੋਕਰਬਾਮਡੁਰਿਮੇ
 ਨਹਿਲੇਤੇ। ਜੋਤੁਜਕੈਬਲਤੂਨਹਿਜਾਨਤਬੁਝਏ
 ਮੂੜਜੁਰੇਨਿਪਏਤੇ॥੪੭॥ ॥ਜਨਕਉਦਾਰੁ॥
 ਰਾਵਨਦੁਤਸੋ॥ ਸ੍ਵੈਯਾ॥ ॥ਤੈਹੀਕਹਯੋਦਿਨ
 ਰਾਵਨਕੈਬਲਸੋਸਹਸਾਰੁਨਕੋਉਅਰੈ॥ਸੁਨਥੈ
 ਲੋਲਮਾਉਸ੍ਵਯੋਬਰਮੇਲਟੋਤੋਨਗਯੋਬਲਮਾ
 ਇਕਰੈ॥ਅਰੁਤੈਜੁਕਹੀਸਿਟਕੋਧਨੁਹੈਤੋਕਹਤ
 ਜੇਰੇਛਤੀਆਪਰਜਰੈ॥ਗੁਰਕੋਪਾਰਤੋਲਤਲ
 ਜਤਈਨਕਮਾਨਚਢਾਵਤਲਾਜਮਰੈ॥੪੮॥
 ਵੇਹਰਾ॥ ॥ਪਦਹਾਰਯੋਪੋਰਖਕਹਯੋਕਿਨਹੁਨ
 ਮਾਨੀਬਤਾਰੁਜਬਲਦੀਪਪ੍ਰਗਾਸਬਿਨੁਕੈਸੇ
 ਹੇਤਮਜਾਤ॥੪੯॥ ॥ਕਾਇੰਤ॥ ॥ਆਨਨਿਜ
 ਕਾਤਫੈਫੈਜਾਤਨਉਠਾਯੋਜਾਤਕਠਿਨਸੀਬਾਤ
 ਕਠੁਲਾਗਤਹੈਅਥਕੇ॥ਪਾਵਤੇਮਰੁਮਤੋਨਅ
 ਵਤੇਜਨਕਧਾਮਜਾਨਤਹੈਰੂਪਦੇਖਬਰਹੈਤੋਰਬ
 ਕੋਈਹਾਂਕਠੁਕਠਿਨਕੁਪੇਹਆਰੋਆਨਬਾਰਯੋ
 ਬਾਸਕਸੁਮੋਰਸੋਨਿਰਖਜੀਮੈਦਬਕੇ॥ਵੂਟਯੋ
 ਨਿਜਕਰਮਨਲੂਟਯੋਸੁਖਜਾਨਕੀਕੋਟੂਟਯੋਨ

ਧਨੁਖਟੁਟ ਗਾਏ ਮਨ ਸਤੁ ਕੇ ॥ ੫੮ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸੀ ॥
 ਯ ਸ੍ਵੈ ਬਰਕਾਜ ਸਬੈ ਧਨੁ ਤੇ ਹਨ ਕੇ ਭੁਜ ਠੇ ਕਤ ਬਾਈ ॥
 ਆਇ ਉਠਾਇ ਸਕੈ ਨ ਨਿਵਾਇ ਕੈ ਨਾਰਿ ਪਿਸਾਇ ^{ਖਬੀ} ਚਲੈ ਹ
 ਰਬਾਈ ॥ ਨਾਹ ਕੇ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਬੇ ਕੇ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਕੀ ਕਿ
 ਹਮਾਹਿ ^{ਭੁਜ ਕੇ ਦਹਨ ਕੇ ਪਤੀ} ਲੁਗਾਈ ॥ ਸੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕੇ ਦੇਖ ਬੇ ਕੇ ਸਬ ਦੇ
 ਵ ਬਧੁ ਮਿਲਿ ਦੇਖਨ ਆਈ ॥ ੫੯ ॥ ਸੈਯਾ ॥
 ਪੂਰਨ ਹੈ ਕੀ ਓਚਾਹਤ ਆਜ ਬਿਰਿ ਮਨੇ ਰਬ ਜਨ
 ਕੀ ਜੀ ਕੋ ॥ ਆਨ ਜੁ ਕੇ ਜੁ ਹੁ ਤੇ ਨਿਪ ^{ਬਹਮ} ਮੰਡਲ ਲਾਗਤ ਹੈ
 ਸਬ ਹੀ ਮਨ ਫੀ ਕੇ ਰਾਮ ਅਪੰਡਲ ਸੇ ਤਿਨ ਮਧ ਬਿਰ
 ਜਤ ਹੈ ਸੁਲ ਏਜ ਸੁਟੀ ਕੇ ਦੇਖ ਸਰੂਪ ਸਬੈ ਬਲ ਜਾਂ
 ਹਿਕ ਹੈ ਸਬ ਯੋ ਸਿਯ ਕੇ ਬਰ ਨੀ ਕੇ ॥ ੬੦ ॥ ਕਾਇ ਤੋ
 ਜੋ ਲੋ ਰਪੁ ਕੁਲ ਕੇ ਤਿਲਕ ਤੀਨੇ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਮੇਰੇ
 ਤਨ ਤੇ ਲੋ ਸਬ ਠੇ ਕੇ ਭੁਜ ਬਾਮਤੋ ॥ ਪਾਗ ਪੇਚ ਪੇਚ
 ਦੇ ਲਪੇਟ ਪਟ ਫੇਟਿ ਬਾਂਧ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਆਵੈ ਪੈਨ ਟੁ
 ਟੈ ਭੀ ਮਭਾਮਤੋ ॥ ਰਾਜ ਰਿਖਿ ਆਗੇ ਰਪੁ ਬੀਰ ਦੇਖ
 ਰਾਜਾ ਜਿ ਤੇ ਫੀ ਕੇ ਸਬ ਲਾਗੈ ਜੈ ਸੇ ਦੀ ਪਰਾਇ ਧਾਮ
 ਤੋ ॥ ਅਖਿਰ ਬਨਾਵਤ ਸੁਖ ਬਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਜਿ ਤੇ ਕੀ ਬ
 ਰ ਮੇਰੈ ^{ਬਸਤ} ਗਾਏ ਪਟਿ ਬਰ ਸੇ ਰਾਮ ਤੋ ॥ ੬੧ ॥ ਵੇਰ ਰਾ ॥
 ਇਹ ਬਿਧਿ ਪਰ ਹਾਰੇ ਸਬੈ ਕਾਠਿਨ ਧਨੁ ਖਕੀ ਬਾਤਾ ॥
 ਮਧ

੧੮

ਤਬ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਛਿਤ ਪਾਤਿਨ ਸੋ ਬੋਲੇ ਮੁਖ ਮੁਸਕਾਤ
 ॥੫੪॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਆਨ ਜੁਰੇ ਸਬ ਦੇਸਨ ਦੇਸਤੇ
 ਆਨੁ ਨ ਰੇ ਸਕੁ ਲਾਹ ਲਗਾਰੀ॥ ਰੇ ਸਿਦਕੋ ਧਨੁ ਕੋ ਮੇਨ
 ਉਠਾਵਤ ਆਵਤੋ ਹੋਇ ਗਤੇ ਬਲਗਾਰੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਪੁ ਬੀ
 ਰਕਹੀ ਸਭ ਸੋਭਈ ਬੀਰ ਬਿਨ ਛਿਤ ਰੇਇ ਪੁਕਾਰੀ॥
 ਦੇਖਹੁ ਹਾਬਲਗਾਇ ਸਬੈ ਭਟ ਨਕ ਰਲੀ ਕਟ ਨਕ
 ਤਿਹਾਰੀ॥੫੫॥ ਲਛਮਨ ਉਦਾਰ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥
 ਬੋਲ ਉਘੇ ਲਪੁ ਬੀਰ ਸੁਨੇ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕਹੈ ਛਿਨ ਮ
 ਹਿਉ ਠਾਉ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਨਕੋ ਕਛੁ ਵਾਸ ਹਿਭੋ ਰਨ ਕੋ
 ਨੈਕ ਆਇ ਸਪਾਉ॥ ਪਾਇ ਛੁਵੇ ਰਿਖ ਕੇ ਅਬ ਹੀਰ
 ਬਿਕੋ ਕਰ ਬਾਮ ਸੋ ਜਾਇ ਉਚਾਉ॥ ਰਾਮ ਉਠਾਇ ਤੁਮੈ
 ਦਿਖਰਾਇ ਕੈ ਦੇਉ ਚਲਾਇ ਕਹੈ ਚਟਕਾਉ॥੫੬॥
 ਸੀਤ ਉਦਾਰ॥ ਦੇਹਰਾ॥ ॥ ਜਨਕ ਬਚਨ ਇਤਦ
 ਮ ਉਤ ਕਾਠਿਨ ਧਨੁਖ ਅਤੇ ਈਸਾ॥ ਸਿਯਾ ਜਿਯਾ ਕੀ
 ਇਤਦ ਚਤਈ ਕਿਉ ਬਨ ਹੈ ਜਗਾਵੀਸਾ॥੫੭॥
 ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਕੋਮਲ ਸ੍ਰੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਮਹਾ ਨਵਨੀਤ ਹੁੰ
 ਤੇ ਨਵਨੁ ਤਨ ਮਾਈ॥ ਰੇ ਸਿਦਕੋ ਧਨੁ ਬਜ ਸਮਾਨ ਸ
 ਸੀਰ ਵਿਤਾਸ ਸਕੈਨ ਉਚਾਈ॥ ਤਤੁ ਕੋ ਬੋਲ ਅਭੈ
 ਲ ਸਭੈ ਨਿਰਮੇਲ ਕਾਨ ਬਨੀ ਦੁਰਿਤਾਈ॥ ਜਨਕ

ਕੀਆ ਕੀਆ ਤਨੀਕਿਦੋਵਿਨਕੋਕਿਮੰਰਬਿਖ
ਖਾਈ॥੫੮॥ ਵੇਹਗਾ॥ ਕਹਯੋਰਾਜਰਿਖਰ
ਮਸੇਪੁਤਕਮੇਨਜਸਲੇਹਾਸਰੁਰਾਜਨਕੀਆਸ
ਕੋਕਰਦੁਟੁਕਧਨੁਦੇਹਾ॥੫੯॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ਤੇਜ
ਪੁਜਦੋਉਭਾਈਰਾਜਰਿਖਿਆਰਾਪਾਈਉਠੇਰਪੁ
ਰਾਈਮਨੁਮਾਂਹਿਅਤਿਹਰਖੋਪਾਂਇਸੋਲਗਾਇਏ
ਕਹਾਬਹੀਉਠਾਇਰਾਮਔਰਰਾਜਨਕੇਬਲਤੇਹੀਪ
ਰੀਪਰਖੋਸੁਰਗਪਤਾਲਮਿਲੇਅਚਲਤਮਾਲ
ਗਿਰੇਹਾਲਚਾਲਪਰੀਮਨਸਰੁਹੀਕੇਧਰਖੋਦੇਵ
ਤਾਬਿਦਾਨਤੇਸੁਰੇਸਕੇਦਿਵਾਨਤੇਨਿਜੇਸਬ੍ਰਹਮਤਾ
ਨਤੇਹਰਖਫੂਲਬਰਖੋ॥੬੦॥ ਸੈਯਾ॥ ਰਾ
ਦੀਕਸੀਸੰਲਗੀਕਰਕੀਕਰਸੀਫਿਟਕੀਕਮਰੀ
ਕਰਕੀਅਰਿਕੀਛੁਟੀਆਂਦਰਕੀਫਰਕੀਛੁਟੀਜੇ
ਗਜੁਟੀਅਖੀਆਹਰਕੀਪਲਕੀਖਰਕੀਹਰਿ
ਕੀਨਿਧਫੀਰਧਰਾਧਰਕੀਅਹਿਉਪਰਕੀਭੁਈ
ਚਾਪਧੁਨੀਸੁਮਹਾਰਕੀਭੁਰਕੀਭਟਭੀਰਸੁਯੰਬ
ਰਕੀ॥੬੧॥ ਸੈਯਾ॥ ਕਵੀਰਕੀਓਬਿਬਖੀ
ਮਹਾਬਰਬੰਡਪਰੰਭੁਜਾਬਲਤੇਭੁਰਪਮੋਬ੍ਰਹ
ਮੰਡਚਕਮੇਨਵਖੀਅਖੀਲਮੰਡਲਭੁਤੁਲਤੇ॥

ਦਿਸਮਿਤ

ਅੰਤਲ

ਧਨੁਕੇ

ਇਦ

ਚੰਦਮਾਂ

ਸੁਰਜ

ਕਰਨੀ

ਖਿਰ

ਹਬਟੀ

ਫੁਟਕੀ

ਧਨੁਖ

ਕੜਕੀ

ਵੰਗੀਆ

ਪਾਟੀਆ

ਖੁਲਗਈ

ਸਿਦ

ਪਲਪਲੀਰੀਸੋਸਨਗਫਸਮਾਧਰਿਲੀ

ਸਿਦਨੂੰ

ਖੀਰਸਮੰਦਧੁਲੀ

ਸੋਸ

ਧਨੁਖ

ਭਾਨਕ

ਕੋਧਤਰੋਈ

ਧਨੁਖ

ਵੇਟਕੜੇ

ਬਲਵੰਡ

ਵੇਦਲੋਕ

ਪ੍ਰਿਥਮੀ

੨੦

ਰਾਪੁਬੀਰਘਾਮਿਤ੍ਰੀਚਨਿਪਧੀਤ੍ਰਚਲਯੋਤਾਨਿਜ
 ਯੋਮਫੁਲੀਜਲਤੋਪਫੁਤਾਤਪਿਸ਼ਾਤਚਲੇਈਪੇ
 ਜਾਤੁਤਜੇਗਜਜਯੋਬਿਚਲੇਦਲਤੋ॥੬੨॥ ਸ੍ਰੇਯਾ
 ਚਾਂਪਕਯੋ^{ਗਾਥੀ}ਬਡੇਪਾਪਕੇਹਾਥਰਯੋਸਿਵਆਪਨਿ
 ਪਏਕੁ^{ਪਏਕੁ}ਕਿਦਨਜੁਪੁਨਮਾਇਕੋਮਾਰਤਸਿਕਕਰੀਨਨਿਸਿਕ
 ਫੁਯੋਭਿਗਨਿਦਨਜੁਜਿਯਜਾਨਇਹੈਰਾਪੁਨਥਕੇ
 ਹਾਥਚਫਯੋਤਪਤੀਰਥਮਿਦਨਜੁਮਨੇਪੁਨਤਜਯੋ
 ਨਤੁਜਯੋਭੁਅਮਿਡਲਫਾਧਚਲਯੋਭੁਫਟੰਧਨਜੁ॥
 ੬੩॥ ਕਾਬਿਤੰ॥ ਜਾਨਕੀਕੋਰਾਮਰਾਮਚੰਦਕੋ
 ਪਰਸਰਾਮਤਾਰੇਅਭਿਮਾਨਦਿਜਮਿਡਲਅਸੀਸ
 ਕੋਰਾਫਨਕੋਕਾਮਕੋਧਕੁਠਕੁਪਾਂਤਿਵੁਤਰਾਮਸੁ
 ਰਲੋਕੋ^{੧੨}ਡਰਕਾਲਬਾਲਸੀਸਕੋ^{੧੩}ਬੋਲਉਮਾਨਹ
 ਕੋਅਨਲਲੋਕਦਾਹਕੋ^{੧੪}ਮੋਵਖਸਿਧਜੀਵਨਕੋ
 ਜਸਕਪਈਸਕੋ^{੧੫}ਖਪਰਕੋਜੋਗਾਨੀਸੁਭੋਗਾਨੀ
 ਸੁਰੀਦਰਾਜਟੁਯੋਧਨੁਈਸਵੈਰਪਾਰੀਠੈਰਈਸ
 ਕੋ॥੬੪॥ ਕਾਬਿਤੰ॥ ਰਾਜਗਿਖਿਬਾਤਕਹੀ
 ਭਲੀਪਤਿਰਹੀਰਾਜਾਰਾਜਦਸਰਬਜੁਕੋਬੋਗ
 ਹੀਬੁਲਾਈਏਕੁਟਿਬਸਮੇਤਔਰਬਾਲਕਲੇਸਿ
 ਗਵੇਉਨੈਨਕੋਪੁਤਨਕੋਬਾਹੁਦਿਖਰਾਈਏ॥

ਮਾਨੀਸੋਈਕਰੀਦੁਤਬੋਲਯੋਤਿਹਘਰੀਬਿਦਾਕੀਨੋ
 ਕਹਯੋਪੋਨਸੰਗਰੈਨੋਦਿਨਧਾਈਏ॥ ਸੀਗੋਡਈਫ
 ਡੀਪਾਈਭਾਗਨਕੀਥਾਤੀਰਾਮਪਾਤੀਲਿਖਪਠਈ
 ਬਰਾਤੀਕੈਕੈਆਈਏ॥੬੫॥ ਕਬਿਤੋ॥ ॥ਬ
 ਰੀਸੋਈਪਾਤੀਪ੍ਰੇਮਸੋਲਗਾਇਫਾਤੀਰਾਜਾਅਜ
 ਜੁਕੋਨਾਤੀਕੁਯੋਜਾਤੀਚਿਤਹਰਖਯੋਵੰਦਗੀਬਜਾ
 ਇਕੁਲਪੁਜਨਕੋਪੁਜਪਾਇਦਾਨਅੰਸੋਦੀਨੋਮਨੋ
 ਬਾਦਰਸੋਬਰਖਯੋਕਟਕਚਲਯੋਅਪਾਰਸੁਝਤ
 ਨਵਾਰਪਾਰਨੇਹਡੇਰੀਡਾਰਭੂਪਮੀਨਜਯੋਅਕੁਰਖ
 ਯੋਭੇਟੇਚਾਰੋਪੁਤਪੁਰਹੁਤਹੁਤੇਸੁਤਨੀਕੋਬਾਦਯੋ
 ਅਨੁਰਾਗਭਾਗਭਾਲਹੋਜੁਪਰਖਯੋ॥੬੬॥ ॥
 ਸੈਯਾ॥ ॥ਭੂਪਗਹੇਰਿਖਿਰਾਜਕੇਪਾਇਕਯੋ
 ਅਬਦੀਪਭਰੋਸਭਘੀਕੋ॥ਧਾਇਕੈਲਾਇਲਏ
 ਓਰੇਸ੍ਰੀਰਾਮਪ੍ਰਬੀਰਮਨੋਨਿਜਆਨੰਦਜੀਕੋ॥ਚੰਦਨ
 ਸੋਘਨਸਾਹਮਿਲੈਪਸਰਾਮਮਿਲੇਸੁਮੁਹੁਰਤ
 ਨੀਕੋ॥ਅੰਨਬਾਸਿਸੁਕੀਰਿਅਪਨੇਕਰਭਾਲਮੇਰੇ
 ਸਰਲਾਲਕੋਟੀਕੋ॥੬੭॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ਬ੍ਰਾਹ
 ਕੀਓਕੁਲਇਸੁਬਾਸਿਸੁਅਰਿਸੁਟਰੇਘਰਕੋਕਿਪ
 ਧਾਏ॥ਲੇਸੁਤਚਾਰਬਿਦਾਹਤਹੀਘਰੀਜਾਨਕੀ

੨੨

ਤਾਤ ਸਬੈ ਸਮੁਦਾਏ॥ ਸੋਨ ਰੁਏ ਅਪ ਸੋਨ ਸਭੈ ਪਾਥ-
 ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਰਾਹ

ਕਾਂਪਉਠੈ ਬਿਯਮੈ ਦੁਖ ਪਾਏ॥ ਅੰਕ ਨਿਸੰਕ ਲਿਖੇ

ਬਿਧਿ ਜੈ ਅਬ ਤੇ ਬਿਧਿ ਹੁਕ ਬਹੁ ਨ ਮਿਟਾਏ॥ ੬੮॥

ਪਰਸਰਾਮ ਉਦਾਰਾ ਕਬਿਭੁ॥ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋਨ ਚਰ

ਬਾਂਕ ਮਾਰੈ ਸੁਰ ਏਕੈ ਆਂਕ ਦੇਵ ਰਾਜ ਕੋਨ ਰਾਕ ਤੋਰੈ॥

ਪਨਕ ਕੋ ਨਾਰਾਇਨ ਫੀਰਨਿਧ ਸੇਖ ਕੀਨ ਬਨ ਬਿ

ਧਿ ਸੁਰਜ ਅਕਾਸ ਫਹਿ ਸੋ ਪਯੋ ਹੈ ਜਨਕ ਕੋ ਕਾਹੂ

ਚੀਟੀ ਲਾਰੇ ਪਾਂਖ ਕਾਹਿ ਜਮ ਮਾਰੈ ਕਾਂਖ ਸੁਨ ਮੇ ਹੈਨ

ਦੇਖ ਮੇ ਪੁਨ ਲਾਗ ਮੇ ਹੈ ਕਨਕ ਕੋ ਚਲ ਮੇ ਧਾਇ ਕਮ

ਠੀ ਚਰਾਇ ਫੁਰਕਾਇ ਆਂਖ ਬਾਈ ਜਗ ਸਾਂਈ ਬਾਤ

ਕਛੂਨ ਤਨਕ ਕੋ॥ ੬੯॥ ਕਬਿਭੁ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਬਿ

ਦਾ ਹੀਰਾਮ ਰਾਵਰੀ ਦੁਹਾਈ ਫੇਰੀ ਰਹੇ ਸੋਚ ਕਰ ਬਾ

ਤ ਸੁਨ ਯੋਨ ਫਿਨ ਜੋ ਦਸਹ ਬ ਆਸੇ ਬਲ ਬਹੁਤੈ

ਜਨਾ ਮੇ ਹੈ ਅਨੰਤ ਫੂਲ ਚਲ ਮੇ ਸੁ ਬਸਤਿ ਕੈ ਸੇਵਿਨ

ਜੋ ਦੋ ਮੇ ਤੇ ਹੀ ਨਾਂਵ ਤੇ ਸੁ ਆਨ ਫੁਰ ਪਾਏ ਕੈ ਸੇ ਪਾ

ਏ ਹੈ ਸੁ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਦਾਰ ਦੀ ਕੇ ਰਿਨ ਜੋ ਕੀ ਬੋ ਬੁਰੇ

ਕਾਮ ਤਾ ਕੇ ਲੀਜੈ ਫਲ ਰਾਮ ਤੈ ਤੇ ਗੋਲ ਹੀ ਮੇ ਪਾਈ

ਸੁਧ ਤੇ ਮੇ ਤਾਨ ਤਿਨ ਜੋ॥ ੭੦॥ ॥ ਮੈਯਾ॥

॥ ਤਾਨੁ ਨਿਹਾਰ ਕਰੇ ਭ੍ਰਿਗਨੀਦਨ ਭੁਕ ਪਰੀਤ ਬਖ

॥

ਹਿਨ ਮਾਏ ॥ ਜਨ ਤਰੋ ਨਿਜ ਬਾਨ ਕੁਠਾਰ ਫਲ ਔਤਰ
ਮੁਲ ਸਮੁਲ ਉਖਾਏ ॥ ਜਨ ਸੁਰੂ ਕੁ ਬਿਚਾਰ ਚਿ ਤੇ
ਰਸਾਇ ਪੁਲੈ ਜਲ ਬੋਰੈ ਨ ਰਾਏ ॥ ਏਨਿ ਜਮੇ ਇਹ ਤੁ
ਤ ਬਿਚਾਰ ਤ ਰਾਮ ਕਛੂ ਚਿਤ ਮੋਰ ਬਿਚਾਰ ॥ ੧੧ ॥
ਦੇਹ ਰਾਮ ॥ ॥ ਏਸੁ ਮਿਤ ਬਸਿ ਸੁਰਿ ਖਿਨ ਦਗੁ ਸੁ
ਤੁ ਨਿਜ ਠਾਂ ॥ ਸਿਯ ਨਿਯ ਸੁਖ ਕਥੈ ਨ ਲਹਿ ਪੈਰੇ
ਕਰਮ ਕੇ ਪਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕੋ ਠੋਰ
ਤੁਈ ਮੈਨਾ ਸਿਮਟ ਸਟੁ ਪਟਾਇ ਕਾਂ ਪੈ ਸਹੇ ਜਾਇ ਤੇ
ਜ ਮੇ ਸੇ ਜੇ ^{ਇਕਠੀ} ^{ਰਹ ਕੇ ਛੁਤੀ} ਅਰਕ ਕੋ ਕੇ ਨ ਧਰੈ ਧੀਰੀ ਪਰੀ ਪੀ
ਰੀ ਮੁਖ ਕਾਂ ਸੀਰਾ ਮਨ ਪੈ ਕਰ ਦਿਤੁ ਖੂਨੀ ਨਿਰਖ ਔ
ਮੁਲ ਕੋ ^{ਪੀਲਤ} ਲੈ ਕੇ ਸੁਤ ਸਾ ਬਿਜੇ ਰਿਹਾ ਬ ਇਤ ਰੂਪ
ਪਟ ਕਾ ^{ਖਲਕਤ} ਏਹਿ ਮਾਨ ਤ ਨ ਜੋ ਕੀ ਆਪ ਜਕ ਕੋ
ਕਟਿਨ ਕੁਠਾਰ ਧਰੇ ਕਰ ਜੇ ਰਾ ਦਰ ਦਿਜ ਆਯੋ ਬਿਕ
ਰਾਲ ਜੈ ਤੇ ਦਰ ਚਾਰ ਚਕ ਕੋ ॥ ੧੩ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਉ
ਦਰਾ ^{ਜਿਥੇ ਜਾ} ਮਿਯਾ ॥ ॥ ਤੇਰ ਕੁ ਦੇਹ ਦੁਰ ਕਿਯੋ ਨਿਨ
ਸੋ ਬਕਰਾ ਹਮ ਜੇ ਲਰਹੈ ॥ ਭ੍ਰਿਗ ਨੀ ਦੁਕਹੈ ਹੋ ਨ ਜਨ
ਤਤਾਂ ਹਿ ਜਮ ਤੁਕ ਦੇ ਤਨ ਕੋ ਪਰਹੈ ॥ ਸਬ ਮੈ ਨ ਠੀ
ਮੁਖਿ ਕਾਂਤ ਪੁਰੀ ^{ਜਮ} ਧੀ ਪਰੀ ਤਿ ਗਰੀ ਪਟ ਕੋ ^{ਠਕੀ} ਟਰ
ਰੀ ॥ ਪੁਸਤਕ ਹਿ ਮਤੀ ਗ ਤੇ ਤੇ ਨ ਕੁਛੁ ਜਿਨ ਕੇ ਸੰਗਾਰ

੨੪ ਮਾਸੁ ਕੇ ਹਰਹੈ॥ ੧੪॥ ਸੋਹਣਾ॥ ॥ ਦਸਰਬ ਸਰ
 ਸੁ ਸਮਾਜ ਸੁਤ ਕ੍ਰਿਸ ਬਧੁ ਬਿਭੂਤ ਸੀਰਾ॥ ਯਹਿ ਮੇ
 ਤੇ ਗੰਗਾ ਜ ਨਦੀ ਨਾਓ ਬੋਰਨ ਚਹੈ॥ ੧੫॥ ਸੈਯਾ ^{ਮਸਤ}
 ॥ ਚੋਧ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕੀ ਚਿਮ੍ਹਨਿ ਨਿਦ ਅਖੰਡ ਲਜੇ ਰੁਪੈ
 ਸਕੁ ਚਾਂਹੀ॥ ਕੋਨ ਗਨੈ ਭੂਅ ਮੰਡਲ ਕੇ ਨਿਪਹੈ ਬਲ
 ਏਤੁ ਸੁਤੋ ਘਰਮਾਹੀ॥ ਠੋਕਰ ਯੋ ਭੁਜਵੰਡ ਕੁਠਾਰ
 ਸਮੇਤ ਧਰਾ ਫਿਰ ਸੋਵਤ ਨਾਂਹੀ॥ ਰਾਮ ਬਿਚਾਰਨ ਕ
 ਮ ਕੀਯੋ ਤੂੰ ਨ ਜਾਨਤ ਮੇਰਿ ਬਦ੍ਰੋਧ ਰਛਾਹੀ॥ ੧੬॥
 ਕਬਿਤਾ॥ ॥ ਕੋਨੈ ਸਿਖ ਦੀਨੀ ਤੇ ਹਿਤਾ ਕੋ ਤੂ ਬ
 ਤਾਇ ਮੇਰਿ ਚਨ ਚਬਾਇ ਚਰ ਦੇਖੈ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੀ
 ॥ ਰਾਤੇ ਕਰ ਨੈਨ ਧੂਮ ਨਾਕ ਤੇ ਸੁਸਾਇ ਤਿਨਿ ਰੋਕੇ
 ਨਕ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਸੁਰਜੇ ਤਿਮ ਦਿਕੀ॥ ਰਾਜਾ ਪਛੁਤਾ
 ਇਦੇ ਖੈ ਕੈ ਸੇ ਦੁਖ ਪਰਮੇ ਆਇ ਤੇਰੇ ਗੰਗ ਚਹੈ
 ਬੇਲ ਆਨੰਦ ਕੇ ਕੰਦਕੀ॥ ਲੋਪ ਸੁਖ ਭੁਯੋ ਧੋਧੀ ^{ਗਬੀ}
 ਨ ਬਿਧਿ ਕੋ ਪਰਾਧ ਕੋ ਪਦੇਖ ਓਪ ਮੁਖ ਘਟੀ ਅ
 ਜਨੰਦ ਕੀ॥ ੧੭॥ ਦਸਰਬ ਉਦਾਰ॥ ਦੋਹਰਾ॥
 ਧਨੁ ਖਛੁਟੇ ਕਰ ਧਰ ਪਰਮੇ ਦਸਰਬ ਠੋਕਤ ਮਾਥ
 ॥ ਬਿਕਟ ਬਚਨ ਭਿਰੁ ਰਾਮ ਸੇ ਬੋਲੇ ਹਸੁ ਰਾਪੁ ਨਾ
 ਥਾ॥ ੧੮॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰ॥ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਪ੍ਰ

ਤਿ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਲਾਗਯੋ ਅਰੈ ਦੇਖੁ ਮੈਂ ਰੋਖੁ ^{ਕੁਧ}
 ਪ੍ਰੇਮਨੁ ਖਤੋ ਯੋ ਜਾਨੈ ਪੁਰਾਨੋ ਮੈ ਜਾਨੈ ਗਯੋ ਕਾ
 ਮਸੋ॥ ਸੋ ਤੇ ਅੰਸੀ ਹੋ ਨਹਾਰ ਕਾਫੇਰ ਕਹਾ ਬਿਚਾਰ ਮਾ
 ਕੋ ਰਹੈ ਮਾਰ ਬੇਰਹੈ ਨ ^{ਤੁਹਾਡਾ} ਕੰਜੁ ਪਾਮਸੋ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ
 ਏਕ ਬਾਰ ਦਸ ਰਬ ਜੀ ਅਧਾਰ ਜੈ ਸੇਫਨਿ ਮਨੀਹਾ
 ਰ ਤੇ ਸੇਰਾ ਮਨਾ ਮਸੋ॥ ਕੈ ਸੇਵੈ ਹੈਂ ਦਈ ਮੇਰੇ ਆਨੰਦ ਕੀ ^{ਸਪ}
 ਜੋਈ ਰਾਮ ਰੁਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਆਜ ਨਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ
 ॥੧੯॥ ਲਛਮਨ ਉਦਾਰ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਮਹਾਂ
 ਰਣ ਪੀਰ ਮਹਾ ਬੀਰ ^{ਲਛਮਨ} ਲਛਮਨ ਹਸ ਬੋਲੇ ਅੰਸੇ ਨੈ
 ਰੁ ਸਮਸਾ ਮੋਹਿ ਦੀ ਜਿਯੋ॥ ਕਹੇ ਬਾਂਧ ਡਾਰੋਂ ਕ
 ਹੋ ਦੇਸ ਤੇ ਨਿਕਾਰੋਂ ਕਹੇ ਬਾਰਿਧ ਉਤਾਰੋਂ ਕਹੇ ਜੂਰਾ ਕਾ ^{ਸਮੁੰਦ}
 ਟਿਲੀ ਜਿਯੋ॥ ਕਹੈ ਕਾਫਿਰਾ ਸੀਰਾ ਮਕੇਤ ਕੁ ਪਰਸ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨ ਜਾ ਕੋ ਛਿਤੁ ਪਾਲ ਪੈ ਕੋ ਛੀ ਜਿਯੋ ^{ਰਾਜੇ}
 ਮਾਰੇ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਛੀਨ ਲੈ ਰੋ ਤੂ ਨ ਚਾਂਪ ਆਪ ਦੇਖਿ
 ਯੇਤਾ ਮਸੋ ਪੈਨ ਸਾਸੋ ਕਛੁ ਕੀ ਜਿਯੋ॥ ੨੦॥ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਉਦਾਰੁ ਪਰਸ ਰਾਮ ਸੋ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਮੈਨ
 ਜਾਨੈ ਤੇਰੇ ਬਲ ਤੇ ਸੇਤਾ ਕੋ ਲਾਗਯੋ ਫਲ ਕਠਿ
 ਨ ਕੁਠਾਰ ਧਾਰ ਕੀਨ ਪਰ ਧਰੀਏ॥ ਇਤੈ ਪਰ ਮੈਨ
 ਕਛੁ ਬਾਤ ਆਵੈ ਤਾਤ ਹਾਥ ਕੀ ਜੈ ਸੋਈ ਤਾਵਤੀ ^{ਕੁਹਾਡਾ}

੨੬ ਪੰਥੁ ਖਕ ਉਨ ਕਰੀਏ। ਮੇਸੋ ਕਰੁ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਉ ਏ
ਕਮਾਰੇ ਰਾਮ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਖਸੇ ਪੈਨ ਮਾਰੀਏ ਜੇ ਮਾਰ
ਏ। ਬੈਰੀ ਸਰਨਾਇ ਜੇਰ ਸੁਨੇ ਮੁਨੀ ਰਾਇ ਰਾਇ ਏ
ਮਨ ਜੋ ਲਰੀਏ ਤੇ ਪਾਂਇ ਕਾਰੇ ਪਰੀਏ॥ ੬੧॥ ਪਰ
ਜਗਮ ਉਦਾਰਾ॥ ਕਥਿਤੁ॥ ॥ ਦੇਖਨ ਜੋ ਪਾਉਤੁ
ਪਠਾਉ ਜਮ ਲੋਕ ਹਾਥ ਦੁਜੇ ਨ ਲਗਾਉ ਦਾਰਿਕਰ
ਏਕ ਕਰਕੇ॥ ਜੀਜਮਾਰੇ ਉਰਤੇ ਉਖਾਰ ਰੂਜ ਦੇ ਰੂਹ
ਤੇਰ ਰੋਬੇ ਬਰ ਅਵਿਲੋਕ ਰਾਪੁ ਦਰਕੇ॥ ਗਾਂਸੀ ਰਾਮ
ਦਿਨ ਕੇ ਰਿਸਤ ਰੂਹ ਰਾਤ ਰਾਮ ਅਤਿ ਬਹੁ ਰਾਤ ਰਾ
ਤ ਲਾਗਤ ਹੈ ਪੁਰਕੇ॥ ਜੀਤਾਰੇ ਸੀਤਾ ਪਮੇਟ ਪੁਰਾਟ
ਪੁਤਾ ਪਕੀਨੇ ਰੋਹੇ ਦਹਿ ਆਪ ਚਾਂਪੁ ਤੇਰੇ॥ ਜਿਹ ਰੋ
ਕਿਏ॥ ੬੨॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰਾ॥ ਕਥਿਤੁ॥
ਜੀਤੀ ਕਰਕੇ ਚਾਹਤ ਹੈ ਸੇਈ ਕਰੇ ਇਤ ਅਾਇ ਏ
ਲਮੇ ਰਾਪੁ ਰਾਇ ਰਲਵੰਸਾ ਨੀਕੇ ਪਥਕੇ॥ ਏਰੇ
ਮੇ ਧਰੁ ਖਜਾਨ ਲਮਾਨੇ ਹੋ ਜਨਕ ਜਾਨ ਏਰੇ
ਸੁਤ ਰੂਪ ਰੂਪ॥ ਧਰਮ ਅਮਰ ਕੇ ਕਰੇ ਕਾਇ ਕਾਜੀ ਰਾਮ
ਰਾਮ ਅਤਿ ਰਾਮ॥ ਪੁਰਕਰਨ ਕੇ ਧਾਮ ਦੇ ਨਹਾਰ ਸੇਖਰਾ
ਕਰੇ॥ ਜਗਤ ਉਕਰੇ ਰੂਪ ਰੂਪੇ ਸਰਬਤ ਸੁਨ ਨਿਕ ਜਨ
ਨਾਹ ਰੂਪੇ॥ ੬੩॥ ਪੁਰਸਤਾ ਮਹਿ ਦਾਰ

੨੮

ਬੁਧਿਰਪੁ ਬੀਸਨਕੀ ਮੇਸੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹੈ॥ ਸੁਨੇ
 ਜ ਬੀਰਰਪੁ ਬੀਰਕਰੈ ਹਮ ਪੇ ਅਸੀ ਸਕੇ ਵਿਹੋ
 ਕੋ ਕਸੀ ਸਕਰੀ ਜਾਤ ਹੈ॥ ੮੬॥ ਪਰਸਰਾਮ ਸੇ
 ਕਹਿਤ ਹੈ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਰੇ ਰਾਮ ਜਮਾ
 ਮਰਲੇ ਚਾਹਤ ਹੈ ਖਲਕ ਕੇ ਲਖਤ ਹੈ ਜੇਹੇ ਖ
 ਲੁ ਪਾਇਕੈ॥ ਭਿਕਟੀ ਚਢਾਇ ਅੰਗ ਅੰਗ ਉਪ
 ਜਾਇਕੋ ਪਠਾਂਵੇ ਭਯੋ ਭਟ ਆਗੇ ਸਬਹੀ ਦਬਾਇ
 ਕੈ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਤਬ ਦਲ ਬਲ ਦਸਰਬ ਜੂ ਕੇ ਦਿ
 ਜ ਕੇ ਦਮਾਕ ਦੇ ਖਰਮੇ ਦਹਿਲਾਇਕੈ॥ ਮੇਸੀ ਬ
 ਤ ਸੁਨ ਸੀਸ ਧੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਪੂਤ ਬੋਲ ਮੇ ਬਰਬ
 ਭ ਪੁਰਹੂਤ ਜਮੇ ਰਿਸਾਇਕੈ॥ ੮੭॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪਰ
 ਸਰਾਮ ਸੇ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਅੰਤ ਕੇ ਚਲਾ ਛਿ
 ਤ ਛੜ ਕੇ ਧਰਯਾ ਛੜੀ ਛਹੂ ਰਿਤ ਛਕੇ ਰਿਸ ਕਲ
 ਹਿ ਸੁਹਾਤ ਹੈ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਣ ਧੀਰ ਹੈ ਕ
 ਹਤ ਕਰੈ ਕੈਸੇ ਹਮ ਤੋਰੇ ਗਾਤ ਕੰਜ ਕੋ ਸੁਪਾਤ ਹੈ॥
 ਅੰਗ ਲਪਟਾਏ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਸੇ ਬਦਾਏ ਬਰ ਮੁਖ
 ਆਏ ਕਾਲ ਕੇ ਜਿਯਤ ਕੋਨ ਜਾਤ ਹੈ॥ ਨਿਰਾਮ ਕੇਤ
 ਰੇ ਕਤ ਬੋਲਤ ਬਰਨ ਬਾਂਰੇ ਕਾਹੇ ਕੋਰੇ ਪਾਂਰੇ ਗਾਂਰੇ
 ਹਾਥ ਨ ਸੇ ਖਾਤ ਹੈ॥ ੮੮॥ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਚੁ॥

ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਸਹਸਾਈ ਮਨੁ ਮੇ ਸਹਸ ਬਾਹੁ ਮਹਾਂਬ

ਫੇਤੀ

ਰਾਜੇਦਾਨਾਮ

ਲੀ ਨਰਨ ਕੋ ਨਾਹਿ ^{ਰਾਜਾ ਜਲਨਾ} ਚਾਹਿ ਤਉ ਨ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ॥ ਕੀਨੋ ਯਹੈ ਪੁ

ਠੰਠੁ

ਨਤ ਰਪਨ ਤੇਰੇ ਰਕਤ ਕੋ ਜੋ ਲੋ ਪਾਟ ਪਾਨ ਤੋ ਲੋ ਆਨ

ਲਾਹੁ

ਤੋਰ

ਨ ਸੁਹਾਤੁ ਹੈ॥ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ ਪਰਸਰਾਮ ਮੇ ਸੇ

ਕਯੋ ਗਹੈ ਜੋ ਹਥ ਮਾਰ ਸੋਈ ਹੋਤੁ ਪੁਤ ਪੁਤੁ ਹੈ॥ ਬਾਂਧ

ਟੁਕੜੇ

ਟੁਕੜੇ

ਤ ਜੇ ਖਾਂਡੇ ਤੇ ਮੈ ਛਾਡੇ ਨ ਜੀ ਅਤ ਖਾਂਡੇ ਖਾਂਡੇ ਪਾਤਿ ਖਾਂ

ਖਾਂਡੇ

ਮਾਰੇ

ਰਾਜਾ

ਡੇ ਪਾਂਡੇ ਮੇ ਸੇ ਗਾਂਡੇ ਪਾਤੁ ਹੈ॥ ੯੯॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰ

॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਫੜੀ ਫੜੀ ਸਨ ਕੇ ਅਗਿ ਜਗ

ਰਾਜਾ

ਦੀ ਸਨ ਕੇ ਕੋ ਪਕਰਯੋ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਬਾਂਹੈ ਉਕਸਾਇ ਬੋ

ਅਵਤਾਰ

ਉਤਾਰੀਯਾਂ

ਉਕੁਟੀ ਚੜਾਇ ਰਾਪੁ ਰਾਇ ਕੋ ਕਹਨ ਲਾਗੇ ਕਾਸੀ ਰ

ਮ ਮੇਰੇ ਤੇਜ ਕਾਂ ਪੇ ਸਹਯੋ ਜਾਇ ਬੋ॥ ਰੇਨ ਕ ਕੇ ਦੋਟਾ ਨੈ

ਪਰਸਰਾਮ

ਦੀ ਮਾਈ

ਕ ਪੋਟਾ ਹੁੰ ਕੇ ਮਚੇ ਲੋਟਾ ਪੋਟਾ ਹੈ ਕੈ ਜੈ ਹੋ ਕਹੁੰ ਚੁੰਦੇ ਹੁੰ

ਪਾਇ ਬੋ॥ ਬਹੁਤ ਬਕਯੋ ਹੈ ਛੜ ਧਾਰੀ ਦਸਰਬ ਸੋਹ

ਰਾਜਾ

ਬਾਮਨ ਭਿਖਾਰੀ ਅੜ ਧਾਰੀ ਕਹਿਵਾਇ ਬੋ॥ ੧੦॥

ਸਸਤੁ ਧਾਰੀ

ਪਰਸਰਾਮ ਉਦਾਰ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੋ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥

॥ ਅੜ ਛੜ ਦਾਇ ਦੇ ਉਕਰ ਜੁਰ ਦਾਇ ਦਸੋ ਨ ਖਾਮੁ ਖ

ਦਿਆਇ ਅਪਨੈ ਕੈ ਛਿਟ ਕਾਯੋ ਹੈ॥ ਮੀਚਨ ਡਰਾਇ

ਛੜਾ ਦਸਰ ਬੰਨ੍ਹ

ਸੋਤ

ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਤੁ ਰਾਇ ਆਨ ਹੈ ਰਾਮੇ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇ ਸੋਤ

ਡੁਕੜੇ ਕੋ ਬਾਇਕੋ

ਹੀ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਯੋ ਹੈ॥ ਕਹੈ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਤਬ ਰਾਮ ਸੋ ਪ

੨੦

ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ ਸਿਖ ਮਾਮਾ ਦੇ ਨੁਕੇ ਨੀ ਕੇ ਕੈ ਸੁਨਾਯੋ ਹੈ
 ਜਾਕੀ ਸੋਹੈ ਖਾਤ ਛਰ ਧਾਰੀ ਕਰਿ ਕਰੇ ਜਾਤ ਤਾਹੀ ਪੇਮ
 ਦਸਨ ਤਿਨੁਕ ਪਕਰਾਯੋ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦਾਰ
 ਪਰਸਰਾਮ ਸੋ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ਟਾਰ ਤੇ ਕੋਲ
 ਬੋਲ ਬੋਲ ਤਹੀ ਕਾਮ ਨ ਕੇ ਟਾਰ ਤੇ ਉਖਾਰ ਦਾਜ ਜਮ
 ਜੇ ਬਦਨ ਮੈਂ ਜੀਤ ਬੀਰ ਖੇਤ ਪਠੈ ਦੇਤ ਜਮ ਲੋਕ ਤੇ
 ਹਿਲੇ ਤੇ ਸਬ ਛੜੇ ਨ ਕੇ ਬੈਰ ਏਕ ਛਿਨ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਕੋਰੇ
 ਤੁਮ ਪਾਨ ਅਬ ਜੇ ਤਿਹਾਰੇ ਹੋਤੋ ਸੁਭੁਟ ਕਹਾਇ ਕਰ
 ਠਾਂਢੇ ਹੋਤਰਨ ਮੈਂ ਯਹੈ ਜਾਨ ਨਾ ਤੇ ਹੋ ਬਦਮ ਏਕ ਬਾਮ
 ਨ ਕੇ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਸਮਝ ਸਮਝ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ॥ ੬੨ ॥
 ਪਰਸਰਾਮ ਉਦਾਰੁ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ਟੂਟ ਟਾਟ ਰੋ
 ਸਾਗਾਏ ਟੂਟ ਟਾਟ ਮੁਨ ਗਾਈ ਜੇ ਦਰਨ ਰਾਖ ਮੈ ਜੇ ਰਨ
 ਨਤ ਜਗਤ ਹੈ ॥ ਸੁਰ ਜਜਗਤ ਯੋ ਬਾਗੇ ਬਾਗੇ ਕੈ ਸਿਰਾ
 ਜੇ ਮਹਾਂ ਮੇ ਪਾਨ ਸੀਤਾਯੋ ਸੀਤ ਤਾ ਮੈ ਕਹਾ ਸਤ ਹੈ ॥ ਰੀ
 ਗਰਮੇ ਉਖਰ ਕਰੀ ਗਭਾਯੋ ਪਰੇ ਪਰੇ ਰੂਰੇ ਉਪਾਰੇ
 ਮਾਰੇ ਫੂਕ ਕੇ ਉਡਤ ਹੈ ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ ਪਰਸਰਾ
 ਮ ਮੈ ਸੇ ਕਹਾ ਤੇ ਰਕੈ ਪਨੁਖ ਮੈ ਸੇ ਮੈ ਸੇ ਬਲਕਤ ਹੈ ॥
 ੩ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦਾਰ ਪਰਸਰਾਮ ਸੋ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥
 ॥ ਬਾਮਨ ਤਿਖਾਰੀ ਤਿਨ ਧਾਰੀ ਤਿਨ ਤੂਲ ਤੁਛ ਤੂਪਨ

ਕਾਮ

ਪਾਨ

ਕੇਤੂਖੇਮਹਾਤੋਜੋਕਹਾਕਹੀਏ॥ ਨਵੈਹਾਥਥਾਂਬੀਮੇ
 ਨਾਅਵੈਮੰਤ੍ਰਬੀਫਨਕੋਤਾਂਤੇਤੇਰੀਥਾਤੇਸੁਨਸੁਨਚਾ
 ਇਰਹੀਏ॥ ਹਮਕੋਅਜਸਤੋਸੋਥਾਂਧੇਤਰਕਸੁਅ
 ਨਰਸਕਰੇਬਾਨਨਸੋਤਾਂਤੇਸਤੁਸਹੀਏ॥ ਕਾਂਸੀਰਮ
 ਕਹੈਰਾਪੁਈਸਨਕੀਰੀਤਯਹੈਜਾਸੋਕੀਜੈਮੋਹਤਾਸੋ
 ਕੋਰਕੈਸੋਗਹੀਏ॥ ੯੪॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਰਾਜਨ
 ਕੇਪੁਤਮਹਾਂਬਲੀਆਤਿਕੋਪਆਏਧਨੁਖਨਚਫ
 ਯੋਸਤੁਹਾਰੇਜੋਰਤੋਰਕੈ॥ ਏਕਤੁਰਹਾਥਲੀਨਉਟੁ
 ਏਥਿਨਜੋਰਕੀਨੋਤਾਂਤੇਤੋਰਗੁਰਮੋਕੋਓਸਕਮੋਹੈਨ
 ਤੋਰਕੈ॥ ਕੋਧਜੀਅਭਯੋਤੇਰੇਸੁਨਹੋਪਰਸਰਾਮਾਇ
 ਨਤੀਕਰਤਤਾਂਤੇਦੋਉਕਰਜੋਰਕੈ॥ ਭੁਮਸੋਨਜੋਰਚੇ
 ਰਤੁਪਨਕੇਤੋਰਤੁਪਕਾਕਰੀਕੋਚੋਰਕਾਹੁਮਾਰਮੋਹੈ
 ਨਟੋਰਕੈ॥ ੯੫॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਦੇਖਰਾਮਕੀਦੀਨ
 ਰਾਸਤੁਸਮਝਾਵਤਤਾਹਿ॥ ਇਕਮੀਠੀਨਿਜਸੁਜਸ
 ਕੀਥਾਤੇਰੁਚੈਨਕਾਹਿ॥ ੯੬॥ ॥ਰਿਖਿਉਵਾਰੁ॥
 ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਰਾਮਪਨਸਮਾਮਅਭਿਰਾਮਸੁਨਕ
 ਮਹੁਤੇਤਾਂਤੇਹੋਪਰਸਰਾਮਕੋਧਮਾਤਿਫੋਰਿਯੋ॥ ਧਨੁ
 ਖਪੁਰਯੋਟੁਰਗਮੇਵਹਿਜਾਨਦੇਹੁਕੋਨੈਕਾਜਬੈਰ
 ਯੋਕੀਜੈਥਾਤਥੋਰੀਏ॥ ਬਾਝਕਥਿਨੋਦਨਤੇਜਿਯ

੩੨

ਮੈਰਿਸਯੈਤਾਂਕੋਧਨੁਖਚਰਦੁਸੈਕਹੋਪ੍ਰੀਤਿਕਾਂਸੇਲੇ
 ਗੀਏ। ਬਾਤਤੇਫਿਹਾਨੀਸੁਚਲਨੇਨਕਹਾਨੀਰਾਨੀ
 ਰਾਮਾਂਸੋਨਰਾਮਰਾਮਦਾਰਿਦਸੋਜੋਰਿਯੇ॥੯੭॥

ਦੋਹਰਾ॥ ^{ਦਰਿਦਰੀ}ਪ੍ਰਾਹਿਮਪਾਇਗਾਢੇਨਿਰਖਾਇਯੇਸੁ
^{ਧਰਤੀ}ਜਸਲਿਏਸਾਬਾਮੁਖਬੋਲਯੇਮਨਮੈਕਹਯੇਏਅ
 ਚੁਤਰਪੁਨਾਥਾ॥੯੮॥ ॥ਪਰਸਰਾਮਉਦਾਰੁ॥

ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਸਨਮੁਖਦੇਖਤਮੋਰਿਰਣਕੋਣਸੁਰ
 ਠਹਿਰਾਇ। ਲੇਪਰਚੇਤਪਕੋਚਲੇਭੋਟਭੁਜਾਰਪੁ
 ਰਾਇ॥੯੯॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ਮੇਰੁਯੇਹਰਿਬਾਰ

ਬਾਰਯਾਂਹੀਤੇਨਿਸਾਰਧਨੁਰਾਜਨਚਦਾਯੇਹੋਹਜ
 ਰਬਾਰਪਾਇਏ। ਤੁਕੋਚਹੀਏਨਬਲੁਤੇਰਤਨਲਾ
 ਰੀਪਲਤਾਂਤੇਅਭਿਮਾਨਰਾਮਕੋਸਕਚਲਾਇਏ॥

ਤੇਹੋਛਾਡਿਜਾਉਤੋਹੋਸਾਚੀਕਹਿਬਾਤਮੇਰੀਰਾਮ
 ਅਵਤਾਰਹੋਹਮੇਰੁਕੋਬਤਾਇਏ। ਤੇਰੋਤੇਜਮਾਨੇ
 ਸਹੀਜੇਤੁਕਰੈਮੇਰੀਕਹੀਮੇਰੋਈਧਨੁਖਲੈਕੈਮੇ
 ਹੁਕੋਚਦਾਇਏ॥੧੦੦॥ ॥ਲਛਮਨਉਦਾਰੁ॥

ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਬਹੁਤਸਹੀਯਾਂਕੀਸਬਾਹਿਕਿਤਕੁਵੰ
 ਤੁਭਿਗਵੰਸਾ॥ਅਬਲਛਮਨਬਿਨਤੀਕਰੈਰਪੁ
^{ਪਰਸਰਾਮ}

ਕੁਲਮਾਨਸਹੀਸਾ॥੧੦੧॥ ॥ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ਕਾ
^{ਸੁਰਜ}

ਹੁਕਮ ਪੁਕਾਰੁ ਤਦੇ ਕਹੁ ਰਖਮੇ ਪਰ ਕਹੇ ਸਾਂਕੀ ਗ
 ਠਕੇ ਕਹਾਂ ਹੈ ਰੁਸੀ ਠੀ ਜੋਨਾ ਗਾਲ ਕੇ ਬਜਾਇ ਰੁਪਾਇ
 ਮਾਰੇ ਸਭੈ ਲੋਕ ਹਾਪਰ ਨ ਦੇਖੇ ਰਾਖੁ ਨਾ ਬਹੀ ਸੋ ਖੀੜ
 ਨਾ ਕਹੇ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਸੁਨ ਬੀਰ ਰੋਖ ਠਾਡੇ ਤੁਮ ਮੇਹ ਮਹਾਂ
 ਗਾਏ ਬਿਨਾ ਬਰਖੇ ਨ ਠੀ ਜੋਨਾ ਤਉ ਤੇ ਗੁਜਾਈ ਦੇਖੇ
 ਬਾਮਨ ਦਿਠਾਈ ਹਮ ਸੁਰਜ ਕੇ ਤੇਜ ਕੇ ਰੁਰਾਵੈ ਪਟ ਬੀ
 ਜੋਨੇ ॥ ੧੦੨ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ਕਹੇ ਤੋਰ ਰੁਰਾਵੈ ਕਹੇ ਯਾਂਹੀ
 ਫਿਰ ਮਾਰੇ ਜੋ ਕਹੇ ਤੇ ਕਾਨ ਲਾਇ ਮੇਰਾ ਰਾਖੋ ਸਾਤੁ ਦਿ
 ਨ ਮੇਂ ਜੋ ਕਹੇ ਤਿਹਾਰੇ ਬਲ ਪਾਇ ਬਾਏ ਹਾਸ ਨਾ ਬੁਝੈ
 ਗਾਰੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਲ ਰੂਰੇ ਯਾਹਿ ਕਿਨ ਮੇਂ ਫੁਮ ਖਾਮਹੇ
 ਸ ਮੋਗਾਣੇ ਸ ਸੋ ਸੁਰੇਸ ਅਲਿਕੇ ਸਹੂ ਜੋ ਬੋਲੈ ਰ
 ਲ ਦੇਖਤ ਨ ਤਿਨ ਮੇਂ ਕਾਇ ਸਚੁ ਕਾਉ ਨਿਧ ਕੇ ਧਮੇ
 ਜਗਾਉ ਧਨ ਆਇ ਸਜੇ ਪਾਉ ਤੋਰ ਦੁਰਾਉ ਰਾਮ ਫੁ
 ਨ ਮੇਂ ॥ ੧੦੩ ॥ ਦੇਹ ਰਾਗ ॥ ਧਰਮੋ ਨ ਦੂਜੇ ਧਨੁ
 ਖਸਰ ਸਰਨਾ ਗਤਿ ਨਹਿ ਦੀਨਾ ਸੁਰ ਪਾਤਿ ਰੂਸੇਰ
 ਪੁਪਤੀ ਲੋਟ ਮੁਖ ਬਾਤ ਕਹੀਨਾ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸੋਧ
 ਸੇਵਕ ਬਾਪ ਨ ਦੂਰ ਕੀਓ ਜਿਨ ਚੁਕੇ ਪਰੇ ਮੁਖ ਤੇ
 ਹਸ ਦੀਨੇ ਦਾਨਾ ਦੇਯੋ ਜਿਨ ਕੇ ਤਿਨ ਪਾਇਨ ਮਾਂਹ
 ਬੋਕੇ ਬਹੁਰੇ ਮਨ ਕੀਨੇ ਬੋਲ ਕਯੋ ਸੁਕਯੋ ਨਾਟਿ

੩੪

ਓ ਅਰਸੀਯਬਿਵਾਹਿਕੈ ਬਿਯਹੁਨਕੀਨੋ॥ ਏਕਹਿਬਾਨ
ਹਨੋਰਿਪਮੰਡਲਿਸੀਰਪੁਬੀਰਸਦਾਬੁਤਲੀਨੋ॥੧੦੫॥
॥ ਰਾਮਚੰਦੁਦਿਵਾਚਾ॥ ॥ ਕਬਿਭੁ॥ ॥ ਬਾਨਭਰਵ
ਇਲੇਹਕਾਨਸੇਲਗਾਇਜਿਹ^{ਚਿਲਾ} ਜਿਹ^{ਚਿਲਾ} ਪਕਰਾਇਲਾਗੇਰ
ਹਨਨਿਦਾਨਸੇ॥ ਦੇਖਯੋਬੀਰਦੇਖਯੋਬਾਪ^{ਭਰਮਾਨ} ਖੇਦਯੋਪਰਤਾ
ਪਜਾਨਯੋਚਾਂਪਚਿਰਰਾਨੇ^{ਚਲਾਯਾ} ਅਰਰਾਨੇ^{ਅਰਨਾਯਾ} ਅਸਮਾਨਸੋ॥ ਕਾ
ਰਾਮਰਾਮਕੇਰਿਸਾਤ^{ਕੰਬੇ} ਭੁਹਰਾਤਰਾਮਭੂਲੀਸੁਧੀਸਾਤਪ
ਰਯੋਉਪਰਮਸਾਨਸੋ॥ ਦਿਜਬਰਖੇਯੋਗਯੋਭਰਭਾਜਿ
ਭੀਤਭਯੋਜਯੋਹੀਕਰਲਯੋਦਯੋਤਯੋਹੀਕਰਪਾਨ^{ਹਥਾ}
ਸੋ॥੧੦੬॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਰਾਮਕਹਯੋਮੁਨਿਨਿਦ
ਨਕੋਕਹਿਕਾਹਿਹਨੋਅਬਦੇਹੁਦਿਖਾਈ॥ ਬੁਝਕੈਤਾ
ਹਿਹਨੀਨੋਭੁਕੀਗਾਤਿ^{ਅਕਾਸ} ਔਰਹੁਤੀਅਬਔਰਬਨਾਈ॥
ਦੇਖਰਯੋਮੁਨਿਕੋਸੁਤਕੋਤਕਹੈਅਵਤਾਰਸਹੀਰਪੁ
ਰਾਈ॥ ਭੇਟਬੁਟਾਕਚਲਯੋਬਨਕੋਜਬਰਾਮਕਮਾਨ
ਚਟਕਚਵਾਈ॥੧੦੭॥ ॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਰਾਮਪਨਰ
ਤਾਧਨੁਖਕੀਐਚੀਜਬਸੁਤਲਾਇ॥ ਦੇਖਜਨਕ
ਜਾਨਹਿ^{ਵਾਸੀ} ਤਨਮਾਨਧਰਰੋਖੇ^{ਰੂਪ} ਰਿਸਾਇ॥੧੦੮॥ ਸੀਤਾ
ਦਿਵਾਚਾ॥ ਕਬਿਭੁ॥ ॥ ਯਾਹੀਕੋਤੋਬੋਲਕਫੁਤਾਂਤ
ਕੋਸੋਦੇਖਤਰੇਐਸੇਤੋਅਨੇਕਦੈਰੈਕਹਾਂਕਹਾਂਜਾਇ

੧੦੮ ਵੇਹਰਾ॥ ਧੀਰਜਬੁਪਬਿਬੇਕਬਲਮੰਤ੍ਰਗਤਐਸਰਬਾਤਾਰਾਮਚੰਦਕੋਦੇਖਕੇਭੂਲਗਈ
ਸੁਧਸਾਤਾ॥

ਭੈਂ ਕਾਲ ਬੁਧਾਹੀ ਨਈ ਹੋਤੋ ਧਾਮਹੂੰ ਨਗਈ ਰਾਮਾਮਜ
 ਹੂਤੇ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਸੋਤ ਕੇ ਬਸਾਇ ਹੈ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰੀਤ ਬਿ
 ਪਰੀਤ ਸਤੁ ਜਾਨੇ ਜਗ ਕਾਂਕੇ ਬਸਤੁ ਏ ਮੋਹ ਅੰਧੇ ਰੰਗ
 ਇਹੋਂ ਮਨ ਮੇ ਬਿਚਾਰੈ ਗੋਟੀ ਲੈ ਚਢੈ ਉਤਰੈ ਸਿਯ ਤੋਰ ਕੈ
 ਧਨੁ ਖਜਾਂਕੀ ਬੇਟੀ ਬੁਧਾਹਲੁ ਆਇਹੋਂ ॥੧੦੯॥ ਸੋਰਠਾ ॥

॥ ਇਤਲਛਮਨ ਸੰਗ ਰਾਮ ਪਰਸਰਾਮ ਬਲ ਪਰ
 ਰਯੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਬਿਸਰਾਮ ਅਮਰ ਭਯੋ ਮੁਨਿ ਦੇਹ ਧ
 ਰਾ ॥੧੧੦॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਯਾਹਿ ਦੀ ਪਕ ਕਿਹ ਕਾਮ
 ਸੇਖ ਸਨੇਹ ਜਗਾਇ ਗੁਨਾਰ ਪੁਕੁਲ ਦੀ ਪਕ ਰਾਮ
 ਸਦਾ ਬਦਤ ਦੇ ਉਰਹੈ ॥੧੧੧॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਛਾਡੁ
 ਯੋ ਸਮਰ ਸੁਭਾਉ ਪਰਸਰਾਮ ਮਨ ਤਪਧਰਮੋ ਰਾ
 ਮ ਉਤਾਰ ਯੋ ਰਾਉ ਭੁਜਯੋ ਨ ਦੀਸਤ ਆਜਲੋ ॥੧੧੨॥

ਬਖਿਤੁ ॥ ਜੈਸੇ ਅਹਿ ਮੋਰ ਤੇ ਨਸਾਏ ਚੋਰ ਭੋਰ ਤੇ ਕੁਰ
 ਗਾ ਸਿੰਘ ਸੋਰ ਤੇ ਭੁਜਾਰ ਜੈਸੇ ਪਾਮਤੋ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਪ
 ਤੇ ਬਿਓਗੀਤੀ ਸਮੀਪ ਤੇ ਜਯੋ ਕਾਤ ਕਰੇ ਮੇਘ ਨ ਭੁਜਾ
 ਤ ਸੁਰਧਾਮਤੋ ਦਾਰਿਦਯੋ ਪਾਰਸ ਤੇ ਕਾਲ ਜਯੋ ਸੁਧ
 ਰਸ ਤੇ ਪਾਪ ਨ ਕੋ ਜਾਲ ਜੈਸੇ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮਤੋ ਜੈਸੇ ਏ
 ਕਲੇ ਭੁਤੇ ਅਨੇਕ ਗੁਨ ਭਾਜੈ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਭਾਜ ਚਲਯੋ ਪ
 ਰਸਰਾਮ ਰਾਮਤੋ ॥੧੧੩॥ ਅਬ ਅਧੁ ਧਾਨਗਾਰ

੩੬ ਪ੍ਰਦੇਸਾ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਸਬ ਸੰਗ ਚਲੇ ਪਿਤਕੇ ਮੁਨਿ
 ਜੀਤ ਪਦੈ ਦਿਨ ਬੇਦ ਉਸਾਸ ਲਯੋ॥ ਮਨ ਤੇ ਹਰਖ ਮੇ
 ਅਜਨੰਦਨ ਜੁ ਕਹੈ ਆਜ ਹਮੇ॥ ਬਿਧਿ ਰਾਜ ਦਯੋ॥ ਧੁਨਿ
 ਦਲਾ ਮਿਦੰਗ ਬਜਾਇ ਧਸੇ ਪੁਰਿ ਦੇਖਤ ਹਟ ਬਜਾ
 ਰਛਯੋ॥ ਸੁਕਰੈ ਬਕਸੀਸ ਟਰਮੇ ਦੁਖ ਦੁਇ ਅਨੰਦ ਰੁ
 ਜੋ ਭਿਗਨੀ ਦਗਯੋ॥ ੧੧੪॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਬਾਰਨਮ
 ਤੁਰੰਗ ਰਤ ਭਿਗ ਕਪੋਲਨ ਤੁਰੰਗ ਧੁਜਾ ਫਹਿਰਾਈ॥
 ਚਾਰਨ ਬੀਸ ਉਚਾਰਨ ਕੋ ਨਿਜ ਬਾਹਿ ਉਠਾਇ ਕਾਬਿਤੰ
 ਪਦਾਈ॥ ਰਾਮ ਰਛ ਤਲਏ ਸੰਗ ਬੀਰ ਬਨੇ ਰਾਖੁ ਬੀ
 ਰ ਸਨੇ ਮਨ ਮਾਹਾ॥ ਦੇਖ ਸਰੁਪ ਪਿਐ ਜਲ ਵਰਸ
 ਭੈ ਪੁਰਿ ਨ ਰਿਕਹੈ ਬਾਲਿ ਜਾਈ॥ ੧੧੫॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੀਤਿ ਸੀਤਾ ਬਿਵਾਹਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮਾ
 ਕਾ॥ ੧॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਬੈਤ ਅਯੁਧਯਾ ਸੁਖ ਕਿ
 ਯੋ ਅਤਿ ਸੁਖ ਦਸਰਥ ਸੁਤਾ॥ ਅਰ ਜੀਤੇ ਸਸਤਿ
 ਲਕਸ਼ੇ ਪਰਮੈ ਰਾਮ ਸਪੁਤਾ॥ ੧॥ ਕਾਬਿਤੰ॥
 ॥ ਅਧੀਰਾਜ ਧਾਨੀ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਤੀਨ ਰਾਨੀ ਕੋ ਸੰਲ
 ਯਾ ਸਮਿੰਤਾ ਆ ਕੇ ਕਈ ਸੁਨੀਤ ਹੈ॥ ਬੇਦ ਸਮ ਬੇਦ
 ਪੁੰਤ ਬਰੇ ਰਾਮ ਸੇ ਸਪੁਤ ਲਛਮਨ ਭਰਬਸੇ ਸਤ
 ਘਨ ਪ੍ਰਾਤਿ ਹੈ॥ ਦੈ ਦੈ ਸਨਮਾਨ ਉਪਹਾਰ ਰਿਖਿ ਪਾਂਡਿ

ਪਰਬਿਦਾਸਭੁਕੀਨੇਨਿਪਜੈਸੇਰਾਜਨੀਤਹੈ। ਬਾਛੋਇ ੩੭
 ਧਸਿਧਆਰਿਜੀਤੇਸੁਪਨੇਨਦੁਖਕਾਲਚਾਲਦੇਖੋ॥
 ਮੈਐਰੇਭਾਂਤਿਈਤਹੈ॥੨॥ ਦੋਹਰਾ॥ ^{ਕਰਮਾਕੀਗਤ} ॥ਸੁਨਹੁਸਿਤ
 ਮਨਦੇਸਬੈਈਹਾਲੋਸੁਖਸਾਂਤਿ॥ਅਬਹਿਕਥਾਰਧੁ
 ਬੀਰਕੀਚਲੀਐਰਹੀਭਾਂਤਿ॥੩॥ ਧ੍ਵੇਯਾ॥ ॥ਬਾ
 ਜਸਮਾਜਜੁਰਯਪੁਰਮੈਸਿਯਰਾਮਮਿਲੇਮਨਆਨੰ
 ਦੁਤਹੈ॥ਸਾਰਸੁਤੀਨਸਕੈਕਾਹਿਅਕਿਸਿਗਾਰਕਹੈ
 ਮਤਿਕੋਨਹਮਾਰੀ॥ਕਾਲਾਖਿਤੀਤਭੁਜੇਇਹਗੀਤਿਕਿ
 ਭੂਤਿਬਢੀਸਮਅੰਗਨਸਾਰੀ॥ਰਾਜਦੈਰਾਮਹਿਹੈ
 ਬਨਜਾਉਂਬਿਸਿਸੁਕਹੀਭੁਲਬਭਬਿਚਾਰੀ॥੪॥ ਸੋਰ
 ਠਾ॥ ॥ਕਹਾਰੈਕਕਹਿਭੂਪਦੁਖਸੁਖਸੰਗਸਦਾਰ
 ਏ॥ਪਰਉਜਾਰਕੋਕੂਪਲਗੈਦੁਹੁਪਦਜੇਦਹੀ॥੫॥
 ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਰਾਜਾਸਭੁਸੋਯੋਕਹੀਰਾਮਸੀਸ
 ਦੈਰਾਜਾਹੈਬਨਬਸਤਪਕੋਕਰੋਯਾਂਤੇਭਲੋਨਕਾਜ
 ॥੬॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਦੇਖਨਕੋਅਕੁਲਾਹਿਛਤਚਮਰ
 ਸਿਰਗਾਮਕੋਨੈਨਾਤਬਾਹਿਸਿਰਾਹਿਜਬਦੇਖੋਇਹਭੁ
 ਤਸੁਤਾ॥੭॥ ਕਾਇੰਤੁ॥ ॥ਜੋਰਕੁਲਪੁਜਪੁਜਪ
 ਇਸੀਸਨਾਇਆਉਏਕੋਕੋਕਰਾਇਤਬਕਰੋਦੂਜੇਕ
 ਮਕੋਲੋਚਨਸਿਰਾਹਿਛਤਚਮਰਬਿਜਨਤਾਂਕੋਮਾ
 ਪਖੇ

੨੮ ਬੇਠਹਿਰਾਹਿਐਸੇਵੇਖੋਂਪਨਸਮਾਮਕੋ॥ਜਾਨਕੀਕੋਪ
 ਟਰਾਨੀਸੋਪੋਰਜਧਾਨੀਸਭਕਾਨਸੁਨੋਆਪਨੇਹੋਰ
 ਜਮਾਜਰਾਮਕੋ॥ਰਾਜਾਦਸਰਬਯਾਮਨੋਰਬਲੋਸੁਖ
 ਪਾਯੋਤਾਤਕਹੀਬਾਤਪਾਤਦੈਹੋਰਾਜਰਾਮਕੋ॥੮॥
 ਕਾਬਿਤਾ॥ ਰਾਮਰਾਜਕਾਜਜੋਰਕੈਸਮਾਜਬੈਠੈਨਿ
 ਪਰਾਜਰਿਖਿਆਦਿਰਿਖਿਮਹਿਲਬਨਾਇਕੈ॥ਰਾ
 ਜਭਾਗਾਅਜਰਪੁਬੀਰਭੁਜਬਾਪਬਨਜਾਉਤਪ
 ਕਾਜਮਨਬਹੁਸੁਖਪਾਇਕੈ॥ਫੂਲੇਸੁਨਬਾਤਸੁਖ
 ਅੰਗਨੰਨਮਾਤਉਰਜਮੋਪੁਰਾਨੇਪਾਤਦੁਖਤਮੋਚ
 ਲਮੋਉਗਾਇਕੈ॥ਏਕਉਠੇਗਾਇਏਕਦੰਦਭੀਬਜਾ
 ਇਏਕਧਾਇਧਾਇਪਾਇਫੂਏਰਾਮਚੰਦਰਾਇਕੈ॥
 ੯॥ ਸੈਯਾ॥ ਚਾਰੰਨਕਿੰਨਰਮਾਰਾਧਸੁਤਸ
 ਬੈਗੁਨਆਨਦਸੋਮਿਲਗਾਵੈਂ॥ਪ੍ਰਿਤਪੁੰਜਬਨਾ
 ਇਕਾਬਿਤਨਆਨਪਵੈਇਹਭਾਂਤਿਰਿਝਾਵੈਂ॥ਕੋਤਰ
 ਕੋਟਕਰੈਂਗਾਨਿਕਾਕੁਲਨਿਤਤਅਗਿਸੁਰੀਧਿਦਿਖ
 ਵੈਂ॥ਦੇਸਨਦੇਸਤੇਆਨਜੁਰੈਨਿਪਰਾਮਕੇਕਾਜਮਹਾਂ
 ਸੁਖਪਾਵੈਂ॥੧੦॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ਆਨਬਨਾਸਪਤੀ
 ਬਨਤੇਸਭਤੀਰਬਕੇਜਲਭੀਭੁਫੈਂ॥ਆਂਬਕੋਸੋ
 ਰਧਕਮੋਤਿਹਉਪਰਕੋਸਰਜਿਲੇਖਪੀਤਕਰੈਂ॥

੯
 ਯਮਮਾਰਾ
 ਨੇਵਲੇਭ
 ਟੋਕੀਜਭ
 ਕਾਬਿਤਾ
 ਫਾਰਾਨ
 ਭਾਟ

੩ ਸਭਾਲਉਠੇਵਾਣੇ ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਸਮਾਨ ਦੇਘੁਯੋ ੩ ਪੁਰਾਨਕੇਸੁਰਮੇਉਸਤਤਕਰਨਗਰੇ

॥ ਤੇ ਕੁਲ ਇਸਟ ਬਸਿਸੁ ਸਭੈ ਪਦ ਬੇਦ ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਖੋ
 ਧੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਬੀਰ ਅਭਿਖੇਕ ਕੇ ਕਾਜ ਸੁਜਗ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰਲ ਆ
 ਨਧਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਪੀਤ ਦੁਕੁਲ ਧਰੇ ਰਾਮੁ ਨ
 ਟਨ ਰਾਜ ਕੇ ਕਾਜ ਖੁਸੀ ਮਨ ਮਾਹੀ ਤੇਲ ਸੁਰੀਧਿ ਮਿਲੈ
 ਹਰ ਦੀ ਬਟੋ ਨਿਜ ਮਾਤ ਲਗਾਵਤ ਬਾਂਹੀ ॥ ਜਾਨਕੀ ਫੂਲ
 ਸੀ ਫੂਲ ਤ ਫੂਲਤ ਰਾਮ ਸੇ ਨੈਨ ਮਿਲੇ ਮੁਸਕਾਂਹੀ ॥ ਬਾਹਰ
 ਭੀਤਰ ਭੋਨ ਭੰਡਾਰ ਮੇਯਾ ਸੁਖ ਕੀ ਪਰਮਾਵਧੀ ਨਾਹੀ ॥ ੧੨ ॥
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਆਹਿ ਬੁਝੇ ਚਤੁਰਾਨਨ ਸੇ ਸਿਵ ਸੇ ਮਾਘ ਫੁ
 ਰ ਲੋਕ ਬਤਾਵੈ ॥ ਕੰਚਨ ਕੇ ਮਨਿ ਕੇ ਚ ਫੁਲ ਖੁ ਬਿਵਾਨ ਨ ਲੇ
 ਕਨ ਲੋਕ ਫਿਰਾਵੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਜਨੰਦਨ ਕੇ ਸੁਖ ਸੇ ਕਨਿਕਾ ਸੁ
 ਪਨੇ ਹੂਨ ਦੇਖਨ ਪਾਵੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਬੀਰ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹੇ
 ਕਬਹਾ ਮਜੁਰਾਜ ਰਮਾਂਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਆਨਦ
 ਏਕ ਬਦਮੇ ਪੁਰਮੇ ਘਰਹੀ ਘਰਹੇਤ ਕੁਲਾਹਲ ਭਾਰੀ ॥
 ਗਾਫੁਤ ਗੀਤ ਵਿਵਾਫੁਤ ਦੇਤੋ ਰਲੀ ਸਭ ਆਵਤ ਨਾਗਰ
 ਨਾਹੀ ॥ ਜਾਨਕੀ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰਤ ਦੇਤ ਅਸੀਸ ਸਭੈ ਫਲੀਰ
 ਰਾਮ ਬੀਰ ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਰਾਜ ਰਹੇਤ ਬਲੋ ਜਬ ਲੋ ਜਗ ਰਹੀ
 ਗਬ ਹੈ ਜਮੁਨਾਰੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਫੂਲੇ ਅੰਗਨ
 ਮਾਤ ਇਹ ਬਿਧਿ ਪੁਰਬਾਸੀ ਸਬੈ ॥ ਲੋਚਨ ਸਕਲ ਫਿਰ
 ਤ ਦੇਖ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ੧੫ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਸੁਨੀ ਕੋ ਕ

੪੦

ਈ ਬਾਤ ਰਾਮ ਹਿਰਾਜ ਬਿਦੇਸ ਸੁਤਾ ਨੈਕ ਨਨੈ ਸਿਰਾਤ
 ਜੋਂ ਰੂਠ ਵੈ ਬਚਨ ਸੋ ॥੧੬॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਹਿਰਾਜ
 ਦੇਸ ਬਸੈ ਸੁਤ ਸੋਚ ਕੀਯੋ ਯਹ ਬਾਤ ਰੀਦੀ ਏਕ ਉਪਾ
 ਕਰੋ ਜਾਫਿਰੈ ਮਾਭਿ ਵੈ ਬਰ ਵੈ ਲੇਉ ਮਾਂਗ ਸੁਰੰਗੀ ਰੂਪਨ
 ਭਾਰਨ ਅਚਿਰ ਲੇਤ ਪੈ ਜਾਤ ਸੁਸਾਤ ਸੁਪਾਇਨ ਨੰਗੀ ਦੋ
 ਚਲੀ ਪਿਯਪੈ ਬਰ ਮਾਂਗਨ ਮਾਂਗੁ ਕਾਲ ਕਹਾਲ ਭੁਜੈ
 ਗੀ ॥੧੭॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਜਾਇ ਜੁਹਾਰ ਕੀਯੋ ਨਿਪ ਸੋਤਿ
 ਨਦੈ ਬਰ ਵੈ ਭੁਮਤੇ ਅਬ ਪਾਉਂ ॥ ਕੋਨ ਸਮੈ ਸੁਨ ਸੀਰਾਪੁ
 ਬੀਰ ਹਿਰਾਜ ਵੈ ਮਾਂਗਿ ਨੈਨ ਸਿਰਾਉਂ ॥ ਰੂਠ ਰਹੀ ਮਨ ਮੈ
 ਕਹਮੋ ਰੂਪਤਿ ਆਨੰਦ ਅਜਨ ਯਾਹਿ ਰੂਠ ॥ ਮਾਂਗ ਕਹਮੋ
 ਬਨ ਬਾਸ ਵੈ ਰਾਮ ਹਿਰਾ ਅਪਨੇ ਸੁਤ ਰਾਜ ਰਮਾਉ ॥੧੮॥
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰੂਠ ਰਹੀ ਪਾਤਿ ਸੋਤ ਬਲੋ ਜਬ ਕੇਕਈ
 ਮਾਂਗ ਦੇਉ ਬਰ ਲੀਨੇ ॥ ਦੇਨ ਕਹੇ ਜੁਹਤੇ ਅਜਨ ਦਨ ਪਾ
 ਨਨ ਸੀਗਤੇ ਈ ਅਬ ਦੀਨੇ ॥ ਏਕ ਬਈ ਮੁਖਤੇ ਜੁਗਾਸ
 ਪਨਿਕਾਰ ਮਨੋ ਨਿਪ ਕੇ ਸੁਖ ਛੀਨੇ ॥ ਬੋਲ ਕਿ ਬੋਲ ਕੁਠੇ
 ਲਕਨਾਰ ਪਯੁਖ ਕੇ ਕੁੰਤ ਹਲਾ ਹਲ ਕੀਨੇ ॥੧੯॥
 ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਹੇ ਸੁਨ ਕੇਕਈ ਹੇ ਸੁਨਿ ਪਾਪਾ ਨਿਹੇ ਸੁਨਿ ਰੇ
 ਰੁਸਮੋ ਸੁਖ ਭਾਰੇ ॥ ਬੋਲਤ ਬੋਲਨ ਬੋਲ ਬਕਮੋ ਮੁਖਿ
 ਫਾਇ ਹਿਯੋ ਨਹਿ ਜਾਤਿ ਤਿਹਾਰੇ ॥ ਖਾਇ ਭਵਾਰ ਪਕਮੋ ਪ
 ਘੋਰਨੀ

ਤਿਹਾਰਹਿਹਾਸਸਿਹਾਸਿਦੁਹਾਮੁਖਹਾਰੇ॥ਫੇਰਸੇਕਾਰੇ
 ਸੁਦਨ ਚੰਦਮਾ ਬਹਮਾ
 ਕੋਪਾਨਨਿਕਾਰਤੁਸੁਧੇਈਜੀਕਿਲਲੇਤਹਮਾਰੇ॥੨੦॥
 ਸੁੰਘਾ॥ ਜਮੋਤਰਫੈਰਨਮੇਤੁਰਪਾਇਲਜਮੋਕਰ
 ਜਸਮੀ
 ਸਾਇਲਸਿੰਘਚਬਾਯੋਜਮੋਬਿਨਨੀਗਹਿਮੀਨਦਸਾ
 ਹਰਨ ਦਿਸ
 ਮਨੋਕਾਲਕਰਾਲਤੁਜੰਗਨਪਾਯੋਜਮੋਜਸਿਰਹਰ
 ਸੁਪ
 ਸਮੇਨਤਜਮੋਪੁਨਜਮੋਆਧਰਾਸਰਗਦੇਦੁਖਪਾਯੋਪੋ
 ਗਹਣ
 ਨਚਲੇਗਹਿਜਮੋਜਲਮੇਨਿਪਕੇਕਈਕੇਬਰਯੋਤਰਦ
 ਸੁਰਜ
 ਯੋ॥੨੧॥ ਕਾਬਿਭੁ॥ ॥ਝੀਜੀਏਸਮਾਜਸਤੁਦੇਸ
 ਕੋਰਾਜਅਯਹੋਰਿਖਾਰੀਤੁਜੋਅਬਰਾਮਝੀਖਹੋਲੋਹੋ
 ਮੰਗਰ
 ਜੋਕੋਹੋਤਿਹਾਰੇਟਾਉਤੀਪਮਾਂਗਮਾਂਗਖਾਉਜੋਪੈਰ
 ਮਸਾਂਗਤੋਅਨੇਕਦੁਖਮੇਸਹੋਜੋਨਹੋਸੁਹਾਉਜੰਗਰ
 ਮਲੈਬਿਦੇਸਜਾਉਪਾਨਜਾਤਿਨਾਰਿਸੁਨਿਬਾਤਏਕੋਹੋ
 ਕਹੀਰਾਜਤੇਰੇਪੁਤਕੋਨਕੀਜੀਏਕੁਸੁਤਪੁਤਰਾਮੋ
 ਕਹਾਂਪਰਾਧਰਾਮਪਰਹੀਰੋਹੋ॥੨੨॥ ਸੁੰਘਾ॥
 ॥ਕਮੋਦੁਖਪਾਵਤਹੋਬਹਦੇਤਸੁਮੋਹਿਕਹੋਪ੍ਰਭੁਤੇਅ
 ਬਦੇਈ॥ਰਾਜਨਜਿਜਿਸਮਾਹਿਹੁਤੇਬਰਮਾਂਗਲਿਏ
 ਤੁਮਤੇਅਬਤੇਈ॥ਜੇਨਰਬੋਲਨਿਬਾਹਤਹੈਸਿਰਅ
 ਨਪਰੀਘਰੀਸੇਵਹਿਖੇਈ॥ਕੋਅਬਫੇਰਿਕੋਹੋਮੁਖਿ
 ਸਹਾਰੀ
 ਕੇਕਈਮੈਬਰਤੇਹਿਨਦੇਨਕਹੇਈ॥੨੩॥ ਦਸਰਬੋਦਾ

੪੨

ਦੁ॥ ਸ੍ਰੋ॥ ॥ ਜਾਨਤ ਹੋ ਜੀਸ ਮੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕਈ ਭੂਖਨ
 ਤੁਨ ਪਟ ਬਰ ਲੈ ਹੈ ॥ ਜਾਂ ਮੁਖ ਕੈ ਧਰਮਾਂ ਗਤ ਹੋ ਸੁਨਤਾ
 ਮੁਖ ਲੋਚਨ ਤੋ ਨ ਸਿਰੈ ਹੈ ॥ ਜਾਇ ਨ ਰਾਮ ਸਮੈ ਬਨਤਾਇ
 ਨ ਮੋਹਿ ਕਹੂੰ ਸੁਖ ਨੇਹੁ ਨ ਪੈ ਹੈ ॥ ਤੇਰੀ ਪੂਤ ਸੁਨੈ ਯਾਹਿ ॥
 ਤੁਪਿ ਜਾਗੁ ਨਿਗਾਂਉ ਮੈ ਪਾਉ ਨ ਦੇ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ਕੇਕਈ ਉ
 ਦਾਰੁ ॥ ਸ੍ਰੋ॥ ॥ ਬੋਲ ਨਿਬਾਹੁ ਕੇ ਹਰਿ ਚੰਦ ਨਿ
 ਹਾਰੁ ਤੋ ਨ ਰਤੀ ਸੁਖ ਛੀਜੈ ॥ ਅੰਗ ਦਧੀ ਚ ਸੁਰਾਂ ਕ ਬ
 ਲੀ ਬਲ ਧਾਵਨ ਪਾਵਨ ਜੋ ਜਸੁ ਲੀਜੈ ॥ ਰਾਜਨ ਪੁ
 ਤ ਸਮਾਨ ਦੇਉ ਪੁਨਿ ਦੇ ਕਸੋ ਨੇਹੁ ਨ ਦੇ ਕਸੋ ਕੀਜੈ ॥ ਕੋਨ
 ਸੀ ਹਾਨੀ ਭਈ ਤੁਮ ਕੋ ਛਿਤ ਦੇ ਕਹਿ ਦੇ ਬਨ ਦੇ ਕਹਿ ਵੀਜੈ
 ॥ ੨੫ ॥ ਕਾਇ ਤੁ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਨਿਦਾਨ ਸਿਨ
 ਕਰੈ ਬਰਦੈ ਨ ਕਹੇ ਸਾਚ ਪੈ ਤੂੰ ਬੋਰਤ ਸਮਾਜ ਕੋ ॥ ਦੋਖਿ
 ਰਿਖਿ ਰਾਜ ਕੁਲ ਪੁਜ ਬਾਲ ਮੀਕ ਅਜ ਸੋ ਲਨ ਗਾਏ
 ਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੂ ਕੋ ਰਾਜ ਕੋ ॥ ਭੁਲੇ ਪਗ ਧਰੋ ਪਾਇ ਆਇ
 ਸਸਿ ਧਾਰੋ ਬਨ ਭਰ ਬਹੁ ਲਾਈ ਏ ਜੀ ਰਾਜ ਰਾਜ ਸਾਜ
 ਕੀ ਰੋਯੋ ਬਿਕਰਾਲ ਕਾਲ ਭੁਜਾਲ ਖਾਯੋ ਲੈ ਏ ਧਰ ਦੇਖੋ
 ਕਾਇ ਰਾਮ ਹੋ ਬਹਾਂਉ ਮੇ ਸੀ ਲਾਜ ਕੋ ॥ ੨੬ ॥ ਰੋਹਰਾ
 ॥ ਵਹਿ ਸਾਪ ਨਿ ਯਹਿ ਸਾਧੁ ਨਿਪ ਪਰਮੇ ਅਟ ਪਟੋ ਕ
 ਮਾ ਵਹਿ ਕਾਏ ਯਹਿ ਮਾਰਿ ਜੀਯੈ ਸੁਧਾਰਾ ਮਲੈ ਨਾਮ ॥ ੨੭ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਇਕ ਤਿਯੋਇਹ ਮਰਹਾਰ ਸਬਹੀ ਜੁਗ ਕਰਿ
 ਰਾਮ ਕਹਿ ਪਾਤਿਹਤਿ ਪੂਤ ਨਿਕਾਰ ਆਨੰਦ ਕਰ ਜਿਯ
 ਜਲ ਪਿਐ॥ ੨੮॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਸੋਚ ਕਹੋ ਮਨ ਮੈ
 ਤਬ ਭੂਪਾਤਿ ਕੇਕਈ ਏ ਬਰ ਕਹੇ ਤੇ ਮਾਂਗੋ ਕੋਨ ਸਮੈ ਜੁ
 ਗ ਬਜ ਪਰੇ ਯਹਿ ਹੈ ਨ ਭੁਲੀ ਸੁ ਬਿਚਾਰਨ ਲਾਗੋ॥ ਆ
 ਇਗਈ ਫਿਰਿ ਕੈ ਮਨ ਮੈ ਗਿਖਿ ਸੁ ਪਦਿਯੋ ਸੋਈ ਆਵ
 ਤ ਆਗੋ ਯਾਂਹੀ ਤੇ ਰਾਮ ਬਿਯੋਗ ਛੁਟੈ ਤਨ ਜਾਨਤੋ ਰੋ
 ਪਰ ਤੇ ਸੁਖ ਭਾਰੋ॥ ੨੯॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਤੋਲ ਗ ਸਿ-
 ਗ ਲੀਏ ਰਾਪੁ ਬੀਗਹਿ ਆਪ ਬਾਸਿ ਸਟ ਧਰੇ ਕਰ ਬਾਂਹ
 ॥ ਬੇਦ ਸੁ ਪੰਜ ਪਵੈ ਦਿਜ ਮਹਿਲ ਰਾਮ ਹਿ ਫੂਲ ਭੁਈ ਮ
 ਨ ਮਾਂਹੀ॥ ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਬਨਿਤਾ ਚੰਦ ਕੋਨ ਦੇਖ ਸਰੂਪ
 ਸਬੈ ਬਲ ਜਾਂਹੀ॥ ਬਾਨਤ ਫੋਲ ਮਿਦੰਗ ਬਡੀ ਧੁਨਿ ਕੀ
 ਤਰਿਕੀ ਧੁਨਿ ਕੀ ਸੁਧਿ ਨਾਹੀ॥ ੩੦॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਦੁ
 ਫਾਰ ਕੁਲਾਹਲ ਭੁੰਨ ਸੁਨੇ ਤਬ ਕੇਕਈ ਰਾਜ ਹਿਯੋ ਸ
 ਮਝਦੈ॥ ਆਜੈ ਹੈ ਰਾਜ ਕੇ ਕਾਜ ਬਡੇ ਸੁਤ ਨਾਇ ਬਸੈ
 ਬਨ ਆਇ ਸਪਾਵੈ॥ ਦੈ ਦੋ ਉਹਾ ਬਕ ਪਾਲਹਿ ਮਾਰਤ
 ਭੁੰਨ ਸੋਕਹੋ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ॥ ਜੋ ਮੁਖ ਰਾਮ ਹਿ ਰਾਜ ਕੋ
 ਬੋਲ ਬਸੈ ਮੁਖ ਕੋ ਬਨ ਬਾਸ ਪਠਾਵੈ॥ ੩੧॥ ਸੈਯਾ॥
 ॥ ਯੋਕਹਿ ਮੋਨ ਭੁਜੀ ਅਜਨੰਦ ਨ ਕੇਕਈ ਰਾਜ ਰਾਮੁ
 ਰੂਪ

੪੪

ਜਸੀਪਾਈ ਹੈ ਤਤਕਾਲ ਤਜਮ ਪਤਿ ਲੋਟਤ ਮਾਨੀਦਮ
 ਜਹਿਏ ਨ ਸਮਾਈ ਵਰੈ ਪੈਰ ਮੈ ਬੋਲ ਬਸਿ ਸੁਹਿਰਾਮ
 ਚਿਤੈ ਯਹ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਮੋਹਿ ਦਿਯੇ ਬਰਦੈ ਇਕ ਕੋ ਬ
 ਨ ਮੋ ਸੁਤ ਕੋ ਅਪੁਨੀ ਨਕੁ ਰਾਈ ॥ ੩੨ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥
 ਬਾਤ ਸੁਨੇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਰਕੇ ਚਕ ਸੇ ਸਤ ਕੇ ਮੁਖ ਰਾ
 ਨਿਹਾਰੀ ॥ ਮਾਇ ਸੋਇ ਕੋਹਿ ਪੈਰ ਬਲ ਮੋਹਿ ਹੁਤ
 ਅਬ ਮੋਹਿ ਬਿਚਾਰੀ ॥ ਬੋਲ ਉਠੀ ਮੁਖ ਸੇ ਤਬ ਕੋ ਕਈ
 ਜਾਚ ਕੋਹਿ ਮੋਹਿ ਸੋਹਿ ਬਿਹਾਰੀ ॥ ਰੂਪ ਕਹੀ ਜਿਨ ਮੋਹਿ
 ਮਿਲੈ ਬਨ ਜਾਇ ਬਸੈ ਕਹੁ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ੩੩ ॥
 ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਸੋਰਿ ਸਿਕੈ ਗਈ ਤੀਤ ਰਿਭੋਨ ਸੁਤੇ ਬਨ ਭੂ
 ਪਤਿ ਸੋਨ ਮਿਲਾਏ ॥ ਬੈਠ ਪੁਨਾਮ ਕਿਯੋ ਬਿਹਰਾ ਤੇਨ
 ਤਾਤ ਕੋ ਬੋਲ ਲੈ ਮਾਥ ਚਦਾਏ ॥ ਸੋਕ ਭਰੇ ਰਿਖਿ ਲੋ
 ਗਨ ਸੋਕ ਹਿਰਾਜ ਰਹਯੋ ਬਨ ਬਾਸ ਪਠਾਏ ॥ ਰਾਜ
 ਨ ਰਾਜ ਵਿਯੋ ਲਪੁ ਬੀਰ ਹਿਯੋ ਰਪੁ ਬੀਰ ਫਿਰੇ ਘ
 ਰਾਏ ॥ ੩੪ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਮਾਇ ਕੈ ਧਾਮ ਬੁਲ
 ਇਸ ਬੈ ਦਿਜ ਦਾਨ ਦਿਯੋ ਜੁਹੁ ਤੇ ਪਰਮਾਹੀ ॥ ਸੀਯੋ ਸੋ
 ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਭ ਰਾਮ ਸੁਨੇ ਦੁਖ ਸੋ ਦੋਊ ਨੈਨ ਬਹਾਈ
 ਕਾਹੇ ਕੋ ਰੋਵਤ ਹੈ ਸੁਨ ਮਾਨ ਨਿਜੈ ਕਛੁ ਅਕਿ ਲਿਖੇਨ
 ਮਿਟਾਹੀ ॥ ਸਾਸੁ ਕੀ ਸੇਵ ਭਲੇ ਕਰੀਓ ਅਰਹੋ ਹੂਰਲ

ਖੋਤੇ ਬਿਦਾ ਕੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ॥ ੩੫ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸੋਹਕ
 ਹੈ ਨਰਕੈ ਮਨੁ ਤੇ ਦਿਤੇ ਜਾਹਿ ਪਿਤਾ ਪਰ ਆਜ ਪਰੰਤੂ
 ॥ ਜਮੇ ਸੁਖ ਤੇ ਹਿਕਰੈ ਸੁਨ ਸੁਦਿ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖ ਆਇ ਸਦੇ
 ਹਿ ਬਨਾਉ ॥ ਹੋ ਬਸਿ ਕੇ ਧਨੁ ਰੂਪ ਤਿਕੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕਈ ਕੇ
 ਹਿਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਉ ॥ ਗਲ ਗੀ ਰਾਜ ਕਰੀ ਮਲ ਤੇ ਸੰਗ
 ਕਰਜੇ ਤੇ ਬੋਲ ਕਿਏ ਫਿਰ ਆਉ ॥ ੩੬ ॥ ਵੇਹਰ ॥
 ॥ ਬਿਦਾ ਤੁਏ ਧਨ ਕੇ ਸੁਗੰਧ ਪੁਤ ਕੇ ਕਈ ਹੋਤਾ ॥
 ਰਘੁ ਪਤਿ ਰੂਸੇ ਕੇ ਕੈ ਬਿਦਾ ਜੁ ਇਨ ਕੇ ਦੇਤਾ ॥ ੩੭ ॥
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਵੇਦਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਸਿਯ ਕੇ ਸੁਖ
 ਕੇ ਅਰ ਬਾਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਹੀ ਕੇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਦਸ ਸੀਸ
 ਨ ਕੇ ਅਰ ਈਸ ਕੇ ਬੋਲ ਹਿ ਬੋਲ ਕੇ ਨੀਕੇ ॥ ਸਿਰ ਮ
 ਗੀਰ ਮੁਨੀ ਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਬੋਲ ਬਿਭੀ ਖਨ ਲੀਕ ਪਤੀ
 ਕੇ ॥ ਤਾਤ ਬਿਦਾ ਵਈ ਰਾਮ ਹਿ ਜੀ ਸੰਗ ਰਾਮ ਵਈ ਤ
 ਬਹੀ ਸਤੁ ਹੀ ਕੇ ॥ ੩੮ ॥ ॥ ਵੇਹਰ ॥ ॥ ਕਟਿ ਨਿ
 ਖਗ ਕਸਿ ਧਨੁ ਖਕਰ ਲਛਮਨ ਅਤਿ ਰਨ ਧੀਰਾ ॥
 ਤਰਕਸ ਔਰ ਹੁਤੀ ਔਰੇ ਰਈ ਅਬ ਚਲੀ ਏ ਰਘੁ ਬੀਰਾ ॥ ੩੯ ॥
 ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕਹੀ ਬੀਰ ਸੇ ਬਾਤ ਨਿਕਟ ਬੋਲ
 ਰਘੁ ਬੀਸ ਮਣਾ ਤੁਮ ਹਿ ਕਹਿਯੋ ਨਹਿ ਤਾਤ ਰਾਜ
 ਕਰੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹੇ ॥ ੪੦ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਦਾਸ ਕਰੈ ਬਿ

੪੬

ਨਤੀ ਸੁਨ ਨਾ ਬਹੋ ਸਾ ਬਤ ਜੋ ਨਹਿ ਪਾਇ ਗਹੋ। ਤੁਮਰਾ
 ਜਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸੁਕਹੀ ਅਬ ਫੇਰ ਕਹੋ ਤਬ ਦੇਹਿ ਨਹੋ। ਅ
 ਬ ਮੋਹਿ ਬਡੇ ਦੁਖ ਹੈ ਸਤ ਅਗਿ ਨ ਜੀਵਤ ਲੋ ਇਕ ਬਾ
 ਤ ਕਹੋ। ਬਨ ਮੋ ਚਲਤੇ ਬਨ ਡੀਲ ਕੀ ਛਾਹ ਰਹੋ ਤਰਹੋ
 ਘਰਹੋ ਨ ਰਹੋ॥੪੧॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਸਾਚ ਸਬੈ ਤੁ
 ਏ ਬਨ ਕੇ ਦੁਖ ਬੀਰ ਸਹੋ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕੀ ਦੇਹੀ॥ ਪਾਇ
 ਨ ਕੇ ਚਲਤੇ ਛਿਤ ਕਾ ਕੁਰ ਧਾਮ ਰਹੋ ਪਿਤ ਕੀ ਸੁਧ ਲੇ
 ਹੀ॥ ਤਾਲ ਤਮਾਲ ਪਖਾਨ ਨ ਦੀ ਅਹਿ ਸਿੰਘ ਧਰਾਧ
 ਰਹੋ ਹਿ ਸਨੇਹੀ॥ ਤੁ ਸੁਕੁ ਮਾਰ ਸਬੈ ਅਗਿ ਤੇ ਮੁਖ ਦੇਖ
 ਸੁਮੋਹਿ ਬਡੇ ਦੁਖ ਏਹੀ॥੪੨॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਜ
 ਨਤ ਹੋ ਸਬ ਕੇ ਜਿਯ ਕੀ ਪੁਤੁ ਸਿਗਤ ਜੇ ਮੁਹ ਕਮੇ ਨਿਬ
 ਮੇਹੇ ਜੋਹ ਕੈਤ ਜੋਹ ਮਾਰਿ ਰਾਘਵ ਸੋਹ ਕੈ ਸਿਰੀ
 ਪਾਨ ਪਠੈਹੇ॥ ਜੇ ਦੁਖ ਨਾ ਬਕਹੇ ਤੁਮਰੇ ਸਿਗਤੇ ਸੁਖ
 ਸੇ ਦਿਨ ਰੈਨ ਸਬੈਹੇ॥ ਰਾਮਾਹਿ ਛਾਡ ਕਹੋ ਕਬਹੂੰ ਅਬ ਲੋ
 ਅਰ ਆਗੇਹੂੰ ਕੇ ਸੁਖ ਪੈਹੈ॥੪੩॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਜ
 ਨ ਕੇ ਪੀਤ ਭੁਲੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕਹੀ ਸੁਨਿ ਬੀਰ ਕਰੀ ਕਠਨਾ
 ਈ॥ ਤੇ ਸਿਗ ਮੋਹਿ ਨਹੈ ਬਨ ਕੇ ਦੁਖ ਹੈ ਹਿਯ ਮੈ ਸਿਯ ਕੀ
 ਦੁਚਿਤਾਈ॥ ਰੋਵਤ ਨੈਨ ਨ ਤੇ ਜਲ ਦਾਰਿ ਅਜੇ ਘਰ
 ਹੈ ਨ ਚਲੇ ਬਨ ਧਾਈ॥ ਜੋ ਪਰਲੋ ਨਿਜ ਮਾਤ ਕੇ ਹਾਥ

ਸੁਰਾਮ ਬਿਰਾਰ ਇਹੈ ਨਹਿ ਰਾਹੀ ॥੪੪॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ਸੁਰ ॥

ਸੀਤਾ ਬਿਲਖੀ ਬਦਨ ਜੰਗ ਫਰਾ ਵਤ ਮੋਹਿ ਸੇਖ ਅਸੇ
^{ਅਬਰਾਹੀ} ^{ਸੇਸਨਾਗ ਅਣ}

ਬਧਰਾ ਧਰੀ ਕੰਮੇ ਭਾਵਤ ਹੈ ਭੋਹਿ ॥੪੫॥ ਸੀਤ ਉਦਰ
^{ਗਿਣਤ}

॥ ਸੋਰਨਾ ॥ ਰਵਿ ਪਾਵਕ ਸਿਯ ਰਾਹਿ ਤਪੈ ਤਪ
^{ਸੁਰਜ} ^{ਅਗਨੀ} ^{ਸੀਤਲ} ^{ਸੁਰਜ}

ਨ ਜਮੋ ਚੰਦਮਾ ਸਿੰਧ ਸੁਕਾਹਿ ਸੁਥਾਹਿ ਤੋ ਨ ਸੰਦੀ ਤੋ ਜ

ਸੀਯ ਰਹੈ ॥੪੬॥ ॥ ਕਵਿਤੁ ॥ ਵੇਖੇ ਮੁਖ ਜੀਓ-

ਬਿਨ ਵੇਖੇ ਨੈ ਨ ਸੀਓ ਵੇਖਿ ਪਾਨੀ ਓਨ ਪੀਓ ਤਤੁ ਮਾਤੁ ਧਾਮੇ

ਚਹੈ ਅਮੇਸੀ ਬਿਪਰੀਤ ਬਾਤੁ ਅੰਗੁ ਹੂੰ ਸੋ ਕਹੈ ਨਾਥ ਸਾਥ ਜੋ

ਨ ਗਹੈ ਪਾਨ ਆਨ ਜਮ ਮੋ ਰਹੈ ਕੋਨ ਕਾਜ ਆਜ ਪੁਰ

ਹੁਤ ਕੋ ਸਮਾਜ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਾਰਨਾਹੀ ਸੋਈ ਰਾਜ ਨਾਗ
^{ਇਦ੍ਰ}

ਜਮੋ ਦਹੈ ॥ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਮੇਰੇ ਆਜ ਹੁੰ ਤੇ ਜਾਨੀ ਰਾਨੀ

ਕੋ ਸਲਾ ਕੇ ਪਾਸ ਪਟ ਰਾਨੀ ਹੋਇ ਸੋ ਰਹੈ ॥੪੭॥

॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰਾ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰੂਪ ਸਹੈ ਨਿਸਰੁ
^{ਰਾਤ}

ਖੁਬ ਸੈ ਨ ਮਯੁ ਖਲ ਰੀਰਵਿ ਕੀ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਪਾਇਰ
^{ਕਿਰਨ} ^{ਸੁਰਜ}

ਲੈ ਸਰਤ ਗਿਰ ਕਾਨ ਮੇਹ ਤੁਸਾਰ ਪਰੈ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥ ਸਾ
^{ਨਦੀ} ^{ਪਬਤ} ^{ਜੰਗਲ} ^{ਮੀਰ} ^{ਬਰਫ}

ਸਕੇ ਧਾਮ ਲੋ ਜਾਤਿ ਕ੍ਰਿਸੇ ਦਰਿ ਹਾਰ ਪਰੈ ਤੁਹਿ ਕੋਨ ਓਰ

ਵੈ ॥ ਹੋ ਬਨ ਕੋ ਬਸ ਬੇ ਦੁਖ ਕੋ ਸੁਨਿ ਤੋਹਿ ਚਲੇ ਕਹਿ ਕਮੇ ਬ

ਨਾਮਾਵੈ ॥੪੮॥ ॥ ਸੀਤ ਉਦਾਰਾ ॥ ॥ ਕਵਿਤੁ ॥

॥ ਪਾਤ ਫਲ ਖਾਉ ਸਿੰਘ ਸਾਂਪ ਤੇ ਫੁਰਾਉ ਨਾਹੀ ਪਾਛੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਫਿਰ ਬਤ ਕਹੋ ਘਰ ਆਪਰ ਹੋ ਸੀਗ ਪ੍ਰਾਨ ਪਠਾਵੈ ਹੈ ਇ
 ਹੁਤ ਕਸੂਤ ਸਥੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤਾ ਪਰ ਰਾਮ ਸਪੁਤ ਕਹਾਵੈ ॥ ੫੩ ॥
 ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਲਛਮਨ ਸੀਯ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਸੁਨਰ
 ਘਟ ਰਨ ਧੀਰਾ ਦੁਖ ਅਧਿਕ ਕਮੇ ਛੈ ਸਕੈ ਕਰ ਦੀ ਪਕ
 ਰੋ ਪੁਬੀਰਾ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਵੇਖੀ ਛੋਟ ਕੁ ਪਿਛੋ
 ਰ ਸੀਗ ਨ ਛਾਡੁਤ ਬੀਰ ਬਿਯਾ ਵੇਦਨ ਸੋ ਕਰ ਜੋਰ ਸੀਰ
 ਘੁਪਤਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ॥ ੫੪ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਸਦਿ
 ਤਾ ਪੁਤ ਸੀਤ ਲਤਾ ਭੁਜ ਰਾਹੁ ਸਰੇ ਲੁਘੁਤਾ ਕਛ ਪਾਉ
 ॥ ਖੀਰ ਸੁਮੀਰ ਹੋਰੇ ਤਨ ਪੀਰ ਅਧੀਰ ਨ ਹੋ ਉਕਹੋ ਨ ਕ
 ਹਾਂ ਉਹੋ ਬਨ ਤੂੰ ਨਿਜ ਕਾਹਿ ਕਛੁ ਗਿਰਤੇ ਤਨ ਮਾਹਗਾਨ
 ਹੁ ਅਰਾਉ ਜਾਨ ਕੀ ਸੀਗ ਕਹੈ ਚਲਏ ਅਬ ਕੋ ਮਲਹੋ
 ਹੁ ਧਰਾ ਭੁਰਤਾਉ ॥ ੫੫ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਰਾਜ ਹਿਨੈ
 ਕੁਤਈ ਸੁਧਿ ਤੋਲਗ ਬੋਲ ਉਠੈ ਜਲ ਬੁਝ ਮੋਰੀ ॥ ਅ
 ਬ ਕੈ ਤਨ ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਦਿਵ ਕੇ ਦੁਖ ਰਾਮਾਇਨ ਕਿਹੁ
 ਤਿਭੁਰੀ ॥ ਸਭੁ ਜੇ ਘਰ ਮੇ ਹਯ ਹੋਰ ਬ ਸਿਧੁਰ ਲੈ ਬਨ ਮੇ
 ਬਸ ਰਾਜ ਕਰੈ ॥ ਭਾਈ ਕੈ ਕੋਉ ਆਨ ਕਹੈ ਰਹੈ ਰਾਪਵਰ
 ਜਾ ਸਿਧਾਸਨ ਫੇਰ ਧਰੈ ॥ ੫੬ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਭਾਤੁ
 ਚਰ ਬੁਤਾ ਚਰ ਸੀਰ ਘੁਬੀਰ ਸੁਮਾਤ ਕੇ ਮਿਦਰ ਮਾਏ
 ਸੀਗ ਲੀਏ ਲਘੁਬੀਰ ਸੀਯਾਨ ਰਹੈ ਘਰ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਸ

੫੦

ਮਝਾਏ॥ ਧਾਇਕੇ ਪਾਇਗਹੇ ਕਹਿ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਤਿਨ ਕੋ
 ਕੈ ਕੰਠ ਲਗਾਏ॥ ਦੇਖਹੁ ਕਾਲ ਭੁਜੰਗ ਭੁਜੰਗ ਸਮੇਂ ਜਗਮ
 ਨ ਸਕੇ ਜਗਾਈ ਸੁਹੁਦਾਏ॥ ੫੧॥ ^{ਸਰਪ} ਕੈ ਸਲਮਾ ਤਿਵਾਹੁ
 ॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਪੂਤਰ ਹੋ ਬਲ ਜਾਂਤੀ ਪਿਓ ਜਲ
 ਬਾਤ ਸਬੈ ਜਮੁ ਝਾਇਕਹੇ॥ ਸੁਨ ਮਾਤ ਬੁਲਾਇ ਕੈਰ
 ਜਕੇ ਮੋਹ ਕਯੋ ਬਹੁਰੇ ਬਨ ਬਾਸ ਗਹੇ॥ ਧਰ ਸੀਸ
 ਲਈ ਸੁਕਰੀ ਅਬ ਹੀ ਤੁਮ ਦੇਹ ਬਿਦਾਨ ਬਿਲਿ ਬਯੋ
 ॥ ਸੁਤ ਚੰਦਨ ਅਛਤ ਭਾਲ ਲਗਾਇ ਕੈ ਦੇਹੁ ਅਸੀਸ
 ਵਾਇਦਹੀ॥ ੫੨॥ ^{ਰਾਵਲ} ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ^{ਮਸਤੂਕ} ॥ ਖੈਰੋ ਬਲ ਜਾਂਤੀ
 ਮਾਤ ਲੋਚਨ ਸਿਰਾਤ ਗਾਭੁ ^{ਫੰਦੇ} ਲਛਮਨ ਸੀਤਾ ਸੰਗਰਾ
 ਪਵ ਸੁਹਾਏ ਹੋ॥ ਰੂਪੇ ਸੇ ਬੁਦਨ ਤੁਮ ਤੀਨੋ ਕੁਮਲਾਨੇ
 ਫੂਲ ਕਹੋ ਕਾਟ ਭਾਰੀ ਤੁਮੇ ਕੋਨੈ ਬਿਲ ਪਾਏ ਹੋ॥ ਰਾਜਾ
 ਬਚਨ ਬਨ ਬਾਸ ਅਜ ਤਿਆਗ ਰਾਜ ਬੋਲ ਸੁਨ ਬੁਢਾ
 ਕੇ ਭਲੇ ਉਠ ਧਾਏ ਹੋ॥ ਖੇਲ ਰਸ ਮਾਤੇ ਤਬ ਬੋਲੇ ਹੂੰ ਨਾ
 ਵਤ ਹੋ ਵਰ ਫੇਰ ਭਾਰੀ ਅਜ ਅਪਹੀ ਤੇ ਆਏ ਹੋ॥ ੫
 ੩॥ ^{ਵਹੀ} ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਤਬ ਤੇਨ ਦੇਖੇ ਜਬ ਰਾਜ ਰਿਖ
 ਸੰਗਰਾ ਮਲਛਮਨ ਹੂੰ ਕੋ ਲੈ ਸਿਧਾਰੇ ਆਰਿ ਨਾ ਸਕੇ॥
 ਬਹੁਰੇ ਪਰ ਸਰਾਮ ਸੰਗ ਬਕ ਬਾਦ ਤੁਯੇ ਤਰ ਸਤੁ ਰਹੇ
 ਨੈਨ ਕੀਨੋ ਬਿਧਿ ਭਾਸਕੇ॥ ^{ਭਗਵਾਨ} ਰੇ ਵਤ ਪੁਕਾਰ ਰਾਮ ਕੀਨ ਲ

ਪਟਾਇਮਾਥੋਚੁਮਜਾਨਕੀਕੋਲੇਤਉਰਧਉਸਾਸਕੋਸਿ
 ਦਰਸਪੁਤਮੇਰੇਬਨੇਸੁਤਮੈਨਦੇਖੇਤਰਤਰਨੈਨਜਤਰ
 ਲੇਬਨਬਾਸਕੋ॥੬੦॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਕੇਕਈਕੈਬਸ
 ਕੈਬਿਖਕੋਘਟਪੀਨਿਬਰਮੋਕਿਧੋਪੀਵਤਹੈ॥ਕੀਓਤ
 ਹੀਕੋਬੋਲਲਗਮੋਉਰਨਾਗਸੋਕਟਿਗਮੋਅਬਖੀਵ
 ਤਹੈ॥ਜੀਯਜਾਨਤਹੈਕਛੁ^{ਸਰਪ}ਮੇਸੀਭਈਗਾਤਿਜਮੋ॥ਬਿਨ
 ਤੇਲਹਿਦੀਪਠਹੈ॥ਸਖੀਕੈਸੇਕੈਰਾਮਹਿਜਾਨਕਯੋ
 ਬਨਦੇਹਛੁਟੀਕਿਧੋਜੀਵਤਹੈ॥੬੧॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
 ॥ਭੁਸਮਲਗਾਉਤਾਤਚੰਦਨਉਤਾਰੇਗਾਤਕੁੰਡਲਉਤ
 ਰੇਮੁਦਾਕਾਨਪਹਿਰਾਇਦਯੋ॥ਜਟਾਉਸਦਾਰੇਕੇਸਰੋ
 ਰਖਕੋਕਰੋਤੇਸਜਾਨਕੀਲਖਨਕੋਹੋਕੀਥਾਉਸਿਵਾਇ
 ਦਯੋ॥ਖਪਰਲੈਹਾਬਤੀਖਹੋਉਮਾਂਗਆਨਦੇਉਦੇਖੇ
 ਮੁਖਜੀਓਨਹੀਪ੍ਰਾਨਨਿਬਹਾਇਦਯੋ॥ਇਤੀਸਬਕ
 ਰੇਪੈਨਨੈਨਨਤੇਟਰੇਰਾਮਰਹੋਤਾਂਹੀਬਾਗਮੈਜੁਵਾਰੇ
 ਈਬਨਾਇਦਯੋ॥੬੨॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਜਾਨਕੀ-
 ਭਿਹਾਰੇਸੰਗਜਾਨਤਨਏਕਦੁਖਯਾਂਕੇਸਬਲਾਡਬੰਦ
 ਬਨਹੁਮੈਸਹੀਓਪਾਇਨਕੋਰਲਥੇਜਹਾਂਲੋਯਾਂਪੇ
 ਚਲਮੇਜਾਇਆਗੇਸਿਨਜਮੋਯਾਂਕੋਸੰਗਨਿਰਬਹੀ
 ॥ਲਛਮਨਜੂਕੋਮੁਖ^{ਮਤ}ਭੂਖੇਨਰਹਨਦੀਜੇਅਏਕਉ

੫੨

ਇਤ ਤੋ ਸੀ ਦੇ ਸਨ ਕੋ ਕਹੀ ਓ॥ ਉਤਰਤ ਜਮੇ ਕਾਹੂ ਗਾਉ ਕੇ
 ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਪੂਤ ਬਨ ਬਾਸੀ ਮੇਰੀ ਸਾਧਿ ਲੀ ਏ ਰਹੀ ਓ॥
 ੩॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਕੈ ਸੇ ਦੁਖ ਸਾਯੋ ਜਾਇ ਕੋ ਨ ਸੋ ਪੁਕ
 ਕੋ ਕੈ ਸੀ ਹਿਰ ਲਾਗੀ ਆਗਾ ਸੁਨਤ ਅਚਾਨਕੀ ਯਾਹੀ ਕੋ ਬੁ
 ਲਾਇ ਤੁਲੇ ਰਾਜ ਲੈ ਬਿਠਾਇ ਰਾਜਾ ਕਾਜ ਕਰੇ ਰਾਜ ਨੀ
 ਤ ਬੁਝੀ ਕੁਲ ਭਾਨ ਕੀ॥ ਰਾਨੀ ਪਛੁਤਾਇ ਮਰ ਜਾਇ ਹ
 ਇਹਾਇ ਵੇਖੋ ਕੋ ਕਈ ਕੋ ਦੇਤ ਬਰਨੈ ਕੁ ਰੂਪ ਹਾਨ ਕੀ॥
 ਕੋ ਸੇ ਹੀ ਦੇਹ ਜਰ ਖੇਹ ਨ ਉਠਾਨੀ ਰਮ ਬਿਦਾ ਹੋਤ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਲਛਮਨ ਜਾਨ ਕੀ॥ ੬੪॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਏਕ
 ਕਾਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕੋ ਜੋ ਹੋਰ ਰਾਮ ਤਾਤ ਮਾਤ ਆਇ
 ਮੈ ਭੇਦ ਹੁੰਨ ਕਹੈ ਏ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਯ ਸੰਗ ਬੀਰ ਲਛਮਨ
 ਲੈ ਕੇ ਪੂਤ ਮੇਰੇ ਧਾਮ ਚਹੈ ਯਾਮੈ ਮੀਤ ਧਨ ਰਹੈ ਏ॥
 ਹੁੰਮੁ ਖਪਾਉ ਤੁਮੈ ਕਾਹੂੰ ਨ ਦਿਖਾਉ ਰਾਜਾ ਦਸ ਰਸ ਰੂਕੈ ਜ
 ਨਿਬਡੇ ਬਨ ਗਾਯੋ ਹੈ॥ ਰੂਪੈ ਨ ਸਨਾਉ ਨ ਬੁਲਾਉ ਹਉਤ
 ਰਥ ਜੂਕੋ ਦੇਖੈ ਮੁਖ ਲੋਚਨ ਸਿਰਨੇ ਮਗ ਰਹੈ ਏ॥ ੬
 ੫॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਮੈ ਧਰ ਕੈ ਸ
 ਤ ਸੀਜ ਲਈ ਬਤੀਆ ਤੁਮਰੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈ॥ ਅਥ
 ਦੇਹ ਬਿਦਾ ਤੁਮਹੂੰ ਤਜ ਮੇਰ ਧਰੋ ਪਗ ਸੀ ਸਚ ਲੇ ਛਿਨ
 ਮੈ ਘਰ ਬੈਠ ਰਹੋ ਸਬ ਲੋਕ ਕਹੈ ਅਜਹੂੰ ਮਨ ਰਾਜਾ

ਪਾਸਨਮੈ॥ ਸੁਨਸਾਚਕਹੋਤੁਮਸੋਜਨਨੀਤਨਤੇਫਿਗਹੈ
ਮਨਹੈਬਨਮੈ॥ ੬੬॥ ਕੋਸਲਆਉਵਾਚੁ॥ ਸੈਯਾ॥
॥ ਆਜਰਹੋਮੇਰੇਨੈਨ ^{ਸੀਤਲ} ਸਿਰਾਹਿਕਹੋਕਹਿਭੂਪਤਿਕੋਸ
ਮਝਾਂਉ॥ ਕੇਕਈਕੋਇਹਭਾਂਤਦੀਏਬਰਰਾਮਰਹੈਪਰ
ਹੋਬਰਪਾਂਉ॥ ਮੋਹਿਗਏਬਨਹੀਬਨਹੈਤੁਮਖੇਵਤਜੇਇ
ਕਬਾਤਸੁਨਾਂਉ॥ ਜੋਪਟਪ੍ਰਾਨਰਹੈਸੁਨਿਮਾਤਤੋਕਾਲਹੀ
ਪਾਇਨਸੀਸਛੁਆਉ॥ ੬੭॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਰਾਮ
ਹੋਸੁਚਲੇਸੰਗਲਛਮਨਚਲੇਸੀਤਾਚਲੀਮੇਰੇਪ੍ਰਾਨਬੈ
ਠਰਹੈਨਪਰਾਤਹੋ॥ ਸਪਾਨਅਧੋਰੋਬਨਕੈਸੇਕੈਬਿਹੈ
ਬੇਰਾਮਤੁਮਤੋਨਗਾਰਹੂਕੀਬੀਬਨਭੁਲਾਤਹੋ॥ ਕਬਹੂੰ
ਨਮਾਰਗਚਲੇਹੋਸੁਕੁਮਾਰਦੇਉਨੈਕਹੂਕੇਸੁਮੁਪਾਏਗ
ਤਕਮਲਾਤਹੋ॥ ਪਾਇਕੈਤਫਾਰਰਾਨੀਬੂਡੀਦੁਖਸਿ
ਧੁਧਾਰਪਾਰਕੋਲਗਾਵੈਪੁਤਐਸੇਕੀਏਜਾਤਹੋ॥ ੬੮॥
॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਸੂਰਜਜੋਸੁਮੇਰਕੋਨਛੜਪੁਦ
ਫੇਰਕੋਜੋਪਾਰਦਪਰੋਰਕੋਜੋਸਾਗਰਮਯੀਕੋਕੋ
ਜੈਸੇ॥ ਰਿਹਗਾਸਕੋਕੁਮਰਕੋਜੋਬਾਸਕੋਬਿਯੋਗੀਤੀ
ਯਪਾਸਕੋਜੋਬਲੀਦੋਹੈਰੋਕੋਕੋ॥ ਚਾਪਸਰਲੱਛ
ਕੋਸੁਮਤੀਨਿਪਪਛਕੋਜੋਬੀਰਭਵਜਛਕੋਉਨੀਰ
ਪਰਜਕੋਕੋਟਸਮਝਾਏਮਨੋਛੁਟੇਸਿਪਧਾਏਤੈਮ

॥३॥

ਰਾਜ ਕੇ ਪਨਾਏ ਬਨ ਧਾਏ ਤਜ ਸੀਕ ਕੋ ॥ ੬੮ ॥ ਕਾ ਬਿੰ
 ॥ ॥ ਛੁਟੇ ਪਾਇ ਤੇਹੀ ਪਰੀ ਚਲੇ ਸਿਯ ਰੋਵੈ ਖਰੀ
 ਰਾਨੀ ਵਾਸੀ ਜਾਨ ਮੋਹਿ ਚਿਤ ਅਭਿਲਾਖੀਯੋ ॥ ਭਾਵਤੀ
 ਜੇ ਗੁਣੀਆ ਲੈ ਚਲੀ ਹੁਣੀ ਕਾਂਖ ਚਾਪੁ ਤੇ ਉਸੋ ਪੀ ਕਰ
 ਯੋਇ ਨੈਨੀ ਕੇ ਕਰਿ ਰਾਖੀਯੋ ॥ ਤਾ ਕੇ ਪਾਛੇ ਸਾਰ ਕਾਨ ਬੁ
 ਝੇ ਸੁਕ ਹੀ ਸਬੁ ਝੇ ਮੋਰ ਰੇ ਚਕੋਰ ਮੋਹਿ ਤੋਰ ਜਿਨ ਨਾਖੀ
 ਯੋ ॥ ਭੁਮ ਹੋ ਗਮਾਰੇ ਅਬ ਹੋ ਚਲੀ ਤਿਹਾਰੇ ਧਾਮ ਮੇਰੀ
 ਮਰਾਮ ਪੀਛੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਾਖੀਯੋ ॥ ੭੦ ॥ ਏਯਾ
 ॥ ॥ ਬੀਰ ਚਲੇ ਸੰਗ ਹੈ ਸੁਕੁ ਮਾਰ ਸੁ ਸੋਕ ਭਰਮੇ ਘ
 ਰ ਮਾਹਿ ਪਿਤਾ ਹੈ ॥ ਮਾਤ ਇਤੈ ਬਿਲਲਾਤ ਪਰੀ ਨ ਸੁ
 ਹਾਤ ਕਛੁ ਬਿਧਿ ਸੋਨ ਬਜਾ ਹੈ ॥ ਭਾਂਪਰ ਅਹਿ ਚਲੀ ਸੰ
 ਗ ਨਾਰਿ ਸੁਕੋ ਬਰਨੈ ਕਾਵਿ ਯਾ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰ ਸੋ ਸ
 ਸਿਵ ਸਾਕੁ ਬਿਨ ਯਾਹਿ ਜਾਬੁ ਭਲੇ ਰਾਖੁ ਨਾ ਬਨਿ ਬਾਹਿ
 ॥ ੭੧ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿੰਤਾ ॥ ॥ ਰੋਵੈ ਤਾਤ ਤੇਹੀ ਠੋਰ ਰੋਵੈ ਮ
 ਤ ਠਾਂਦੀ ਪੋਰ ਰੋਵਤ ਚਲੇ ਹੈ ਵੇਉ ਰਾਜ ਤੇ ਗਿਲਾਨ ਕੀ
 ਆਏ ਅਬਾ ਮਿਲਨ ਸੁਮਿਤਾ ਜੂਕੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੋਈ
 ਰੋਇ ਉਠੀ ਬਾਤ ਸੁਨਤ ਅਚਾਨਕੀ ॥ ਪਾਇ ਪਰ ਕ
 ਹਮੇ ਤੁਮ ਖੇਦ ਜਿਨ ਕਰੇ ਮਾਤ ਤਾਤ ਕੋ ਨ ਦੇਸ ਬਾਤ ਬਿ
 ਧਿ ਕੇ ਬਿਧਾਨ ਕੀ ॥ ਤਾਂਹੀ ਛਿਨ ਸੀਸ ਨਾਇ ਠਾਂਦੇ ਭੁਯ
 ਰਾਮ

ਲਛਮਨ ਗੋਇਕੇ ਸੁਧਾਇ ਪਾਇਆਇ ਗਹੇ ਜਾਨਕੀ॥
 ੭੨॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਲਛਮਨ ਹੋਹੁ ਜਾਤ ਮਾਤ
 ਜਾਹੁ ਪੁਤ ਨੀਕੇ ਕਰ ਸੇਵ ਕੀਜੋ ਰਾਪੁ ਕੁਲ ਭਾਨਕੀ॥ ਇ
 ਨੈਨ ਖਿਝਯੋ ਦਲ ਸੇਜ ਕੋ ਬਿਛੋਯੋ ਪਾਛੇ ਜੂਠਨ ਕੋ ਖੋਯੋ
 ਬਾਤੁ ਇਹੈ ਹੈ ਜਾਨਕੀ॥ ਯਾਕੇ ਅਪਰਾਧ ਸੀ ਯਛਿਮ॥
 ਹੁਕਰਯੋ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਹੈ ਫਿਪਾਲ ਜਨ ਹੇਤ ਕਹੈ ਕਾਨਕੀ॥
 ਦੇਈ ਬਨ ਕੋਟ ਖੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੰਗ ਰਾਮ ਤੇ ਰੋ ਰਾਖੈ ਨਦੁਖ
 ਤੇਹਿ ਮਾਤੁ ਤੇਰੀ ਜਾਨਕੀ॥ ੭੩॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਫੂਟ ਜੰ
 ਹਿ ਨੈਨ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਮੁਖ ਜਾਨਕੀ ਨ ਦੇਖੈ ਹੋਨ
 ਫੋਨ ਲਛਮਨ ਕੋ॥ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੁਬਚਨ ਬਹਾਉ ਨ ਦਿਖਾ
 ਉ ਮੁਖ ਚਲੇ ਸੰਗ ਚਲੇ ਭੀਖ ਮਾਂਗੇ ਕੁਨ ਕੁਨ ਕੋ ਰਾਜ
 ਜਾਰੇ ਤਨ ਕੇ ਪਟ ਬਰਨ ਫਾਰ ਮੇਲ ਕੀਥਾ ਹੋ ਉ ਜੋਗਾਨਿ
 ਬਿਯੋਗੀ ਕਰੋ ਮਨ ਕੋ॥ ਕਹਿਤ ਸੁਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ
 ਵੇਉ ਤਾ ਮੇਕੈ ਸੇ ਜਾਨਕ ਕੋ ਰਾਮ ਤੁਸੈ ਯਾਜ ਬਨ ਕੋ॥ ੭੪॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਗਾਰੂ ਅੰਢਧ ਪੈਂਤੁ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਸੁਹੰਦ
 ਲਛਮਨ ਕੀ ਅੰਢਧਿ ਹਰੀ ਚੰਦ ਉਰ ਆਨੀਏ॥ ਧਰਮ
 ਅੰਢਧਿ ਰਾਜ ਪਤਿ ਜਤ ਸੁਨ ਮੋਕਾਨ ਜਲ ਕੀ ਅੰਢਧਿ
 ਸਾਤੋ ਸਮੁਦਿ ਬਖਸੀਏ॥ ਪਾਨ ਕੀ ਪਾਨੁ ਪਾਨ ਤੇ
 ਜਕੀ ਅੰਢਧ ਭਾਨ ਦੇਵ ਸਹਾ ਦੇਵ ਠਕੁਰਾਈ ਹਰਿਨ

੫੬

ਨੀਏ। ਰਾਮਕੇ ਬਿਛੋਰੇ ਦੁਖਤਾਤ ਮਾਤ ਪੋਰੇ ਜੈਸੇ ਤਾਂ ਦੁ
 ਖਕੀ ਅਵਧਿਨ ਆਜ ਕਛੁ ਜਾਨੀਏ॥੧੫॥ ਸੈਯਾ
 ॥ ਆਜਾਹਿ ਤੇ ਸੁਖ ਰੁਖ ਕੋ ਕਾਟ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਬੋਲਹ
 ਰਾਪਰ ਬੋਈ॥ ਕਾਹੂ ਕੋ ਦੋਸ ਨਹੀ ਕਾਵਿਰਾਮ ਲਿਖੇ। ਬਿ
 ਧਿ ਅਕਿ ਬਚੈ ਅਬ ਸੋਈ॥ ਸੂਰਫਿਰੈ ਸਿੰਦ ਖਾਹਿ ਹਲ
 ਹਲ ਜੋ ਬਿਧਨ ਬਲਵਾਨ ਨ ਹੋਈ॥ ਤੋਕਹਿ ਕੇ ਕਈ ਰੋ
 ਬ ਸਿਪੈ ਕਾਵਿਰਾਮ ਜੇ ਪੁਤ ਨਿਕਾਰਤ ਕੋਈ॥੧੬॥
 ਸੈਯਾ॥ ॥ ਏ ਬਨ ਬਾਸ ਚਲੇ ਦੋ ਉਸੁ ਦਰ ਕੋਤ ਕੋ
 ਸਿਯ ਸੰਗ ਜੁਟੀ ਹੈ॥ ਪਾਇਨ ਪਾਇਨ ਕੇ ਸਚਲੀ ਅ
 ਜਹੂੰ ਨਹਿ ਗਾਵਕੀ ਜੀਵ ਛੁਟੀ ਹੈ॥ ਹਾਥ ਧਰੇ ਕੋਟ ਬੂ
 ਝੁਤਰਾ ਮਹਿਨਾਥ ਕੋ ਕਹਿ ਕੁੰਜ ਕਟੀ ਹੈ॥ ਰੋਵਤ ਰਾਪ
 ਟ ਜੋ ਵਤ ਸੀ ਮੁਖ ਮਾਨਹੁ ਮੋਤਨ ਮਾਲੁ ਟੁਟੀ ਹੈ॥੧੭॥
 ਸੈਯਾ॥ ॥ ਗਾਉਤ ਜਯੋ ਸੁਚਲੇ ਰਬ ਬੈਠ ਸੁਏ ਪੁਰਕੇ
 ਜਨ ਸੰਗ ਸਬੈ ਹੈ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਬਿਪਰੀਤ ਬਡੀ ਦੋ ਉਥੈ
 ਰਕਹਾ ਪਰ ਆਜਨ ਐ ਹੈ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਜਹਿ ਰਾਮ ਤਹਿ
 ਹਮ ਫੇਰੇ ਹੁੰਤੇ ਫਿਰ ਧਾਮ ਨ ਜੈ ਹੈ॥ ਗਾਤ ਸਹੈ ਦੁਖ ਬਾਤ
 ਰਹੈ ਬਨ ਭਾਤਨ ਕੇ ਸੰਗ ਪਾਤ ਚਬੈ ਹੈ॥੧੮॥ ਸੈਯਾ
 ॥ ਰਾਮ ਕਹਯੋ ਫਿਰ ਜਾਹੁ ਸਬੈ ਮਿਲ ਰਾਜਾ ਹਿਏ
 ਸੰਦੇਸ ਹਮਾਰੇ॥ ਧੀਰ ਧਰੋਨ ਭਰੇ ਜਲ ਨੈਨ ਹਰੈ ਸ

ਬਸਾਚਸਨੇਹੁਤਿਹਰੈਕੋਨਸੁਨੈਯਾਹਿਬਾਤਰੁਚੁਤਚਲੇ
 ਅਸੁਆਮਨਮੋਹਤੁਦਾਰੋ।ਗਾਏਉਜਾਰਤੁਯੋਹਟਤਾਰ
 ਚਲੇਰਾਇਰਾਮਭੁਯੋਅਧਮਰੋ॥੭੯॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ਰੈ
 ਨਬਸੇਤਿਹਠਾਂਜਿਯਜਾਨਏਆਵਤਜਾਤਸਬੈਪੁਰੁਲੇ
 ਈ॥ਆਧਿਕਰਾਤਉਤੇਰਪੁਬੀਰਕਹਯੋਸੁਨਬੀਰਪੁ
 ਜਾਸਬਸੋਈ॥ਸਾਰਬੀਸੋਸਮਝਾਇਕਹਯੋਰਬਲੇਖ
 ਰਜਾਹੁਜੁਸੋਰਨਹੋਈ॥ਯੋਕਹਿਕੈਸਿਯਸੰਗਲਈਏ
 ਉਬੀਰਚਲੇਨਹਿਜਾਨਤਕੋਈ॥੮੦॥ ॥ਸੈਯਾ॥
 ॥ਭੋਰਭੁਏਸਭਲੋਕਕਹੈਰਪੁਬੀਰਕਹਮੁਖਜਾਇਨਿ
 ਹਰੈ॥ਦੇਖਾਫਿਰੈਚੁੰਓਰਨਦੋਰਗਿਰੇਧਰਨੀਮਨਰੋ
 ਇਬਿਚਾਰੈ॥ਗੈਲੇਗਾਹੀਰਬਕੀਸੁਚਲੇਸਬਲੀਕ
 ਫਿਰੀਘਰਜਾਇਸੰਭਾਰੈ॥ਦੇਖਾਹਿਜੋਫਿਰਗਾਉਮੈਂ
 ਆਇਤੇਹਯਾਂਸਬਰੋਵਤਰਾਮਪੁਕਾਰੈ॥੮੧॥ਸੈਯਾ॥
 ॥ ॥ਰਾਜਸਮਾਜਉਤਰਸਬੈਰਪੁਰਾਜਕਹੀਅ
 ਬੈਸਬਫੀਕੋਲੈਬੁਟਦੁਧਬਨਾਇਜਟਾਸਿਰਬੀ
 ਰਹਿਭੁਤਬਨਾਵਤਨੀਕੋ॥ਦੇਖਹੁਕਾਲਬਲੀਕਵਿਰ
 ਮਛੁਗਾਇਸਿਘਾਸਨਸੋਜਪਤੀਕੋ॥ਮਨਸਕਯੋ
 ਮਨਮੈਪਛੁਤਾਇਸੁਰਾਮਾਹਿਬੋਖਕਿਯੋਤਪਸੀਕੋ
 ॥੮੨॥ ॥ਕਬਿਤੁ॥ ॥ਰੋਵਤਪੁਰਖਨਾਰੀਜੋਗੀ

੫੮

ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰੋਵੈ ਗਿਰ ਰੂਪ ਅਰਜੇ ਹੋਟੇ ਦੁਹਾਟੇ
 ਕੇ ਰੋਵੈ ਖਗ ਰੋਵੈ ਮਿਗ ਰੋਵੈ ਤ ਮਰਾਲ ਭ੍ਰਿਗ ਰੋਵੈ ਇਹ
 ਨ ਪਦਤ ਕਾ ਬਿਭੰ ਬੇਟ ਭੁਟ ਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਬਿਭੰ ਹੋਵੇ ਖਮੇ
 ਸੀ ਭਾਂਤ ਪੋਰੇ ਸੋ ਤੇਟ ਰੇ ਨਟ ਰਤ ਪਰੇ ਪੋਰੇ ਸੋ ਕਾ ਪੁਰ ਕੇ
 ਬੀਰਤੀ ਅਸੰਗ ਲੈ ਦਿਯੋ ਗੀ ਜੋ ਗੀ ਭੁਟੇ ਯਹਿ ਬਾਤ
 ਸੁਨ ਰੋਵੈ ਤ ਬੋਟੇ ਦੁਹਾਟੇ ਸੁਖ ਖਾਏ ਕੇ ॥ ੮੩ ॥ ਮਾਤ ਉਦਾਰੁ
 ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਭੰ ॥ ॥ ਭੁਰ ਭੁਰ ਕੇ ਭੁਖੇ ਭੁਖੇ ਪ੍ਰਸਾਸ ਮੁਖ
 ਸੁਕੇ ਭੁਖੇ ਪ੍ਰਸਾਸ ਕੀ ਭੁਖੇ ਭੁਖੇ ਚਾਲੇ ਮਗ ਰਾਤ ਕੇ ॥
 ਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਨ ਲਾਗੇ ਲਾਲ ਕੁਮਲ ਨੇ ਭੁਖੇ ਕਟ ਲਪ
 ਦਨੇ ਭੁਗਾ ਫਾਟੇ ਭੁਖੇ ਗਾਤ ਕੇ ॥ ਏਰੀ ਅਲੀ ਪੈ ਗਈ ਸ
 ਭੁਖੇ ਕਾ ਭੁਖੇ ਮਾਂ ਭੁਖੇ ਭੁਖੇ ਬਾਝ ਹੀ ਏ ਕਮੇ ਨ ਫਾਟੇ
 ਭੁਖੇ ਕੇ ਭੁਖੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਸ ਕਾ ਭੁਖੇ ਰੂਖ ਨ ਕੀ ਫਾਝਾ ਤਰੇ ਸੋ
 ਏ ਭੁਖੇ ਭੁਖੇ ਪੈ ਬਿਭੰ ਕਰ ਪਾਤ ਕੇ ॥ ੮੪ ॥ ਕਾ ਬਿਭੰ
 ॥ ॥ ਰੋਵੈ ਸਬ ਗਾਉ ਬਾਝੀ ਰਾਨੀ ਰਨ ਵਾਸ ਵਾਸੀ
 ਦੇਹ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਮਾਨੇ ਕਾਰੋ ਨਾਨਕ ਫੈਰਾਓ ਫੁਟੇ ਕੇ ਸ
 ਕਿਕਰਾਤ ਆਪ ਆਪ ਕੇ ਬਿਹਾਲ ਕਾਹਿ ਕੋ ਪ੍ਰਬੰਧੈ
 ਸਬ ਭੁਖੇ ਰਜ ਭੁਖੇ ਰਾਮੋ ਸਬ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਤਾਪਸੀ
 ਕੇ ਬੇਖ ਕਰ ਜਾਨ ਕੀ ਸਮੇਤ ਰਾਮ ਜੋ ਲੋਕੋ ਸਵੈ ਰਾਮੋ
 ਤੋ ਭੋਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਦਸ ਰਬ ਭੁਖੇ ਨੀ ਕੇ ਪਾਛੇ ਰਾਮ ਨਾਮ

ਕੇਤਰਾਜਰਾਮਰਾਮਹੈਰਾਮੋ॥੮੫॥ ਸੈਯਾ॥ ॥
 ਖਾਇਤਵਰਪਰਮੋਧਰਤੂਪਾਤਿਬੋਲਬਕਮੋਬਹੁਤ
 ਤਪੁਕਾਰੋਅੰਗਰਾਮਕੋਨਾਮਲਿਖੋਤਬਬਾਰਦੁਤ
 ਨਕਨੈਨਉਪਾਰੋਪੁਨਛੁਟੇਹੂੰਨਰਾਮਛੁਟੇਅਰਸ
 ਨਸਕੇਘਟਤੇਕਰਨਾਰੋਜਮੋਨਰੁਤੇਗਿਹਿਟੁਟਪ
 ਤੇਛਿਤਜੋਤਕਛੁਕਰਹੈਤੁਨਸਾਰੇ॥੮੬॥ ਸੈਯਾ॥
 ॥^{ਦਿਖੀ}ਦੇਮੁਹਿਪੀਠਚਰੇਰਪੁਨਾਬਉਸਾਜਛਰਮੋਨਿ
 ਪਤਾਹੀਛਿਨਾ॥^{ਹਾਊਕ}ਬਿਧਿਕਮੋਅਜਨੀਦਨਅਜਜਿਯੋ
 ਪਲਬੀਤਤਹੈਰਪੁਬੀਰਬਿਨਾ॥^{ਦਸਰਬ}ਤਬਰਾਮਹਿਰਾਮ
 ਪੁਕਾਰਪੁਕਾਰਏਰਾਮਏਰਾਮਤੂੰਆਵਸਨਾ॥ਜਿਨ
 ਕੇਸੁਤਰਾਮਸੇਬੋਧਪਰੈਭਾਈ^{ਜੋਗੀ}ਕਾਇਹੀਤੇਮਰਜ
 ਏਕਿਨਾ॥੮੭॥ ਸੈਯਾ॥ ॥^{ਕਿਉਨ}ਆਉਬਠੀਤੇਕਹ
 ਬਿਨਰਾਮਹਿਲੋਮਸਤੇਬਰਨੇਅਧਿਕਾਈ॥ਰਾਮਕੇ
 ਕਾਜਤਪਮੋਤਪਤੀਛਨਆਪਨੇਕਾਜਨਛਨਛਵਾਈ
 ॥^{ਕਨਨ}ਭਾਤਸੋਈਪੁਨਮਾਤਸੋਈਸੋਈਪੁਤਸਹੀਸੁਨਹੈ
 ਸੋਈਭਾਈ॥ਰਾਮ॥ਬਿਯੋਗਬਿਸੁਰਬਿਸੁਰਤਿਦੇਛ
 ਤਿਆਜਿਨਦੇਹਗਵਾਈ॥੮੮॥ ॥^{ਦੁਖਪਾਪ}ਇਤਿਸੀ
 ਰਾਮਗੀਤੇਰਾਮਰੀਬਿਯੋਗਦੁਤੀਆਅੰਕ॥੨॥੨
 ੦੩॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ਇਹਬਿਧਿਰੂਪਤਿਦੇਹਤਜਸੁ

੬੦

ਰੁਪਤਿਰੁਵਨ ਪਆਨਾ ਨੇਹਨਿਬਾਹਨ ਕੋ ਪੁਰਖ ਦਸਰ
^{ਇਹ ਲੋਕ}
 ਬੁਝੇ ਨਹਿ ਆਨਾ ॥੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਭ ਬਿ
 ਲਖਾਹਿ ਫੁਟ ਯੋਰਾਜ ਰਘਵੰਸ ਤੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਘਰ
^{ਰੁਵਨ ਕਰਕੇ}
 ਨਹਿ ਰੁਰਬ ਬਿਦੇ ਸੀ ਮਿਤ ਕ ਨਿਪਾ ॥੨॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥
 ॥ ਐਠ ਬਿਚਾਰ ਬਾਸਿ ਸੁਕਿਯੋ ਉਤ ਨੈਨ ਵਹੈ ਇਤ
 ਮੰਤ੍ਰ ਕਰੈ ਗਲਿਖ ਯੋਰਘ ਬੀਰਹਿ ਬੋਲਤ ਹੈ ਸੁਨਰਾ
 ਜ ਸਿਘਾ ਸਨ ਪਾਂਇ ਧਰੈ ॥ ਅਬ ਜੋ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਬ
 ਤ ਸਬੈ ਭਰਥੈ ਲਿਖ ਹੈ ਸੋਈ ਬੀਚ ਮਰੈ ॥ ਕਹੈ ਕੋਨ ਉ
 ਪਾਇ ਕਰੈ ਜਿਹ ਤੇ ਘਰ ਰਾਜ ਕਰੈ ਦੁਖ ਰਾਮ ਹਰੈ ॥੩॥
 ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਆਇ ਗਈ ਸਬ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਭਰ
 ਥੈ ਲਿਖ ਕੈ ਇਹ ਭਾਂਤ ਪਠਾਵੈ ॥ ਸੀ ਰਘੁ ਬੀਰ ਭੁਜ
 ਧਰ ਰਾਜ ਬਿਚਾਰਤੁ ਰੁਪਤਿ ਨੈਨ ਸਿਰਾਵਾ ਤਾਂਹੀ ਤੇ
^{ਰਾਮ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾ ਰਾਜਾ ਬਿਰੁਭਤ ੩੨} ^{ਸੀਤਲ}
 ਬੇਗ ਬਿਸਾਰ ਸਬੈ ਸੁਖ ਆਵਹੁ ਪੁਤ ਬਿਲੈ ਬਨ ਲ
^{ਦੇਹੀ}
 ਵਾ ਤੇ ਹਿਕੋ ਰਾਮ ਕੇ ਪਾਇਨ ਸੋ ਪਬ ਸੋ ਬਨ ਮੈ ਤੁਮ
 ਹੁੰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੪॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਜਾ ਬਿਨ ਭੁ
 ਏਰਾਂਕ ਸੁਨੈ ਦੂਤ ਚਾਰ ਬਾਂਕ ਇਹ ਕੋ ਕਸੂਤ ਵਾਂਕ ਏਕ
^{ਕੰਗਾਭ} ^{ਚਤੁਰ}
 ਨ ਸੁਨਾਇ ਬੈ ॥ ਜੋ ਤੋ ਤੋ ਹਿ ਆਪਨ ਤੇ ਬੂਝੈ ਰਾਜਾਰ
 ਮ ਨੀਕੇ ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਕੁਸਮ ਸਮਾਜ ਰਾਜ ਗਾਇ ਬੈ
 ॥ ਆਰੋਕ ਉਕ ਬਹੁੰ ਕਦਾਰ ਫਿਰਾ ਬੋਲ ਕਾਹੀ ਦੁਖ ਪਾ
^{ਕੋਭ}

ਫੈਨੈਨ ਸੈਨ ਸਮਝਾਇਓ ਭੂਰੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕੋ ਕੁਸਾਨ ਪੈਰਾਓ ॥
 ਆਜ ਲਾਖ ਫੇਰ ਘੇਰ ਸੋ ਭਰਬ ਘਰ ਲਾਇਓ ॥੫॥
 ਛਪਾ ॥ ਸ੍ਰੋਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਪੁ ਥੀ ਸਮੇਰ ਮੁਕਟਾ ਮਹਿ ਉਦ
 ਭਟਾ ^{ਕਲਮਾਨ} ਅਰੀ ਗੰਜਨ ਸੀ ^{ਸਤ} ^{ਨਾਸਕ} ਭਰਬ ਦਾਨ ਭਿਛਕਨ ਕਲਪ ਬਟਾ
 ਭੇਜ ਪੁੰਜ ਰਣ ਧੀਰ ਬਿਪਤਿ ਖੰਡਨ ਸੁਤ ਬਲ ਭਟਾ ਧ
 ਰਮ ਕਰਮ ਮੈ ਸਰ ਸਰੁ ਮੈ ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਪਾਪ ਨਿਕਟਾ ਰਾਜਾ
 ਧੀਰਾਜ ਦਸਰ ਬ ਬਚਨ ਲਿਖ ਬਿਸੁਤੁ ਮਸੋ ਕਰਹੁ ॥
 ਨ ਨਾਤੁ ਖਾਤ ਸੋਵਤ ਉਠਤ ਪਾਤੀ ਲੈ ਮਗ ਪਗ ਧਰਹੁ ॥੬॥
 ॥ ਸ੍ਰੋਤ ॥ ॥ ਸੋਰ ਬਨਾਇ ਲਿਖੀ ਪਤਿ ਮਾ ਬ
 ਤਿਆ ਰਿਖ ਜੇ ਸੁਤ ਪਾਛੇ ਈ ਭਾਖੀ ॥ ਹਾਬ ਦਈ ਸੁਰਤੇ
 ਧਰ ਸੀਸ ਗਾਨੇ ਸ ਮਨਾਇ ਭੁਭੈ ॥ ਗਭਿਲਾਖੀ ॥ ਭੂਪਤਿ ਕੋ
 ਨਹਿ ਦਹੁ ਦਿਯੋ ਬਿਨ ਪੁਤ ਕੀਯੋ ਸਾਸਿ ਸੁਰਜ ਸਾਖੀ ॥ ਰਾਮ
 ਸਨੇਹ ਛੁਟੀ ਨਿਪ ਦੇਹ ਸੁ ਪਾਛੇ ਉ ਮੇਲ ਸਨੇਹ ਮੇਰਾ ਖੀ ॥੭॥
 ॥ ਕਵਿਤਾ ॥ ॥ ਚਲੀ ਜਬ ਪਾਤੀ ਕਾਂਪੀ ਦੁਹਨ ਕੀ
 ਛੁਤੀ ਆਰੀ ਆਗਮ ਜਨਾਯੋ ਰਾਮ ਭਰਬ ਕੁਮਾਰ ਕੋ ਕ
 ਹਨ ਭਰਬ ਲਾਗੇ ਬੋਲ ਨੇਬ ਮੰਤ੍ਰ ਸੋ ਪਠਿਯੋ ਲੈ ਅਵੈ
 ਕਉ ਭੂਤ ਸਮਾਦਾਰ ਕੋ ॥ ਪਵਨ ਪਚੰਡ ਘਨ ਘੇਰ ਉਠੈ ਰ
 ਹੂ ਚਰ ਜੰਬਕ ਪੁਕਾਰਤ ਹੈ ਆਜ ਭੂਨ ਸਾਰ ਕੋ ॥ ਜੋਤ ਕੀ ਕ
 ਹਤ ਰਾਜ ਦਸਰ ਬ ਨੀਕੇ ਹੂ ਜੋ ਨੀਕੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੁਖ ਹੂ ਜੋ

੬੨

ਪਰਦਾਰਕੋ॥੮॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤਬਲਗਾਮਾਯੋਦੂਤ
 ਲੈਪਾਤੀਪਹੁਚੇਤਹਾਂਦੇਖਮੇਰੁਰਬਸੰਪੂਤਪੁਛੈਬਉ
 ਪ੍ਰੇਮਸੋ॥੯॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਰਾਮਕਹੋਸੁਖਸੇਪਰਹੈ
 ਸੋਈਰਾਮਾਕਿਰਾਜਤੁਤਲਮੇ॥ਸਬਦੇਸਸਬੈਬਰਖਾ
 ਬਰਸੈਅਰੁਕੂਪਾਤਿਰੈਆਪਨੇਬਲਮੇ॥ਤਬਦੂਤਬਨਾ
 ਇਕਹੀਬਤੀਆਮਨਧੀਰਜਟੂਟਰਾਮੇਪਲਮੇ॥ਛੁਏ
 ਛੀਨਤੁਈ॥ਛੀਨਮੈਮੁਖਕੀਜਨਤੋਰਸਰੋਜੋਧਰਮੇਜਲ
 ਮੈ॥੧੦॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਧਾਇਚਲਮੇਉਤਸਾਹਬ
 ਦਮੋਮਨਰਾਮਕੋਰਜਸੁਨੇਸੁਖਪਾਯੋ॥ਜਾਇਸੁਨੇਸਬ
 ਕੇਮੁਖਤੇਚਰਰਾਜਸਿਘਾਸਨਛੌਤਨਾਇਚਾ॥ਆਇ
 ਕੇਗਾਂਉਮੇਪਾਉਦਯੋਮਨਸੋਕਬਦਯੋਸੁਭਸੋਨਨਪ
 ਯੋ॥ਕੈਰਪੁਬੀਰਨਹੀਪਰਮੇਪਿਤਕੈਮਰਕੈਸੁਚਲੇ
 ਕਸਿਧਾਯੋ॥੧੧॥ ॥ਕਾਬਿਤਾਂ॥ ॥ਲੋਗਬੈਠੇਮਾਨੇ
 ਮੁਨਿਕਹੂੰਨਮਿਦੰਗਧੁਨਿਦੇਖੀਏਨਕਹੂੰਰਾਜਧਾਮਨ
 ਧੁਜਾਲਮੈ॥ਹਾਥੀਗਥਿਆਤਨਹੀਬਾਜੀਹਿਨਨਤਨ
 ਹੀਨਾਚਤਨਗਾਵਤਸੁਮਾਨੇ॥ਬਿਨਜੀਬਸੈ॥ਦੂਤਕਹੀ
 ਰੁਠੀਬਾਤਈਹਾਂਉਤਪਾਤਕਛੁਬੀਰਬਿਨਮੇਰੇਕੰਠਕ
 ਰੋਜਲਕਮੇਧਸੈ॥ਪੀਅੰਨਬਛੇਰੁਦੁਧਗੇਰੁਚੰਗਰੇ
 ਲੈਸਾਬਰਾਮਰਾਜਹੋਇਤੇਪਖੇਰੁਬਨਕੇਹਸੈ॥੧੨॥

ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਦੇਖਕੈ ਭਰਬ ਸਭੁ ਨਾਇ ਰਹੇ ਸੀਸ ਕਾਹੂੰ
 ਪਾਇਹੂੰ ਨ ਛੁਟੈ ਕੋਊ ਦੇਤ ਨ ਅਸੀ ਸਕੋ॥ ਹਾਟ ਹਟ ਤਾਰਕ
 ਥੀ ਸੁਨੀ ਚਟ ਸਾਰ ਪਗੀ ਦਾਰ ਦੇ ਕਿਵਰ ਸਬ ਜਪੈ ਜਗਦੀ
 ਸਕੋ॥ ਏਕ ਮਨ ਕਰੇ ਘਰ ਪਾਉ ਨਹੀ ਪਾਉ ਭਾਈ ਬੂੜ
 ਭਲ ਜਾ ਉਕਹਾ ਭੁਯੋ ਦੇ ਸਈ ਸਕੋ॥ ਆਇ ਭੋਨ ਮਾਤ ਬੂੜ
 ਸਮਾ ਚਾਰਤਾ ਤਕੇ ਕਹੋਨ ਬੇਰ॥ ਪਾਪ ਨੀ ਹੋ ਜਾ ਨਿਵਾਉ ਸੀ
 ਸਕੋ॥ ੧੩॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਮਾਤ ਤਾਤ ਕਹਾਂ ਪੁਤ ਹੈ
 ਸੁਰੇ ਸਜਹਾਂ ਤਹਾ ਕੋਨ ਕਯ ਗਯੋ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਪੁਤ ਪੀਰ
 ਭਾ ਕੋਨ ਸੋ ਸਪੁਤ ਤੁਮ ਨ ਬਹੀ ਤੇ ਬਡੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਹੈ ਸੁ
 ਕਹਾਂ ਬਨ ਗਏ ਨਿਪਤੀ ਰਤੇ॥ ਭੂਪਤਿ ਪਠਾਯੋ ਨਾਹੀ ਮ
 ਰੋ ਬਰ ਪਾਯੋ ਮੇਤੇ ਰਾਜ ਤੁਮੈ ਰਾਖਯੋ ਛੀਨ ਲੀਨੋ ਰਘੁ
 ਬੀਰ ਤੇ॥ ਕਹਾਂ ਹੋਇ ਮੇਤੇ ਅਬ ਹੋਹੂੰ ਗਯੋ ਤੇਤੇ ਤੂ ਜੇ ਪੇ
 ਦ ਆਸ ਦੋਰੀ ਪਾਲਯੋ ਪੁਤ ਭਾਰਯੋ ਛੀਰ ਤੇ॥ ੧੪॥
 ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਕਹਾ ਭੁਯੋ ਮੇਤੇ ਅਬ ਹੋਹੂੰ ਗਯੋ ਤੇਤੇ ਤੂ ਜੇ
 ਪੇਟਿ ਆਸ ਦੋਰੀ ਪਾਲਯੋ ਪੁਤ ਭਾਰਯੋ ਅਕਿਤੋ॥ ਕੋਨ ਕ
 ਜ ਰਾਜ ਸੁਨ ਪਾਪ ਨੀ ਅਕਾਜ ਕੀਨੋ ਲਾਜ॥ ਬੇਨ ਜੀਵ
 ਤਨ ਧਰਮ ਨ ਸੀਕਤੋ॥ ਐਸੋ ਕਾਮ ਕੀਨੋ ਤੇਤੇ ਰਾਮੇ ਬਨ
 ਬਾਸ ਦੀਨੋ ਮਾਰਯੋ ਪਤਿ ਪਲ ਮੇ ਕਭਰਤ ਕਲਿ ਕਤੋ॥
 ਰਾਮ ਹਿ ਬਤਾਉ ਬੂੜੇ ਬਾਟ ਕੇ ਬਟਾਉ ਪਟ ਫਾਰ ਹੋਊ ਜੇ

੬੪

ਗੀਤੀਖਮਾਰੋਗਾਇਰੀਕਤੇ॥੧੫॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਚਾ

ਮਕੇਰਾਜ ਸੁਨੇ ਸਹਸਰਨ ਭੂਮਿਕੇ ਭਾਰ ਬਿਸਾਰ ਦਯੋਹੈ॥ਜ
^{ਸੇਸਨਾ}

ਨ ਸਪੁਤ ਭਯੋ ਕਲਮੇ ਗਵਿਕੇ ਜਸ ਦੇਵਨ ਮਾਹਿ ਛਯੋਹੈ॥੧੬॥

ਦਨ ਕੇ ਦੁਖਤੇ ਅਮਰਾਪਾਤਿ ^{ਇਦ੍ਰ} ਫੋਲ ਲਯਾਇ ਨਿਚੀਤ ਭਯੋਹੈ॥

ਪਾਪ ਨਿਕੇ ਛਲਤੇ ਛਿਨ ਮੈ ਬਨ ਮੈ ਸੋਈ ਤੋ ਰਖੁ ਬੀਰ ਰਮੇ

ਹੈ॥੧੬॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਤੋਲਗ ਅਨ ਬਸਿ ਸੁਕਹੀ ਤੁਮਰੇ

ਤੋ ਕੇ ਦਾਹ ਕਰੇ ਸੁਤ ਮੇਰੇ॥ਬੇਦ ਬਿਚਾਰ ਕਿਯੋ ਬਿਧਿ ਸੋ ਪੁਨ
^{ਸਸਕਾਰ}

ਰੋਇ ਕਯੋ ਕਹੂਰਾ ਮਨ ਨੇਰੇ॥ਛੇਕਰ ਬਾਰਨ ਬਾਜ ਪਦਾਂਤ
^{ਗਸਤੀ} ^{ਯੋਰੇ} ^{ਪੈਦਲ}

ਚਲੇ ਤਜ ਦੇਸ ਫਿਰੇ ਨਹਿ ਫੇਰੇ॥ਪਾਤ ਤਜੇ ਕਿਤੁ ਜੋ ਰਖੁ

ਬੀਰ ਨਿਰ ਪਿਓਨ ਬਿਨਾ ਮੁਖ ਹੋਰੇ॥੧੭॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥

॥ਤੋਲਗ ਸੀ ਰਖੁ ਬੀਰ ਪਾਪਾਨ ਸਿਧਾ ਕਹੁ ਤਾਰ ਧਰੇਖ
^{ਅਧਿਕਾਰ}

ਨਮਾਹੀ ਅਨ ਬਸੇ ਗੁਲਰੇ ਵਿਨ ਦੇ ਪਿਤ ਕੀ ਗਾਤਿ ਕੋਨ ਭ

ਈ ਪਛਤਾਂਹੀ॥ਰਾਖਹੀ ਸੁਧ ਲੋਹੁ ਸਥੈ ਯਾਹਿ ਕੇ ਕਈਨ
^{ਤਲੁ}

ਦਨ ਹੋਇ ਕਿਨਹੀ॥ਛੰਡ ਪੁਜਾ ਸਗਾਰਾਜ ਸਮਾਜ ਸੁਪ
^{ਨਗੇ}

ਇਨ ਆਵਤ ਪਾਗ ਬਿਨਾਹੀ॥੧੮॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥

॥ਆਇ ਸਜ ਬਰਖੁ ਪਤਿ ਦਈ ਦੋਰੈ ਸਬ ਸਿਰਨਾਇ॥

ਭਟਨ ਬੁਝ ਧਾ ਸਿਕਟ ਕਮੇ ਭਰਬ ਨਿਹਾਰ ਮੇਜਾਇ॥੧੯
^{ਜੋਧੇ} ^{ਸੋਨ}

॥ ॥ਸੋਰਨਾ॥ ॥ਆਤਿ ਦੁਰ ਬੁਲ ਸਬ ਗਾਤੁ ਰਾਮ ਪੁਕ
^{ਸਿਸਾ} ^{ਸਗੀਰ}

ਰਤ ਰਾਮ ਕਵਿ॥ਲੋਚਨ ਸਾਲਿਲ ਰੁਚਾਤ ਬੀਰ ਬਿਰਹਿ ਪੁ
^{ਯੋਗ}

ਨਤਾਤੁਖਾ॥੨੦॥ ॥ਸ਼੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਦੁਤਕਹੈਫਿਰਲੈਬਤਿ
 ਯਾਂਸਬਲੋਗਨਰਾਮਜੂਯੋਸਮਝਾਏ॥ਰਾਜਕੀਬਤਖ
 ਗੀਬਿਪਰੀਤਭਲੇਮਨਕੇਕਈਨੰਦਨਆਏ॥ਆਵਨਦੇ
 ਹੁਕਮੇਬਹੁਰੇਜਿਨਸੋਜਸਰਾਮਕਹੇਕਬਪਾਏ॥ਮਤਕੇ
 ਬੋਲਨਅਕਿਤਜੈਨਿਜਬੀਰਲਰੈਸੁਰਲੋਕਬਸਾਏ॥੨੧॥
 ॥ਸ਼੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਜਿਹਤੋਰਤੇਡੀਠਪਰੇਰਪੁਬੀਰਪਾ
 ਰੇਯਰਤਾਂਹਿਰਹੀਸੁਧਿਨਾਹੀ॥ਜੇਸਿਕਤਾਜਰਤੇਪ
 ਰਮੀਨਜਰੈਨਪਰੈਪਲਪ੍ਰਾਨਉਡਾਹੀ॥ਚੇਤਉਠੇਸੁਮੁਹੇ
 ਭੁਟਜਮੇਮੁਖਰਾਮਕਹੈਦੇਉਨੈਨਚੁਰਹੀ॥ਬੇਗਹੀਬੇਗ-
 ਪ੍ਰਾਮਕਹੈਇਹਭਾਂਤਿਗਹੀਰਪੁਬੀਰਕੀਛਾਹੀ॥੨੨॥
 ਸ਼੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਵੇਖਕੈਰੂਪਕਹਯੋਨਪਰੈਅਬਫਾਟਤਹੈਦੁ
 ਖਸੇਛਾਤਿਆਂ॥ਤਬਦੋਰਕੈਰਾਮਉਠਾਇਭੁਜਾਭਰਲੈ
 ਉਰੇਛਾਇਕਹੀਬਤਿਆਂ॥ਸੁਤਕਹੈਕੋਬੇਖੁਕੀਯੋਇ
 ਹਭਾਤਿਸੁਜੀਵਤਹੀਰਪੁਕੇਨਤਿਆਂ॥ਪਿਤਪ੍ਰਾਨਤਜੇ
 ਰਾਮਹੂਤਜਹੈਨਹਿਧਾਮਚਲੈਸੰਗਬੀਰਤਿਯਾ॥੨੩॥
 ॥ਸ਼੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਜੋਗਕੀਯੋਸੁਨਭੂਪਤਿਕੀਗਤਿ
 ਜੀਯਸਮੇਤਸਬੈਬਿਲਖਾਹੀ॥ਕੋਨਬਡੇਅਪਰਾਧ
 ਕੀਏਹਮਜਦੁਖਤੇਸੁਪਨੇਸੁਖਨਹੀ॥ਤਾਤਕੇਕਾਲ
 ਭਯੋਹਮਰੇਦੁਖਸੇਹਮਹੂਬਨਮੇਬਿਲਖਾਹੀ॥ਅਨ

੬੬

ਕਟਿਬਗਾਹੀ। ਬਿਪਦਾ ਅਬ ਜਾਇਗਹੋਂ ਕਿਸਕੀ ਪਰ
 ਛਾਹੀ॥੨੪॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਰੋਇਚਲੇ ਪਿਤਕੋ ਜ
 ਦੇਨ ਦਸੇ ਬਿਧਿ ਸੇ ਪੁਨ ਸੋਚਕਰੈ॥ ਦੁਹ ਬੀਰਨ ਜਾਇ
 ਪਾਇਗਾਹੇ ਰਪੁ ਬੀਰਜੀ॥ ਮਨ ਸੋਚਹਰੈ॥ ਚਾਲਿਅੰ
 ਰਲੈ॥ ਸਿਯ ਸੰਗਾ॥ ਬੈਹਮ ਕੋਟਕ ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਰੈ॥
 ਬਨ ਭੂਪਕਯੋ ਸੁਕੀਰਤੁ ਮਹੁੰ ਪੁਤ ਧਾਮ ਚਲੇ॥ ਤੁਨ
 ਸਮਰੈ॥੨੫॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਅਰਜੋ ਮਨ ਮੇ ਬਨ
 ਗਹਿ ਹੈ ਤਉ ਛੱਡ ਧੁਜਾ॥ ਸਿਰ ਚੋਰ ਫਰੈ॥ ਰਥ ਬੈਠ ਸਥੈ
 ਟ ਸੇਰਿ। ਫਿਰੈ ਪੁਤੁ ਕੀਰਚਿ ਜੋ ਸੇਈ ਦਾਸਕਰੈ॥ ਪਰ
 ਕੀਰਜ ਕੇ ਹਮ ਹੈਂ ਸਬ ਸੇਵਕ ਰਾਜ ਤੁਮੇ ਮੁਹਿ ਦੇਹੁ ਮਰੈ॥
 ਤਿਨ ਪਾਇਨ ਕਾਟ ਕਰੇਂ ਸੁਤ ਖੰਡ ਜ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾ ਸਨ
 ਇਧਰੈ॥੨੬॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਲੀਨੋ ਲਛਮਨ ਸੀ
 ਗਹੋਂ ਬਿਮੁਖ ਕੀਨੋ ਕਹੋ ਕਿਧੋ ਹੋਂ ਨ ਦਾਸ ਸੁਨ ਨਾਥ ਮੇਰ
 ਗਤਿ ਕੋ॥ ਕਰਾਂ ਭਯੋ ਜੋ ਹੋਂ ਦਿਨ ਚਾਕਿ ਦਥਿ ਦੇਸ ਰਾਮੋ
 ਹਛਾਤੁ ਦੀਯੋ ਤੁਮ ਜਾਨੋ ਹੀਨ ਮਤ ਕੋ॥ ਤਾਂ ਪਰਤੋਂ
 ਰਉਤ ਪਾਤਕੀ ਹੈ ਬਾਤ ਮਾਤੁ ਰਾਜ ਮੋਹਿ ਰਾਖੋ ਪਤਿਕੀ
 ਨੇਨ ਭਰਤਿ ਕੋ॥ ਤੇਹੀ ਭਲੇ ਜੀਓ ਰਾਮ ਦੇਖੇ ਪਾਨੀ ਪੀਓ
 ਮੋਹਿ ਦੀਜੈ ਭੀਖ ਸੋਗ ਤੋ॥ ਤੁਖਾਰੀ ਰਪੁ ਪਤਿਕੋ॥੨੭॥
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਪਤਿਕੋ ਗਤਿ ਕੇ ਕਈ ਰਾਜ ਲਿਯੋ

ਸੁਤਕੋਯਹਿ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਸਬਹੀ॥ ਤਬ ਭੂਪਤਿ ਦੇਹ ਤਜੀ
 ਫਿਨ ਮੇਰ ਪੁਬੀਰ ਗਾਏ ਬਨ ਕੋ ਜਬਹੀ॥ ਅਬ ਜੋ ਸੁਰ ਰਾਜ
 ਕੋ ਰਾਜ ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਕਾਮਨ॥ ਆਵਤ ਹੈਂ ਕਬਹੀ॥ ਮਨ ਲਾ
 ਜ ਮਰੋ ਰਪੁ ਰਾਜ ਸੁਨੈ ਸੋਈ ਰਾਜ ਜਰੋ ਜਹਿ ਰਾਮ ਨਹੀ
 ॥੨੮॥ ॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤੁ
 ਰਬ ਰਹੇ ਰਰਨ ਲਪਟਾਇ॥ ਫਿਮਾ ਕਰਹੁ ਘਰ ਫਿਰਚ
 ਲਹੁ ਸੀਯ ਲਫ ਮਨ ਰਪੁ ਗਾਇ॥੨੯॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
 ॥ ਜੋਨ ਚਲਹੁ ਘਰ ਆਜ ਸੁਨਹੁ ਬਾਤ ਪ੍ਰਤ ਕਾਨਈ॥ ਜ
 ਤਬ ਸਤੇ ਰਾਜ ਤੁਮ ਬਨ ਮੈ ਹਮਾ ਪਿਤਾ ਫਿਰਾ॥੩੦॥
 ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਰਪੁ ਬੀਰ ਸੁਨ ਬੀਰ ਮਨ ਧੀਰਧ
 ਰ ਪੀਰ ਸੋਹੀ ਸੋਹੀ ਕਹਿ ਆਗੇ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕੋ॥ ਜੀਵਤ
 ਹੀ ਰਾਜ ਰਾਜ ਕਾਜ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਪਾਛੇ ਕਹਿਯੋ ਜਾਇ ਬ
 ਸੋ ਬਨ ਸੁਨ ਮੈ ਬੋਲ ਮਾਇ ਕੋ॥ ਰਾਜ ਕੋ ਸਮਾਜ ਤੋਰੇ ਦੀ
 ਨੈ ਭਰ ਬਜੂ ਕੋ ਸੁਨ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਬੋਲ ਕਹਿਯੋ ਸਤੁ ਭਾ
 ਇ ਕੋ॥ ਅੰਮੀ ਕਹਿ ਗਾਏ ਤਾਤੁ ਤੈ ਸੀ ਕੀਨੀ ਬਨੈ ਬਾਤੁ ਅ
 ਇਸ ਕੋ ਮੇਟ ਸੁਤੋ ਆਗੈ ਧਰੈ ਪਾਇ ਕੋ॥੩੧॥ ॥
 ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਭੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਨੀ ਤੈ ਨ ਪੀਓ ਘਰ ਪਾਨ
 ਅਰ ਮੋ ਬਿਨ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੀ॥ ਮਾਇ
 ਨ ਕੇ ਪਾਇ ਲਾਗ ਮੋ ਤਾਤ ਕਾਜ ਕੀਏ ਭਾਗ ਮੋ ਫਾਰੂ ਦੀ

੬੮

ਬਾਤ ਸੁਖ ਲਾਲ ਚਕਲੇ ਸਕੀ ॥ ਦੇਖੋ ਲਛਮਨ ਯਾਂਤੁ
 ਹਥ ਜੁ ਕੋ ਨੇਹੁ ਅਬ ਰਾਜ ਕੋ ਨ ਛਾਡੈ ਬਿਨ ਸੰਤਤ ਵਿਨੇ
 ਕੀ ॥ ਸੁਨੋ ਰੁਪੁ ਰਾਈ ਜਹਾਂ ਰਾਮ ਨ ਸਹਾਈ ਤਹਾਂ ਕੋ ਨ
 ਜਹਾਈ ਨ ਕੁਰਾਈ ਅਮਰੇ ਸਕੀ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ ॥
 ॥ ਜਾਇ ਲਛਮਨ ਜੁ ਕੇ ਪਾਂਇ ਰਾਹੇ ਤੇਹੀ ਛਿਨ ਬੀਰ ਸਮ
 ਝਾਇ ਲੈ ਲਛਮਨ ਚਲ ਧਾਮ ਕੋ ॥ ਤਾਤ ਬੋਲ ਕੀ ਨੋ ਤੁਮ
 ਬਡੇ ਜਸੁ ਲੀਨੋ ਬਨੁ ਆਏ ਫਲ ਖਾਏ ਦੁਖ ਦੀਰ ਸੀਯ
 ਬਾਮ ਕੋ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋ ਜਾਇ ਘਰ ਕੇ ਕਈ ਨਿਕਰੋਂ ਕਹੋ ਮ
 ਰੰ ਆਜ ਕਰੋ ਹੋ ਪਰਸਰਾਮ ਕਾ ਮਕਾਮ ॥ ਮੋਹਿ ਬਨ ਛਾਡੈ
 ਭਾਵੈ ਸੰਗ ਲੈ ਸਿਧ ਚੋ ਪੁਨ ਪਲ ਮੇ ਨਿਕਰੋਂ ਜੋ ਨ ਬੁਨੋ
 ਰਾਜ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ੩੩ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸ ॥ ॥ ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਮਨ
 ਰੁਏ ਯਾਂਹੀ ਮਾਹਿ ਜਾਨ ਬੀਰ ਰਾਜ ਤੋ ਲੋ ਕਰੇ ਜੋ ਲੋ ਮੇ
 ਰੋ ਬਨੇ ਆਇਓ ॥ ਮਾਨੋ ਰਾਖ ਬਾਤੀ ਰਾਜਾ ਅਜਿ ਜੁ ਕੇ
 ਨਾਤੀ ਕਛੂ ਮੇ ਸੋਈ ਕੁਪੇਰ ਜਾਤੇ ਮੋਹਿ ਬਨ ਜਾਇਓ
 ॥ ਸੁਨ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਕਹੋ ਪਾਂਇ ਛੁਟੇ ਤੇਰੇ ਮੇਤੇ ਰਾਜ ਕਾ
 ਰਾਮ ਬਿਨ ਕਰਨ ਚਲਾਇਓ ॥ ਤਾਤ ਦੁਖ ਮਾਤ ਦੁਖ
 ਬਡੇ ਰੁਪੁ ਨਾ ਬਦੁਖ ਏਕ ਲੋ ਭਰਬ ਘਰ ਘੇਰ ਘੇਰ
 ਖਾਇਓ ॥ ੩੪ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੇ ਪੀਤ ਸਹ
 ਰੁਪੁ ਬੀਰ ਸੁ ਬੀਰ ਕੇ ਲੈ ਮੁਖ ਨੀਰ ਪਖਾਰੋ ॥ ਪਾਗ

ਬੰਧਾਇ ਸੰਬੋਧ ਕੀਯੋ ਏਈ ਪਾਵਰੀ ਲੈ ਕਰ ਰਾਜ ਹਮਾਰੇ
 ॥ ਕੇਕਟੀ ਨੰਦਨ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਤੁਹਿ ਪਾਨ ਸਮਾਨ ਕਰੈ ਅਬ
 ਨਮਾਰੇ ॥ ਬੋਰੇਈ ਦੋਸਤ ਆਨ ਮਿਲੈ ਸਬ ਸੋਜ ਸੋਜ
 ਰਹਿਯੋ ਉਜਿਆਰੇ ॥ ੩੫ ॥ ਰਾਮਚੰਦ ਕੋ ਸੰਦੇਸ ਮਾਤ
 ਨਕੇ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸਬਹੀ ਕੋ ਕਹੀਓ ਸਰੁ ਮਾਇ
 ਨਕੇ ਪਾਇ ਲਾਗ ਕਹੀਓ ਸੰਦੇਸ ਸਬ ਨੀਕੇ ਰਪੁ ਨਾਥ
 ਕੀ ॥ ਫਾਹ ਮੇ ਚਲਤ ਢਿਗ ਗਾਉ ਕੇ ਰਹਤ ਜਾਤ ਵੈ ਸੀਏ
 ਏੀ ਗਾਉ ਜੈ ਸੀ ਪੈਖੀ ਮਾਤੁ ਹਾਥ ਕੀ ॥ ਕਹੀਓ ਸੁਮਿਤੁ
 ਜੁ ਕੋ ਲਛਨ ਨੀਕੇ ਅਹੈ ਸਮਾਚਾਰ ਸੀਕੇ ਪਰ ਫਾਹੀਕ
 ਰੀ ਸਾਬਕੀ ॥ ਜੋ ਕਦਾਂ ਚ ਬੁਝੈ ਕੈ ਸੀਰੋ ਸੋ ਰਹਤ ਬੀ
 ਰ ਸੁਨੈ ਦੁਖ ਪੈ ਹੈ ਜਣਾ ਕਹੈ ਜਿਨ ਮਾਥ ਕੀ ॥ ੩੬ ॥
 ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਸੁਨਹੁ ਭੁਰਬ ਸਿਖ ਆਨ ਤੁਮ ਤੋ ਹਿਕੋ
 ਸਮਝਾਇ ॥ ਜਾਂਤੇ ਸੁਖ ਸੀ ਪਤ ਬਦੈ ਸੋ ਹੋ ਦੇਉ ਬਤਾ
 ਇ ॥ ੩੭ ॥ ॥ ਰਾਮ ਉਪਦੇਸ ਭੁਰਬ ਸੋ ॥ ॥ ਜੋਰਨ
 ॥ ॥ ਜੋ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੁਖੀ ਪਰ ਲੋਕ ਗਾਤਿ
 ਤੋ ਬਾਤੈ ਕਰ ਆਜ ਸੁਨਹੁ ਭੁਰਬ ਰਪੁ ਨਾਥ ਕੀ ॥ ੩੮
 ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਤਾਤ ਮਾਤ ਸੇਵ ਬਤੈ ਭਾਤ ਕੀ
 ਭਗਤਿ ਪਰ ਭਾਤ ਉਠ ਕੀ ਜੀਓ ਭੁਰੇ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ॥
 ਰਾਮਨ ਕੋ ਦਾਨ ਸਬਹੀ ਕੋ ਸਨਮਾਨ ਸੁਨ ਬੈਦ ਕੈ ਪੁਰ ॥

ਆਦਰ

੧੦

ਨ ਨਾਮਾਉ ਕੀਜੈ ਨਰਬਾਮਕੋ ਰਾਜਾਮੀਸਲੀਜੋਦੁਖੀ
 ਜਾਨਕਛੁ ਮੋਰ ਦੀਜੇ ^{ਇਸਰੀ} ਸੁਖੀ ਦੇਖ ਛੁਨੇ ਜਿਨ ਕਰੇ ਏਕ
 ਰਾਮਕੋ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਜੀਜੇ ਸਬਹੀਕੋ ਸੁਖਦੀਜੇ ਬੀ
 ਰਮੇਰੇ ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਬੋਲ ਬਾਂਧੇ ਗਾਂਠ ਰਾਮਕੋ॥੩੮॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਨੀਚ ਸੋਨ ਪੀਤ ਕੀਜੇ ਕੁਲ ਕੋਨ
 ਛਾਹ ਦੀਜੇ ਬੀਰ ਸੁਨ ਲੋਭ ਜਿਨ ਕਰੇ ਪਰਨੀਰਕੋ॥
 ਨ ਭੀਅਮਾਤ ਸੁਨ ਬਾਤ ਘਰ ਬਾਢੈ ਧਨੁ ਤਯੋ ਤਯੋ ਨੀ
 ਚੇਹੁ ਜੇ ਐ ਬੰਦ ਯਾ ਪਰ ਪੀਰਕੋ ਬੈਰਨ ਕੋ ਸੁਰਕੁਰ
 ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਕਾਰ ਦੀਜੇ ਪੀਜੇ ਨਾਅਪੈ ਦਖ ਪਰੇਹੁ ਜੇ ਧੀ
 ਰਕੋ॥ ਦਾਨ ਪੁਰਹੂਤ ਸੋਨ ਦੂਤ ਬਸਹੁ ਜੇ ਭਾਈ ਭਰਬ
 ਸਪੁਤ ਕਹਯੋ ਕੀਜੇ ਰਖੁ ਬੀਰਕੋ॥੪੦॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਜੈਸੇ ਜੰਤੀ ਸੀਗਤੇ ਕੁਮੰਤੀ ਜਯੋ ਅਨਿਗਤੇ ਜ
 ਯੋ ਪਾਪ ਨੀਰਗਤੇ ਧਨੁ ਬਦਯੋ ਜੁਪਹਾਰ ਤੋਜ
 ਯੋ ਕੁਲ ਕਪੂਤ ਤੇਜਯੋ ਦਾਰਦ ਸਪੁਤ ਤੇਜਯੋ ਬਮੰਨ ਕੋ
 ਪੁਤਾ ਬਿਨ ਪਦੇਰਟ ਸਾਰਤੇ॥ ਦੇ ਬੋ ਬਿਨ ਖੇਤੀ ਜੈਸੇ
 ਸਾਵਨ ਮੈਰੇਤੀ ਔਰ ਬਾਝੈ ਕੋ ਕੇਤੀ ਜੈਸੇ ਭਾਰ ਲੋਹ
 ਧਾਰਤੇ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਜੇ ਭਾਹਿ ਦੇਸਤੇ ਨਿਕਾਰ ਦੀਜੇ ਬੁ
 ਭੁਜੈ ਹੋਰਾਜ ਮੇਸੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੁਰਾਰਾ ਰਤੇ॥੪੧॥ ਸ੍ਰੇਯਾ
 ॥ ॥ ਪਾਇ ਛੁਟੇ ਸੁਨ ਸੀਖ ਸਬੈ ਪੁਤੁ ਏਨ ਬਿਸਰ

ਚਲੋਕਬਹੀਆਪ ਪਾਂਦਰੀਮੁੰਡਿਸੁਸਾਵਰੀਮੁਰਤਦੇਖਕ
 ਯੋਬਿਛੋਰੋਅਬਹੀਆਬਜਾਹੁ ਯੋਸਿਰਹਾਬਤਬੈਧ
 ਰਆਇਸਸੀਸਚਲੋਜਬਹੀਆਲਿ ਸ੍ਰੀਰਸਿਯਸੀ
 ਗਬੀਰਬਿਦਾਕਰਰਾਮਧਸੇਬਨਮੈਤਬਹੀਆਹ ੪੨॥
 ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਬੀਰਹਿਛਾਡੁਚਲੋਘਰਕੋਧਰਆਇਮ
 ਸੀਸਨਜਾਇਮਿਟਾਯੋਗਾਉਮੈਜਾਇਨਪਾਂਉਯੋਭਿ
 ਗਹੋਨੰਦਗਾਉਸੁਜਾਇਬਸਾਯੋਮੁੰਡਿਜਟਾਧਰਭੇਸਤ
 ਪੋਧਨਹੋਸੁਖੰਡੁਸਮੁੰਦਬਹਾਯੋਰਾਮਸਨੇਹਧਰਮੋਸ
 ਨਮੈਤੇਨਕੋਤਨਕੋਨਸਨੇਹਲਗਾਯੋ॥੪੩॥ ॥ਕਬਿਤੁ॥
 ॥ਵਹੁਜੁਸਿਘਾਸਨਹੋਆਪਦਾਬਿਨੋਸਨਕੋਤਾਹੀਪਰਪ
 ਵਰੀਲੈਰਾਖੀਸਿਰਨਯੋਹੈਰਸਭਯੋਅਟਲਸੁਕਾਹੇਤੇ
 ਹੋਕਵਿਰਾਮਰਾਮਸਿਖਦੀਨੀਹੀਸੁਕੀਨੀਸੁਖਪਾਯੋਹੈ
 ਤਾਹੀਕੇਦਿਯੋਗਭੋਗਛਾਡੁਯੋਨਸਤਾਯੋਨੈਕਜੈਸੇਡਾਰਕ
 ਚਰੀਨਭੋਗੀਫਿਰਆਯੋਹੈਜੋਗੀਪੈਨਹਸਯੋਸੁਰਲੋਗ
 ਜਸੁਬਸਯੋਘਰਆਪਨੇਨਧਸਯੋਦੇਸਸੋਗੁਨੇਬਸਯੋ
 ਹੈ॥੪੪॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਭੁਗਤਿਭੁਕਾਰਪ੍ਰਗਟਕਰੀ
 ਰਘੁਪਾਤਿਕ੍ਰਿਪਾਰਕਾਰਾਤਰਕਤਕਾਰਨਸੁਖਨਦਈਯ
 ਤੇਭੁਰਤਕੁਮਾਰਾ॥੪੫॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਇਹਬਿਧਿਭੁ
 ਰਤਸਦਾਰਹੰਤਯੋਤੀਸਰੋਕਾਮਾਪ੍ਰਤਸੰਭਾਹੈਰਾਜ

੭੨ ਕੋਰਾਤ ਸੰਤੁਰੈ ਰਾਮ ॥੪੬॥ ॥ ਸੋਰਣਾ ॥ ॥ ਕੁਰਤ ਸਦ
 ਇਹੁ ਤਾਂਤਿ ਸੁਨਹੁ ਦਸਾਰਾ ਪ੍ਰਬੀਰ ਕੀ ॥ ਜਿਹ ਜਿਹ ਬਨ
 ਜਤ ਸੋਈ ਬਤਾਵਤ ਰਾਮ ਕਾਇ ॥੪੭॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ॥ ਉਚੇ ਬਟ ਤਾਲ ਜਹ ਲਟੇ ਨ ਤਮਾਲ ਸਾਲ ਸਰਲ ਬਿਸ
 ਲਗਾਤਿ ਹੈ ਨ ਕਾਲ ਮਦਿ ਕੀ ॥ ਕਹੂੰ ਲਾਲ ਲਾਲ ਕਹੂੰ ਪੁ
 ਗਾਰੀ ਪਵਾਲ ਕਚਨਾਲ ਨਿਬੁ ਚੰਦਨ ਸੋ ਮਨੋ ਬਾਸ ਬੀ
 ਕੀ ॥ ਚੁਪਕ ਰਸਾਲ ਨਾਲ ਕੇਲ ਸੋ ਕਨੇਲ ਹੀ ਸੋਤ ਗੀਤ
 ਮੋਕੋ ਨ ਗਨ ਜਾਂਤੈ ਮੂਲ ਕੰਦਕੀ ॥ ਮਨੋ ਅਹਿ ਦੇਸ ਕਿਓ
 ਕਹ ਕਾਰੇ ਤੇ ਸਰੋਲੈ ਸੁਰਜ ਨ ਸੋਤ ਤਹਾਂ ਚਾਂਦਨੀ ਨ ਚੰਦ
 ॥੪੮॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਅੰਧੇ ਬਨ ਕਰੈ ਗੋਨ ਰਾਮ
 ਦ ਬਿਨ ਕੋਨ ਚਲੇ ਜਬ ਪੈਨ ਉਚੇ ਪਾਤੁ ਖਰਕਤ ਹੈ ॥ ਸੋ
 ਖਜੁਰ ਜਾਇ ਪੂਰ ਰਹੀ ਸੁਰ ਮਗਤਾਂ ਹੀ ਕੇ ਤੁਰੀ ਗਤ
 ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਬ ਕਤ ਹੈ ॥ ਫੂਲ ਫੂਲ ਰਾਤੇ ਮਨੋ ਰਾਤੀ ਜੋਤ
 ਰੇ ਕੇ ਉਤੇ ਰੇ ਕੇ ਉਛੁਟੇ ਤਾਂਤੇ ਅੰਧੇ ਬੁਲਕਤ ਹੈ ॥ ਬੂਲ ਹੈ ਨ
 ਜਨੋ ਕਾਇ ਰਾਮ ਗਾਇ ਪੈਰੇ ਮਨੋ ਰੂਚਤ ਹੈ ਲਾਚਕੀ ਫੁ
 ਹਾਰ ਚਿਲਕਤ ਹੈ ॥੪੯॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਉਬਟ ਨਰੀ
 ਲ ਸਦਾ ਸਿੰਘ ਨ ਕੀ ਸੈਲ ਬਨ ਜਾਰੇ ਕੈ ਸੇ ਬੈਲ ਮਨੋ ਰੂਲੈ
 ਤੁਕ ਰਾਤ ਸੋ ॥ ਅੰਧੇ ਸੋ ਕਰੀ ਕੁਰੀ ਗਾਧੇ ਅਗਿ ਪਰੇ ਕਹੂੰ
 ਸੁਰੀ ਗਾਧੂ ਮਿਕਹੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਲ ਲਾਤ ਸੋ ॥ ਅੰਧੇ ਕੋ ਸੋਰਸੁ

ਨ ਫਨਿ ਮਨਿ ਰੂਰ ਮੂਨਿ ਦੀਆ ਸੋ ਬੁਝਾਇ ਬਚੇ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ

ਤਸੇ ਰਾਧਾਨ ਕੀ ਮਾਲ ਕਹੂੰ ਜੀ ਬੁਕ ਕਰਾਲ ਕਹੂੰ ਨਾਰਿਤ

ਬਿਤਾਲ ਲੈ ਕਪਾਲ ਜਲ ਜਾਤ ਸੋ ॥ ੫੦ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥

॥ ਕਹੂੰ ਬਨ ਕੋਲ ਕਹੂੰ ਰੋ ਬੁਨ ਕੇ ਟੋਲ ਕਹੂੰ ਭੀ ਬਨ ਕੇ ਬੋਲਤ

ਹਾ ਬਾਤ ਨ ਅਨੰਦ ਕੀ ॥ ਮਨ ਸਕੇ ਨ ਤੇ ਬਨ ਮਾਨ ਜ ਹਜੂਰ ਕ

ਹੀ ਬਾਂਦਰ ਲੰਗੂਰ ਨ ਉਚਾਈ ਚਿਰਿ ਮੰਦ ਕੀ ॥ ਕਹੂੰ ਚਕੁ ਟਕ

ਕਹੂੰ ਭੂਤ ਨ ਕੀ ਹਾਕ ਕਹੂੰ ਕਚੇ ਕਾਕ ਮਨੇ ਸੁਰ ॥ ਪੁਤ ਬੰਦ

ਦੀ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਰੂਰਤ ਬੀਚ ਬੀਚ ਚਲੀ ਜਾਤ ਤਉ ਨੈਨਾ ਮੁਦ

ਲੀਏ ਕਟਿ ਗਾਹੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ॥ ੫੧ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥

॥ ਅੰਧੇ ਸੀਤੁ ਚਲੇ ਜਾਤ ਕੇ ਹੈ ਜਾ ਸੋ ਕਰੈ ਬਾਤ ਗਾਤ ਕੁਮਾਰ

ਨੇ ਜੇਵੇ ਪੈਖੇ ਪਾਰਮਾਤ ਕੇ ਜਾਨ ਕੀ ਨਿਹਾਰ ਰੂਰ ਸੁਸਮ

ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਮਚ ਕੇ ਸੀਕੁ ਸਰਾਤ ਹਮੇ ਲਾਗੇ ਦੁਖ ਤਾਤ ਕੇ ॥ ਤੀਨੇ

ਬੈਠ ਜਾਤ ਜਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਠਾਤ ਮੁਸਕਾਤ ਨ ਜਨਾਤ ਸਮ

ਚਾਰ ਸੁਨੇ ਪਾਤ ਕੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਜਲ ਨਾਤ ਟੂਟੇ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਤ

ਰਾਮ ਰਾਤ ਪਰੇ ਸੇਵਤ ਬਿਛੋਨ ਕਰ ਪਾਤ ਕੇ ॥ ੫੨ ॥

॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਅੰਧੇ ਬਨ ਫਿਰਤ ਦੇਖੇ ਨਗਾਰ

ਨ ਠੋਰਾ ॥ ਆਸਨ ਸੁਨੇ ਅਗਾਸਤ ਕੇ ਚਲੇ ਹੁਲਾਸਨੇ ਠੋਰਾ ॥

੫੩ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਸਿਯਹਿ ਕਹੈ ਸਮੁਝਾਇ ਲੋਪਾ

ਮੁੰਦਾ ਤਾਸ ਤਿਯਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸੀਸ ਧਰ ਪਾਇ ॥ ਆਇਸ ਲੈ

ਅਗਸਤ ਦੀ ਇਸਤਰੀ

ਆਗਿਆ

੨੪

ਫਿਗ ਬੈਠੀਓ॥੫੪॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਰਾਮ ਮਿਲੇ ਮਨਿ
 ਸੋ ਪਰ ਪਾਇ ਨ ਲਾਇ ਰਹੇ ਛਤੀਯਾਂ ਦੁਖ ਖੋਯੋ ਹੋ ਸੁਤ
 ਕੋ ਯਾਹਿ ਬੇਖੀਯੋ ਨਿਪ ਜੀਵਤ ਹੈ ਕਿ ਬਡੇ ਮਗ ਸੇ
 ਯੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਮਝਾਇ ਸਭੈ ਰਖੁ ਬੀਰ ਮਨੇ ਤਨਤੀ ^{ਮਗਰਿਆ}
 ਰਗਡੇਯੋ ਪੁਤ ਰਹੇ ਇਹ ਠੋਰ ਸਭੈ ਮਿਲ ਸੁਸਤੁ ਰੇ ਮਨ
 ਤੇ ਅਤਿ ਰੇਯੋ॥੫੫॥ ॥ਅਬ ਪੀਰ ਬਟੀ ਕੋ ਬਰਨੀ
 ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਏਕ ਘੋਟੀ ਨ ਘੋਟੀ ਸੀਯ ਕੇ ਦੁਖ ਰਾਮ
 ਰਹੇ ਮੁਨਿ ਕੇ ਨਿਕਟੀ ^{ਮੁਨੀ} ਘੋਟ ਕੇ ਸੁਤ ਸੇ ਤਹਿ ਨਾਰਿ ਜੁਟੀ ^{ਘਟਨਾ}
 ਮਨੇ ਧੁਰ ਜਟੀ ਨਹਿ ਕਾਮ ਛਟੀ ^{ਅਗਸਤ} ਘੋਟੀ ਫਟ ਜਾਤ ਜਹ ^{ਜੁਟੀ}
 ਤਮਕੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਘਟ ਮੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਨ ਗਟੀ ^{ਸਿਵਜੀ} ਕਰ ਬੇਕ ^{ਪੜ੍ਹਦਾ}
 ਹਮਕਤਿ ਹਟੀ ਬਰਟੀ ਤਹ ਪੁਰ ਨ ਕੁਟੀ ^{ਜਨੇਰਾ ਅਗਮਾਨ} ਰਖੁ ਨਾ ਬਠਟੀ ^{ਗਿਣਤੀ ਵਿਚਾਰ}
 ॥੫੬॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਜਹ ਸਿੰਘ ਕੁਰੰਗ ਨ ਬੈਰ ਗਈ ^{ਚੁਗਤ ਬਨਾਈ ਪੜ੍ਹਦੀ ਬਣਾਈ}
 ਮਿਰਾ ਸੰਤਤ ਸਿੰਘ ਨ ਦੁਧ ਜਟੀ ^{ਸੰਤਾਨ} ਸੋਊ ਨੈਕ ਨ ਦੇਖਤ ਜ
 ਤਲਟੀ ਆਹਿ ਪੋਦਤ ਮੇਰਨ ਪੁਛਿ ਤਟੀ ^{ਪਿਆਰ ਵ ਮੁੜਕੇ ਸਰਪ ਸੋਢੇਹੋ} ਚੁਕ ਕੇ ਹਰ ^{ਕਿਨਾਰੇ}
 ਕੰਧ ਅਜਾ ਲਪਟੀ ਨਹਿ ਭੂਖ ਲਗੇ ਕ ਬਹੁ ਝੁਪਟੀ ^{ਮੇਢੇ ਬਕਰੀ} ॥ਜਿ
 ਨਕੀ ਦੁਖ ਫਾਸ ਕਹੁ ਨ ਕਟੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸਿਰਹੈ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਸਟੀ ^{ਪਈ}
 ॥੫੭॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਜਿਨ ਕੀ ਧੁਨਿ ਨੈਨ ਨਿਜੇ ਤਪ
 ਟੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸੀਰਾ ਮੁਕਤਿ ਫਿਰੈ ਲਪਟੀ ^{ਗੰਢ ਪੀਰਵੀ} ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦ ਰੀ
 ਬ ਮਹਾਂ ਰਿਕਟੀ ਕਰ ਸੁਛ ਚਲੇ ਮਨੇ ਦੁਧ ਘਟੀ ^{ਨਿਮਲ} ਮੁਨਿ

ਬਿੰਦ ਜਹਾਜਹਿ ਬੇਦ ਪਟੀ ਸੁਕ ਸਾਰਸ ਹੰਸ ਚਕੋਰ ਚਟੀ॥ ਨਿ
 ਸੁਬਾਸਰਕਾਮਕਮਾਨਟੁਟੀ ਸੀਯ ਤੇ ਰਤਿ ਸੀਲਟਿ ਜਾਤ
 ਲਟੀ॥੫੮॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਸਬਕੇ ਮੁਖ ਨਿਰਤਤਤਬ
 ਕੁਨਟੀ ਸੁ ਅਗਸਤ ਪਦਾਵਤ ਹਾਥ ਛਟੀ॥ ਤਪਤੇ ਜਨ ਤੇ
 ਗਵਿ ਜੇਤ ਹਟੀ ਕਪਟੀ ਨ ਚਹੈ ਤਹਿ ਏਕ ਘਟੀ॥ ਹਰਿਪੁਜ
 ਨਕੀ ਜਹਿ ਆਰਭਟੀ ਭਰਨੈ ਨ ਨਿਹਾਰ ਰਮਾਲ ਪਟੀ॥ ਜ
 ਹਿ ਈਧਨ ਚੰਦਨਕੀ ਖਪਟੀ ਕਵਿਰਾਮਕਹੈ ਸੋਈ ਪੰਚ
 ਬਟੀ॥੫॥੫੯॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਕਾਲ ਬਲੀਕਵਿਰਾ
 ਮਸੁਨੇ ਦੁਖਸੀਰਪੁਬੀਰਕੀ ਬਤਨਕੋ॥ ਜਬ ਤਤਕਯੋ
 ਚਲ ਹੀ ਨਿਕਸੇ ਨ ਰਹੇ ਬਿਲਲਤ ਸੁਮਾਤਨਕੋ॥ ਅਬ
 ਔਰਕੀ ਕੋਨ ਕਹੈ ਸੁਰਭੂਪਤਿ ਹੈ ਤਕੀ॥ ਅਜਮ ਲਾਤਨਕੇ
 ॥ਮਨਕੰਦਨ ਧਾਮਤਜੇ ਬਨਮੈ ਜਬ ਰਾਮ ਕਿਯੇ ਘਰਪਾ
 ਤਨਕੋ॥੬੦॥ ॥ਗਬਿਤੁ॥ ॥ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਰਹੈ ਦੇਸਰ
 ਯੋ ਦੂਰਕਹੈ ਦੁਖਸੁਖ ਨਿਰਬਯੋ ਸਯੋ ਮੇਹ ਛਾਹ ਘਾਮ
 ਕੋ॥ ਦੁਖੀ ਜਾਨਕਾਮਧੇਨੁ ਛੀਰ ਨਿਧਿ ਸੈਨ ਜਾਕੇ ਹੰਸਰੀਨ
 ਸੰਕੁ ਸਿਵ ਸੇਵੇ ਜਾਕੇ ਨਾਮਕੋ॥ ਲਛਮਨ ਗਹੇ ਪਾਇ ਸੁਨ
 ਰਪੁਗਾਇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਨਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਬਨ ਆਏ ਜਾਂਹੀ ਕਾਮਕੋ
 ॥ਸੋਈ ਕਯੋ ਨਕਰੇ ਦੁਖਦੇਵਨ ਕੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਬੀਛ ਕਯੋ ਕੁ
 ਬੋਲ ਸੋਈ ਜੋ ਪੈ ਦੇਵ ਬਾਮਕੋ॥੬੦॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥
 ਸਿਵ

੧੬

॥ ਜਬ ਨੋ ਰੁਚਿ ਹੀਤ ਬਲੈ ਰਪੁ ਬੀਰ ਰਹੈ ਰਿਖਿ ਕੇ ਬਹੁਤੇ
 ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਬਾਤ ਕਹੀ ਬਨ ਆਨਿ ਚਲੈ ਮੁਨਿ ਪਾਇ ਫੁ
 ॥ ਅਤਿ ਮੋਹ ਬਦਾਯੋ ॥ ਜਾਨਕੀ ਜਾਇ ਕੇ ਪਾਇ ਫੁਏ ਸਿ
 ਯ ਕੇ ਬਿਨੁ ਰੇ ਰਿਖਿ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਅਗਿ ਸੁਬਾਸ ਦਈ
 ਕਕਈ ਪਟ ਮੋਤਿ ਨ ਹਾਰ ਗਾਰੇ ਪਹਿਰਾਯੋ ॥ ੬੨ ॥ ॥
 ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਟਾਮਹਿ ਏਕ ਸੁ ਮਰਿ ਏ ਰਿਖਿ ਜਾ ਬਿਪੁ
 ਕ ਸਿਰਗੁਇ ਨ ਪਰੈ ਗੋ ॥ ਕਟੇ ਹੁਤੇ ਉਪਜੈ ਪਲ ਮੇਕਹੁ
 ਸੇ ਤੁਮ ਤੇ ਬਿਹੁ ਗਾਂਤਿ ਰੁਰੈ ਗੋ ॥ ਤਾਰਿ ਪੁਕੇ ਸਿਰ ਕੇ ਯਹਿ
 ਬਨ ਸੁਨੇ ਪਤ ਜੁਇਹੁ ਗਾਂਤਿ ਹਰੈ ਗੋ ॥ ਜਮੇ ਮਿਗ ਤੁਰ
 ਨ ਸੇ ਮਿਗ ਰਾਜ ਰੁਜੈ ਰਾਜ ਸੇ ਖਗ ਰਾਜ ਲਰੈ ਗੋ ॥ ੬੩ ॥
 ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਜਾਇ ਬਸੇ ਅਬ ਤਾ ਬਨ ਮੈ ਮਾਨੇ
 ਸਾਦਨ ਮੇ ਪਾਨਕੀ ਅਨੁਹਾਰੀ ॥ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਬਨਾਇ
 ਕੁਟੀ ਸੀਯ ਸੇ ਮਿਲ ਬੀਰਹਿ ਮੋਰ ਸਦਾਰੀ ॥ ਲਿਕਨਿ
 ਜਾਚਰ ਰਦਨ ਕੇ ਦਿਨ ਰੈਨ ਹੁਤੇ ਤਿਹ ਨ ਰਖਦਾਰੀ ॥ ਕੈ
 ਸੇ ਕੈ ਰਾਮਹਿ ਜਾਇ ਕਹਯੋ ਧੁਨ ਸੁਪਨਾ ਏਕ ਬਾਤ
 ਗਮਾਰੀ ॥ ੬੪ ॥ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਜਾਂ ਬਨ ਕੇ ਹਮ ਹੈ ਪੁ
 ਤਿ ਪਾਲਕ ਤਾਂ ਬਨ ਮੈ ਤਪਸੀ ਫਿਰ ਆਏ ॥ ਰਾਜ ਤਜ
 ਯੋ ਅਬ ਜੋਗ ਲਿਯੋ ਲਪੁ ਮੁਨਿ ਜਟ ਨਖ ਹੈਨ ਬਦਾ
 ਏ ॥ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਮਹੇ ਦੇਉ ਬੀਰਨ ਨੈਕ ਰੁਰੈ ਬਹੁਤੇ ਰੁਨ

ਪਾਏ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਭੁਰਗਾ ਵਨ ਕੇ। ਇਕ ਭਾਜ ਗਏ। ਇਕ ਦੂ
 ਰ ਬਸਾਏ॥੬੫॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਬਾਤ ਸੁਨ ਜਰੀ
 ਸੀਗ ਚਲੀ ਖੀੜ ਲਹੀ ਆਂਖੇ ਰੁਤੀ ਲੋਹੁ ਭਰੀ ਰੋਖਰ
 ਦੁਜੇ ਨਖ ਸੁਪਕੋ ਅੰਗਿ ਅੰਗਿ ਬਨੀ ਮਨੋ ਲਿਖੀ ਚਿਤ੍ਰ
 ਧਨੀ ਗਾਟੀ ਮਨ ਹੀ ਮੇਰਾਨੀ ਆਜ ਬਰੋ ਕਾਮ ਭੂਪਕੋ
 ਖੈਰੀ ਸਦ ਜਾਗੇ ਤਕੇ ਤੈ ਸੇ ਪਾਏ ਲਹ ਜੇ ਸੇ ਪਾ
 ਰੇ ਜਾਇ ਗਾਗੇ ਦੇ ਪਸੰਦਰ ਸਰੂਪਕੋ॥ ਲਾਂਖੀ ਭਰੀ
 ਭਰੀ ਠੋਠ ਠੋਠ ਗਿਰ ਪਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਮੇਜਿਹ ਪਾਰੀ ਦੇ ਖ
 ਰਹੀ ਮੁਖ ਰੂਪਕੋ॥੬੬॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਪਹੀਕਾ
 ਮ ਬਸ ਭਾਕੀ ਸੁਸੁ ਜਾਂਕੇ ਮੁੰਡੇ ਦੁਸ ਕੀਨੇ ਹਉ ਭਉ ਚਿ
 ਤਰਾਉ ਏਕ ਬੰਦ ਸੋ॥ ਦੀਪ ਸੁਤ ਨੈਨ ਦੇ ਸੁਨੈ ਨ ਨਿਚਲ
 ਇਹੀ ਜਾਨਕੀ ਨਿਹਾਰ ਮਨ ਚਹੀ ਨ ਅਨਿਦ ਸੋ ਮਨੋ
 ਦੇਵ ਬਾਧੁ ਮੇਸੀ ਸੁਨੀ ਨਾਹਿ ਕੁਧੁ ਪ੍ਰਭੁ ਧਮਾਨ ਤੇ ਜਰ
 ਇਗਾਹਿ ਪਾਂਇ ਬੈਨ ਮਦਿ ਸੋ॥ ਪਾਨ ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕ
 ਇ ਮੁਸਕਾਇ ਪਾਂਇ ਪਰਕੈ ਨਿਸਾਰੀ ਸੁਬੋਲੀ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਸੋ॥੬੭॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਕੋਨੈ ਦੇਸ ਰਾਜ ਤਜ
 ਤਾਪ ਸੀਕੋ ਭੇਖ ਸਜ ਰੂਪ ਵੰਤ ਤੁਮ ਸੇ ਨ ਦੇਖੇ ਜੁਗਾਰ
 ਰਮੇ ਹੋ ਜੁਨਾਰਿ ਸੀਗਿ ਸੋਰਿ ਰਾਜ ਕੀ ਕੁਮਾਰ ਕਹੈ ਪਾ
 ਰਤੇ ਲਿਖਾਏ ਹੋ ਕਿ ਪਾਈ ਹੋ ਉਜਾਰ ਮੈ ਤੋਹ ਕਹਾ ਪਰੀ

੭੮

ਅਬਜਾਹੁ ਭਲੀਕਰਹਮਰਾਜਾਹੈਕਿਰਕਿਹੈਕਹੂੰਤੇਪਾਈਨ
 ਰਿਮੇ।ਕਹੋਂਕਹਾਂਜਾਂਉਮੋਹਿਹੈਨਕਾਹੂੰਠਾਉਨਾਬਤੁਮੈਆ
 ਜਬੋਰੋਆਈਘਰਤੇਬਿਚਾਰਮੇ॥੬੮॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥
 ॥ਬੋਲੇਤਾਰਕਾਰਰਛੰਜਛੰਮਛੰਕੇਤੋਨਾਰਿਕਿਧੋਤਿਪੁਰਾ
 ਰਿਲੋਕਛੰਡੁਛਿਤਪਾਈਹੈ॥ਕਿਧੋਰੰਤੁ^{ਤਚਕਾਦੇਸਤੁ} ਉਰਬਸੀਮੈਨਿ^{ਕਾਮਕੀਇਸਤੀ ੧}
 ਕਾਸੁਕੇਸੀਕੋਉਤਿਨਮੋਕਿਮਘਵਾਪਠਾਈਮੇਪੇਆਈ^{ਧਰਤੀ}
 ਹੈ॥ਭੋਲਤਅਕੇਲੀਕੋਉਸਗਨਸਹੇਲੀਸਮਝਾਇ^{ਆਪਛਰਾ}
 ਕਹੋਕੌਨਤੇਰੋਤਾਤਮਾਤਭਾਈਹੈ॥ਸੀਤਾਤਬਬੋਲੀਤੁਮ
 ਗਆਨਪੋਥੀਬੋਲੀਯਹਿਕੋਉਬਨਅਪਦਭਲੀਏ
 ਮੁਹਿਲਾਈਹੈ॥੬੯॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਨਭਤੇਨਅ
 ਈਹੋਸੁਰੇਸਨਪਠਾਈਪੁਰੁਰੂਪਦੇਖਕਾਮਕੀਚਲਾਈ^{ਆਕਾਸ}
 ਜਾਨਲੀਜਿਏ॥ਰਾਜਨਕੇਰਾਜਾਨਾਉਰਾਵਨਸੁਭਾਈਮੈ
 ਤੇਤੁਮੈਨਸੁਨਾਯੋਕਾਹੁਜਾਕੇਜਾਏਜੀਜਿਏ॥ਸਿਵਕੀਬ
 ਡਾਈਤੇਦੁਹਾਈਜਾਂਕੀਤੀਨਲੋਕਸੋਈਬਸੈਜਾਹਿਫੇਰ
 ਦੇਸਥਾਪਦੀਜਿਏ॥ਗਹੋਬਾਹਿਨਾਹਿਸੇਵੇਚਾਂਪੇਪ
 ਰਛਹੰਜੈਸੇਸੀਤਾਘਰਮਾਹਿਤੈਸੇਦੂਜੀਮੁਹਿਕੀਜਿ
 ਏ॥੭੦॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਸਮਾਚਾਰਜਾਨੇਮੁਸੁਕ
 ਨੇਕਯੋਥਾਤਸੁਨਤੈਨਪਹਿਚਾਨੇਹਮਬੈਠੇਜੋਗਭੋਸ
 ਮੈਤੇਨਸੁਨੀਥਾਤਰਾਪੁਬੀਸਮੈਜੋਹੋਤਜਾਤੁਆਨਤੀ

ਅਸੇ ਨਬੋਲੈ ਘਰਨ ਬਿਦੇਸਮੈ॥ ਤਾਮੈ ਏਕਰਾਮ ਮੋਰਿਨ ੧੯
 ਉਹੋ ਲਜਾ ਉਭਾਰੀ ਤਾਮੈ ਤੀਅ ਸੰਗ ਜਾਹਿ ਫੁਧੁ ਆਸ
 ਕੇ ਸਮੈ॥ ਭੁਲੀ ਸੁਧਿ ਆਈ ਲਛਮਨ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੋਰ
 ਤਾਹਿ ਬਰਜਾਈ ਵਹਜੇ ਪਰੈ ਕਲੇਸਮੈ॥ ੧੧॥ ॥
 ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਚਲੀ ਤਬ ਧਾਇ ਲਛਮਨ ਪਾਇ ਛੁਏ ਜੋ
 ਇ ਬੋਲੀ ਮੁਸਕਾਇ ਏਕ ਬਾਤ ਕਹੇ ਭਾਵਤੀ॥ ਬਰਬੇ
 ਕੇ ਕਾਜ ਰਾਮ ਤੁਮ ਪੈ ਪਠਾਈ ਹੋ ਗਜਾਨਨ ਮਨਾਇਅ
 ਈ ਤਾਂਤੇ ਉਤਲਾਵਤੀ॥ ਕਹਯੋ ਸੋਈ ਕੀਜੇ ਨ ਪਤਾ ਹੁ
 ਜਾਹੁ ਬੂਝ ਲੀਜੇ ਰੂਪ ਬਸ ਭਈ ਨਾਹੀ ਤੁਮੈ ਨ ਸਤਾਵ
 ਤੀ॥ ਰਾਵਨ ਸੋ ਭਾਈ ਲੋਕ ਹੋਮ ਕੀ ਬਨਾਈ ਜਿਨ ਬਨ
 ਹੀ ਮੈ ਆਈ ਨਿਧਿ ਫੇਰੇ ਜਿਨ ਆਵਤੀ॥ ੧੨॥ ॥
 ਸੁਯਾ॥ ॥ ਤੋਹਿ ਕਹੇ ਸੁਨ ਬਾਤ ਨਿਸਾਰਹੀ ਤੂੰ ਜਨਨੀ
 ਮੇਰੀ ਹੋ ਤਬ ਹੀ ਤੇ॥ ਕਾਮ ਕੋ ਭਾਉ ਧਰੇ ਮਨ ਮੋਰ ਪੁਣੀਦ
 ਕੇ ਤੀਹ ਗਈ ਜਬ ਹੀ ਤੇ॥ ਕੈ ਅਬ ਜਾਹਿ ਤਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪੈ
 ਚਲ ਆਸ ਤਜੇ ਹਮਰੀ ਅਬ ਹੀ ਤੇ॥ ਜੇ ਚਲੈ ਪੁਰਬ ਕੋ
 ਤਟਨੀ ਨਟਨੀ ਉਲਟੀ ਨ ਬਹੀ ਕਬਹੀ ਤੇ॥ ੧੩॥ ॥
 ਸੁਯਾ॥ ॥ ਧਾਈ ਚਲੀ ਬਹੁਰੇ ਨ ਚਲੈ ਬਸੁ ਦੇਖਹ
 ਸੇ ਸਿਯ ਸੋ ਰਪੁ ਰਾਈ॥ ਆਇ ਕਹਯੋ ਨ ਬਰੈ ਬਲਿਜ
 ਉਸੁ ਆਗੇ ਹੂੰ ਕੀ ਤਿਨ ਆਸ ਚੁਕਾਈ॥ ਜਾਹਿ ਤਹੀ ਅ

੮੦

ਬਕੇਬਰੈ ਤੁਹਿ ਦੇਉ ਪਤੋਕਹੀਰ ਸਮਝਾਈ। ਸੀਗਾਰਿ
 ਘੀਸੁਰਕੇ ਬਨਮੈ ਤੁਮਤਾਰਿਕਾ ਮਾਰ ਪਤਾਰ ਪਤਾਈ।
 ॥੨੪॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਆਇਕਹੀ ਸੋਈ ਬਾਤ ਸੁਨੀ
 ਸਬ ਸੋਨ ਬਰੈ ਤਿਨ ਔਰ ਬਤਾਈ। ਜਾਇਕਹੀ ਸੰਗ
 ਪੁਨਨ ਲੈ ਰਪੁਨ ਬਕਹੂ ਮੁਹਿ ਔਰ ਜਨਾਈ। ਬਾਰ
 ਫੇਸੰਤ ਫਿਰੀ ਇਤਭੇ ਉਤਰਾ ਮੁਕਤੀ। ਉਪਮਾ ਸਿਧ
 ਆਈ। ਮਾਨਹੁ ਬੀਰਨ ਕੁਲ ਦੇਉ ਤੁਹਰੇ ਘਬਰੇ ਨਦ
 ਨਉਰਲਾਈ। ॥੨੫॥ ॥ ਕਸਿਭੁ ॥ ॥ ਤਿਨਹੁ ਬਿਚ
 ਹੀ ਦੇਨ ਦੇਉ ਸਿਤਰਾਹੀ ਪਤਿਰਹੀ ਨਹਾਹੀ ਤਬ
 ਪਰਪਹੈ ਗਈ। ਪਾਇਤੇ ਪਤਾਲ ਧਰ ਸੀਸ ਤੇ ਆ
 ਕਾਸਹਰ ਏਕ ਏਕ ਬਾਰ ਕੇ ਸਤ੍ਰੇ ਦੁਭੇ ਦੁਭੇ ਲੋਗਈ। ਬਾਦ
 ਹੀ ਦਿਵਾਨੀ ਕਹੁ ਅੰਸੀ ਬੋਲੀ ਬਾਨੀ ਜਾਂਤੇ ਜਾਨਕੀ ਭੁ
 ਨੀ ਮਨੋ ਕਾਂਪੈ ਜੁਗੀਰੈ ਗਈ। ਰਾਮੇ ਲਪਟਾਨੀ ਜੈਸੇ ਸਿ
 ਕਰਾ ਤੁਫਾਨੀ ਕਹੇ ਨਾਥ ਯਾਂਕੇ ਹਾਥ ਤੇ ਸੁਪੀਤੀ ਗੰਤ ਪੈਰ
 ਈ। ॥੨੬॥ ॥ ਹਾਥਨ ਸੋ ਨਰ ਮੁੰਡਨ ਫੇਰ ਸੁਜਾਨਕੀ ਕੋਰ
 ਰਪਾਟਨ ਲਾਗੀ। ਮੋਹਿ ਕਿਓ ਚਕਰੇ ਕਤ ਬੈ ਅਜਹੂ
 ਦੁਖ ਸੋ ਛਿਨ ਏਕ ਨਦਾਗੀ। ਰਾਮ ਸੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹਰੁਏ
 ਸਿਧ ਯਾਹਿ ਬਰੈ ਅਜਹੂ ਅਨੁਰਾਗੀ। ਸੋ ਤੇ ਸੋਹਿ
 ਰਪਾਇਗਹੇ ਅਰੀ ਤੁਯਾਹਿ ਰੂਪ ਤਜੈਨ ਅਰਾਗੀ। ॥

੨੭॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਹਸੇ ਸਿਯ ਕੋ ਮੁਖ ਦੇਖਹ
 ਮੈ ਨ ਕਹੁ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਨਈ ਹੈ ਤੂੰ ਨ ਹੁਤੀ ਰਿਖ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈ
 ਬਨ ਮੇ ਇਕ ਅੇਸੀ ਏ ਮਾਰ ਲਈ ਹੈ ਯਾਹਿ ਬਧੋ ਜਿਨ ਸੀ
 ਰਘੁਬੀਰ ਸੁਯੋਨ ਬਨੈ ਕਉ ਯੋਨ ਗਈ ਹੈ ਨਾਕ ਛਿਨ
 ਇਕ ਲੰਕ ਚਲਾਇ ਸੁਲੰਕ ਨਿਸੰਕ ਚਲਾਇ ਦਈ ਹੈ॥ ੧
 ੮॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਫਾਟ ਮੇ ਹੈ ਨਕ ਸੇ ਨਾਕ ਬਨਾਇ ਸਹੀ
 ਰਘੁਗਾਇ ਵੈ ਬਾਤ ਰੁਸਾਕੀ॥ ਲੋਹੁ ਚੁਰਾਤ ਗਈ ਵਿਗ
 ਰਾਟਨ ਜਾਇ ਪਰੀ ਜੈ ਸੇ ਤੀਤ ਰੁਸਾਕੀ॥ ਬਾਤ ਸੁਨੇਤ
 ਨ ਆਗ ਉਠੀ ਵਿਗ ਨਾਰਿ ਕਹੈ ਤਜ ਬਾਤ ਰੁਸਾਕੀ॥ ਰਾ
 ਮ ਸੋ ਕੋ ਪਕੀ ਏ ਬਕਹਾਂਤੁ ਮਜੋਰਤ ਕਮੇ ਨਹਿਨ ਚ ਸੁਸਾਕੀ
 ॥ ੯॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਏਕ ਨਿਸਾਰ ਹਸ ਪਰੇਤੁ ਕੀ
 ਕਰੀ ਰਘੁਗਾਇ ਨਾਕ ਕਾਟ ਵੇਰੀ ਹੁਤੀ ਆਈ ਨਾਕ ਕਟ
 ਏ॥ ੧੦॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਤੁਮ ਹੋ ਜੋ ਜਿਨ
 ਕਹੈ ਬਾਤ ਸਮਝਾਇ॥ ਬੁਢੀ ਆਮੁ ਏ ਨ ਰੇਈ ਮੈ ਪੀਜਾ
 ਗੀਧੋ ਜਾਇ॥ ੧੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਨੈਕੁ ਨੈਨ ਸਿ
 ਰਾਹਿ ਯੋ ਤਲਟੇ ਲਿਕਾ ਪਤੀ॥ ਜਮੋ ਬੇਰੇ ਜਲ ਮਾਹਿ ਜੇ
 ਠੀ ਮੀਨ ਦਾਦਰ ਬਸੇ॥ ੧੨॥ ॥ ਕਬਿਤਾ॥ ॥ ਕਹਾਂ ਜਾਉ
 ਕਹਾਂ ਕਰੋ ਆਗ ਜੇ ਜਰਾਵੈ ਜਰੋ ਸਿਉ ਸਤੁ ਬਾਹੁ ਕੈ ਸੇ ਤੁ
 ਤੁ ਮਰੋ ਜਾਇ ਕੋ ਬੁਢੀ ਅਬ ਬਾਤ ਕੁ ਸਰਾਤ ਹੋ ਨ ਦੇਖੋ

ਹਾਂ ਮਾਨਸ ਜਨਾਵੈ ਜੋਰ ਜੋਰੀ ਬਨ ਆਇ ਕੈ ਕਾਨਕੀ
 ਪਛੋਰੋ ਸੇਖਨ ਗਹੀ ਕੋ ਮਾਰੋ ਛਿਤ ਲੈ ਪਤਾਨੁ ਤੋਰੋ
 ਰੋ ਮਰੋ ਬਿਖਖਾਇ ਕੈ ਕੈ ਸੇ ਜੀਓ ਆਜ ਮੋਹਿ ਕੈ ਸੇ ਰੁ
 ਏ ਰਾਜ ਜੋ ਲੋ ਤਾਪਸੀ ਬਿਛੋਰ ਸੀਯਾ ਨਿਮਾਉਂ ਨਰੁਰ
 ਏ ਕੈ ॥ ੮੩ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਐਸੇ ਸੋਚ ਕਰੈ ਕੁੜੈ ਮਨ
 ਹੀ ਮੈਂਗਾਰੈ ਤਬ ਮੇਘਨਾਦਿ ਆਇ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ ਉਪ
 ਇਕੀ ॥ ਬੋਲੈ ਖਰ ਦੁਖਰ ਤਿਮੁਤ ਸੰਗ ਦੀਨੇ ਤੂਡ ਕਹੈ ਜ
 ਇ ਮਾਰੇ ਸੋਈ ਬਾਤ ਤਿਨੋ ਜਾਇਕੀ ॥ ਪਾਛੇ ਨਾਕ ਜੋਰ ਬ
 ਕੇ ਕਾਜ ਪਾਰਿਹਾਰੇ ਸਬ ਕੈ ਸੇ ਜੁਰੈ ਰਾਮ ਬਾਤ ਕਹੈ ਸਤੁ
 ਇਕੀ ॥ ਆਵੈ ਜੋ ਪਿਨ ਕੀ ਤਉ ਜੁਰੈ ਨ ਤਾਂ ਕੀ ਦਸ ਮੁ
 ਤੋਂ ਨ ਹੋਇ ਯਾਹਿ ਕਾਟੀ ਰਘੁ ਰਾਇਕੀ ॥ ੮੪ ॥ ॥ ਕਾਇ
 ਤੁ ॥ ॥ ਆਨ ਦਿਗ ਗਾਜੇ ਕਈ ਭਾਤਨ ਬਜਾਇ ਬਜੇ
 ਖਰ ਦੁਖਰਾਇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦੇ ਖਕੈ ਹਸਾ ॥ ਇਨ ਹੀ ਸੋ
 ਲਰ ਬੇ ਕੇ ਕਾਜ ਹਮ ਆਏ ਭੁਲੇ ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਤੁਮ
 ਰਾਵਨ ਭਏ ਭੁਸੇ ॥ ਬਾਜੂ ਰਬ ਬਾਰਨ ਪਦਾਤ ਕੋ ਉਨ
 ਹੀ ਏਉ ਬੈਠੇ ਜੋਗ ਭੋਜ ਮੁਸਕਾਇ ਬਨ ਮੈਧ ਸੋਏ
 ਕ ਬਾਨ ਕਸੇ ਹਰੀ ਲੋਕ ਏਕ ਬਸੇ ਏਕ ਜੋ ਨਿ ਸੀਕਨ ਸੇ
 ਲੋਕ ਬਸੇ ਤੇਨ ਪਾਰ ਬਸੇ ॥ ੮੫ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥
 ॥ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਸਬ ਬੋਲ ਬਡੇ ਭੁਟ ਮੋਹ ਉਪਾਇ ਕਹੈ ਸੁਕ

ਉਖਾ

ਰੋ ਉਨ ਲਾਖਨ ਮੇਨ ਹਿ ਏਕ ਫਿਰ ਮੇ ਦੁਖ ਹੈ ਫੁਡਿ ਮਾਂਕਿ
 ਹੁਤਾਂਤਿ ਭੁਰੋ ਜੁਗੀਆ ਇਹ ਏਕ ਮਰੀਚਕ ਮੇ ਸੋਰ
 ਦੇ ਮਿਗ ਸੋ ਬਨ ਜਾਇ ਚਰੋ ਕਰ ਭੇਸਤ ਪੋਧਨ ਕੋ ਕੋ
 ਨ ਮਾਂਗਹੋ ਸੀਆਹਿ ਕੋ ਇਹ ਭੁਤਾਂਤਿ ਹਰੋ ॥੬੬॥ ॥
 ਹਰਾ ॥ ਭੁਲੀ ਭੁਲੀ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠੇ ਮਨ ਮੈ ਸਬ ਪ
 ਛਤਾਇ ਰਾਜ ਛਤ ਜੋਗੀ ਬਨੈ ਤਾਂ ਘਰ ਰੂਪ ਕਨਾਹਿ
 ॥੬੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਭੁਟੀ ਧਰਮ ਕੀ ਬਾਤ ਜਹਾਂ
 ਤ ਪੋਧਨ ਪੁਸ਼ੁ ਕਿਓ ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਰਾਤ ਮਨ ਪਾਪੀ
 ਤਨ ਤਾਪਸੀ ॥੬੮॥ ॥ ਏਹਰਾ ॥ ਸੁਨੀ ਬਾਤ
 ਮਦਿਹੀ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਰਿਸੁਤਾ ਖਰ ਦੁਖਰ ਪਲ ਮੇ
 ਹਤੇ ਤਹਾਂ ਨਹਿ ਕੋ ਜਾਤਾ ॥੬੯॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥
 ਏਕ ਪਟੀ ਦਸ ਕੰਧ ਗਟੀਨ ਘਟੀ ਘਟ ਕੀ ਸਠਾ
 ਵ ਘਟੀ ਹਰਿ ਧੁਰਿ ਜਟੀ ਕਮੇਠੀ ਖਪਟੀ ਸਮੇਤੋਰ
 ਰਟੀ ਜਨ ਬਾਰ ਕਟੀ ਨ ਠਟੀ ਰੋਤਿ ਨਾਥ ਛਟੀ ਤਿਨ ਸੋ
 ਨਿਤ ਨਾਚਤ ਮੁਕੁ ਨਟੀ ਸੁਹਟੀ ਸੁਨ ਕੰਤ ਕਰੀ ਭੁਗ
 ਨੀ ਨਕਟੀ ਸੋਈ ਰਾਮ ਬਿਰਾਜਤ ਪਚਿ ਬਟੀ ॥੭੦॥
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਹਾ ਬਨ ਜੋਰਿ ਨਿਵਾਇ ਸਿਰੇ ਧਰ
 ਨਾਥ ਸੁਨੇਤੁ ਕਹੋ ਇਕ ਬਾਤੋ ਰਾਜਨ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਾਨਿ
 ਰਾਵਨ ਪਾਵਨ ਰਾਮ ਸੋ ਕੋ ਨ ਸੋ ਨਾਤੋ ਏਖਹੁ ਕਿਯੋਨ

੮੪

ਬਿਚਾਰ ਭੁਜਾ ਬਲ ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਡਰੈ ਦਿਨ ਰਤੋ ॥ ਥਾਤ
ਪੁਰਾਤਨ ਯੋ ਸੁਨਿਏ ਘਟ ਕੇਹਰਿ ਸੋ ਨ ਲਰੈ ਗਜਮ
ਤੋ ॥ ੮੧ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਮੂਰਖ ਨਾਹਿ ਦਸੇ ਸਿਰ

ਸੋ ਸਖੀ ਜਾਨਤ ਹੋ ਦਿਨ ਆਵੁ ਘਟੈ ਹੋ ॥ ਲੋਚਨ ਬੀ
ਸਨ ਸੁਝਤ ਨਾਹਿਨ ਹਾਥਨ ਬੀਸ ਹਥ ਮਾਰ ਜੁਟੈ ਹੋ
ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਭਯੋ ਮਘ ਘਟਾ ਜਿਤ ਸਿਭ ਸੋ ਕੋਨ ਸੇਵਾਨ
ਥਟੈ ਹੋ ॥ ਸੁੰਦਰ ਵੈ ^{ਸੇਘਾਨ} ਭੁਜਨੈ ਸਕ ਸੇ ਤਨ ਯਾਹੀ ਤੇ ਜਾਨ
ਤੁਰਾਮ ਲਟੈ ਹੋ ॥ ੮੨ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਰੂਪ ਅਪ

ਵਨ ਰਾਵਨ ਨੀਚ ਮਰੀਚ ਸੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਮਝਾਈ
ਨੇ ਦੇਉ ਬੀਰ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰ ਕੁਟੀਰਾ ਵਿ ਤੇਜ ਤਹਾ ਨ
ਸਮਾਈ ॥ ਨਾਰਿ ਅਨੂਪ ਮਹੈ ਤਿਹ ਸਿੰਗ ਭੁਰਾ ਹੁਇ
ਆਇਸ ਸੀਸ ਚਦਾਈ ॥ ਛਾਡੁ ਸਮਾਨ ਪਾਜਨ ਕਰੇ
ਜਿਨ ਪਾਨ ਤਨੈ ਭਜ ਪਾਨ ਪੁਜਾਈ ॥ ੮੩ ॥ ॥

^{ਅਗਿਆ} ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੇ ਬਾਤ ਮਰੀਚ ਮਹਾ ਮੁਨਿ ਦੇ
ਤੇ ਬਾਸ ਛੁਟੇ ਅਰਜੀ ਕੋ ਰਾਮ ਸੋ ਫੈਰ ਕੀਏ ਸੁਖ
ਤੇ ਨ ਲਏ ਦਸ ਕੰਧ ਕਲਿ ਕੋਟੀ ਕੋ ॥ ਉਤਰ ਦੇਤ ਉਤ
ਰਤ ਹੈ ਸਿਰ ਯੋ ਤਰਫੈ ਜੈ ਸੇ ਮੀਨ ਥਲੀ ਕੋ ॥ ਸਿਨੇ ਕੀ
ਤੇ ਭਈ ਤੇ ਕਹਾ ਸੁ ਤਉ ਮਿਰਾ ਮੋ ਵਰ ਸਿੰਘ ਬਲੀ
ਥੀ ॥ ੮੪ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਜਾਤ ਫੈਨ ਨ ਰਿਸਾਤ ਬ

੥ ਪੁਨ ਅਰ ਤੁਮਰੀ ਪਾਠ ਹੋ ॥

ਨੈ ਠਹਿਰਾਤ ਬਨੈ ਨਹਿ ਹੈ ਦੁਚਿਤਾਈ। ਹੈ ਉਤਪਾਤ ਕੀ ਬਾ
ਤ ਸਹੀ ਜੋ ਪੈਰਾਵਨ ਰਾਮ ਤੇ ਪਾਨ ਉਡਾਈ। ਤਉ ਮਨ ਕਯੋ
ਪਛਤਾਤ ਅਬੈ ਤਜ ਲੀਕ ਪਤੀ ਗਹੁ ਰਾਮ ਕੇ ਪਾਈ। ਠਾ
ਵੇ ਭਯੋ ਮਿਰਾ ਸੁੰਗ। ਲਿਯੋ ਤਿਨ ਕੂਦਤ ਫਾਂਧਤ ਚਾਲ ਵਿ
ਖਾਈ॥ ੬੫ ॥ ॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਫਿਰ ਬੋਲੀ ਮਹੇਦਰੀ
ਕੁਮਲਾਨੀ ਸਭ ਗਾਤਾ। ਜਮੋ ਰੋਵੈ ਤਮਰਾਤ ਕੇ ਜਾਨਤ ਰ
ਵਿ ਕੀ ਬਾਤ॥ ੬੬ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਬਾਸਿ
ਸੈਨ ਤੁਮਰਾ ਜਾ ਬਾਸਿ ਮੋਹਿ ਕੇ। ਦੇਵਰ ਕਛੂ ਕਹੈ ਨ ਲੀਕ
ਪਕਿ ਗਾਹਿ ਰੇ ਗਡੀ॥ ੬੭ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਅਜਹੁੰਦੇ
ਤ ਸੰਭਾਰ ਪਿਯ ਤਿਯ ਬੈਨ ਨ ਮਨ ਧਰੇ। ਪਾਪ ਬੀਜ
ਜਿਨ ਭਾਰ ਛਾਂਹ ਦੁਹੇਲੀ ਬੈਸੋ ਸੀ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
॥ ਬੋਲ ਗਯੋ ਸਿਵ ਕੇ ਸੁਨ ਰੇ ਪਤਿ ਤਾਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਸੁਹਾਗ
ਹਮਾਰੇ। ਭੂਤਲ ਬਾਸ ਰਹਯੋ ਕੁਲ ਕੇ ਅਬਿਤੋ ਕੁਮਕੇ ਜ
ਨ ਮੂਲ ਉਖਾਰੇ। ਛੀਨ ਭਯੋ ਤਪਤੋ ਹਿਨ ਸੁਸੁਤ ਜਯੋ ਤ
ਉਪਰਤੇ ਅੀਧਿ ਆਰੇ। ਸਠ ਕੀਤ ਰਹੇ ਹਟ ਕੇ ਨ ਭੁੱਲ
ਪਾਟ ਤੇ ਪਟ ਰਾਮਾ ਬਿਸਾਰੇ॥ ੬੯ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
॥ ਰਾਮ ਸੋਨ ਬੈਰ ਕਰ ਪਾਪ ਜੀ ਅਮੈ ਨ ਧਰ ਮਾਨਿ ਸੋਨ
ਅਰ ਬਾਤ ਕੀ ਜੈ ਨ ਨਿਵਾਨ ਕੀ। ਅਜਹੁੰਦੇ ਕੁਸਰਾਤ ਨ
ਗਨੀ ਕੀ ਬੋਹੀ ਬਾਤ ਨ ਕਕਾਟੀ ਕਾਟੀ ਏਕ ਹੈ ਜਾਇ ਮਾ

੮੬

ਨਕੀ ਕੇਤੇ ਬਲੀ ਮਾਰੇ ਖਰਵੁਖਨ ਪਛਾਰੇ ਅਬਤੂ ਪੈ ਚ
 ਲਮੇ ਜੋਗੀ ਯਹ ਬਾਤ ਨ ਸਮਾਨ ਕੀ ਜਾਹਿ ਜੋਨ ਮਾਨੈ ਕੰਤ
 ਯਹੁ ਕੀ ਬਲਾਇ ਜਾਨੈ ਔਰ ਸਬ ਕੀ ਜੋ ਏਕ ਹੋਰੇ ਜਿਨ ਜਾਨ
 ਕੀ ॥ ੧੦੦ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਨਾਰਿਕੀਨ ਮਾਨੀ ਬਾਤ ਦਿ
 ਨਹੀ ਸੇ ਕਹੈ ਰਾਤ ਬਡੇ ਉਤਪਾਤ ਹੋਨ ਹਾਰ ਚਲਮੇ ਧਾਇ
 ਕੇ ਆਪ ਬਨਮੇ ਜੋਗੀ ਆਗੇ ਕੀਨੈ ਹੈ ਮਹੀਚ ਮੁਨਿ ਦੇ
 ਧੇ ਕਾਵਿਰਾਮ ਮਿਗ ਸੋਨੇ ਕੋ ਬਨਾਇ ਕੈ ॥ ਕਹੂੰ ਪਾਤ ਖਾਤ
 ਕਹੂੰ ਉਚੇ ਭੁਕਰਾਤ ਲੇਗਾਰਾਤ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਆਗੇ ਨੀਚੇ ਸੋਹੈ
 ਆਇ ਕੈ ॥ ਕਹੂੰ ਚਲੇ ਦੋਰ ਬੈਠੇ ਪਾਤਨ ਕੀ ਓਰ ਕਹੂੰ ਜਾਨ
 ਕੀ ਨਿਹਾਰ ਰੁਪ ਰਹੀ ਹੈ ਭੁਲਾਇ ਕੈ ॥ ੧੦੧ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ
 ॥ ॥ ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਮਨ ਮੈਂ ਕਹੈ ਕੰਘੇ ਮਿਗ ਪਕਰਮੇ ਜਾ
 ਏ ॥ ਕਾਠਿਨ ਕਾਠਿਨਈ ਕੰਘੇ ਟਰੈ ਬਿਨੁ ਰਾਪੁ ਧੀਰ ਸਹਾਇ
 ੧੦੨ ॥ ਜੋਰ ਠਾ ॥ ॥ ਕੰਚਨ ਮਿਗ ਕੇ ਹੋਰੁ ਹੋ ਜਾਚੈ ਰਾਪੁ
 ਬਕੋ ਜੇ ਬਨ ਬਸ ਸੁਖ ਦੇਤ ਅਰੁ ਜਾਨਤ ਪਰ ਪੀਰ ਕੋ
 ॥ ੧੦੩ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਕੀਨੈ ਸੋਈ ਕਾਮ ਆਗੇ
 ਆਪ ਪਾਏ ਰਾਮ ਬੁਝਿ ਜਾਇ ਕਾਵਿਰਾਮ ਮੇ ਸੋ ਰੁਪ ਦੇ
 ਪ ਜੀ ਜਿਏ ॥ ਲੀਨੀ ਗਹਿ ਬਾਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਤੇ ਮੁਸਕਾ
 ਹਿ ਸੀਤਾ ਕਹਾ ਚਲੇ ਜਾਹਿ ਨਾ ਬਨੈ ਕੁ ਕਹਯੋ ਕੀ ਜਿਏ
 ਕੁੰਜਨ ਕੀ ਓਟ ਪਾਤ ਹਾਥਨ ਸੋਟਾਰ ਕਹੀ ਬਾਤ ਮਿਗ

ਕੰਚਨਕੋ ਨੀਕੇ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ। ਹੀਨੇ ਬਲ ਹੋਨ ਤੁਮਰੇ ਹੋਰੇ ^{ਸੇਰ}
 ਕੋਤੋਨ ਯਾਹਿ ਸਾਰੇ ਗਕੇ ^{ਹਰਨਕ} ਤੋਨ ਸੁਖਿ ਤੋਨ ਕਰ ਦੀ ਸਿਏ ^{ਸਰ}
 ॥੧੦੪॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਭਯੋਚਿਤ ਭੰਗ ਅੰਗ ਅੰ
 ਗ ਸਭ ਕਾਂ ^{ਕਮ} ਮੀਰਾਮਜੈ ਸੇ ਸਿਵ ਸੰਗ ਮਾਨੇ ਦੂਸਰੇ ਅ
 ਨੰਗ ਹੈ। ਮਾਂਗੇ ਬਿਨ ਅਨ ਦੀਨੋ ਧਰੁਖ ਨਿਖੰਗ ਤਾਂ ਕੋਰੇ ^{ਤਹਗੁਸ}
 ਗਨ ਪਛਾਨੇ ਜਾਨੇ ਹਰਹੀ ਮੈਰੰਗ ਹੈ। ਕਹੀਰ ਪੁਬੀਰ
 ਤੂੰ ਸੁਰੰਗ ਦੇਖ ਭੂਲੇ ਜਿਨ ਭਜੇ ਸੁਖ ਆਜਤੇ ਤੁਰੰਗ।
 ਪੀਠ ਤੰਗ ਹੈ। ਕੀਨੇ ਦੁਖ ਪੰਗ ਸੁਨ ਜਾਨਕੀ ਕੁਰੰਗ ^{ਹਰਨਦੇ}
 ਨੇਨੀ ਹੋਇ ਨ ਕੁਰੰਗ ਯਾਹਿ ਬੋਲੇ ਦੀ ਕੁਰੰਗ ਹੈ। १੦੫॥
 ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਸੋਚ ਬਦਮੇ ਜਿਯ ਮੇਤਬ ਯੋ ਮਿਗ ਕੀਰ
 ਨਕੋ ਨ ਰਚਮੇ ਜਗ ਸਾਈ। ਜੋਨ ਬਧੋ ਸਿਯ ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ
 ਅਰ ਮੇ ਅਬ ਲੋਕ ਬਹੁ ਨ ਰੁਸਾਈ। ਬੀਰ ਹੋ ਬੋਲ ਕਰ
 ਯੇ ਸੁਖ ਸੋਇਨ ਕਾਟਤ ਹੈਂ ਬਨ ਮੇਂ ਅਬ ਤਾਈ। ਜਾਨਕੀ ^{ਲਛਮੀ}
 ਆਨਕੀ ਦੇਖਤ ਹੈਂ ਤਉ ਛਾਡੁ ਨ ਹੋਂ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾਈ।
 ੧੦੬॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਆਇਸ ਨੈਕ ਸੁਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇਸ
 ਸਿਕੇ ਹਥ ਕੇ ਮਿਗ ਜਾਇ ਉਖਾਰੇ। ਕਾਰੇ ਕੋ ਨਾ ਬਕਰੇ ਸੁ
 ਮਕੇ ਤੁਮ ਯਾਹਿ ਕਰੇ ਫਿਨਹੀ ਮਹਿ ਮਾਰੇ। ਜੋ ਛਾਡ ਮੇ ^{ਭੁਯਮ}
 ਹਿ ਛਲਾਇ ਚਲੇ ਬਿਨ ਦਾਹਿ ਰਹੇ ਨਹਿ ਹੋ ਪਗ ਧਾਰੇ।
 ਸੀਰਸਹੀ ਸੀਯ ਮੋਹਿ ਕਹੀ ਅਬ ਹੋ ਤੁਮਕੇ ਕਿਹ ਤਾਂਤਿ ^{ਸਰ}

੨੮

ਪੁਰਾਣੀ॥੧੦੭॥ ॥ਸ੍ਰੋਯਾ॥ ॥ਕੀਰਨਕੋਮਿਰਗਤੋ
^{ਦੇਗਰ} ਅਚਲੋਨ ਬਿਰੀਚ ਰਚਯੋ ^{ਸੋਨੇਹ ਹਰਨ} ਦੁਖਕੋ ਫਲਹੈ॥ ਕਿਕਲੀਕਬ
^{ਬਯਾ} ਰਪੁਕੇ ਕੁਲਕੋ ਕਿ ਨਿਸਾਚਰਕੋ ਬਨਮੈਂ ਛਲਹੈ॥ ਕਿ
 ਧੋਰਾਵਨਤੇਜਬਦਯੋ ਸਮਪਾਟਕਤਾਹਿ ਸਮਾਪਤਿਕੋ
 ਜਲਦੈ॥ ਕਾਹਿਰਾ ਮਚਲੇ ਸਿਯ ਛਾਡਕੁਟੀ ਪਿਯਕੋ ਨਕ
 ਛੁਤਿਯਕੋ ਬਲਏ॥੧੦੮॥ ॥ਇਤਿ ਸ੍ਰੀਰਾਮਗੀ
^{ਇਸਤੀ} ਤੋਕਪਟਮਿਰਗ ਅਯੋਬੋ ਨਾਮਤਿਤੀਅੰਕਿ॥੩॥੧੦੯॥
 ॥ ॥ਸ੍ਰੋਯਾ॥ ॥ਲੋਕਰਤੀਰਸਰਾਸਨ ਸ੍ਰੀਰਾਪੁਖ
^{ਧਨੁਖ} ਫਚਲੇ ਸਿਯ ਬੋਲ ਅਰੇਹੈ॥ ਫਾਂਦਤ ਖੇਤਨ ਲੈ ਨਿਕਸ
 ਯੋਤਿਨਹੂੰ ਮੁਨਿ ਏਕ ਬਿਨੋਦਕਰੇਹੈ॥ ਪੋਨ ਮਿਲੇਤਬ
 ਏਕਾਹਿ ਬਾਨ ਗਿਰਾਏ ਲਿਯੋ ਬਿਨ ਪਾਨ ਪਰੇਹੈ॥ ਜਾ
 ਨਕੀਤਾਂ ਮਿਰਗ ਹੋਤ ਹੋਰੇ ^{ਸਬਜ} ਤੋਰ ਪਖਾਰ ਬਨਾਇਯੋ
 ਹੈ॥੧॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਗਿਰਨੋਕਹਿਰਾਮਨਾਮ
 ਲਛਮਨਕੋ ਪੁਕਾਰ ਲੀਨੋ ਬਾਰਬਾਰ ਮਖ ਸੁਨੀਸੁ
 ਅਚਾਨਕੀ॥ ਮਿਰਗ ਹੀਕੇਹੇਤੁ ਮਨ ਨੈਨ ਕਾਂਢਏਕ ਕਾ
 ਨ ਸਾਵਧਾਨ ਠਾਦੀ ਉਤਕੈਕੈ ^{ਓਧਰ ਕਰਕੈ} ਧਿਆਨ ਜਾਨਕੀ॥ ਬਡੋ
 ਉਤਪਾਤ ਰਾਮਗਾਤ ਕੀਨਕੁਸਹਾਤ ਤਾਂਕੋ ਫਲ ਲਾਗ
^{ਸ਼ੀਰ} ਯੋਬਾਤਕਰੀਨ ਸਮਾਨਕੀ॥ ਲੋਟੈ ਧਰਮੀਜੈ ਕਰਤਾ
^{ਮਰੇਤੋ ਹਥ} ਤਬਿਧ ਪੀਰਹਰ ਪਾਕਕੈ ਨ ਲੇਤਦੇਹ ਲਾਗਤਹਿ

ਲਾਨਕੀ॥੨॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ਬੋਲ ਲਛਮੀ ਜੁ ਸੋ ਕਹੀ ॥੨॥
 ਸਬ ਬਾਤ ਸੀ ਅਜਾਹੁ ਅਬ ਬੀਰ ਸੁਧਿ ਲੇਹੁ ਬੀਰ ਪੀਰ
 ਕੀ॥ ਸੋ ਕਤ ਜਮਾਤੁ ਅਸੋ ਕੋ ਨ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਟੇ ਦੀਰ
 ਰਤੁਹ ਓਰ ਦੇਖੈ ਰਘੁ ਬੀਰ ਕੀ॥ ਸੁਰ ਸਿਵ ਸੇਖ ਸਿੰਧੁ
 ਚੰਦ ਮਾ॥ ਬੀਰ ਚ ਜਮੁ ਨਰ ਪਤਿ ਸੇਵੈ ਰਜ ਜਾਕ ਪਗ
 ਤੀਰ ਕੀ॥ ਮਾਰ ਮਿਰਗ ਕੰਚਨ ਕੋ ਅਪੈ ਮਿਰਗ ਰਾਜ ਰਾਮ
 ਕਾਹੇ ਕੋ ਹੈ ਰੋਤ ਸਟਰੀ ਬਿਨਾਹੀ ਨੀਰ ਕੀ॥੩॥ ॥ ਸੈਯ
 ॥ ॥ ਪਾਤੁ ਕਰੇ ਰਘੁ ਨਾਥ ਬਿਨ ਤਨ ਤੂੰ ਮੁਹਿ ਬਾਤਨ
 ਹੀ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਏ ਪਦ ਕੰਜ ਬਿਨਾ ਨਿਰਖੇ ਪਰੀਚਾਰ
 ਕੁਈ ਕਾਹੇ ਕੰਜ ਕਾਲਿ ਆਵੈ॥ ਹੋ ਦਿਨ ਪੀਤਿ ਸਹੀ ਪ੍ਰਭ
 ਸੋ ਸੁਨਿ ਤਾਂ ਹਿ ਤੇ ਜਾਨਕੀ ਤੋਹਿ ਪਠਾਵੈ॥ ਲੋਕ ਰਬਾਨਿ
 ਖੰਗਾ ਕਸੰਯੋ ਕਾਵਿ ਦੁਰ ਹਿ ਤੇ ਪਗੋ ਕੇ ਸਿਰਨਾਵੈ॥੪॥
 ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਏਕ ਬਿਹਾਰ ਕਿਯੋ ਮਨ ਮੈ ਸਿਯਾ ਕੇ ਹਰ
 ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪੈ ਅਬ ਧਾਉਂ॥ ਏ ਬਨ ਮਾਹਿ ਨਿਸਾਰ ਕੇ ਛ
 ਲ ਮਾਤ ਕੇ ਬੋਲ ਨ ਕੰਯੋ ਉਲਟਾਉਂ॥ ਰੇਖ ਕਰੀ ਚਹੂੰ ६
 ਰਕਯੋ ਸੁਨ ਯਾਤ ਜ ਪਾਉਨ ਦੇਹ ਅਗਾਉਂ॥ ਜੋ ਬਿ
 ਧਿ ਲੋ ਇਹ ਬੀਰ ਪਵੈ ਜਰ ਛਾਰ ਉਡੈ ਤਨਕੀ ਤਰਤਾਂ
 ਉਂ॥ ਪ॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਯੋਕ ਹੋ ਕੇ ਸੋਈ ਜਾਤ ਤਮੋ
 ਨ ਦੁੰਦੁਤ ਰਾਮ ਪਰੀਕੁਨ ਪਾਯੋ ਤੋ ਲਗਾ ਰਾਮ ਦੇ

੮੦

ਜੁਗੀਆ ਸਿਯ ਕੇ ਦਿਗ ਰੋਚ ਖਨਾ ਬਜਗਾਯੋ ਜਾਨ-
 ਅਤੀਤ ਭਰੇ ਕਰ ਤੰਦਲ ਰੇਖ ਤੇ ਬਾਹਰ ਪਾਉਨ ਨਾਯੋ
 ਸੋਨ ਚਹੈ ਬਿਨ ਭੀਖ ਚਲਯੋ ਕਾਰੇ ਦਾਨ ਬਧਯੋ ਅਬਲੇ
 ਨਾਹਿ ਖਾਯੋ॥੬॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਰਾਜ ਕਰੇ ਤੁਮ ਭੂਖ
 ਲਗੇ ਹਮ ਖਪਰ ਔਰ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੈ ਗੋ ਭਾਮ ਨਿਭੀ
 ਖਬ ਧੀ ਕਿਹ ਕਾਮ ਸੁਤੇ ਹਿ ਤੁਜੇ ਹਮ ਉਨ ਮਰੈ ਗੋ ਜਾ
 ਨਤ ਹੋ ਜਿਯ ਮੇ ਸੁਨ ਸੁੰਦਰਿ ਤੇ ਸੰਗ ਰਾਮਨ ਆਇ ਲ
 ਰੈ ਗੋ॥ ਜੋ ਸੁਨਹੈ ਕਉ ਭੀਖ ਬਿਨ ਰਾਮੇ ਤਾਂ ਦਿਨ ਭੋਜਨ
 ਚੁਨ ਕਰੈ ਗੋ॥੭॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਯੋਂ ਫਰ ਪਾਇ ਪਿਸ
 ਚ ਕਹੈ ਬਿਧਿ ਜਾਨਤ ਮੁਝਿ ਕਲੰਕ ਦਿਯੋ ਰਪੁ ਬੀਰਹਿ
 ਜਾਚ ਰੋਲੈ ਤਜ ਤੰਦਲ ਤਾਂ ਦਿਨਹੈ ਕਿਹ ਕਾਮ ਨਿਯੋ
 ਅਬ ਯੋਂ ਚਲਹੈ ਜਗ ਮੈ ਸਹਿ ਬਾਤ ਨਹੈ ਪਾਰ ਰਾਮ
 ਨ ਬੀਰਹਿ ਯੋ॥ ਤੁਸ ਪੀਆ ਬਿਨ ਸਿਯ ਏਕ ਅਤੀਤ
 ਹਿ ਭੀਖ ਦਈ ਨ ਸੇਬੈ ਧੀ ਕਿਯੋ॥੮॥ ॥ ਕਾਇੰਤੁ॥
 ॥ ਰੋਖ ਛਾਡ ਜਾਉ ਤੇ ਫੁਰਾਉ ਲਛਮ ਨ ਜੀ ਤੇ ਭੀਖ ਬਿਨ
 ਦੀਨੇ ਭੀਖ ਮੀਚ ਹੋ ਨ ਪਾਵਤੀ ਕਉ ਮਦਿ ਰਾਗੀ ਯਾਦਿ
 ਰਾਮ ਕੇ ਨ ਆਗੇ ਆਯੋ ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੋ ਹੋ ਦੇਤੁ ਨ ਸੀ
 ਕਾਵਤੀ ਭੀਡ ਮੇਰ ਦੇਉ ਫਿਰ ਭੀਡ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਉ
 ਦੇਹੈ ਬਾਤ ਸੇਈ ਰੁਗਾਵਤ ਜੂਕੋ ਭਾਵਤੀ ਦੇਖੋ ਕਵਿਰਾਮ

ਕੋਨ ਜਾਨਕੀ ਸੋ ਕਹੈ ਯਾਹਿ ਡੀਡ ਹੀ ਮੈ ਬੋਲ ਕੈ ਜੀਜਾਰਨ
 ਰੁਕਾਵਟੀ॥੮॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਤੁਹੀ ਲੋ ਆਇਸ ਬੇ
 ਲ ਉਨ੍ਹੇ ਤੁਮ ਆਇਸ ਦੇਹ ਕਰੂਨ ਹਮਾਰੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹੇ ਜਾਂ
 ਉਕਹਾਂ ਬਸ ਹੈ ਉਪਜੀ ਨ ਦੁਆ ਸ੍ਰਿਯਮਾਹਿ ਤੁਮਾਰੇ॥
 ਡੀਡ ਮਿਟਾਵਤ ਹੀ ਸੁਨ ਸੁੰਦਰ ਸੁਰ ਸੁਸੀ ਗਿਰ ਹੈ ਨਤ
 ਤਾਰੇ ਜੋ ਨਹਿ ਜਾਨਤ ਸੇ ਸਟ ਰਾਵਨ ਮਾਂਗਤ ਭੀ ਪਕਿ
 ਮੀਚ ਪੁਕਾਰੈ॥੧੦॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਤੁਹੀ ਕੇਹੇ ਤਲ
 ਈ ਕਹਿ ਭੀ ਪਵਈ ਤਨ ਫੂਲ ਨਕੀ ਨਵਲਾਜੀ॥ ਬੋਲ
 ਕਹੈ ਅਬ ਬੀਰਤ ਪੋਧਨੁ ਲੈ ਜਬ ਲੋ ਨਹਿ ਰਾਮਾਇ
 ਲਾਜੀ॥ ਆਇ ਰਾਮੇ ਫਿਗਾਹੀ ਕਪਟੀ ਜਿਯਮਾਨਹੁ
 ਫੂਲ ਕਨੇਰ ਪਲਾਜੀ॥ ਡੀਡ ਮਿਟੀ ਪਗ ਸੇ ਜਬ ਹੀ
 ਤਬ ਰਾਹੁ ਗੁਮੀ ਮਨੇ ਚੰਦ ਕਲਾਜੀ॥੧੧॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ
 ॥ ॥ ਡੀਡ ਕਟੀ ਕਿਧੋ ਜੋ ਉਦ ਸਾਨ ਨਿਕੈ ਸਿਦ ਬੋਲ ਜੀ
 ਜੀਰ ਫੁਟੀ ਯਾਹਿ ਰਾਮੇ ਕਿਧੋ ਕਹਿ ਰਾਪਦ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ
 ਸੋਰਕੀ ਜਨ ਪਾਲ ਫੁਟੀ ਯਾਹਿ ਦੇਵਨ ਕੀ ਦੁਖ ਫਾਂਸ
 ਹੁਤੀ ਜਿਯ ਕੇ ਪਗ ਲਗਤ ਹੁਤੀ ਮਨੇ ਰਾਵਨ
 ਰਾਹੁ ਸੁਖ ਕਲਾ ਕਟ ਪੁਰਨ ਮੇ ਪੁਰਵਾਝ ਪਟੀ॥੧੨॥
 ॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੋ ਸੀਤਾ ਹਰਨ ਨਾਮ ਚਤੁਰ
 ਥੇ ਅਕਿ॥੪॥ ਭੁਵਕ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਹਾਥ ਗਾਹਿ

੮੨

ਲੀਨੋ ਨਜਤੀਖਕੋ ਸੁਰੁਹ ਦੀਨੋ ਅੰਸੋ ਕਾਮਕੀਨੋ ਜੈਸੇ
 ਕਉ ਨਕਰੰਤਹੈ ॥ ਹਾਇ ਰਘੁਬੀਰ ਰਨਧੀਰ ਪਰਪੀ
 ਰ ਹਰ ਆਜ ਤੋ ਬਿਗਹਿ ਮੂਡਿ ਰੂਮ ਮੈ ਪਰਤੰਤਹੈ ॥ ਹਾਇ
 ਲਛਮਨ ਮੇਰੀ ਫਿਗ ਤੇ ਕਯੋ ਰਯੋ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰਜ
 ਨਕੀ ਪੁਕਾਰ ਜਯੋ ਜਰੰਤਹੈ ॥ ਡੀਡ ਤੇ ਬਿਛੋਰੀ ਰਾਮਛ
 ਰੇ ਮਿਗ ਬਾਤ ਬੋਰੀ ਜੁਗੀਆ ਅਘੋਰੀ ਮੋਹਿ ਝੋਰੀ ਮੈ
 ਧਰੰਤਹੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ^{ਕੁਆਨਕ} ॥ ਹਾਸੁ ਰੇ ਸੁਹਾ ਬਿਰੋਚ
 ਛੇ ਮੁਖ ਸਸੀ ਗਨੇ ਸ ਜਾਨਤ ^{ਇਹ} ਦਿਨੇ ਸਹੁੰ ਕੋ ਬੋਰ ਕਯੋ ਕਛੁ ਪ
 ਤਹੈ ^{ਸਾਮਕਾਰਤਕ} ॥ ਸਾਰ ਕਯੋ ਜਾਨਕੀ ਸੁਕਾਹੇ ਕੋ ^{ਸੁਰਜ} ਛੁਡਾਵੈ ਦੇਵ ਰਾਮ
 ਕਾ ਵਿਕਾਮ ਆਜ ਉਨਹੀ ਕੋ ਹੋਤਹੈ ॥ ਲੈ ਉਤ੍ਰੇ ਲਿਕੇ ਸ
 ਤਜਤਾ ਪਸੀ ਕੋ ਭੇਸ ਭੁਜ ਬੀਸ ਦਸ ਸੀਸ ਕਰ ਬੋਰ ਕਯੋ
 ਕੁਲ ਗੋਤਹੈ ॥ ਬਿਦਾ ਭਯੋ ਭਾਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਸੁਹਚ
 ਕਯੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਬ ਤੇਰੇ ਨ ਉਦੇਤਿਹੈ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਸਿਯ ਰਾਵਨ ਹਰੀ ਰਾਮਹ
 ਰੇ ਮਿਗ ਪਾਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਅਬ ਇਕ ਦੁਖੀ ਕਥਾ
 ਆਨਕੀ ਆਨਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਯੋ ਜਾਨਤ ਸ
 ਭਕੋ ਇਯਹਿ ਮਗਤ ਜ ਸੁਹਮ ਰਾਗਯੋ ॥ ਜਨਕ ਸੁ
 ਤਾਨਹਿ ਗੋਇ ਮਨਹੁ ਮੀਚ ਲੈ ਨਰ ਉਡੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਉਤਮਾਰ ਕੁਰੰਗ ਹਿਰਾਮਾ ਫਿਰੇ ਬਨ ਤੇ ਪਾਰਕੋ

ਸੰਗ ਬੀਰ ਲਏ॥ ਇਤਰਾਟਨ ਆਨ ਕੁਰੰਗ ਕਿਓ ਪਾ ^{ਬਦਰੰਗ} ੯੩
 ਰੀਚਾਰੁ ਭਈ॥ ਸਿਯ ਰੋਗੀ ਗਏ॥ ਸੋਈ ਵੁਰਹਿ ਤੇ ਨਹਿ
 ਭੀਨ ਪਨੀ ਜਹ ਜੋ ਦਰੁ ਹੀ ਮਨ ਨੈਨ ਦਏ॥ ਤੁਹਿ ਆਇ
 ਰਹੇ ਪਛੁਤਾਇ ਦੇਉ ਜਹ ਰੋਖ ਕਟੀ ਪਗ ਜੋਹ ਦਏ॥ ਪ
 ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੀਨ ਪਾਈ ਰੋਇ ਉਠੇ ਰਾਖੁ
 ਗਈ ਕਹਿ ਬੀਰਹਿ ਸੁਨਾਈ ਆਈ ਬਾਤ ਪਾਨ ਅੰਤ
 ਕੀ॥ ਆਇ ਕੈ ਤੁਰਦੁ ਸੁਖ ਮਾਰ ਕਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੂਰੀ
 ਬੋਲ ਕੇਉ ਗਾਨ ਲਿਗਾ ਮੇ ਕਸੀਤ ਕੀ॥ ਦੇਖ ਬਨ ਹਾਰੁ
 ਰੋਕੋ ਸਕ ਪੁਕਾਰ ਫਿਰੇ ਮੋਨੇ ਸੁਨਿ ਗਈ ਫਨਿ ਬਾਸਕ
 ਅਨੀਤ ਕੀ॥ ਦੇਖਿ ਚਿਤੀਨ ਓਰ ਧਾਮ ਪਾਛੇ ਬੋਲ ਉਠੇ
 ਰਾਮ ਚੋਈ ਓਰ ਦੇਖੀ ਭਾਵੈ ਦੇਹ ਸੀ ਅਕੀਤ ਕੀ॥ ੬॥
 ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਬੋਨੀ ਸੇਸ ਨਾਗ ਮੁਖ ਰੋਹਨੀ ਸੁਹਾਗ
 ਦੇਉ ਲੋਚਨ ਕੁਰੰਗ ਕੋਹ ਭ੍ਰਿਗੁ ਰੁਖ ਦੇ ਗਏ ਕਿ ਕਿਲ
 ਸੇ ਬੈਨ ਚਲੇ ਚਾਲ ਗਾਨ ਗਾਨ ਮਿਰਾ ਰਾਜ ਕਾਟੇ ਆਨ
 ਕਰ ਕੀਜਨ ਮੈ ਰੋਗਾਏ॥ ਕਦਲੀ ਸੁਜੀ ਪਾ ਅੰਗਿ ਜੋਤ
 ਕੀ ਅਨੰਗ ਹੀਸ ਪਾਇ ਨਕੋ ਪਾਇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੇ ਕਰ ਜੈ
 ਗਏ॥ ਕਹੈ ਰਾਖੁ ਗਈ ਛਾਇ ਜਾਨ ਕੀ ਰੁਗਾਈ ਸੋਈ ਜੈ
 ਨਕੀ ਕੋ ਮਾਰ ਭਾਈ ਤੇਈ ਬਾਟ ਲੈ ਗਏ॥ ੭॥ ॥ ਕਾਇਤੁ
 ॥ ॥ ਹੋ ਗਏ ਨਿਰਾਸ ਆਸ ਗਈ ਸਿਧ ਪਾਰ ਤਜ ਪ

੮੪

ਤਕੇ ਅਵਾਜ ਦੁਖ ਸੁਨੋ ਦੇਉ ਬੀਰ ਕੇ ॥ ਹਕਵਾ ਚਕੋਰਨ
 ਕੁਰੰਗ ਸੀਪ ਮੋਰਨ ਕੋ ਬੁਝੈ ਸਿਯ ਸੋਧ ਬੁਝੈ ਰੂਪੁ ਪ
 ਖਤੀਰ ਕੇ ॥ ਫੁਏ ਜਲ ਜਤ ਜਲ ਜਤ ਨਾਤ ਨੀਰ ਗਾ
 ਤਲਾਰੇ ਬਾਤ ਜੈ ਸੇ ਤਾਤ ਰੋਤ ਕਨ ਨੀਰ ਕੇ ॥ ਏਚਨ ਚੁ
 ਰਾਤ ਨਾਹੀ ਸੁਪਾਨ ਅਧਰ ਮਾਹੀ ਅਗਿਨ ॥ ਬਿਹੀਨ ਮੇ
 ਸੇ ਅਗਿਰ ਪੁਬੀਰ ਕੇ ॥ ੮ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਪਾਸ
 ਲਾਇ ਲਗਾਇ ਨਰੰਦਨ ਕੋ ਤਰੁਤੇ ਨ ਫੁਰਾਇ ਫਨੀ ਮ
 ਨਿਕੋ ॥ ਅਰੁ ਬੀਰ ਉਸੀ ਗਹਿ ਦੂਰ ਕੋਰੇ ਨ ਬੁਝੈ ਦਖ ਪ
 ਵਕ ਕੋ ਕਨ ਕੋ ॥ ਨਲ ਨੀਵਲ ਪਾਤ ਸੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਉਤ
 ਪਾਤ ਬਡੇ ਪੁਤ ਨੀ ਮਨ ਕੇ ॥ ਸੁਨ ਆਗ ਬਡੀ ਉਪਜ
 ਨ ਬੁਝੈ ਤਿਨ ਦਾਰੈ ਫੁਕ ਸਮੀਰਨ ਕੇ ॥ ੯ ॥ ਸੈਯਾ
 ॥ ॥ ਸੀਰ ਪੁਬੀਰ ਅਧੀਰ ਤਿਆ ਬਿਨ ਨੀਰ ਭਰੇ
 ਅਜੁਰੀ ਅਸੁਰੇਵੈ ॥ ਬੀਰ ਦਈ ਬਹੁ ਭਾਤਨ ਧੀਰ ਨ
 ਪੀਰ ਪਾਟੈ ਪੁਰਮੀ ਤਨ ਜੇਵੈ ॥ ਕੈ ਪਹਿਲੈ ਰੁਰਜਾਨ
 ਬਿਓਰੁ ਸੁਦੈ ਕੁਚ ਬੀਰ ਨ ਹਾਰ ਸਮੇਵੈ ॥ ਕਯੋ ਅਬ ਪ
 ਗ ਸਿਯਾ ਬਿਨ ਸੀ ਪਾਤਿ ਵਾਰ ਸਿਆ ਪਾਤਿ ਸੀ ॥ ਬਿਨ ਸੇਵੈ
 ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਆ ਬਿਥੇਕ ਸੁਰਾਮ ਕਿਓ ਨ ਇ
 ਥੇਕ ਬਿਦਾਰ ਪੁਨਾ ਧਰਿਤਾਤੁ ਦਿਆ ॥ ਤਜ ਸੀ ਪਾਤਿ
 ਏ ਪਾਤਿ ਏਕ ਹਿਥੇਰ ਅਵਾਸ ਤਜੇ ਬਨ ਬਾਸ ਲਿਆ ॥
 ਇਸਤੀ ਪੁਰਸ

॥ ਜਿਨ ਕੇ ਨਿਸੰਬਾ ਸਰ ਕੇ ਮਿਲ ਬੇਹਿਤਿ ਰਾਖ ਮੇ ਹੁਤੇ ॥
 ਹਰਿ ^{ਰਤ ਦਿਨ} ਸਿਆਹਿ ਹੁਤਾਂਤਿ ॥ ਬਿਸੇਗਾ ਦਿਓ ਬਿਧਿ ਆਪ ਸੁ
 ਹਰਿ ^{ਹਿਰਦ} ਸਿਆਪਾਤਿ ਪਾਰ ਸਿਆਹ ॥ ੧੧ ॥ ਜੇਯਾ ॥
 ਬਿਸ ^{ਗਲੀਆਂ} ਮਾਕੁਲ ਹੋਲਤ ਹੈ ਬਨ ਧੀ ਬਨ ਬੁਝਤ ਲੋਗਨ ਰਾਮ ਸਿ
 ਦੇਸੇ ॥ ਚਿਪਕ ਚੰਦਨ ਤਾਲ ਤਮਾਲ ਬੁਝਾਲਨ ਸੋ ਗਿਰ
 ਬੁਝਤ ਜੈ ਸੋ ^{ਸਰਪਟ ਪੈ} ਕੁਜਿਰ ਕੰਜ ਕਦੰਬ ਕੁਰਗਨ ^{ਪੁਬਤ} ਭਿੰਗਨ ਕੀਕ
 ਲ ਕੁੰਡ ਭਰੇ ਸੋ ^{ਗਲੀ ਕਮਲ} ਜਾਨਕੀ ਗਾਥਨ ਲਗਤ ਰਾਮ ਕੇ ਹਾਥ
 ਸੋ ^{ਤਲਾਬ} ਹਾਥ ਮਰੇਰਤ ਕੈ ਸੋ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦੇਖ
 ਮਿਗ ਕਹੈ ਮਿਗ ਨੈਨੀ ਸੀਆ ਕਹਾਂ ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਚੰਦ ਦੇਖ
 ਕਹੈ ਮਨੋ ਮਤਿ ਬਾਵਰੀ ॥ ਗਾਏ ਬਨ ਗੋਨ ਕਰ ਧੂਪ ਛਾਏ
 ਪੈਨ ਪੁਛ ਧਾਇ ਧਾਇ ਪੁਛੈ ਗਿਰ ਕੂਪ ਸਰ ਬਾਵਰੀ ॥
 ਸਦਾ ਸੀਲ ਫੰਤ ਹੈ ਅਨੰਤ ਭੁਗਾਏ ਭਮਨ ਕੀਨੋ ਹੈ ਕੁ
 ਰੰਗ ਦੁਖ ਕੇ ਹਰ ਕੀ ਬਾਵਰੀ ॥ ਕੋਤੇ ਫਹਿ ਰਾਜ ਕੋ ਸਮਾ
 ਜ ਰਾਖ ਰਾਜ ਤਬ ਦੇਸੀ ਬਾਉ ਹੁਤੀ ਅਬ ਅੰਸੀ ਬਹੀ
 ਬਾਵਰੀ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਹੋ ਲਛਮਨ ਤੇਰਿ
 ਬੁਝਤ ਹੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੇਖ ਸੀਅ ਗਈ ਕੈਸੀ ਬਾਤ ਭੁਝ
 ਜਾਨਕੀ ॥ ਆਹੁਟ ਨ ਪਾਯੋ ਪਗ ਬੋਝਨ ਚਲਾਯੋ ਹ
 ਮਤਾਰੀ ਭੂਲ ਗਏ ਅਬ ਕੋ ਮਿਲਾਏ ਜਾਨਕੀ ॥ ਕੋ
 ਨੇ ਹਰਿ ਲੀਨੀ ਮਾਰ ਭਾਰੀ ਕਹਾ ਕੀਨੀ ਕਾਹੂੰ ਕੀਨੀ ਬਾਤ

੬੬ ਐਸੀ ਹੈ ਅਜਾਨਕੀ ਕਿ ਜਾਨਕੀ ॥ ਕਾਸੇ ਦੁਖ ਕਹੈ ਗ
 ਹੋ ਕੋਨਕੀ ਸਰਨ ਅਜ ਕੁਲੇ ਹੈ ਮਰਨ ਬਾਤ ਜੀਅ ਤੇ
 ਨ ਜਾਨਕੀ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਕਾਸਿ ਤੂੰ ॥ ॥ ਬਿਰਹੀ ਬਿਰਹ
 ਲ ਮਨ ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਤਨ ਕੋ ਨ ਨੀਦ ਪਰੈ ਜਾਗੇ
 ਚਾਰੇ ਜਾਮ ਕੇ ॥ ਭੋਜਨ ਬਿਸਚ ਜੀਅ ਜਪ ਯੋ ਕਰੈ ਨਾਮ
 ਸੀਅ ^{੪ ਪਹਿਰ} ਭਾਰ ਰਹੇ ਦੇਹ ਮਾਨੇ ਦੁਖੀ ਬਰੇ ਪਾਮ ਕੇ ॥ ਜਾਸਿ
 ਨਿਜ ਕਾਤ ਸੋਊ ਦੁਖ ਪਾਤ ਜਾਤ ਜਰ ਬਾਤ ਕਹੈ ਕੋਨ ਮੇ
 ਸੇਹਾ ਬਲਾਗੇ ਕਾਮ ਕੇ ॥ ਦੇਖਤ ਬਟਾਊ ਅਪਰੇ ਵਤ
 ਰਾਮਾਊ ਤਹਾਂ ਜਰੈ ਪਾਸ ਭਾਉ ਜਹਾਂ ਪਰੇ ਪਾਇ ਰਾਮ
 ਕੇ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੋ ਹਰਿ ਕਾਨ ਕਰੇ
 ਰਗਏ ਸਰਤੀਰ ^{ਪੁਕਾਰ} ^{ਤਲਾਵ} ਡਿਖਾ ਜਲ ਕੀ ॥ ਕਾਇਰਾਮ ਸੁਨੈ ਕਰੁ
 ਏ ਵਿਗ ਸੀਤਲ ਸੰਪਤਿ ਦੇਖ ਰਤੇ ਪਟਕੀ ॥ ਸਾਇ
 ਕੋ ਜਗਾਏ ਅਥੁੰਦੇ ਦਿਨ ਨਾਖ ਨਈ ਛਾਇ ਤੋ ਨ ਛਾਈ ਦਲ
 ਗੀ ॥ ਮਾਨੇ ਸਾਈ ॥ ਬਿਰਹੁ ਪਰੇ ਮੁਰਛਾਇ ਭੁਲੀ ਸੁਖ ਮੇ
 ਲਹ ਲਾਹ ਲਕੀ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਦੀ ਪਾਇਰੀ
 ਨ ਪਰੇ ਦੁਖ ਸੇਜ ਕੁਹੂ ਕੁਨ ਸੀਤ ਪਟਾਂ ਪਾਨ ਕਾਰੇ ॥ ਦੇਹ
 ਫੁਟੈ ਨਾਹਿ ਨੀਦ ਜੁਟੈ ਨ ਫੁਟੈ ਨਿਸੁਈ ॥ ਅਸ ਗਾਂਢੁ ਅਧਿਕ
 ॥ ਨਾਰਿ ਬਿਯੋਗੁ ਤਹਾਂ ਤਮ ਰੂਪ ਕਾ ਮੇਸੇ ਮੇ ਭਾਰਤ ਕਾਮ
 ਭੁਟਾਰੇ ॥ ਮੁਦੇਈ ਲੋਚਨ ਜਾਨਕੀ ਕੋ ਮੁਖ ਦੀ ਸਤ ਮੇਹਮ
 ਪੋਰਨੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧੭ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਰਿਵਤ ਨੈ ਸੁਨਿ ਨੀਰਵ

ਮੇ ਪਾਟੇ ਅੰਗ ਜੋ ਮੀਰ ਉਸਾਸਨ ਭੇਤੇ ॥ ਮਾਸਕੁ ॥ ਸਨਮਾ

ਸਕ ਤੇ ਸਭ ਤੇ ਜਗਮੇ ਸਿਯਕੇ ਬਿਛੁਰੇਤੇ ॥ ਜਾਨਕੀ ਨਾਮਪੁ

ਕਾਰਤ ਅਵਤ ਭੇਲ ਸੁਕੇ ਸੁਨਏ ਨਕਏਤੇ ॥ ਜੋ ਰਪੁ ਬੀਰਹੀ

ਚ ਸੁਨਿ ਬੀਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੁਮਕੈ ਭਯੋ ਬੰਨ੍ਹ ਹਿਏਤੇ ॥ ੧੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁ

ਰਗਨਕੇ ਮਿਗ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭਿਖੀ ਨਕਦੁੰ ਨ ਬਿਚਰਿ ਜਵਰ

ਪੋਤਾ ਹੀ ਕੇ ਹੋਤੁ ਚਲੇ ਤਜਨ ਰਸੁ ਮੈ ਮਾਤਿ ਹੀ ਨਕਕੁ

ਨ ਬਿਚਰੇ ॥ ਜਾਹੀ ਤੇ ਕੋਕਈ ਮਾਇਕਹੀ ਸਭ ਨੀਤਿ ਸੁ

ਰੋ ਪਾਰ ਤੇ ਬੁਨਟਾ ਰੋ ਰਜਕੀ ਲਾਇਕ ਹੈ ਨ ਮਹਾਜਨ

ਸੋ ਕਥਿ ਕੈ ਰਪੁ ਨਾਸੁ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਹੋਰ ਰਾਗ ॥

॥ ਮੋਹਨ ਤਾਪਨ ਬਾਸਿਕਰਨ ਉਦਮੈ ਦਨ ਉਚਾਟਾ ਪੰਦਰ

ਸ ਮਨ ਮੋਹਨ ਕੇ ਬਿਰਹਨ ਤਨਗਏ ਕਾਟਾ ॥ ੨੦ ॥ ॥ ਹੋਰ

॥ ॥ ਕਾਮਚਲਾਏ ਦਏ ਸਰ ਪੰਚ ਸੁਪੰਖਨ ਭੋਤਨ ਮਾ

ਹਿ ਗਏ ਹੋਏ ਸਿਯਕੇ ਬਿਰਹਾ ਗਾਨਿ ਮੈ ਜਰੇ ਮੈ ਮਨ ਸਾ

ਭੁਆਯੁ ਪਤੇਰੇ ॥ ਹੋਇ ਪਰੀਤ ਭਈ ਬਿਨ ਬਾਨ ਭਿੰਨੇ ਇ

ਰਹਾਂ ਅਥ ਜਾਨਿ ਨ ਪੈਰੇ ॥ ਜੋਰ ਸੁਖੀ ਜਰਾ ਹੋਇ ਬੰਨ੍ਹ

ਜਸ ਮੁਦ ਮੋਨ ਜਦੁਖੀ ਇਕ ਮੋਰੇ ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਕਾਇਤੋ ॥

॥ ਜਾਨਕੀ ਵਿਰਹਿ ਆਗਾ ਦੂਰਿ ਉਰਿ ਨੀ ਜਯਾ ਕਰਾ ਜਾਂਤਿ

ਤੁਗਾ ਜੀਅ ਬਡੀ ਦਰਿਤਾਈ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਸੁਦਰਿ ਨੇਕ

੬੮

ਕੇ ਨਿਰਵਾਰੈ ਕੋਨ ਪਾਉਨ ਸੀਦੇ ਸਜਲ ਯਹੈ ਕਠਨਾਈ ਹੈ
 ਦੇਹ ਜਗੀ ਜਾਤ ਅਬ ਜੀਵਤ ਹੋ ਕੋਉ ਪਾਰੀ ਏਤੇ ਪਰ ਬਾ
 ਨ ਸੋ ਕਮਾਨ ਤੈ ਚਦਾਈ ਹੈ। ਕਯੋ ਰਘੁ ਰਾਈ ਦੁਖ ਦਾਈ
 ਰਤਿ ਰਾਈ ਕੂਰ ਮਾਰੇ ਪਰ ਮਾਰ ਬੋਨ ਸੂਰ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ
 ॥੨੨॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਜਾਂਦਿਨ ਸਿੰਧ ਮਥਯੋ ਨਿਕਸਯੋ
 ਸੋਨ ਤਾਂਦਿਨ ਤੇ ਕੁ ਪਾਰੀ ਕਹਿ ਕੋਹੀ। ਰਾਹੁ ਗਿਲਯੋ ਉਗ
 ਲਯੋ ਫਿਰ ਬਾਦ ਕਲਿਕ ਸੰਭਾਰ ਜਰਾ ਵਤ ਸੋਹੀ। ਆਜ
 ਕਵੰਡ ਚਦਾਈ ਕੋਰੋ ਸਤ ਖੰਡ ਸਸੀ ਛਿਨ ਮੈ ਅਬ ਤੋਹੀ
 ॥ ਚੈਨ ਕਠੂ ਸਭਾ ਮਕਯੋ ਜੋ ਤੂ ਜਾਨ ਕੀ ਕੀ ਮੁਖ ਛਾ
 ਹਨ ਹੋਈ ॥੨੩॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਚੈਨ ਸੋ ਲਪਟਾਇ
 ਰਹੀ ਅਹਿ ਸਾਲ ਕੀ ਜੁਲ ਨਿਸੀਕੁ ਦਯੋ ਹੈ। ਧੋਨ ਪੂਰ
 ਡੁਫਨੀ ਉਰਤੇ ਜਬ ਧੈ ਨਿਕਸਯੋ ਤਬ ਗੈਲ ਰਾਹਯੋ ਹੈ।
 ਚਾਟ ਸੁਧਾ ਭੁਮਤਾ ਤਿਨ ਦੈ। ਬਿਖ ਬਾਰ ਭੁਜੰਗ ਮਦੇ ਸਰ
 ਯੋ ਹੈ। ਬੀਰ ਪਟੀਰ ਸਮੀਰ ਉਸੀਰ ਹਿ ਨੀਰ ਹਿ ਸੀਤਲ
 ਕੋਨ ਕਯੋ ਹੈ ॥੨੪॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਦਾਹ ਕਰੈ ਨਰੁ ਮੋ
 ਪਰ ਜਰੈ ਨ ਟਰੈ ਜਮ ਸੋਰ ਕਈ ਮੁਖ ਦੇਖੋ। ਆਰ ਚਕੋਰ
 ਅਗਾਰ ਰੁਰੈ ਜਿਯ ਸੀਤਲ ਜਾਨ ਸੁਕੋਨ ਕੇ ਲੇਖੋ। ਮਾ
 ਨਹੁ ਭੋਰ ਪਿਓ ਬਿਖ ਕੰਜਨ ਬੂਰਤ ਹੈ ਜਲ ਯਾਹਿ ਪਰੇਖੋ
 ॥ ਨਾਉ ਸੁਧਾ ਕਰ ਲੋਗ ਕਹੈ ਕਾਵਿਰਾਮ ਕਹੈ ਭੁਮ ਕੋਨ ਕੇ
 ਚੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਕਿਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਯਾਂ

ਪੇਖੋ॥੨੫॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਸਿਧੁ ਮਥਮੋਜਨੁ ਤ੍ਰਿਕ

ਸਮੋ ਬਨੁ ਵਨਲ ਦਾਹ ਕੇ ਵਨ ਪਠਾਯੋ॥ਕੈ ਸਿਵ ਕੰਠ ਹ

ਸਮਵਿਟੀ ਅਗਨ ਦਾਨਾਮ

ਲਾਹਲ ਹੈ ਤਿਨ ਐਚ ਸੁਧਾ ਸਮ ਆਪ ਬਨਾਯੋ॥ਸ੍ਰੀ ਰ-

ਸੰਖੀਅ

ਘੁਬੀਰ ਕਯੋ ਸੁਨ ਬੀਰ ਤ੍ਰਿਬੁਝ ਸਸੀ॥ਕਿਧੈ ਰਾਹੁ ਭਰਾਯੋ

ਲਛਮਾ

॥ਨਾਉ ਸੁਧਾ ਧਰ ਹੈ ਬਿਖ ਕੇ ਘਰ ਨਾਇ॥ਬਿਰੰਚ ਕਲੀਕ

ਬ੍ਰਹਮਾ

ਲਗਾਯੋ॥੨੬॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਏ ਬਿਲ ਲਾਤ ਫਿਰੈ॥ਇ

ਰੁਦਨ

ਹੁਭਾਂਤਿ ਸੁਹਾਤ ਨਹੀ ਕਛੁ ਖਾਨ ਪਾਨੀ॥ਰਾਵਨ ਕੇ ਸੰਗ

ਜਤ ਉਤੈ ਆਤਿ ਜਨ ਕੀ ਰਾਮ ਕਹੈ ਬਿਲ ਖਾਨੀ॥ਸੋਵਹਿ

ਨਾਮ ਸੁਨੋ ਖਗੋ ਰਾਜ ਜਟਾਉ ਉਠਿਯੋ॥ਜਿਯ ਮੈ ਇਹ ਅ

ਜਟਾਉ

ਨੀ॥ਮਾਹ ਫਿਰੈ ਕਿ ਕਰੈ ਪੁਤੁ ਕਾਰਜ ਕੈ ਜਸ ਲੈ ਵਿਉ ਵੇਹ

ਪੁਰਾਨੀ॥੨੭॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਦੂਰ ਹਿਤੇ ਦਸ ਕੰਧ ਕਹੈ

ਬਿਧ

ਯਾਹਿ ਕੋਨ ਬਲੀ ਹਠ ਠਾਨਤ ਹੈ॥ਹਰਿ ਬਾਹਨ ਹੈ ਸਿਵ ਕੇ

ਗਰੁਡ

ਸੁਤ ਹੈ ਸੁਨ ਹੋਇ ਸੁਮੋਹਿ ਪਛਾਨਤ ਹੈ॥ਗਿਰਜਾ ਜਨ

ਹਿਮਾਲਾ

ਹੈ ਕਨਕ ਚਲ ਹੈ ਬਿਧਿ ਲੋ ਬਲ ਕੇ ਜਗ ਜਾਨਤ ਹੈ॥ਅ

ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ

ਬਸੇਹਿ ਕਛੁ ਸਮਝੇਨ ਪਰੈ ਗੁਣੀ ਕਾਹੇ ਕੋ ਕਾਲ ਪਾ

ਭੋਜਨਾ

ਕਤ ਹੈ॥੨੮॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਤੋਹੀ ਲੋ ਆਇ ਸੁਨਾਇ

ਕਯੋ ਧ੍ਰਿਗ ਤੇਤਨ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਪਰੀਆ ਕੋ॥ਤਾਂ ਪਰ

ਪਗੜੀ

ਮੋਹਿ ਜਗਾਵਤ ਹੈ ਆਹਿ ਆਂਖਾਇ ਖਾਇ ਜਗਾਇ ਦਿਸ

ਸੁਰਪ

ਕੋ॥ਹੋ ਗਰੁਡਾ ਸਨ ਰਾਮ ਕੇ ਸੇਵਕ ਰੇ ਫਲ ਕੈ ਕੋ ਉਲੇਤ

੧੦੦ ਤਿਆਕੋ। ਕੈਤਜਦੇਹਕਿਰਾਖਸਨੇਹ। ਕਿਤੂੰਰਨਮਾਂਡੁਕਿ
 ਭਾਡੁਲਿਅਕੋ॥੨੮॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਜੈਲਗਾਰਾਵ
 ਨਬਾਤਕਹੈਫਿਰਤੋਲਗਕੋਧਹਿਏਨਸਮਾਨੋਤੋਰਧੁ
 ਜਾਰਕੀਪੁਬਮੈਮੁਖਚੋਚਸੋਚੋਚੁਤੁਲਪਟਾਨੋ
 ਸਸਤਰੋਦਸਸੀਸਕਹੀਯਾਹਿਚਾਹਤਮਾਂਚਜਟਾਉਪੁ
 ਚਾਨਾਹੈਨਭਲੀਅਤਿਜਾਹਿਰਹੀਪਾਤਿਸਿੰਘਅਜਾਰ
 ਹੁਖਤਲਜਾਨੋ॥੨੯॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਚੋਬਚਪੇਟਨ
 ਰਵਨਕੇਅੰਗਪਾਇਨਕੇਨਖਪਾਇਨਭਾਂਡੇ॥ਐਰਕ
 ਹੀਮੁਖਕੀਬਹੁਤੇਸੁਨਆਜਲਦੇਸੁਖਸੀਪਤਰਾਂਢੇ॥
 ਹਾਰਪਰੇਰਹਿਡਾਰਵਿਯੋਸੁਤੋਆਪਗਿਰਯੋਰਿਪਕੇ
 ਲਗਖਾਂਡੇ॥ਪਾਉਲਗੋਰਪੁਰਾਜਕੇਕਾਜਜਟਾਉ
 ਕੀਆਉਪਾਟੀਰਨਮਾਂਡੇ॥੩੦॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਸੀ
 ਅਹਰੇਦਸਕੰਧਚਲਯੋਮਗਗੀਧਮਿਲਯੋਸੁਸਨੰ
 ਮੁਖਜੂਟਯੋਲੋਕਪਤੀਗਾਹਿਬਾਨਬਿਖੰਧਰਐਚਕੁ
 ਵੰਡਅਗੀਪਰਟੂਟਯੋਜੁਧਮਹਾਂਜੁਗੋਜਾਮਕਰਯੋ
 ਤਬਹਾਰਪਰਯੋਕਹਿਰਾਖਸੁਹੁਟਯੋਲੋਛਕਪਾਉ
 ਲਗੋਪਰਤਛਕਪਛਗਾਏਪਰਪਛਨਛਟਯੋ॥੩੧॥
 ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਗਾਖਲਈਨਦਸਾਜਨਨਤੋਸੀਯਮੈ
 ਜਿਯਤੇਸਬਪੋਰਖਕੀਨੋ॥ਐਰਨਸੰਗਰਯੋਪਰਲੋ

ਫੇਰ ਸੋਧ ਕਰਯੋ ਨ ਬੋਝੋ ਨ ਸਲੀਨੋ ॥ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਭੁ ਚ ॥ ੧੦੧ ॥
 ਮਰੇ ਰੁਖ ॥ ਨਿਹਾਰਨ ਨੈਨ ਨਿਕੇ ਸੁਖ ਦੀਨੋ ॥ ਭਾਗ ਬਿਹੀਨ
 ਜਟਾਉ ਕੀ ਦੇਹ ਫੁਟੇ ਨ ਫੁਟੇ ॥ ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਤੀਨੋ ॥ ੩੩ ॥
 ਸੋਧ ॥ ॥ ਸੀਰਪੁ ਫੀਰ ਅਪੀਰਤੀ ਪੀਰ ਬੀਰ
 ਸਤ ਹੀ ਧਨ ਸੋਧਤੁ ॥ ਅਏ ॥ ਸੀਰਤੁ ਰੇ ਵਿਗਾ ਜਾਨ ਕੀ ਕੇ
 ਦੁਖ ਅੰਗ ਤਿਹੀਗਾ ॥ ਨਿਹਾਰ ਬੁਝਾਏ ॥ ਭੁਝ ਰਹੇ ਨ ਕਰੇ
 ਮੁਖ ਤੇ ਕੁਝ ਨੈਨ ਕੀ ਸੈਨ ਨ ਹੀ ਸੁਆਝਾਏ ॥ ਮੁਰਿ ਧੁਨੈ
 ਨਤੁ ਏਰ ਚਿਤੈ ਨਿਜ ਦੇਹ ਕੇ ਪਾਉ ਜਟਾਉ ਵਿਖਾਏ ॥ ੩੪ ॥
 ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਤਬ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਖਰਾ ਪਤੀ ਸੋ
 ਬੋਲੇ ਮਨ ਧਰ ਸੋਝਾ ॥ ਸੁਆਧ ਰਾਮ ਜਸ ਲੈ ਚਲੇ ਰਨ ਜ
 ਏ ਪਰ ਲੋਕਾ ॥ ੩੫ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਅਬ ਦੀਜੈ ਏ
 ਕ ਬਾਤ ਮਾਗਤੁ ਰਾਮ ॥ ਏ ਜੋ ਕਰ ਕਾ ॥ ਸੁਰ ਪਾਤਿ ਪੁਰ ਹੈ ਤ
 ਤੁ ਤਿਨ ਹੀ ਹਰਨ ਸਿਯ ॥ ਜਿਨ ਕਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ॥ ਸੋਧ ॥
 ॥ ਗੀਧ ਚਲੇ ਜਸ ਲੋਕ ਸਟਾਰ ॥ ਅਬੈ ਪਰ ਲੋਕ ਧਰਮ
 ਈ ਰਹੈ ਗੋ ॥ ॥ ਏ ਰਹੀ ਓ ਰੁਪ ਕੈ ਤਬ ਲੋ ਪਿਤ ਬਤ
 ਸੁਨੇ ਦੁਖ ਦੇਹ ਦਹੈ ਗੋ ॥ ਜੋ ਲਗ ਜੁੜ ਕੁਟੰਬ ਸਮੇਤ ਹਿਸ
 ਸਨ ਸੋ ॥ ਸਿਟ ਲੋਕ ਗਹੈ ਗੋ ॥ ਸੀਯ ਕੇ ਲਖਾਵਨ ਜੀ ॥ ਏ
 ਨ ਰਾਵਨ ਤਤੁ ਸੋਧਾ ॥ ਲਜਾਤ ਕਹੈ ਗੋ ॥ ੩੭ ॥ ॥ ਏਹ
 ॥ ਏਹੁ ਜਟਾਉ ਕੇ ਏ ਏਉ ਕੀ ਜਧ ਸੈ ਧਨ ਮੋ ॥ ਮਨ ਸੋਝਤੁ

ਗੋਸਿਯਕੇ ਬਿਛੁਰੇ ਮਨ ਕੇ ਸੁਖ ਜੇ ਸਬ ਸੁਕ ਗਏ ਦੁਖ
 ਹੋਤ ਹਰੇ ॥ ਜਾਹਿਰੀ ਛਲੰਗੁਰ ਬਡੇ ਕਾਪਿ ਹੈਂ ਤਹਿ ਕੀਦਰ
 ਅਦਰ ਜਾਇ ਪਰੇ ॥ ਤਹਿ ਫੂਲ ਕੇ ਬਾਗ ਮੇ ਭਾਗ ਭਰੇ
 ਅਨੁਰਾਗ ਰਤੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਖਰੇ ॥ ੩੮ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁੰ ॥
 ॥ ਦੇਹ ਧਰੇ ਮਾਨੇ ਰਤਿ ਕੀਤ ਸੰਗ ਲੈ ਬਸੀਤ ਡੋਲਤ ਅਕੇ
 ਲੇ ਬਲ ਜੱਯੈ ਐਸੀ ਚਾਲ ਕੇ ॥ ਕਿਧੋ ਏਈ ਪੁਰਨ ਅਨੰ
 ਤ ਕਾਵਿਰਾਮ ਕਹਿ ਕਿਧੋ ਰਾਜ ਹੰਸ ਛੁਟੇ ਮਾਨ ਸਰਤਾਲ
 ਕੇ ॥ ਤਾਪ ਸੀਕੋ ਭੇਖ ਕੀਏ ਰਾਮ ਰੂਪ ਵੰਤ ਕਿ ਮੁਕਤਿ ਫ
 ਲ ਦੇਉ ਤੂਟੇ ਪੁੰਨ ਤਰੁ ਡਾਲ ਕੇ ॥ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਦੇਖ ਕਹਯੋ
 ਅਜਿਨੀ ਕੇ ਪੂਤ ਕਿ ਸੁਪੂਤ ਕਾਹੁ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਿ ਕਾਲ ਬ
 ਲੀ ਬਾਲ ਕੇ ॥ ੩੯ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਲਛਮਨ ਸੰ
 ਗ ਬੂਝੈ ਕਮਲ ਕਦੀ ਬਕਹੁ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਕਾਨ ਨਿਤਰ
 ਕੁਲੀ ਕਨਕ ਕੀ ॥ ਚੰਦ ਸੁਖੀ ਪਿਕ ਬੈਨੀ ਸੁਦਰ ਕੁਰੇ
 ਗਨੈਨੀ ਕਦਲੀ ॥ ਸੀ ਜੰਘ ਕਟ ਕੇ ਹਾਰਿ ਤਨਕ ਕੀ ॥ ਸੀ
 ਫਲ ਅਰਜ ਹੈ ਮਨੋਜ ਤੀਅ ਫਾਰੇ ਛਬ ਦੇਹ ਅਹਿ ਫੇ
 ਸ ਭੋਹ ਉਪਮਾ ਧਨਕ ਕੀ ॥ ਕੇਤਕੀ ਚੰਬੇ ਲੀ ਗਾਇ
 ਬੋਲ ਹੈ ॥ ਏਕੇ ਲੀ ਕਉ ਸੰਗ ਨ ਸਹੇ ਲੀ ਦੇਖੀ ਜਾਨਕੀ
 ਜਨਕ ਕੀ ॥ ੪੦ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਬਨ ਕੇ ਕੁੰਦ ਗਤੇ
 ਮਹਾਂ ਕੁੰਦ ਗ ਕੀਨੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਸੁਖ ਦੇਨੀ ਸੀ ਅਕਹੁ

ਸੋਧ ਆਇਏ ਦਾ ਕਰੋ ਪਿਕ ਬੰਨ ਕਹੂੰ ਪਿਕ ਬੈਨੀ ਹੁਕੀ ਸੁ
 ਧਕੰਜ ਮੁਖੀ ਖੰਜੋਰੀ ਨੈਨਕੋ ਸਤਾਇਏ ॥ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਹੀਸ
 ਹੀਸ ਗਵਨੀ ਗਵਨ ਕੀਨੋ ਪੈਨ ਅਗਿ ਬਾਸ ਨੈਕ ਇਤਹੁ
 ਪਠਾਇਏ ॥ ਰੰਪਕ ਬਰਨ ਕਹੂੰ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਰੰਪਕ ਕਈ
 ਬ ਬਨ ਆਜ ਅਬ ਜਾਨਕੀ ਬਤਾਇਏ ॥ ੪੧ ॥ ॥ ਏ
 ਹਰਾ ॥ ॥ ਦੇਖਤ ਬਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੁਖੀ ਮਤਿ ਗਤਿ ਰ
 ਜ ਮਨ ਰਾਮਾਨਾ ॥ ਬਿਕਲ ਬਚਨ ਸੁਨ ਰਾਮ ਕੋ ਬੋਲੇ ਸੀ
 ਹਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੪੨ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕਿਤਕ ਇਵ ਸਾ
 ਹੁਤੇ ਸਕੋਨ ਬੰਸ ਪ੍ਰਗਟੇ ਏਉ ॥ ਕੈ ਤੁਮ ਬਰਨ ਸੁਰੇ ਸਨ
 ਰ ਬਿਯੋਗੀ ਬਨ ਫਿਰੇ ॥ ੪੩ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸੁਰਜ
 ਤੇਰ ਪੁਬੀ ਸਕਰੈ ਜਗਤਾ ਕੁਲ ਮੇਂ ਪੁਰ ਅਧਰ ਹਾਂਗੀ
 ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਪਿਤਾ ਪਾਠਏ ਬਨ ਰਾਜ ਧਰਮੇ ਲਖੁ ਬੀ
 ਰ ਕੀ ਬਾਂਹੀ ॥ ਕਾਨਨ ਮੈਂ ਤਿਯ ਸੰਗ ਹੁਤੀ ਸੁਹਰੀ ॥ ਕਿਨ
 ਹੁੰ ਹਮ ਮੈਂ ਬਿਲਖਾਂਹੀ ॥ ਬਾਤ ਹੁਤੀ ਸੁਕਹੀ ਤੁਮ ਮੈਂ ਅ
 ਰ ਮੋਹਿ ਕਛੂਕ ਰਹੀ ਸੁਧਨਾਹੀ ॥ ੪੪ ॥ ॥ ਕਵਿਤਾ ॥
 ॥ ਪਾਠੇ ਲਛਮਨ ਕਹੀ ਬਾਤ ਸਮਝਾਇ ਸਬ ਏਈ ਰਾਮ
 ਸਿਵ ਸਨਕਾਇ ਮਿਲ ਗਾਏਹੈ ॥ ਏਈ ਰਖੁ ਨਾਥ ਤੀਨੋ
 ਲੋਕਨ ਕੇ ਨਾਥ ਕਪਿਛੀ ਰਨਿਧਿ ਜਾਚੇ ਬਿਧਿ ਤਾਂਤੇ ਛਿ
 ਤ ਆਏਹੈ ॥ ਸੁਰਨ ਕੇ ਸੁਰਏਉ ਪੂਰਨ ਹੈ ਰਾਮ ਚੰਦ ਮ
 ਪਿਥਵੀ ਪਰ

ਭੇਅੰਧਿਕਾਰ ਅਰਕਦਰ ਪਠਾਏਹੈਂ। ਤੁਰਕਾਨਿ ਪਾਤੁ
ਖਰਦੁ ਖਨਕੇ ਪਾਤੀ ਅਭਰਾਵਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਕੋਚਰਨ
ਪਲਾਏਹੈਂ॥੪੫॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਹਮਤਿ ਨਾਪੁਕੀਸ
^{ਫੇਰੇ}
ਬਥਾਤ ਕਹੀ ਤੁਮਸੇ ਤੁਮਹੂੰਹਮ ਸੋਨਕਹੈ ਕਪਿਕਸੇ
ਸਕੁਤਾਤ ਫੁਰਾਤ ਸੇਹੋ ਕਿਹਕਾਰਨ ਤੇਇਹ ਭਾਂਤੁਲੇ
^{ਸੰਗਏਹੋ}
ਮੇਰੇਨਾਉਹਨੁਕਪਿ ਰਾਜ ਸੁਰੀਦਾਰਿ ਅੰਨਮਿਲਾ
ਉਨੇਬਾਹਰਾਹੈ ਅੰਨਬੀਰਾਛਿਨਾਇ ਲਈਤੀਅਰਜ
ਗਰੀਬਨਿਵਜਹੈਲਾਜਬੋਹੈ॥੪੬॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥
ਦੇਖਤਸੀਰਘੁਬੀਰਕੇਰੂਪ ਬਨੀਕਛੁਪੀਤਹਨੁਨਿ
ਯਐਸੀ॥ਪਕਿਜੁਫੋਰਨਜਮੇਪਨਮੋਰਨਚੰਦਚੰਦ
^{ਕਦਲ} ^{ਬਦਲ}
ਰਨਹੂੰਨਹਦੈਸੀ॥ਕਾਮਭਸੇਤਹਿਭੂਮਿਅਨਤਹਿਕੀ
ਤਹਿਨਾਰਿਪਾਤਿਬੁਝਤੈਸੀ॥ਪਾਇਗਾਰੇਰਘੁਰਾਇ
^{ਸੇਸਨਾਗ}
ਕੇਧਾਇਉਠਾਇਕੇਅਕਿਭਰੇਬਿਧੇਜੈਸੀ॥੪੭॥
ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਆਪਾਮਿਲੇਭਲੀਭਾਂਤਿਹਨੁਪੁਨਰਾ
ਮਾਰਿਅਨ ਸੁਰੀਦਮਿਲਾਏ॥ਨਾਰੇਦਿਯੋਗਬੁਝੇ
ਦੁਹੰਚਰਕਹੈਸੁਨਕੈਬਹੁਤੇਪਛੁਤਾਏ॥ਬਾਲੀਕੀਸ
ਚਕਹੀਰਘੁਬੀਰਹਿਛੇਦਨਕੈਤਰੁਸਾਤਬਤਾਏ॥
^{ਮੰਤ}
ਭੁਲਗਐਅਪਨੋਦਖਤਾਛਿਨਬਾਨਰਕੇਦੁਖਨੈਸ
ਬਹਾਏ॥੪੮॥ ॥ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ਸੀਰਘੁਬੀਰਕਹ

ਯੇ ਸਤੁ ਜੋ ਗਮ ਸੀ ਅਵੇ ਸੋ ਪ ਕਹੁ ਨਹਿ ਪਾਇਚਾ ਧੁੰਡੁ ਵਿ ੧੦੫
 ਰੇ ਗਿਰ ਕਰਨ ਬੇਹਤ ਦੁਖ ਭੋਜਨੁ ਦਿਸਦਾਇਤਾ ਗੀ
 ਸੁਜਟਾਉ ਕਹੀ ਬੇਨ ਧੈਨਨ ਧੈਨਨ ਸੋ ਨਰੁ ਚਰ ਬਤਾਇਚਾ
 ਜੋ ਸੁਨ ਕੈ ਹਨੁ ਮਨ ਉਠੈ ਕਰ ਜੋਰ ਦੁਇ ਸਿਰਨਾਇ ਸੁਨਾਯੋ
 ॥੪੮॥ ॥ ਸੋਧਾ ॥ ॥ ਇਕ ਕਈ ਨਿਯੋ ਬਾਰ ਕੈ ਵਰ ਬ
 ਰੀ ਸੁਕ ਸਰ ਉਸਾ ਸੁਖ ਪਾਈ ਜੀਹ ਨਿਸ ਚਰ ਕੈ ਅੰਗਾ
 ਜੋ ਮੁਖਰ ਹ ਮਨ ਸਾਜਿ ਕੀਉ ਸਿ ਅਗੀ ਧੁਖ ਨ ਰਾਹਤ
 ਰਾਮ ਪੁਕਾਰਤ ਆਵਤ ਮੰਗਾ ਬਿਦਾਵਤੁ ਰਾਗੀ ॥੪੯॥ ਸਾਥਿ
 ਆ ਸੁਨ ਕੈ ਕਪਿ ਪਦੀ ਹ ਪੁਨਾ ਲਕਹੀ ਵਹਿ ਨਾਰੇ ਹਮਾਰੀ
 ॥੫੦॥ ॥ ਸੋਧਾ ॥ ॥ ਕੰਕਨ ਕੁੰਡਲ ਟੀਕੁ ਸੁ ਬੈਸਰ
 ਕੰ ਸਿਰੀ ਨਨ ਕੰਚਨ ਠੀਨਾ ਸਮੁੰਦਲ ਰੀ ਸਿਰ ਫੂਲ ਬ
 ਰਾ ਕਾਟਿ ਕਿਕਨ ਧੁਪਰ ਝਾਝ ਨਵੀਨਾ ਪਾਇਲ ਰਾਹ ਉਤਾ
 ਨਿ ਸੋ ਕਛੁ ਜੇ ਹਨੁ ਮਨ ਸਕੀ ਤਬ ਬੀਨੀ ਭੂਤਲ ਰਾਹ ਰ
 ਠੀ ਸਿਧ ਜੇ ਮਾਹਿ ਭੂਖਨ ਕੋ ਤੋਈ ਭੂਖਨ ਦੀਨਾ ॥੫੧॥
 ਸੋਧਾ ॥ ॥ ਦੇਖਾ ਬਿਖਾਵ ਕੀ ਚਰ ਪੁਬੀਰ ਲਗਾਇ ਲਿ
 ਏ ਛਾਤਿ ਆ ਪਛੁਤਾਹੀ ਬਾਰਿ ਭਰੇ ਵਿਗਾਯੋ ਛਾਬੈ ਜਨ
 ਮੀਨ ਸਰੋਵਰ ਮੇ ਬੁਲਕਾਹੀ ਜਾਨ ਕੀ ਅੰਗਨ ਤੇ ਬਿਛੁ
 ਰੇ ਮਨੇ ਮੁਕੁ ਭੁਏ ਕਹਿਯੋ ਬਿਲਖਾਹੀ ਬੀਰ ਬਿਰਾਰ ਰ
 ਹੋ ਤੁਮਹੂੰ ਸਿਧ ਕੇਏ ਟੀ ਭੂਖਨ ਹੋਹਿ ਕਿਨਾਹੀ ॥੫੨॥

੧੦੬ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੋ ਸੁਖ ਨਾ ਵਿਸੇਸੁ ॥ ਤੇ ਸੁਖੁ

ਨ ਜਾਨਤ ਹੋ ਬੀਰ ਪਾਇ ਛੁਵੇਰ ਪੁਰਾਇ ਕੋ ॥ ਹਾਥ ਜੋ ਨਿਰ
ਰੈ ਨੈਨ ਟੂਟੀ ਓਹ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਕੰਕਨ ਨ ਦੇਖੇ ਬੋਲ ਕਹੋ ਸਤ
ਗੁਣਿ ਕੋ ॥ ਪਾਇਨ ਕੇ ਪਰ ਬੇਕੋ ਜਾਤੋ ਦਾਸ ਲਛਮਨ ਯਾਂ

ਤੇ ਪਹਿਚਾਨਤ ਹੋ ਰੂਖ ਨ ਜੇ ਪਾਇ ਕੋ ॥ ਬਿਛੁਆ ਹੈ ਏਈ
ਅਰਝਾਂ ਝਰ ਹੈ ਏਈ ਜੁਗਨੁ ਪਰ ਹੈ ਤੇਈ ਰਾਮ ਜਾਨਤ
ਜੁਗਾਇ ਕੋ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਨਾਰਿ ਬਿਰਹਿ ਦੇਉ

ਦੁਖੀ ਉਤ ਕਪਿ ॥ ਇਤ ਰਾਖੁ ਬੀਰਾ ॥ ਬਿਨ ਉਪਾਇ ਦੁਖ ਕ
ਯੋ ਟਰੈ ਅਭਿਮਾਰਨ ਰਨ ਧੀਰਾ ॥ ੫੪ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥

॥ ਭੂਤਲ ਬਾਲ ਪਛਾਰ ਸਪਤ ਭਾਲ ਭੇਦਨ ਕਹੀ ॥ ਕਪਿ
ਪਾਤਿ ਮਿਲਵਹੁ ਨਾਰਿ ਹਨੂ ਮਾਨ ਸਾਰੀ ਕਹੀ ॥ ੫੫ ॥

॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦੀਨੇ ਦੁਖ ਭਾਰੇ ਇਹ ਬਾਲ ਮਾਰ ਭਾਰੇ ਸ
ਭਿ ਅਤਿ ਹੀ ਸੰਘਾਰੇ ਹਾਥ ਲਗੇ ਰਿਖਿ ਸਾਪ ਕੋ ॥ ਰਾਜ
ਛੀਨ ਲੀਨੋ ਬਿਨ ਨਾਰਿ ਕਪਿ ਰਾਜ ਕੀਨੋ ਰਾਮ ਕੇ ਚਲਾਏ
ਦਾਮ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਨਾ ਪਕੇ ॥ ਸੋਈ ਰਾਮ ਕੀ ਜੈ ਤਾਰਿ ਮਾਰਿ
ਸੁਖ ਦੀਜੈ ਜਸ ਲੀਜੈ ਬਲ ਜੰਯੈ ॥ ਮਬਰਨ ਪਰਤਾਪ
ਕੋ ॥ ਮਾਫਤ ਭਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹਾਂ ਪਯੈ ਤੇ ਸੋ ਹਨੂ ਮਾਨ ਕਹੈ
ਜਾਨਤ ਹੋ ਬੀਤੇ ਦਿਨ ਪਾਪ ਕੋ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥

॥ ਪਾਛੇ ਸੀ ਅਸੋ ਧਕੋ ਪਟਮੋ ਹਨੂ ਵੀਤ ਨਲ ਨੀਲ ਜਾਮ

ੲੳ ਬੋਲ ਕੀਨੋ ਨ ਛੁਟ ਮੋਕੋ ਯਾਹਿ ਜੁ ਸੁਰੀਏ ਢਿਗੁ ਪਾ ੧੦੭

ਇਨ ਕੇ ਠਾਢੇ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਹੁਤੇ ਬਾਨਰ ਅਠਾਰਹ ਪਦਮ ਕੋ

ਏਕ ਬਿਨ ਬਾਲੀ ਯਾਂ ਕੋ ਜੀਤੈ ਨ ਕਪਾਲੀ ਯਾਹਿ ਅੰਸ ਅੰ

ਸਮਾਲੀ ਕੋ ਦਲ ਯਾਂ ਇੰਦੁ ਜਮ ਕੋ ਸੇਈ ਮਾਰ ਲੀਜੈ

ਯਾਂ ਕੋ ਰਾਜ ਯਾਹਿ ਦੀਜੈ ਆਜ ਰਾਵਰੇ ਭਰੇ ਸੇਤਾ ਸੇਕਰੇ

ਏਕ ਪਾਮ ਕੋ ॥੫੧॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਧ੍ਵੰਗ ਏਕ੍ਰਿਪਾ

ਲ ਸੁਨੇ ਬਚਨ ਰਸਾਲ ਚਲੇ ਸਾਤ ਤਾਲ ਭੇਦਨ ਸੁਰੀਏ

ਹਿ ਲਟਾਇ ਕੋ ਕਪਿਹੂ ਬਿਚਾਰੀ ਕਪਿ ਮਾਰ ਲਾਉਨ

ਗੀਕਿਯੋ ਜੁਝ ਮਰੇ ਰਾਮ ਆਗੇ ਪਨੇ ਪਾਇ ਖਾਇ ਕੋ

ਕਯੋ ਰਪੁ ਬੀਰਤੁ ਮਦੇ ਉਕਾਪਿ ਏਕ ਰੂਪ ਕੈ ਸੇ ਪਾਹਿ ਚ

ਨੇ ਤਾਂ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਕੋ ॥ ਟੀਕੋ ਕੀਨੋ ਭਾਲ ਗਾਰੇ ਲ

ਲ ਫੂਲ ਮਾਲ ਕਯੋ ਜੀਤ ਅਰ ਪੌਢ ਪਾਛੇ ਪਲਕਾ

ਬਿਛਾਇ ਕੋ ॥੫੨॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਕਹੀ ਲਛਮੂ ਬ

ਤਸਾਤ ਨ ਕੀ ਸੁਨ ਬੀਰ ਧੋਧੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਜੁ ਕੋ

ਬਲ ਮੇ ॥ ਏਕ ਹੀ ਜੇ ਬਾਨ ਏਕੋ ਬਾਰ ਸਾਤੇ ਤਰੁ ਬੇਧੈ ਨੇ

ਕ ਰੂਕ ਗਏ ਤੇਈ ਮਾਰੈ ਤਾਂ ਹਿ ਪੱਲ ਮੇ ॥ ਰਾਮ ਮੁਸਕਾਨੇ

ਸਮਾਚਾਰ ਮੈਨ ਜਾਨੈ ਅਬ ਬਚਨ ਬਿਕਾਨੇ ਜਗ ਜੀ ਬੇ

ਈ ਮਹਲ ਮੇ ॥ ਤੀਰ ਕਾਢੁ ਤਬ ਹੀ ਧਨੁ ਧਮੁ ਖਦੀ ਨੇ ਤ

ਹਾਂ ਜਾਇ ਨਿਜ ਕਾਨੇ ਚਾਲ ਪਰੀ ਬਾਲ ਦਲ ਮੇ ॥੫੩॥

॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥
ਤੁਹਾਨੀ ਗੰਭੀਰ ਸਾਜੀ ॥ ਸੀ ਅਇਨ ਸੁਪਨੇ ਪਰ ਨਾਹਿ
ਜੇ ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਮੈਨ ਦਿਖਾਯੋ ॥ ਅੰਗ ਸਹੀ ਭ੍ਰਿਗੁ ਨੇ
ਨਕੇ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨਹਿ ਰਖੈ ਬੋਲ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਤੇ ਜਾਹਿ ਬਾ
ਤੁਪਤਾਲ ਧਮੈ ॥ ਇਨ ਤਾਲਨ ਭੇਦ ਸੁਖੈ ਚੰਚਲ ਯੋ ॥ ੬੦ ॥
॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸਾਡੇ ਸਿਧ ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਰਿਖੈ
ਸੁਸੇਕ ਸਾਡੇ ਗੰਢਿ ਘੇਰੇ ਬੋਰੇ ਦੇਖੈ ਨ ਭੁਰਾ ਭੁਰੇ ॥ ਸਾਡੇ
ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਈਤ ਕਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਈਕਰਤ ਮੋਰ ਸਾਡੇ ਮੰਤਰ ਰਤ
ਇਨ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਨ ਗਾਭੁ ਮੈ ॥ ਸਾਡੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜੀਵ ਬੁਰਾ ਭਾਇ
ਉਠੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਾਡੇ ਸੁਰਗਾਇ ਗਾਇ ਰੇ ਤਾਇਨ ਗਾਭੁ ਮੈ
ਸਾਡੇ ਪਤਾਲ ਕਾਲ ਸਬਦ ਕਵਾਲ ਰਾਮ ਭੇਦੇ ਸਾਡੇ
ਤਾਲ ਰਾਲ ਪਰੀ ਸਾਡੇ ਸਾਡੇ ਮੈ ॥ ੬੧ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
॥ ਫੂਲੇ ਕਪਿਰਾਇ ਚਿਰ ਆਨੰਦ ਨ ਮਾਇ ਰਘੁਰਾਇ ਪਾਇ
ਭੁਇਕਰ ਜੋਗ ਸਿਰਨ ਯੋਗ ॥ ਬੋਲ ਮੋਹਨੀ ਮਨ ਏਈ ਬਾਲੀ ਕੇ ਸਿ
ਦਾਨ ਕਾਲ ਜਾਨਤ ਸੁਗੰਧ ਰਾਜ ਆਜੁ ਹੀ ਤੇ ਪਾਯੋ ਹੈ
ਚੋਕੇ ਉਤ ਬਾਲੀ ਅਸਮਾਲੀ ਕਿਕ ਪਾਲੀ ਕੋਊ ਲੋਕ
ਪਾਲੀ ਭੂਮਿ ਰਾਜ ਦੇਖ ਬੋਕੇ ਆਯੋ ਹੈ ॥ ਦੁਤ ਕਹੀ ਬਾਤੁ ਜ
ਟਾਂ ਮੂੰਡ ਫਾਰ ਗਾਭੁ ਮੈ ॥ ਸੇ ਬੀਰ ਜੁਗ ਮੈ ਗਜੇਰ ਬੀਰ ਹਿ
ਜਨਾਯੋ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥

ਲ ਪਰੀ ਅਬ ਜਾਨਤ ਕਾਲਕੀ ਬਾਤ ਨਜੀਕੀ॥ ਅੰਗ ਨਿ ੧੦੮
 ਤੇ ਭੁਟ ਭੰਡ ਪਾਨੇ ਸਭ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਛਾਇ ਦੇਖਤ ਠੀਕੀ॥ ਭੇ
 ੨ ਚਲ ਮੇ ਸੁਤ ਭੋਨ ਤੰਗ ਰਹਿ ਦੇਖਤ ਹੀ ਭੁਜ ਸਿਧ ਪਤੀ
 ਕੀ॥ ਬਾਤਿ ਕਹੈ ਅਬ ਕੇ ਰਨ ਮੈ ਅਪਨੀ ਕਛੁ ਬਾਤ ਨ ਦੇ
 ਖਤ ਨੀਕੀ॥ ੬੩॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਆਨ ਗਾਹ ਮੇ ਨਿਜ
 ਬੀਰ ਬਲੀ ਰਿਸ ਜਾਹੁ ਕਹਾਂ ਅਬ ਤੇ ਹਿ ਪਛਰਾਂ॥ ਤੂੰ ਇਨ
 ਕੈ ਬਲ ਕੁਦਤ ਹੈ ਏਈ ਆਇ ਲਹੈ॥ ਇਨ ਤੇ ਨਹਿ ਹੋਰਾਂ॥ ਬੀ
 ਰ ਜੁਰੇ ਰਖੁ ਧੀਰ ਕਹੀ ਅਬ ਮਾਰ ਸੁਗੀਦ ਹੋ ਤੋ ਹਿ ਪਰ
 ਰੋ॥ ਹੀਨ ਭੁਯੇ ਬਲ ਬੋਲ ਉਠੇ ਅਬ ਹੋ ਦੁਹੁ ਭਾਤ ਨ ਰਾ
 ਮ ਸਭ ਹੋ॥ ੬੪॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਦੁਰਹੁ ਤੇ ਦੇਉ ਬੀਰ
 ਨ ਕੇ ਰਨ ਦੇਖਤ ਬੀਰ ਸੁਗੀਦ ਕੀ ਦੁਹਾ॥ ਸੀਰ ਘੁਬੀ
 ਰ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨਿਗਾਹਿ ਕੈ ਦਾਰਤ ਕੰਕਨ ਕੁੰਡਲ ਹਾਰਾ॥ ਅ
 ਜਹੀ ਤੇ ਪਾਤਿ ਸੋਰਤਿ ਹੈ ਇਤ ਤੇ ਉਤ ਦੁਲਤ ਡੋਲਤ ਤੇ
 ॥ ਜੋ ਸਾਖਿ ਬਾਲੀ ਕੀ ਜੀਤਿ ਸੁਨੇ ਨਿਜ ਪਾਨ ਕਰੇ ਜੈ ਸੇ
 ਗਾ ਕੋ ਪਾਗਾ॥ ੬੫॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਬੀਰ ਹਿ ਨਿਕਾਰ
 ਦੀਨੋ ਮੇਹਿ ਛੀਨ ਲੀਨੋ ਇਨ ਨੀਤ ਗੀਤ ਛਾਡੁ ਸਭ ਕਰੀ ਜੋ
 ਅਨੀਤ ਹੈ॥ ਮੁਝ ਤੇ ਬਿਸਾਰ ਰਾਮ ਤਪੈ ਜੈ ਸੇ ਜੇਠ ਘਾਮ
 ਕੀਨੋ ਅਭ ਮਾਨ ਬੰਦ ਬੂਝੇ ਮੇ ਸੀ ਬੀਤ ਹੈ॥ ਭੋਰਹੀ ਧਰਮ
 ਬਾਤ ਬੋਲੇ ਉਤ ਪਾਤ ਆਜ ਪਾਪੀ ਬਲੀ ਜੀਤਿ ਸਦੀ

ਬਡੀ ਬਿਪਰੀਤ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਗਾਇ ਗਾਇ ਰਘੁ ਗਾਇ ਸੇ ਸਹ
 ਇ ਪਤਿ ਅੰਜਨੋ ਨਜੀਤ ਹੈ ਤੋ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜੀਤ ਹੈ॥ ੬੬
 ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਤੋਲ ਗਸੀਰਘੁ ਬੀਰ ਸੁਰਗੀ ਕੋ ਪਛ
 ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਛ ਸੰਘਾਰਕੇ ਅੰਜਨੋ ਛਤੀ ਅੰਚੁ ਕੂਦਤ
 ਹੋ ਸੋਈ ਏਕ ਹੀ ਬਾਨਧਰਾ ਪਰ ਭਾਰਕੇ। ਪੋ ਨਰਕੇ ਜੰਮੇ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਬੜੇ ਕਦਲੀਤਰੁ ਮੂਲ ਸਮੂਲ ਉਖਾਰਕੇ ਜੀਤ
 ਉਤਾਇਲ ਸੋ। ਇਕ ਬਾਨਰ ਏਕ ਪਾਕੀ ਕੁ ਘਾਇਲ ਹ
 ਕੇ॥ ੬੭ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਜੀਤ ਸੁਰਗੀ
 ਵਰਘੁ ਪਤਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪਤੋ। ਕਟੀ ਪਰਮਵਖਸੀਰ
 ਰਾਮ ਰਾਜ ਬਸ ਸੁਖ ਲਹੇ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਕਪਿ ਪਤਿ ਕਾਮ ਸਦਾਰ ਬਾਲੀ ਅਧ ਸਸਕਤ ਪਰ
 ਯੋ॥ ਤਬ ਤਾਹੀ ਕੀ ਨਾਰਿ ਰਘੁ ਪਤਿ ਸੋ। ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ॥
 ੬੯ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਬਾਲ ਬੜੇ ਬਲਵੰਤ ਬਲਾਇਲ
 ਯੋ ਮਾਰਕਰੀ ਮੁਕਤਾਹਲ ਲੇਹੀ॥ ਮਾਸਕੇ ਕਾਜ ਸਦਾ
 ਸਮਿਰਾਵਲ ਪੇਰਹਨੀ ਮਿਲ ਮਾਰਤ ਜੇਹੀ॥ ਕੇਹਦਿ
 ਕੇਹਤਿ ਤੋਲ ਭੁਜਾ ਬਲਗਾਜ ਅਨੀਤ ਬਡੀ ਅਬਏਹੀ
 ॥ ਬਾਨਰ ਬਿਧਿ ਤਿਹੀ ਗਿਨਤੀ। ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਬਾਲਕੀ ਬ
 ਲ ਸਨੇਹੀ॥ ੭੦ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਜੋਯਹਿ ਕਾਮਹੁ ਤੋ
 ਸੁਨ ਰਾਖਵਰਾਹਤ ਹੋ ਭੁਮਰਾਵਨ ਮਾਰਕੇ॥ ਮਾਰੇਹੀ

ਕਮੇ ਨਕਹੀ ਸਮਝਾਇ ਤੈ ਬਾਲ ਸੋ ਬਾਨਰ ਬਾਦ ਬਿਦਰਮੇ ^{ਇਅਰਬ}
॥ ਦੇਖ ਲੀਯੋ ਨਤੁ ਜਾ ਬਲ ਨਾਹਿ ਕੋ ਨੈਕ ਬਲੀ ਤੁਮਹੂੰ ਨਪ
ਚਾਕੋ ਭਾਹੀ ਕੇ ਜੀਤ ਬੇਕੋ ^{ਪਤੀ} ਹਨੂ ਬਾਲਕ ਅੰਗ ਸੁਗੀਦ ਸੋ
ਤੀਰ ਬਿਚਾਰਮੋ ॥੧੧॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੰਕੋ ਲਮ
ਇ ਪੁਤ ਪਾਇਨ ਮਿਲਾਇ ਲੰਕ ਰਾਇ ਸੋ ਤਿਹਾਰੋ ਰੇਤੁ ਨੈ
ਕਹੂੰ ਨ ਤੋਰਤੋ ॥ ਆਪਨ ਨ ਜਾਤੇ ਸਿੰਘ ਸਮਾਰ ਸੋ ਨ ਨਾਤੋ
ਜੇ ਸੇ ਬਤ ਸੁਨੈ ਤੁਮੇ ਭੇਟ ਭੇਟ ਦੈ ਨਿਰੋਫਤੋ ॥ ਮੋਰ ਜੇ ਤਿਹ
ਰੇ ਜੀਅ ਮਾਰ ਬੇਕੀ ਹੁਤੀ ਰਿਸ ਏਕ ਹਾਕ ਦੇ ਸੁਜਲ ਨਿ ^{ਖੁਸਮਦ}
ਧਿ ਮਾਹਿ ਬੋਰਤੋ ॥ ਬੀਸੁ ਅਸਿ ਮਾਲੀ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਮੇ ਨ ^{ਸਮੁਦ੍ਰਿ}
ਪਾਲੀ ਨਾਹਿ ਬਾਲੀ ਤਾਕੇ ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਸੋ ਨਹੂੰ ਨ ਜੋਰਤੋ ॥
੧੨॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਦਾਰਿਦਰਿਯਾਇ ਏਕੋ ਪਾਰਸ ਪ
ਗਟ ਜੈ ਸੇ ਪਾਰਦ ਕੇ ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਸਿਧ ਬਤੀ ਬਾਹਕੋ ਜੈ ਸੇ
ਆਹਿ ਰਾਜਨ ਕੋ ਅਜ ਖਗਰਾਜ ਰਾਜਨ ਕੋ ਕੁਹੰਗ ਰਾਜ ਬੈਰ
ਗਵਿ ਛਾਹੁ ਕੋ ॥ ਸਿੰਧੁ ਕੇ ਕਸੂਤ ਜੈ ਸੇ ਘਟ ਪੁਤ ਤੈ ਸੋ ਹੁਤੋ ^{ਅਗਸੁ}
ਕੈ ਸੇ ਸਮਝਾਂ ਉਲੇਤ ਰੋ ਮਰੇ ਮਹਾਹੁ ਕੋ ॥ ਕਰੋ ਨ ਬਡਾਈ
ਰਾਮ ਰਾਵਰੀ ਦੁਹਾਈ ਤੈ ਸੇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਹਾਬਹੁਤੇ
ਨਾਹੁ ਕੋ ॥੧੩॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਨਾਰਿਕੇ ਛਿਨਾਇ ਨਾ ^{ਗਰਦਨ}
ਰਿਨੈ ਕੁਨ ਨਿਵਾਈ ਨਾ ਬਇਨ ਨ ਕੀ ਖਿਸੀ ਕੋ ਦੇਸ ਦੇਸ
ਰਈ ਅਤਹੈ ॥ ਰਾਜ ਰਾਜ ਗਮੇ ਰਨ ਸਾਮੁ ਹੇ ਨ ਭਯੋ ਮਾ

ਨੇ ਲਾਜ ਬੇਚਾਈ ਆਰੁ ਜੀ ਬੇ ਜੋਈ ਆਤਿ ਹੈ ਤੁਮ ਜ
 ਦਸੀ ਦਹੈ

ਬਾਪਾਇ ਤਬ ਹੀ ਰਚਾਇ ਲਾਏ ਰਾਮ ਨਾਉ ਨੈਕ ਕੀ

ਜੈ ਬੀਰੁ ਜੋ ਬਿਗੋਈ ਆਤਿ ਹੈ ਭੁਲੀ ਨ ਤੁਮੋਂ ਕੀ ਬਾਤੁ

ਕਰਹੋ ਸੋਕੀ ਬੁਰੀ ਭਯਾਹੁ ਸੋ ਜੋ ਕੀ ਤਾਕੀ ਚੋਕੀ ਸੋਈ

ਆਤਿ ਹੈ ॥੧੪॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋ ਛਾਡੁ ਵਿਸੇਤ

ਬਰਾਦਨ ਰੇ ਪਾਤਿ ਕਮੇ ਤਬ ਹੀ ਨ ਬਿਚਾਰੁ ਜੋ ਨਾ ਤੁਢਿਹ
 ਇਸਨਾਨ

ਯੇ ਲੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦੁ ਭੁਲ ਜਾਏ ਪਰ ਆਇ ਸੰਗ

ਦੋਯੋ ਅਗਿ ਦਕੇ ਪਲਾਨੁ ਤੁਝੁ ਆ ਕਰ ਬਾਪ ਕਈ ਦਿ
 ਭਰਨ

ਨ ਲਾਤ ਨ ਮਾਰੁ ਜੋ ਤਾਹੀ ਕੇ ਹੋਤ ਭੁਲੇ ਰਖੁ ਬੀਰ ਬਿਨ

ਅਪਰਾਧਾਹਿ ਬਾਲ ਸਿੰਘ ਰੁਖੋ ॥੧੫॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥

॥ ਜੀਵਤ ਹੋ ਜਗ ਮੈਂ ਜਸ ਸੋ ਬਲ ਸੋ ਪਾਤਿ ਪੋਰਖ ਪੁ

ਰ ਰਖੇ ਹੋ ਹਾਰ ਭਈ ਨ ਕਹੂੰ ਰਨ ਮੈਂ ਭਜ ਕੇ ਨਹਿ ਮੋਰ

ਕ ਸੰਗ ਰਾਖੇ ਹੋ ਨਾਰਿਨ ਬੀਦ ਕਰੀ ਕਬਹੂੰ ਗਿਰਕ

ਨ ਰਾਜ ਸਦਾ ਨਿਬਯੇ ਹੋ ਜੋ ਬਿਧਿ ਇਹ ਸੁਖ ਤੋਇ

ਦੀਏ ਤੇ ਸਰਾਮ ਕੇ ਹਾਥੁ ਤੇ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਹੋ ॥੧੬॥

ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਜੀਵਤ ਹੋ ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀ ਰਨ ਜੁਝੁ ਅਪੇ

ਸੁਰ ਲੋਕ ਗਾਏ ਪਾਤਿ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਨਰਹੈ ਬਿਧਿ ਲੋ ਪੁ

ਲਾਭ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤੁਮ ਰਾਮ ਹਏ ਅਬਿਪਰੀਤ ਬਡੀ ਹਮ ਕੇ

ਸੁਨਿ ਨਾਰਿਕੇ ਪਾਇਨ ਸੰਗ ਨ ਪ੍ਰਸਦੇ ਹੋ ਅਬਾਹਿ

ਪੁਤ ਸਮੇਤ ਸੁਨਾਹਿਕੀ ਛਾਹਿ ਬਿਨ ਪਰਧੀਨ ਭਏ॥੧੭॥
 ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਅਬੋਰੋਚਲੋ ਅਕਾਸ ਪਾਨ ਕਯੋ ਕਪਿ
 ਇਸੇ॥ ਛਾਹੋ ਜਸ ਤੁਮ ਪਾਸ ਪੁਨ ਤਸੇ ਖਿਤ ਕਪਿ ਕਯੋ॥
 ੧੮॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਨਾਰਿ ਛਿਨਾਇ ਦਯੋ ਦੁਖ ਮੋਹਿ ਤੂੰ
 ਬਾਨਰ ਕਯੋ ਤਬ ਹੀ ਨ ਬਿਚਾਰੋ॥ ਬਾਲ ਸੇ ਪਾਨ ਚਲੋ ਕ
 ਹਿ ਬਾਤ ਮਿਲੋ ਨਹਿ ਰਾਮ ਹਿ ਰੋ ਨ ਉਬਾਰੋ॥ ਜਾਹੁ ਨਹੀ
 ਮੁਹਿ ਔਰ ਬਡੇ ਦੁਖ ਦੇਖਹੁ ਰਾਘਵ ਨ ਮਾਉ ਸੰਤਾਰੋ॥
 ਬੀਰ ਹੁਤੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਹੁਤੇ ਨਲ ਨੀਲ ਹੁਤੇ ਘਟ ਮੋਹਿ ਨਿਹਾਰ
 ਯੋ॥੧੯॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਬਾਲ ਸੰਘਾਰ ਬਲੀ ਅਸਰ
 ਰਛੁਗਾਇ ਲੈ ਨਾਰਿ ਵਈ ਕਪਿ ਰਾਜੈ॥ ਆਨ ਸਤੈ ਭਟ ਪਾ
 ਇ ਪਰੇਤਿ ਨ ਮਧ ਸਿੰਘਾ ਜਨ ਰਾਮਾ ਬਿਰਾਜੈ॥ ਅਗਿਦ ਕੇ
 ਫਿਰ ਬਾਪ ਤਹੀ ਬਨ ਰਾਜ ਦੀਓ ਭਰਨੈ ਨ ਨ ਲਾਜੈ॥ ਬੈਰਛੁ
 ਛਾਇ ਮਿਲਾਇ ਸੁਗੀਵ ਹਿ ਬੋਲ ਉਤੇ ਰਘੁ ਬੀਰ ਸਦਾ ਜੈ॥
 ੨੦॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਔਧੋਕਹਾਂ ਨਿਜ ਦੇਸ ਨਰੋ ਸੋਕਹਾਂ
 ਪੁਤ ਕੋ ਬਨ ਬਾਸ ਪਠਾਵੈ॥ ਕਯੋ ਦਸ ਸੀਸ ਹਰੈ ਸਿਧ ਕੋ ਕ
 ਹਿ ਕੰਚਨ ਕੋ ਮਿਗ ਕੈ ਮੁਨਿ ਧਾਵੈ॥ ਕਯੋ ਸੁਤ ਪੋਨ ਸੇ ਪੀਤ
 ਬਨੈ ਰਘੁ ਬੀਰ ਕੋ ਪਾਂਇ ਸੁਗੀਵ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਬਾਲਿ ਮਰੈ
 ਕਪਿ ਰਾਜ ਕਰੈ ਅਸ ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋਨ ਬਨਾਵੈ॥੨੧॥
 ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਇਤ ਰਾਮ ਸੁਗੀਵ ਸੁਮੀਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧਿ

ਮੇਰ ਬਦਮੇ ਨਿਤ ਨੇਹੁ ਨਯੋ ॥ ਉਤ ਲੈ ਪਹੁਦਮੇ ਸਿਯਕੋ ਦਸ
 ਕੰਧ ਧਸਮੇ ਗਢ ਲੰਕ ਨਿਸੰਕ ਭੁਯੋ ॥ ਰਿਖਿ ਗੋਤ ਮਕੋ ਪ
 ਕਰਯੋ ਪਹਿਲੇ ਤਿਨ ਰਾਵਨ ਕੋ ਇਕ ਸਾਪ ਦਯੋ ॥ ਬਲ ਸੋ
 ਪਦ ਨਾਰਿ ਭੁਜੈ ਜਬ ਹੀ ਤਨ ਛਾਰ ਉਠੈ ਕਹਿ ਕੈ ਸੁ ਗਯੋ ॥ ੮
 ੨ ॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਸੋਈ ਤਾ ਰੁਰਤੇ ਰੁਰ ਪੈ ਜਿ ਅਮੈ ਨਸ
 ਕੈ ਛਾਇ ਸੋ ਬਲ ਸੋ ਕਬਹੀ ॥ ਜਬ ਕਾਮ ਕੋ ਭਾਉ ਧਰੈ ਮਨ
 ਮੈ ਤਬ ਅਗਿ ਜਰੈ ਵਿਨ ਜਯੋ ਤਬਹੀ ॥ ਸਿਯ ਰਾਮਾ ਬਿਨ
 ਸਿਵ ਸਕ੍ਰ ਨ ਪੁਜਤ ਸੋ ਜਗ ਜਾਨਤ ਹੈ ਸਬਹੀ ॥ ਜੈ ਸੇਰੀ
 ਗ ਚਲੀ ਧਸ ਪੁਰ ਬਕੋ ਫਿਰ ਪਛਮ ਕੋ ਨ ਬਹੀ ਕਬਹੀ ॥
 ੮੩ ॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਦਿਖਾਇ ਸਬੈ ਸਿ
 ਯ ਰਾਵਨ ਤੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਨਿਹੇਰੀ ॥ ਭੂਖਨ ਭੁੱਖ ਤੇ ਭਾਰਨ ਲੋ
 ਪਰ ਪਾਇ ਰਯੋ ਤਿਨ ਭੀ ਨ ਜੇਰੀ ॥ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪਿਅ
 ਰੂਪ ਰਚੀ ਕਵਿ ਰਾਮ ਤਿਨ ਰਵਿ ਕੀ ਛਾਇ ਬੋਚੀ ॥ ਛਾਡ
 ਸੀ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹਸੀ ਕੁਸੁਦੀ ਸਰਸੀ ਪਰ ਸੀ ਨ ਚਕੋਰੀ
 ॥ ੮੪ ॥ ॥ ਕਾਬਿਰੁ ॥ ॥ ਸੂਰਹੂੰ ਨ ਹੋਰੀ ਅੰਸੀ ਰਾਨੀ ਸ
 ਭ ਮੇਰੀ ਸੁਨ ਤੇ ਤੇਰੀ ਚੇਰੀ ਸਬ ਅੰਜਹੀ ਕਰਤ ਹੋ ॥
 ਦੇਵਨ ਕੀ ਬੇਟੀ ਪਟ ਰੂਪਹੂੰ ਲ ਪੇਟੀ ਰਤਿ ਲੇਟੀ ਜਿਨੇ ਦੇ
 ਖਮਾਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਧਰਤ ਹੋ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਸਮਾਨੀ ਤੇ ਤੇ ਮਹਿ
 ਮਾਨ ਜਾਨੀ ਕਛੁ ਅਪਨੀ ਬਿਗਨੀ ਤਾਂਤੇ ਅਧਿਕੈ ਜਹਤ

ਗਾਈਸੀਸਚਫੇਪੁਨਲੈਅਸੀਸਬਦੇਦੇਖਤੇਈਦਸਸੀ
ਸਨਸੋ^{ਸਿਟ}ਪਾਇਨਪਰਤੋਹੋ॥੮੫॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਜੈਸੇਅੰ
ਧਰੁਪਾਇਨਗਾਂਧਨਜੁਪਕੀਜਮੇਹੀਨਭੁਨੰਅਸਹੈਤੁ
ਪਜਲਪਾਨਕੀ॥ਮੁੰਕਜੈਸੇਗਾਨਬਿਨਗਾਂਧਰਾਂਪਬਾਨ
ਬਿਨਕਾਂਧਬਹਿਰੇਕੋ^{ਗੁੰਗਾ}ਅਸਹੈਨਚਾਗਤਨਕੀ॥ਚਾਂਡਿਕਜ
ਏਕਤਕਕੇਮੇਘਤੇਨਿਰਾਸਹੋਤਜਾਂਚਿਕਤਜਤਅਸ
ਕਿਰਪਨਕੇਦਾਨਕੀ॥ਕੋਠੋਸਮਝਾਉਤੇਹਿਕਹਾਲੋਬੁਤ
ਉਮੇਸੀਛਡੁਰਾਮਅਸਰਾਜਜਨਕਕੀਜਾਨਕੀ॥੮੬॥
॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਤੂਗਢਲੰਕਬਸੀਸੁਨਜਾਨਕੀਜਾਹਿ
ਨਿਸੰਫਹੈਦੇਵਨਦੇਖੋ॥ਮੇਰੁਰਤੇਰੁਰਪੇਸੁਰਰਾਜਨਸੇਵਤ
ਨੈਲਲਗਾਇਨਮੇਖੋ॥ਸੁਰਸਸੀਜਮਅੰਰਸਸੀਰਿਨਪ
ਵਤਨੀਰਬਿਨਪੰਗਪੇਖੋ॥ਸੇਵਤਪੌਰਸਬੈਜਬਏਤ
ਬਰਾਮਕਹੋਤਪਸੀਕਿਹਲੇਖੋ॥੮੭॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥
ਅਗਿਅਨੰਗਰਾਹੈਤੁਰਾਹੈਅਰਪਛਮਰੰਗਵਹੀਜੀਅ
ਆਵੈ॥ਸੀਤਲਆਗਕਹੈਕੋਉਸਚਰਾਹੈਮਿਰਗੋਦਲੈ
ਸਿਘਾਖਿਲਾਵੈ॥ਮੇਰੁਚਲੈਪੁਅਸੋਸੁਨਸੁੰਦਰਅੰਰਬ
ਸੀਤਸਮੀਰਜਗਾਵੈ॥ਹੋਇਬਡੀਬਿਪਰੀਤਿਸਬੈਪਰ
ਸੀਤਹਿਰਾਮਨਦੇਖਨਪਾਵੈ॥੮੮॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥
ਸੋਫਿਰਉਤਰਦੇਤਨਨੈਕੁਦਸਾਸਨਕੋਅਤਿਸੋਚਰੁਮੋਮ

ਨਮੋ ਕਹਿ ਤੈ। ਬਿਨ ਪੀਤ ਨਹੀ ਬਨ ਮੈਂ ਕਹਿ ਆਇ ਸਕੇ ਪਰ
 ਯੋ। ਕਹਿ ਰਾਖ ਸਨਾਰਿ ਅਪਾਵਨ ਤਾ ਭਰ ਪਾਵਨ ਕੋ ਤਿ
 ਰ ਸੰਗ ਗਯੋ। ਸੋ ਅਸੋ ਕ ਬਨੀ ਮਹਿ ਲੋਕ ਧਨੀ ਸਿਯ
 ਮਨਹੁ ਸੋ ਕਰੋ ਬੀਜ ਬੁਯੋ॥ ੮੮॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥
 ਦਾਤਿ ਨ ਕਾਵ ਬੁਰੀ ਸਤੁ ਭਾਂਤਿ ਭਰਾਵਨ ਕੇ। ਕਿਯੋ ਏਕਾ
 ਤੋਰੀ। ਯਾਹਿ ਚਬਾਹੁ ਬਿਲੰਬ ਕਹਾਂ ਇਨ ਲੋਕ ਪਤੀ ਸ
 ਗ ਡੀਠ ਨ ਜੋਗੀ॥ ਏ ਬਾਤਿ ਮਾ ਸੁਨ ਕੈ ਦਰੁ ਕੈ ਛਾਤਿ ਮਾ
 ਪਛਤਾਤ ਕਹੈ ਦਿਗ ਦੋਰੀ। ਬੈਨ ਦਿਨ ਪਿਯ ਰਾਮ ਬਿਸ
 ਜਿਯ ਸਾਚ। ਕਿਨਾ ਸਿਯ ਕੋ ਸਤੁ ਬੋਰੀ॥ ੮੯॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥
 ॥ ਜੀਤ ਸਰੇ ਸਮਹੇ ਸਕੇ ਪੁਤ ਗਨੇ ਸਕੇ ਵੀਤ ਉਪ
 ਰਾਇਯੋ। ਜੁ ਮਕੇ ਬਾਸਿ ਕੈ ਪੁਨ ਬਾਹਨਿ ਕੋ ਜਿਨ ਤੋਰਿ
 ਖਾਨ ਕੁਵਰੁ ਕਿਯੋ। ਦਸ ਮਹਿਨ ਲੋ ਜਿਨ ਦਾਨ ਦਿਯੋ ਸਿ
 ਵ ਲੋ। ਛਿਨ ਮਾਹਿ ਰਿਝਾਇ ਲਿਯੋ। ਸੋਈ ਰਾਵਨ ਪਾਇ
 ਰਾਯੋ ਗਹਿ ਤੈਂ ਨ ਉਠਾਇ ਦੁਹੂ ਕਰ ਮਾਨ ਦਿਯੋ॥ ੯੦॥
 ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਸੋ ਰੁਪਾਇ ਰਹੀ ਬਹੁ ਭਾਂਤਨ ਗੋਰ
 ਬਿਰੁਤਿ। ਦਿਖਾਇ ਰਹੀ। ਜਿਯ ਮੇ ਸਤੁ ਜਾਨ ਤਯੋ ਠਹੁਰ
 ਇਤ ਦੀਪਾਸੀ ਨ ਸਦੇਤ ਗਹੀ। ਯਹਿ ਪੁਰਬ ਪਛਮ
 ਉਤਰ ਯੋ। ਦਿਸ ਦਫ਼ਨ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਸਬਹੀ। ਰਹਿ ਰਾਮ
 ਨ ਕਹੁ ਏਕ ਛਿਨ ਨ ਲਨੀ। ਸਿਯ ਫੁਲਤ ਹੈ ਕਬਹੀ॥ ੯੧॥

ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਨਾਹਿ ਬਿਨਾ ਸਿਯ ਜੀ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਮੋਖ ॥ ੧੧੭

ਸੀਅ ਬਿਨ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਹੇਤ ਬਰੇ ਦੁਰੁ ਚਿਨ ਯੋ ਜੇਈ

ਹੁ ਤੁਮੈ ਕਾ ਵਿਰਾਮ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਜਮੇ ਛਾ ਬਿਛੀਨ ਸਜੀ॥ ਦਿਤੁ ਹੈ

ਨ ਬਿਭਾਵਰੀ ਸਾਵਰੀ ਦੇਹ ਬਨਾਵੈ॥ ਕਾਲ ਬਿਤੀ ਤਿਤੁ ਮੇ

ਇਹ ਗੀਤਿ ਸੁਕੋਪ ਸੁਗੀਵ ਹਿਰਾਮ ਬੁਲਾਵੈ॥ ੬੩॥

ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਲਾਇ ਕਥਾ ਨੁਕੁਦਾ॥

ਗੇਤੁਈ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਕੇ ਪਾਇ ਹਨੂ ਮਨ ਲਿਕਾ ਗਯੋ॥

੬੪॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤਿ ਬਾਨੀ ਬਧ ਪਰਮੇ

ਅਕਾ॥ ੫॥ ੪੧੨॥ ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਦੁਤ ਦੋਰਾ

ਇ ਸਮਝਾਇ ਲੈ ਲਵਾਇ ਆਇ ਕਾਲ ਇਤ ਬੀਚੇ

ਅਬ ਆਗੇ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕੋ ਰਾਜ ਤੁਮੈ ਪਾਯੋ ਬਾਨੀ ਸੁ

ਰਗ ਪਠਾਯੋ ਤੁਮੈ ਬਾਤ ਬੁਲ ਗਈ ਸੁਧ ਜੀਤਾ ਹੀ ਕੋ

ਇਕੋ॥ ਆਪ ਹੀ ਨ ਆਯੋ ਕੋ ਉਤਰ ਪਠਾਯੋ ਨਹੀ ਲ

ਯੋ ਹੈ॥ ਬਿਲੀ ਬੋਲ ਕੀਜੇ ਸਤ ਭਾਇਕੋ॥ ਸੋਇ ਸੁਤ ਜਾਮੁ

ਮਿਲੇ ਜਮੇ ਘਨ ਦਾਮ ਨੀ ਹੋ ਕਾਮ ਨੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਾਮ ਤੁ

ਲਯੋ ਰਪੁ ਰਾਇਕੋ॥ ੧॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਬਾਤ ਸੁਨੇ

ਕਾਪਿਰਾਇ ਰਹੇ ਚਕਰਾਜ ਸਮਾਜ॥ ਲਿਯੋ ਸੀਰਾ ਆਯੋ

ਦੇਖਤ ਹੀ ਮੁਸਕਾਇ॥ ਦਿਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੋਰ ਕੈ ਪਾਇ ਨਾਮੀ

ਸਫਹਾਯੋ॥ ਸੀਰਾ ਲੀਏ ਨਲ ਨੀਲ ਹਨੂ ਕਾਪਿਕੋ ਟਿਕੇ

ਕੋਟਿਕੁੰਡੁ ਮਿਲਾਯੋ॥ ਛਾਡੁ ਬਿਲੰਬੁ ਕਰਯੋ ਅਬਹੀ ਸਿ-
 ਯਸੇਧ ਜਟਾਉ ਕਹਾਂ ਹੈ ਬਤਾਯੋ॥ ੨॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥
 ਸੀਰਪੁ ਬੀਰ ਕਹੀ ਤੁਜਦੰਡੁ ਉਠਾਇ ਅਖੰਡੁ ਲਜਯੋ ਬ-
 ਠ ਸੈ॥ ਤੁਮ ਸੈ ਬਲਵੰਡੁ ਪਰੰਡੁ ਮਹਾਂ ਕਪਿਕੋ ^{ਇਵ} ਜੁਨਿ ਸਿ-
 ਦੇਈ ਕਧ ਸੈ॥ ਰਨ ਮੰਡੁ ਪਾਮੰਡੁ ਨ ਪਡਿ ਕਰੈ ਮੁਖ ਪੈ-
 ਜਬ ਸਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਲਸੈ॥ ਕਪਿਗਜ ਕਹੀ ਸੋਈ ਏਕ ^{ਬਹੁਤ}
 ਹਨੂ ਜੋ ਫਿਪਾ ਕਰ ਯਾਂਤ ਨ ਰਾਮ ਹਸੈ॥ ੩॥ ॥ ਕਾਬਿਤਾ॥
 ॥ ਹਨੂ ਪੁਤੁ ਸੇਵਕ ਨ ਨੋਤਨ ਹੈ ਨਾਥ ਯਾਹਿ ਅੰਜਨੀ ਕੋ ਪੁ-
 ਤੁ ਪੈ ਜਪੁਤ ਮਨ ਪੁਤ ਕੀ॥ ਚਢੇ ਰਨ ਰੋਖ ਪਕੇ ਤੂਤ ਸੇ-
 ਗਿਰਵੈ ਆਰਿ ਏਕ ਬਾਰ ਬਾਗ ਜਾਇ ਗਹੇ ਪੁਰਹੂਤ ਕੀ ^{ਪਿਤ}
 ਪਾਰੇ ਦੁਖ ਪਾਰ ਕਰੈ ਬੀਰਨ ਕੇ ਕਾਮਰਪੁਰਾਇ ਕੇ ਸ- ^{ਸਤ}
 ਗਾਇਕਰ ਬੇਕੋ ਬਡੇ ਕੁਤ ਕੀ॥ ਸੀਤਾ ਸੋਧ ਡਿ ਆਇ ਸੋ ^{ਇਵ}
 ਕੋ ਸਿੰਧ ਫਾਧਿ ਜਾਇ ਬੇਕੋ ਪਾਇਕ ਸੋ ਰਾਮ ਯਾਹਿ ਲ- ^{ਤਮਾਸਾ}
 ਏਕ ਰੈ ਦੂਤ ਕੀ॥ ੪॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਆਰਿ ਚਹੂ ^{ਦਾਸ}
 ਰਕੋ ਪਠਾਉ ਕਾਪਿ ਜੂਥ ਸੀਯ ਸੋਧ ਕੋ ਮਰਿਗਾਉ ਤਬ-
 ਠ ਪਾਨੀ ਧਸਹੈ॥ ਕੋਨ ਮੰਦਿ ਭਾਗੀ ਸੁਨ ਗਾਮ ਕਾਮ ਖੈਰ
 ਰਹੇ ਆਪਨੇ ਈ ਗਾਬਿਕਾਇ ਆਪਨੀ ਨਕਾ ਸਿਹੈ॥ ਕ-
 ਯੋ ਰਪੁ ਬੀਰ ਸੁਨ ਬੀਰ ਸੁਤੇ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਤੇਰੇ ਈ ਤੋਰੇ
 ਸੇ ਮੀਰ ਗਾਢ ਨ ਕੋਰਾ ਸਹੈ॥ ਲੰਕ ਗਾਢ ਜੈ ਬੇਕੋ ਨਿਸਿਕ- ^{ਮੋਤ}

११९
 ਲੰਕਾ ਬਾਂਧਿ ਅਕਲੰਕ ਬਤ ਜ ਕੋ ਹਨੂ ਮਾਨ ਏਕ ਬਾਸਿ ਹੈ
 ॥੫॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਕਾਪਿ ਪੁਰਖ ਪਛਾਹ ਏਕ ^{ਬਹੁ}
 ਸਿੰਧ ਮਾਹਿ ਉਤਰ ਕੀ ਛਾਂਹਿ ਏਕ ਪਠਾਏ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ॥ ਤੇ
 ਉਤੇ ਨਵਾਇ ਸੀਸ ਚਲੇ ਜਗਾਦੀਸ ਨੂਕੇ ਬੀਸ ਨ ਕੇ ॥
 ਏਕ ਏਕ ਲੇ ਪਚਾਰ ਕੈ ॥ ਦਫ਼ਨ ^{ਦੰਗਾਰ} ਭੁਜਾ ਕੇ ਠੋਕ ਦਫ਼ਨ ^{ਮਜੀ} ਸ
 ਮੀਰ ਸੁਤ ਦਫ਼ਨ ਕੇ ਜੈ ਬੇਕੇ ਜਗਾਯੇ ਕਿਲਕਾਰ ਕੈ ॥ ਲੁ ^{ਚਤੁਰ}
 ਕ ਕਾਸਿ ਪੁਤ ^{ਪਫਨ} ਅਕਲੰਕ ਜਾਨ ਕੀ ਕੋ ਸੋਧ ਲੰਕਾ ਧਾਸਿ ॥
 ਇਏ ਨਿਸੰਕ ਆਰਿ ਮਾਹ ਕੈ ॥ ੬ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਏਕ
 ਹਨੂ ਗਾਵ ਲੰਕਾ ਬਿਨ ਤੁਹਿ ਸਾਰ ਕਹੈ ਗਾਵ ਆਰ ਜੋ ਹੋਈ
 ॥ ਭਾਕਹੁ ਆਰ ਅਨੇਕ ਖਰੇ ਕਾਪਿ ਜਾਂਹਿ ਕਹੈ ਕਰੈ ਕਾਰਜ
 ਸੋਈ ॥ ਭਾਖਾਵ ਰਾਵਨ ਮਾਰ ਬੇਕੈ ਸਿਯ ਸੋਧ ਕੇ ਤੁ ਸੁਰਹੈ
 ॥ ਬੀਧਿ ਹੋਈ ॥ ਦੂਰ ਕਰੇ ਨਹਿ ਰਾਮ ਹਜੂਰ ਹੋ ਤੇ ਸਮ ਸੁਰ
 ਨ ਦੇਖ ਤਕੋਈ ॥ ੭ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰਾਮਾਹਿ ਰਾਜ
 ਦਿਯੋ ਹਮ ਕੋ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਕੀ ਈਦ ਤੇ ਨਾਰਿ ਛੁਰਾਵੈ ॥ ਸੋ
 ਸੀਏ ਪੀਰ ਸਹੈ ਰਖੁ ਬੀਰ ਪੈ ਧੀਰ ਬਡੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਜਨ
 ਹੈ ॥ ਬਾਇ ਜਨੈ ਜਨਨੀ ਜਗਤੇ ਦੁਖ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਤ ਕੇ ਕਾ
 ਮਨ ਆਵੈ ॥ ਆਰ ਰਹੇ ਉਪਚਾਰ ਧਰਮੇ ਸੁਨ ਰਾਮ ਕੇ
 ਕਾਮ ਕੋ ਕੋਨ ਨ ਧਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨਿ ਨਾ
 ਹਿ ਬਕਾਮ ਕੋ ਸੇਵਕ ਜਾਨਤ ਤਾਂ ਛਿਨ ਕੀ ਬਤ ਜੈ ਜੈ ॥

ਬਾਤ ਬਿਚਾਰ ਕਰੈ ਹਸਿ ਕੈ ਬਿਨ ਦਾ ਮਨ ਤਾਂ ਹੀ ਕੇ ਹਾ ਬਿ
ਕੰਯੈ ॥ ੧੦ ॥ ਏਹ ਭਾਂਤ ਕੀ ਬਾਤ ਚਹੂੰ ਜੁਗਤਾਂ ਪਰ ਰਾਮ ਸੋ
ਰਾਕੁਰ ਪਯੋ ॥ ੧੧ ॥ ਏਹ ਨੂੰ ਸਭ ਕਾ ਮਕਰੈ ਭੁਟ ਲਾਖ
ਨਮੈ ਜਬ ਏਕ ਬੁਲੰਯੈ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਰੋਮ
ਰੋਮ ਫੁਲ ਗਯੋ ਠਕ ਭੁਜ ਠਾਢੇ ਭੁਯੋ ਰਾਮ ਮੁਸਕਾਨੇ ਦੇ
ਖਰੂਪ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕੋ ॥ ਸੀਤਾ ਜੀ ਕੋ ਸੋਧ ਹਮ ਅਜ ਹੀ ਤੇ
ਪਾਯੋ ਮਨੋ ਦੇਖਤ ਹੋ ਗੀਲ ਯਾ ਕੋ ਸਿਧੁ ਫਾਧ ਜਾਨ ਕੋ ॥
ਜੋ ਲੋ ਰਘੁ ਬੀਰ ਮਿਲੁ ਬੀਰ ਸੋ ਬਿਚਾਰੈ ਤੋ ਲੋ ਭੁਯੋ ਕ
ਪਿਛਾ ਸੁਫਟ ਯਾ ਅਸਮਾਨ ਕੋ ॥ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰੈ ਲੇ
ਕ ਬਾਰ ਧਰੇ ਪਾਰ ਅਬ ਕੀਜੈ ਨ ਅਟਾਰ ਦੀਜੈ ਆਇ
ਸਨਿਦਾਨ ਕੋ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਜੋ ਕਹੋ ਤੇ ਗੀਤੋ
ਸਿਧੁ ਕਰ ਜਲ ਪੀਓ ਮੁਨਿ ਔਰ ਜੋ ਕਹੋ ਤੇ ਬੀਰ ਪਾਨੀ
ਰਾਖੋ ਨਾਮ ਕੋ ॥ ਕਹੋ ਜਾਇ ਲਿਕ ਮਥੇ ਭੀਤ ਨ ਸੋ ਭੀਤ
ਕਹੋ ਰਾਵਨ ਸਮੇਤ ਪਰਸਾਉਂ ਪਗ ਬਾਮ ਕੋ ॥ ਦੇਖ ਕੈ
ਅਨੀਤਾ ਮੇਰੇ ਸਰਤਨ ਪੀਤੁ ਜੋਈ ਕਹੋ ਸੋਈ ਕਹੋ ਨ
ਬਨੈ ਕ ਭਰੇ ਹਾਮ ਕੋ ॥ ਸੁਨੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸੁਖ ਸੋਈ ਏਅ
ਚੀਤਾ ਕਹੋ ਸੀਤਾ ਸੋਧ ਲਾਉ ਕਹੋ ਸੀ ਮਿਲਾਉ ਰਾਮ
ਕੋ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਖੇਵ ਮਾਰੇ ਖੇਵ ਬਿਨੁ ਖੇਵ
ਜਿਨ ਕਰੋ ਨਾਬ ਸੀਤਾ ਲੋਕੇ ਸਾਤ ਏ ਪਤਾਲ ਹੂੰ ਜੋ ਜਾਇ

ਗੋ। ਛੁਟਤ ਤਿਹਾਰੇ ਪਾਇਕਹਾਂ ਲੋ ਪਰਾਇ ਮੋਤੇ ਤੋਕਹਾਂ
 ਬਸਾਇ ਆਇ ਸੀਸ ਪਗ ਨਾਇਗੋ। ਛੁਪ ਸੁਰ ਲੋਕ ਸਿ
 ਧੁ ਅਚਲ ਸੁਮੇਰ ਬਿੰਦੁ ਰਾਵਨ ਪਰੇਵਾ ਹਨੂੰ ਬਾਜ ਨੇਉ
 ਡਾਇਗੋ। ਨਾਇ ਮਾਥੇ ਕਰੈ ਨਾਥ ਕਦੋ ਤਾਕੇ ਪਾਛੇ ਰਖ
 ਨਾਥ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਕੀ ਸੁਭਲੀ ਮਾਰ ਖਾਇਗੋ॥ ੧੨॥
 ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਕਹਯੋ ਹਨੁਮਾਨ ਤਾਕੇ ਕਰੋ ਪਰਮਾਨੁ
 ਭੁ ਸੁਨੀਏ ਸੁਵਨ ਵੈਰੋ ਤੁਮਹਿ ਬਤਾਇ ਦਯੋ। ਜਰ ਤੇਕ
 ਮਠ ਭਾਲ ਸਾਤੇ ਸਿਧੁ ਆਲ ਬਾਲ ਦੇਸ ਔਇ ਦੇਸ ਰਾ
 ਲ ਚਢਕੈ ਨਿਵਾਇ ਦਯੋ। ਪਾਤੁ ਮੇਘ ਸੇਤ ਕਾਰੇ ਫੂਲ
 ਜੇ ਅਕਾਸ ਤਾਰੇ ਤਾਰੇ ਫਲ ਸੁਰ ਸੋਸਿ ਤੇਉ ਤੋ ਤੁਕਾਇ
 ਦਯੋ। ਹੋ ਤੇ ਸਾਖਾ ਮਿਰੁ ਮਿਰੁ ਰਾਨੁ ਰਖੁ ਰਾਜੁ ਐਸੇ
 ਬਸੇ ਮਤ ਰੁਤੇ ਤੁਹਾਰੀ ਸੀਤਾ ਤੁਮੈ ਲਿਆਇ ਦਯੋ॥ ੧੩॥
 ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਕਹੋ ਸੀਅ ਲਿਆਉ ਕਹੋ ਸੀਅ ਕੋ
 ਸੀਦੇ ਸਕਹੋ ਰਾਵਨ ਸਮੇਤ ਲਿਆਉ ਬੇਗ ਸਿਖ ਦੀਜੀ
 ਏ। ਕਹੋ ਤਾਂਹੀ ਛੁਵਕੈ ਕੁਟਬ ਏ ਸਮੁੰਦ ਬੋਰੋ ਲੈ ਆਉ
 ਮਦੇਦਰੀ ਕੇ ਜਾਨਿਯੇ ਸੋ ਕੀਜੀਯੋ। ਕਹੋ ਦਸ ਸੀਸ ਤੁ
 ਜ ਬੀਸਨ ਬਖੋਰੋ ਆਗੇ ਕਹੋ ਜਾਇ ਘੋਰੋ ਗਾਢ ਬਿਨ
 ਤੀ ਪਤੀਜੀ ਸੋ। ਰਕ ਹਨੁਮਾਨ ਕੇ ਨਿਸ਼ਿਕ ਪਾਨ ਦੀਜੇਰ
 ਮ ਕਹੋ ਤੇਉ ਤਾਇ ਰਾਗੁ ਲਖਾਉ ਦੂਰ ਦੀਜੀਏ॥ ੧੪॥

ਭਜੇਗਾ

ਸਕਤ

ਬੀਧਿ ਆਚਲ

ਪਾਨੀ ਦੀ ਆਤਮ ਬਿਰਛ ਆਲੇ ਦੁਲੇ ਹਵੀਏ

ਚੰਦਮਾ

ਸੋ

ਅਕਾਸ ਕੇ ਬਿੰਦੂ

ਭੁਨਕੇ ਪਖਿਰਾਵ

੧੨੨ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਦੇਖਹੁਨੁ ਕਪਿ ਰੂਪ ਸਿਧਾ ਰਪੁ ਧੀਰ ਕਹੈ
 ਜਿਯਮੇ ਰੂਪ ਪੈ ਹੈ ॥ ਮਨ ਸਕੀ ਕਹਿ ਤੇਟ ਪਰੀ ਜਬ ਦੂਤ
 ਕਿਯੇ ਕਪਿ ਗੀਤ ਲਜੈ ਹੈ ॥ ਦੇਵਨ ਕੋ ਮਗ ਹੈ ਨ ਜਹਾਂ ਗਦ
 ਲਿਕ ਸੁਏ ਕਹਿ ਕੋ ਸੁ ਬੁਝੈ ਹੈ ॥ ਪੈ ਪਰ ਬੀਨ ਤਉ ਜਿਯ ਕੋ
 ਬਿਨ ਚੀਨ ਦੀਏ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਮੇ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥
 ॥ ਭੂਖਲ ਗੋ ਬਨ ਕੇ ਫਲ ਤੋਰਤ ਯਾਹਿ ਭਲੇ ਮੁਖ ਮੈ
 ਧਰ ਲੀਜੋ ॥ ਏਕ ਨਿਦਾਨ ਕੀਏ ਬਿਨੁ ਹੋ ਕਪਿ ਜੀਅ ਬਿਨਾ
 ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਕੀਜੋ ॥ ਏ ਮਨ ਕੇ ਗੁਨ ਦੁਬਿਤ ਜੋ ਪਹਿਚਾਨ
 ਤ ਜਾਨ ਕੀ ਅੰਤ ਨ ਬੀਜੋ ॥ ਕੈ ਬਨ ਮੇ ਕਿਰੀ ਰਾਨ ਦੁਹੀ ਜ
 ਹੋ ਸੁੰਦਰੀ ਮੁੰਦਰੀ ਤਹਿ ਦੀਜੋ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥
 ॥ ਏਕ ਕਰੋ ਬਿਨਤੀ ਭੁਮ ਸੈ ਸੁਨ ਕੇ ਰਪੁ ਨਾਥ ਬੁਰੋ ਜਿਨ
 ਮਨੋ ॥ ਏਕ ਫਲ ਗਕਰੋ ਤਜ ਸੰਕ ਨਿਸੰਕ ਸੁਲੰਕ ਧਾਮੋ
 ਮੁਹਿ ਜਾਨੋ ॥ ਹੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਅਜਾਨ ਨਹੀ ਪੁਰੁ ਦੇਖਨ ਕੇ ਸਭ
 ਠੋਰ ਸਮਾਨੋ ॥ ਮਜਿਲੈ ਪਦ ਕੰਜ ਕਹੋ ਕਿਨ ਹੋ ਸਿਯ ਕੋ ਕਿ
 ਹੁਤਾਂਤਿ ਪਛਾਨੋ ॥ ੧੭ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਸਾਰ ਕਹੀ ਇਨ
 ਬਾਤ ਤਉ ਸਿਯ ਕੀ ਦੁਤਿ ਹੋ ਕਿਹੁ ਭਾਂਤਿ ਸੁਨਾਉ ॥ ਜੇ ਉਪ
 ਮਾਕਾ ਵਿਦੇਤ ਸਬੈ ਤੇਈ ਫੇਰ ਕਹੋ ਤਬ ਅੰਗ ਲਜਾਉ ॥
 ਹੋ ਕਪਿ ਫੁੰਡਰ ਅੰਜਗ ਮੇ ਛਾਬਿ ਅੰਗਨ ਕੀ ਸਮਕੋਨ
 ਹਿ ਪਾਉ ॥ ਮੇ ਦੁਖ ਤੇ ਜਿਹ ਭਾਂਤਿ ਸਿਯਾ ਸੋਈ ਚੀਨ ਹਨੁ ਸ

[illegible]

ਸਤੁੰਤੇ ਸ੍ਰਾਸਨ ਅਵਾਸ ਤਹਾਂ ਨੀਕੇ ਬੀਰ ਬਾਤ ਭੁਨ ਲੀਨ

ਗਗਮ ਸੁਸਮ
ਜਿਏ ਨਿਦਾਨ ਕੀ ਜਾ ਕੇ ਦੁਰਕਾਜ ਰਜੇ ਮਿਲੀ ਪਕ ਲੀ
ਸਗਮ ਦਕਾਜ ਲ
ਚਿਕਰੂ

ਕਮਾਂਹਿ ਤਹਾਂ ਦੇਖੀਓ ਨਿਸੰਕਥ ਬੁਧੁ ਕੁਲ ਭਾਨ ਕੀਨ ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ॥ ਜਗਤ ਮੁਖ ਮੁਕਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਗੀਧ
ਹੀਕੀਕੁਕਜਹਾ ਸੋਵੈ ਸੁਖਧੂਪਤਹਾਂ ਹੈ ਅਚਰਕਜਾਨਕੀ
ਅਨਭੋਲ

॥ १९८ ॥ ॥ कविभुं ॥ ॥ नाने वाये देस उरुताप ॥

ਸੀਰੇ ਭੇਸ ਸੁਨ ਬਾਨਹ ਨਰੇ ਸਹਿਗ ਨੀਰ ਉਰੈ ਧੋਵਤੀ

ਭੁਖਨ ਮਲੀਨ ਪੀਸ ਹੀਨ ਸੁਖ ਡੀਨ ਜਾ ਕੀ ਹੈ ਹੈ ਵੇਲਾ

ਦੀਨ ਨਿਸ਼ਨੀਦ ਤਿਸੇਵ ਤੀਅਗਿਨ ਰੁਖਾਈ ਫੂਲ ਸੇ

ਜ. ੨. ਭੁਸਾਈ ਜਾਂਕੀ ਤਾਂ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਜੇ ਨਾਹਿ ਨੀਚੇ ਮੁਖੰ

੬੩੧ ਆਗੈ ਸੁਨ ਮੀਤ ਸੀਅ ਪਾਇਓ ਕੀਰੀ ਤੇ ਲੋਕ

ਗੁਰੀ ਤੀਤੀਤੀਤੀਰਾਮ ਰਾਮਕਹਿਰੇਵਤੀ॥੨੦॥

॥ गौरीय ॥

विपाठि मिकार बै दीने। घातु दिन भिबनार करे।

ਨਕੋਧਕਰੈ ਤਕਰੈ ਸਹ ਲੀਜੀ। ਦੇਖਫਲਸੇ ਬਨ ਦੇਖ

ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਜਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੇ ਕਾਹੁ ਸੁ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ਸਾਧਿਕਾਨਾ ਸਾਧਿਕਾਨਾ ॥ ਸਾਧਿਕਾਨਾ ਸਾਧਿਕਾਨਾ ॥

੨੧॥ ॥ ਸ੍ਰੋ. ਜਾ॥ ॥ ਪਾਨ ਲਏ ਵੇਉ ਪਾਨ ਧਰੇ ਸਿਰਿ
 ਪਾਇ ਛੁਏ ਰਾਖੁ ਨੀਦਨ ਜੁਕੇ॥ ਅੰਗ ਕਹੀ ਬਿਨਤੀ ਬਹੁਤੁ
 ਤਿਨ ਦੇਹਿ ਬਡੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇ ਕੁਨਕੇ॥ ਮਾਪਨ ਜਾਨ ਧਰੇ
 ਰਹੀ ਚ ਜਿਅਹੋ ਕਾਪਿ ਸਤੁ ਜਕਹੋ ਤੁਹਿ ਛੁਕੇ॥ ਨਿਤ ਕ
 ਰੋ ਸੁਖ ਚਿਤ ਕੇ ਸਾਥ ਸੁ ਚਿਤ ਚਲੇ ਸੀਰਾ ਮਿਤ ਹਨੁ ਕੇ
 ॥ ੨੨॥ ॥ ਸ੍ਰੋ. ਜਾ॥ ॥ ਛਾਡ ਚਲੇ ਸੁਮਹੋ ਸਕੋ ਅ
 ਸੰਗ ਨੇਸ ਮਨਾਇ ਚਲੇ ਵਿਨੁ ਦੇ॥ ਭੁਜ ਪੀਠ ਸੋ ਠੋਕ
 ਨਿਹਾਰ ਹਨੁ ਮੁਖ ਲੋਚਨ ਚਰੁ ਚਲੇ ਜਲ ਦੇ॥ ਮੁਦੀਕ
 ਰ ਸੋ ਪਕਰੇ ਮੁਖ ਬੈਠ ਸੁਦੇਹ ਬਿਨ ਕਾਪਿ ਪ੍ਰਨ ਨ ਦੇ॥ ਜ
 ਬਲੋ ਮਮ ਦੇਹ ਉਡੈ ਨਹਿ ਖੋਹ ਤੁ ਆਨ ਦੇ ਸੋਧ ਸਿਯਾ
 ਪਗ ਛੇ॥ ੨੩॥ ॥ ਸ੍ਰੋ. ਜਾ॥ ॥ ਬਾਂਧ ਮੁਠੀ ਦੇਉ ਪ
 ਇ ਲਗਾਇ ਸੁਬੀਰ ਬਡੇ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਕੀ ਘਾਕੇ॥ ਪੁਛ
 ਉਠਾਇ ਨਿਫਾਇ ਦਈ ਕਟਿ ਲੋਚਨ ਮੁਦਿਨ ਨੀਗਹਿ ਤਾਕੇ॥
 ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਛਿਯੋ ਮੁਖ ਤੇ ਜਿਯ ਮੈ ਧਰ ਪੈਰ ਖਤਾਹਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ॥ ਬਾਰ ਲਗੀ ਨਹਿ ਪੈਰ ਕੇ ਪੁਤਾਹਿ ਪਾਰ ਤੁਧੇ
 ਲਾਖੁ ਬਾਰ ਧਾਕੇ॥ ੨੪॥ ॥ ਸ੍ਰੋ. ਜਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੇ
 ਕਾਮ ਕਰੋ ਜਿਯ ਤੇ ਇਹ ਤੇ ਸੁਭ ਕੋਨ ਸੀ ਔਰ ਘਰੀ॥ ਛ
 ਥਿ ਬਾਰ ਧਾਕੇ ਦੇਖਹਿ ਜੋ ਕਹਿ ਰਾਮ ਤੁਹਾਂ ਤੁਧੁ ਛੇ॥
 ਨਤੁ ਛੇ॥ ਨਿਧਿ ਨੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪਾਏ ਪਲ ਮੈ ਪਗ ਕੀ

ਅੰਗਰੀਜਲੁ ਮੈਂ ਪਰੀ ^{ਨਮ} ਕਪਿਨਾਉ ਹਨੂੰ ਜਿਨਕੋ ਤਿਨਤੇ ॥੨੫

ਰਘੁਬੀਰ ਕੇ ਨਾਉ ਕੀ ਨਾਉ ਕਰੀ ॥੨੫॥ ॥ਸੈਯਾ॥

॥ਸਿਧ ਕੇ ਫਾਧ ਬੇਕੇ ^{ਨਮ} ਸੁਰ ਪਾਤਿ ^{ਬੇਨੀ} ਫਨੀ ਪਤਿ ਹੁੰਮਨ ਤੋ ਨਹਿ ਕੀਨੇ

ਏਰਤਿ ਨਵਲ ਪੌਦ ਰਹੇ ਕਾਦਿ ਰਾਮ ਗੁਬਿੰਦ ਹਿ ਅੰਤ ਨ

ਲੀਨੇ ॥ਸੋ ਹਨੂ ਮਾਨ ਕਛੁ ਨ ਗਨੈ ਬਲ ਨਾਉ ਕਰਮੇ ਜੁ ਸੁਨ

ਯੇ ਪੁਰਤੀਨੇ ॥ਜਾਨਤ ਹੈ ਜੁਦਈ ਮੁੰਦਰੀ ਪਦ ਰਾਮ ਕਛੁ

ਜਨ ਟਮਨ ਕੀਨੇ ॥੨੬॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਸਿਧ ਕੇ ਕ

ਰਾਰ ਨਿਜ ਪੌਰਖ ਸੰਤਾਰ ਕਿਲਕਾਰਿ ਮੈ ਸੋ ਉਠੇ ਨਰੁ

ਮੰਡਲ ਭਰਾਯੇ ਹੈ ॥ਕਮਲ ਕੇ ਭਾਲ ਪਰ ਫਨਿ ਫਨਿ ਮਾ

ਲ ਧਰਿ ਦੇਸ ਦੇਸ ਚਾਲ ਭੁਮ ਚਾਲ ਸੋ ਜਨਾਯੇ ਹੈ ॥ਮਹਿ

ਮਾ ਅਪਾਰ ਯਾਂ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਨ ਪਾਰ ਉਰ ਰਾਖ ਸੀ ਕੇ ਮਾਰ

ਪੁਰ ਰਾਖ ਸਕੇ ਆਯੇ ਹੈ ॥ਕੀਨੀ ਮਨ ਸੰਕ ਨਹਿ ਕੀਚਨ

ਕੀ ਲੋਕ ਯਹਿ ਹੈ ਨਿਸੰਕਧ ਸਮੇ ਰੂਪ ਧਾਮ ਕੇ ਬਨਾਯੇ ਹੈ ॥

੨੭॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਕੀਚਨ ਕੇ ਗਦ ਲੋਕ ਭੁਜੇ ਪੁਨਰ

ਮਸੋ ਬੈਰ ਕਲਿਫ ਯਹੈ ਹੈ ॥ਦੇਖਾਇ ਕੇ ਸਾਭਿ ਕੇ ਘਰ ਭੀ

ਤਾਰਿ ਸੀਤਾਹਿ ਸੋਧ ਕਹੂੰ ਨ ਲਹੈ ਹੈ ॥ਜੇ ਰਘੁਬੀਰ ਕਹੇ ਮੁ

ਹਿ ਚਿਨ੍ਹ ਸੁਏ ਕਨਹੀ ਹਨੂ ਮਨ ਕਹੈ ਹੈ ॥ਝਾਰਨ ਮੈ ਕਿ ਪਹ

ਰਨ ਮੈ ਕਿ ਧੋਰਾਵਨ ਕੇ ਰਿਹ ਬੀਰ ਰਹੈ ਹੈ ॥੨੮॥

ਕਾਬਿਤੁ ॥ਏਕ ਜੀਹ ਪਾਇ ਪੁਨ ਸਾਰਦਾ ਸਹਾਇ

ਜਿ ਪਾਨ੍ਹ ਬਾਮਨੇ ਅਰਥ ਦੇਤੁ ਸੋ ਦੁਕਹੀਏ ਤਪਗ ਜਨੀ ਸੁਛ ਮਨ ਸੁਛ ਮ ਉਨ੍ਹੇ ਦਲਾ ਸੁਹਾਪ

੧੨੬ ਨਾਹੀ ਰਾਵਨ ਕੇ ਨਗਰ ਕੀ ਕੈਸੇ ਛਾਇ ਗਈਏ। ਫੂਲੀ ਫੂ
 ਲੀ ਫੂਲ ਤਰੁ ਬੈਠੇ ਅਲਮਾਨ ਨਾਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਿਲਾਨ
 ਤਾਲ ਪਾਲ ਸੋ ਰਿਝਾਈਏ। ਬਾਪੀ ਕਪ ਕੰਡਨ ਮੈ ਗੁਨ
 ਨਿਕੇ ਝੰਡ ਬੈਠੇ ਕੀਨੇ ਦੁਖ ਰੰਗ ਹੋਇ ਤੋ ਜਤਾਈਏ। ਬਾਰ
 ਨ ਤੁਰੰਗ ਰਬ ਕੰਡਨ ਕੇ ਧਾਮ ਪਰ ਕੋਨ ਸੀ। ਬਿਭੂਤ ਛਤ
 ਕੋਨ ਸੀ ਬੁਝਾਈਏ॥ ੨੮॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਜਾਹੀ ਪੋ
 ਤ ਜਾਇਤ ਹਾਂ ਕੋਤਕ ਲੁਗਾਇ ਤਾਲ ਆਵਨ ਸਿੰਦਗਈ
 ਨ ਬਾਜਤ ਸੁਹਾਵਨੇ। ਸੂਰ ਸਾਸਿ ਬਰਨ ਬਿਰੰਗ ਸੁਰਹਰ
 ਆਜ ਕੋਨ ਇਹ ਲਾਇਕ ਜੁ ਪਾਵੈ ਇਹ ਆਵਨੇ। ਅੰਗ
 ਕਛੂਰੁ ਪਕਰ ਅਜਿ ਨੀਕੋ ਪੂਤ ਜਾਇ ਪਹੁਰੇ ਤਹਾਂ ਲੋ
 ਜਹਾ ਖਾਸਗੀ ਵਿਛਾਵਨੇ। ਦੇਵਨ ਕੀ ਬੇਟੀ ਦੇਖ ਸੀਰਾ
 ਤੀਆ ਲੋਟੀ ਤਹਾਂ ਸੀਤਾ ਕੇ ਤਰਮ ਹਨੂਲਾਗੇ ਪਛਤਾ
 ਵਨੇ॥ ੨੯॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਤਜੈ ਕਿਹ ਪਾਪੁਤ
 ਜੈ ਗਾਤਿ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਭੁਈ ਦੁਰਿਤਾਈ॥ ਕੈ ਤਨ ਛਾਡੁਗਾ
 ਈ ਨਤੁ ਕੋ ਕਿ ਇਹੈ ਸਿਯਰੈ ਕਾਪਿਯੈ ਠਹਿਰਾਈ॥ ਦੇਖ
 ਮਦੇਵਰ ਕੀ ਛਤ ਕੋ ਮੁਰਤਾਇ ਰਹੇ ਮਨ ਮੈ ਫਿਰ ਆ
 ਈ। ਲੀਕ ਪਤੀ ਪਰ ਜੀਕ ਪਤਨੈ ਸੋਝੈ ਏਕ ਨ ਅਫਿਕ
 ਰੇਨ ਵਿਛਾਈ॥ ੩੦॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ॥ ॥ ਕਾਹੂੰ ਕਹੀ ਸਿ
 ਯਾ ਕੀ ਤਹਿ ਬਾਤੁ ਕਿ ਆਨ ਅਸੇਕ ਦੁਨੀ ਮਾਰੇ ਰਾਖੀ॥

ਦੇ ਤਬ ਪੀਠ ਕਹਯੋ ਧੀਰੁ ਰਾਜ ਬਿਭੂਤ ਸਬੈ ਸਾਸਿ ਸੁਰ ੧੨੭

ਜਸਾਖੀ ॥ ਹੈਂ ਜਸ ਰਾਮ ਕੋ ਦੂਧ ਮਨੋ ਜਸ ਕਾ ਦੁ ਪਰੈ ਯ

ਹਿ ਰਾਵਨ ਮਾਖੀ ॥ ਫੂਲ ਰਾਮੋ ਸੁਨ ਕੈ ਹਨੁ ਮਨ ਭੁਯੈ ਪ

ਗੈ ਦੇਖਨ ਕੋ ਆਤਿ ਲਾਖੀ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਮੈਯਾ ॥ ॥ ਮ

ਰਘੁ ਬੀਰ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਰਾਮੋ ਕਾ ਪਿਰਾਇ ਜਹਾਂ ਸੁ

ਧ ਪਾਈ ॥ ਰੂਪ ਕ ਮੋਲ ਮਿਰੀ ਬਟ ਤਾਲ ਲਵੰਗ ਲਤ

ਕੁੰਦ ਨਾਲ ਸੁਰਾਈ ॥ ਕੰਨ ਕਵੰਦ ਬ ਜੁਹੀ ਕਵੰਦ ਲੀ ਸੁਰਦ

ਮਸ ਬੋਲ ਇਲਾ ਅਬਰਾਈ ॥ ਕੋਤ ਕੀ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ

ਗੁਲਾਲ ਸਰੋਵਰ ਕੂਪ ਮਹਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੩੩ ॥

ਮੈਯਾ ॥ ॥ ਮੇਰ ਰਕੋਰ ਕ ਪੈਤ ਕਹੂੰ ਸੁਤ ਸਾਰ ਸਚ

ਕੋਰੀ ਸ ਲੁਭਾਨੇ ॥ ਖੀਜਨ ਚੰਨ ਇਲੀ ਬੁਕ ਬਾਨਰ ਨੀ

ਚਕਾ ਪਿੰਜਲ ਅੰਗ ਬਖਾਨੇ ॥ ਅੰਗ ਕੁਰੰਗ ਸਦਾ ਪੁਨਿ

ਸੋ ਸਬ ਸੇਵਤ ਤਾਂ ਬਨ ਕੋ ਲਪਟਾਨੇ ॥ ਏ ਸਖ ਜਾਨ ਕੀ

ਰਾਮ ਬਿਨ ਕਾਵਿ ਰਾਮ ਨ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਜਾਨੇ ॥ ੩੪ ॥

॥ ਮੈਯਾ ॥ ॥ ਦੇਖ ਹਨੁ ਚਿਤ ਚੋਕ ਰਹਯੋ ਯਾਹਿ ਦੇ

ਵਨ ਕੋ ਪਾਤਿ ਕੋ ਬਨ ਹੈ ॥ ਕਿਧੋ ਉਜਲ ਨੀਰਾ ਸਿਲਾ ਰਿ

ਰਹੈ ॥ ਕਿਧੋ ਸਾਵਨ ਕੋ ਉਮਰੁ ਮੇ ਪਨ ਹੈ ॥ ਅਰੋ ਫੈਨਿ ਜ

ਪਾਵ ਸਕੈ ਯਾਹਿ ਰੂਪ ਕਿਰਾਮ ਅਸਾਵ ਸਕੈ ਮਨ ਹੈ ॥

ਅਬ ਸੋਹਿ ਕਹੁ ਸਮਝੈ ਨ ਪਰੈ ਕਿਧੋ ਕਾਮ ਲਾਪ

ਤਿਕੋ ਤਨਹੈ॥੩੫॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥ਤਾ ਬਨ ਮੈ ਕ-
 ਧਿ ਪੈਠ ਰਹੇ॥ ਬਿਗਸੇ ਜਬ ਜਾਨਕੀ ਚੰਦੁਤ ਪਾਈ॥
 ਰੁਖ ਅਸੋ ਕਤਰੇ ਮਨ ਸੋ ਕਮਨੇ॥ ਇਹ ਤੇ ਉਪਜੀ ਦੁਰੁਤ
 ਈ॥ ਨਾਰਿ ਨਿਦਾਇ ਰਹੀ ਜੁਗ ਜੰਘ ਖੈ ਨੈ ਨਖ ਸੇ ਪੁਹ
 ਮੀ॥ ਜਿਯ ਆਈ॥ ਰਾਮ ਦਿਯੋ ਗ ਕਹੈ ਜਨ ਸੁੰਦਰ ਬੈਠ
 ਪਿਥਮੀ
 ਪਰਾਜਨ ਨੀ ਦੁਖ ਦਾਈ॥੩੬॥ ॥ਸੈਯਾ॥ ॥
 ਤਾਹਿ ਮਹੀਰੁ ਉਪਰ ਬੈਠ ਸੁਕਦੁ ਲਈ ਮੁੰਦਰੀ ਮੁ-
 ਖਤੋ॥ ਸੋਈ ਭਾਰ ਦਈ ਹਰਿ ਏਕਾਹਿ ਬਾਤ ਸਿਯਾ ਬਰ
 ਮਾਤ ਮਹਾ ਦੁਖਤੋ॥ ਤਬ ਦੇਖਾ ਬਿਚਾਰ ਕਿਯੋ ਚਿਤ ਰੋ
 ਕ ਜਿਓ ਤਾਜਿਓ ਅਬ ਯਾ ਮੁਖਤੋ॥ ਸਖੀ ਰਾਮ ਮਿਲਾ
 ਪਕੀ ਆਸ ਤਈ ਯਾਹਿ ਮਾਨ ਪਰੀ ਕਤਤੇ ਰੁਖਤੋ॥੩੭॥
 ॥ਕਾਬਿਭੁ॥ ॥ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕੇ ਕਾਦੁ ਬੈਕੋ ਕਰਕੀ॥
 ਧੈ ਕਰਕੀ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਲਗੇ ਹੈ ਨਗ ਵੈਸੇ ਈ ਹੈ ਸੁੰਦਰੀ
 ॥ਬਨ ਕੋ ਨ ਪਬ ਮਹਾ ਬਨ ਪਬ ਛਾਡੁ ਕੈ ਪਿਪਨਾਨੀ ਬਨ
 ਪਾਤਨ ਕੀ ਗੁੰਦਰੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹੈ
 ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕੋ ਨ ਧੋ ਪਹਾਰਨ ਮੈ ਛਾਡੁ ਆਈ ਤੁੰਦਰੀ
 ॥ਮੇਰੇ ਮਨ ਉਤਰੀ ਤੁੰਕੈ ਸੇਕਰ ਉਤਰੀ ਹੈ ਮੁੰਦਰੀ ਤੁੰਕੈ
 ਸੇਕਰ ਉਤਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ॥੩੮॥ ॥ਕਾਬਿਭੁ॥ ॥
 ਬਿਨ ਕਹੇ ਪੈਨ ਕੋ ਨ ਗੋਨ ਯਾਨ ਗਾਰ ਬੀਚ ਕੋ ਨ ਆਇ ਸੇ

१२८
 ਇਹੋ ਰਾਹ ਪਾਏ ਨਾ ਬੁਕੀ ^{ਜਲ ਸਮਝ} ਜੀਅ ਮੈ ਨਹੀਂ ਭਈ ਨਹੀਂ
 ਨਕਹਾਂ ਕਰੈ ਬਿਧਿ ਬਿਰਹੀ ਨ ਕੈ ਕੈ ਬਿਧਿ ਕੇ ਅਕਾ ਬਕੀ
 ਮਕਰੰਦ ਇਹੈ ਜਿਯ ਜਾਨੀ ਮਨ ਸਾਬਕੀ ਹੈ ਯਾਂ ਤੇ ਕਰੈ
 ਨਾ ਬ ਬੁਝ ਬੇਕੀ ਮਨ ਸਾਬਕੀ ^{ਨਾਮਕਾਵਿਕ ਹੈ} ਦੇਖ ਨਿਹਾ ਬਕੀ ਨ ਸੁ
 ਧ ਪਾਇ ਹਾ ਬਕੀ ਸੁਰ ਪੁਨਾ ਬਹਾ ਬਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਜਬ
 ਹਾ ਬਕੀ ^{ਮੁੰਦਰੀ} ॥ ੩੮ ॥ ॥ ਸੁੰਦਰ ॥ ॥ ਦੇਖ ਰਹੀ ਚਹੂੰ ਚਰ
 ਨ ਤਾਹਿ ਸੁਕੇ ਉਨ ਮਾਨ ਸਦੇ ਤ ਦਿਖਾਈ ਸੋਰ ਬਿਰਾਰ
 ਕੀਏ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਨਹੀਂ ਮੁੰਦਰੀ ਨਰੁ ਤੇ ਉਰੁ ਆਈ ਭੋਹੀ
 ਲੋ ਬੋਲ ਉਨੋ ਕਾ ਪਿਯੋ ਮੁਹਿ ਰਾਮ ਦਈ ਸੁਤੁ ਮੈ ਪਹੁੰ
 ਰਾਈ ਵੂਤ ਹਨੁ ਮੇਰੇ ਨਉ ਰੋ ਮਾਤ ਪਰੋ ਪਗ ਜੀਨ ਕ
 ਰੋ ਦਰਿ ਤਾਈ ॥ ੪੦ ॥ ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਤਬ ਜਿਯ ਮੈ ਜਿ
 ਯ ਸੁਖ ਕੀ ਚਰਾਮ ਵੂਤ ਯਹਿ ਆਹਿ ਮਾਨ ਸਕੀ ਕਹਿ
 ਤੇਟਹੀ ਮਿਲਨ ਕਹੈ ਹੈ ਤਾਹਿ ॥ ੪੧ ॥ ਜੋਰਠਾ ॥ ॥
 ਬਹੁ ਰੋ ਕੀਓ ਬਿਰਾਰ ਪਾਨ ਨਾ ਬੁ ^{ਰਾਮ} ਅਹਿ ਰਤੁ ਰਹੈ ਕੀਨੋ ਕ
 ਪਿਪਾਤਿ ਹਾਰ ਮਾਨ ਸਕੇ ਰਾਖ ਸੁ ਭਖੈ ॥ ੪੨ ॥ ॥ ਰ
 ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਵੂਜੇ ਭਲੀ ਕਰੀ ਮੇਰੇ ਜੀਨੀ ਸੁਰ ਹਰੀ ਪਉ
 ਮਾਨ ਸਜੇ ਹੋਤੇ ਤਾ ਸੋ ਕੈ ਸੇ ਮੁਖ ਜੋਰਤੀ ਰਾਮ ਵੂਤ ਸੁਨੇ
 ਤੇਹੀ ਪਪੀ ਮਾਰ ਭਾਯੋ ਹੋਤੇ ਤਾਹੀ ਕੋ ਜਿਫਾਇ ਬੇਕੋ ਕੋ
 ਨ ਕੋ ਨਿਹੋਰਤੀ ਮੈ ਸੇ ਕਰੇ ਪਾਛੇ ਮੁੰਦਰੀ ਕੋ ਛਾਤੀ ਲਾ

ਇਹੀ ਮਨੋ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਨੈਕੁਨ ਬਿਛੋਰਤੀ ॥ ਕਬ
 ਹੁੰਦਿ ਪਾਰੇ ਦੁਪੋ ^{ਨਿਰਧਨ} ਨਿਧਨੀ ਕੇ ਧਨ ਕੀ ਜਮੇ ਨੈਨ ਕੇ ਨੀਰਉ
 ਰ ਅਚੁਰ ^{ਅਚੁਰ} ਨਿਰੋਰਤੀ ॥ ੪੩ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਬੁਝਤ ਹੈ
 ਤਾਂਹੀ ਸੋ ਸਦੇ ਸੋ ਸੀ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਪੁਰੁ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਸੁ
 ਖ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਲਛਮਨ ਨੀ ਕੇ ਕਹਾ ਛਾਡੇ ਕਹਾ ਕਹਾ ਤੇ
 ਸੋ ਮੇਰੀ ਸੁਖ ਲੈ ਬੇਕੇ ਕਬਹੂੰ ਮਿਹਤ ਹੈ ॥ ਕਿਧੋ ਮੇਰੇ ਮੇ
 ਗਨ ਬਿਚਾਰੇ ਹੈ ॥ ਬਿਸਾਰ ਦੀਨੀ ਕਿਧੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਲੈ ਉਸਾਰ
 ਨ ਭਰਤ ਹੈ ॥ ਬੋਲੇ ਹਨੂ ਮਾਨ ਐ ਸੇ ਮੁਦਰੀ ਨ ਕਹੈ ਮਾਤੁ ਤੇ
 ਰ ਪਾਛੇ ਯਾ ਕੋ ਰਾਮ ਕੀ ਕਨਕਹਤੁ ਹੈ ॥ ੪੪ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ
 ॥ ॥ ਭੁਜਾ ਭਈ ਅਤਿ ਦੁਬਰੀ ਕੀ ਕਨਕੀਨੀ ਛਾਪਾ ਹ
 ਨ ਮਾਨ ਸਾਰੀ ਕਹੈ ਕੋ ਨ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ॥ ੪੫ ॥ ॥ ਕ
 ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਛੇ ਤੇਰੇ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਜਪੈ ਨਾਮ ਮੁਖ ਦੂ
 ਜ ਕੀ ਸੀ ਕਲਾ ਕੇਹੂੰ ਦੇਹ ਨਿਬਹਤੁ ਹੈ ॥ ਸੁਨੀਏ ਨ ਤੇਰੀ
 ਬਾਤ ਤਾਹੀ ਕੇ ਅਟ ਪਟਾਤੁ ^{ਤਲਫਤ} ਤਲਫਤ ਗਾਤੁ ^{ਸਾਰ} ਬੀਜੁ ਰੀਸੀ
 ਰ ਮਕਤ ਹੈ ॥ ਕੀ ਕਨਕਰੀ ਹੈ ਛਾਪ ਸੋ ਉਹੈ ਦਿਲ ਦਿਲ
 ਤ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੂੰ ਕੋ ਚਿਤਾ ਗਹੇ ਹੀ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਛੀਨ ਰਾਖੁ
 ਰਾਈ ਸੁਨ ਸੀ ਅਮੇਰੀ ਮਾਈ ਜੈ ਸੇ ਪਕੂਦਾ ਪਕੂਦਾ ਮੇ
 ਸੇ ਬਿਧ ਉਲਹਤ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ॥ ਤੁਝੋ
 ਡੀ ਬਿਜਟੀ ^{ਦਿਜਟੇ} ਸੁਮਾਤਿ ਸੁਨ ਜਾਨਕੀ ਅਚੇਤਾ ਤੂੰ ਜੁ ਰਾਮ

ਸਿੰਗਰੀ ਚਲੀ ਘਰ ਤਜ ਬਨ ਕਿਹੋ ਹੋਤਾ ॥੪੭॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ਤੁਨ ਸੰਗ ਹੁਤੀ ਤਬ ਇਤੀ ਚ ਨ ਹੁਤੀ ਕਹਾਂ
 ਤੇ ਬਿਨਾ ਅਕੇਲੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਛੂ ਡੁਰਤੋ ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਮਨਾਇ
 ਰਹੇ ਰਾਖ ਬੇਕੋ ਪਾਇ ਗਾਹੇ ਪਾਛੇ ਸਤੁ ਮੰਦਰ ਕੇ ਲੋਗ ਤੇ
 ਸੋ ਲਰਤੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬਨ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਕੰਦ ਮੂਲ ਖਾਇ ਸੰਗ
 ਲਛਮਨ ਲੈ ਕੈ ਸੁਖੀ ਦੁਖੀ ਦਿਨ ਭਰਤੋ ॥ ਕਾਹੇ ਕੀ ਭਲਾ
 ਈ ਜਬ ਨਾਰਿ ਮੁਹ ਲਾਈ ਆਜ ਤੇਰੇ ਦੁਖ ਕਾਹੇ ਕੋ ਹਨੂੰ ਸੇ
 ਮੇਸੇ ਮਰਤੋ ॥੪੮॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸੁਨ ਰੇ ਨਿਰੰਗ
 ਆਜ ਹਰਿ ਤੀਜੋ ਘਰ ਨਾਰੀ ਭੀਤਰ ਤੇ ਪਕਰ ਨਿਸਾਚਰ
 ਨ ਲਾ ਆਵਤੋ ॥ ਬਿਛੁਰੇ ਤੇ ਪੀ ਅਕਹੁ ਕੋ ਨ ਸੀ ਮਰੀ ਹੋਤੀ
 ਅਤੁ ਮਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਰਖੁ ਬੀਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤੋ ॥ ਜਨ ਤੀਤੋ
 ਤਬ ਦਿਗ ਮੇਸੀ ਨ ਜੋ ਹੋਤੀ ਤੇਰੇ ਆਰ ਹਨੂੰ ਮਨ ਬਿਨ ਲੀ
 ਕਾ ਕੋ ਨ ਆਵਤੋ ॥ ਤੇਰੀ ਓਪਾਧ ਜੇ ਤੂੰ ਸੰਗ ਹੀ ਨ ਹੋਤੀ
 ਤਬ ਰਾਵਨ ਕੈ ਜੋਗੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੋ ਚੁਰਾਵਤੋ ॥੪੯॥
 ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਸੁਨ ਤਿਜਟੀ ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਮਰ ਮਨ ਜਾਨੈ
 ਕੀ ਈ ॥ ਪੀਅ ਦੁਖੀ ਬਨ ਮੈ ਰਹੈ ਤੀ ਅਸੁਖੀ ਘਰ ਹੋਇ
 ॥੫੦॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਆਰ ਕਹੇ ਇਕ ਬਾਤ ਜਾਹਿਸ
 ਮਝੁ ਹੋ ਸੰਗ ਚਲੀ ॥ ਸੁਨਹੁ ਧਰਮ ਕੀ ਭੁਤ ਤਿਜਟੀ ਸਭ
 ਤੇ ਸੋ ਕਹੈ ॥੫੧॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਮੁੰਡੇ ਤੇ ਪਿਤਾ ਬਰ
 ਸਿਰ

੧੩੨ ਨ ਭਾਰ ਹੈ ਉਠਾਯੋ ਰਾਮ ਦੁਸਰੇ ਜਟ ਕੋ ਰਾਖ ਯਾ ਤੇ ਅਰੁ
 ਲਾਇ ਗੋ ^{ਤਲਵਰ} ਫਿਰ ਖੋਗ ਭਾਰ ਕੋ ਧਨੁਖ ਖੋਰੇ ਈ ਭਾਰ
 ਦਿਸੋ ਨਿਖੰਗ ^{ਭਗਸ} ਅਗਿ ਅਗਿ ਮੁਰਤਾਇ ਗੋ ਮੇਰੇ ਘਰ
 ਚੋ ਨਿਪਟ ^{ਵਸੇਸ} ਛਤੀ ਭਾਰ ਹੈ ਹੈ ਇਹੈ ਮੈ ਬਿਚਾਰੀ ਇਨ ਪੈ
 ਨ ਸਹਾਯੋ ਜਾਇ ਗੋ ਰੂਖ ਹੈ ਕਿ ਰੂਖ ਹੈ ਕਿਨ ਆਇ ਮੁਰਤ
 ਇਹੈ ਸੁਯਾ ਤੇ ਸੰਗ ਚਲੀ ਯਹਿ ਭਾਰਨ ਸਹਾਇ ਗੋ ॥ ੫
 ੨ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਤਬ ਕਿਜਟੀ ਪਾਇਨ ਲਗੀ ਚ
 ਤੁਰ ਜਾਨਕੀ ਆਹਿ ਜੋ ਲਾਯੋ ਕਪਿ ਰਾਮ ਤੇ ਪੁਨ ਸੀ
 ਯ ਬੁਝਤ ਤਾਹਿ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜਿਨ ਸੋਧ
 ਹੁਤ ਸਨੇਹ ਰਾਮ ਚੰਦ ਮਨ ਤੇ ਕਰਹਿ ॥ ਤਿਨ ਹੁੰਕੀ ਗਾਇ
 ਇਹ ਬੁਕਾਇ ਰਾਮ ਸੰਗ ਤੁਜ ਰਹੀ ॥ ੫੪ ॥ ॥ ਸੁਯਾ
 ॥ ॥ ਰਾਜ ਬਿਭੂਤਿ ^{ਸਿਪਦਾ} ਬਿਚ ਛਨ ਏਕ ਤਤ ਛਿਨ ਰਾਮ ਹਿ
 ਪੀਠ ਵਈ ॥ ਮਨ ਭਾਵਨ ਕੋ ^{ਚਤੁਰ} ਪਹੁੰਚਾਵਨ ਕੇ ਮਿਸ ਪੈਰਿ
 ਲੋਨ ਹਿ ਸੰਗ ਤਈ ॥ ਪੁੰਨ ਮੈ ਬਨ ਮੈ ਤੁਮ ਮਾਰਗ ਮੈ ਸੁ
 ਸਰੋ ਮੁੰਦਰੀ ਬਿਪਰੀਤ ਨਈ ॥ ਹਮ ਤੀਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਪਾਤਿ
 ਖੰਤ ਕੀ ਤਿਹੁ ਲੋਗਨ ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਗਈ ॥ ੫੫ ॥ ॥
 ਕਾਬੇ ਤੁ ॥ ॥ ਪਾਹਿ ਲੇ ਤੋ ਤੁਮੈ ਸੁਨ ਮੁੰਦਰੀ ਪ੍ਰਬੀਨ ਰ
 ਪ੍ਰਬੀਰ ਜੂਕੀ ਮੁਰਤਿ ਹੋ ਨੀਕੇ ਕੈ ਨਿਹਾਰਤੀ ॥ ਪਾਏ ਤੇ
 ਤੇ ਦੇਖਤੀ ਹੋ ਆਪਨੋ ਸਰੂਪ ਸਬ ਔਰ ਹੈ ਕੇ ਵਹੈ ਹੈ ਰ

ਹੇਨ ਕਮੇ ਹੋ ਮਾਰਤੀ ॥ ਪਾਠੇ ਰਹੀ ਸੋਚਤੀ ॥ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ॥ ੧੩੩ ॥
 ਹੂਤੇ ਪੀਯਸੇ ਜੇ ਪੈ ਗਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ॥ ਆਸੁਨ ਕੇ ਢਾਰਤੀ ॥
 ਕਪੇਲ ਹਾਥ ਰਹੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਸੁਸਤਰੇ ਮਾਥੇ ॥ ਲਿਖੇ ਨੇ
 ਕਨ ਬਿਧਾਤ ਨ ਨਿਵਾਰਤੀ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥
 ਬੋਲੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਮਾਤ ਜਨਕੀ ਨਿਵਾਰ ਸੋਕ ਜਾਹੀ ॥ ਦਿਨ
 ਜਾਇ ਤੇਰੀ ਸੋਧਹਿ ਸੁਨਾਇ ਹੋ ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਉਮ
 ਭਰਹੇ ਹੈ ਮਨ ਭਾਹੀ ॥ ਦਿਨ ਸਤਨ ਚਢਾਇ ॥ ਲਿਖਾਇ ॥
 ਇਹੋ ॥ ਔਰ ਜੇ ਕਦਾਰ ਮੇ ਸੋ ਬਹੁਰੇ ਕਹੈ ਰੋ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਕੋ
 ਲੈ ਆਚਤ ਬਾਛਿਨ ਮੈ ਲੈ ਜਾਇ ਹੋ ॥ ਰਾਮਾਹਿ ਲੈ ਆਇ ਹੋ
 ਸੁਤੋਹਿ ਪਹੁਚਾਇ ਹੋ ਤੂੰ ਮਾਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਹਨੁ ਤਾ ਦਿਨ ਕ
 ਹਾਇ ਹੋ ॥ ੫੭ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਔਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੈ ਮੇਰੀ
 ਅਬਹੀ ਲੈ ਜਾਉ ਤੋਹਿ ਲਿਕਹੀ ਕੇ ਲੋਗਨ ਕਉ ਕੋਤਕ ਦਿ
 ਖਾਇ ਕੈ ॥ ਰਾਵਨ ਹਿ ਮਾਰੋ ਪੁਰ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਸਾਰੇ ਰੂਪੁ
 ਕਨ ਬਿਧਾਤੋ ॥ ਆਜ ਰਾਮ ਬਲ ਪਾਇ ਕੈ ॥ ਔਰ ਜੇ ਕਹੈ ਤੋ
 ਗਾਵ ਲਿਕਨ ਕੇ ਮੁਲ ਹੂਤੇ ਲੈ ਉਪਰਿ ਚਲੈ ਨਹੁ ਮੰਡਲ ਉ
 ਭਾਇ ਕੈ ॥ ਤਾਪਰ ਜੇ ਮੇ ਸੋਰ ਪੁਬੀਰ ਜੂ ਪਿਛੈ ਰੋ ਤਬ
 ਧੀਰ ਪਰ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਲੀਜੋ ਬਖਸਾਇ ਕੈ ॥ ੫੮ ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਜਾਇ ਨ ਤੇ ਕਪਟੀ ਲੈ ਆਯੋ ਤੂੰ ਮੇ ਸੁਦ
 ਮਤਤਾ ਦਿਨ ਤੇ ਜਾਨੀ ਲਿਕ ਨਗਰੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ॥ ਹੈ ਜੇ ਕ

ਉਦਿਨ ਚਟਕੀ ਲੋ ਪੁਤਾਪ ਯਾ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਸਾਭੁ ਸਮੇ
 ਦਿਨ ਕੋ ^{ਦਿਨਤਕੀ} ਹੁਲਾਸ ਹੈ ^{ਸੁਖ} ਧੁਆਂ ਕੇ ਸੇ ਧੋਲ ਗਰੇ ਮਿਟੇਈ ਸੇ ਦੇ
 ਖੀਆਤਿ ਰਤ ਪਰੀ ਦੇ ਕ ਪਾਛੇ ਗਵਿ ਕੋ ਪਕਾ ਸਹੈ ॥ ਜਮ
 ਕੀ ਬਨੈ ਗੀ ਸਿਵ ਜੂਕੀ ਬਿਗਰੈ ਗੀ ਰਘੁ ਬੀਰ ਕੋ ਪਸਿ
 ਪਸਿ ਰਾਵਨ ਗਿਰਾ ਸਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਜਿਸ ਜਾਨਕੀ ਭੁਲੇ ਦੂਤ ਯਾਹਿ ਆਇ ॥ ਸੁਖ
 ਸਹਜਨ ਮੇਘ ਕਾ ਪਿਬਰਖ ਜਮਾਏ ਤਾਹਿ ॥ ੬੦ ॥ ॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ਸੁਨਹੁ ਬੀਰ ਹਨੁ ਟਿਤ ਤੇਰੇ ਬਲ ਸਾਰੇ ਸਬੈ ॥
 ਮਰਦ ਬਲ ਟਿਤ ਕਯੋ ਤੁਮੈ ਸੋ ਕੀਜਿ ਏ ॥ ੬੧ ॥ ਕਾਬਿ
 ਤੁ ॥ ॥ ਸੁਹਸਾਸਿ ਮੇਘ ਪੈਨ ਇੰਦੁ ਜਮਾਸਿ ਧੁਕੈ ਨ ਆ
 ਇਸਕੋ ਮੇਟੈ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਅੰਸਕੋ ਰਚੈ ॥ ਜੇ ਕਦਾਰ ਮੇਟੈ
 ਕਉਤਾ ਕੀ ਆਉ ਮੇਟੈ ਬਿਧਿ ਲੋਕ ਕਹੈ ਪਾਪੀ ਪਰ ਲੋ
 ਕ ਦੁਖ ਮੈ ਪਚੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੇਗ ਜਾਹਿ ਲੋਕ ਲੋਗਨ ਪਤਮ ॥
 ਹਿਜੀਨ ਪਾਪ ਛਲਕ ਪਟਨ ਏਕ ਇਨ ਤੇ ਬਚੈ ॥ ਇਨ
 ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਹੂੰ ਪੈ ਗਈ ਕਠੋਰ ਜਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰਹੇ
 ਸੁਨ ਗਾਮ ਦੁਖ ਨ ਤਰੈ ॥ ੬੨ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਨਾ
 ਬ ਪਰ ਪੀਰ ਕਹੈ ਕਾਬਿਤੇ ਬਿਸਾਰੀ ਕਾਪਿ ਬੀਰ ਰਘੁ
 ਰ ਪਦ ਕੋ ਲੋ ਲੋਕ ਆਇ ਹੈ ॥ ਕਛੁ ਆਸ ਲਾਗੋ ਕਛੁ
 ਆਰੋਜ ਸੁਖ ਬੰਜਾਰੋ ਪਾਛੇ ਤੋ ਪਤਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਆਰੋ

ਪਾਠ ੩ ਹੈ ਪਰ ਬੀਨਾ ॥ ੨ ॥ ਮੀਨ ਪਾਠ ੩ ਹੈ ॥

ਨਪਤਮਾਇਹੋਂ ਬਾਸੀਹੈ ਨਿਕਟਕੇ ਉਦਾਸੀ ਸੇਤੋ ਨਾਹਿ
 ਮੇਜੋ ਦਾਸੀ ਸੀਯਕੇ ਸੇਦੇਸੇ ਬਹੁਰੇ ਨਪਾਇਹੈ ॥ ਬਾਤ
 ਰੋਗੀ ਕੀਯੋ ਕਰੀਹੋਇ ਨੋਕੀ ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕੀ ਰੋਕੀ
 ਮੇਧੈ ਕਬਲੋ ਦਿਵਾਇਹੋਂ ॥੬੩॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥
 ਬਿਰਹ ਕੀਜੁਲ ਮੈ ਨਜਾਤ ਜਰ ਮੇਰੇ ਤਨ ਨੈਨ ਕੇ ਨੀ
 ਰਹੂ ਮੇ ਬੁਝ ਨ ਮਰਤੁ ਹੋ ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਤਾਸਨ ਉਸਾਨ ਪ
 ਨ ਜਾਤ ਦੇਹ ਛਾਡੁ ਛਾਡੁ ਜੀਸੋ ਨਿਤ ਹੀ ਲੱਗਤੁ ਹੋ ॥ ਛਤੀ
 ਆਕੀ ਬਤੀ ਆ ਕਹਾਂ ਲੋਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਰਾਮਾ ਬਿਨ ਨੈ
 ਕਹੂ ਨ ਕਹੇ ॥ ਬਿਰਹੰਤੁ ਹੋ ॥ ਏਹੈ ਮੈ ਲੋਭੇ ਸ ਮੇਰੇ ਕਹੀਚ
 ਸੇਦੇਸ ਕਾਪਿ ਆਸ ਬਸ ਪਰੀਤ ਤੇ ਜੀਬੋਈ ਕਰਤੁ ਹੋ
 ॥੬੪॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਕੀਰਨ ਕੇ ਮਿਹੁ ਕਾਜ ਹਨੂੰ
 ਮਹਾਰਾਜਾਹਿ ਜੋ ਤਬਹੋ ਨ ਪਚਰੋ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਹੋਇ ਇਤੀ
 ਬਿਪਰੀਤ ਜੋ ਰੇਖਾ ਮਿਟਾਇਕੈ ਪਾਂਉ ਨ ਧਾਰੋ ॥ ਏਹੇ ਉਮੇ
 ਅਪ੍ਰਾਧ ਕਰੇ ਛਮਯੋ ਰਘੁਬੀਰ ਨ ਫੇਰ ਪਚਰੋ ॥ ਸੋ
 ਬਲੋ ਦੁਖ ਪਾਵਤੁ ਹੋ ਜਬ ਪਾਇਨ ਦੇਖੋ ਤੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾ
 ਰੋ ॥੬੫॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਚੰਦ ਦੇਖ ਕਈ ਮਿਲ
 ਨ ਸਰਫੁ ਲੇ ਮੇਸੇ ਬਿਪਰੀਤ ਕਾਲਹੈ ਸੁਦੇਹ ਕਹੀ ਆਤੁ
 ਹੋ ॥ ਬਾਤੀ ਸੰਝ ਬਾਤੀ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਰ ਨੀਰ ਚੰਦਨ ਸੋ ਬਰ
 ਲੀਜੀ ਆਤਿ ਨ ਅਨੁਲਰਹੀ ਆਤਿ ਹੋ ॥ ਸੰਗ ਕੇ ਦੁਕੁਲ

੧੩੬ ਦੇਖਕੁੰਜਨਕੇ ਫੂਲ ਦੇਖਕੁੰਖਨਕੇ ਮੂਲ ਦੇਖ ਸੂਲ ਸਹੀ
 ਆਤਿ ਹੈਂ ਹਮੈ ਪਲ ਭਾਰੀ ਰਾਮ ਪਲੋਂ ਨ ਸੰਭਾਰੀ ਕਾਪਿ
 ਮੇ ਸੇ ਗਵ ਲੋਕ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਰਹੀ ਅਭੁ ਹੈ ॥੬੬॥
 ਦੇਹਰਾ ॥ ਹਨੂੰ ਮਾਨ ਦੁਖ ਪਾਇ ਆਤਿ ਲੋਚਨ ਜਲਨ
 ਰਹਾਇ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਿਨ ਸਿਯ ਦੁਖੀ ਸਿਯ ਬਿਨ ਉਤ
 ਰ ਪੁਰਾਇ ॥੬੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਤੁਮਾਹਿ ਭਈ ਪ
 ਰਤੀ ਤਿਜ ਬ ਮੁਦਰੀ ਤੋ ਕੋ ਵਈ ॥ ਦੁਤਹਿ ਵੈ ਬਿਪਰੀਤ
 ਇਕ ਪਾਤੀ ਅਰੁ ਪਤੇ ਬਿਨ ॥੬੮॥ ॥ ਕਾਬਿਭੰ ॥
 ॥ ਜਾਨਕੀ ਜੁ ਜੀਆ ਆਨੋ ਭਲੋ ਹੈ ਸਮਾਨੋ ਕਾਪਿ ਯਾਹੀ
 ਤੇ ਪਠਾਯੋ ਰਾਮ ਜਾਨੈ ਯਾਕੀ ਮਾਤਿ ਕੋ ॥ ਚੋਟੀ ਮੈ ਲਪੇਟ
 ਏਕ ਮਨ ਹੀ ਸੁਕਾਵ ਦੀਨੀ ਦੀਜੋ ਰਾਮ ਹਾਥ ਜੋ ਬਢਮ
 ਤੋਰੀ ਗਤਿ ਕੋ ॥ ਦੂਸਰੇ ਸਦੇ ਸੋ ਚਿਤ ਕੂਟ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹਿ
 ਤ ਕਾਨੋ ਕੀਓ ਕਾਕ ਸੀਕ ਬਾਨ ਲੈ ਸੁਗਾਤਿ ਕੋ ॥ ਤਿਲ
 ਕ ਬਨਾਯੋ ਨਿਜ ਹਾਥ ਮੇਰੇ ਮਾਥ ਕਾਪਿ ਤੀਨੋ ਪਤੇ ਦੀ
 ਨੇ ਤਿਨ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਕੋ ॥੬੯॥ ॥ ਸੋਯਾ ॥
 ॥ ਜਾਹਿ ਹਨੂੰ ਅਬ ਛਾਡਿ ਬਿਲੀਬ ਚਲਯੋ ਤਿਨ ਦੂਰ ਹੂ
 ਤੇ ਸਿਰਨਾਯੋ ॥ ਆਇ ਗਈ ਫਿਰ ਕੈ ਮਨ ਮੈ ਕਠੂ ਯ
 ਅਪਨੋ ਬਲ ਮੈ ਨ ਜਨਾਯੋ ॥ ਕਿਆ ਚਲਹੈ ਜਗ
 ਮੈ ਜਾਹਿ ਬਾਤ ਕਿ ਰਾਮ ਕੋ ਦੁਤ ਕੋ ਉਕਾਪਿ ਆਯੋ ॥ ਰ

੧੩੭
 ਦਨ ਜੇ ਜਬ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਤਬ ਕਯੋ ਮਿਟ ਹੈ ਮਨ ਕੋ ਪਛੁ
 ਤਾਯੋ ॥ ੭੦ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਚਿਰਲ ਜਾਤ ਸੁਭਾਉ
 ਹਨੂ ਮਨ ਚਿਤ ਯੋ ਧਰਯੋ ਸੁਰਨ ਕੋ ਸਤਭਾਉ ਕਾਇ
 ਰਬਕ ਮੁਖ ਹੀ ਰਹੈ ॥ ੭੧ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਜੋ ਖਿ
 ਝੁ ਹੈ ਰਖੁ ਖੀਸ ਮਾਇ ਘਾਤੇ ਜਸ ਲੈ ਜਾਓ ਪ੍ਰਾਨ ਰ
 ਹੇ ਕੈ ਜਸ ਰਹੈ ਦੇ ਮੈ ਏਕ ਕਮਾਓ ॥ ੭੨ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਬਾਗ ਤੋਰ ਖਾਇ ਬਲ ਅਪਨੋ ਜਨਾਇ ਤਾਂ ਕੋ ਏ
 ਕ ਪੁਤ ਘਾਇ ਤਬ ਸਿਧੁ ਪਾਰ ਜਾਇ ਹੋ ॥ ਲੀਕ ਹਿਜ
 ਰਾਇ ਕੈ ਕਲੀਕ ਹਿ ਰਦਾਇ ਬਡੇ ਉਧਮ ਮਚਾਇ ਰਾਮ
 ਦੁਤ ਹਿ ਕਹਾਇ ਹੋ ॥ ਰਾਵਨ ਕੋ ਸਾਵਨ ਕੋ ਮੇਘ ਜਯੋ ਰੁ
 ਵਾਇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਹਿ ਸੁਨਾਇ ਬਡੇ ਬਾਦਰ ਕਹਾਇ ਹੋ ॥
 ਔਰ ਜੇ ਕਹੈ ਗੋ ਬਿਨ ਕਹੈ ਕਿਉ ਕਰੀ ਰੇਤ ਬ ਮੇਰੇ ਕ
 ਹਾਂ ਜੈ ਹੈ ਨਾਮ ਸੀਤਾ ਕੋ ਬਤਾਇ ਹੋ ॥ ੭੩ ॥ ॥ ਕਾਬਿ
 ਤੁ ॥ ॥ ਜੋ ਹੋ ਜੀ ਅਕੋ ਬਿਚਾਰ ਜਾਨ ਕੀ ਸੋ ਕਹੈ ਅ
 ਬ ਡਰ ਹੀ ਮਰੈ ਗੀ ਯਾਹਿ ਜਾਨਤ ਨ ਬਾਲ ਕੋ ॥ ਆਇ
 ਸਾਥਿ ਨ ਜੋ ਕਹੈ ਦੇਖਨ ਤੇ ਡਰੇ ਤਬ ਕਹੈ ਹਨੂ ਮਨ ਹੋ
 ਕਰੇ ਤੋ ਏਕ ਫਲ ਕੋ ॥ ਢੀਲੇ ਢੀਲੇ ਪਾਇਨ ਸੋ ਸੀਤਾ
 ਜੁ ਸੋਕ ਯੋ ਜਾਇ ਭੁਖ ਲਗੀ ਬਿਨ ਕਹੈ ਬਾਗ ਮੇਂ
 ਯੋ ਫਲ ਕੋ ਬੋਲੀ ਸੀ ਅਜੈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਜੀ ਅਕੋ ਨ ਜੋ ਦੇ

੧੩੮ ਗੁਣ ਤੇ ਸੇ ਤੇਰ ਖਾਹ ਕੇ ਉਏਕ ਆਧ ਫਲ ਕੇ ॥੧੪॥
 ॥ ਸੋਰਣਾ ॥ ॥ ਸਿਸ ਸੁਧੀ ਬਡੁ ਭਾਗ ਕਾ ਪਿਪਤਿ
 ਲਸਮਝੈ ਨਹੀ ਚਕ ਮਕ ਕੀ ਸੀ ਆਗ ਹਨੁ ਮਨਮ
 ਗਮਾਲਈ ॥੧੫॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਇਕ ਚਿਰ ਲ
 ਕਾ ਪਿਜਤ ਆਤਿ ਆਇ ਸਕੀਓ ਸਹਾਇ ॥ ਪਟਕ ਪੁ
 ਛ ਠਾਵੇ ਭੁਯੋ ਰਾਮ ਤੇਜ ਸੁਲਗਾਇ ॥੧੬॥ ॥ ਕਾਥਿ
 ਭਾ ॥ ॥ ਪੈਠੋ ਬਨ ਤੇਹੀ ਖਿਨ ਮਨ ਕੀ ਨਹੋ ਸਰਾਖੀ ਮ
 ਰੇ ਰਖਵਾਰੇ ਸਭ ਉਚੀ ਕਿਲਕਾਰ ਕੀ ॥ ਭਾਗੋ ॥ ਇਕ ਰੂ
 ਟੇ ਰੁਖ ਮੂਲ ਤੇ ਉਪ੍ਰਾਏ ਫਲ ਤੋਰੇ ਮੀਠੇ ਖਾਏ ਹਰੀ ਠੋਰ
 ਹੀ ਸੁਛਾਰ ਕੀ ॥ ਆਨ ਪੁਰਹੁਤ ਨਿਜ ਹਾਥ ਨ ਸਵਾਰੀ
 ਮੇਸੀ ਰਾਵਨ ਕੀ ਬਾਰੀ ਪਾਤ ਪਾਤ ਭਾਰ ਭਾਰ ਕੀ ॥ ਦੂ
 ਤਕ ਹੀ ਬਾਤ ਮਹਾਰਾਜ ਉਤ ਪਾਤ ਭੁਯੋ ਆਯੋ ਕਾਪਿਏ
 ਕਤਿ ਨ ਮਾਰੇ ਹਮ ਹਾਰ ਕੀ ॥੧੭॥ ॥ ਕਾਥਿ ਭੁਯੋ ॥
 ॥ ਹਰੇ ਹਰੇ ਆਯੋ ਪੈਰ ਹਰੇ ਹਰਾਯੋ ਏਕ ਤਾਕੇ ਮਾਰ
 ਥੇਕੇ ਹਮ ਬਡੀ ਹਾਲ ਹੁਲ ਕੀ ॥ ਪਾਛੇ ਉਨ ਪੈਠ ਸੋਇ
 ਰਾਇ ਸਭ ਮਾਰ ਭਾਰੇ ਭਾਰੀ ਹਮ ਆਏ ਬਾਤ ਭਈ ਮੇ
 ਸੇ ਸੁਲਕੀ ॥ ਜਾਕੀ ਛਾਬਿ ਦੇਖੈ ਬਨ ਨਦਨ ਸੇ ਮੀਚੈ ॥
 ਬਸ ਚਿ ਮੇਘ ਮਾਲੀ ਸੋਈ ਬਾਰੀ ਨਿਰ ਮੂਲ ਕੀ ॥
 ਮਤੇ ਕਹੀ ਹੈ ਬਾਤ ਬਾਗ ਮੈ ਨ ਰਹਯੋ ਪਾਤ ਆਸ ਜਿਨ

ਕਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਫਲ ਫੂਲ ਕੀ॥ ੭੯॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
ਜੋ ਰਵਰ ਧਰ ਪੈਰ ਖਰੇਈ ਸਬਰ ਗਾਏ ਬਿੰਦੁ ਅਬ
ਬਰ ਅਬਿਰ ਫੁਟਤ ਹੈਂ ^{ਕਰੇ} ਕੋਰੀ ^{ਦਲਵਨ} ਮੈਨ ਆਵੈ ਜਿਨੈ ਬਾਉ ਨਹਿ
ਲਾਵੈ ਬਲਵਾਨ ਨ ਝੁਲਾਵੈ ਏਤੇ ਮਨ ਦਿਓ ਆਤਿ ਹੈਂ॥ ਸਿ
ਰ ਮਨ ਬਾਗਨ ਬਗੀਚਨ ਬਨਨ ਬੀਚ ਹੁਤੇ ਰਖਵੇਤ
ਹ ਪਛੀ ਕੀ ਨ ਗਾਤਿ ਹੈਂ॥ ਚਰਤ ਦੁਖਾਰੇ ਹਨੁ ਮਨ ਕੇ ਉਖ
ਰੇ ਮੇ ਸੇ ਰੁਖ ਉਖਰਤ ਜੈ ਸੇ ਉਖ ਉਖਰਤ ਹੈਂ॥ ੮੦॥
॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਕੋਨ ਕਾਪਿਆ ਜੋ ਜਿਨ ਉਧਮ ਮਚਾਏ
ਮੇ ਸੋ ਜਾਇ ਮੇ ਘਨਾਦ ਜਿਨ ਮਰੇ ਬਾਂਧ ਡਿਆ ਆਈ ਆ
ਕਾਰੇ ਕਰੇ ਕੀਨੇ ਉਤ ਪਾਤ ਯਾਹਿ ਬੁਝੇ ਬਾਤ ਤਾਂ ਏ ਕਵ
ਰਣਾਹਿ ਮੇਹਿ ਦਿਖਾਈ ਆ ਮੇਰ ਜੈ ਕਵਾਂਚ ਕਾਹੁ ਦੇਵਤ
ਕੁਹੇ ਇ ਫੁਲ ਤੋ ਤੇ ਤਾਹਿ ਨੀਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਫਾਸ ਸੇ ਫਸਾਈ
ਆ ਮਾਰੇ ਜਿਨ ਅਫ ਮਤਿ ਵਹੀ ਬਲੀ ਹੋਇ ਤਸੇ ਸਾਵਧ
ਨ ਕੈ ਕੈ ਬੇਟਾ ਜੀਤ ਪਾਰ ਆਈ ਆ॥ ੮੧॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
॥ ਚਲੋ ਤਬ ਧਾਇ ਨਦ ਬਾਜੇ ਸੂਰ ਸਾਜੇ ਸਤ
ਜਾਇ ਫਿਗ ਦੇਖੇ ਕਛੁ ਮੇਰ ਸੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ॥ ਪਰੀ ਦੇ ਕੁ
ਲ ਦੇ ਏਈ ਮਰੇ ਉਤ ਕੋਨ ਮਰੇ ਹਰ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਦਿ
ਪਦ ਕੈ ਚਲਾਏ ਹੈਂ॥ ਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਆਨ ਬੋਲੇ ਕਹਾਂ ਪ
ਦੇ ਜਾਨ ਕਾਪਿਐ ਨ ਜਾਨੈ ਮੂਢ ਬਪੁ ਆਪ ਤੇ ਬੰਧਾਏ

ਤੇ ਆਗੇ ਫਲ ਆਗੇ ਘਰ ਲਓ ਜਨ ਜੈ ਹੈਂ ਸਤੁ ਬਾਂ
 ਧਰਨੁ ਮਾਨ ਕੇ ਸੁਮੇਘ ਨਾਦ ਲਾਜੇ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ॥ ਪੁਰਜਨ ਸੁਰਜਨ ਮਨ ਹਰ ਖਦੇ ਖਹਨੁ ਮੁਸਕਾਹਿ
 ਮਇਹਿ ਬਿਧਿ ਬਾਂਧੇ ਕਪਿ ਸਹਿਤ ਰਾਵਨ ਕੀ ਦਿਗ ਜਾਹਿ
 ॥ ੮੨ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਗਾਢ ਲੰਕਾ ਸਿਰ ਮੋਰ ਦੇਖਹੁ
 ਨੂਤਨ ਯੋਕਹੈ ਆਹਿ ਚਿਤਾ ਕੀ ਠੋਰ ਮਨ ਜਾਨੈ ਮੁਖ ਤੇ ਹ
 ਸੈ ॥ ੮੩ ॥ ॥ ਪ੍ਰਤਿ ਉਤਰਾ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਕੋਨ ਹੈ
 ਰੇ ਕਪਿ ਹੋਰੇ ਕੋਨ ਕਪਿ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕਾਂ ਕੇ ਸੁਤ ਬੂਝ ਨੀਕੇ
 ਅਜਿ ਨੀਕੇ ਪੁਤ ਹੋ ॥ ਕੋਨ ਕਾਜ ਬਾਗ ਤੋਰ ਰਾਖੇ ਸੁਤ ਮ
 ਕੇ ਮੇਰੇ ਰੂਖ ਲਾਗੀ ਤੋਰੇ ਅਰਿ ਮਾਰ ਬੇਕੇ ਰੂਤ ਹੋ ॥
 ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਸੁਰ ਹੈ ਕਹਾਵਤ ਕਹਾਉ ਕਯੋ ਨ ਤੇ ਸੋ ਗਿਰ
 ਤੋਰ ਬੇਕੇ ਬਜ ਪੁਰ ਹੂਤ ਹੋ ॥ ਕਯੋ ਹੈ ਲੰਕਾ ਆਯੋ ਰਘੁ
 ਬੀਰ ਹੋ ਪਠਾਯੋ ਰੂਢ ਲਾਗਤ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਹੋ ਦੂਤਨ ਸੋ ਦੂ
 ਤ ਹੋ ॥ ੮੪ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਲੈ ਜਾਤੇ ਤੇਤੇ
 ਨੈਰੁ ਨ ਸੀਕਾਤੇ ਮੁਢ ਆਪ ਨੋ ਹੋ ਤਨ ਆਪ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬੀਧ
 ਵਤੋ ॥ ਕੈਸੇ ਮੇਘ ਨਾਦਿ ਆਇ ਨੀ ਸੋ ਛਾਡ ਦੇਤੇ ਅਰਿ
 ਲਰ ਬੇਕੇ ਤੇ ਸੋ ਸੁਰ ਅਜ ਕਹਾਂ ਪਾਵਤੋ ॥ ਤੇਰੀ ਬੀਸ
 ਹਨ ਕੀ ਹਉਸਨ ਰਹਿਨ ਦੇਤੇ ਨੈਕ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੂਕੀ ਅ
 ਟਿਸ ਜੋ ਪਾਵਤੋ ॥ ਕਾਂਸੇ ਕਹੇ ਜਾਇ ਸੈਸੀ ਮਨ ਕੀ ਸਮ

ਇ ਮਨ ਗਾਇ ਗਾਇ ਨੀ ਕੇ ਰਣ ਕੋਤ ਕ ਦਿਖਾਵਤੋ ॥ ੮੫ ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਬਰੇ ਬਾਕ ਚਾਲ ਯਾਹਿ ਸੁਝਤ ਨ ਕ
 ਲ ਨਿਜ ਕਹੋ ਤੇ ਬਿਚਾਰ ਕਾ ਪਿਕੋਨ ਭਾਤਿ ਮਾਰੀਏ ॥
 ਕ ਕਹੈ ਬੰਦ ਕੀ ਜੈ ਏਕ ਕਹੈ ਦੀ ਜੈ ਬਿਖ ਜੀ ਜੈ ਤਬ ਕੋ
 ਉਦਿਨ ਅੇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਟਾਰੀਏ ਬੋਲ ਅੇਹ ਨੂੰ ਮਾਨ ਹੋ ਤੇ
 ਅੇਸੇ ਨ ਮਰੇ ਰੇ ਜੈ ਸੇ ਤੁਮ ਹੋ ਕਹਤ ਮਰੇ ਬਚਨ ਬਿਚਾ
 ਰੀਏ ॥ ਪਾਤਿ ਹੀ ਸੁਗਈ ਅਬ ਹੋ ਹੂੰ ਮਰ ਅੇ ਚਾਹਤੁ ਹੋ
 ਤੁਲ ਤੇਲ ਸੋਲ ਪੇਟ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਜਾਗੀਏ ॥ ੮੬ ॥ ॥
 ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਅੋਰ ਭਾਂਤਿ ਕੇਹੂੰ ਜਬ ਮਾਰ ਅੇ ਨ ਮਰਤ
 ਤਬ ਤੈ ਸੇਈ ਬਿਚਾਰ ਅੇ ਜੈ ਸੇ ਹਨੂੰ ਮਾਨ ਕਹ ਅੇ ਹੈ ॥ ਤੁਲ
 ਸਨ ਤੇਲ ਸੋਲ ਅੇ ਮੇਲ ਪਿਤ ਬਾਕੀ ਖਾਸ ਗੀ ਫੁਲੇ
 ਲ ਪਟ ਅਨ ਅੇ ਯਹੈ ਰ ਅੇ ਹੈ ॥ ਏਥੇ ਕਾ ਦਿਰਾਮ ਕਛੁਤ
 ਦੀ ਸੇ ਚਲਤ ਨਾਹਿ ਜਾਤੇ ਪਾਰ ਜਰੈ ਇਨ ਸੇਈ ਬਾਓਤ
 ਗ ਅੇ ਹੈ ॥ ਪੋਨ ਪੁਤ ਤੋ ਜੋ ਕਹੈ ਰਾਮ ਪੁਰਹੂਤ ਮੇਰੇ ਦੁਤ
 ਸੇਈ ਕਾ ਪਾਤਿਨ ਜਾਇ ਲੋਕ ਦ ਅੇ ਹੈ ॥ ੮੭ ॥ ॥ ਕਾਬਿ
 ਤਾ ॥ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਫਾਂਸ ਛੋਰ ਦੀ ਨੀ ਆਗੇ ਕਾ ਪਿਰ ਅੇਤ
 ਗ ਆਪ ਫੂਕ ਲੀ ਨੀ ਕਹ ਅੇ ਗਾਵਨ ਗਾਵਾਰ ਕੋ ॥ ਜੈ ਸੇ
 ਇਵ ਬਰਨ ਕੁਬੇਰ ਜਮ ਜੀਤ ਅੇ ਤੈ ਸੇ ਮੇਹੁ ਜੀਤ ਅੇ ਚਾ
 ਹਤ ਹੈਂ ਰੁਦ ਅਵਤਾਰ ਕੋ ॥ ਬਾਗ ਤੇ ਅੇ ਤੇ ਰੋ ਪੁਤ ਮਾਰ

ਏਸੁ ਧਰੇ ਖੀਤੇ ਹੀ ਰਾਮਾ ਹਿਕੈ ਸੇ ਜੀਤ ਹੈਂ ਨ ਜੀਤ ਏ ਪ
 ਤਿਹਾਰ ਕੋ ॥ ਦੇਖ ਅਬ ਰੰਕ ਲੰਕ ਜਾਗਤ ਨਿਸੰਕ ਤੇਰੀ-
 ਤਉ ਨ ਬੁਝੈ ਗੀ ਜੋ ਲੋ ਆਇ ਹੋ ਕੁਪਾਰ ਕੋ ॥ ੮੮ ॥
 ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਐਸੀ ਰਿਸ ਆਵਤ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕੋ ਜਗਾਇ
 ਜਾਉ ਜਾਨਕੀ ਲੈ ਜਾਉ ਅਬ ਯਹੈ ਹੋ ਸਰਹੀ ਹੈ ॥ ਕਹਾ
 ਰੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਅੰਗਦ ਸੁਗੀਵ ਜਾਮਵੰਤ ਨ ਲਨੀਲਜੁ
 ਰਣੇਕ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਸੀਤਾ ਸੋਧ ਲਾਇ ਜਾਇ ਰਾਵ
 ਨ ਪਰਾਰਮਾ ਹੋ ਬਜ੍ਞ ਭੁਜਵੰਤੁ ਸੋ ਪਕਰਮਾ ਹੋ ਮਹੀ ਹੈ ॥
 ਐਸੀ ਜੋ ਨ ਹੋਤੀ ਤੋਰੋ ਫਾਤੁ ਤਨ ਗੋਤੀ ਕੋ ਉਧੈ ਨ ਬਾਸਵ
 ਸੋ ਰਾਮ ਰਾਜ ਗਾਹ ਗਾਹੀ ਹੈ ॥ ੮੯ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥
 ॥ ਰਾਮ ਬਲ ਪ੍ਰਥਮ ਗਨੇਸ ਕੋ ਮਨਾਇ ਚਲਏ ਜਾਤੁ
 ਹੀ ਤੋ ਕਲਸ ਜਗਾਇ ਅਰਿਧਾਮ ਕੋ ॥ ਸਿੰਘ ਪੌਰ ਜਾ
 ਰੀ ਉਚੇਰੋ ਪਖਾ ਅਟਾਰੀ ਭਲੀ ਕਰੀ ਰਾਮ ਦੂਤ ਇਨ੍ਹ
 ਚਲਾਏ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ਰਾਵਨ ਨਿਹਾਰ ਰਹਯੋ ਸਭਾ ਮੈ ਪੁਕਾ
 ਰ ਰਹਯੋ ਬਡੇ ਦਿਨ ਮੇਲੇ ਇਨ੍ਹ ਏਕ ਦੂਤ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ਪਾਇ
 ਨ ਹਜ਼ੂਰ ॥ ਤਿਨ ਸੂਰਨ ਕੋ ਕੋਨ ਗਨੈ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ਕ
 ਪਿਏ ਤੇ ਬਡੇ ਕਾਮ ਕੋ ॥ ੯੦ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਪਾਏ
 ਕਯੋ ਲੰਕ ਪਾਤਿ ਸੁਨੇ ਹਨੂ ਮਾਨਕ ਪਿਰਾਮ ਚੰਦ ਹੀ ਕੋ
 ਏਕ ਤੇ ਹੀ ਪਾਯੋ ਲੋਨ ਹੈ ॥ ਸਾਚੀ ਕਾਹਿ ਜੇ ਤੂੰ ਅਵਤਾਰ

ॐ ਉਮਾਪਾਤਿ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਹੋ ਭਗਤ ਤੇ ਸੋ ਨ ਤੇ ਪਾਨੀ ਪੋਜ ॥ ੪੨ ॥
 ॐ ਜੀਅ ਮੈਂ ਨ ਕੋ ਧਰਮ ਜਾਹਿ ਅਬ ਕੇ ਹੂੰ ਟਾਰਿ ਨਗ
 ॥ ਰਜਰਾਵੈ ਜਿਨ ਸਾਧ ਜੋ ਹਮ ਮੈਂ ਨਹੀ ॥ ਕੋਲ ਮੇ ਤਬ ਜੋ ਹੋ
 ॥ ਸਿਟ ਕੁ ਮੇ ਤੇ ਕਹਾ ਕਹਾ ਮੇ ਕੋ ਪਾ ਆਗੇ ਛੁੜਾ ਮਹਾਂ ਰੁ
 ॥ ਦੁਕੋ ਨਹੀ ॥ ੮੧ ॥ ॥ ਕਾਇ ਤੂੰ ॥ ॥ ਜਾਨੀ ਜਬ ਬਾਤ
 ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਬਿਲਲਾਤ ਰੁਲੈ ਮੇ ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਭਯੋ ਤੇ
 ॥ ਕੋ ਫਲ ਪੋਖਿਯੋ ਸਕਿਰ ਇਕਾਦਸ ਮੈ ਦਸੋ ਸੀ ਸਕਾਟ
 ॥ ਕਾਟ ਪੁਜੇ ਦਸ ਰਹੀ ਏਕ ਕਾਂਸੋ ਆਉਖੇ ਕਿਯੋ ਭਾਂਤੇ
 ॥ ਲੰਕਾ ਜਾਰੀ ਸੇਵਾ ਮਾਨੀ ਨਹ ਮਾਗੀ ਅਬ ਆਗੇ ਉਕੁ
 ॥ ਸਲ ਜਬ ਦੇਹੈ ਤਬ ਲੇਖਿਯੋ ਜਾਨਤ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ
 ॥ ਮੇਰੇ ਸਮਝਾਵਤ ਹੋ ਰੁਝੰਨ ਕੇ ਝੂਝੂਨ ਮੈਂ ਭੇਦ ਕੋ ਨ ਦੇਖਿ
 ॥ ਯੋ ॥ ੮੨ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਰਾਵਨ ਲੰਕਾ
 ॥ ਪਾਤਿ ਮਨਹਿ ਰਹੀ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਹਿ ਜਹਿ ਕਾਪਿ ਜਾ
 ॥ ਰਤ ਫਿਰੈ ਤਹੀ ਨਿਰਖ ਮਰਜਾਇ ॥ ੮੩ ॥ ॥ ਕਾਇ ਤੂੰ
 ॥ ॥ ਪੁਰਿ ਪਰ ਜਾਰੇ ਤੇ ਬਿਰਾਜ ਮਾਨ ਹਨੁ ਮਾਨ ਮਾਨੇ
 ॥ ਬਨੁ ਏਸ ਅਲ ਸਿੰਧੁ ਅਕੁਲਾਤ ਹੋ ਗਏ ਧੰਮੇ ਪਸੰਗ ਕੋ
 ॥ ਟਿਥੀ ਗੁਰੀ ਕੇ ਪੁਜਿ ਕਿਧੋ ਤੀਜੈ ਨੈਨ ਸੇ ਤ੍ਰਿਨੈਨ ਮੇਨ ਉਤ
 ॥ ਪਾਤ ਹੋ ਗਏ ਮਾਗਿ ਰਨੁ ਮੰਡਲ ਸੋ ਰੁਲੈ ਕਿਧੋ ਸੁ
 ॥ ਰਜ ਸੋ ਮਿਲੁ ਮੇ ਇੰਦੁ ਧਨੁ ਖਸੁ ਹਾਤ ਹੋ ਆਰੈ ਫਾਬਿਰ

੧੪੬ ਮਕਾਵਿ ਮਾਨੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਰੁਰ ਗਾਵਨ ਪਚਿਤ ਕੋ ਪਤਾ ਪ
 ਰਾਜ ਮੋ ਜਾਤ ਹੈ ॥੮੪॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਛਾਤੁ ਛਾਤੁ ਛੋਰ
 ਚਨ ਰੁਹ ਰਨ ਸੋ ਜੋ ਰੁਰ ਛਪਿ ਜਲ ਜੋ ਹਰ ਹੁਤ ਸਨ ਕੇ ਰੁ
 ਸਤੋ ॥ ਜਾਨਤ ਰੁਝਾਈ ਫਿਨ ਹੀ ਫਿਨ ਪੈ ਸੁਈ ਲਾਈ
 ਹਨੂ ਮਾਨ ਕੀ ਰੁਝੈ ਨ ਪੁਸ ਪਾਸਤੋ ॥ ਸੋਨੇ ਕੀ ਅਟਾਰੀ ਚਿ
 ਰ ਸਾਰੀ ਪਰ ਜਾਰੀ ਜੈ ਸੇ ਘਾਸ ਕੀ ਅਟਾਰੀ ਜਰ ਗਈ
 ਫਿਰ ਬਾਸਤੋ ॥ ਦਾਤਨ ਰੁਝਾਈ ਗਾਇ ਪਕਰ ਯੋ ਨ ਜਾਇ
 ਕਪਿ ਰਾਜ ਗਈ ਰਾਨੀ ਸਰ ਰਾਵਨ ਕੇ ਪਾਸਤੋ ॥੮੫॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਲਾਗੀ ਚੰਦੁ ਚਰ ਆਗ ਸੁਤੇ ਸਰ
 ਉਠੇ ਜਾਗ ਛੂਤੇ ਕਾਹੂ ਕੇ ਨ ਪਾਗ ਏਕ ਰਲੇ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਭੂਤੇ
 ਪੈ ਰਹੇ ॥ ਤੇ ਅਛੂਤੇ ਨ ਰਹਿਨ ਪਾਇ ਹਨੂ ਮਾਨ ਜੂਤੇ ਗਾਹ
 ਯੋ ਦਾਤਨ ਸੋ ਪਾਤੁ ਹੈ ॥ ਕੀਨੋ ਜਿਨ ਰਾਵਨ ਪੁਤੇ ਜਮ ਰੂ
 ਤੇ ਜਮ ਕੂਤੇ ਖੇਤ ਮੂਤ ਅਜ ਰੂਤੇ ਨ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ ॥ ਪਰੀ
 ਦਿਨ ਹੂਤੇ ਰੋਰ ਪੈ ਗਾਏ ਕਪੂਤ ਸਰ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦੂਤ ਇੰਦ
 ਹੂਤੇ ਨ ਰੁਰਾਤੁ ਹੈ ॥੮੬॥ ॥ ਸ਼੍ਰੀ ਯਸਾ ॥ ॥ ਜਾ ਫਿਨ ਰਾਮ
 ਸੋ ਬੈਰ ਕੀਓ ਸਠ ਤਾ ਦਿਨ ਤੇ ਮਤ ਪੈ ਗਈ ਕਾਹੇ ॥ ਫਿਰ
 ਪਤੀ ਗਾਹਿ ਮੈ ਸਿਯ ਆਨ ਸੁਦੈ ਕਰਤਾਰ ਦੁਹੀ ਕਰਨ
 ਚੇ ॥ ਪੁਠਿ ਜੋ ਲਾਇ ਜਗਾਇ ਦਏ ਹਨੂ ਮਾਨ ਸੁਨਾਰ ਕੇ ਰਾ
 ਰਤੋ ਸਾਰੇ ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਪਰ ਪਚਿਤ ਤੇ ਜਰੇ ਕੀਚਨ ਕੇ ਕਾ

ਸੁਨਾਰੇ ਕੇ ਸਾਰੇ

ਹਿਰਿਨ ਬਾਰੇ॥੯੭॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਫੂਲਗੰਧੇਅ
ਮਰੇਸੁ ਦਿਨੇਸ ਖਰੇਸ ਜਲੇਸ ਸਸੀ ਸਬ ਹੀਤੁ ਹੁਰ
ਜਬ ਸਿਰੇ ਮਾਣਿ ਹੈ ਸੁਨ ਸੀ ਰਘੁਬੀਰ ਤਏ ਜਬ ਹੀ
ਤੁ ਮੇ ਮਾਣਿ ਕੋ ਫਣਿ ਰਜਾ ਨਿਹਾਰ ਤੁਰੈ ਨ ਰਤੀ ਤਮ
ਰੂਪ ਮਹੀਤੋ॥ਜਾਰ ਕੈ ਲਿਕ ਨਿਸੰਕ ਤਮੋ ਕਪਿ ਰਾਵਨ ਦੇ
ਕਤ ਯੋਤ ਬਹੀਤੋ॥੯੮॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਖਾਸੀ-
ਚਿਤ ਸਾਰੀ ਚਿਤ ਹੀਰਨ ਸਵਾਰੀ ਧਾਇ ਤੇਈ ਤੋਜਰਾ
ਈ ਜਰਗਈ ਲੇਤ ਸਾਸਤੋ॥ਲੋਕ ਭਾਗੇ ਜਾਤ ਪਾਏ
ਚੰਦਨ ਜਰਤ ਜਾਤ ਕੈ ਸੇ ਸੁਖ ਪਯੋ ਬਿਨ ਲਿਕਾ ਪ-
ਤੀ ਨਾਸਤੋ॥ਚੋਹਟ ਬਾਜਾਰ ਜਰੇ ਬੀਬੀ ਚਟ ਸਾਰ ਜ
ਰੇ ਘੋਰਾ ਹਾਥੀ ਆਰ ਜਰੇ ਕਪਿ ਕੋ ਬਿਲਾਸਤੋ॥ਜਾਰੀ
ਹਨੂ ਮਾਨ ਪਰ ਜਾਰੀ ਸੀਤਾ ਹੂ ਕੇ ਸਤ ਛਾਰ ਹੈ ਨ ਗਈ
ਸੁਾਇ ਭੀ ਖਨ ਕੇ ਵਾਸਤੋ॥੯੯॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥
॥ਪਾਵਨ ਪਵਨ ਪੁਤ ਦੂਤ ਰਘੁਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਤੀਰਵ
ਸਕੀਧ ਕੇ ਨ ਨੈਕ ਸਕੁ ਚਾਤੁ ਹੈ॥ਰਾਮ ਬਲ ਦੀਠ ਨੈਕ
ਨੀਚੇ ਨ ਕਰਤ ਠੀਠ ਬੋਲੇ ਹਨੂ ਮਾਨ ਕੇ ਨ ਪਟ ਕਤ ਪ
ਤੁ ਹੈ॥ਸਬੈ ਸਾਹਿ ਰਹੇ ਫੇਰ ਉਤਰਨ ਕਹੈ ਯੋ ਹੂ ਕਹੈ ਕ
ਹੂ ਜਾਇ ਬੋਲੇ ਦੋਰ ਫਾਰ ਖਾਤੁ ਹੈ॥ਮਨ ਮੇ ਨ ਸਿਕ ਜਾ
ਕੇ ਮੇਜੇ ਗਦ ਬੀਕ ਮੇਸੀ ਲੋਕ ਮੇਸੀ ਜਾਰੇ ਬੀਕ

੧੪੬ ਸਤ੍ਰੰਕ ਦੀਏ ਜਾਤ ਹੈ॥੧੦੦॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਮੇ
 ਸੀ ਤਾਂਤਿ ਜਾਰੀ ਲਿਕ ਸਮੁਦਿ ਪਧਾਰੀ ਪੁਛ ਸਮਾਧ
 ਨ ਹੋਤ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਸਿਰ ਨਾਯੋ ਹੈ॥ ਬਾਗ ਮੈ ਉਖਾਰ
 ਵੇਕੋ ਬੇਟਾ ਏਕ ਮਾਯੋ ਮਾਤ ਗਾਉ ਪਰ ਜਾਯੋ ਮੇ
 ਬਚਨ ਸੁਨਾਯੋ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਕਾ ਮਕੀਨੋ ਔਰ ਮੇਰੂ ਜਸ
 ਲੀਨੋ ਰਘੁਬੀਰ ਕੋ ਰਤਨ ਦੀਨੋ ਹੋ ਸੁਪਹੁਰਾਯੋ ਹੈ॥
 ਮੁਖ ਮੈ ਦਿਖਾਇ ਏਕ ਦਾਂਤ ਕੋ ਮਨਾਇ ਤਬ ਹਨੂ ਮਾ
 ਨ ਫਾਂਧ ਸਿੰਧੁ ਰਾਮਾ ਦਿਗ ਆਯੋ ਹੈ॥੧੦੧॥ ॥ਕ
 ਬਿਤੁ॥ ॥ਦੁਰਗੀਤ ਦੇਖ ਰਘੁਬੀਰ ਸੁਖ ਪਾਯੋ
 ਹੋਏ ਏਹਨੂ ਮਾਨ ਆਯੋ ਲਾਗਤ ਸੁਹਾਵਨਾ ਖੇਤ
 ਨ ਉਪੁਰਤ ਹੈ ਬੋਲੇ ਤਾਹਿ ਮਾਰਤ ਹੈ ਜਨ ਤੋਹ ਸੀਤਾ
 ਸੋਧ ਆਜ ਹਮੇ ਪਾਵਨਾ ਮਾਏ ਚਰਨਾਰਾ ਬਿੰਦ ਉਪ
 ਰ ਲੁਠਾਇ ਰਘੁਰਾਇ ਸੁਉਠਾਇ ਕੀਯੋ ਛਾਤੀ ਸੋਲ
 ਗਾਵਨਾ ਬੋਲਾਏ ਪੌਨ ਪੁਤ ਮੈ ਸਧੁਤੀ ਕੋਨ ਕਰੀ ਨ
 ਬਖਾਇਨ ਤੇ ਘਰੀ ਦੂਕ ਮੋਹਿ ਨ ਉਠਾਵਨਾ॥੧੦੨॥
 ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਪੀਓਨ ਸਮੁਦਿ ਬਾਰ ਲਿਕ ਨ ਕਰੀ ਉਜ
 ਰ ਜਾਨਕੀ ਨ ਲੁਆਯੋ ਕੋਨ ਕਾਜ ਕੀਓ ਜਾਇਕੈ ਤੁਝੇ
 ਮੇਰੇ ਅਗਿ ਕੈ ਸੇਸੀ ਅਗਿ ਸੇ ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਰਾਵਨ ਕੇ
 ਸੀਸ ਨ ਬਖੇਰੇ ਆਗੇ ਆਇਕੈ ਕਹਾਂ ਭੁਯੋ ਸਿੰਧੁ ਫਾਂ

ਪਿਗਮੋਸੀਅਦੇਖਆਯੋਮਰਮੋਅਫਲਿਕਗਦਦੀਰ
ਪੇਜਰਾਇਕੈ॥ਸੀਤਾਕੋਰਤਨਦੀਨੋਪਾਨਕੋਪਤੋਨਰਾਖ
ਯੇਬੁਝਤਸੀਦੇਸੇਰਾਪੁਨਾਬਮੁਸਕਾਇਕੈ॥੧੦੩॥
ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥
ਪਿਰੀਸਿਯਕੀਛਿਤਮਾਗੀ॥ਹੈਪ੍ਰਭੁਲਿਕਕਲਿਕਾਇ
ਨਾਸੁਬਸੈਤਹਰਾਵਨਬਾਰਾਕੀਛਾਹੀ॥ਜੀਵਤਹੈਕ
ਹੀਏਈਕੋਨਾਬਸੁਕਯੋਨਮਰੀਹਮਤੇਬਿਛਰਾਹੀ॥
ਪੁਨਾਬਸੈਪਦਪੁਨਾਮੈਜਮਾਅਵਤਹੈਪਰਪਾ
ਵਤਨਾਹੀ॥੧੦੪॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਵਾਂਧਿਗਮੋਸ
ਤੁਜੇਜਨਸਿਧੁਪਾਠਮੋਲੁਪਾਠਹਰੁਤਨਹੋਰੋ॥ਵਾਂ
ਸਪਰੇਦੁਖਆਰੁਲਗੀਨਹਿਛੁਕਕੈਲਿਕਨਿਸੀਕ
ਨਿਥੀਰੋ॥ਖਾਈਯੋਕੰਠਮਿਛਾਨੁਜਮੋਹੋਰੀਜਿਯੋਸੀ
ਰਪੁਬੀਰਛੁਦੇਤਨਤੋਰੋ॥ਜੈਸੋਕਛੁਸਿਯਨੈਕਕੇਨ
ਰਪੁਜੋਨਿਧਿਤੀਰਗਮੋਬਲਸੇਰੋ॥੧੦੫॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥
॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਸ੍ਰੇਯਾ॥
ਨੁਮਾਨਸੁਨਾਏ॥ਤੋਲਗਤਾਲਤਮਾਲਬਿਸਾਲਪ
ਯਾਨਸੋਨਿਧਿਨੀਰਪਦਾਏ॥ਜੈਲਗਜਾਨਕੀਨੈ
ਨਸਮੁਦ੍ਰਿਕੈਸਿੰਗਸੁਨਾਸਨਹੋਨਨਪਾਏ॥ਚਾਟਕਏ
ਕਪਿਜੂਬਨਕੋਬਹੁਰੋ॥ਬਿਧਿਬਧਹਿਆਪਬਿਧਏ

੧੪੮ ॥ ੧੦੬ ॥ ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਜੁਗਲ ਸਿਧੂ ਕੀ ਕਹਿਰ
 ਥਾ ਪੀਤਿ ਤਜਯੋ ਸੁਖ ਦਾਇ। ਤਬ ਸੀਤ ਕੇ ਅਗਿ ਕੀ
 ਕਹਤ ਹਨੂੰ ਸਿਰਨਾਇ ॥ ੧੦੭ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਦੂ
 ਬੋਗੀ ਤੇ ਅੰਸੀ ਦੇਖੀ ਸੁਨੋ ਰਘੁ ਰਾਇ ਜਾਕੇ ਆਗੇ ਦੂਜੇ
 ਸਸਕੀ ਕਲਾ ਤੇ ਆਤਿ ਪੀਨਹੈ ॥ ਪੀਰੀ ਇਹਿ ਭਾਂਤਿ
 ਜਾਤੇ ਹਰਦੀ ਕਸੁੰਤੁ ਰੰਗ ਆਸੁਨ ਕੇ ਆਗੇ ਮੇਹ ਸਾ
 ਵਨ ਕੇ ਹੀਨਹੈ ॥ ਬਿਗਹਿ ਕੇ ਸੁਸਨ ਕੇ ਆਗੇ ਅਗਿ-
 ਮੇਸੇ ਜੈਸੇ ਮਹਾਂ ਹਿਮ ਬੋਲ ਮੁਖ ਸੁਸਨ ਅਧੀਨਹੈ
 ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਕੇ ਏਕ ਪਾਤਿ ਬੁੱਤਿ ਸੀਲੇ ਸੁਨ ਔਰ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਮੇਤੇ ਵਾਰੇ ਪੁਰਤੀਨਹੈ ॥ ੧੦੮ ॥ ॥ ਵੇਹਰਾ ॥
 ॥ ਹਮਿ ਬੋਲੇ ਰਘੁ ਬੀਸ ਮਾਣਿ ਪਵਨ ਪੂਤ ਪਰਬੀਨ
 ॥ ਬੁਝਤ ਤੋ ਕਹਿ ਲਛਮਨ ਹਿ ਕਥਾ ਕਹੈ ਅਬਤੀਨ
 ੧੦੯ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਨਗਾਰ ਸਮੇਤ ਅ
 ਰਜਲ ਨਿਧਿ ਕਯੋ ਤਰਗਯੋ ॥ ਅਗਨ ਲੀਕ ਕੇ ਦੇਤ
 ਲੀਕਾ ਪਾਤਿ ਚੁਪ ਕਯੋ ਕਰੀ ॥ ੧੧੦ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥
 ਜਾਨਤ ਹੋਹ ਮਤੋ ਕਪਿ ਹੈਂ ਚਢ ਰੁਖਨ ਕੇ ਫਲ ਕੇ ਅਨੁ
 ਰਾਗੀ ॥ ਔਰ ਬੜੇ ਯਾਹਿ ਪੈਰ ਖਹੈ ਇਹ ਭਾਰ ਤੇ ਭਾਰ
 ਪਰੇ ਤਰੁ ਲਾਗੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁ ਬੀਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹਿ ਲੈ ਭ
 ਵ ਪਾਰ ਪਰੈ ਜਗ ਮੇਵ ਭਾਰੀ ॥ ਤਾਂਹੀ ਕੇ ਧਿਆ

ਨਕੀਚ ਮਨ ਮੇ ਮੁਹਿ ਬਾਗਿ ਨਿਖਤ ਬਰਨ ਲਾਗੀ ^{ਲਿਖਦੇ} ^{ਦਿਲ} ੧੧੧॥ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ਕਹਤ ਬਹੁਈ ਆਪਨੀ ਹ
ਨੀ ਮਾਨ ਸਕੁ ਚਾਤਾ ਸਿਧੁ ਕਥਾ ਕਹਿ ਲੀਕ ਕੀ ਕਹਿਤੁ
ਮੇਸੇ ਬਾਤਾ ੧੧੨॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ਏ ਪੁਤ੍ਰ ਯੋਤਾ ਹਿ
ਪਾਵਕ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀਚਨ ਕੇ ਗਨ ਮੇਸੇ ਜਲਾਯੋ ਸੀਰ
ਪੁਬੀਰ ਦਿਯੋ ਗੁਰੇ ਪੁਨ ਜਾਨਕੀ ਸੁਸਨ ਪੈਨ ਪੁ
ਜਾਯੋ ਤੇਲ ਸੇ ਤੂਲ ^{ਤੁਲੀ} ਭਿਜੈ ਪਿਤ ਸੇ ਪਟ ਤਾਂਹਿ ਕੇ ਉ
ਪਰ ਹੋ ਧਰ ਆਯੋ ਏ ਬਹੁ ਨਾ ਬ ਬਹੁ ਯਹਿ ਕੋਤਕ
ਲੋਗ ਕਹੈ ਹਨੁ ਮਾਨ ਜਗਾਯੋ ੧੧੩॥ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥
॥ ਅਬ ਰਾਵਨ ਕੇ ਨਗਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਿਤ ਹਨੁ ਮਾਨ ॥
ਸੁਨਤ ਗਾਮਾਚਿਤ ਚੋਪ ਸੇ ਸੀਤ ਸੁਨਹੁ ਦੈਕਾਨ ੧੧੪
॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ਕਥਾ ਹੈ ਨਿਦਾਨ ਕੀ ਨਰੁ ਦੁ ਸਨ
ਮਾਨ ਕੀ ਨ ਬਾਨ ਨ ਕਮਾਨ ਕੀ ਨ ਕਥਾ ਰਾਗ ਤਨ ਕੀ
ਕਹੀ ਨ ਗੁਮਾਨ ਕੀ ਨ ਕਹੁੰ ਚਦ ਜਾਨ ਕੀ ਨ ਪੈਰ ਖਪ
ਮਾਨ ਕੀ ਨ ਕਥਾ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ ॥ ਬੇਦਨ ਪੁਰਾਨ ਕੀ
ਨ ਮੁਨਿਏ ਸਿ ਆਨ ਕੀ ਹੋ ਤੂ ਨ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋ ਸੋਹ ਰਾਖੁ ਕੁ
ਲ ਭਾਨ ਕੀ ॥ ਰਾਮ ਰਾਵਨ ਕੇ ਨਗਰ ਦਗਰ ਪਰ
ਬਗਰ ਬਜਾਰ ਆਨ ਕਥਾ ਭਾਜ ਜਾਨ ਕੀ ੧੧੫॥
॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਸਤ ਸੁਖ ਸੇ ਬਚਨ

ਸੁਨੇ ਰਾਮ ਪਰ ਕੀਨਾ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੇ ਜੋ ਕਹੇ ਜੋ ਹੈ ਦੇ ਤੇ
 ਤੀਨਾ ੧੧੬॥ ^{ਅਰਥਾਤ ਤੇ ਤੇ ਤੇ} ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਲੇ
 ਕਾ ਜਾਰ ਆਇ ਬੋਠ ਰਮੇ ਅੰਕਾ ੬॥ ੫੨੬॥ ॥
 ਕਥਿਤਾ ॥ ਚੰਦ੍ਰਮ ਚਕੋਰ ਜੈ ਸੇ ਗੁਤੀ ਬਸ ਰੋਰ ਪਾ
 ਨ ਘੋਰਨ ਸੋ ਮੋਰ ਦੇ ਰਾਖਿ ਰੁਖ ਪਾਨ ਸੋ ਜੈ ਸੇ ਉਖ
 ਪੁਖ ਪਾਨ ਦੁਲ ਜਲ ਰੁਖ ਰੂਪ ਦੇ ਸਕਾਵਿ ਜਸ ਸੁਨੇ
 ਬਾਮਨ ਕੇ ਦਸ ਸੋ ॥ ਜੈ ਸੇ ਬੇਟ ਗਮਾਨ ਨਿਰਪੇਖ ਸਨਮ
 ਨ ਜੈ ਸੇ ਕਾਨਨ ਕੇ ਤਾਨ ਜੋ ਸੋ ਜੋ ਰੋਰ ਰੁਨ ਸੋ ॥ ਜੈ ਸੇ
 ਬੀਰ ਬੀਰ ਸੋ ਜੋ ਬਾਰਧ ਕੇ ਤੀਰ ਸੋ ਤੇ ਮੇਸੀ ਪੀ
 ਤ ਲਗੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੋ ॥ ੧॥ ॥ ਏਹ ਰਾਮ
 ॥ ਤਾਂ ਪਾਛੇ ਕਾਪਿ ਕਟਿ ਕਕੀ ਅਟਕ ਚੁਕੀ ਕਾਵਿਰ
 ਮਾਸੀ ਰਪੁ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਾਮੇ ਅਬ ਬਿਲੀ ਪੁਰਿ ਹ
 ਕਾਮਾ ॥ ੨॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਸਤ੍ਰੈ ਚਲੇ ਕਾਪਿ ਨ ਬਸੁ
 ਰਦਿਨ ਪਰੀ ਨਿਛੰਤੁ ਬਲਾ ਰਾਮ ਲਖਨ ਪੁਨ ਸਾ ਬਦ
 ਸਮੀ ਬਿਜੈ ਪਸਿਧਾ ਦਿਨਾ ॥ ੩॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਨਿਰ
 ਪਕਟ ਕੁਟਤੀ ਰਪੁ ਟਪਟਕ ਚਿਤੁ ਹਰਖ ਸੋ ਚਲੁ
 ਰਪੁ ਪਤਿ ਕੇ ਤੀਰ ਹਨੁ ਮਾਨ ਬਿਨ ਤੀ ਕਰੈ ॥ ੪॥ ॥
 ਸੋਯਾ ॥ ਨਾ ਬਚਲੇ ਉਮਰੇ ਕਾਪਿ ਰਾਇ ਸੁਲਾਇ
 ਕਹੈ ਸਤੁ ਜੁਧ ਅਨੀਕੀ ਹਾਲ ਤਨ ਉਚਦੇ ਗਜ ਕੇ

ਚੋਰ

ਬੋਲੀ

ਤਿਮ ਦੇਖਤੋਂ ਗਾਤਿ ਯਾਂ ਧਰਨੀਕੀ॥ ਭੂਲਤ ਬੁਝੋਮੈ ^{ਅਕਾਸ} ੧੫੧

ਰੀਜਨ ਰਾਤ ਗਈ ਦਬ ਧੁਪ ਪ੍ਰਤਿ ਮਨੀਕੀ॥ ਭਾਰਤੋਂ

ਕਛੱਪ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਫੈਲ ਰਹੀ ਫਟਿ ਮਾਲ ਫਟੀਕੀ ^{ਸੇਸਕਾਗ}

॥੫॥ ॥ਕਾਇਤੁ॥ ॥ਕਰਮੋ ਰਪੁ ਬੀਰ ਸੁਨ ਬੀਰ

ਨੁਮਾਨ ਕਾ ਪਿਤੁ॥ ਇਨ ਬਾਤਨ ਕੇ ਲਾਗਤ ਸੁਹਾਵੇਨ॥

ਗੁਮਿ ਭਾਰ ਦੀ ਬੈਕੋ ਕਿਸੁਰ ਢਾਪ ਲੀ ਬੈਕੋ ਸਮੁੰਦਰੀ

ਰਕੀ ਬੈਕੋ ਕਿਪਾਨ ਕੈ ਸੁਕਾਵੇਨ॥ ਕੁਰਮ ਕਛੇ ਸਕੋ ਕਿਸੇ

ਰਦੇ ਸਦੇ ਸਕੋ ਕਿਹਲ ਹੂਲ ਆਗੇ ਕਰ ਉਧੂ ਮਾਮਰਾਵ

ਨੋ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਜ ਦੀਡ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਭਰੇ ਮੇ ਮੋਹਿ ਰਾਵਨ ਕੇ

ਮਾਰ ਜਸ ਦੁਇ ਭੀ ਬਸਾਵੇਨ॥੬॥ ॥ਦੇਹਰਾ॥

॥ਕਰੀ ਵਡਾਈ ਦਾਸਕੀ ਆਪਨ ਸੀ ਰਪੁ ਬੀਰਾ॥ ਬਨ

ਪੁਰ ਪਾਟਨ ਨਗਰ ਤਾਨਿ ਨਿਜ ਕਾਨੇ ਨਿਪਿ ਨੀਰਾ॥੭॥

॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਦੇਖਿ ਗਾਉ ਕੀ ਨਾਰਿ ਨਿਜ ਮਾਨਸ ਕੋ ਯੋ

ਕਰੈ॥ ਰਾਜ ਸਾਮਾਜਿ ਸਾਰ ਰਤੇ ਛਰਨ ਦੈ ਤਾਪ ਸੀ॥

੮॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤੇ ਕਾਪਿ ਕਰੈ ਬਿਥੈ ਕਤੁ ਮ ਪ੍ਰਤ

ਪਜਾਨਤ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਰਪੁ ਪਤਿ ਹੈ ਏਕ ਆਰਿ ਕੁਲ ਬ

ਨਦਾਦਾ ਮਨ ਲਾ॥੯॥ ॥ਕਾਇਤੁ॥ ॥ਕਰਾਂ ਭਯੋ

ਜੋ ਨ ਸਿੰਗ ਬਾਰਨ ਤੁਰੰਗ ਰਾਜ ਰਾਮ ਪੁਜਨ ਛੇਰੇ

ਮੀਕਰ ਪਾਲਕੀ॥ ਰਾਜ ਕਮਾਕਾਸੀ ਬਾਨਰ ਨ ਸੁਲ

ਸੇਸਕਾ

ਨਾਹੀ ਕਾਹੂੰ ਕੇ ਤਿਸੁ ਲਹੈ ਨ ਦੇਖੀ ਛਾਬਿ ਢਾਲ ਕੀ ॥ ਰੀਠ
 ਕਪਿਸੀਗਾ ਤ੍ਰਿਤ ਰਾਜਾ ਕੇ ਜਟਾਂਹੈ ਮੁੰਡ ਰਾਵਨ ਸੋ ਬੈਰਸਿ
 ਧੁਬਾਧੋ ਬਡੇ ਸਾਲ ਕੀ ॥ ਤਉ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਤੇ ਪੂਰਨ
 ਹੈ ਕਾਮ ਸਤ ਕਰੈ ਗੋਰ ਸੋਈ ਅਰਿ ਸੈਨ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ
 ॥੧੦॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਸੀਗਿ ਕਪਿਗ
 ਜਾ ਜਾਮਵੰਤ ਨਲ ਨੀਲ ਬਾਲੀ ਪੂਤ ਪੋਨ ਪੂਤ ਸੋ ਸੁਹ
 ਯੋ ਹੈ ॥ ਏਕਨ ਕੇ ਹਾਥ ਗਾਹਿ ਏਕਨ ਸੋ ਬਾਤ ਕਹਿ ਏਕਨ
 ਕੇ ਆਗੇ ਅਗ ਏਕਨ ਨ ਚਾਯੋ ਹੈ ॥ ਜੀਯ ਮੈ ਤੋ ਜਾਨੈ
 ਪੀਰ ਬਡੇ ਪੀਰਨ ਮੈ ਪੀਰ ਬੀਰ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਤੀਰ ਬਾ
 ਰਧ ਕੇ ਆਯੋ ਹੈ ॥ ਕਹੈ ਲਛਮਨ ਯਾ ਕੀ ਦੇਖਿ ਓ ਦਿਖ
 ਈ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੂ ਕੇ ਆਗੇ ਸਿਧੁ ਗਰਬ ਜਨ ਯੋ ਹੈ ॥੧੧॥
 ॥ ਲਛਮਨੋ ਵਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਆਗੇ ਨ ਮਿਲਨ
 ਆਯੋ ਭੇਟ ਮਨ ਹੂੰ ਨ ਲਾਯੋ ਸੀਸ ਆਨ ਚਰਨ ਕਮਲ
 ਨ ਛੁਹਾਯੋ ਹੈ ॥ ਕਹੈ ਤੋ ਗੁਸਾਂਈ ਯਾਂਹਿ ਬਾਂਝੇ ਦੀ ਏਕੈ ਸੇਬ
 ਨੈ ਜੋ ਲੋ ਐਸੇ ਮੂਰਖ ਨੀ ਕੇ ਸਮਝਾਯੋ ਹੈ ॥ ਆਇਸੇ
 ਪਾਉ ਯਾ ਮੈ ਛਾਰ ਹੀ ਉਡਾਉ ਰਾਮ ਤੋ ਲੋ ਆਗ ਬਾਨ ਲੈ
 ਕਮਾਨ ਸੋ ਚਢਾਯੋ ਹੈ ॥ ਬਾਮਨ ਕੋ ਰੂਪ ਧਰ ਰਾਮ ਚੰਦ
 ਜੂ ਤੇ ਰੁਕਾ ਪਤ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕੈ ਬਚਨ ਸੁਨ ਯੋ ਹੈ ॥੧
 ੨॥ ॥ ਸਾਗਰੋ ਵਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਵਡੇ ਰਨ ਪੀਰ ਤੁ

ਮੇਂ ਭੀਰ ਮੇਂ ਸਹਾਈ ਹੋਤ ਮੇਂ ਤੇ ਕਹਾਂ ਚੁਕ ਪਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ॥ ੧੫੩ ॥
 ਸੁਨਾਈ ਏ॥ ਸੀਤਾ ਦਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰੀ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ ਕਹਾਂ ਧਰੀ
 ਫੁਪੀ ਹੋਇ ਮੇਂ ਮੈਂ ਤਬ ਤੁਮ ਕੋ ਬਤਾਈ ਏ॥ ਕਹੇ ਸੁਕ ਜਾ
 ਉਸੈ ਨ ਉਤਰੈ॥ ਬਿਨਾ ਹੀ ਨਾਉ ਕਹੇ ਲੰਕ ਬੋਰੋ ਨੈਕ ਆ
 ਇਸ ਜੋ ਪਾਈ ਏ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਹੋਤੋ ਸਾਗਰ ਸਰਨ
 ਆਯੋ ਲਾਗਤ ਚਰਨ ਮੋਹਿ ਕਹੇ ਕੋ ਜਰਾਈ ਏ॥ ੧੫੪ ॥
 ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦਾ ਚਾਕ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਈਤੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭ
 ਰਾਮੇ ਸੀਯ ਕੋ ਪਾਪੀ ਤਾ ਸੋ ਜਾਇ ਆਗੇ ਲਰ ਝਗਰ
 ਫੁਡਾਵਤੋ॥ ਔਰ ਤੋ ਮੈਂ ਨਕ ਬਕ ਫੁਪ ਕੋ ਠੋਰ ਹੁਤੇ ਮ
 ਫੁੰ ਬਕ ਦਾ ਗਾਨਿ ਹੋਤਾ ਹਿ ਕੋ ਪਠਾਵਤੋ॥ ਪਰ ਬਤ ਸਪ
 ਫੁੰ ਹੋਤੁ ਜੰਗਨ ਕੇ ਲਛ ਹੈ ਮਿਲਾਇ ਏ ਕੋ ਠੋਰ ਨਭ ਸਾਮੁ
 ਹੋ ਉਡਾਵਤੋ॥ ਔਰ ਸਭ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਸਾਨ ਤੇ ਤੋ ਕਹੀ ਸਿਧੁ
 ਸੀਤਾ ਜੁ ਕੇ ਕਾਜ ਜਾਇ ਸੀ ਪਤਿ ਜਗਾਵਤੋ॥ ੧੫੫ ॥
 ਸਾਗਰੋ ਦਾ ਚਾਕ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਜੋ ਹੋ ਉਚੇ ਜਾ ਉਤ ਉਤੁ
 ਮਤੇ ਭਰਾਉ ਨਾਥ ਏ ਕਹਾ ਬਚਦੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਉਤ ਪਤ
 ਹੈ॥ ਔਰ ਇਨ ਮਛ ਕਛ ਉਰਗ ਹੁਤ ਸਨ ਤੇ ਸੁਨੋ ਬਠਿ
 ਜਾਉ ਲੰਕ ਪਤੀ ਜੀਤ ਮੇਂ ਜਾਤ ਹੈ॥ ਏਕ ਗਿਰ ਸਹੀ ਹੈ
 ਸਪ ਫੁੰ ਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨ ਕੇ ਕਾਟ ਬੋਕੋ ਇਦ ਬਜੁ ਲਿਏ ਆ
 ਕੁਲਾਤ ਹੈ॥ ਸੀ ਪਤਿ ਬਤਾਵਤ ਹੋ ਮੋਹਿ ਬਾਹਿ ਕਾਵਤ

੧੫੪ ਰੋਸੇ ਮੈ ਨਹੀ ਸੋ ਤੇ ਅਬਰਾਵੇਈ ਗਾਤੁ ਹੈ॥ ੧੫॥
 ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਉਦਧ ਰਹੇ
 ਰਨ ਲਪਟਾਇ ਕਹੁ ਲਛਮਨ ਕਹਿ ਕੀਜੀਏ ਪੁਤੁ
 ਲੀਜੀਏ ਉਠਾਇ॥ ੧੬॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰਾ ਸੇ
 ਰਣਾ॥ ॥ ਮੁਸਕਾਨੇ ਰਾਖੁ ਧੀਰ ਬੰਨੇ ਚਤੁਰ ਸਰਤਾਪ
 ਤੀ॥ ਬਾਹਰੇ ਹਿਨਿ ਧਨੀ ਰਜੇ ਮਾਨੈ ਪਾਤਿ ਜੋਖ ਸਭਾ॥ ੧
 ੭॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਆਜ ਤੇ ਤਿਹਾਰੇ ਕੁਲੁ ਬਸੈ ਧਨ
 ਹਿਰੁਖ ਮੂਲ ਸੋਈ ਸੂਲ ਕੀਬੋ ਪੈਰੇ ਰਾਤੁ ਹੀ ਬਨਾਇਓ
 ॥ ਬਾਤੁ ਹੈ ਨ ਆਰਜ ਕੀ ਗੀਤ ਨ ਸਪਾਰਸ ਕੀ ਲਾਖ ਦੇ
 ਰ ਏਕ ਬਾਰ ਪਾਰ ਤੇਰੇ ਜਾਇਓ॥ ਕਹਯੋ ਲਛਮਨ ਤੇ ਸੋ
 ਰਾਮ ਹੈ ਕਹਤੁ ਸਿਧੁ ਆਜੁ ਜ ਸੁਲੇਹੁ ਮੈਸੇ ਸਮੇ ਕਥ
 ਪਾਇਓ॥ ਨਾ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸਗਰ ਕੀ ਸੰਤਤ ਕੋ ਜਾਨ ਤੇਰੇ
 ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਏਵੈ ਵੈਸੇ ਤੁਰਤ ਪਟਾਇਓ॥ ੧੮॥ ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ਮਾਨੀ ਬਾਤ ਸੀਸ ਧਰ ਚਲਯੋ ਪਰਨਾਮ
 ਕਰ ਸੁਨੀ ਹਨੁ ਮਾਨ ਰਾਮ ਮੈਸੇ ਠਹਿਰਾਈ ਹੈ॥ ਕਹੀ ਬੁ
 ਗੀਤਾਈ ਬਾਤੁ ਪੈਰਖ ਕੀ ਗਈ ਸਭਾ ਇਸ ਮਫਤ ਨਲੁ
 ਲ ਸੋ ਜਾਣੀ ਹੈ॥ ਜਗਾ ਮੇਰ ਲੈ ਗੀ ਬਾਤੁ ਮੈਨਾਂ ਕਪਿਰ
 ਜਨ ਕੀ ਰਾਮ ਬੁਧ ਸਿਧੁ ਬਾਹਰੇ ਪਹੁਚਾਈ ਹੈ॥ ਹੋਤੁ
 ਏਕ ਬਾਲ ਕਨ ਮੋਹਿ ਕਹੁ ਤਾਲ ਕਪੈ ਦੇਖੋ ਤਾਤ ਤੁਮ

ਹੁਕੈ ਕੈਸੀ ਭਾਖੁਤ ਈਹੈ ॥ ੧੯॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ਸਬੈ ਏਕ ਜਾਤ ਮੁਖੁ ਰਤੇ ਮਾਨੈ ਰਿਸਾਤ ਤਾ ਪਰਸੁਨ
 ਈ ਬਾਤ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕੋ ਪਕੀ ॥ ਅੰਗਦ ਸੁਦੀਰ ਏਉ ਦੇ
 ਉਗਏ ਰਾਮਾਇਗ ਸੁਨੈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿਧੁ ਕਹੀ ਬਾਤ
 ਏ ਪਕੀ ॥ ਨਾ ਬਹਮ ਸਾਗਰ ਕੀ ਗੋਲ ਕੈ ਸੇ ਰਲੈਂ ਅਰ
 ਤੁਮਹੂੰ ਬਿਰਹੈ ਯਾਮੈ ਕੋਨ ਬਾਤ ਚਿਪਕੀ ॥ ਕਿਧੈ ਯਾਕੇ
 ਬਾਧ ਬੈ ਕੈ ਹੈ ਨਖ ਲਵੈਤੁ ਹਮ ਕਿਧੈ ਹਨੁ ਮਾਨ ਹੁਕੈ ਮ
 ਰੀ ਪਤਿ ਲੈ ਪਕੀ ॥ ੨੦॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦੇਖੈ ਮੇਸੀ
 ਤਾਨਿ ਸਰ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬੈ ਲੈ ਤਬ ਮੇਹੂੰ ਤੇ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਗੀ
 ਏਉ ਰਾਮਾਨਹੈ ॥ ਮੇਹਿ ਤੇ ਤਿਹਾਰੇ ਸੁਖ ਸੁਖ ਹੈ ਸਦਹ
 ਸੁਖੈ ਸਾਗਰ ਬੀਧ ਏਕਾਲ ਯਾਕੀ ਕਰ ਕਾਨਹੈ ॥ ਮੇਰੇ
 ਜੀਅ ਹੁਤੀ ਯਾਹਿ ਕਾਰੇ ਕੋ ਬੀਧਾਉ ਅਪਾਰਾਧ ਹੈ ਨਯ
 ਕੇ ਦਯਾ ਕੀ ਸੀ ਮੇਰੀ ਬਾਨਹੈ ॥ ਯਾਕੀ ਤੇ ਸਹਲ ਆਰੇ
 ਗਵਨ ਕੇ ਬਾਂਧ ਬਕੀ ਕਹੈ ਲਛਮਨ ਨਾਥ ਦਯਾ ਕੋਨ
 ਮਾਨਹੈ ॥ ੨੧॥ ॥ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਸੀਤਾ ਬਿਛੁਰਨ ਦੁ
 ਖਉ ਦਧ ਪੈਰਤ ਗਾਏ ਨ ਪ੍ਰਾਨਾ ਯਾਕੇ ਪਦਤ ਕੋਨ
 ਮਸਤ ਜੋਨ ਪਰਮਾਨ ॥ ੨੨॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ਰਖੁ ਪਾਤਿ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇਉ ਤੁਸਾਗਰ ਇਤ ਸੁਭਟਨ
 ਬਾਹੁ ਮਨ ਪਖਾਨ ਨਛਾਇ ਬਾਂਧੁ ਸੇਤਾ ਬੀਲੀ ਬਤਜਾ

ਦਸੋ ਗੁਬ ਅਤਿ ਸਿਧੁ ਬਾਤਮਾਨੀ ਅਬ ਕਰੀਏ ਉਪਾ

ਇਕੋ ਅੰਸੋ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਰਾਮ ਕਾਵਿ ਦੇਖੋ ਸੁਨੋ

ਦੇਵ ਨਰ ਚਲੈ ਆਜ ਆਇਸ ਮਿਟਾਇਕੋ ॥ ਸਿਧੁ ਦੁ-

ਖ ਸਯੋ ਬੋਲ ਇਨਹੀ ਕੋਰਯੋ ਭਾਈ ਭਯੋ ਨਿਰਧਾਰਯ ॥

ਹਿ ਬੋਲ ਰਪੁ ਗਾਇਕੋ ॥ ਹਨੁ ਮਾਨ ਜਾਨ ਜੀ ਅਬ ਭੁਪਾ ॥

ਨ ਯਾਹਿ ਬਾਰਧ ਪਟਾਏ ਬਿਨ ਆਜ ਪਾਰ ਜਾਇਕੋ ॥ ੨੪ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਬਿਦਾ ਭਏ ਨਿਧਿ ਨੀਰ ਭੋਰ ਜਗਾਵ

ਤ ਰਾਮ ਕਾਹਿ ॥ ਸੁਖ ਸੋਏ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕਾਪਿ ਭੁਟ ਅਤਿ

ਫੂਲ ਤ ਚਲੇ ॥ ੨੫ ॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਚਿਹਣੀ ਚਹੁ

ਚਹਾਨੀ ਪਾਚੀ ਪੀਅਰਾਨੀ ਅਤਿ ਆਧਿ ਬਾਟ ਚਕਵ ॥

ਔਚਕਣੀ ਮਿਲਾਤ ਹੈ ॥ ਅਮਲ ਅਕਾਸ ਭਯੋ ਕਮਲ

ਫੂਲ ਨ ਲਾਰੇ ਜੁਮੇਲ ਭਵਰ ਰਸ ਮਾਤੇ ਅਕੁਲਾਤ ਹੈ ॥

ਤੁਮੀ ਪਤਿ ਜੋਤ ਕੁਮਲਾਨੀ ਤਮ ਚਰ ਬੋਲੇ ਚੋਰ ਬਾਟ

ਭਾਰੇ ਸੰਖ ਸਬਦ ਸੁਹਾਤ ਹੈ ॥ ਜਾਰੇ ਰਾਮ ਕਾਮ ਕੀ-

ਕਮਾਨ ਟੂਟੀ ਫੂਯੋ ਬਲ ਲਟੀ ਸੀ ਤਰਯਾ ਬੀਚ ਤੇ

ਉਛਪਿ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਕਿਤਕ

ਕੈ ਕਾਜ ਰਪੁ ਰਾਜ ਬੈਠੇ ਸਿਧੂ ਕੂਲ ਜਹਾਂ ਨਲ ਨੀਲ

ਲੈ ਲੈ ਆਵਤ ਪਹਾਰ ਕੋ ॥ ਏਕ ਦੁਮ ਭਾਰੈ ਰੁਖ ਮੂਲ

ਤੇ ਉਪਾਰੈ ਏਕਦਰ ਏਕ ਪਾਰ ਏਕ ਪਾਟੈ ਮਾਝ ਧਾਰਕੋ ॥ ੧੫੭ ॥

ਤਸੇ ਤਸੇ ਸਕੁਚਾਰਿ ਅਪਰਾਧ ਸਚਾਰਕੋ ਨਾਹਿ ਕਰੁਨਾ
ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਰਾਮ ਮੋਕਰੈ ਵਿਚਾਰਕੋ ॥ ਤੋ ਲੋ ਜੁਰ ਆਇ ਕ
ਪਿਰਾਇ ਕਰ ਸੀਸ ਨਾਇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇ ਅੇਸੇ ਰਾਖ
ਦੁਕੁ ਮਾਰਕੋ ॥ ੨੭ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਬਾਂਧਤ ਸੇਤਨ

ਹਾਂ ਰਖੁ ਨਾਥ ਲਜੈ ਹੇ ਸੇਨੈਨ ਕਿਏ ਪਛੁਤਾਹੀ ॥ ਬਾਤ
ਸੁਨੀ ਬਰਬਾਨਰ ਬੀਰਨ ਧੀਰਤਜੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪੈਰ ਲਜ
ਹੀ ॥ ਨੈਨ ਨਕੀ ਕਰੁਨ ਰਖੁ ਬੀਸ ਸਿਰੋ ਮਾਣਿ ਜੋਨਾਹਿ
ਦੁਰਕਰਾਹੀ ॥ ਤੋ ਕਰਨ ਕੇ ਕਿਯੇ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਿ ਪਾਥ
ਰ ਪਾਂਤਨ ਪੰਥ ਮਿਲਾਹੀ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥

ਬਾਨਰ ਅਪਾਰ ਲੈਲੇ ਆਵਤ ਪਹਾਰ ਕਿਲਕਾਰਰ
ਖੁਬੀਰ ਸੇ ਸੁਨਾਇ ਕਹੈ ਬਤੀ ਆਂ ॥ ਤਾਂਹੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ
ਰਖੁ ਰਾਇ ਪੀਠ ਠੋਕ ਕਹੈ ਜਾਹੁ ਜਾਹੁ ਚਲੇ ਹਸਕਾਢ
ਕਾਢ ਦਤਿ ਆਂ ॥ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੁਮਾਰ ਹਮੇ ਭਾਰਤ ਹੈ ਸਿੰਧੁ
ਧਾਰ ਦੇਖੀ ਗੁਸਾਈ ਏਈ ਰਾਵਨ ਕੀ ਛਤਿ ਆਂ ॥ ਸ
ਮੁਦਿ ਕਸੂਤਨ ਕੀ ਸਾਖਾ ਮ੍ਰਿਗ ਪੁਤਨ ਕੀ ਲੰਕਾ ਪ
ਤਿ ਦੁਤਨ ਪਠਾਈ ਲਿਖ ਪਾਤਿ ਆਂ ॥ ੨੯ ॥ ॥ ਕ
ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਕਪਿਦਾਰ ਏਕ ਪਾਰ ਏਕ ਸਿੰਧੁ ਧ
ਰਹਾਰ ਬਾਰ ਕੀ ਏ ਮਿਲ ਪਾਟੈ ਨਿਧਿ ਨੀਰਕੋ ॥ ਏਕ

ਦੁਮ ਭਾਰ ਏਕ ਭਾਰ ਤੁਪਹਾਰ ਏਕ ਭਾਰੇ ਭਾਰੇ ਪਾਵੈ ਨਜ
 ਨਵੈ ਨਿਜ ਪੀਰ ਕੋ ਏਕ ਜੇ ਉਦਾਰ ਭਰ ਛਾਰ ਦੇਉ ਹਾਥ
 ਯਾਹਿ ਰਾਵਨ ਲਿਲਾਰ ਯੋ ਸੁਨਾਵੈ ਰਪੁ ਪੀਰ ਕੋ ਏਕ ਏ
 ਲਕਾਰ ਕਿਲਕਾਰ ਉਹੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਏਕ ਸੁਮ ਦੇਹ ਕੋ ਸੁ
 ਨਾਵੈ ਭਟ ਭੀਰ ਕੋ ॥ ੩੦ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਮਾਨੋ ਛੀਰ
 ਨਿਧੇ ਮੈ ਰਿਸਾਨੇ ਰਮਾ ਜੀਸੇ ਪਾਤਿ ਤਾਂਤੇ ਬੀਰ ਭੀਤ ਕ
 ਰ ਅਧੋ ਬਾਂਟ ਲੀਜੀਐ ॥ ਕਿਧੋ ਸੰਗ ਚਲਾਏ ਫੇਟਾ
 ਕਟ ਬਾਂਧਤ ਹੈ ਕਿਧੋ ਜੁਰ ਸੇ ਪਾਨ ਕੇ ਤੂਫਾਨ ਸੇ ਪੀਜੀਐ
 ॥ ਕਿਧੋ ਨੰਤ ਫੂਟੇ ॥ ਕਿਧੋ ਫੂਟੇ ॥ ਕਿਧੋ ਦਿਗਜ ਕੋ ਕੰਧੇ ਸੇ
 ਪਨਾਗ ਸਮੇ ਹੈ ਤੇ ਸੈਨ ਕੀ ਸੀਐ ॥ ਕਿਧੋ ਤੂਟ ਰਾਮੇ
 ॥ ਪਹਿਰਾਵਤ ਭਜੇ ਉਯਾਹਿ ਯਾਧੇ ਹੂਤੇ ਸਾਤ ਛਾਬਿ
 ਕੇ ਹੋ ਕੋਨ ਦੀਸੀਐ ॥ ੩੧ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਵੇਰ ਵੇਰ
 ਆਇ ਰਪੁ ਰਾਇ ਜੀਸੋ ਕਹੈ ਕਾਪਿ ਏਕ ਕੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕ
 ਰੇ ਸਾਤੇ ਬਾਂਧੈ ਫਿਨ ਮੇ ਚਰਨ ਪਤਾ ਪਾਜ ਤੇ ਉਤੇ ਪ
 ਹਾਰ ਲਾਵੈ ਬੂਢੇ ਖੰਭੇ ਦੁਬਾਰੇ ਜੇ ਰੋਗੀ ਹੂਤੇ ਬਨ ਮੇ ॥
 ਚਲੀਏ ਗੁਸਾਈ ਅਬ ਲੀਕ ਗਾਢ ਤੋਰ ਭਾਰੇ ਰਾਵਨ ਕੇ
 ਮਿਲੇ ਗਹਿ ਜੈ ਹੈ ਰੋਸ ਮਨ ਮੇ ॥ ਬੇਲੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਬੀਰ
 ਪੁਲਹਿ ਬਢਾਏ ਜਾਹੁ ਫੇਰੇ ਜੈ ਸੇ ਫਿਪਨ ਬਢਾਵੈ ਧਨੁ
 ਧਨੁ ਮੇ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਵੇਰ ਰਾਮ ॥ ॥ ਸੇਤ ਸਕਲ ਪੁਰ

ਨਤੁਯੋਚਲੇਗਾਮਬਲਵੰਤੁ॥ਇਕਪੁਲਪਰਪੁਲ १੫੯
 ਕਤਚਲੇ।ਇਕਨਤੁਮਗਪਰਚੰਡਾ॥੩੩॥ ॥ਸੋਰ
 ॥ ॥ਲੇਅਛੁਤਫਲਏਕਰਾਮਸਮਰਪਯੋਸਿਧੁਕੋ
 ਦੇਖਹੁਰਾਜ।ਬੈਬੈਕਬਾਂਧਤਫਿਰਪੁਜਤਪ੍ਰਗਟਾ॥੩
 ੪॥ ॥ਕਾਬਿਤੁੰ॥ ॥ਸਿੰਧਪਾਰਪਰੇਸਤੁਆਨੀ
 ਦਸੋਂਤੁਰੇਕਪਿਗਾਜੇਸੰਖਬਾਜੇਅਬਲੰਕਪਰਧ
 ਵਨੀ॥ਬਡੇਬਡੇਸੁਰਜੇਲੰਗੁਰਤੇਹਜੂਰਆਵੈਏਕ
 ਕਹੈਰਾਵਨਕੀਬਨੈਮਤਆਵਨੀ॥ਤਾਹੀਕੇਨਗਾਰਜ
 ਇਥੋਲੈਤਾਹਿਫਾਰਖਾਇਖਾਸਗੀਰਸੋਈਏਕਬ
 ਰਤੇਲੁਟਾਵਨੀ॥ਬੋਲੇਹਸਰਾਮਤੁਮਕੂਖੋਹੋਰਹਤ
 ਨਾਬਫਸਲਕੋਲੁਟਪਰਜੂਠੇਆਨਪਾਵਨੀ॥੩੫॥
 ॥ਹੋਹਗਾ॥ ॥ਇਤ੍ਰਿਕਪਿਭੁਟਉਤਰੇਉਦਧਕੁਸ
 ਲਛਮਸਤੁਗਾਤਾ॥ਉਤਰਾਵਨਸੋਜੋਰਕਰਕਹਿਤ
 ਬਿਛੀਨਬਾਤਾ॥੩੬॥ ॥ਬਿਛੀਖਨੋਵਾਰਾਸੋਰਠਾ॥
 ॥ਜੋਨਕਰਹੁਰਿਸਨਾਬਤੋਸੇਵਕਬਿਨਤੀਕਰੈ॥
 ਧਰੋਚਰਨਪੁਰਮਾਥਰਾਮਬੈਰਕੁਲਛੈਕਰਨਾ॥੩੭॥
 ॥ ॥ਕਾਬਿਤੁੰ॥ ॥ਸੀਤਾਈਕੀਬਾਤਤਾਂਤੇਏਤੋਉਤ
 ਪਤਕੀਜੈਮੇਰੇਪਾਛੇਨਾਬਮੇਰੀਬਾਤਨਾਬਿਚਾਰੀਓ
 ॥ਨਗਰਕੇਬਾਸਨਕੋਜੋਹਵੈਵੈਬੁਝੇਤੁਮਕੋਉਯੋਕਰ

੧੬੦ ਤੈਜੁ ਰਾਮਚੰਦ ਹਾਰੀਓ ਭੀਨ ਲੋਕ ਸੀਪਤ ਸਮਾਜ ਰਾਜ
 ਤੇਜ ਘਰ ਸੋਈ ਯੋਕ ਹੰਤ ਹੈ ਜੁ ਮੂਲ ਤੇ ਉਪਾਰੀਓ ਆ
 ਤੋਹੁ ਹੁੰਨਾਉ ਸੀਅ ਲੋਕੈ ਰਾਮ ਛਾਉ ਜੋ ਪੈ ਮਿਲੈ ਮਾ
 ਰ ਭਾਰ ਹੈ ਤੋ ਮੋਹਿ ਮਾਰ ਭਾਰੀਓ ^{ਸਾਂਤੁ ਕਰੋ ਦ ਸਰਨ} ॥੩੮॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਜੋ ਲੋ ਨਲ ਨੀਲ ਜਾਮਟੀਤ ਹਨੂ ਮਾਨੁ ਭੋਹ ਅੰ
 ਦ ਸੁਗੰਦ ਰੀਦ ਫੇਰ ਕੈਨ ਬੀਕ ਕੀ ॥ ਜੋ ਲੋ ਰਘੁ ਬੀ
 ਰ ਜੁ ਕੇ ਕੋਪਨ ^{ਗਰਦਨ} ਘਟਾਈਓ ਪਮੇਰ ਸੀ ਬਡਾਈ ਜੋ ਪੈ
 ਭਈ ਹੈ ਨ ਟੋਕ ਕੀ ॥ ਜੋ ਲੋ ਰਣ ਜੋ ਗਨੀ ਨ ਗੀਧਨੀ
 ਆਪਾਈ ਜੋ ਲੋ ਫਿਰੀ ਨ ਦੁਹਾਈ ਠਕੁਰਾਈ ਕਾਲਰੀ
 ਕ ਕੀ ॥ ਤੋ ਲੋ ਹੈ ਉਪਾਇ ਜਾਇ ਗਹੇ ਸਰਨਾਇ ਜੋ ਲੋ
 ਰੀਛ ਕਪਿ ਭਾਰੀ ਨ ਬਿਦਾਰੀ ਛਾਬਿ ਲੰਕ ਕੀ ॥੩੯॥
 ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਜੋ ਲੋ ਰਘੁ ਨਾਥ ਜੁ ਕੇ ਹਾਥ ਨ ਤੇ
 ਛੂਟੇ ਬਾਨ ਆਨ ਦਸ ਸੀ ਸਨਕੀ ਰਾਵਨ ਨ ਹਾਨਕੀ
 ॥ ਜੁਨ ਲੈ ਨਿਫਟ ਓਟ ਬੰਨ ਕੀ ਨ ਬਚੈ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਭੇਦ
 ਚੋਟ ਸਾਵਧਾਨ ਕੋ ਅਚਾਨਕੀ ॥ ਜਾਇ ਗਹਿ ਪਾਇ
 ਸਿਰਨਾਇ ਹਾਥ ਜੋ ਰਕਰ ਰੂਕ ਪਰੀ ਪਰੀ ਅਬਲੀ
 ਜੈ ਨਾਥ ਜਾਨਕੀ ॥ ਮੇਰੇ ਕਯਮ ਮਾਨ ਕਰ ਗਾਨਿ ਹੀ ਕੀ
 ਗਾਨਿ ਜਾਹਿ ਲੀਨੇ ਸੀਯ ਸੀਗ ਹੈ ਨ ਹਾਜਤ ਜਮਾਨਕੀ
 ॥੪੦॥ ॥ ਸੁੰਦਰ ॥ ॥ ਓਟ ਕਹਾਂ ਭੁਟ ਯੋਕ ਰਹੈ ਰ

ਨਚੋਟ ਪਰੇ ਦਿਗ ਬੈਠ ਰਹੈ ਗੋ ॥ ਏ ਜਬ ਬਾਨ ਸੋ ਮੀਰ ਸ
 ਮਾਨ ਚਲੈ ਘਨ ਜਮੋ ਚਲ ਦੇ ਸਗ ਰਹੈ ਗੋ ॥ ਏ ਪਰ ਧਾਨ
 ਮਹਾਂ ਥਪਟੀ ਤੁਮ ਸੋ ਰਹਿ ਬਾਤ ਦੁਖਾਇ ਕਹੈ ਗੋ ॥ ਜਾ
 ਨਤ ਹੋ ਸਿਵ ਕੋ ਬਲ ਹੈ ਸੋ ਉਗਮ ਕੇ ਕੋ ਪਨ ਲਾਜ ਬਹੈ
 ਗੋ ॥ ੪੧ ॥ ॥ ਰਾਵ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੇਹ ਗਾ ॥ ॥ ਤਬ ਸੋ ਕ
 ਏ ਰਾਵਨ ਕੁਮਤਿ ਨਿਰਖ ਭੁਜ ਪਰ ਚੰਡਾ ॥ ਅਨੁਜ ਤਨ
 ਜ ਰੋ ਤੇ ਨਹੀ ਤੋ ਕਰਤੇ ਸਤ ਖੰਡਾ ॥ ੪੨ ॥ ॥ ਸੋ ਰਠਾ ॥
 ॥ ਸੁਨ ਮੁਰਖ ਮਮ ਭੁਤ ਲੀਕਾ ਪਤਿ ਤੇ ਸੋ ਕਹੈ ॥ ਕਹੈ ਪੁ
 ਰਾਤ ਨ ਬਾਤ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਰਣ ਛੋਡੈ ਨਹੀ ॥ ੪੩ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯ
 ॥ ॥ ਸਿਧੁ ਗਹੈ ਬਡ ਵਨ ਛਕੋ ਜਲ ਛਾਰ ਭੁਯੇ ਨਹਿ
 ਛਡ ਦਯੋ ਹੈ ॥ ਸੇਖ ਅਜੇਖ ਧਰੀ ਬਸੁਧਾ ਫਿਰ ਯੋ ਨ ਕ
 ਹਯੋ ਸਿਰ ਭਾਰ ਭੁਯੋ ਹੈ ॥ ਕੀਠ ਹਲਾਹਲ ਹੈ ਸਿਵ ਕੋ ਅਜ
 ਦੁ ਸਾਸਿ ਮੇ ਮਿਰਾ ਅੰਕ ਛਯੋ ਹੈ ॥ ਏ ਜਬ ਯੋ ਪਨ ਕਯੋ ॥ ਨੇ
 ਬਹੈ ਤਬ ਰਾਵਨ ਕੋ ਬਲ ਭੂਟ ਗਯੋ ਹੈ ॥ ੪੪ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ
 ॥ ਜਾਨਤ ਜਾਨ ਕੀ ਹੈ ਜਨ ਨੀ ਜਗ ॥ ਅਜ ਤਜੇ ਮਨ
 ਕੋ ਨਹਿ ਭਾਵੈ ॥ ਸੇਸ ਕੋਈ ਸੁ ਸੁਰੇਸ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਰਘੁ
 ਰਾਇ ਹੈ ਜਿਯ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਹਿਕੇ ਹਾਥ ਮਰੈ ਦਸ ਕੀ ਧਰੈ ॥
 ਧਤੂ ਮੋਹਿ ਕਹਾ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਨੇ ਸੀ ਕਹੁ ਜਿਯ ਮਾਥਿ
 ਪਰੀ ਜਕਤਾ ਸੰਗ ਰਾਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਪਠਾਵੈ ॥ ੪੫ ॥

ਬਿਤੀਖਨੇਵਾਰਾਸੈਯਾ॥ ॥ ਬਾਤਕਯੋਕਛੁਚਾਹਤੋ
ਜੇਈਸਾਧਾਬਿਤੀਖਨ ਲਾਤਨਮਾਰੋ॥ ਸੇਫਿਰਕੈਇਕ
ਬਾਤਕਯੋਪਤੁਰੋ॥ ਸਹਤੋਸੁਭਕੋਧਤਿਹਾਰੋ॥ ਹੈਉਰ
ਮੇਰਘੁਬੀਰਕੋਤੋਰਹਨੀਸੇਈਤੋਕੁਲਤੇਸੁਖਦਾਹੋ॥
ਯੋਕਹਿਕੈਉਠਠਾਏਤਯੋਤਬਰਾਮਕੇਪਾਇਨਕੋਪ
ਗਧਾਯੋ॥੪੬॥ ॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਦੁਖਪਾਸੋਪੋਰ
ਖਨਹੀਲੋਚਨਜਲਨਰਹਾਇ॥ ਪਾਰੁਛਾਯੋਬਨਕੋ
ਚਲਯੋ॥ ਅਬਰਘੁਬੀਰਸਹਾਇ॥੪੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
ਜਾਂਕੇਕੋਉਨਾਹਿਤਾਤਮਾਤਸੁਨਜਜਨਜਨਾਤਕੋ
ਪਾਰਬਨਮਾਹਿਰਘੁਪਤਿਚਰਨਪਤਾਪਬਲਾ॥
੪੮॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਦੂਰਤੇਦੇਖਕਯੋਕਪਿਮੰਡਲ
ਹੈਰਿਖਨਾਰਦਕੈਰਵਿਜੋਤੀ॥ ਕੈਧਰਦੇਹਹੁਤਾਸਨ
ਆਵਤਸਕ੍ਰਕਿਧੋਛਾਬਿਹੈਸੰਗਓਤੀ॥ ਜੋਸੀਅਦੁਤ
ਕਹੋਤੇਸਹੀਪਰਤਾਂਕਹਿਮਾਨਸਦੇਹਨਹੋਤੀ॥ ਰਾਮ
ਕੋਪਾਇਨਲਾਗਯੋਈਚਾਹਤਰਾਵਨਹੈਕਿਧੋਰਦਨ
ਗੋਤੀ॥੪੯॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਰਾਵਨਕੋਛੁਰੁਛਾਤੋਰ
ਲਯੋਗਾਦਿਸੋਹਤਜਯੋਜਨਜਾਤਜਤੀਸੋ॥ ਧਾਇਓ
ਤੀਖਨਪਾਇਗਯੋਸਿਰਨਾਇਫਤੀ॥ ਬਿਨੁਹੋਨਰਤੀ
ਸੋ॥ ਲੇਤਉਜਾਸਚਲਯੋਪਤੁਪਾਸਸੁਪਾਸਗਹੋਤਿ

॥ ੫੦ ॥ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਰਵ
ਨੇ ਦਸ ਸੀਸ ਉਤਾਰ ਵਡੇ ਸੁਮੱਸਿ ਸਿਵ ਤੇ ਪਦ ਛੀਨੇ
ਖੀਤ ਲੀਐ ਸੁਰਗ ਨ ਕੋ ਰਾਜ ਸੁਦੇਵ ਨ ਕੋ ਨ ਰਤੀ ਤ
ਕੀਨੋ ਬਾਸਹੈ ਨ ਰੂਪੈ ਚਤੁਰਾਨਨ ਸੇਵਤ ਹੋਰ ਮਿ
ਪੁਰਤੀਨੋ ਪਾਇ ਗਹੇ ਜਬਹੀ ਰਪੁ ਗਾਇ ਲਜਾ
ਖਿਤੀ ਖਨ ਕੋ ਸੋਈ ਦੀਨੋ ॥ ੫੧ ॥ ॥ ਅੰਦੋਰੀ ਓ
ਰਾ ਵਿਹਰਾ ॥ ॥ ਯਾਹਿ ਸੁਨ ਕੈ ਅੰਦੋਰੀ ਤਲ ਫੈਰੀ
ਜਲ ਮੀਨਾ ਰਾਮ ਬਚਨ ਸੁਣੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤ ਹੈ ਪੁਰਤ
॥ ੫੨ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਨਿਪਟੈ ਕੀਤ ਅਜਾਨ ਸਿਵ
^{ਅਤਿ ਸੋ}
ਬਲ ਕੁਦਤ ਫਿਰੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸਹ ਸਕਰ ਬੁਨ ਦੀ ਪਕ
ਦਨ ਸੋਕਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਗਹੀ ਸਰਨ
ਜਾਇ ਰਾਖੀ ਨ ਬਡਾਈ ਨੈਕ ਬੀਰ ਦੁਖ ਦਾਈ ਤਿਨ
ਨੂੰ ਨ ਸੋਕ ਕੀ ਭੇਰੀ ਪ੍ਰਤੁਤਾਈ ਖਾਰੇ ਸਮੁੰਦ ਬਹ
ਕੁਲ ਲਾਜ ਬੇਚ ਖਾਈ ਡਾਰਨ ਰ ਪਰ ਜੀਕ ਕੀ ਤਾਂ
ਰਪੁ ਗਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁਤੇ ਜਨਾਈ ਰਹੇ ਛਾਤੀ ਸੋ ਲ
ਈ ਯੋ ਬਡਾਈ ਪਾਤਿ ਰੀਕ ਕੀ ਯੋਂ ਕਹੈ ਲੁਗਾਈ ਤਿ
ਕਾਹੁ ਨ ਸੁਨਾਈ ਕੀਤ ਸਨੀਠ ਕੁਗਾਈ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਪ
ਲੀਕ ਕੀ ॥ ੫੪ ॥ ॥ ਸੁਰੀ ਦੇਵਾਰਾ ॥ ਐਯਾ ॥

੧੬੫ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਬੀਰ ਕੇ ਤੀਰੇ ^{ਸੁਰੀ} ਕਾ ਪਿਰਾਜ ਕਹੈ ਇਕ ਬਾ
 ਹੋ ॥ ਤੁਮ ਲੰਕਾ ^{ਸੁਰੀ} ਬਿਭੀ ਖਨ ਕੇ ਬਖਸੀ ਅਬਹੀ ਮਿ
 ਕਹੈ ਹੋ ॥ ਰਾਜੇ ਪੈਰਾਵਨ ਅਨ ਮਿਲੈ ਸਗਾ ਜਾ
 ॥ ਕਹਾ ਪੁਰੁ ਪਾਇ ਗਹੈ ॥ ਤੁਬ ਮੈ ਹੁ ਬਿਰਧਰੀ
 ॥ ਯਮੇ ਫਹਿ ਐਧ ਬਸੈ ਸਿਯ ਸੋ ਬਨਹੈ ॥ ੫੫ ॥
 ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਗਹਿਓ ਬਿਭੀ ਖਨ ਪਾਇ ਗਹਿ ਲੈ
 ਲਯੋ ਕਾ ਪਿਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪਾਤਿ ਲੰਕਾ ਦਈ ਭਰ
 ਨੈਨ ਲਾਜਾ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜੋ ਪੁਸੀਨ
 ਗਾਇ ਕਿਤਕ ਲੰਕਾ ਗਾਇ ਬਾਪਰੋ ॥ ਆਰੋ ਅਰਿ
 ਇਦਸ ਮੁਖ ਕੇ ਸਮੁਝਾਇਹੈ ॥ ੫੭ ॥ ੫੮ ॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੇ ਸਿੰਧੁ ਸੇਤ ਬਾਂਧ ਪਾਰ ਜਾ
 ਸਪਤਮੇ ਅੰਕ ॥ ੭ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਰਾਮ
 ਲਛਮਨ ਸਾਹਿਤ ਕਾ ਪਿਪਾਤਿ ਲੀਓ ਬੁਲਾਇ
 ਟੈ ਲੰਕਾ ਪਤੀ ਕੇ ਤੂਟੈ ਸਤ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਸਤੁ ਕਾ ਪਿਕਟਕ ਉਦਾਧਿ ਉਤਰ ਕੇ ਕਰਾ
 ਬਖਾਨਾ ਕਾ ਪਿਪਾਤਿ ਅੰਗ ਦ ਨੀਲ ਨਲ ਜਾ
 ਹਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰੁ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ॥ ਅੰਗ ਦ ਲੀਓ ਬੁਲਾਇ ਕਹੀ ਬਾਤ ਰਾਮ ਬੀਰ
 ॥ ਜਾਹਿ ਅਜਹੁ ਸਮੁਝਾਇ ॥ ੩ ॥ ਮਿਲੈ ਲੰਕਾ

॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਭਈ ਸੁ ਰਾਈ ਬਿਹਾਇ ਅੰਗਾਇ ॥ ੧੬੫ ॥

ਭਾਇਕੁ ਹੁ ॥ ॥ ਬਯੋ ਕਹਿ ਰਪੁ ਰਾਇ ਦੁਤ ਪਾਨਾ ॥

॥ ੪ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਨੇ ਰਹੀ ਕਿ

॥ ਨ ਜਸੈ ਫਰੀ ਅੰਸੇ ਸਿਧੁ ਕੇ ਭਰੇ ਸੋ ਕਿਧੋ ਰਾਜ ਅ

॥ ਨ ਤੇ ॥ ਕਿਧੋ ਕੁੰ ਭੁਕਾਨ ਮੇ ॥ ਖਾਨਾ ਦ ਆਇ ਦੀਨੋ ਮ

॥ ਯੋ ਸਿਵ ਜੇਰ ਰਾਜਾ ॥ ਕਿਧੋ ਮਦ ਪਾਨ ਤੇ ॥ ਤੇ ਕੋ ਫਿ

॥ ਕੀਨੀ ਸਭ ਜਾਨ ਕੀ ਲੈ ਮਿਲੋ ਅਬ ਜਾਇ ਕਹੋ ਬੀਰ

॥ ਲੇਹੁ ਰੇ ਸਜਾਨ ਤੇ ॥ ਨਾ ਤੇ ਸੁਨ ਭਾਈ ਲਛਮਨ ਕੀ

॥ ਆਈ ਹੋਤ ਲੋਕ ਹਿ ਲਪੇਟ ਲੈ ਹੈ ॥ ਉਪ ਜਮੇ ਜੁ ਭਾਨ ਤੇ

॥ ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੋ ਵਾਰੁ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਚਲੇ ਸਤ

॥ ਏ ਰਪੁ ਰਾਇ ਪਾਇ ਫੁਹੇ ਕਪੜੇ ਨਾ ਬ ਯਾਹਿ ਬਾਤ

॥ ਉਤਰ ਤੋ ॥ ਆਇ ਦੋ ॥ ਜੋ ਕਦਾਰ ਮੇ ॥ ਸੋ ਬੁਰੇ ਬ

॥ ਦਸ ਕੰਧ ਤਾ ਕੇ ਦਸੋ ॥ ਮੁਖਿ ਜੋ ਕਹੇ ॥ ਤੋ ਤੁਮ ਪੈ ਚਲਾ

॥ ਦੋ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ॥ ਤੋ ਸੀ ਸੋ ਗਾਹਿ ਲਾ ॥ ਉਦਿ ਬਹਾਉ

॥ ਇਤਾ ਕੋ ਪਰਦਾਰ ਮਾਰ ਸਮੁਦਿ ਬਹਾਇ ਚਮੋ ॥ ਜੋ

॥ ਤੇ ਜਾਨ ਕੀ ਸਮੇਤ ਬਨ ਲਾ ॥ ਉਤੁਮ ਜੋ ਕਹੇ ॥ ਤੋ

॥ ਦਸ ਸਮੇਤ ਲੋਕ ਲਾ ॥ ਆਇ ਦੋ ॥ ੬ ॥ ॥ ਰਾਮ ਚ

॥ ਏ ਰਾਮ ਕੀ ਤੋ ॥ ॥ ਧੀਰ ਸੁਨ ਬਾਤ ਜਿਨ ਕਰੇ

॥ ਹੁ ਪਾਤ ਤਬ ਬੀਸ ਬਾਤੈ ਕਹੈ ਹਮ ਉਨਹੀ ਸੋ ਕਧ

ਹੋ॥ ਕਯੋ ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਸੀਅ ਅਨੈ ਹਮ ਜਾਹਿ ਫਿਰ
 ਜਹੂੰ ਲੋ ਤੁੰ ਕਿਤੇ ਰੇ ਬੀਰ ਹੂੰ ਕੋ ਰਾਜ ਹੈ॥ ਅੰਗ ਕਰੁ
 ਚਾਰ ਬੁਝੈ ਜੇ ਹਮਾਰੀ ਤੇਹਿ ਨੀਕੇ ਸਮਝੈ ਤੇ ਪਰੇ
 ਕੋ ਸੋ ਬਾਜ ਹੈ॥ ਦੀ ਨੀਓ ਬਡਾਈ ਅੰਸੇ ਕਯੋ ਰਖ
 ਰਾਈ ਕਹੂ ਮਿਲ ਬੇਕੋ ਸਾਜ ਕਿ ਲਰਾਈ ਕੋ ਸਮ
 ਏ॥੭॥ ॥ ਸੁੰਝਾ ॥ ॥ ਨਾਇਰ ਲਮੇ ਸਿਰ
 ਗਦ ਬੀਰ ਮਨਾਇ ਗਨੇ ਸਹਿ ਬਾਲ ਦੁਟੋ ਨਾ॥ ਕੁਰ
 ਫਾਧਤ ਲੋਕ ਨਿਹਾਰ ਨਿਸੰਕ ਰੁਖੇ ਮਨ ਰਚਿ ਕਹੈ
 ॥ ਅਗੈ ਗਈ ਸੁਧਤਾ ਇਨਕੀ ਜਬ ਬਾਪ ਕੇ ਜੀ
 ਤਰੇ ਤੇਰੇ ਛੋਨਾ ਤਾਂਹਿ ਪੈ ਆਜ ਰਲਮੇ ਬਿਧਿ
 ਪਲਨਾ ਪਰ ਬਾਧ ਕਿਯੋ ਜੋ ਖਿਲੋਨਾ॥ ੮॥
 ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਅੰਗਾਰ ਨਿਹਾਰ ਏਕ ਪਰੀ ਹੈ ਪੁਕ
 ਏਕ ਬਾਰ ਬਾਰ ਗਯੋ ਅਬ ਆਵਤ ਸੁਰੇਖ ਸੋ॥ ਫੁ
 ਗਦ ਚਲੇ ਏਕ ਕਹੈ ਭਾਗ ਭਲੇ ਨਹੀ ਦੇਸ ਨਾਸ ਹੈ
 ਭਾਈ ਰਾਵਨ ਕੇ ਦੋਖ ਸੋ॥ ਏਕ ਜੇ ਸਮਾਨੇ ਭਰ ਮਾਈ
 ਲ ਅਨੇ ਲੈ ਚਢਾਏ ਧਾਮ ਧਾਮ ਫੇਟ ਬਾਧ ਠਾਢੇ
 ਪੁਸ਼ੋ॥ ਕਾਪਯੋ ਰਨ ਬਾਸ ਸੁਸਭਰੈ ਤਾਸ ਭਯੋ
 ਅਮਾਯੋ ਕਪਿਟ ਹੈ ਭਯੋ ਅਜਿਨੀ ਕੀ ਕੋਖ ਸੋ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਹੋ ਗਈ ਉਜਾਰ ਕਿਲਕਾ

ਲੀਕ ਪੈਠਯੋ ਜਬ ਹੈ ਰਹੈ ਕਿਵਾਰ ਸਬ ਕਹੈ ਬਾਤ ਭੋਬੀ ॥੧੬॥
 ਆਕਰਿਨ ਕੇ ਧਾਮ ਕਿਹ ਕਾਮ ਜਹਾਂ ਏਉ ਪਾਧਿਰਾ
 ਮਰਾਜ ਭਲੇ ਜਹਾਂ ਸੋਵੈ ਕਾਇ ਲੋਬੀਆ ਰਾਂਦੈ ਗਾ
 ਦੁਤੇਰੈ ਰਾਵੈ ਨਾਉ ਸੀਲੈ ਬੋਰੈ ਕਪਿ ਉਤਰ ਜੋ ਦੇਇ ਸਾ ॥
 ਹਿਕਰੋ ਆਜ ਕੋਬੀਆ ਲਾਟ ਪਾਟ ਕੀਏ ਤਬ ਰਹੀ-
 ਪਾਤਿ ਜੈਰੈ ਅਬ ਹਟ ਹਟ ਤਾਰ ਪਰੀ ਘਾਟ ਹੈ ਨ ਧੋਬੀ
 ਆ॥੧੦॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ ॥ ॥ ਏਕ ਹੋਜੁ ਆਯੋ ਤਿਨ
 ਪੋਛ ਸੋ ਜਰਾਯੋ ਗਾਉ ਲੈ ਕਟਕ ਧਾਯੋ ਜਿਨ ਸਿੰਧੁ
 ਨੀਰ ਪਕਿ ਕੀਆ ਕਾਹਿ ਬੇਕੋਬੀ ਸਪੈ ਨ ਸੁਝ ਤਹੈ ਏਕ
 ਆਖਦੈ ਖਤਹੈ ਬਾਤੇ ਕੋਉ ਕੁਲ ਕੇ ਕਲੀਕ ਕੀਆ ਵੀਨ
 ਬੀਧਿਨ ਵਨਿਧਿ ਜਾਨ ਕੀ ਮੇਕਹਾ ਸਿਧਿ ਰਾਵਨ ਸੋ
 ਕਰੈ ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਕਯੋ ਨ ਸੀਕ ਕੀਆ ਸੇਵਕ ਕੇ ਆਇ
 ਸਿਤ ਕਾਂਪਯੋ ਕਰੈ ਰੈਨ ਦਿਨ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਆਏ ਠਕੁਰਾ
 ਦੀ ਜੈਰੈ ਲੀਕ ਕੀਆ ॥੧੧॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਏਹਿ
 ਬੀਧਿ ਪੁਰਬਾਸੀ ਸਬੈ ਰਹੈ ਪੈਠ ਪਰ ਮਾਹਿ ॥ ਰਾਖ
 ਸੁਨਹਿ ਹਨੁ ਵੀਤ ਕੀ ਜਹਿ ਜਹਿ ਅਗਦ ਜਾਗੇ ॥੧੨॥
 ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕਛੁਰਾਲ ਕਛੁਦੋਰ ਪੋਰ ਜਾਇ ਨਾ
 ਦੁਭਯੋ ਮਾਥੇ ਚੰਦਨ ਖੋਰ ਰਾਮ ਤੇਜ ਮਨੋ ਦਿਪੈ ॥੧੩॥
 ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ ॥ ॥ ਏਕ ਓਰ ਦੇਵਤਾ ਬਿਛਨ ਠਾਕੁਰੈ

ਸੇਵਾ ਏਕ ਓਰ ਕਿਨਰ ਸੁਪਨ ਤਰਤੋ ਹੈਂ ਏਕ ਓਰ ਚਰ
 ਨਪਦਤ ਏਕ ਓਰ ਮਤ ਬਾਰਨ ਕੇਜੁਥ ਸਿਰ ਧੁਨ ਏ
 ਕਰਤ ਹੈਂ ਏਕ ਓਰ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਾਇ ਬਾਜੀ ਰਬਾਇ
 ਖਤੁ ਮਹੱਖ ਮਲੁ ਸਾਰਗ ਲਰਤ ਹੈਂ ਮੇਸੋਈ ਸਮ
 ਜਕੋਨ ਕਾਜ ਰਾਜ ਰਾਮ ਬਿਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਵਨ ਸੋਸੋ
 ਗਈ ਮਰਤ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਰਵਨੋ ਦਾਰੁ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਰੁਪਯੋ ਨਿਵਾਇਨ ਰਹਾ ਬਜੇਰ ਛਰੀ ਦਾਰ
 ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜ ਬਾਤ ਕਹੋ ਸਤਤਾਇ ਸੋ ਬਾਂਦਰ ਕੇ
 ਰੂਪ ਏਕ ਦਰੇ ਠਾਢੇ ਨਾਥ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹੋ ਤੇਜਾਇ ਕ
 ਹੋ ਆਇ ਛਾਰੀ ਪਾਇ ਸੋ ਸੀਤਾ ਪਤਿ ਹੂਕੋ ਦੂਤ ਜ
 ਨੀ ਅਤ ਮਹਾਰਾਜ ਸਤਾ ਕੇ ਨਿਹ ਚਬੇਕੋ ਤੁਕਯੋ ਚਿ
 ਤ ਚਾਇ ਸੋ ਹਨੂ ਮਾਨਤੇ ਚਉਨੋ ਜੈਸੇ ਸਾਸਿ ਰੋਬਪੁ
 ਨੋ ਦੋਰ ਬਾਤ ਕਹੀ ਦਰਵਾਨ ਲਿਕ ਰਾਇ ਸੋ ॥ ੧੫ ॥
 ਰਾਵਨੋ ਦਾਰੁ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਬਿਚਾਰੀ ਹਮ
 ਬਾਤ ਹੀ ਵਿਸਾਰੀ ਰਾਮ ਵਹੈ ਕਾਪਿ ਲਿਕ ਗਾਢ ਬਹੁ
 ਰੋ ਪਠਾਯੋ ਹੈ ਆਕਿਧੋ ਮੇਰੇ ਲੋਗ ਯਾਹਿ ਚਹੁ ਓਰ ਰੋ
 ਕਤ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ਪਰਵਾਨ ਗੀਰੇ ਆਯੋ ਹੈ
 ਦੇਖੋ ਇਨ ਦੀਠ ਗੀਠ ਬੰਦ ਸੇ ਦਿਖਾਯੋ ਤਬ ਆਪ
 ਤੋਨ ਜਕਯੋ ਮੇਰੇ ਨਗਰ ਜਰਾਯੋ ਹੈ ਕਹਯੋ ਬੋਲ ਲੇ

ਹੁਆਇਗਯੋਕਯੋਕਯੋਰੇਸਠਦੂਸਰੇਉਪਾਇਮਰ ੧੬੯
 ਥੇਕੇਗਢਲਾਯੋਹੋ॥੧੬॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਅੰਗ
 ਦਪਠਾਯੋਰਾਮਜਾਤੇਰੁਯੋਲੰਕਗਾਮਜਾਕੋਨਾਮ
 ਸੁਰਨਮੇਪ੍ਰਿਥਮੇਸੁਨੀਜਿਯੋਮਿਤ੍ਰਪੀਰਗਾਰੇਰਿਪ
 ਰੀਰਰਨਪੀਰਬੀਰਮਾਰੇਜਾਕੇਮਗੀਏਜਿਯਾਇਜ
 ਕੇਜੀਜਿਯੋਹਨੁਜਾਕੇਰੋਮਸਾਨੀਬਰੇਆਉਮਾਨੀ
 ਗਆਨੀਕਹਾਂਲੋਕਹਾਨੀਸਾਂਕੇਬਲਕੀਕਹੀਜਿਯੋ
 ॥ਰਾਵਨਸੀਕਾਨਯੋਆਯੋਵਹੈਕਾਪਿਜਾਨਯੋਜੈਸੇਦੁ
 ਧਕੇਜਰੇਤੇਫਾਠਫੁਕਫੁਕਪੀਜਿਯੋ॥੧੭॥ ॥
 ਅਗਿਦੇਵਾਰਾਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਸੀਤਾਜਬਹਰੀਬਰੇ
 ਕੀਨੋਤਿਹਪਾਰੀਮੈਸੀਕਬਹੁਨਕਾਹੁਕਰੀਜੈਸੀ
 ਕਰਸੋਇਗੋ॥ਤਾਂਪਰਨਕੁਸਰਾਤਔਰਸੁਨੋਉਤ
 ਪਾਤਹਨੁਮਾਨਆਯੋਵਹੈਸਮਝਾਇਰੋਇਗੋ॥ਹੋ
 ਕਹੋਉਪਾਇਵਹਿਕੋਹੈਲੰਕਚਾਇਤਾਹਿਦੇਹੁਵਿਖ
 ਗਾਇਦੁਖਕਾਲਜਾਇਪੋਇਗੋ॥ਵੇਖੋਹਾਇਹਾਇ
 ਤਾਂਕੀਕੈਸੀਪਾਇਜਾਇਭਾਈਰਾਮਨਾਮਦੀਪਕ
 ਪਤੰਗਪਰਯੋਹੋਇਗੋ॥੧੮॥ ॥ਰਾਵਨੋਵਾਰਾ
 ਸੈਯਾ॥ ॥ਜਾਂਦਿਨਤੇਗਰਫਾਂਸਪਰੀਕਪਿਤਾਂ
 ਦਿਨਤੇਮੁਖਅਜਦਿਖਾਯੋਜਾਹੁਹਨੁਪਾਤਿਰਾਖ

ਉਪਦੇਸ਼

ਹੋਅਬਲੋਹਿਯਰੋਖ ਨਹੀਉਪਜਾਯੋ॥ ਰਾਮਹਿਸੋ
ਕਹੋਸਿਯਕੋਅਰਕੋਧਬਢਾਇਜੁਜਾਇਬਢਾਯੋ॥
ਜੋਬਲਤੋਨਬਿਲੰਬਕਰੇਸੁਨਦੰਡਬਿਨਾਂਰਨਖੰਡ
ਗਢਾਯੋ॥੧੯॥ ॥ਅੰਗਦੇਵਾਚਾਕਾਬਿਤੁ॥

॥ਅੰਗਦਬਿਹਸਕਹੀਬਾਤਸੁਨਰਾਜਾਮੀਚਆ
ਪਨੀਬਤਾਈਉਨਤੈਸੋਫਲਪਾਯੋਹੈ॥ਬ੍ਰਹਮਣ
ਸਪਰੀਮਾਰਖਾਈਪੈਠਜਰੀਯਾਹਿਬਾਤਸੁਨਬ
ਦਰਨਮੁਹਨਲਗਾਯੋਹੈ॥ਫੰਕੇਪਰਪਚਿਪਰਰੀ
ਚਕਤੋਹਸੇਰਾਮਲਾਜੁਗਾਤਪਰੀਫਿਰਸਤਾਮੇ
ਤਾਯੋਹੈ॥ਲੰਕਸਿੰਕਮੰਡਅਛਯਾਗਸਾਗਤੋਰੇ
ਢਿਨਹਨੁਵਹਿਮੋਰਯਾਹਿਮੋਰਕਪਿਆਯੋਹੈ॥
੨੦॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਏਕਵੁਡਆਯੋਕਹੇਜੁਨੇ

ਹੋਪਠਾਯੋਰਾਮਲੰਕਜਾਰਗਯੋਤਾਂਡੇਕਪਿਨਖਿ
ਸਾਯੋਹੈ॥ਫਲਤਾਂਸੋਕੀਜੈਤੁਜਫਲਨਬਜਾਇ
ਕਕਹਾ ਲੰਕਪਤੀਜਾਂਸੋਪਾਖੰਡਚਲਾਯੋਹੈ॥ਫੰ
ਕੀਐਸੀਗਾਤਿਜਾਕੇਡਰਤੁਮੈਰੈਨਮਾਤਿਹਨੁਮਾ
ਨਲੈਲੈਨਾਮਮੋਹੁਕੇਬੁਲਾਯੋਹੈ॥ਜੀਅਮੇਵਿਰਾ
ਰਮੋਹਿਨੀਕੇਕੈਨਿਹਾਰਬੂਝਅੰਗਦਤੁਰਾਮਚੰਦਕ
ਹੋਕੇਪਠਾਯੋਹੈ॥੨੧॥ ॥ਰਾਫਨੇਵਾਚਾਵੇਹਰਾ॥

॥ ਰਾਵਨ ਜੀ ਅਸਮਝੀ ਤਬਾਹਿ ਸਾਡਿ ਚੰਦ ਲਕਾ ॥
 ਜਾਤਾ ਪੈ ਜਾਕੀ ਕਛੁ ਬਾਤ ਤੇ ਛੁਟਿ ਆਂ ਅਧਿਕ ਸਿਰਾ
 ਤਾ ॥ ੨੨ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਛਾਹੋ ਕੋ ਪਸੁਤਾ ਉਥੈ ਠਾ
 ਯੋ ਤਬ ਸਤਾ ਮੇ ॥ ਛੋ ਸੋ ਸਤੁ ਤਾ ਉਰਾ ਮਚੰਦ ਲ
 ਛਮਨ ਕਹਾ ॥ ੨੩ ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾ ਚਾ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਸੁਨ ਤਿਹ ਕਿਯੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਰਾਜਾ ਤੇ ਮੁਖ ਧੀਨ ਹੋ ॥
 ਜਿਹ ਤੇ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ॥ ਨਿਕ ਸਤ ਚੰਦ ਹਿ ਲੋਕ ਪ
 ਤਿ ॥ ੨੪ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਗੁਮਾਨ ਕਥਾ ਬਿਸਥ
 ਰ ਜਲ ਬਲ ਪਟ ਪਟ ਰਾਮ ਹੋ ॥ ਉਤਰੇ ਜਲ ਨਿਧਿ
 ਵਰ ਅਰਤੁ ਮਸੋਹ ਸਯੋਕ ਹੀ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਕਬਿਤੁ
 ॥ ਅਗਿਦ ਪ੍ਰਬੀਨ ਬੁਧ ਪੋਰ ਖਨ ਹੀਨ ਤਬ ਮੇਰੇ
 ਪਾਠੇ ਹਰੀ ॥ ਵਾਹਿ ਕਬਿਤ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਪਾਠੇ ਕਹੀ ਬ
 ਤ ਰਾਜਾ ਬਡੇ ਉਤ ਪਾਤ ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੂ ਸੋ ਬੈਰਮ
 ਨ ਤੇ ਬਦਾਯੋ ॥ ਯਾਹੀ ਮੇ ਸਮਝ ਤੈ ਤੇ ਰੇਖਨ ਮਿਟ
 ਏ ਸਕੀ ਤਾ ਕੋ ਏਕ ਦੂਤ ਫਾਧ ਨੀਰ ਨਿਧਿ ਆਯੋ ॥
 ਅੰਗੇ ਜੇ ਕਦਾ ਚ ਰੁੰਦ ਹੂੰ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤੇ ਰੁੰਦ ਹੂੰ ਕੋ
 ਬੁਝ ਰੁੰਦ ਕੋ ਨ ਕੋ ਬਨਾਯੋ ॥ ੨੬ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਦ
 ਚਾ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਲਿਕ ਪਾਤਿ ਜਿਯ ਮੇ ਕਹੈ ਰਿਸ ਕ
 ਨੇ ਉਤ ਪਾਤਾ ॥ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਛੁਟਿ ਆਂ ਜਰੈ ਉਰਗ ਚਰੁ

ਸਤ ਪਾਤਾਲ ਜਿਹ ਸਤ ਆਕਾਸ ਮਿਲ ਕੇ ਚੰਦ ਲੋਕ ਹੋ

ਤੇਰੇ ॥

ਏਸੇ ਅੰਕ
ਅਠਾਈਵਾਂ
ਉੱਤਰੇ

॥ ਰਿਸਾਤ ਪਾਠਾ ॥

ਧਰ ਬਾਤ ॥ ੨੭ ॥ ॥ ਮੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਬ ਥੋਲੀ ਲੀ
 ਕੇ ਸੋਰ ਪੁਸ਼ੀਰ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ॥ ਅਸਤ ਕਰੋ ਕਪਿਰੇ
 ਸਾਈਨ ਰੁਖ ਸੀਤਾ ਨਹੀ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥
 ॥ ਚਾਤੁ ਰਕਹਾ ਵਤ ਹੈ ਬਨਰ ਪਠਾ ਵਤ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਾਨ
 ਕੀ ਕੋ ਦੇਈ ਅਬ ਤੇ ਲੈ ਜਾਇ ਗੋ ॥ ਜਾਨਤ ਹੈ ਸਭ ਨਕ
 ਕਾਲ ਨਿਜ ਕਾਨ ॥ ਇਤ ਤੁਹੀ ਰਹੈ ਗੋ ਜਬ ਭਲੀ ਮ
 ਰ ਖਾਇ ਗੋ ॥ ਮਾਤੇ ਰਾਜ ਰਾਜਨ ਕੇ ਕੁੰਤਨ ਬਿਦਾਰ ਜੇ
 ਵੇ ਲੇਹੁ ਸੋ ਮਿਲਾਇ ਮੋਤੀ ਕੇ ਰੁਚ ਰ ਬਾਇ ਗੋ ॥ ਤਿਨ
 ਹੀ ਕੀ ਦਾਨ ਨ ਕੋ ਮਾਸ ਲੀਚ ਚਾਹੈ ਕਾਪਿ ਮੇ ਸੋ ਰਾਮ
 ਦ ਮਾਇ ਲੰਕ ਪਛੁਤਾਇ ਗੋ ॥ ੨੯ ॥ ॥ ਅਗਿਰੇ
 ਵਰਾ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਕੋਨੀ ਸਿਖ ਦੀ ਕੀ ਤੇਰੀ ਦੇਖੀ ਮਤ
 ਹੀ ਨੀ ਜਾਤੇ ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਨੀ ਭਾਰੀ ਸੁਖ ਕੀ ਤੋ ਹਾਨ
 ਕੀ ॥ ਸੁਰ ਸਾਸਿ ਸੇਵੈ ਪੋਰ ਆਵਤ ਬਿਰੰਚ ਦੋਰ ਆਰਪੁ
 ਰਹੁ ਭਕੇ ਨ ਰਹੀ ਬਾਤ ਮਾਨ ਕੀ ॥ ਦੇਖਤ ਮਾਮਾਜ ਮੇਸੀ
 ਅਜ ਹੂੰ ਨ ਕਾਲ ਮੁਦ ਅਜੋ ਚੇਤ ਕਾਲ ਬਾਤ ਜਹੈ ਹੈ
 ਸਜਾਨ ਕੀ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਨ ਬੁਝਤ ਤੈਸੀ ਜਾਨ ਕੀ ਲਾਰੀ ॥
 ਬਜਾਨ ਕੀ ਲੈ ਆਯੇ ਸੇਈ ਜਾਨੀ ਬਾਤ ਜਾਨ ਕੀ ॥ ੩੦ ॥
 ॥ ॥ ਰਾਵ ਨੇ ਵਰਾ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਅਗਿਰੇ ਤੁਕਾਰੇ
 ਸੁਤ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਇ ਮੋਹਿ ਬਾਲੀ ਬਲ ਵੰਡ ਜੀਕੇ

ਏਕਲੋਤੋ ਤੁਤਹੋ ॥ ਕੋਨ ਬਾਢੀ ਕਰੋ ਕਮੇਨ ਗੋਰ ਸੋ ਤੋ
ਕੋ ਪੁਰੋ ਮੇ ਕੋ ਤਰੇ ਗੁਮ ਹਿਨੇ ਏਨਾ ਤਹੋ ॥ ਸਾਰ ਕੇ ਲਗੇ
ਕਮੇ ਨਾਨਕੇ ਦਹਿ ਜੀ ਦਤ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਜੀ ਮੇ ਰਾਮ ਕੋ ਪ
ਕੋਨ ਕੋਨ ਪਾਤ ਹੈ ॥ ਤੈਨ ਵੈਰ ਲੀਯੋ ਆਨ ਮਿਥੇ ਈ
ਤੇ ਜੀਓ ^{ਹਕਸਰ ਦਹਨ ਦਨ} ਆਰੇ ਤੇਰੇ ਵੈਰ ਮੇ ਪਾਨ ਵ ਲੀਏ ਨ ਪਰਤ
ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਬਾਢੀ ਕੀ ਦੇਹ ਬੁਢਾਨ
ਹੁਤੀ ਅਰੁ ਤਾਂ ਪਰ ਰਾਮ ਕਿਯੋ ਫਲ ਮਾਯੋ ॥ ਹੋ ਦਲ
ਦਤ ਬਰੇ ਜਗ ਮੇ ਬਿਪਰੀਤ ਬਡੀ ਦਹਿ ਕਾਰੇ ਤੇ ਹਰ
ਯਾ ਕੈ ਦਹਿ ਬੁਢਾਨ ਮੇਰੇ ਈ ਲੋਗਨ ਮੇ ਸੋ ਪੁਰਤ
ਨ ਵੈਰ ਚਿਤ ਰਾਮ ॥ ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਏ ਕਹੂ ਸਿਦ ਕੀ ਗ
ਭਿਕਾਰ ਕਰੇ ਸੁਖ ਸੋ ਦਿਯੋ ਦਰਜੇ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਅਦਿ
ਦੇਹੀ ^{ਦੇਹੀ} ਦਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਮ ਹੀ ਕੇ ਕੋ ਪਹਰਨ ਖਸ
ਕੀ ਪਟੀ ਚਿਪ ਮੇਰ ਹਿਰਨ ਠਹੁ ਕੀ ਦੀਯੋ ਜਰ ਤੇਲ
ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਹੀ ਕੇ ਕੋ ਪ ਮਧੁ ਕੈ ਦਤੁ ਸੇ ਪਾਰੇ ਅਰੁ ਤਾਂ ਹੀ
ਤੇ ਬਿਗੁਰੇ ਬੁਲ ਰਾਮ ਸੇ ਨ ਮੇਲ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਹੀ ਕੇ ਕੋ ਪ
ਮਿਰਾ ਮਾਯੋ ਨ ਕਕਾਟੀ ਅਰੁ ਖਰ ਦੁਖ ਰਾਇ ਕੇਲ
ਰਾਮੋ ਛਤੀ ਸੇ ਲਹੈ ॥ ਤਾਂ ਹੀ ਗਨਤੀ ਮੇ ਮਿਰਾ ਰਾਮ
ਸਾਖਾ ਮਿਰਾ ਮਾਯੋ ਰਾਮ ਕੋ ਪ ਮੇਰੇ ਜਾਨੇ ਤੇਰੇ ਰਾਸੀ
ਖੇਲ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥

੧੧੪ ॥ ਆਨੰਦੋ ਗਮਨਿ ਰਾਧਾ ਅਗਿ ਦਤੁ ਹੀ ਬਿਰਾਰ ਬਾਪ
 ਜਿਨ ਮਾਨੋ ਤਾ ਕੀ ਧੋ ਬਡਾਈ ਕੀ ਨਿਯੋ ॥ ਅਸਿ ਪੁਰਹੂ
 ਤ ਕੇ ਕੇ ਕੀ ਨੇ ਹੈ ਕ ਸੁਤ ਨਿਨ ਸੁਨ ਕੇ ਕ ਪੁਤ ਤ ਕੇ ਦੁਤ
 ਦੈ ਕੇ ਜੀ ਨਿਯੋ ॥ ਸਤ ਕੇ ਨ ਛਾਡੁ ਆਨ ਹੂ ਏ ਰਨ ਮਾਂਤੁ ॥
 ਸੋ ਮੇਰੀ ਓਰ ਹੈ ਕੇ ਸੈਨ ਸਗਿ ਸਤੁ ਲੀ ਨਿਯੋ ॥ ਧਨੀ
 ਹੈ ਰੇ ਬਾਤ ਨੇ ਕ ਬਾਤ ਹੂ ਕੇ ਮੇਲੇ ਨਿਨ ਤਾਤੁ ਬੋਰ ਲੈ ਕੇ
 ਜਸ ਸੁਧਾ ਕੇ ਨ ਪੀ ਨਿਯੋ ॥ ੨੪ ॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥
 ॥ ਸੋਰ ਜੋ ਗਨਾਏ ਜੋ ਤੇ ਮੇ ਸੇ ਕੀਟ ਤੁਏ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਰੇ ਮਿ
 ਲੇ ਲੀ ਕਾ ਪਾਤਿ ਕ ਬਹੁ ਨ ਹਾਰ ਹੈ ॥ ਖੈਰੀ ਤਿਨ ਦਲ
 ਭ ਕੇ ਗਾਵਨ ਅਨਲ ਅਰਤੋ ਸਮੀਰ ਪਾਏ ਤੇ ਘਨੇਈ
 ਘਰ ਜਾਰ ਹੈ ॥ ਭੁਟ ਹੈ ਕਿ ਭਾਟ ਹੈ ਬਦਾਵਤ ਹੈ ਰਾਮ ਜ
 ਸ ਸੋਊ ਹਮ ਮਾਨੀ ਕਹਾਂ ਸੋਹੂ ਆਨਾ ਮਾਰ ਹੈ ॥ ਸੋ ਬਖਸ
 ਰ ਬੇਗ ਸੋ ਨਿ ਬਹਤੇ ਚਲੈ ਤੋ ਤ ਬਹੁ ਖਨ ਗਿਰਾਇ ਹੈ
 ਨ ਗਿਰ ਕੋ ਉਪਾਰ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇ ਵਾਚਾ ਕਾ ਬਿ
 ਤੁ ॥ ॥ ਰਸਮੋ ਮੁਸਕਾਨ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਖਤੇ ਜਾਨੇ ਤ
 ਬ ਬੋਲੀ ਸੁਨ ਬੋਲੀ ਬਿਨਹੀ ਅਰੇ ਜਰਤ ਹੈ ॥ ਬਾਪ
 ਤੇ ਨ ਬਲੀ ਹੋਨ ਸਿਧ ਤੇ ਅਚਲ ਰਾਮ ਤੇਊ ਮਾਰੇ
 ਬਾਧੇ ਤੇ ਤੇ ਸੁਨੇ ਨ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਹੋਤੋ ਸਮਤਾ ਇਥੇ
 ਕਾਜ ਤੇ ਪੈ ਆਏ ਅਸਿ ਤੂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪਚਿਨ ਤੇ ਨਾਹੇ

ਈ ਰਜਤ ਹੈ ਮਾਨਤ ਨ ਬਾਤੁ ਤੋਹਿ ਰੁਸੈ ਸੀਨ ਪਾਤ ਮੁਦ
 ਆਪ ਤੋ ਬਚਤ ਨਾਹੀ ਮੋਹੁ ਲੈ ਮਰਤ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥
 ॥ ਕਵਿਤੁ ॥ ॥ ਮੋਹਿ ਦਲ ਦੇਤ ਹੈ ਸੁਰੇ ਰੋਕਹਾ ਹੇਤੁ ਹੈ
 ਤੇਤੀਨ ਲੋਕ ਲੋਕ ਸੰਗ ਕ੍ਰਮ ਸਮੁਹਾਤੁ ਹੈ ॥ ਪਰ ਮੋ ਬਿਰਾਜ
 ਰਹੈ ਬਾਦ ਸਮੇ ਗਾਜਤ ਹੈ ਤਲ ਜੋ ਲੋ ਲਛਮਨ ਬੁਨ ਯੋਗ
 ਭੋਹ ਨ ਮਾਨ ਹੁਕੇ ਆਏ ਜਾਤੁ ਹੁਲੀ ਹੁਤੀ ਅਖ ਮੋਕ
 ਹੁਲ ਜੋ ਹੈ ਕੇਉ ਮੋ ਸੇ ਇਤ ਰਾਤ ਹੈ ॥ ਛਾਤੁ ਬਕ ਬਾਦ ਸਾ
 ਹਿ ਮਾਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੂ ਤੇ ^{ਤੁਹਮਦ} ਆਇ ਦੇਸ ਦੇਸ ਤੋਰੇ ਤੋਰ ਬਾ
 ਧੁ ਜੋ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ॥ ਗਾਵਨੇ ਵਾਚਾ ਕਾਵਿਤੁ ॥
 ॥ ਕਵਿਤੁ ॥ ਅਲਾ ਪੀਕ ਪਿ ਬਾਲੀ ਬੀਸ ਪਾਤੀ ਤੀਨੋ ਲੋ
 ਕਾ ^{ਕੋਰ} ਮਾਹਿ ਮੋ ਸੋ ਕੋਨ ਮੋਹਿ ਗਾਹਿ ਬਾਧ ਹੈ ॥ ਜਾਕੇ ਬਲਕੁ
 ਦਤ ਹੈ ਸੋਈ ਗਾਮਰੁ ਰਨ ਆਇ ਮੋਹਿ ਦੇਖ ਕੇ ਸੁਕੈ ਸੇ
 ਬਾਨ ਸਾਧ ਹੈ ॥ ਏਕਹੀ ਪ੍ਰਹਾਰ ਸਿੰਧੁ ਧਾਰ ਮੇ ਲੈ ਕੋਰ
 ਕਾਪ ਕੀਓ ਪੈ ਹੈ ਆਪ ਨੋ ਤੁ ਮੋ ਸੋ ਬੀਰ ਨਾਧ ਹੈ ਦੋਨੋ
 ਅਰ ਦੇਵ ਸਤੁ ਕਰੈ ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਸੋਈ ਗਾਵਨ ਤਿਹਾਰੇ ^{ਕਰੇਗਾ}
 ਜੋ ਬੇ ਕੋਨ ਨ ਮੇ ਗਾਧ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥ ॥ ਵੇਹਵਾ ॥ ॥ ਜ
 ਬਰਾਵਨ ਮੋ ਸੋ ਕਯੋ ਮੋਹਿਨ ਬਾਧੈ ਕੋਇ ॥ ਤਬ ਅੰ
 ਗਾਦ ਹਸ ਹਸ ਪਰੈ ਰਾਮ ਕਰੈ ਸੋਹੇਇ ॥ ੩੯ ॥ ॥ ਅੰ
 ਗਾਦੇ ਵਾਚਾ ਮੋਰਠਾ ਆਵੈ ਸੁਨਾਉ ਅਜ ਜੇ ਜੇ ਰਾਵਨ

ਮੇ ਸੁਨੇ ਰਾਮ ਹੰਦ ਕੋ ਕਾਜ ਫਿਰ ਬੋਲੈ ਪੁਰੋਕਰੈ ॥੪੦॥

॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਕੋ ਸਹੀ ਸ ਬਹੁ ਬਾਂਧ ਲੈ ਗਯੋ ਅ

ਦੁਜ ਐਸੇ ਤਾਸ ਦੀਨੋ ਤੇ ਹਿ ਕੈ ਸੇ ਕੈ ਸੁਨਾਈਏ ॥ ਦੂਸਰੇ

ਕੋ ਰਾਜਾ ਬਲ ਬਾਂਧ ਲੈ ਗਯੋ ਪਤਾਲ ਦਾ ਸਨ ਕੇ ਆਰੋ

ਨਾਰੇ ਜੋ ਤਤ ਬ ਪਾਈਏ ॥ ਤੀਸਰੇ ਕੋ ਬਾਲੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ

ਮੇਰੇ ਕਾਜ ਲਮਾਯੋ ਛੋਨ ਲੈ ਖਿਲੋਨ ਬਾਂਧ ਪਾਲਨੇ

ਦੁਲਾਈਏ ॥ ਚਾਵਨ ਸੁਨੇ ਅਨੇਕ ਤਿਨ ਮੇ ਤੂ ਕੋਨ ਏਕ

ਗਰਬ ਕੀ ਟੇਕ ਮੇਰੇ ਆਰੋ ਨ ਜਨਾਈਏ ॥੪੧॥

ਚਾਵਨੇ ਵਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਭਾਈ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਸਨਮਾ

ਨ ਜਾ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਧਿ ਬਲ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤਾ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਉਰਾ

ਨੀਏ ॥ ਪੁਤ ਮੇ ਘਨਾ ਦ ਜਿਨ ਇੰਦੁ ਆਦਿ ਜੀਤੇ ਸੁਭਾ

ਰਨ ਕੋ ਬੁਝ ਦੇਖ ਕੈ ਸੇ ਕੈ ਬਖਾਨੀਏ ॥ ਧਾਰਤ ਰਵਾਰ

ਨ ਬੰਸੁ ਪੈ ਸਭਾਰੀ ਜਾਇ ਐਸੇ ਚੰਦ ਹਾਸ ਜਾ ਕੇ ਤੇਜ

ਨ ਭੁਮਾਨੀਏ ॥ ਐਸੇ ਰਾਜਾ ਚਾਵਨ ਕੋ ਤੂ ਨ ਪਹਿਚਾਨ

ਤਰੈ ਆਜ ਜਾ ਕੇ ਪੋਹ ਖਾਤਿ ਲੋਕੀ ਮਾਹਿ ਜਾਨੀਏ ॥੪੨॥

॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਇੰਦੁ ਮੇਰੇ ਮਾਲੀ ਅਸਿ ਮਾਲੀ

ਰਬਾਰ ਪਾਲੀ ਤਾਰਾ ਪਤ ਛੋਨ ਹਾ ਬਲੀਏ ਹੀ ਰਹੰਤ ਹੈ

॥ ਚਾਵਨ ਸੋਮੀਰ ਮੇਰੇ ਸੰਦਰ ਬੁਹਾਰਤ ਹੈ ਨੀਰ ਅਚਰ

ਤ ਪਾਏ ਜਗ ਮੇ ਬਹਤ ਹੈ ॥ ਪਾਕ ਕਰੈ ਪਾਟਕ ਪ੍ਰਬੀ

ਨਬੀਨਲੀਨੇਰਿਖਨਾਰਦਐਬਕਪਤਿਸਤਮੇਰੰ १੧੭
 ਤਹੈ। ਸੁਨੋਰਾਮਦੂਤਘਰਏਤੀਹੈ। ਬਿਭੂਤਮੇਰੇਰਾਵ
 ਨਸਪੁਤਬਿਧਿਆਪਨਕਹੱਤਹੈ॥੪੩॥ ॥ਅਗਿ
 ਦਵਾਚੁ॥ ॥ਕਾਬਿਤੁੰ॥ ॥ਜੇਤੀਤੈਬਿਭੂਤਕਹੀਸੰ
 ਭੈਅੰਗਸਭੈਸਹੀਐਰਕੇਪ੍ਰਤਾਪਕੀਚਲਾਇਸਕੈ
 ਬਾਤਕੋ। ਦਾਨਸਨਮਾਨਭੁਜਪੋਰਖਪ੍ਰਮਾਨਸੂਰਅ
 ਰਬਲਕੋਨਗਨੈਤੇਰੇਬਡੇਭਾਤਕੋ। ਰਾਖਸਸਹਾਇ
 ਹੋਸਬੈਸੂਰਨਾਇਕਹੋਦੇਵਨਬਿਗਾਰੈਤੇਸੋਮਾਨਸਕੀ
 ਜਾਤਕੋ। ਰਾਵਨਪ੍ਰਬੀਨਪਰਏਕਮਤਹੀਨਤੇਰੇਰਾਜ
 ਰਾਮਚੰਦਬਿਨਜੈਸੇਚੰਦਪ੍ਰਾਤਕੋ॥੪੪॥ ॥ਰਾਵ
 ਨੇਵਾਚੁ। ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ਦੇਵਨਕੋਪਤਿਤਾਹੁੰਕੋਰੋਪਤਿ
 ਬੈਰੀਅਧੋਰਨਕੋਦਿਨਸ੍ਰੋਕਪਿਤੂਜੁਕਿਯੋਮੁਹਿਤਾ
 ਰਤਹੈਲੁਪੁਮਾਨਤਹੈਜਿਯਮੇਤਿਨਸੋ। ਅਬਜੋਲ
 ਗਤੇਹਿਨਮਾਰਤਹੈਤਬਲੋਛਾਤਿਆਂਪਰਹੈਰਿਨਸੋ
 ॥ਸੁਨੋਰਾਮਕੇਦੂਤਨਯੋਰਿਸੋਆਵਤਮਾਰਪ੍ਰਲੋਕਰੋ
 ਜਿਯਬਿਨਸੋ॥੪੫॥ ॥ਅਗਿਦੇਵਾਚੁ। ਕਾਬਿਤੁੰ॥
 ॥ਜਾਨਕੀਲੈਚਲਹੋਤੋਸਦਾਫੂਲਫਲਹੋਤੋਹਾਥਤੇ
 ਰੇਗਾਹਿਰਘੁਨਾਥਸੋਮਿਲਾਇਹੋ। ਪਾਇਨਲਗਾ
 ਇਅਪਰਾਧਹੁੰਛਿਮਾਇਐਸੀਤਾਪੈਕਹਾਇਗ

ਦੁਲੀਕਾਹਿਦਿਵਾਇਹੋ॥ ਜੋ ਪੈਰਨ ਬਾਤ ਤੋ ਨ ਦੇਖੋਕੁ
 ਸਗੋਤ ਤੋਰੇ ਏਕ ਰਾਮਾ ਬਿਨਮਾਸ ਰੀਧਨ ਖਵਾਇ
 ਹੋ॥ ਸੁਨੋ ਬੀਸ ਡੀਠ ਤੋਹਿ ਦੁਹੂੰ ਭਾਂਤਿ ਡੀਠ ਹੋਹੀ ਅਗਿ
 ਦ ਬੀਸ ਡੀਠ ^{੨੦ ਅਖਾਂ ਵਲੇ} ਮਿਪੀਠਹਿ ਲੁਠਾਇਹੋ॥ ੪੬॥ ॥ ਰਾ
 ਵਨੇ ਵਾਚਾ ^{ਦਕੀਲ} ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਸੀਸ ਗਏ ਕਾਪਿਸੀਨ ਕਰੋ
 ਅਰੁ ਲੀਕ ਗਏ ਉਕਲੀਕ ਸਹੋਰੇ॥ ਗਾਉ ਜਰੇ ਅਬ
 ਹੀਉ ਜਰੇ ਅਰ ਰਾਮਾ ਬਿਭੂਤਹਿ ਆਨ ਗਹੋਰੇ॥ ਬੀਰ
 ਬਡੀ ਖਨਕੋ ਬਖਸੀ ਏਈ ਬੋਲ ਸੁਨਾਇ ਕੈ ਲੋਗ ਦ
 ਹੋਰੇ॥ ਅਗਿਦ ਪੈ ਅਬ ਜਾਨਕੀ ਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਚੁਕ ਪਰੀ
 ਮੁਖ ਤੇ ਨ ਕਹੋਰੇ॥ ੪੭॥ ॥ ਅਗਿਦੇ ਵਾਚਾ ਸ੍ਰੈਯਾ
 ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦੇਖਤ ਜੋ ਸਿਯ ਕੀ ਪਰਛਾਹੀ ਕੈ ਲੈ ਚ
 ਲ ਤੋ ਬਲ ਤੋਰੇ॥ ਜੋ ਛਲ ਕੈ ਨਹਿ ਰੇਖਾ ਮਿਟਾਵਤ ਤੋ
 ਹਮ ਜਾਨਤ ਤੋਹਿ ਨ ਬੋਰੇ॥ ਚੇਤ ਅਜੋ ਚਿਤ ਮੇ ਸਠ
 ਰਾਵਨ ਪਾਵਨ ਰਾਮਾ ਦ੍ਰਿਪਾਲ ਅਜੋਰੇ॥ ਦੋ ਮਾਹਿ ਏ
 ਕ ਕਰੋ ਨਿਰਧਾਰ ਤੋ ਕੈ ਸਿਯ ਦੇਹ ਕੈ ਸੀਸ ਦਸੋਰੇ॥ ੪
 ੮॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਾਚਾ ਕਾ ਬਿਭੂ॥ ॥ ਬਾਹਨ ਸਮੇਤ ਬੀ
 ਸ ਬਾਹਨ ਸਮੇਤ ਬੀਸ ਏਤੋ ਬੀਸ ਬਾਹਨ ਦੁਬਾਹਨ
 ਸਮਾਨ ਕੀ॥ ਵਾਕੇ ਸੰਗ ਬਾਨਰ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਬਾਨਰ ਹੈ
 ਬਾਨਰ ਕੀ ਚਮੁਸ ਬਕਰੇ ਏਕ ਬਾਨਰ ਕੀ॥ ਵਾਕੇ ਸੰਗ

ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੋਟ ਲਛਮਨ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕਾਨ ਕੀਨ ਕਾਂਨ ੧੧੯

ਰੋ ਆਨ ਕੀ ॥ ਦੇਹ ਦੇਉ ਜਾਨ ਕੀ ਔ ਗਾਹਿ ਦੇਉ ਜਾ

ਕੀ ਹੋ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਜਾਨ ਕੀ ਨ ਜਾਨ ਦੇਉ ਜਾਨ ਕੀ ॥

ੴ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਭੁ ॥ ॥ ਬਾਹਨ ਹਜਾ

ਤੇਰ ਜੋਰ ਜੁਗ ਬਾਹਨ ਸੋ ਕੁਜੋ ਨਿਰਬਾਹਨ ਸੁਰਾਮ

ਤਤਾਨ ਕੀ ॥ ਜਾਕੇ ਏਕ ਬਾਹਨ ਸੋ ਦਸੋ ਸੈ ਸੀਸ ਰ

ਤਾ ਸੋ ਮੁਨ ਲਰੈ ਕੈ ਸੀ ਜਾਨੀਏ ਸਮਾਨ ਕੀ ॥ ਭੁਮ

ਤ ਕਾਨ ਕੀ ਨ ਕਾਂਨਿ ਕਪਿ ਤੇਰੈ ਸੈਲ ਮਾਰਤ ਲੋਕਾਰ

ਪਾਨਾਇ ਸੋ ਅਚਾਨ ਕੀ ॥ ਹੋਇ ਠੋਰ ਜਾਨ ਕੀ ਨ ਬ

ਗੀ ਅਜਾਨ ਕੀ ਸੁ ਜਾਨ ਕੀ ਹੂ ਜੈ ਹੈ ਤੇਰੀ ਹਾਨ ਕੀ

ਨ ਕੀ ॥ ੫੦ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਦੇਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਭੁ ॥

ਹਨੂ ਮਾਨ ਆਯੋ ਤਿਨ ਮੇ ਸੋ ਨ ਖਿਝਾਯੋ ਮੇਰਿ ਬਾਂ

ਰ ਕੇ ਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਖਪ ਰਾਤ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਉਨ ਜਾ

ਯਾਹੋ ਛਾਤੀ ਕੋ ਜਗਾਵ ਤ ਹੈ ਕੋਧ ਕੀਏ ਕੋਧ ਸੀ

ਭੁਏ ਸੀ ਅਚਾਤ ਹੈ ॥ ਸੀਤਾ ਭੁਮਤੀ ਖਸੀ ਜੁਮਾਂ

ਤ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਭੀ ਖਪਾਈ ਰਿਕ ਰਿਕ ਕੇ ਨ

ਤ ਹੈ ॥ ਬਲ ਹੈ ਤੋ ਆਜੁ ਕਰੈ ਸੁਧੇਰਨ ਆਇਲ

ਕਾਇਰ ਜੋ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਕਾਰੇ ਬੈਲ ਲਾਤ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਅਗਿ ਦੇਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਭੁ ॥ ॥ ਮਰੇ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਮੁ

ਫਮਾਤਿ ਬਿਨਾਰਤੀ ਅਬ ਸਤੀ ਕੋ ਸੋ ਰਾਡ ਸੁਤੂ ਕਾਰੇ
 ਕੋ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਪਰ ਬੈਠੇ ਆਯੋ ਰਾਮ ਸੀ ਅਦੈ ਸਦਾ
 ਕਾਮ ਬਿਨ ਆਈ ਲੇ ਬੁਰਾਈ ਕਾਰੇ ਕੋ ਮਰਤ ਹੈ ॥ ਪਰ
 ਪਕਰਤਾਰੇ ਪਾਛੇ ਸਮਝੇ ਸਭਾਰੇ ਪ੍ਰਤੁ ਤੇ ਤੇ ਸਤੁ ਤੇ
 ਰੇ ਕਹਯੋ ਕਾਨਨ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ਕੋਤ ਕਾ ਦਿਖਾਉ ਚਲ ਧਰ
 ਬਰ ਪਮੋ ਨਿਧਿ ਮੇ ਪਾਥਰੇ ਤਰਤ ਆਜ ਤੂ ਕਮੋ ਨ
 ਰਤ ਹੈ ॥ ਪੜ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਪਰੇ ਰਨ ਗਾਏ
 ਦੁ ਹੋਇ ਗੋਨ ਆਧੁ ਜੇ ਤੂ ਠਾਢੇ ਪੈ ਬਜਾਇ ਢੋਲ ਲਾ
 ਖਕ ਪੁਕਾਰ ਹੈ ॥ ਬਿਨ ਜਾਨੈ ਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੋ ਬਿਗ
 ਰੀ ਅਬ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਤੇ ਸੋ ਨ ਬਿਗਾਰ ਹੈ
 ਬਾਪ ਕੇ ਸੰਘਾਰੇ ਹੋ ਚਰਨ ਜਾਇ ਲਾਗਮੇ ਦੀਨੋ ਰਾ
 ਜ ਮੋਹਿ ਕਹਯੋ ਰਾਮ ਮਿਲੇ ਈ ਤੇ ਹਾਰ ਹੈ ॥ ਹਨੂ ਬਿਨ
 ਮੋ ਬਿਨ ਜੇ ਅਹੈ ਔਰ ਕੋਊ ਕਾਪਿ ਪ੍ਰਤੁ ਕੇ ਬਿਨਾਈ
 ਹੋ ਤੇ ਹਿ ਮਾਰ ਭਾਰ ਹੈ ॥ ਪੜ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥
 ਲੋ ਰਾਪੁ ਨਾਬ ਜੂ ਕੋ ਨੀਕੇ ਨ ਬਿਲੋ ਕਮੇ ਮੁਖ ਤੋ ਹੀ
 ਨ ਪਾਇਨ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੇ ਰੀ ਆਤਿ ਹੈ ॥ ਕੋਟਿ ਸਸ ਕੋ
 ਟਿ ਗਵਿ ਕੋਟਿ ਮੇ ਪਰਾਮ ਕਾਟਿ ਕੋਟਿ ਕਾਮ ਛਾਬਿ
 ਕੀ ਮੇ ਚੋਰੀ ਆਤਿ ਹੈ ॥ ਸਦਾਈ ਹਸੇ ਹੋ ਨੈਨ ਨਿਪਟੇ
 ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਮੇਨ ਸੋ ਹੋ ਭ੍ਰਿਗੁ ਪਾਤਿ ਮੋਨੋ ਭੋਰੀ ਆਤਿ

ਏਖਰੁਪਾਪਨੇਤੂਮਨਕੋਕਹੈਗੋਧਿਉਵੈਸੀਤੀਯਾਐ ॥ ੧੮੧ ॥
 ਸੇਪੀਯਸੋਬਿਠੋਗੀਆਂਤਿਹੈ ॥ ੫੪ ॥ ॥ ਰਾਵਨੋਵਾਰੁ ॥
 ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਐਸੇਤੇਰੇਰਾਮਹੈਤੇਆਇਗਰੁਲਿਕਰੁ
 ਸੇਹਸੇਖੇਲੈਬੈਰੁਤਜੈਹੋਹੂੰਨਲਰਤੁਹੋ ॥ ਮੇਤੇਜਿਨਰੁ
 ਰੇਏਕਦੀਪਦੇਉਰਜਕਰੈਸੀਤਾਬਿਨਤਾਕੇਬਜਾਹਬ
 ਸਕਕਰਤੁਹੋ ॥ ਮੇਪਰਪਲਾਨਤਹੈਬਲਕੇਨਜਾਨਤ
 ਹੈਅਗਿਦਬਿਨਾਹੀਆਗਯਾਹੀਤੇਜਰਤੁਹੋ ॥ ਰੁਵਪ
 ਰਵਰਸੋਪਹਾਰਕੋਉਚਾਇਬਾਰਬਾਰਤੂਮਤੇਉਠਾਇ
 ਭੂਮਹੀਧਰਤੁਹੋ ॥ ੫੫ ॥ ॥ ਅਗਿਦੇਵਾਰਾਸੈਯਾ
 ॥ ॥ ਰਾਵਨਰਾਜਸਮਾਜਰਹੈਘਰਸੀਰਖੁਬੀਰਹਿ
 ਸੀਯਦੀਏਤੇ ॥ ਅਰਬੁਜਸਹੈਅਬਲੋਬਿਪਰੀਤਿ
 ਬਡੀਸਿਰਬੈਰਲੀਏਤੇ ॥ ਜਾਨਤਹੈਜੁਬਸੈਦਿਗਹੀ
 ਸੁਰਲੋਕਬਸਮੇਪਿਤੁਬੈਰੁਕੀਏਤੇ ॥ ਜੋਜਗਮੇਅ
 ਪਕੀਰਤਿਹੈਸਠਮੀਚਭਲੀਇਹਭਾਂਤਿਜਿਯੇਤੇ ॥ ੫
 ੬ ॥ ॥ ਰਾਵਨੋਵਾਰਾਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਤੇਰੇਪ੍ਰਭੁਲੋਕ
 ਜੁਨਿਸੀਕਚਲਯੋਆਵਤੁਹੈਕੋਨਕਾਜਆਯੋਕਿਧੋ
 ਕਾਹੂੰਕਛੁਹਰਜੋਹੈ ॥ ਸਿਧੁਕੋਪਟਾਵਤੁਹੈਬਾਨਰਪ
 ਠਾਵਤੁਹੈਸੋਤੇਕਪਿਬਾਲਕਨਖੇਲੁਬੈਕੋਕਰਯੋਹੈ
 ਮੇਰੇਨਉਜਾਨਤਕਿਨਾਹੀਕਾਪਿਕਰਯੋਕਯੋਨਜਾਨਤ

ਕੀ ਨਹੀ ਕਛੁ ਨ ਯੋ ਨਾਮ ਪਰਯੋਗੈ॥ ਲੀਕਾ ਪਾਤਿ ਰਾ
 ਨ ਕਹਤ ਯੋਯੋਯ ਹੈ ਧੂਤ ਅਬ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਮੇ॥ ਬਿਭੀ
 ਨ ਕੋਧ ਰਯੋ ਹੈ॥ ੫੭॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾ ਚ ਸ੍ਵੈ ਯਾ॥
 ਲੈ ਚਲ ਜਾਨ ਕੀ ਹੈ ਹੂੰ ਚਲੋ ਸੰਗ ਰਾਵਨ ਆਜ ਲੋ
 ਗ ਰਯੋ ਹੈ॥ ਨਾਤਰੁ ਮੂੰਡ ਚਿਰੇਈ ਸੇ ਦੇਖਤ ਮੂੰਡ ਨ
 ਕਹਾ ਬੈਰੁ ਪਰਯੋ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਦੂਤ ਪੈ ਤੋ ਹੂਕੇ ਚਾਹਤ
 ਈ ਮੇ ਮੂੰਡ ਕਲੀਕ ਸਹਯੋ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤੂ ਹੈ ਜਸ
 ਜੀਵਤ ਤਾਤੇ ਮੈ ਤੋ ਸੋ ਪੁਕਾਰ ਕਯੋ ਹੈ॥ ੫੮॥ ॥
 ਰਾਵਨੋ ਦੇਵਾ ਕਾ ਬਿਭੂ॥ ॥ ਮੇਰੇ ਬਲ ਮਾਹਿ ਕਛੁ ਤੋ
 ਹਿਕੋ ਹੈ ਕ੍ਰਮ ਸੁਨ ਬਾਨਰ ਅਧਿ ਮ ਸਭੁ ਮੇਰੇ ਈ ਅ
 ਨਹੈ॥ ਕਾਲ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੰਦ ਸਾਲ ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖ
 ਤ ਸੁਰ ਜਤ ਪਤ ਮੰਦ ਮੰਦ ਬਲ ਛੀਨਹੈ॥ ਆਠੋ ਲੋਕ
 ਪਾਲਨ ਕੀ ਸਦਾਈ ਮੁਕਟ ਮਾਲ ਸੇਵਤ ਚਰਨ ਧੂ
 ਰਾਸ ਪੁਰਤੀ ਨਹੈ॥ ਲਾਜ ਬੈਚ ਖਾਈ ਦੇਤ ਬਾਨਰ ਪ
 ਈ ਟਾਂਕੀ ਬਡੀ ਜਡਤਾਈ ਕਪਿਲੇਖੇ ਪਰਬੀ ਨਹੈ॥
 ੫੯॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾ ਚ॥ ਵੇਹਗਾ॥ ॥ ਕਾਹਿਤ
 ਵਡਾਈ ਆਪਨੀ ਤੋ ਹਿਨ ਹੋਤ ਗਿਲਾਨ॥ ਆਪਨੀ
 ਆਪਨੀ ਹੀ ਕਰੈ ਰਾਵਨ ਉਲਟੀ ਜਾਨ॥ ੬੦॥
 ਸੋਹਨਾ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾ ਚ॥ ਅਰਿਸ ਮਾਰ ਬਹੁਤ ਕ

ਹੀ ਲੰਕਾ ਪਤੀ ਬਹੁਰੇ ਰਾਮ ਸੰਤਰ ਕੋ ਪਨੈ ਨ ਹਸ ਯੋਗ ੧੮੩
 ਯੋ ॥ ੬੧ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਬੋਲ ਯੋ ਬਲ
 ਲਛਮਨ ਹੂੰ ਸੋ ਦਲ ਏਕ ਪੁਤੁ ਬਾਨ ਕੇ ਸੁਭਾਇ ਅੰਸੋ
 ਪਕਸੇ ਹੈ ॥ ਤਾਰਕਾ ਨ ਪਾਤੀ ਤਾਰੇ ਸੋ ਦੁਤ ਮੈ ਨਾਇਲ
 ਨੇ ਮਾਰ ਮਿਗ ਕੰਚਨ ਕੋ ਮਨੋ ਜਪੁ ਕਰ ਯੋ ਹੈ ॥ ਸੁਪਨ
 ਖਾਹੁ ਕੋ ਨਾਕ ਕਾਟੈ ਕੀਨੋ ਅਪੋ ਜਾਨ ਮਾਰ ਖਰਦੂਖਨ
 ਅਪਾਇ ਪੇਟ ਭਰ ਯੋ ਹੈ ॥ ^{ਸਨਾਨ} ਆਚ ਮਾਨ ਸਿੰਧੁ ਸੇਤ ਪੀਏ
 ਕੋ ਨ ਨੀਰ ਲੇਤ ਕਹਤ ਮਦੇ ਦਰੀ ਕੋ ਨੈਨ ਨ ਮੰਧ ਯੋ ਹੈ
 ॥ ੬੨ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਕਹ
 ਤ ਸੁਨ ਕੀਟਕ ਅਲਾਪੀ ਤੋਹਿ ਦੂਤ ਜਾਨ ਛਾਡਤ ਹੋ ਮ
 ਰਬੈ ਨ ਕਯੋ ਹੈ ॥ ਨਾਤੇ ਭੁਜ ਦੰਡ ਬਲ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਨੋ
 ਹੁਤੇ ਜਾਹਿ ਪਾਨ ਲੈਕੇ ਅਜ ਹੂੰ ਲੋ ਰੰਗ ਰਯੋ ਹੈ ॥ ਅ
 ਗਦ ਝੁਠਾਯੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰ ਬੋਕੋ ਗਆਨ ਕਾ ਦੁਯੋ ਸੀਤਾ ਕੇ
 ਹਰਤ ਨੈਕ ਗਆਨ ਕੋ ਨ ਗਯੋ ਹੈ ॥ ਬੈਠੇ ਘਰ ਗਾਜਤ
 ਹੈ ਬੋਲਤ ਨ ਲਾਜਤ ਹੈ ਰਾਮ ਕੋ ਪਆਗੇ ਕੋ ਨ ਕਾਲ
 ਧਾਰ ਬਯੋ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ॥ ॥ ਜਲ ਮੈ ਸਮੁਰ ਗਾਹਿ ਘੁਹਾਂ ਪਸਮਾਨ ਕੀਨੋ ਮ
 ਰੁਮ ਧੁਕੈ ਟੁਸੇ ਖੇਹ ਮੈ ਰਲ ਯੋ ਹੈ ॥ ਬਹੁਰੇ ਕਿ ਕੁ
 ਲ ਪੈਠ ਮਾਰੋ ਜਿਨ ਸੀਖਾ ਸੁਰਤਾਂ ਤੇ ਬੇਦ ਆਨ ਕੇ
 ਪਤਾਲ ਜਲ

ਬਿਧਾਤਾ ਕੋ ਦਿਵਾਏ ਹੈਂ॥ ਜਾਇ ਕੈ ਪਤਾਲ ਜਿਨ ਮੁਹਮੇ
 ਮਰੇਰ ਮਾਰੇ ਯਾਹੀ ਤੇ ਮੁਹਾਰੀ ਨਾਮ ਜਗਮੈਂ ਕਹਾਏ ਹੈਂ॥
 ਨਖਨ ਸੋਫਾਰੇ ਹਰਨਾਖ ਸਸੇ ਤੈਨ ਸੁਨੇ ਮੇਸੇ ਬਲੀਮ
 ਚਕਾਲ ਧਾਰਮੈਂ ਬਹਾਏ ਹੈਂ॥ ੬੪॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਾਚੁ
 ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਬਨ ਬਾਸੀ ਰਾਮ ਕਹਾ ਹੈਂ ਕਰਤ ਕਮ
 ਬੈਰਨ ਕੋ ਮਾਰਤ ਹੈਂ ਸਦਾ ਯੇਹ ਬਾਨ ਹੈਂ ਕੋਨ ਮਾਰੇ ਤੈਨ
 ਸੁਨੇ ਸਾਖਾ ਮਿਗਰਾਜ ਬਾਲੀ ਕੋਨ ਜਾਨੈ ਕਾਪਿਨ ਸੋਕਾ
 ਕੀ ਪਹਿਚਾਨ ਹੈ॥ ਅਗਿਦ ਕਹਤ ਰਾਜਾ ਬਾਲ ਬਲੀ-
 ਮੇਸੇ ਜਬ ਤੂੰ ਜਾਨੈ ਬਾਲ ਬਲ ਅੰਗ ਕੋਨ ਜਾਨ ਹੈ॥
 ਤੇਹੁ ਤੇ ਛੋਨ ਮੇਰੇ ਕੀਨੋ ਹੈ ਖਿਲੋਨਾ ਜਿਨ ਤਾਕੇ ਬਿਸਰ
 ਯੇ ਤੇਹਿ ਨੈਕੁ ਨ ਗਿਲਾਨ ਹੈ॥ ੬੫॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥
 ॥ ਅਗਿਦ ਸੁਨਾਇ ਮੇਰਿ ਪਿਤਾਈ ਕੀ ਸੋਹ ਹੈ ਤੇਹਿ ਰਾਮਦੇ
 ਦ ਕੇਤੇ ਕਾਪਿ ਕੀਨੇ ਏਕ ਠੋਰ ਹੈ॥ ਤਾਮੈ ਕੇਤੇ ਬੂਢੇ ਕੇਤੇ ਬ
 ਲਕ ਤਰਨ ਕੇਤੇ ਤਾਮੈ ਸੁਰ ਕੇਤੇ ਤਾਮੈ ਕੇਤੇ ਸਿਰ ਮੇਰ
 ਹੈ॥ ਤਾਮੈ ਕੇਤੇ ਸਿਧੁ ਕੇਫ ਧੰਯਾ ਕੇਤੇ ਹੈਂ ਤਰਨਾ ਤਾਮੈ ਕੇ
 ਤੇਰਨ ਭੂਮਿ ਦੇਖ ਜਾਧਿ ਦੋਰ ਹੈਂ॥ ਕਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ
 ਆਯੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੁਤੋਂ ਵੈਸੇ ਵਹੈ ਅਹੈ ਕਿਧੈ ਪਾਚ ਸਤ
 ਔਰ ਹੈਂ॥ ੬੬॥ ॥ ਅਗਿਦੇ ਵਾਚਾ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਜੇਹ
 ਹਨੁ ਮਾਨ ਬਨ ਤੇਰ ਤਰਵਾਸੋ ਕੀ ਓਮਾਰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਲੀ

ਕਰਕੀਸੀਨਗਰੀਜੇਹੀਹਨੁਮਾਨਅਠਮਾਰਸਬਕੇ ੧੮੫
 ਪੱਛਲੱਛਲੱਛਰੱਛਨਕੇਭਰਗਿਰਦਗਰੀਸੋਈਹ
 ਨੁਮਾਨਸੁਤਭਾਨਕੇਕੋਟਕਮਾਹਿਭਟਨਗਨਤਕੋਉ
 ਕਪਿਸੈਨਸਗਰੀਰਾਮਕੀਰਜਾਇਸਤੇਪਾਇਸ
 ਪਰਮਪਦਭਯੋਪ੍ਰਤਿਹਾਰਜਸੁਚਦਮੇਲੰਕਨਗ
 ਰੀ॥੬੭॥ ॥^{੬੩}ਰਾਵਨੇ^{ਸੇਵਕ}ਦਾਚਾਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ਏਕਬਾ
 ਰਕੇਹੂੰਤੇਰੇਰਾਮਹੂੰਕੋਪਾਉਕਪਿਨੀਕੇਸਮਝਾਉਬਤ
 ਬੈਰਕੀਨਦੁਰੀਹੈਸਮੁਦਿਪਟਾਵਤਹੈਬਾਨਰਪਠਾ
 ਤਹੈਸੋਰਹੀਮਚਾਵਤਹੈਕੋਨਬਾਤਫੁਰੀਹੈਅਗਿਦ
 ਯਾਰੀਪ੍ਰੀਤਮਾਨਸਸੋਐਸੀਜੈਸੀਕਾਕਰੀਕੋਸਾਨ
 ਬਿਨਪੈਨੀਧਾਰਫੁਰੀਹੈ॥ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਬਚਨਸੁਨਾਇਤੁ
 ਰਪਾਇਕਾਹਿਸੀਤਾਕੀਸੋਹਲੇਪੁਨਿਰਾਵਨਕੀਬੁਰੀ
 ਹੈ॥੬੮॥ਅਗਿਦੇਦਾਚਾਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ਰਾਮਚੰਦਜੀ
 ਸੋਜੈਸਮਾਨਸਕਰਤਤੇਸੋਰਗਿਕੋਕਹੈਗੋਨਦੀਰੰਤੁ
 ਤੀਯਜਾਨਹੈਐਸੇਐਰਾਪਤਿਹੂੰਕੋਬਚਨਕਹੈਗੋਅ
 ਰਮੇਰੇਜਾਨੇਮਧਦੇਸਦੇਸਨਮੇਮਾਨਹੈ॥ਕਾਲਹੀਕਹੈ
 ਗੋਤੁਸਮੇਰਭੂਧਰਹੈਅੰਰਥਾਸਕਭੁਜੀਗਪ੍ਰਮਾਤਾ
 ਰਾਕਰਠਾਨਹੈ॥ਬੇਦਾਬਿਨਬੁਝੇਤੂੰਧਨੰਤਰਕਹੈਗੋਜੈ
 ਸੇਤੈਸੇਹਰਿਲੋਕਸਾਤਲੋਕਮੈਬਖਾਨਹੈ॥੬੯॥

ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ਜੇਨਿਜ ਬੁਝਤ ਹੈ ਸਭ ਦੇਸਨ ਔਰ ਫੁਏ
 ਤਿਨ ਸੰਗ ਬੁਝਾਹੀ ॥ ਤੇਈ ਤੋ ਪਾਥਰ ਸਿੰਧ ਤਰੇ ਤਿਨ
 ਉਪਰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤਗਾਹੀ ॥ ਮੁੰਡਿ ਪਖਾਨ ਸਿਲਾ ਸਰ
 ਤਾ ਪਾਤਿ ਬਾਨਰ ਹਾਥਨ ਕੇ ਗੁਨ ਨਾਹੀ ॥ ਰੇ ਦਸ ਕੰਧਨ
 ਸੁਝਤ ਤੋਹਿ ਯਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥
 " ॥ ਗਵਨੋ ਵਾਚਾ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸੀਤਾ ਕੇ ਬਿਛੋਰ
 ਤੀਰਾ ਮਮੈ ਨ ਰਹਯੋ ਬਲ ਦੂਜੇ ਲਛਮਨ ਮੇਘਨਾਦ ਤੇ
 ਕਯੋ ਜੀਤ ਹੈ ॥ ਕਾਪਿਨ ਕੋ ਰਾਜਾ ਏਕ ਸੁਨਯੋ ਮੈ ਸੁਗੀ
 ਵ ਸੁਤੋ ਬਾਲੀ ਐਸੇ ਮਾਰਯੋ ਜੁਰਗ ਏਤੋ ਅਨੀਤ ਹੈ
 ਰਯੋ ਜੁ ਬਿਭੀ ਖਨ ਸੁਕੋਨ ਗਨਤੀ ਮੈ ਨ ਲ ਨੀਲ ਰਨ
 ਪੋਰ ਖਕੀ ਕੋਨ ਪਰਤੀਤ ਹੈ ॥ ਹਨੂ ਮਾਨ ਬਾਂਧ ਮਾਰਯੋ
 ਅੰਗਾਦ ਨਿਹਾਕਯੋ ਨੀਕੇ ਮੋਹੂ ਕੋਨ ਮਾਰ ਹੈ ਸੁ ਬਡੀ
 ਬਿਪਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਅਗਿਦੇ ਵਾਚਾ ਕਾ ਬਿਤੁ
 " ॥ ਅਜਹੂ ਲੈ ਕ੍ਰੋਧ ਤਜ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨ ਭਜ ਯਾ
 ਹੀ ਤੇ ਸਮਝ ਤੇਰੀ ਬੀਸ ਬੇਲ ਫਲੀ ਹੈ ॥ ਗਵਨ ਬਿਭੂ
 ਤ ਕੇ ਭਰੋ ਸੇ ਜਿਨ ਭੂਲ ਆਜ ਯਹੈ ਫਲ ਜਾਤ ਹੈ ਨ
 ਕਾਹੁ ਯਾਹਿ ਫਲੀ ਹੈ ॥ ਤੂ ਤੋ ਹੈ ਬਕਤ ਐਸੇ ਮੋਹਿ ਕੋਨ
 ਮਾਰ ਸਕੈ ਕੋ ਹੈ ਰੇ ਅਮਰ ਅਰੁ ਆਈ ਸੁਧ ਭਲੀ
 ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਕੋ ਜੁ ਤੋਤੇ ਹਾਰੇ ਰਾਮ ਕੀ ਬਲਾਇ ਮਾਰੀ ਤੇ

ਤੇ ਮਾਰ ਬੇ ਕੇ ਤੇ ਰੋ ਪਾਪ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਹੈ॥ ੭੩॥ ॥ ਭਾਂ ੧੮੭
 ਦੋ ਦਾ ਚਾ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਕਹਤ ਮੇ ਤੇ ਰਾਮ ਬ
 ਲੁ ਜਾਨੇ ਏਕੁ ਜਾ ਜੋ ਪੁਰਾਨੇ ਜਿਵ ਧਨੁ ਪਰਦੁ ਯੋ ਹੈ
 ॥ ਦੂਸੇ ਸਪਤਤਾਲ ਛੇ ਦੇ ਹੈਂ ਕਰ ਮਕਾਲ ਕਮੇ ਹੁੰ ਬਨਰ
 ਈ ਬੁਢੇ ਸਾਖਾ ਮਿਰਾ ਪਾਯੋ ਹੈ॥ ^{ਅਨਿਛੰਤ} ਲਾਖ ਕ ਨਿਹੋ ਰੇ ਕ
 ਰ ਤੇ ਰੇ ਮੇ ਰੇ ਪਾਇ ਪਰ ਲੈ ਲੈ ਕਾ ਪੀਛ ਨੀਰ ਬੋਧ
 ਧ ਪਟਾਯੋ ਹੈ॥ ਅਗਿਦ ਬਿਕਲ ਫਾਂਕੇ ਏਈ ਚਾਏ ਬ ^{ਸਮੁੰਦ}
 ਲਤਾਂ ਕੇ ਆਇ ਲੀਕ ਚੋ ਗੁਨੇ ਰਵਾਉ ਤੇ ਚਲਾਯੋ ਹੈ
 ॥ ੭੪॥ ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਔਰ ਏਕ ਪੈਂਤੇ ਚਲੀ ਜਾ
 ਤੀ ਤਾਰਕਾ ਨਿਪਾਤੀ ਤਾਂ ਕੇ ਮਾਰੇ ਸੂਰਨ ਕੇ ਵਡੇ ਉਪ
 ਹਾਸ ਹੈ॥ ਕੰਚਨ ਕੋ ਲੋਭੁ ਮਿਰਗ ਕੰਚਨ ਕੋ ਮਾਰੇ ਮੁੰ
 ਨਿ ਯਹੈ ਕਛੁ ਔਰ ਕਾਪਿ ਪੋਰਖਾ ਬਿਸੁ ਸਹੈ॥ ਮੇਰੇ
 ਭੁਜ ਦੰਡ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਨਜਨੈ ਰਾਮ ਇਵ ਜਾਮ ਬਰ
 ਨ ਕੁਬੇਰ ਮਾਨੈ ਭਾਸਹੈ॥ ਤਾ ਪਰ ਤੇ ਲੀਕ ਕੋ ਨਿਸੀਕਰ
 ਲਯੋ ਆਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਉਦਾਸ ਪੈਨ ਸੀਤਾ ਤੇ ਉਦਾ
 ਸਹੈ॥ ੭੫॥ ॥ ਅਗਿਦੇ ਦਾ ਚਾ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਕੋਨ
 ਬਕ ਬਾਦ ਕਰੈ ਰਾਵਨ ਮਾਰੇ ਈ ਮਰੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੈ ਅ
 ਗਦ ਤੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਜੀ ਚਾ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਬਚਨ ਤੈ ਤੇ ਨੈਕ
 ਨ ਦਿਚਾਰੇ ਮਨ ਕੋ ਲੋ ਸਮਝਾਉ ਹੋਨ ਮੇਰੇ ਬਾਰ ਦੁਜ

ਚਾਜਾਤੁ ਹੋ ਪੁਕਾਰੇ ਤੈ ਤੋ ਦਸੋ ਸੀਸ ਹਾਰੇ ਅਬ ਤੀਨੋ
 ਲੋਕ ਜੋਰ ਤੁਟ ਕੋਟਿ ਸਿਵ ਪੁਜੀ ਚਾ। ਆਨ ਦਤਿ ਲੋਕ
 ਠਾਯੋ ਤੋ ਕੋ ਪਰ ਲੋਕ ਠਾਯੋ ਈਹਾਂ ਪਰ ਲੋਕ ਬਿਨ ਆ
 ਨ ਕਹੂ ਜੀ ਚਾ॥ ੧੫॥ ॥ ਵੋਹਰਾ॥ ॥ ਤਬ ਅੰਗ
 ਦ ਮਨ ਮੈ ਕਹੈ ਕਰੋ ਏਕ ਬਲ ਅਜਾ॥ ਇਤ ਦਾਨਵ ਦ
 ਲ ਪਚਰਹੈ ਉਤ ਪਸਿਨ ਰਘੁ ਰਾਜਾ॥ ੧੬॥ ॥ ਸੋ
 ਰਠਾ॥ ॥ ਤਬ ਕਪਿ ਰੋਪਯੋ ਪਾਉ ਪ੍ਰਗਟ ਸਤਾ ਮੈ
 ਸੋ ਕਹਯੋ॥ ਸੁਨ ਲਿਕਾ ਕੇ ਰਾਉ ਹੈ ਜੁ ਉਠਾਵੈ ਸੁਰਮਾ॥
 ੧੭॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾਚਾ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਕਹੈ ਨਿਸ਼ਾ
 ਚਰ ਕੋ ਪਪਕਰ ਉਪਾਰੋ ਚਰਨ ਕੋ॥ ਆਜ ਪਟਾਵੈ
 ਚਪਜਾ ਇਕਹੈ ਰਘੁ ਨਾਥ ਕੋ॥ ੧੮॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
 ਤਬ ਲਾਰੋ ਦਸ ਬੀਸ ਕਨਕ ਖਤਿ ਚੀਟੀ ਮੋਨਾ॥ ਲਿਕਾ ਪਤਿ
 ਧੁਨਿ ਸੀਸ ਕਹੈ ਬਹੁਤ ਲਾਰੋ ਸੁਭਾਵਾ॥ ੧੯॥ ॥ ਸੋਰ
 ਠਾ॥ ॥ ਤਬ ਪਾਰ ਮੈ ਇਤ ਰਾਤ ਅਬ ਸਬ ਬਲ
 ਫੀਕੋ ਪਰਯੋ॥ ਮਨੋ ਬੇਲ ਸੋ ਪਾਤ ਸੋ ਕਾਪੈ ਨਿਸਰ
 ਰ ਸਬੈ॥ ੨੦॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਜੀ ਤੇ ਸੁਰੁਟ ਬਿ
 ਸਾਲ ਬਚਯੋ ਨ ਕੋ ਉਲੀਕ ਮੇ॥ ਜਯੋ ਸੁਮੇਰ ਉਡਮਾ
 ਲੁ॥ ਫਿਰਤੁ ਚੁਹੁ ਦਿਸ ਅਚਲ ਸੋ॥ ੨੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ॥ ॥ ਜੇ ਆਵਤੁ ਮੇਰਾ ਤੁਝਾ ਠੋਕ ਸਤੁ ਸੁਰਮਾ॥
 ਆਕਰਨ

ਤੇਰੇ ਮਨ ਦਬ ਜਾਤ ਜਮੋ ਪੀਖੀ ਗਿਰ ਪਰ ਬਸੇ ॥੮੨॥ ੧੮੮

॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਲਰੇ ਚਰਨ ਸਤ ਸੁਰ ਰਘੁਪ
ਤਿ ਚਰਨ ਪਤਾ ਪਤੇ ॥ ਰਾਵਨ ਮਰੈ ॥ ਬਿਸੁਰ ਹਨੂ ਮਾਨ
ਪਾਸ ਗਾਨਹੀ ॥੮੩॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾਰਾ ਸੋਰਠਾ ॥

॥ ॥ ਤਬ ਬੋਲੋ ਸੁਤ ਬਾਲ ਬਲ ਦੇਖੋ ਕਛੂਦੁ
ਤਕੋ ॥ ਅਜਹੂ ਮੁਦ ਸੀਤਾਲ ਚਲਹੁ ਸਰਨ ਤਿਨ ਦੇ
ਤਧਰਾ ॥੮੪॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਗਾਰੇ ਕੁਹਾਰੀ ਬਾਂ

ਧਜਨਕ ਸੁਤ ਆਗੇ ਕਰਹੁ ॥ ਬੈਰ ਰਾਮ ਸੋਨਾਧਜ
ਬ ਸੇਵਕ ਤੇਜੀਤੀਰਾ ॥੮੫॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥

ਕਾਗਦ ਚਰਨ ਸਮਾਂ ਅਛਰ ਸਬ ਦਾਨੋ ਲਰੇ ॥ ਕ
ਰੇ ਉਡੇ ਅਸਮਾਨ ਕਰੇ ਪਖਰੇ ਸਿਧੁ ਮੇ ॥੮੬॥ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਿਨ ਸੋਕੇ ਸੀਰੀ ਸਜੇ ਪਾਤਿ ਰੋਹ ਹੋਰੇ

ਕਕੇ ॥ ਤੇ ਰਘੁਪਾਤਿ ਜਗਦੀਸ ਤੂੰ ਪਤਾ ਪਜਾਨੇ ਨਹੀ
੮੭ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਹੋ ਲੋਕ ਤੇ ਬਾਸ ਜੀਅ

ਰਾਵਨ ਨਿਸਚੈ ਕਰਹੁ ॥ ਰਘੁਪਾਤਿ ਬਚਨ ਬੀਲਾ
ਸਨਿ ਰਖ ਗਹੁ ਸਿਵ ਲੋਕ ਕੇ ॥੮੮॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥

॥ ॥ ਅਬਾਹਿ ਉਠਾਵਤ ਪਾਉ ਸੁਭਟ ਸਤੈ ਤਰਹ

ਰ ਕਿਯੋ ॥ ਦੂਰ ਕਰਹੁ ਚਿਤ ਚਾਉ ॥ ਚਿਤ ਚਾਉ ਮਨ
ਮੇ ਧਰਹੁ ॥੮੯॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਬ ਬੋਲੋ

ਸੁਵਰਨ ਮਮਰਨਨ ਕਿਮਗਹਤ ਹੈ। ਰਰਨ ਰਰੋ
ਰਪੁਰਾਜੇ ਜੋ ਰਹਤ ਸੁਖ ਬੀ ਸਕੋ॥ ੯੦॥ ॥ ਸੋਰ
ਠਾ॥ ॥ ਅਗਿਦ ਰਰਨ ਉਠਾਇ ਰਮਕ ਚਲੇ ਰਪੁ
ਨਾਥ ਪੈ॥ ਰੁਰ ਪਲੀਕ ਕੋ ਰਾਇ ਸਭਾ ਉਠੀ ਮੰਦਰ ਧ
ਸਮੇ॥ ੯੧॥ ॥ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਬਾਲ ਕੋ ਪੁਤ ਸਪੁ
ਤ ਬਰੋਤ ਜਲੀਕ ਬਲੀ ਰਪੁ ਬੀਰ ਪੈ ਅਯੋ॥ ਪਾਇ
ਫੁਏ ਪੁਲਕੇ ਸਭ ਗਾਤ ਕਹੀ ਬਤੀਅੰ ਉਤ ਸਾਹਬ
ਦਾਯੋ॥ ਨਾਥ ਰੀਕੇ ਨਿਜ ਧਾਮ ਤੇ ਰਾਵਨ ਬ੍ਰਹਮ
ਸਰਾਪ ਬਰੋ ਦੁਖ ਪਾਯੋ॥ ਰੁਰਾਇ ਯੋ ਤੁਮਹੀ ਤਬ
ਰਾਵਨ ਆਪਨ ਆਨ ਭਲੇ ਪਹੁਚਾਯੋ॥ ੯੨॥ ॥
ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਤਬ ਅਗਿਦ ਰਨ ਧੀਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਬੀ
ਨਤੀ ਕਰੀ॥ ਸੋ ਕਰੀ ਅਹੁ ਰਪੁ ਬੀਰ ਜੋ ਰਾਵਨ ਪਾ
ਛੇ ਕਹੀ॥ ੯੩॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਜਾਹੀ ਬੀਨਤੀ ਰ
ਵਨ ਕਰੀ ਸੋ ਮੇ ਕਹਤ ਸੁਨਾਇ॥ ਸੁਨਤ ਰਾਮ ਲੋਚਨ
ਭਰੇ ਅਗਿਦ ਕੀਨ ਲਗਾਇ॥ ੯੪॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥
॥ ਸੀਸ ਨ ਨਿਵਾਇ ਹੋ ਨ ਰੁੰਦ ਬਿਸਰਾਇ ਹੋ ਨ ਬੀਚੀ
ਬਲਗਾਇ ਹੋ ਘੋਨੇਈ ਸੂਰ ਘਾਇ ਹੋ॥ ਆਇ ਹੋ ਨ
ਤੁਮ ਪੈ ਨਜਾਨਕੀ ਪਠਾਇ ਹੋ ਜੁ ਬਾਜੀ ਰਨ ਮਾਤੁ
ਬਿੰਦ ਬਾਂਦਰਨ ਚਾਇ ਹੋ॥ ਤੁਮਾਹਿ ਬੁਲਾਇ ਏਕ ਏਕ

ਬਿਚਾਰਾਇਕੈਜੁਮੀਚਇਹਭਾਂਡਿਹੈਤੇਤਉਮਰਜਾਇ
 ਹੋਜੇਤੇਚਦੁਆਏਘਰਏਕੋਨਪਠਾਇਹੋਤੇਤਾਹੀ
 ਇਨਮਹਾਰਾਜਰਾਵਨਕਹਾਇਹੋ॥੮੫॥ ॥ਕਥਿਉਂ
 ॥ ॥ਸੀਸਦਸਜਾਤਹੈਤੇਜਾਹੁਏਈਕਾਤਬਸਅੰ
 ਗਦਯੋਜਾਇਕਹੁਕੋਧਨਘਟਾਇਹੋਆਜਹੀਬਿ
 ਭੀਖਨਕੋਵੇਹਜੀਤਲਿਕਸੋਜੁਆਇਬਸੈਅੇਸੇਉ
 ਕਲਿਕਨਲਜਾਇਹੋਸਿਵਜੋਸਹਾਇਕਰੈਭਲੇਨ
 ਹੀਖੋਭਲੇਲੇਉਬੋਲਅਪਨੋਨਵੇਤਦੁਖਪਾਇ
 ਹੋਰਾਮਚਦੁਆਏਤਬਡੁਕਸੇਸੀਅਦੀਨੀਕਪਿਤ
 ਹੀਕੀਸਭਾਮੇਅੇਸੋਨਾਉਨਧਗਾਇਹੋ॥੮੬॥
 ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤਿਯਕਰਹੈਪਰਏਧਅਰਮਤੀਸਿ
 ਖਦੇਹਿਗੇ॥ਸਭਕੇਬਚਨਨਿਰੋਧਰਾਵਨਕਛੁਮਾਨੈ
 ਨਹੀ॥੮੭॥ ॥ਇਤਿਸ੍ਰੀਰਾਮਗੀਤੇਅਗਿਦ
 ਰਾਵਨਸੰਬਾਦਨਾਮਅਸਟਮੋਅੰਕਿ॥੮॥੬੮੫॥
 ॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਇਤਿਰਾਘੁਪਤਿਕਪਿਕਟ
 ਕਲੈਲਿਕਕੋਸਮੁਹਾਰਾਉਤਰਾਵਨਰਿਸਉਮਰ
 ਮਨਕੀਪਤਬਰਬਰਗਾਤਾ॥੧॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥
 ॥ਦੇਖਹੁਕਾਥਪ੍ਰਮਾਨਅਸੁਰਏਵਸੇਵਤਚਰਨਾਮ
 ਬਅਗਿਦਹਨੂੰਮਾਨਮੋਹਿਤੁਰਾਵਤਰਾਮਤੇ॥੨॥

॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਦੋਰ ਕਰੋ ਰੋਰ ਮੇਲੋ ਭਰ ਕੋਰ ਕ
 ਪਿਏਕ ਬਾਰ ਸਿਧੁ ਧਾਰ ਸਭ ਕੋ ਬਹਾਇ ਦਯੋ ॥ ਔਰ
 ਜਿਤੀ ਭੂਮਿ ਬੇਦ ਪਰਮੇ ਦਲ ਏਕ ਕੋਰ ਕਰੋ ਤੇ ਏਕ ਬਾ
 ਨਤਿ ਤੀ ਭੂਮਹਿ ਉਗਾਇ ਦਯੋ ॥ ਔਰ ਜੀਅ ਆਵਤ ਪੈ
 ਲੋਗਨ ਸਮੇਤ ਗਾਵ ਲੀਕ ਕੋ ਉਪਾਰ ਉਨ ਉਪਰ ਦੁਕ
 ਏ ਦਯੋ ॥ ਫੋਰ ਬੀ ਦਸਾਲ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਤਾਭੋ ਕਾਲ
 ਆਵੈ ਮਨ ਮੇਸੀ ਹਾਲ ਕਾਲਹਿ ਪਠਾਇ ਦਯੋ ॥ ੩ ॥

॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਿਸ ਮੇ ਜਰਮੇ ਏਈ ਜਾਤ ਚਰ
 ਨਿ ਚਾਬਿ ਚਬਾਤ ਚਲੇ ਰਨਵਾਸ ਕੋ ਜੁਹਾਰ ਸਭਾ ਚ
 ਲੀਹੈ ॥ ਦੇਵ ਗਾਏ ਦੇਵ ਲੋਕ ਦਾਨਵ ਭੁਏ ਸੁਸੋਕ ਅ
 ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਨ ਦੇਖੀ ਧੁਨਿ ਭਲੀਹੈ ॥ ਏਕ ਕਰੋ
 ਹਮ ਤੇ ਪੁਕਾਰ ਸਿਰ ਮਾਰ ਰਹੇ ਕਾਹੇ ਕੀ ਭਲਾਈ ਨੀ
 ਕ ਕੀਚਨ ਕੀ ਜਲੀਹੈ ॥ ਸੁਨੋ ਹਮ ਅਗਿਦ ਪੁਕਾਰ
 ਕਹਮੇ ਰਾਵਨ ਸੋ ਤੇਹਿ ਛਲ ਜੈਹੈ ਸੀਯ ਮੂਢ ਤੈ ਨ ਛ
 ਲੀਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਗਾਥ ਧੋਪ ਵੈ
 ਸੋ ਕੋ ਪਾਹਿ ਜਨਾਵਤ ਹੈ ਏਕ ਤੀਅ ਗਾਥ ਪਰ ਠੋਕ
 ਏਕ ਭਾਉ ਸੋ ॥ ਵੈਸੋ ਸਿਧ ਬੀਦ ਵੈ ਮਰੋਰ ਅੰਗਾਰਾ
 ਇ ਜੁਗਾ ਏਕ ਕੋ ਉਗਾਇ ਕਹਮੇ ਮਾਰੋ ਰਿਸ ਕਾਲ ਸੋ
 ਵੈਕ ਮਾਨ ਬਾਨ ਤੀਨ ਸੋ ਤਿਲੋਕ ਭਾਟ ਏਕ ਮੂਢ ਨੋ

ਤਉ ਦੇਤ ਲਾਗੇ ਏਕ ਢਾਲ ਸੋ ਠੋਰ ਠੋਰ ਮੁਕ ਫਾਇ ਅੰ ॥
 ਜੀਤਾਂ ਤਿ ਕਛੂ ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਕੋ ਚਲੇ ਬਾਕੀ ਏਕ ਅੰਡਮ
 ਲਸੋ ॥੫॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਅਗਿਦ ਖਿੜ ਘੋ ਬਕ ਬਾ
 ਵਕੋ ਨ ਕਹਿ ਸਕੈ ਦੇਵ ਬਧੁ ਰਹੀ ਚਕ ਰਾਮਰ ਸਹਿਤ ਹੋ
 ਏਕ ਟੂਲ ਮਾਲ ਹਾਥ ਏਕ ਕੇ ਗੁਲਾਲ ਕਾਹੂ ਦੇਤ ਨ ਜਬ
 ਬਸੇ ਬਾਰਹੋ ਅਦਿਤੁ ਹੋ ॥ ਜਛੁ ਰਛੁ ਕਿਨਰ ਭੁਜੰਗ ਨ
 ਕੀ ਬੇਟੀ ਸਭੁ ਹੋ ਠੀ ਮਤਿ ਭਈ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਚਕਿਤੁ ਹੋ
 ॥ ਚਢੈ ਗਾਢ ਕਪੋਰਾ ਨੀ ਨੀ ਕੇ ਕੈ ਨਿਹਾਰ ਚਲ ਬਾਂਦਰ ਹੋ ਆ
 ਵਤ ਕਿ ਬਾਂਦਰ ਅਮਿਤੁ ਹੋ ॥੬॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦੇਤ ਕਿ
 ਲਕਾਰੀ ਸਭ ਹੀ ਤੇ ਡੀਲੁ ਭਰੀ ਯਹ ਹਾਥ ਕੋ ਉਠਾਵੈ ਤੋ ਨ ਦੁ
 ਰੋ ਸਸਿ ਭਾਨ ਹੋ ॥ ਰਾਤੇ ਬਿਕਰਾਲ ਨੈਨ ਕੋ ਪਮਾਨੋ ਐਨ ਬੈ
 ਨ ਅੰਗ ਕੀ ਕੋਠੇ ਰਤਾ ਤੇ ਕੋ ਮਲ ਪਖਾਨ ਹੋ ॥ ਯਾਹੀ ਕੋ ਤੇ ਅ
 ਗਦ ਕਹਤ ਹੋ ਨ ਰਾਮ ਢਿਗ ਪ੍ਰਗਟੈ ਕਹਾਂ ਤੇ ਰਣ ਜੁਧ ਕੋ ਨਿ
 ਵਾਨ ਹੋ ॥ ਯਾ ਕੋ ਪਹਿਰਾਨ ਤੋ ਹੋ ਲੀਕ ਜਾਰੀ ਜਾਨਤ ਹੋ ਅਜਿ
 ਨੀ ਕੋ ਪੁਤ ਬਡੀ ਬੁਧਾਧ ਹਨੂ ਮਾਨ ਹੋ ॥੭॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥
 ॥ ਦੇਖ ਰਾਨੀ ਤਾ ਕੇ ਪਾਛੇ ਆਵਤ ਜੁਗਾਤ ਆਛੇ ਕਾਪੇ ਕਹਮੇ
 ਜਾਇ ਯਾਂ ਕੇ ਬਲ ਕੋ ਨ ਪਾਰ ਹੋ ॥ ਏਕ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਲਾਗ
 ਯੋ ਹੋ ਮੇਛਾ ਭਵੀਓ ਤਾ ਕੋ ਕਾਪਿ ਜਾਨੋ ਜਿਨ ਇੰਦ ਅਵਤਾਰ
 ਹੋ ਯਾਈ ਦੁਰ ਕੀਨੋ ਜਿਨ ਦੇਸ ਰਾਜੁ ਲੀਨੋ ਸਭੁ ਨੈਨੁ ਭੈਰਵ ਕੀ

੧੮੪ ਨੇ ਯਾਂਕੇ ਬੈਰੁ ਨ ਉਧਾਰ ਹੈ॥ ਨਾਉ ਕਪਿਸਾਲੀ ਜੋ ਨ ਕਾਲ ਬਸ
 ਕੁਮੈ ਜੋ ਤੇ ਕੁਮੈ ਤੋ ਤੋ ਤੋ ਕੇ ਪੁਤ ਅੰਗ ਦਕੁ ਮਾਰ ਹੈ॥੮॥ ਕਾਇ
 ਤੁੰ॥ ॥ ਸਭੈ ਅੰਗ ਵਡੇ ਕੇ ਸਦੇ ਖੀਅਤ ਹੀ ਛੁਟੇ ਸ ਯਾਂ ਸੋ
 ਲਰ ਬੈ ਕੋ ਨ ਦਿਨੇ ਸੋ ਨ ਅੰਨਿਤ ਹੈ॥ ਯਾਂ ਕੋ ਕੋ ਪਰਾਨੀ ਰਨ
 ਗੁਮਿ ਕੀ ਬਦਾਵੈ ^{ਸੁਰਜ} ਚਪ ^{ਸੇਸ} ਅੰਸੇ ਅਰਿ ਮਾਰੈ ਮਨੋ ਖੇਲਤ ਬ
 ਸੀਤ ਹੈ॥ ਸੁਰਜ ਕੀ ਭੀਰ ਪਰੇ ਉਧਵ ਸਚਾ ਵਤ ਹੈ ਦੇਖਨ
 ਕੋ ਅੰਸੇ ਮਨੋ ਕੋ ਉਥੈ ਸੀਤ ਹੈ॥ ਵਾਕੋ ਬਲਵੰਤ ਜਾ ਕੋ
 ਪਾਈਏ ਨ ਅੰਤੁ ਚਤੁਰਾਨ ਕੋ ਅੰਸ ਜਸੁ ਵੰਤ ਜਾਮਵੰ
 ਤ ਹੈ॥੯॥ ਕਾਇਤੁੰ॥ ^{ਬਰਮਾ} ॥ ਔਰ ਕਪਿਜੁ ਬਨ ਮੇਂ ਵੈ ਜੁ
 ਚਲੇ ਆਵਤ ਹੈਂ ਬੈਰੀ ਬਨ ਵਾਹ ਕੋ ਦਾਵ ਨਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ
 ॥ ਔਰ ਨ ਤੇ ਸੁਨੈਂ ਸੁਤੇ ਜੇ ਈ ਮੇਂ ਵੇਖੇ ਆਜ ਬਡੇ ਡੀਲ
 ਨ ਆਇ ਰਨ ਭੂਮਿ ਕੋ ਅਚਲ ਹੈਂ॥ ਦੇਖੋ ਚਹੂੰ ਓਰ ਨ ਤੇ ਔਰ
 ਜੇ ਤੇ ਆਵੈ ਕਪਿ ਮਨੋ ਕਵਿ ਰਾਮ ਭਾਵੈ ਬਾਦਲ ਕੇ ਵਲ ਹੈਂ
 ਹੋ ਨ ਪਹਿਚਾਨਤ ਹੈਂ ਅੰਸੇ ਅਨੁਮਾਨਤ ਹੈਂ ਅੰਗ ਦਕੁ ਹੈ
 ਦੇ ਸੋ ਜੋ ਦੇਈ ਨੀਲ ਨਲ ਹੈਂ॥੧੦॥ ਕਾਇਤੁੰ॥ ॥ ਬ
 ਭੈ ਸਨੁ ਮਾਨ ਯਾਂ ਕੀ ਕਰੈ ਸਤੁ ਕਾਨ ਅਰ ਸਭੈ ਕਪਿ ਮ
 ਰੁਲ ਕੋ ਦੇਖੀ ਅੰਤਿ ਜੀਉ ਹੈ॥ ਯਾਂ ਕੀ ਦੁਤਿ ਆਰੋ ਛਾਇ
 ਔਰ ਨ ਕੀ ਫੀਕੀ ਲਾਰੈ ਦੇਖੈ ਕਵਿ ਰਾਮ ਮਨੋ ਪੋਰਖ
 ਜੀਉ ਹੈ॥ ਯਾਂ ਹੀ ਕੇ ਨਿਹੋਰੇ ਰੂਪੇ ਸਾਰੇ ਰਾਮ ਮਾਰੇ ਬਾਲੀ

ਭੋਗ ਯੋਕਹਤਤਿਅ ਲੈਵਈ ਸੁਕੀਉ ਹੈ ॥ ਸੁਨੇ ਜੋ ॥
 ਨਉ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੇਸਗਾਉ ਸਤੁ ਸਾਖਾ ਮਿਗਾਹਾਉ ਗਵਿ
 ਮੁਗਤਿ ਸੁਵੀਦ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਛਪਯਾ ॥ ॥ ਸਰਦਰ
 ਮਲ ਲੋਚਨ ਬਿਸਾਲ ਆਲਿ ਮੰਲ ਆਲਿ ਕਜਨਾ ਸ
 ਮਲ ਸਾਘਨ ਘਨ ਦੁਤਿ ਸਰੀਰ ਬਨਮਾਲ ਇੰਦੁ ਧਨ
 ਕੋਟਿ ਮੰਦਨ ਛਾਇ ਗਵਿ ਪੁਕਾਸ ਲਾਵੇਨ ਸੁਭਗਤਨੁ ॥
 ਅਮਰਿਲ ਅਵਤੀਸ ਚਰਨ ਸੇਵਤ ਸੁਰਮੁਨਿ ਜਨੁ
 ਜਾਨ ਬਾਹੋ ਸਚੀਗ ਧਰੁ ਅਧਮ ਉਧਰਨ ਬਿਪਦ
 ਗਾਕਵਿਰਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਰਖੁ ਬੀਸ ਮਣਿ ਇਹ ਸੀਤਾ
 ਤਿਰਾਮ ਬਗਾ ॥ ੧੨ ॥ ਛਪਯਾ ॥ ॥ ਤਰਨ ਬੀਸ ਭੁ
 ਵੰਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਪੋਰਖ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਤਿ ॥ ਛਿਤ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹ
 ਛਿਰਕਿਤ ਨਵਖੰਡ ਸਚੀ ਪਤਿ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਅਨਲ ਪਰ
 ਲਤ ਪ੍ਰਬਲ ਜਮਦਗਨ ਸੁਭਟ ਸੁਆ ॥ ਕਰਕੁਟਿ
 ਸਤਖੰਡ ਉਮਤੁ ਘਨ ਬਰਖ ਸੁਮਾਤਿ ਰੂਆ ਅਤਿ
 ਛਿ ਮੰਡ ਕਾਰਨ ਨਿਪਤ ਕਰਤੁ ਸੁੰਡ ਕਰਵਰ ਹਰਨ
 ਕਵਿਰਾਮ ਕਾਮ ਪੁਰਨ ਸਕਲ ਸੁਈ ਸੁਈ ਰਖੁ ਕੁਲ
 ਰਨਾ ॥ ੧੩ ॥ ਛਪਯਾ ॥ ॥ ਕਾਨਿਕ ਬਰਨ ਛਾਇ ਮੇ
 ਨੈਨ ਬਿਸੀ ਅਰਜਨ ਸਾਇਕਾ ॥ ਕਮਲ ਬੰਦਨ ਸੁਖਾ
 ਨਰਦਨ ਦੁਤਿ ਕੁੰਦ ਪਲਾਇਕਾ ॥ ਭਿਕੁਟਿ ਰੂਮ ਚੰਦਨ

ਭੀਬੀ ਬਾਂਹ

ਸਿਰੇਮਣਿ ਅਵਤਰੇ ਹੈ

ਸੇਸਰ

ਮਖ

ਨ ਦੇ

ਚੰਬ ਕਥੀ

ਕਪੋਲਮਿਦੁਬੋਲਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮਾਸੁਘਟਗੀਵਰਸਮ
 ਵਕੰ ਮੁਕਤਾਬਿਘਟਤਤਮਾਜਗੰਮੇਪਵੀਤਕਟਿਪੁ
 ਟਕੁਲਿਤਰਘੁਪਤਿਅਤਿਸੇਵਾਨਿਪੁਨਾਸੋਈਜਾਨਨੁ
 ਮਿਤ੍ਰਾ ^{ਸੁਰ} ਸੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਕਾਵਿਰਾਮਪ੍ਰਭਲਛੰਮਨਾ॥ ੧੪॥
 ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਮਨੋਕਾਨਿਕਾਂਚਲਸੋਨੀਲਗਿਰਚਰ
 ਯੋਜੋਤ ਕਿਧੋਘਨਘਟਛਟਾਦਾਮਨੀਪ੍ਰਕਾਸਹੈ॥ ਰਿ
 ਧੋਯਹਿਪਾਵਸਕੀਮਾਵਸਮੇਂਪੁਨ੍ਯੋਤਨਕਿਧੋਗਿਗ
 ਜਮੁਨਾ ^{ਦਰਖਾਰਿਤ} ਤਰੰਗਕੇਬਿਲਾਸਹੈ॥ ਕਿਧੋਦਿਨਰੈਨਆਗੇ
 ਛੇਚਲੇਆਵਤਹੈਕਿਧੋਭ੍ਰਿਗੁਪੁੰਜਕੁੰਜਮਾਲਜਮੇ
 ਬਾਸਹੈ॥ ਕਿਧੋਬੜਵਨਲਸਮੁਦ੍ਰਿਏਕਠੋਰਐਸੇਰਾ
 ਚੰਦਲਛਮਨਸੋਭਾਕੇਅਵਾਸਹੈ॥ ੧੫॥ ਕਬਿਤੁ॥
 ਏਤੇਤੇਕਰੋਵਿਚਾਰਆਏਕਪਿਬੇਸੁਮਾਰਪੌਰਖਆਪ
 ਰਕਹਾਂਲੋਗਾਨਾਉਮੋਰਕੋਆਦੁਨੇਕਯੋਨਆਵੈਸੋਰਸਾਪ
 ਗੁਨੋਮਚਵੈਸੁਤੇਸਿਦਕੀਦੁਹਾਈਸਰੁਮੇਰੀਏਕਦੋਰਤ
 ਕੋ॥ ਭੀਰਕੇਪਰੇਤੇਕੁੰਭਕਾਨਹਿਜਰੀਹੈਜਾਇਜਾਕੇਭੁਜ
 ਬਾਨਰਪਿਟੋਰਕੋਰਕੋਰਕੇ॥ ਤਾਹੁਪਰਮੇਰੇਭੁਜਦੰਡ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ^{ਬਚੇ} ਚੋਟਲਾਰੇ ^{ਬੁਰਕੀ} ਫੂਟਜੈਹੈਜੈਸੇਬਾਸਨ ^{ਭਾਂਡੇ} ਬਿਲੋਰਕੇ॥
 ੬॥ ਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਕੋਨੇਕਪਿਰਾਜਨਾਰਿਗਾਈਤੇ
 ਰਹੀਲਾਜਤਾਕੇਸੁਸਕਾਸਕੈਉਸਾਸਨਉਡਾਇਹੈ

ਰਹਾਂ ਰਿਕ ਨੀਲ ਨਲ ਮਾਫਤਨ ਏਕੋ ਪਲ ਹਨੀ ਮਾਨ ਬਾਂਧ
 ਜੇ ਤੈਸੇ ਬਹੁਰੇ ਖੀਧਾਇਹੋ ਏਕਨ ਕੋ ਸਿਧੁ ਬੋਰ ਏਕਨ
 ਨੀ ਨਾਰਿ ਤੋਰ ਏਕਨ ਮੋਰੇਰ ਖੁਡਿ ਕੋਰ ਲੈ ਬਨਾਇਹੋ ਆ
 ਸਿਨ ਏਕ ਵਾਮ ਕੋਨ ਗਨ ਤੀ ਮੇਰਾ ਮਤ ਕੋ ਭਾਈ ਭਾ
 ਈ ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਖਾਇ ਜਾਇਹੋ ॥੧੭॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ਭੂ ਓਰ ਫੇਕ ਫੇਕ ਮਾਰੇ ਗਨ ਏਕ ਏਕ ਬਚ ਹੈ ਨ ਕੋ ਉਤ
 ਭਕੋਨ ਕਾਰੋ ਰੋਇਹੋ ਸ੍ਰੇਣ ਤਮੇਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਭੈਰਵ ਨ
 ਏ ਉਜੁਥ ਜੋਗਨੀ ਅਘਾਇਕੈ ਪਸਾਰ ਪਾਇ ਸੋਇਹੈ
 ਮੇਰੇ ਬਲ ਆਗੇ ਕੋ ਫਕੋ ਫਕੀਨ ਗਈ ਪਾਤਿ ਅੰਦਰ
 ਹਾਸ ਕੋਨ ਕੋਨ ਕੀਨ ਖੋਇਹੋ ਏਤੇ ਪਰ ਰਾਮ ਕਰਹੈ ਸੁ
 ਰੈ ਨਾਂਹੀ ਨਾਂਹੀ ਰੁਲੇ ਰੁਲੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕਰੋਗੋ ਸੋਈ ਹੋਇਹੋ ॥
 ੮॥ ਕਾਬਿਯੋ ਬਾਰਾ ਸੋਰਠਾ ॥ ਯਾਹਿ ਹੰਕਾਰ ਪੁ
 ਠਾਪ ਅਤਿਰ ਮੇਲੇ ਰਾਮ ਸੋ ਕੋਨ ਕਰੈ ਤਪ ਜਾਪ ਨਾਮ
 ਤੇਤ ਲਜਾ ਮਰੈ ॥੧੮॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ਜੋ ਕੋ ਉਤਮ
 ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਯਾਹਿ ਬਾਤਾ ਰਾਵਨ ਸਭ ਕੇ ਬਲ
 ਯੋ ਕੋਨ ਹੋਤ ਸਕੁ ਰਾਤਾ ॥੨੦॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ਬੈਰੀ ਕੇ
 ਬਲ ਕਰੇ ਤੇ ਸਭੈ ਸੂਹਤਾ ਜਾਤਾ ਅਬਰਾਫਨ ਲੰਕਾ ਪ
 ਠੀ ਕਾਇਰ ਜੋ ਬਿਲ ਲਾਤਾ ॥੨੧॥ ਵੇਹਰਾ ॥
 ਫੇਰ ਪਾਏ ਨਿਵੈ ਸਭੈ ਬਹੁਰ ਕਹਾ ਯਾਹਿ ਹੋਤਾ ਕੈ ਰੁਪੈ

॥
 ਦੁਪਾਈ ਤਵਾਰ
 ਵਾਇਕ ਪਕਾਰ
 ਕੇ ਸਸਤ ਕਾਨਮ

ਕੈ ਲਗਤ ਹੈ ਕਿਧੋ ਜਾਨਕੀ ਦੇਤਾ ॥ ੨੩ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥
 ਕਹੁ ਫਿਰ ਸਮਝਾਈ ਅਹੁ ਸਨਹੁ ਸੰਤ ਮਨ ਲਾਇ ॥ ਭੁਲੀ
 ਪ੍ਰਸਨ ਭੁਮਹੁ ਕਰੀ ਉਤਰ ਸੁਨਹੁ ਅਘੋਇ ॥ ੨੩ ॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕੀਨੋ ਸਾਪ ਬਿਨਾਸ ਅਸਰ ਜੋ ਨਿ ਰਾਵਨ ਪ
 ਰਯੋ ॥ ਹੁਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਵਾਸ ਭੁਗਤਿ ਭਾਉ ਮਨ ਮੇ ਰਹੈ ॥ ੨੪
 ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜੇ ਅਪਨੇ ਨਹਿ ਹੋਇ ਤਾ ਫਿਰ ਪੁਰ
 ਵੈ ਨਹੀ ॥ ਜਮੇ ਖੇਲਤ ਮੈ ਗੋਇ ਬਹੁ ਗਾਏ ਖੋਚਤ ਫਿਰੇ
 ॥ ੨੫ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਅਰ ਪੁਰ ਚਹਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਰਸ
 ਨ ਹੀ ਮਨ ਫਿਰ ਰਯੋ ॥ ਸੁਕੇ ਸੰਤਰੈ ਆਪ ਜਲ ਤਰੀਗ
 ਜਲ ਫਿਰ ਗਵਿ ॥ ੨੬ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਸਿਸਰ ਹੋਤ ਪ
 ਤ ਝਾਰ ਆਂਬ ਕਟਾਹੁ ਲ ਏਕ ਸੇ ॥ ਰਾਮ ਬਾਸੰਤ ਨਿਹਾਰ ਜ
 ਗ ਜਾਨੈ ਮੋਹਤ ਪ੍ਰਗਟਾ ॥ ੨੭ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਲਗੀ ਸ
 ਆਮਤਾ ਰੇਖ ਬਿਨ ਜਾਨੈ ਮੁਖ ਬਿਸਦ ਕੋ ॥ ਬਹੁਰ ਆਰਮ
 ਦੇਖ ਦੁਰ ਕਰੈ ਕੈ ਬਿਸਤਰੈ ॥ ੨੮ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਅ
 ਰਜੁ ਗਤ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਭੁਮੈ ਸੁਨਾਵਤ ਰਾਮ ਕਾਵਿ ॥ ਕੈ ਫਿਰ
 ਉਤਰ ਦੇਹ ਕੈ ਸਮਝੈ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕੈ ॥ ੨੯ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ॥ ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਪੁਕਾਰ ਹਨੂ ਮਾਨ ਅਗਿਵ ਕਹਯੋ ॥ ਤਬ ਰ
 ਵਨ ਰਿਸਮਾਰ ਰਾਮ ਚੰਦ ਮਨ ਮੇ ਧਰੈ ॥ ੩੦ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨੀ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ ਮੇ ਯੋਰਾ ਵਨ ਕਹੈ ॥ ਕਹਾ

ਜੁਧ ਕੀਰੀਤਿ ਜਬ ਲਗਾ ਹੋ ਜਿਯ ਮੈ ਬਸੋ ॥੩੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਦੇਖਤ ਹੀ ਰਘੁਰਾਇ ਜਾਮਿ ਦੇਖੈ ਜਮੋ ਮ
 ਨਿਵਏ ॥ ਸਭਾਹਿ ਨਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਮਾਹਿ ਮਿ
 ਲਯੋ ॥੩੨॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜਮੋ ਕੋ ਕਿਲਾ ਸੁਜਾਨ
 ਕਾਕ ਬੀਸ ਬਾਸੋ ਕੀਓ ॥ ਬੋਲਤ ਕੁਲ ਪਹਿਰਾਨ ਰਾਮ ਨ
 ਮ ਅੰਸੇ ਗਯੋ ॥੩੩॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਬ ਲਗਾ ਰਾਮ
 ਕਤ ਰੇਤ ਦਿਨ ਕਰ ਕਿਰਨ ਪਤਾ ਪਤੋ ॥ ਜਬ ਅਪਨੋ ਬਲ
 ਲੇਤ ਬਹੁਰ ^{ਸੁਰਜ} ਪੂਰ ਕੀ ਪੂਰ ਹੀ ॥੩੪॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤ
 ਪਾਛੇ ਦਸ ਕੰਧ ਰਿਸ ਬਾਢੀ ਭੁਜ ਬਲ ਕਹੈ ॥ ਕੁਯੋ ਅੰਧ
 ਕ ਅੰਧ ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਹੈ ॥੩੫॥ ॥ ਮੰਦੋਦਰੀ ਚੰਦ
 ਰਾ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਤਬ ਬੋਲੀ ਮੰਦੋਦਰੀ ਚਰਨ ਲਗਾ
 ਯੋ ਮਾਥਾ ਬਚਨ ਜਬਾਰ ਬਮੇ ਕਹੋ ਸੁਨਹੁ ਲੋਕ ਕੇ ਨਾਥਾ
 ॥੩੬॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਬਿਨਾ ਜਤਨ ਸੇ ਹੋਇ ਜੁਕੁ ਫੁਕ
 ਗਾ ਬਿਧਨ ^{ਬੁਧ} ਲਿਖਾ ਅੰਸੇ ਸੋਰਾਜਨ ਏਇ ਸੁਰਨਰ ਮੁਖਿ
 ਬੰਦਤ ਚਰਨ ॥੩੭॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਕੀਚਨ ਕੋ ਗਾ
 ਉਤਿਹੁ ਲੋਕਨ ਮੈ ਨਉ ਸਦਾ ਸੁਖਹੁ ਕੀ ਛਾਉ ਹੈ ਨ ਬੋਲ
 ਪਰ ਪਚਕੋ ॥ ਰੁਦ੍ਰ ਸੋ ਤੇ ਅੰਸੀ ਰਤਿ ਜਾਏ ਸੁਰ ਲੋਕ ਪ
 ਤਿ ਖੀਝੇ ਭਰ ਜਾਤ ਬੈਠੇ ਅਨੰਦ ਭ੍ਰਮ ਚਿਕੋ ॥ ਘੋਖ ਨਾਇ
 ਆਇ ਹੈ ਸਹਾਯਕ ਹੈ ਸਭੈ ਸੁਰ ਪੂਰਨ ਭੰਡਾਰ ਮਨਿ ਮ

ਨੇ ਨਿਰ ਕੀਚਕੇ ਆਜ ਜੋ ਬਿਭੂਤਿ ਘਰ ਮਾਹਿ ਤੇਰੇ ਮੇ-
 ਸੀ ਜੈ ਸੀ ਇਵਨ ਕੁਬੇਰ ਕੇ ਨ ਬਰਨ ਬਿਚਿਰ ਕੇ॥੩੮॥
 ਕਾ ਬਿਭੂ॥ ਚਰੁ ਚਰ ਸੈਨ ਦੀਨ ਆਰ ਨਾਰਿ ਦੂਰ
 ਕੀਨ ਨਾਰਿ ਕੋ ਨਿਵਾਇ ਕਹੈ ਬਿਨ ਠੀ ਕਰਤ ਹੋ॥ ਏਕ ਬਾ-
 ਤ ਜੋਹਿ ਮਾਰੀ ਦੀਨੈ ਨ ਬਿਲਿ ਬਕੀ ਜੈ ਕਉ ਦਿਨ ਜੀਜੈ
 ਜਾਂਤੇ ਤਾਂਹੀ ਕੋ ਅਰਤ ਹੋ॥ ਮੇਸੀ ਕੋ ਨ ਬਾਤ ਤਾ ਕੇ ਬੇਗ-
 ਕੋ ਮੇਸੀ ਮਾਂਗੇ ਰਾਨੀ ਮਾਂਗੇ ਜੈ ਨ ਦੇਹੁ ਤਾਂਤੇ ਮਾਗਤ ਰੁਗ-
 ਤ ਹੋ॥ ਰਾਜ ਕੋ ਨ ਕਰੋ ਕਰੀਏ ਹੈ ਅਨੁਸਰੈ ਸਿਰ ਜਾਨੈ
 ਨ ਦੇਹੋ ਦੇਹੁ ਪਾਇਨ ਪਰਤ ਹੋ॥੩੯॥ ॥ ਰਾਵੇ ਨਦ
 ਚਾ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਸੋ ਸਿਯ ਹੈ ਸਿਰ ਕੇ ਸੰਗ ਸੁਦਰ ਰਾਵ
 ਨ ਜੋ ਰਘੁ ਨਾਥ ਜਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਸੰਘਾਰ ਜੁਭਾਰਤ ਹੋ ਕ
 ਪਿ ਜੁਥ ਰਤੀ ਬਿਨ ਏਕ ਰਤੀ ਕੋ ਰਾਮ ਕੇ ਜੀਤਤ ਜੋ
 ਰੁਜ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਕੋ ਤਕ ਦੇਖ ਨਹਾਰ ਸਤੀ ਕੋ॥ ਆਪਉ ਮਾ
 ਪਤਿ ਬਾਂਧ ਦਿਓ ਸਤ ਪੌਰਖ ਦੇਖਹੁ ਲੋਕ ਪਤੀ ਕੋ॥
 ੪੦॥ ॥ ਮਦੋਵਰੀ ਵਾਰਾ ਸੈਯਾ॥ ॥ ਨਾਥ ਯਹੈ
 ਸਭ ਬਾਤ ਜੀ ਪਰ ਸਾਚ ਕਹੈ ਨਿਹਤੇ ਦੁਰਿਤਾਈ॥ ਜ
 ਕਹੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਹੈ ਸੋਈ ਜੋ ਯਹਿ ਰਾਮ ਤੋ ਹੈ ਨ ਭਲ
 ਈ॥ ਜਾਨਤ ਹੈ ਸੁਮਿਨ ਰਿਭੁਲੀ ਬਿਧਿ ਕਹੂ ਕੇ ਬ੍ਰਾਮ
 ਨ ਹੈ ਰੁਹਕਾਈ॥ ਏ ਸਭ ਦੰਤ ਕਥਾ ਦਈ ਜੋਰ ਕਹੈ ਯਹਿ

ਘੋਤ ਸੋਖਾਹੁ ਕਮਾਈ॥ ੪੧॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾ ਕਾਥਿ ੨੦੧

॥ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਜਹੀ ਤਹੀ ਤੀਨ ਰਾਮ ਸੁਨੇ ਸਹੀ ਅੰ-
ਜਿ ਕੋਨ ਤੀਨ ਮੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬਲ ਟੇਕ ਹੈ॥ ਏਕ ਤੋ ਪਰਸਰਾਮ ਦੂ-
ਜੇ ਬਾਇ ਰਾਮ ਏਕ ਔਰ ਸੁਨੇ ਕੋਊ ਆਯੋ ਘਨੇ ਘਾਉ ਸੇਕ
ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਸੁਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹਯੋ ਬਿਰੰਚ ਬੀਸ ਬਾਰ ਤੇਰੀ ਚਰਤ
ਨ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਕੋਨ ਦੇਖ ਹੈ॥ ਏਕ ਰਾਮ ਬੀਤਯੋ ਏਕ ਪ੍ਰੈ ਦੇ
ਕ ਛੇਕ ਤੋ ਰਾਖੇ ਪੁਨ ਬੋਲੈ ਸੁਤੇ ਰਾਵਨ ਹੀ ਛੇਕ ਹੈ॥ ੪੨॥

ਮੰਦੋ ਦਰੀ ਦਾ ਚਾ ਸ੍ਰੇ ਯਾ॥ ॥ ਸੋ ਰੁਪੀ ਜਬ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਬਿ-
ਧਿ ਆਨ ਬਨੀ ਬਿਧਿ ਤੂੰ ਰੁਹ ਕਾਯੋ॥ ਦੇਵਨ ਕੇ ਪਰ ਪਰਿ ਵਡੇ
ਜੁ ਛਲਯੋ ਤਹਿ ਠੋਰ ਕਹੂੰ ਨਹਿ ਪਾਯੋ॥ ਜੇ ਇਹ ਰਾਮ ਹਿ ਛੇਕ ਤੋ
ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਹੀ ਕੇ ਹਾ ਬਨ ਕਯੋ ਨ ਛਿਕਾਯੋ॥ ਅਤਿ ਕਰੋ ਬੇ ਹਕਾਰ
ਮੇ ਕੈਰਿਸ ਛੇਕ ਹੈ ਰਾਵਨ ਕੇ ਯਹ ਆਯੋ॥ ੪੩॥ ਕਾਥਿ ਤੂੰ॥

॥ ਸੋਈ ਯਹ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਛਾਡ ਆਯੋ ਧਾਮ ਯਾ ਕੇ ਬਲ ਲੇ
ਕ ਪਾਲ ਨਿਰਭੈ ਰਹਤੁ ਹੈ॥ ਸੋਈ ਰਾਮ ਛੀਰ ਸਿਧੁ ਕੇ ਜਗਾਏ
ਜਾਇ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਸੋ ਨ ਕਹੈ ਦੇਵ ਤੁਮ ਤੇ ਰੁਹਤੁ ਹੈ॥ ਇਨ ਹੀ
ਕੇ ਮਾਰੇ ਮਧ ਕੈਟੁ ਸਿਧਾਰੇ ਆਜੁ ਹੂੰ ਲੋ ਤਿਯ ਨੈਨ ਤੇ ਝੁ-
ਰਨ ਝੁਰਤੁ ਹੈ॥ ਔਰ ਏਕ ਬੁਝੈ ਸੁਭਾਉ ਨੈਕੁ ਜਾਇ ਮਿਲੇ-
ਅੰਗੁ ਨੇ ਨ ਹੋਤੁ ਤਾ ਸੋ ਸੋ ਗੁਨੇ ਦਰਤੁ ਹੈ॥ ੪੪॥ ॥ ਰਾਵ-
ਨੇ ਦਾ ਚਾ ਸ੍ਰੇ ਯਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦੂਤ ਤੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸੁਸਹੀ ਅ

ਥੁ ਆਰੋ ਤੇ ਮੋਨ ਗਹੋਂ ਤਿਯ ਹੈ ਕਿ ਪਹੀਤਿ ਕੀ ਬਾਤ ਸਹੀਤ
 ਥ ਠੀਕ ਦਹੀ ਅਬ ਮੋਹਿ ਦੋਹੋਂ ਗਾਢੁ ਆਨ ਬਿਭੀ ਖਨ ਰਜਰ
 ਹੈ ਰਪੁ ਥੀਰ ਕੇ ਬਾਨ ਦੇਹ ਸਹੋਂ ਤਿਨ ਰਜਦੀ ਓਨ ਹਿ ਸੀਯ
 ਦਈ ਇਹ ਰਾਵਨ ਕੋ ਯਾਹਿ ਬੋਲ ਰਹੋਂ ॥੪੫॥ ॥ ਮਇਦਰੀ
 ਵਾਰਾ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਆਪਨੇ ਹਥ ਆਪਨੇ ਸੀਸ ਉਤਾਰ ਉ
 ਆਪਤਿ ਰੁਵੁ ਰਿਝਾਏ ਤੇ ਪੁਨ ਆਪਨ ਹਾਥ ਸੁਧਾਰ ਸੁਧਾਰ
 ਸ ਸਨ ਕਈਧ ਬਨਾਏ ਬਾਤ ਕਹੇ ਬਿਨ ਕਮੇ ਬਨ ਹੈ ਸੁਨ ਮੁ-
 ਦ ਜਿ ਰਾਮ ਕੇ ਬਾਨ ਗਿਰਾਏ ਰੁਵੁ ਕਹਾਂ ਸੁਨ ਰੁਵੁ ਤੇ ਮੁੰਡਨ ਰੁ
 ਵ ਕੇ ਬਾਪ ਪੇਜਾ ਹਿ ਲਗਾਏ ॥੪੬॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥
 ਮਿਲ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕਯੋ ਕੈ ਕਰ ਮੇਰੇ ਘਾਤੁ ਪਾਛੇ ਬਚਨ ਸੀਭਾਰੀ
 ਅਹੁ ਕਹੋਂ ਨਿਛੋਟ ਕਬਾਤ ॥੪੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਬ ਹੀ
 ਲੋ ਛੋਕਾਂ ਨ ਜਬ ਚਗ ਜਿਯ ਜੋ ਧੋਨ ਹੀ ਫਿਰ ਕਾਸੈ ਪਾਹਿ
 ਚਨ ਆਇ ਬਨੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਸੋ ॥੪੮॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਬੇਦੁ
 ਰਾਮ ਸਿਮ੍ਹਿਤਿ ਸਬੈ ਬੋਲਤ ਬਚਨ ਰਸਾਲਾ ਰਾਮ ਬਿਮੁਖਨ
 ਰਤੇ ਭਲੇ ਸੁਕਰ ਸੁਨ ਸਿੰਗਾਲਾ ॥੪੯॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ਐਰ ਕਹੋਂ ਇਕ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਦੇ ਸਭੁ ਹੋਰਿ ਗੀ ਜੇ ਪੈ ਤੋ ਉਹ
 ਨਤੁ ਰਾਮ ਤੇ ਜਤੀ ਛਨ ਲਰੈ ॥੫੦॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਤੂ ਤੇ
 ਭਯੋ ਚਤੁਰਾਨ ਕੇ ਕੁਲ ਧੋਰ ਖਮੈ ਨ ਕਹੂੰ ਛਤਿ ਹੈ ॥ ਸਿਯ ਦੇ
 ਹ ਸੁਖੀ ਕਰ ਬੀਸ ਬਸੈ ਜੋ ਸਹੀ ਸਿਵ ਕੇ ਪਾਇ ਸੋਰਤਿ ਹੈ ॥

ਸੁਨ ਨਤ ਰਹੈ ਉਤ ਪਤ ਬੁਝੈ ਮੋਇ ਜਾਨਤ ਹੋ ਤਿਯ ਕੀ ਮਾਤਿ ਹੈ ॥ ੨੦੩

ਸਠੀ ਧਰਨੀ ਸਰਨੀ ਸਰਨੀ ਗਢ ਕੀ ਘਰਨੀ ਸਭ ਕਾਂਪ ਤਿਹੈ ਪਾ

ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਬਾਤ ਤੇ ਬਨੀ ਹੈ ਭਲੀ ਆਜ ਲੋ ਗਈ ਹੈ ਚਲੀ

ਰਾਮ ਸੋ ਜੁ ਬੈਰ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਜਾਨੀ ਹਾਨ ਕੀ ॥ ਸੁਕੀ ਬੇਲ ਕਾਲ

ਕੀ ਜੁ ਫੂਲੀ ਲਾਰੀ ਕਲੀ ਸੁਤੇ ਜਾਂਦਿ ਨ ਤੇ ਲੋਕ ਜਾਰੀ ਬਾਤ

ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀ ॥ ਤੋਕੋ ਨਿਜ ਲੋਕ ਦੇ ਕੈ ਆਪ ਨੋ ਕੁ ਬੇਲ ਲੈ ਕੇ

ਜਾਨਤ ਹੋ ਬਾਤ ਕਛੂ ਸਿਵ ਕੇ ਸਯਾਨ ਕੀ ॥ ਭਗਿ ਕੇ ਤਰੀਗ ਸੋ

ਅਨੰਗ ਰਿਪੁ ਰੁਝ ਤੇਰੇ ਸੋਈ ਹੈ ਸਮੁਦ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੈ ਹੈ ਜ

ਨ ਕੀ ॥ ੫੨ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਬਾਨ ਰਕੇ ਪੁਤ ਮਿਲ ਵ

ਡੇ ਅਵ ਪੁਤ ਦੇਖ ਫਿਨ ਮੈ ਕਾ ਬੁਤ ਕਰ ਰਾਮੇ ਹੈ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕੇ ॥

ਹਨੀ ਮਾਨ ਆਯੋ ਤਿਨ ਠੋਕ ਕੈ ਜਰਾ ਯੇ ਪੁਰ ਫਾਂਕੇ ਕਹੈ ਅਗਿ

ਦ ਕੀ ਆ ਹੈ ਕਾਮ ਫੁੰਦ ਕੋ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਰੂ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਬਲ ਵ

ਕੋ ਜੈ ਸੇ ਬਾਮਨ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਦ ਕੋ ਨ ਸੁਨੈ ਸੁਦ ਕੋ ॥ ਤੇਰੇ ਜਿਯ

ਮੈ ਨ ਰਹੈ ਪਗਟ ਪੁਰਾਨ ਕਹੈ ਜੈ ਸੇ ਪੁਤੁ ਤੇਰੇ ਰੁਝ ਤੇ ਸੇ ਰਾਮ

ਰੁਝ ਕੋ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜੈ ਸੇ ਰੁਮ ਦਾਰ ਕੈ ਮਿਲ

ਬਿਬੇਕ ਬਾਨੀ ਤਮ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨ ਆਨ

ਕੀ ॥ ਅਰ ਕੁਮਲਾਨੀ ਕੁਮਦਨੀ ਫਾਇ ਪਾਇ ਸੋ ਸਿ ਸੋ ਕੋ

ਨਿਵਾਰ ਫੂਲ ਜਾਤ ਹੈ ਅਚਾਨ ਕੀ ॥ ਜੈ ਸੇ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੇ ਪਛ

ਰੇ ਦੋਰ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਤਾਪ ਸੀ ਕੋ ਜੋਗ ਜਗ ਯਦ

੨੦੪ ਨਕੀ। ਤੈਸੇ ਤੋ ਕੋ ਕੁਟਿ ਬਸਮੇਤ ਪੀਸ ਫੁਏ ਕੀਤ ਰਾਮਚੰਦ ਜੂ
 ਸੋ ਮਿਲ ਜੈ ਹੈ ਯਾਹਿ ਜਾਨਕੀ॥੫੪॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਜੈਸੇ
 ਪੋਨ ਪਾਨੀ ਮਿਲ ਜਾਤ ਦਾਨ ਦਾਨੀ ਐਸੀ ਬਾਨੀ ਕੋ ਤੋ ਸਦਾ ਨਿ
 ਤ ਕੋ ਪ੍ਰਬੀਨ ਤੇ ਕਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਘਟ ਪੂਰਨ ਮੈਂ ਪਰਯੋ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿ
 ਬਰੋਦਿ ਫੂਰੇ ਘਟ ਮਾਹਿ ਸਠ ਸੂਰਨ ਅਨੇ ਕਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਰਾਹ
 ਤਾਨ ਮਿਲੇ ਬੇਦ ਕੋ ਪੁਰਾਨ ਪਦੇ ਸੁਕਤ ਸੋ ਦਾਨ ਤੇ ਤਰੰਗ ਜ
 ਲਟੇ ਕਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਪੀਅ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਨਾਥ ਰਾਖਾ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ਚੰ
 ਦ ਮੋਲ ਪਾਰ ਬਤੀ ਨਾਥ ਨਾਥ ਏਕਹੈ॥੫੫॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
 ॥ ਕੋਲੋ ਸਮਝਾਏ ਕੋਊ ਬੋਇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਵੇਊ ਲੋਕ ਪ
 ਰ ਲੋਕ ਗਯੋ ਗਯੋ ਸਿਫ ਹੈ ਕਹੂੰ॥ ਮੈਂ ਹੂੰ ਸੁਨੀ ਗੋਰੀ ਦਹਿ ਹੈ
 ਰਹੀ ਚਕੋਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਓਰ ਦੇਖਤ ਨੈ ਕਹੂੰ
 ਆਏ ਰਾਖੀ ਰਮੋਹਿ ਯਹੈ ਬਡੀ ਪੀਰ ਰਨ ਤਾ ਸੋ ਕੋ ਸੇ
 ਜੀਤ ਹੋਨ ਜੀਤੀ ਸੀਅ ਤੈ ਕਹੂੰ॥ ਮੈਰੋ ਕਹਯੋ ਮਾਨ ਬਾਤ
 ਯਹੈ ਸਾਚੀ ਜਾਨ ਮੁਦੁ ਜੋਨ ਮਾਨ ਹੈ ਤੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ ਅਨੇ
 ਕਹੂੰ॥੫੬॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਲੈ ਆਯੋ ਚੁਰਾਇ ਸੀ
 ਅ ਧਰਯੋ ਫਰ ਤੈਨ ਜੀਅ ਰਾਮਚੰਦ ਜੂਸੋਂ ਅਸੋ ਦੁਖ ਦੀ
 ਜੀਅ ਤਿਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਨਿਸੰਕ ਪਰਯੰਕ ਪੌਦੇ ਲੋਕ ਪਾਤਿ
 ਲੈ ਕਲੰਕ ਮੂੰਹੁ ਏਤੇ ਦਿਨ ਜੀਜੀਅ ਤੁਹੈ॥ ਅਜਹੂੰ ਹਮ
 ਰੀ ਮਾਤਿ ਜਾਨਕੀ ਦੇ ਰਾਖ ਪਾਤਿ ਨਾਰਿ ਹੂੰ ਕੋ ਕਹਯੋ ਕਹੂੰ ਮਾਨ
 ਇਸਤੀ

ਲੀਜੀਅਤੁ ਹੈ॥ ਪਾਮੀ ਦੇਖ ਤੇਗੀ ਹਾਮੀ ਸੰਕਰਨ ਭਰੈ ਅ ੨੦੫

ਜ ਏਰੇ ਬਾਮੀ ਕਾਮੀ ਅੇ ਸੋਕਾ ਮਕੀ ਜੀ ਅਤੁ ਹੈ॥ ੫੭॥

ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਰਨ ਕੀਟ ਕੋਰ ਗਾਜੇ ਦੁੰਦੀ ਮੇ ਮਰੂ ਬਾ
ਜੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਅੇ ਸੀ ਰੁਦ ਮੇਰੀ ਚਰ ਲਰੈ ਗੋ॥ ਜੈ ਸੇ ਤੁਮ
ਦਾਨ ਦ ਭਏ ਹੋ ਏਕ ਓਰ ਸਬੈ ਤੈ ਸੇ ਦੇਵ ਏਕ ਹੋਤ ਬੀਚ
ਕੋਨ ਪਰੈ ਗੋ॥ ਬੋਲ ਨ ਗਾਏ ਤੇ ਸਿਵ ਕਹੈ ਗੋ ਤੂੰ ਬਡੋ ਪਾਪੀ

ਰਾਮ ਤੇ ਨ ਰੁਕੇ ਤੇ ਤੂੰ ਮੋਤੇ ਕਹਾਂ ਭਰੈ ਗੋ॥ ਦੂਰਿ ਜਾਹਿ ਨ
ਰਿ ਨਾਗੀ ਬੋਲ ਕੀ ਤੇ ਪੀਠ ਲਾਗੀ ਬੇਟਾ ਸੁਰ ਰਾਗੀ ਅੇ
ਸੋਭਾ ਪਫੇਰ ਕਰੈ ਗੋ॥ ੫੮॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਭੂਠੇ ਦੇ

ਤ ਨਵੇਂ ਨਿਧਿ ਰੂਠੇ ਈ ਮੁਕਤਿ ਬਿਧ ਅੇ ਸੋਕਰਨਾ ਕੀ ਨਿ
ਧਿ ਕੋ ਰੈ ਕਹਾਂ ਪਾਈਏ॥ ਭੂਠੇ ਸਭ ਤੇ ਰੋਹ ਠ ਦੇਵ ਬਿਨਾ ਜੈ
ਹੈ ਸਭ ਸੋਈ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਨੀਲ ਕੰਠ ਕੰਠ ਗਾਈਏ॥ ਸਿਮ

ਰੈ ਜ ਏਕ ਬਾਰ ਤਾਂ ਕੇ ਰਾਮ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਿਸਰੈ ਬਿਸਰੈ ਨ
ਹੀ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰਾਈਏ॥ ਘੜੀ ਘੜੀ ਟਪੁ ਕੁਲ ਤਿਲਕ ਮਿਲਕ
ਬਲ ਜਾਕੀ ਤਾਕੀ ਕਿਲਕ ਕਿਲਕ ਕੈ ਸਰਨ ਕਮੇ ਨ ਜ

ਈਏ॥ ੫੯॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਪੁਨ ਬੋਲੀ ਮਦੋ ਦਰ
ਸੁਨ ਲੈ ਬਾਤ ਨਿਫੋਟਾ ਸੀ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਜਸ ਸੋ ਕਹੈ ਜਚ
ਰਸਨ ਕੋਟਿ॥ ੬੦॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਮੋ ਮੁਖ ਰਸ

ਨ ਏਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਮਾਤਿ ਥਕੋ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਚਰਤ

੨੦੬ ਅਨੇਕ ਤਾਂਕੋ ਸਾਖ ਭੁਜੰਗ ਪਾਤਿ॥੬੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ॥ ਜੋ ਖੰਗ ਗੰਗਨ ਉਡਾਨ ਬਿਨ ਅਤਿ ਗਿਰਭੁਇ ਪ
 ਰਹਿ॥ ਤੈਸੇ ਮਤਿ ਅਨੁਮਾਨ ਰਘੁ ਪਾਤਿ ਜਸ ਬਰਨਤ ਸ
 ਬੈ॥੬੨॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਤੋਹਿਨ ਉਪਜਤ ਗਮਾਨਰ
 ਜਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਤਾਪਤੋ॥ ਅਬ ਨਿਸਚੈ ਜਿਯ ਜਾਨ ਰਾਮ ਬਿ
 ਮੁਖ ਸੁਖ ਤੇ ਰਹੈ॥੬੩॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਮਾਹਿਮਾ ਮ
 ਹਾਂ ਅਪਾਰ ਜੇ ਘਟ ਮੰਦਰ ਫੁਰ ਰਹੈ॥ ਧਰੇ ਗਿਰੀ ਕੀ ਧਾਰ
 ਸਿਟ ਅਜਹੂੰ ਹੈ ਧਿਆਨ ਮੈ॥੬੪॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥
 ਕਹਿ ਬੇਕੋ ਵਹਿ ਨੀਲ ਬਿਨ ਅਤਿ ਆਕਾਸ ਜਯੋ॥ ਤਯੋ ਸ
 ਤਕੋ ਸੀਲ ਸਾਤ ਭੋਰ ਉਪਰ ਸਦਾ॥੬੫॥ ਸ੍ਰੇਯਾ
 ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਸਤ ਤੇ ਧਰ ਸੋ ਸੋਰਹਯੋ ਛਿਤ ਕੋ ਸਿਰ
 ਭਾਰਨ ਲਾਗੋ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਸਤ ਤੇ ਸਾਸਿ ਸਾਰੇ ਫਿਰੈ ਕਨ
 ਕਾ ਚਲ ਸੋ ਅਨੁਗਾਗੋ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਸਤ ਤੇ ਸਿਟ ਸਾਧ ਸ
 ਮਾਧ ਰਹੈ ਅਜਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਗੋ॥ ਤਾਂ ਸਤ ਦੀਪਕੀ ਜੋਤਿ
 ਨਿਹਾਰੈ ਰਾਵਨ ਰੰਗ ਪਤੰਗ ਜਯੋ ਪਾਗੋ॥੬੬॥
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਸੋਰੁ ਚਲੈ ਧੂਟ ਸੋ ਛਿਤ ਮੰਗੁਲ ਨੀਰਬ
 ਯਾਰ ਬਹੈ ਪ੍ਰਜਾਚੈ ਰੋਜੈ ਜਿਯੋ ਰੋਸ ਧਰੈ ਜਿਯਾ ਮੈਂ ਫਿਰ
 ਕੇ ਭਿਰੂਟੀ ਤਬ ਕਾਲ ਮਰੈ ਰੋ॥ ਜਾਨਕੀ ਸੀਲ ਪਾਤਿ ਬੁੱਤ
 ਕੇ ਸਿਟ ਸੋਰੁ ਬਿਰਹੈ ਪਾਇ ਪਰੈ ਰੋ॥ ਤੋਹਿ ਜੋ ਸਾਧੁਨ
 ਏਕੁ ਬਰਮਾ

ਦੇਤ ਸੁ ਤੋ ਰਖੁ ਨਾ ਬਕੈ ਪਾਇਨ ਤੇ ਭਰਪੈ ਰੋ॥੬੭॥

੨੦੭

॥ਕਾਇਤੁ॥ ॥ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਕਰੈ ਸੁਸੀਲ ਤਾਂ ਕੇ ਕਾਲ ਕੀ ਨਦੀ॥੦

ਲ ਤੇਰੇ ਗੀਲ ਦੇਖਦੈ ਕੋ ਕੋ ਤਕ ਜੇ ਰਾਮ ਹੈ॥ਲਫਮਨ ਕੋ

ਧਰੈ ਸੇਈ ਭੋਹ ਦੇਖ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਅਨ ਬੀਰ ਪਰੈ ਤਾਂ ਕੋ ਕੋ

ਨਕਾਮ ਹੈ॥ਤੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਸੀਯ ਮਾਨੁ ਨ ਲੀਨੋ ਜਾਤੇ ਭ

ਸਮਨ ਕੀਨੋ ਯਾਂਤੇ ਬੰਧੁ ਕੋ ਧਧਾਮ ਹੈ॥ਤੁ ਕੋ ਸੁਪਾਈ ਜਤ

ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਨਾਮ ਲੀਨ ਤਹੈ ਰਾਮ ਤਜ ਜੀਰ ਕੋ ਨ ਲੇਤ ਤੇਰੇ ਨਾ

ਮ ਹੈ॥੬੮॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਕੈ ਤੇ ਬਚਨ ਬਿਚਾਰ ਪ

ਤਿ ਕੈ ਬੁਝੈ ਪਰਪਾਨ॥ਬਿਨ ਆਈ ਮਰ ਜਾਇ ਬੈ ਕੈ ਧੋ ਕੋ

ਨ ਸਜਾਨ॥੬੯॥ ॥ਸੋਚਨਾ॥ ॥ਸੁਨ ਦੇਵਨ ਕੀ ਗੀਤ

ਗੀਰ ਪਰੈ ਸੇਵਤ ਚਰਨਾ॥ਜਸ ਦੇਖਤ ਬਿਪਰੀਤਿ ਫਿਰਮ

ਹਤ ਸਭ ਸਿਮਰ ਕੈ॥੭੦॥ ॥ਦੇਵ ਉਦਾਰਾ ਕਾਇਤੁ॥

॥ਜਮੇ ਜਮੇ ਯੋਸੀ ਬਾਤ ਨ ਮੰਦੇ ਦਰੀ॥ਸੇਏ ਧੈ ਤਮੇ ਤਮੇ ਦੇਵ ਦੁ

ਖ ਪਾਵੈ ਕਹੈ ਕੈਸੇ ਸਮਝਾਈਏ॥ਯਾਂ ਕੀ ਬਾਤ ਮਨੈ ਸਿਧ

ਲੈ ਕੈ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਯਹਿ ਮੋਹੁ ਨ ਬਿਸਾਰ ਯਾਂ ਕੋ ਸੋਗੁ ਨ ਬ

ਢਾਈਏ॥ਲਾਖ ਪੇਚਨ ਸੋ ਕਿਹੁ ਜੋਗ ਹੈ ਬਨਾਯੋ ਬਿਧ ਹੋਤ

ਹੈ ਸੁਹੇਨ ਦੇਹ ਫੇਰ ਉਰਝਾਈਏ॥ਕੇਉ ਯਾਹਿ ਜਾਹਿ ਸਮ

ਝਾਵੈ ਰਾਂਝ ਮੋਨ ਭੁਜ ਤੇ ਕੋ ਮੋਹ ਰਾਵਨ ਕੀ ਓਹੈ ਸੋ ਸੁਨਾਈ

ਏ॥੭੧॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਮਤਿ ਮਨੇ ਯਾਂ ਨਾਹਿ ਕੀਏ

ਮਨਾਵਤ ਦੇਵਾ ਸੀਤਾ ਸਤ ਤੇ ਜਾਇ ਗੋਰਾ ਵਨ ਕੇ ਅਹੰ
 ਮੇਵਾ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਨਿਕਲ ਮਹਿਲ ਤੇ ਅਹੰ
 ਇਸਭੁ ਮਾਹਿ ਬੈਠਤ ਭਯੋ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚਰ ਬੁਲਾਇ ਕੋਨ
 ਕੋਨ ਕਾਇਰਾ ਮਕਹਿ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਿਯੋ
 ਸਮਝਾਯੋ ਰੋਇ ਸਮਝ ਗਿਯੋ ਰਾਵਨ ਬਿਮੁਖਾ ਰਾਮ
 ਕਰੈ ਸੁਹੋਇ ਕਹਾਂ ਕਰਿ ਕਹਿ ਛੱਡ ਪਾਤਿ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਰਾਵ
 ਨੇਵਾਚਾ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਸੁਕਤਾ ਕੋ ਤੁਮ ਬਯ
 ਸ ਸੁਤ ਜਾਨੈ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਬਡੇ ਆਦਰ ਮਹੇ ਦੇਰ ਬੁਲਾ
 ਯੋ ਹੈ ॥ ਔਰ ਬੀਰ ਪਾਛ ਜਾਂਕੀ ਸਾਛ ਦੀਜੈ ਦੇਵ ਗੁਰਤ
 ਕੀ ਭੁਜ ਗਹਿ ਕੈ ਬਰਾਬਰ ਬਠਾਯੋ ਹੈ ॥ ਚੋਬੈ ਏਕ ਸਾਰ
 ਟ ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਯੋ ਸਭ ਕੋ ਸੁਨਾਇ ਯਾਹਿ ਕੋਨ
 ਕਾਲ ਆਯੋ ਹੈ ॥ ਕੋਊ ਕਹਿ ਰਾਮ ਭਜੁ ਕੋਊ ਕਹਿ ਸੀਤਾ
 ਤਜੁ ਤੁਮਹੂੰ ਕਹੋ ਤੋਂ ਕਹਾ ਕਰੋ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥
 ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਓਟਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਚਾਹੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਫਿਰਤ
 ਸੁੰਕਹੈ ਬਾਤ ਉਠ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋਂ ਰਾਜਾ ਮਤਿ ਏਕ ਹੀ ਭਿਦਾ
 ਈਏ ॥ ਔਰ ਜੋ ਤਿਹਾਰੇ ਮਨ ਰੁਬੈ ਨਮਾਰੇ ਨਮਾਰੇ ਕੈ ਕੈ
 ਈ ਭਲੇ ਹੋਇ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋਈ ਪੈ ਪਕਾਈਏ ॥ ਏਕ ਬਾਤ ਤੋਂ ਸੋ
 ਹਮ ਸਬੈ ਕਹਿ ਲੇਤ ਬੈਰੀ ਛੋਟੇ ਕਰ ਜਾਨੇ ਤੇ ਨ ਜੀਤਾ
 ਰ ਆਈਏ ॥ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਮਹਾਂ ਰੁਹੈ ਬੈਰੀ ਸਭ ਕੀਨੇ ਛੁੱਟੇ

ਤਉ ਸਾਵਧਾਨ ਸਦਾ ਕਰੈ ਤੇ ਸੁਨਾਈਏ॥੧੬॥
 ਨਦਾਰਾ ਦੇਹਰਾ॥ ਤੁਥਰਾ ਦਨ ਫਿਰ ਸੋ ਕਰਯੋ ਕਰੈ
 ਰੁਝ ਕੀ ਬਾਤਾ ਜਾਂ ਸੁਨ ਕੈ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਲੋਚਨ ਸੁਦਨ ਸੁਹ
 ਰਾ॥੧੭॥ ਮਤੀ ਚਿਵਾਰਾ ਸੋਰਠਾ॥ ਰੋਕੇ ਕਰਤ ਫਿ
 ਰਾਰ ਮਾਰਿ ਨੀਕੇ ਕਾਰਿ ਜੀਤਿਯੋ॥ ਤਉ ਨਨੈਕ ਫਿਰਾਰੁ
 ਸਿਟ ਮਾਜੁ ਉਦਿ ਚਿਤੈ ਰਹੈ॥੧੮॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ
 ਲੈ ਕੇ ਹੋਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੁਝ ਮਹਿ ਤੇ ਦਨਹਿ॥ ਸੋ ਤਪ ਧਾਨੀ
 ਨਿਕੇਤ ਮਾਰੁ ਦਾਤਾ ਦੀਤ ਸਦਾ॥੧੯॥ ॥ ਕਹਿਉ ॥
 ॥ ਦੇਸ ਨਕੇ ਰਾਜ ਨਹੀ ਰਾਜ ਕੈ ਸਮਾਜ ਨਹੀ ਖਾਤਾ ਸੋ
 ਰਾਜ ਨਹੀ ਬਾਜੁ ਨਹੀ ਮਾਫਤੋ॥ ਕੇਉ ਬੋਲੈ ਬਾਦੁ ਨ
 ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨਕੇ ਜਾਪ ਨਹੀ ਹਾਥ ਬਾਨੁ ਹਾਥ ਨਹੀ ਖੋਪ ਨ
 ਚਲਾਵਤੋ॥ ਬਲ ਕੀ ਪਤੀਤੈ ਜੁਠੈ ਰੋ ਰੋ ਜੀਤ ਤਉ
 ਖੋਗਿ ਤੇ ਨਿਚੀਤ ਹੈ ਨ ਸਾਂਖਨ ਮਿਲਾਵਤੋ॥ ਤਿਨਹੀ ਕੇ
 ਮਾਜ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਨ ਤੇ ਸੋ ਕਰੈ ਜੈ ਜੀ ਜੈ ਜੀ ਕਮੋਰ ਕਰੈ
 ਰੁਝੈ ਬਨਾਵਤੋ॥੨੦॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਸੋ ਪਾਤ
 ਮਾਰਿ ਸਮਾਜ ਸੋ ਸਤਗੁਰ ਮੁਖ ਸੋ ਕਹੈ॥ ਸਰਨ ਨਤ
 ਮਹਾਰਾਜ ਰਿਪਾਵਨ ਸੇਵ ਨਿਪੁਨ॥੨੧॥ ॥ ਕਹਿ
 ਰਾ॥ ॥ ਰਾਖਹੀ ਕੇ ਦੇਹ ਦੇਤ ਸੋਰਨ ਕੇ ਲਾਖ ਤਾਂ ਕੀਸ
 ਖਰੇ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਮਾਜ ਦੀਜੀ ਮਾਤੁਹਾ॥ ਮਾਰੁ ਪਾਤੁਖ

੧੦੦

ਧਰਮ ਸਨ

ਸੁਹਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਾਨਾ ਬੁਝੇ ਨ ਮੁਕਤਿ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀ ਸੋਖੀ ਭਾਗ ^{ਹੋ}
 ਭਵਾਹੀ ਦੇਖਹੀ ਤੇ ਪਸੁ ਪਛੀ ਕੀਟ ਕ੍ਰਿਮ ਮਾਨੁਖ ਕੇ
 ਮਮਰਨ ਦੀਜੀ ਅਤੁਹੈ ਰਾਮ ਅਬ ਪਾਇਨ ਪਰ
 ਮੇਂ ਭਰਤ ਸਹੈ ਏਕ ਨਯੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਜੀ ਅਤੁਹੈ
 ਮਨ ਲੈਹੈ ਪਗ ਸੀਸਿ ਨ ਫੁਹੈ ਆਗੇ ਦੇਉ ਪਾਪ ਠ
 ਤੁਮੇ ਕਹੇ ਲੀਜਾ ਅਤਿਹੈ ॥੮੫॥ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥
 ਪੰਮ ਨੋ ਜ ਬੈਰੀ ਭਾਨੇ ਕਰ ਰਾਖ ਦੇਹੀ ਤਉ ਗਿਰਿ ਜ
 ਮਰਧੀ ਗਹੀ ਅਧੀਨ ਹੋ ^{ਰਾਮ} ਯਾਹੀ ਤੇ ਸੁਧਾ ਕਰ ਕੇ ਮਾ ^{ਪਰਬਤੀ}
 ਪਰ ਦੀਨੋ ਘਰ ਕਾਲ ਕੁਟ ਪਰੈ ਕਿਨ ਪਰੈ ਕੀਠ ਲੀਸ ^{ਰੂਪ}
 ਪੁਲੈ ਕਾਲ ਆਗ ਰੂਕੇ ਨੈਨ ਕੀਨੋ ਰਾਮ ਭਾਨੇ ਜਟਾ ^{ਸਖੀਆ - ਹਲਾਰ - ਲ ਵਿਖ}
 ਰਾਖ ਬੈਰੀ ਜਾਨੇ ਨਹੀ ਹੀਨੈ ॥ ਮੇਸੇ ਮਹਾਂ ਰੁਝੈ ^{ਤੀਸਾ ਨੇਤ}
 ਰੂਕੈ ਕਾਲ ਰੁਝੈ ਸੋਈ ਹਸਤ ਸਮੁਝ ਰਾਜਨੀ ਤੇ ਕੇਪ
 ਨਹੈ ॥੮੬॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਜੋ ਬੈਰਨ ਤੇ ਭਰਪ
 ਏਵਾ ਦਿਕ ਸਬ ਦੇਵ ਤੁਮ ਸਭ ਬਿਧਿ ਹੂ ਰੋਬ ਲੀਤ
 ਜੋ ਅਹੀ ਮੇਵਾ ॥੮੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਮਰਿਨ ਕੀ
 ਹੀ ਗੀਤਿ ਬਿਨ ਬੁਝੈ ਬੋਲੈ ਨਹੀ ॥ ਸੁਰਗੁਰ ਬਾਂਧੀ ਨੀ ^{ਕੁਸਪਤ}
 ਬਿਠ ਲਤੇ ਹੋਤੁ ਹੈ ॥੮੮॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥
 ਪਤਿ ਮਾਂਡੀ ਗਰ ਕਪਿ ਦਲ ਲੈ ਗਦੁ ਲੀਕ ਪਗਾ ^{ਲਾਣੀ}
 ਕਿ ਮਤਿ ਬਿਚਾਰ ਸਮਝ ਪਰੇ ਪਲਕਾ ਸੁਖੀ ॥੮੯॥ ^{ਪਲੀਘ}

੨੧੨॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜੇ ਪਿਯ ਬਾਦੀ ਲੋਨਾ ਤੀਰ ਪਾ
 ਰੁ ਬੋਕਹੈ॥ ਅਬ ਤੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਕਾਲ ਸਤੁ ਮਰ ਜਾ
 ਗੇ॥ ੬੦॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮਾਨ
 ਭੁਪਤਿ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਗਿ॥ ਤਿਨ ਪਰ ਕਾਲ ਪਲਾਨ ਨ
 ਜੀਵਨ ਨਿਸ਼ੇ ਸੁਪਨ ਜਮੇ॥ ੬੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ਕਰੈ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖ ਮੀਠੇ ਜਿਯ ਮੈਂ ਰੁਹੈ॥ ਪਿਰ
 ਧੁਰੁ ਅੰਤ ਸੁਰ ਗੁਰ ਕੇ ਮਤ ਮਾਰਿਯੇ॥ ੬੨॥
 ਰਾਵੇ ਰਾਗਾ ਦੇਹਰਾ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਤਿਨ ਕੇ ਬਚਨ
 ਬੋਲੇ ਤਬ ਮੁਸਕਾਇ॥ ਲਾਇਕ ਬੈਰੀ ਜਾਨਿਯੇ
 ਬਕੀ ਜਿਯੇ ਉਪਾਇ॥ ੬੩॥ ॥ ਕਾਬਿਰੁ ॥ ॥
 ਰਵਿਚਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਕੈਨ ਬਲਵੰਤ ਸੋਰ ਕਾ ਪੁਰੁ
 ਕੇ ਉਲਾਇਕ ਨ ਜਾਨਿਯੇ ਹੈ॥ ਜੋਗ ਰੂਪ ਰਾਜ ਨਹ
 ਮਕੈ ਸਮਾਜ ਨਹੀ ਕੈਨ ਜਾਨੈ ਲੋਕਾ ਪਤਿ ਕਹਾਂ ਕਰ
 ਨੇ ਹੈ॥ ਸਕੁ ਬਦਨ ਚਾਰੀ ਯਾਹੀ ਤੇ ਸਕੁ ਚਰੁਰ
 ਸੋ ਜਾਇ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੋਂ ਮੇਸੇ ਜੀਆ ਜਾਨੈ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਿ
 ਸਾਹਰੇ ਨ ਪੀਤਿਤ ਗਵਾਰੇ ਪਪੀਲ ਕਾਰੇ ਕਾ
 ਗਨ ਰਾਜ ਪਲਾਨੁ ਹੈ॥ ੬੪॥ ॥ ਦੇਹਰਾ ॥
 ਭੁਮਹ ਮਕੈ ਦੇਉ ਕਹੀ ਰੁਚਿ ਅਨੁਰੁਚਿ ਕੀ ਧੀਰਾ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਚੈਗੀ ਸੋ ਕਰਹੈ ਸੁਨ ਧੀਰਾ॥ ੬੫॥

ਚਿਟਾਰਾ ਸੋਰਠਾ ॥ ਤਬ ਸੁਕ ਮਨ ਹਿ ਵਿਚਾਰ
 ਧੈਨ ਬਚ ਬਕਹ ਤਹੋ ॥ ਤੇ ਯਾਹਿ ਰੁਚੈ ਮਾਰ ਪਾਏ ਕੀ
 ਟੇ ਲਗੀ ॥ ੬੬ ॥ ॥ ਕਥਿਓ ॥ ॥ ਸੁਨੇ ਰਾਜਾ
 ਕਪਤਿ ਆਜ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ਆਤਿ ਕੋਨ ਸੁਰ ਪਤਿ ਧ
 ਪਤਿ ਲੋਕ ਪਤਿ ਹੈ ॥ ਬੀਸੇ ਤੁਜ ਬਲ ਟੰਤ ਦਸੇ ਉਤ
 ਤੁਕਰ ਪੁਜੇ ਪਸੁ ਪਤਿ ਮੇਸੀ ਤਾਸੇ ਆਜ ਰਤਿ ਹੈ
 ਨਿ ਲੋਕ ਚਰਨ ਕਮਲ ਤੇਰੇ ਸੇਵੈ ਆਰਿ ਅਸੁਰ ਕੀ
 ਤਿ ਚੇਰੀ ਬੋਲ ਕੀ ਬਸਤਿ ਹੈ ॥ ਭਲੀ ਕਰੀ ਹਰੀ ਸੀ
 ਰਾਮ ਕੋ ਦਿਸਾਹ ਜੀਅ ਬੋਲੇ ਤਬ ਸਾਧੁ ਸਾਧੁ ਤੁ
 ਤੇਰੀ ਮਤਿ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਜਬ ਸੁਕ
 ਬਚਨ ਨ ਹਸੇ ਦੇਈ ਵਡਾਈ ਤਾਹਿ ॥ ਤਬ ਸਾਰਨ
 ਮੇਕਰੈ ਕਾਤੇ ਮੇਸੀ ਆਹਿ ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ਹੇ ਕੀ ਕੁਸਰਾਤੁ ਮੇਸੇ ਮਤਿ ਸਰਾਈ ਆਹਿ ॥ ਪਰ
 ਨਿਕੀ ਬਾਤ ਆਰੁ ਪੁਤੁ ਤਜੇ ਅਨੀਤ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥
 ॥ ਥਿਓ ॥ ॥ ਤੇ ਬਿਨ ਸੀਲ ਕਪਤਿ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਸੁਦ
 ਤਿ ਚੀਟੀ ਚਤੁਰਾਨ ਲੋ ਸਦਾ ਆਵਹੀ ਨਹੈ ॥ ਸੁਰ
 ਸਿ ਸੇਵੈ ਪੈਰ ਬਾਂਧੇ ਸੁਰ ਰਾਜ ਦੇਰ ਤੇਰੇਈ ਅਧੀਨ
 ਲ ਨਰ ਪਤਿ ਪੈਨ ਹੈ ॥ ਫੁਟੁ ਸੇਕਰਨ ਮੇਸੇ ਆਪਦ
 ਹਨ ਬੀਰ ਮੇਘ ਨਾਦ ਸੇ ਸਾਧੁ ਤੇਹਿ ਰੁਹ ਕੋਨ ਹੈ ॥

ਸੋ ਤਬ ਸਾਰਨ ਕੋ ਬਾਰਨ ਦਿਵਾਏ ਦਸ ਨਾਮ ਦਿਤੇ
 ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਤਿ ਕੀਨੇ ਮੋ ਨਹੈ ॥੧੦੦॥ ॥ ਦੋਹਰਾ
 ਸਮੁਤੀ ਰੁਪ
 ਮੇ ਮਹੇਦਰ ਗਾਠ ਤੋ ਮਨ ਮੈਂ ਫੁਲਤ ਭੂਰਾ ਜਾਇ
 ਬਚਕ ਹੋ ਗੋਤ ਬਕਰ ਹੈ ਰਕ ਰੂਰਾ ॥੧੦੧॥ ਜੋਹ
 ॥ ਹਮ ਯਾਂ ਕੇ ਆਪੀਨ ਸੀਰ ਪੁਪਾਤਿ ਜਾਨਹੁ ਸ
 ਜਮੇ ਲਕੁਟੀ ਤੇ ਦੀਨ ਕਾਪਿਨਾਚੈ ਬੈਠੈ ਉਠੈ ॥੧੦੨॥
 ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਜ ਤੂ ਬਡੇ ਰਸ ਗਜ ਕੀਨੇ ਤੇ
 ਨੇਕ ਜਗਤ ਕੋ ਫਲ ਲਾਗੇ ਜੂ ਤੂੰ ਜਾਨ ਕੀ ਲੈ
 ਜੋਹੈ ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਸੁਤਾਉ ਸੁਤ ਲੋਕ ਨਮੈ ਆਸੋ ਪਰ
 ਮੋਰ ਕੋ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਯਾਤੇ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ਹੈ ॥ ਮੋਰ ਜੋ
 ਏਕੀ ਰਚੇ ਹਾਹੈ ਤੂੰ ਰਚੈ ਅਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਲੋਨ ਰਚੈ
 ਲੋ ਜੀਸ ਮੈਂ ਨ ਆਯੋ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਡੇ ਮਹੇਦਰ ਨ ਕਹੈ
 ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਮਿਤੀ ਹੈ ਪੁਰਾਨੇ ਅਰ ਮੋਰੇਈ ਬਢਾਯੋ
 ॥੧੦੩॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਬੀਰ ਪਾਠ ਮਨ ਮੈਂ ਕਹੈ
 ਰਖ ਰਾਜ ਕੀ ਰਗ ॥ ਠਕੁਰ ਸੁਹਾਤੀ ਬਿਨ ਕਹੇ ਸੋ ਪ
 ਪਰੈ ਨਿਰੋਰਾ ॥੧੦੪॥ ॥ ਸੋਹਰਾ ॥ ॥ ਕੋਟਕ ਸੋ
 ਮਕਾਨ ਮੋਰ ਅਬਹਿ ਸਿਰਕਾਟੀ ਚਾ ॥ ਤਾਕੀ ਜਨ
 ਲਾਜ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਤਜ ਅਚੈ ਭੁਜੈ ॥੧੦੫॥ ਕਥਿ
 ॥ ਮੇਸੇ ਤੁਮ ਬਲੀ ਭਏ ਸਾਤੇ ਲੋਕ ਛੇਦ ਗਾਏ ਬ

ਹੁਣਿ ਤੇਤੇ ਅਤਿ ਭੁਖਿ ਮਾਰਹੈ ॥ ਹਾਲੁ ਹਮ ਰਾਮ ਬਲ ॥
 ਦਾਪੈ ਜੈਸੇ ਭੁਲਿਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭੁਏ ਤੇ ਕਹੁ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ॥
 ਚਰਹੈ ॥ ਏਕੁ ਮੇਰਾ ਸੋ ਕੋਪ ਕਰਕੇ ॥ ਰੇ ਬਿਰੂਪਾ ਆਜ ॥
 ਮੇਰੇ ਜਾਨੇ ਤੂੰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਬਾਟੈ ਗਵਾਰਹੈ ॥ ਏਨੁ ਯੋਕ ਹੋਇ ॥
 ਇਨੈ ਸੋਹੈ ਕੈ ਬੁਝੈ ਰਾਜ ॥ ਆਰ ਕਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਕਿ ਯਹੈ ਮੰ ॥
 ਤੁ ਸਾਰਹੈ ॥ ੧੦੬ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਟਾਰਾ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥
 ਤਬ ਬੋਲੈ ਸਬ ਸੋਇ ਲਟ ਮੋਰੈ ਕਹੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਬਿਰੂਪ ॥
 ਠਯੋ ਕਹਿ ਰਹੈ ॥ ਅਧਿਕ ਹੋ ਨਿਰਧਾਰਾ ॥ ੧੦੭ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ॥
 ਚਟਾਰਾ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਪੁਨ ਬੋਲੈ ਤਾਂ ਸੋ ਜਣੈ ਹਾਥ ਜੋਰ ॥
 ਸਿਰ ਨਜਾਇ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋ ਕਹੀ ਹੀ ਦੇ ਉਕਹੈ ਸੁਨਾਇ ॥
 ੧੦੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਭੁਮ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਮੋਰ ਏਕੁ ॥
 ਠ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ॥ ਏਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋਰ ਆਇ ਸਬਿਨ ਕਮੇ ॥
 ਹਿ ਸਕੈ ॥ ੧੦੯ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਬੈਧ ਕਾਲ ਕੀ ਪੋਟ ॥
 ਸਿਯ ਮੇਰਿ ਸੋਰਾਵਨ ਕਰੈ ॥ ਕੋਨ ਬਸੈ ਕੀ ਚੋਟ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸੁਨ ॥
 ਪਤਿ ਮਾਰਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਟਾਰਾ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥
 ਜੋ ਕਹਿ ਹੈ ਸਿਯ ਦੇਹ ਤੋਂ ਰੋ ਕਹੈ ਨ ਮਨ ਹੋ ॥ ਜੁਧ ਸਾਮੁ ॥
 ਲੇਹੁ ਤੋਂ ਏ ਬਰਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥ ॥ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥
 ਤਬ ਬੋਲੈ ਲੰਕਾ ਪਤੀ ਕਹੈ ਦੂਸਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਭੁਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮੇ ॥
 ਰੇ ਸਬੈ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਤੇ ਨ ਡਰਾਤਾ ॥ ੧੧੨ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚਟਾਰ

੧੧੬ ਸੋਰਠਾ ॥ ਰਾਵਨ ਕੋ ਯਾਹਿ ਹੋਤੁ ਯਾਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾ ਕਹੈ
 ਯੋ ਨਹਿ ਜਾਨਤ ਪ੍ਰੇਤ ਮਿਗ ਪੈ ਤਾ ਕੇ ਸਿਘ ਕੋ ॥੧੧੩॥
 ਏਹ ਰਾ ॥ ਤਬ ਸੁਕ ਕੋ ਬੋਲਤ ਭਏ ਸਬ ਕੇ ਆਗੇ ਪ
 ਇਾ ਜਮੋ ਤਬ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾ ਕਹੀ ਡਿਉ ਅਬ ਸਾਚ ਸੁਨਾਇ
 ॥੧੧੪॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ਤਬ ਸਾਰਨ ਕੋ ਸੁਕ ਕਹੀ ਸੁਨ
 ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਕੋ ਗਾਇ ॥ ਬਾਰਨ ਲੈ ਤੁਮ ਘਰ ਗਏ ਮੋ ਕੋ ਦੇਤੁ
 ਕਾਇ ॥੧੧੫॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ਪੁਨ ਸੁਕ ਮਨ ਸਮ
 ਝੋ ਤਬ ਹਿ ਜਹਾ ਵਿਵਸਤ ਹਿ ਰਾਤਾ ਧਰਮ ਕਰਤ ਜੋ
 ਮਾਰ ਪੈ ਯਾਂ ਤੇ ਭਲੀ ਨ ਬਾਤਾ ॥੧੧੬॥ ਕਥਿਓ ॥
 ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਠਕੁਰ ਸੁਹਾਤੀ ਹਮ ਸਥੈ ਕਹੀ ਅਬ ਤੁਮੈ ਬ
 ਚਨ ਜਥਾ ਰਬ ਸੁਨਾਈਏ ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਪ ਚੀਟੀ ਆ ਬਿਰ
 ਚ ਠੋ ਨ ਬਚੈ ਕੋਉ ਆਰ ਇਨ ਬੀਚ ਪ੍ਰਾਨ ਕਹਾ ਲੋ ਬਰਾ
 ਈਏ ॥ ਆਰ ਬਿਪਰੀਤਿ ਅਪਰਾਧ ਬਿਨਤਾ ਕੀਤੀ ॥
 ਸੁਨ ਘਰ ਜਾਇ ^{ਉਚਰੀ} ਛਲ ਬਲ ਕੋ ਚੁਗਾਈਏ ॥ ਭਾਵੈ ਮਾਰ
 ਭਾਹ ਮਹਾਰਾਜ ਗਜਰਾਜ ਸੁਨ ਮਦ ਕੇ ਭਏ ਤੇ ਕਹਾ ਕੋ
 ਹਰ ਜਗਾਈਏ ॥੧੧੭॥ ॥ ਰਾਵਨੋ ਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਓ ॥
 ॥ ਬੋਲ ਜੋ ਤਬ ਲੰਕ ਪਾਤਿ ਕਮੇਰੇ ਕੀਟ ਮੁਦ ਮਤਿ
 ਰਾਮ ਬਲੁ ਕਹੈ ਆਤਿ ਛਤਿ ਆਂ ਦਹਤ ਹੈ ॥ ਬੀਸ ਭੁਜ
 ਸੀਸ ਦਸ ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਸਥੈ ਬਸਿਓ ਮਾਪਾਤਿ ਬਾਸਿ ਮੇਰੇ
 ਦੇਵਤੋ ਦੇਵ ਸਿਵ

ਪੀਤਿਕੇ ਬਹੱਤ ਹੈ। ਦੇਖ ਸਬਹੀ ਕੋ ਏਕ ਮੀਰ ਤੂ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੧੧੭ ॥

ਰੁਸੋਂ ਤੋ ਕਾਥ ਲਾਲ ਪੋਟ ਬਾਂਧੇ ਈ ਰਹੱਤ ਹੈ। ਸਾਰੇ
ਕਰੇ ਤੇ ਰਾਜ ਮੇਸੇ ਦੁਖ ਲਗਾਤ ਹੈ ਸੁਕ ਤੋ ਕਯੋ ਹੈ ਅਬ
ਸਾਰਨ ਕਹੱਤ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚੰਦਾਗਾ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥

॥ ਨੀਤ ਕੀ ਸੁਨਤ ਬਾਤ ਕਾ ਹੋ ਕੋ ਰਿਸਾਤ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਨੀਏ
ਤੇ ਕੋਧ ਮਨ ਮੇਂ ਨ ਧਰੀਏ। ਔਰ ਸਬ ਬਾਤ ਨ ਕੋ ਪਾਇਨ
ਅਧੀਨ ਰਹੈ ਮੰਤ੍ਰ ਜਬ ਬੁਝੈ ਤਬ ਹਮੇ ਅਨੁਸਰੀਏ। ਸੁ

ਰਕੇ ਸੁਭਾਓ ਬਿਨ ਜੁਧ ਨ ਕਰੈ ਬਖਾਨ ਕਾਇਰ ਜਮੋ ਕਰ
ਘਰ ਬੈਠੇ ਜੋਚ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਲੋ ਸਿਯ ਘਰ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜ
ਮਾਨ ਮਹਾਰਾਜ ਤੋ ਲੋ ਲਾਖ ਰੁਝ ਕੀ ਸਹਾਇ ਹੁੰ ਤੇ ਮਰੀ

ਏ ॥ ੧੧੯ ॥ ॥ ਗਾਵਨੇ ਦਾਗਾ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥ ॥ ਸਾਰਨ
ਕੋ ਬਾਰਨ ਦਿਏ ਹੈ ਸੁ ਤੇ ਫੇਰ ਲੇਹ ਜਾਨਤ ਹੈ ਪਾਪੀ ਯ
ਹਿਰਾਮ ਹੀ ਕੀ ਚਰਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਕੁਮਤਿ ਸਭੁ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਮੇਂ

ਨੀਚ ਮਤਿ ਆਜ ਸੁਰ ਪਤਿ ਤੇ ਕਮਾਰਾ ਮਚੀ ਦੇ ਜੋਰ ਹੈ।
ਮੇਸੀ ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਨ ਕੋ ਹਸ ਕੈ ਬਿਖਾਵ ਕਰੈ ਏ ਤੋ ਕਹੈ
ਬਜ੍ਹੰ ਹੁੰ ਤੇ ਸੁਮਨ ਕੋ ਠੇਰ ਹੈ। ਬੋਲ ਮੇਂ ਬਿਰੁ ਪਾਠ ਰਾਜਾ

ਆਛੀ ਬਾਤ ਮੇਸੀ ਬੁਰੀ ਤੇ ਸੁਨਿ ਲੀਜੈ ਆਜ ਮੰਤ੍ਰ
ਕੋ ਨਿਚੋਰੈ ॥ ੧੨੦ ॥ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚੰਦਾਗਾ ਕਾ ਬਿਤੁੰ ॥
ਸੁਰ ਜਬ ਕਰੈ ਫਲੁ ਤਾਹੀ ਘਰੀ ਜਾਇ ਬਲ ਨਾ ਤੇ ਰਾ

੨੧੫ ਮਥੈਰੁ ਭਏ ਕੋਨ ਸੀ ਅਨੀਤ ਹੈ॥ ਰਾਜਨ ਕੀ ਗੀਤ ਚਨਮ
 ਹੈ॥ ਆਰਿ ਮਾਰੈ ਮਰੈ ਹਰੈ ਪਰ ਲੋਕ ਜਾਇ ਜਸ ਜਬ ਜੀ
 ਤਹੈ॥ ਜਹਾਂ ਹੈ ਧਰਮ ਬਾਤ ਤਹਾਂ ਹੈ ਨ ਘਣ ਪਾਤ ਮੰਤ੍ਰੁ
 ਕਗਏ ਹਮੇ ਬਡੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਰਹੀ ਚ ਨਿਚੀਤ ਸਦ॥
 ਨੀਤ ਚਲੇ ਜੋ ਜਬ ਨੀਤ ਨੈਕ ਭਾਵੈ ਭਾਕੀ ਕੋਨ ਪਤੀ
 ਤਹੈ॥ ੧੨੧॥ ਰਾਵਨੋ ਦੁਖਾ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਸੁਨ ਰੇਗ
 ਦਰ ਏਕ ਬਾਰਹੋਂ ਨ ਰਾਮੇ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਤੋ ਉਪਾਰ ਮੇਰੁ
 ਧੁਪਾਰ ਭਾਰ ਦਮੋ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਸੁਰਕੋ ਨਿਚੋਰ ਤੇਜ ਦੀ-
 ਕੋ ਕਹੈ ਸਾਸਿ ਮੇਂ ਤੋ ਧੁਪਾਰ ਸਬਤੀ ਕੈ ਨਿਕਾਰ ਦਮੋ॥ ਦੇਖ
 ਨ ਕੋ ਮਾਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਕਹੈ ਰੰਗ ਮਾਲ ਸਿਵ ਕੋ ਚੁਦਾਉ
 ਹਾਲ ਕਾਲ ਚੁਕੈ ਮਾਰ ਦਮੋ॥ ਮਨ ਮੇਂ ਮਹੇਦਰ ਕਹੀ ਸੁ
 ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਅਬ ਚੁਕੈ ਕਰ ਬਾਤ ਕਹੈ ਕਹੈ ਤੋ ਵਿਸਾਰ ਦ
 ਮੋ॥ ੧੨੨॥ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚ ਦੁਖਾ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਰਾਜਮ
 ਨਾਮ ਏਤਿ ਨੇਰੀ ਸੇਜ ਰਾਮੇ ਗਾਉ ਬਾਧੇ ਜੈ ਰਤਾ
 ਹੀ ਕੇ ਕਹੈ ਤੇ ਛਾਡ ਦੀਜੀਏ॥ ਸਾਫੁ ਸੁਤ ਧਾਯੋ ਭਾਂਕੇ ਪ॥
 ਉਨ ਉਠਾਯੋ ਕਾਹੂੰ ਤਿਨ ਸੇਂ ਨ ਦੀਏ ਰਾਜਾ ਹਮਰੂ ਸੇਖ
 ਣੀਏ॥ ਧੁਝੇ ਤੇ ਨ ਸਚ ਕਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਨ ਕਰ ਕਹੈ ਕਹੈ ਜੇ
 ਬਰ ਬਤੇ ਮੇਸੀ ਮਨ ਲੀਜੀਏ॥ ਤੇਰੇ ਦੁਖ ਤੁਖ ਸੋਨ
 ਰਾਮ ਕੋ ਨ ਧਾਯੋ ਲੋਨ ਦੇਉ ਹਮ ਕਹੀ ਜੇਉ ਜਾਨੀਏ ਸੁਕੀ

ਜਿਥੇ॥੧੨੩॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਸੁਨਗਵਨਜਿਯ ੨੧੯
 ਮੇਂਜੈਕੀਨੇਤਿਹੀਕਰਾ॥ਮਿਨਕੇਅਰਨਾਰਿਕੇਦੇ
 ਤੇਕੇਦਿਹਾ॥੧੨੪॥ ॥ਰਵਨੇਦਰਾਸੇਰਠਾ॥
 ॥ਇਹਮੰਤ੍ਰੀਕਿਹਕਾਮਪੁਰੁਕੇਹਿਤਸਮਝੈਨਹੀ॥ਅ-
 ਬਮਾਯਾਕੇਰਾਮਰਚਮਰੇਸੀਤਹਿਛੋਲੇ॥੧੨੫॥
 ਸੇਰਠਾ॥ ॥ਸਤੁਉਠੀਯਹਿਬਤਸੁਨੀਇਹਜਮ
 ਲੋਕਪਾਤਿ॥ਤੁਲੀਤਈਕੁਸਰਤਮੰਤ੍ਰਨਮਾਨੇਸੀਸਦ
 ਸਾ॥੧੨੬॥ ਕਾਥਿਛੁ॥ ॥ਤੀਯਲੀਨੀਸਾਬਧ-
 ਯੋਹਾਥਪਰਹਾਥਕਯੋਨਾਥਬਹੀਬਾਰਲੋਸੁਮਤਿ
 ਕਛੁਕਯੋਹੈ॥ਦੈਤੇਸਤੁਬੁਢੇਕਛੁਬਾਦਕੀਸੀਕਹੈ
 ਬਾਤਜਾਨਤਰੇਉਨਹੀਕੇਜਿਯਮੇਰਾਮਪਕਯੋਹੈ॥੧੨੭॥
 ਨੀਦੁਖਪਾਯੋਕਹੈਜੀਮੇਕਾਢਆਯੋਪਛੇਕਹੀਤੁਲੀ
 ਕੀਨੀਤੁਮਤੇਤੇਇਹਕਯੋਹੈ॥ਬੋਰੋਹਯੋਸਾਬਕੋਨ
 ਬਾਤਕੇਬੁਰੇਮਨਾਉਰਾਮਗੁਨਗਾਉਰਾਂਤੁਤਈਪਾਤਿ
 ਮਕਯੋਹੈ॥੧੨੮॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਜਾਬਜਾਗੇਛੁਲ
 ਕਰੈਰੋਸੀਤਾਕੇਦਿਗਜਾਇ॥ਕਥਾਸੁਆਰੋਹੋਇਰਾ
 ਸੀਤਸੁਨਹੁਮਨਲਾਇ॥੧੨੯॥ ॥ਸੇਰਠਾ॥ ॥ਬ
 ਹੁਤਆਪਦਾਪਾਇਪ੍ਰਾਨਤਜਤਹੈਜਾਨਕੀ॥ਤਿਜਟੀ
 ਕਰੈਸਹਾਇਯਾਹੀਤੇਜੀਵਤਬਰੈ॥੧੩੦॥ ॥ਇ

੨੨ ॥ ਤਿਸੀਰਾਮਗੀਤੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਉਪਦੇਸ ਨਵਮੇਅਕਿ॥੮॥
 ੮੧੩॥ ॥ਵੇਹਰਾ॥ ॥ਤਬਰਾਵਨਮਨਮੇਂਕਹੈਕ
 ਰੋਏਕਾਅਬਕਾਮਾਮਾਯਕੋਪਰਪਚਕੈਰੋਚੇਸੁਲਛ
 ਮਨਰਾਮ॥੧॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤਿਨਕੋਤੁਰਤਥਿਸ
 ਸਦਿਖਰਾਉਮਾਥੇਜੁਗਲਾਸੀਅਕੀਤੋਰੋਆਸਤ
 ਬਤਜਹੈਵਸਕੰਧਕੋ॥੨॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਏਮਾ
 ਯਾਕੇਕਾਲਯੋਨਹਿਜਸਤਮੁਦਮਾਤਿ॥ਜਯੋਤੀਦਰ
 ਕੋਜਾਲਪਰਯੋਮੀਨਛਲਕੋਕਰੈ॥੩॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥
 ॥ ਉਤਰਾਵਿਕੁਲਉਦੇਤਰਜਨੀਚਰਤਮਹਰਨਕੇ
 ॥ਚਿਤ੍ਰਦੀਪਜਯੋਜੋਤਇਤਰਾਵਨਮੇਸੋਲਰੈ॥੪॥
 ਕਥਿਤੁ॥ ॥ਜੀਅਮੈਬਿਚਾਰੀਜੈਸੀਜਾਇਯਨਕਰੀ
 ਤੈਸੀਜਹਾਂਸੀਅਬੈਸੀਚਲਯੋਤਹਾਂਹੀਕੋਧਾਇਕੈ॥
 ਤੀਅਲੀਨੀਸੰਗਮਾਨੋਰੁਦ੍ਰਪੈਅਨੰਗਧਾਸਮੇਕਾਲ
 ਹਸਯੋਆਜਕਾਲਲੇਤਹੋਉਠਾਇਕੈ॥ਚੁਹੁਚਕਸ
 ਬਦਕਰਾਲਤੁਯੋਰਾਮਕਾਵਿਹਾਲਚਾਲਮੇਲੇਭੇਰੀ
 ਦੰਦਤੀਬਜਾਇਕੈ॥ਤੁਯੋਜਾਯਰਾਵਨਤਿਹਾਰੇ
 ਰੂਰਮਹਾਰਾਜਰਾਮਚੰਦਜੁਸੇਕਾਹੁਮੇਸੀਕਹੀਜਾਇ
 ਕੈ॥੫॥ ॥ਕਥਿਤੁ॥ ॥ਐਸੀਸੁਨਬਾਤਸਬੀ
 ਫੂਲਗਾਏਗਾਤੁਕਾਪਰਾਮਸੁਭਰੇਭਾਰੀਅਬ

ਕੈਸੀ ਕਰਹੋ॥ ਆਇ ਲਛਮਨ ਮੁਸਕਾਇ ਕਹਯੋ ਪਾਇ ॥ ੨੨ ॥
 ਗਾਹਿ ਕੋਨ ਦੁਖਿ ਤਾਈ ਨਾ ਬਕਹੋ ਨਹੀ ਮਰਹੋ॥ ਲੋਕਯੋ
 ਕਹਿਤ ਲੀਕ ਪਤੀ ਭਾਗਯੋ ਮੇਰੇ ਭਰਮੋ ਕੋ ਭਰਦੈ ਤਏ
 ਸੁਕੈ ਸੀ ਭਾਂਤਿ ਭਰਹੋ॥ ਫਾਂਕੇ ਬਿਨ ਮਾਰੇ ਹੋ ਤੋ ਸੀ ਅ
 ਕੋਨ ਲੈ ਹੋ ਅਰਭਾ ਜਯੋ ਅਰਿ ਤਾ ਕੀ ਤੋਨ ਪੀਠ ਚਢ
 ਲਰਹੋ॥ ੬॥ ॥ ਲਛਮਨੋ ਦਾਗੁ ਕਾ ਬਿਭੁ॥ ॥ ਲ
 ਛਮਨ ਕਹੀ ਸੁਨ ਸੁਭਟ ਮੁਕੁਦਿ ਮਾਨਿ ਐਸੀ ਐਸੀ
 ਬਾਤ ਨ ਤੇ ਐਸੇ ਅਨੁਸਰਹੋ॥ ਆਜ ਜੇ ਕਿੰਗੀਠ ਜਾ ਕੈ
 ਪੀਠ ਜੋ ਲਗਾਇ ਗਈ ਤਹਾਂ ਤੇ ਘਸੀਟ ਤਨ ਏਕ ਅੰ
 ਸ ਭਰਹੋ॥ ਆਰਜੇ ਕਹੋ ਤੋ ਰਹੂ ਚਰ ਘੋਰ ਰਾਖੋ ਪੁਰੁ
 ਜੋ ਲੋ ਤੁਮ ਆਇ ਤੋ ਲੋ ਠਹਰੇ ਨ ਟਰਹੋ॥ ਐਸੇ ਰਖੁ
 ਬੀਰ ਫੀਰ ਨੀਕਰੇ ਬਿਖੇਕ ਕਾ ਪਿਤੀਰ ਕੀ ਬਹੀਰ ਕੋ
 ਸਾਮਾਇ ਕੈ ਨਿਕਰਹੋ॥ ੭॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰੁ॥
 ਕਾ ਬਿਭੁ॥ ॥ ਤੈ ਤੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਤੋ ਰੋ ਪੈਰ ਖੜੇ ਸਹੀ ਤਉ
 ਸੁਰਨ ਕੇ ਲਰਬੇ ਕੀ ਆਰੋ ਭਾਂਤਿ ਬਾਤ ਹੈ ਜੋ ਲੋ ਨ ਤੇ
 ਥਾਵਨ ਕੇ ਮਾਸਨ ਉਡਾਉ ਗੀਧ ਜੋ ਗਨੀ ਪਿਸਾਰ ਪੈ
 ਭਗਿਧਨ ਅਘਾਤੁ ਹੈ॥ ਜੋ ਲੋ ਦਸ ਮੰਡਨ ਕੇ ਝੰਡੁ ਨ
 ਬਿਖੇਰੋ ਧਰ ਬੀਸੇ ਭੁਜ ਦੰਡੁ ਨ ਤੇ ਲੋ ਹੁਨ ਚੁਹਾਤੁ ਹੈ॥ ਜੋ
 ਲੋ ਸੁਨ ਬੀਰ ਮੇਰੇ ਬਾਨ ਠਹਿਰਾਤੁ ਨਹੀ ਤੋ ਲੋ ਰਖੁ ਬੀ

੧੨੨ ਰਕੇ ਨ ਲੇਚਨ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ॥੮॥ ॥ਕਬਿਤੁ॥ ॥ਜੋ
 ਤੋਤਾਜ ਜਾਇ ਤੋ ਨ ਧਰੇ ^{ਮੀਤਰ} ਆਰੋ ਪਾਇ ਮੋਰ ਕਪਿਅਨੇ
 ਕਰਤ ਬ ਆਰੋ ਅਨੁਸਰਹੋ॥ ਦੇਖੀਓ ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰ
 ਲਮਾਵੈ ਸੀਸ ਮੇਰੇ ਦਿਗਤਾ ਹੀ ਘਰੀ ਤਾਂਕੇ ਮਾਰਤੇ
 ਹੀ ਘਰੀ ਮਰਹੋ॥ ਜੋ ਫੋਰਨ ਆਏ ਸਮੁਹਾਇ ਦੁਵਰੀ
 ਬਜਾਇ ਜੈ ਸੀ ਭਾਂਤਿ ਲਵੈ ਮੋਸੋ ਤੈ ਸੀ ਭਾਂਤਿ ^{ਸਮੇ} ਲਰਹੈ
 ਤਾਂਕੇ ਨੀਕੇ ਮਾਰ ਪਾਏ ਰਾਜ ਦੈ ਬਿਭੀ ਖਨ ਕੋ ਤਾਂਕੇ
 ਪਾਏ ਜਾਨ ਕੀ ਕੀ ਮਨੋ ਹਾਰ ਕਰਹੋ॥੯॥ ॥ਲਖ
 ਮਨ ਉਦਾਹੁ॥ ਕਬਿਤੁ॥ ^{ਸਤੁਕਾਰ} ॥ਬੋਲੇ ਲਛਮੀ ਮਨ ਯਹਿ
 ਕੋ ਨ ਰੀਕ ਮਾਰੋ ਹਨ ਬਾਤ ਕੇ ਕਰੇ ਤੇ ਨਾ ਬਕੋ ਧਮੇ ਉਮ
 ਹੁਗੇ॥ ਸਾਂਤੇ ਲੋਕ ਭਾਰ ਦੈ ਕੈ ਚਾਪ ਤਿਹੋ ਭੂਮਿ ਫਟ ਜਾ
 ਇਗੀ ਪਤਾਲ ਤਬ ਸੇਸ ਸੇਵਿ ਸਾਹੁਗੇ॥ ਮੇਸੋ ਕੋਉ
 ਰੋਹਿ ^{ਭਾਕਸਤ ਪਤਾਲ} ਭਵਨ ਮੈ ਨ ਰਲੇ ਤੁਮ ਫਿਕਟੀ ਚਦਾਇ ਰਨ
 ਜਾਂਸੋ ਸਮਹੁਗੇ॥ ਭਾਜੇ ਕੋ ਨ ਮਾਰਤੁ ਹੈ ਮੋਕੋ ਨ ਪ
 ਚਾਰਤੁ ਹੈ ਜਾਨਤੁ ਹੈ ਯਾਂਕੇ ਰਾਜ ਯਾਹੁ ਕੋ ਵੈ ਜਾਹੁਗੇ
 ॥੧੦॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਏਸੋ ਕਰਤ ਦਿਚਾਰ ਇ
 ਤਉ ਪਸਤ ਜੁਧੋ ਤਰੰਗਾ॥ ਉਤ ਰਾਵਨ ਸਿਯ ਦਿਗ
 ਰਾਯੋ ਫੈ ਆਪਨੀ ਤਿਯ ਸੀਰਾ॥੧੧॥ ॥ਮਦਿ ਦਰ
 ਦਾਹਾ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਪੀਯ ਜੀਯ ਅਜਹੁ ਦਿਚਾਰ

ਮਮਸੀਮਸੀਗਨ ਭੇਦਨਗਿ ਘਟਨੀਵਰੀਨਿਕਾਰ
 ਪਸੀਰੁਪਕਤੁ ਸੇਖਕਰਾ ॥੧੨॥ ॥ਚਾਵਨੇਵਰੁ॥
 ਕਾਥਿਤੁ ॥ ਜੈਸੇਕਨਿਕਾਰੁਲ ਸੇਰੋਹਨੀਕਿਥੇਕ
 ਮੋਹਜੈਸੇਇਨਦੀਪਤਕੇਆਗੇਤੁਮਜਾਮਨੀ ॥ਜਨ
 ਕਸਤਾਕੀਦੇਹਦਾਮਨੀਦਮਕਆਗੇਤੁਤੋਥੇਰੀਮੇਸੀਕਰੇਥਾ
 ਦਕੀਕਾਮਨੀ ॥ਮਿਗ ॥੧੩॥ ਕੰਕਮਕਪੁਰ ਬਾਸਤੋਰੋਤ
 ਨਰੋਆ ਸੇਰੋਥੇਲੀਹੁਤੇਹੈਨ ਬਾਸਤੁਮਨੀ ॥ਜੈਸੇਸੀ
 ਅਓਰਤੇਥੇਰੋਆਵੇਮਾਰਤਕੀਸੇਈਤੀਨਲੋਕਹੁ
 ਏਸੋਰਤਕੀਗਾਮਨੀ ॥੧੪॥ ॥ਕਾਥਿਤੁ॥ ॥ਤੁਜੈ
 ਗਰਬਾਤੁਸੁਨਬਾਵਰੀਸਦਾਕੀਨਾਰਿਜਾਨਕੀਕੇਅੰਗ
 ਤੇਨਮੋਰੋਘਟਗਾਤੁਹੈ ॥ਜੈਲੋਸਸਿਪੁਰਨਪਕਾਸਤੋ
 ਨਪਾਚੀਦਿਸਤੋਲੋਨਆਇਤੁਮਸੀਤਰੋਥਾਇਤੋਰਾ
 ਤਹੈ ॥ਜੈਸੇਕੁਜਾਕੇਤਕੀਗੁਲਾਬਮਾਲਦੇਖੇਬਨਬਾ
 ਸਬਿਨਾਆਕਫੂਲਫੂਲਨੋਸਮਾਤੁਹੈ ॥ਤੇਰੋਜੀਅਰੁ
 ਪਰੇਅਡੀਬਰਹੈਤਾਰੀਪੈਨਕੰਬਰਪਟੇਬਰਬਰਾਬ
 ਰਬਿਕਾਤੁਹੈ ॥੧੫॥ ॥ਮਦੋਦਰੀਚਵਾਰਾਕਾਥਿਤੁ॥
 ॥ ਮੇਸੇਰੁਪਤੁਯੋਤੋਕਹਾਏਗਯੋਪੁਨਨਾਥਮਾਂ
 ਗੇਤੇਨਆਵੇਹਾਥਮੇਲਹੁੰਨਪਾਈਏ ॥ਜੈਸੇਚਿਤ੍ਰਪੁ
 ਤਰੀਬਨਾਇਕਾਹੁੰਦੀਨੀਹਾਥਤਾਰੇਏਖਮੁਦਜਮੇਨ

੨੩੩
 ਵਰੀਏਉਸਨੂੰ
 ਕਰਵਾਘਨਾ
 ਜੇਵਰੀਨਾਲ
 ਕਦੀਏਪਾਨੀ
 ਸਦਰਸਹੈਅ
 ਜੇਸਮਾਂਹੈ

੨੨੫ ਚਿਤ ਕੋ ਚਲਾਈਏ ॥ ਰੇਵ ਸਰਸੂਤੀ ਗੰਗਾ ਗੋਮਤੀ ਜੁ
 ਜਮੁਨਾ ਕੇ ਨਾਇਕੇ ਤਰੰਗਨ ਮੇਂ ਪਾਪ ਕੋ ਬਹਾਈਏ ॥
 ਕਿਧੋ ਆਪ ਬੁਝ ਜਾਏ ਤੋਹ ਕੋ ਲੋ ਸਮੰਤ ਯੈ ਪੀਯਕਾ
 ਕੋ ਤੋ ਫੁਟਾ ਲੈ ਕੇ ਰੂਪ ਚੰਦੁ ਜਾਈਏ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ
 ਵਾਹਾ ^{ਪੁਰ} ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਯਹਿ ਬਕ ਬਾਦਿ ਨ ਨਾਰਿ ਖੰਡੁ
 ਬਚਨ ਨਿਸੀਕ ਮਮਾ ਜਨ ਬਿਧਿ ਨ ਉਨਹਰ ਅਹਿ ਮੁਖ
 ਰਸਨਾ ਦਇਕ ਹਤਾ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਮਹਿ ਦਗੀ ਚ ਵਾਹਾ ਦੈ
 ਹਰਾ ॥ ॥ ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਤੋ ਜੋ ਕਹੈ ਜੋ ਉਪਜੀ ਮਨ ਮਾਹਿ
 ਭਜੇ ਕਪਟ ਸੁਖ ਪਾਈਏ ਭਜੇ ਰਾਮ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦਾਨ ਪੁਰ ਬੂਤ ਸੋਈ ਕੁਲ ਮੇਂ ਸ
 ਪੂਤ ਸੋਈ ਲਾਖ ਕਾਮ ਛਾਡੈ ਜੁ ਕਰੈ ਏਕ ਕਾਮ ਕੋ ॥ ਪ
 ਰਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਮੀਨ ਸੋਈ ਯੋਗ ਪੈ ਕਹ
 ਵੈ ਆਪ ਕਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ॥ ਲਾਜ ਕੋ ਜਹਾਜ ਸੋਈ ਅ
 ਜ ਕਾਇ ਰਾਜ ਸੋਈ ਲੋਕ ਸਿਰਤਾਜ ਸੋਈ ਕੋ ਜੁ ਨਹੈ ਹ
 ਮਕੋ ॥ ਰਾਮ ਕਾਇ ਰਾਜ ਸੋਈ ਰਾਜ ਕੋ ਸਮਾਜ ਸੋਈ ਮ
 ਹਾਰਾਜ ਸੋਈ ਜੋਈ ਭਜੇ ਰਾਜ ਗਾਮਕੋ ॥ ੧੮ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥
 ॥ ਸੁਨੀਏ ਪੁਰਾਨ ਗੁਨੀਏ ਭੁਗਤਿ ਰਾਮਾਨ ਸੁਤੇ ਬ
 ਰੇਈ ਸਮਾਨ ਆਭਿਮਾਨ ਪਰਹਰੀਏ ॥ ਸੋਈ ਹੈ ਸੁਜਾ
 ਨ ਨਿਹ ਜਾਨੇ ਭੁਗਵਾਨ ਪ੍ਰਤ ਛਾਡੁ ਕੈ ਅਸਾਧਨ ਕੋ ਸ

ਧਮਿਕੁਰੀਏ॥ ਮੇਸੀਜਕਹੋਇਤਬਜੀਤਹੂੰਦੇਜਥੇਓ॥
 ਇਮੋਰਜਨਗੋਇਤੁਤੋਏਕਕਾਕਰੀਏ॥ ਜੋਏਜਗਾ
 ਜੀਜੇਤੋਲੋਭਲੋਜਸਲੀਜੇਦਨਦੀਜੇਮਾਨਦੀਜੇਹਜਦੀ
 ਜੇਪਇਪਗੀਏ॥ ੯੧॥ ਜਨਕੀਏਜਾਪਨਾਇਲੋਰਾਮ
 ਹਿਯਾਮਹਿਤੋਨਰਤੀਬੁਧਫੀਜੇ॥ ਦੇਸਥੀਨਹਿਦੇਸ
 ਹਮੈਦੁਖਜੀਨਧਮੈਪਿਯਯੋਜਗਜੀਜੇ ਜੋਯਾਹਿਕਾ
 ਤੁਰਚੈਤੋਭਫੀਨਰਚੈਤੋਭਲੀਬਿਨਤੀਜੁਨਲੀਜੇ॥ ਚਰ
 ਰਜੇਮਨਨੇਹੁਨਹੀਤਬਚਰਕਹੂੰਪਰਪਚਿਨਕੀਜੇ॥ ਚਰ
 ਫਾਰਾ॥ ਦੇਹਰਾ॥ ॥ ਸੁਹਕਦੀਸਰਫਰਕਰੈਤਬਕੋਲੇ
 ਸਰਫੈਨਾ॥ ਲਰਾਤਚਟਕਸੀਦੇਖੀਏਬਹੁਰਕਰੈਜਲ
 ਸੇਨਾ॥ ੯੨॥ ॥ ਕਾਧਿਭੁ॥ ॥ ਉਚੇਕਾਹਿਟੋਰਟੋਰ
 ਪਚਨਸੇਘੇਰਘੇਰਹੂੰਜੇਸਾਫਧਾਨਏਕਫਲਕੇ
 ਕਰਤੁਹੋ॥ ਰਾਮਲਫਮਨਕੋਬਨਾਇਮਾਖੇਲਾਇਮਨ
 ਕਯੋਸਿਵਮੇਸੇਧਜਾਨਹੂੰਨਧਰਤਹੋ॥ ਕੁੰਡਲਮੁਖ
 ਟਕੀਚਟਕਦੀਨੀਗੀਤਮੇਨੈਕਹੂੰਨਗੀਤਕਹੂੰਪਾਇ
 ਨਧਰਤਹੋ॥ ਲਫਮਨਤਉਬਿਪਗੀਤਿਬਡੀਸੇਕੋਰੇ
 ਇਰਾਵਨਤੋਹੋਤੋਭਾਂਤਿਭਾਂਤਿਨਕੁਰਤਹੋ॥ ੯੩॥
 ਮਾਧਿਭੁ॥ ॥ ਫੋਟੀਫੋਟੀਜਟਾਮੁਤਮੇਤੀਮਾਲਕੀਠਤੀ
 ਤਕਹੂੰਕਹੂੰਫਿਟਕੀਬਨਾਇਲੋਹੁਕੀਕਨੀ॥ ਤੇਹੀਠ
 ਫਿਰਕੀ

ਰਹਿਓ ਤਰੀਗ ਬਹੁ ਰਾਮ ਕਾਇ ਮਨੈ ਨੀਲ ਮਹਿ ਪ

ਰਹਿਓ ਮਹਿ ਸੀਨੀ ਗਿਓ ਨੀਲ ਕਮਲ ਮੈਂਗਮ
ਸਰਪਕੀ ਮਣੀ ਰਕਤ ਮਣੀ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਕੀ ਪਾਂਤਿ ਰਾਮ ਕਾਗੀ ਗਰਬੈ

ਧੇਰੀ ਚਰਿਤੀ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਪਰ ਨੈਰ ਗੀਤ ਪਰੈ ਪਾਇ ਤੋ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਹਿ ਬਾਤ ਬਾਹੀ ਕੀ ਬਨੀ ॥੨੩॥

ਰਹਿਓ ॥ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਤੋਹ ਰਿਗ ਮਾ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ
ਭਾਨਕ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ
ਬਿਜਲੀ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ
ਪਾਪੀ ਤੇਰ ਰਹਿਓ ॥੨੪॥ ॥ ਰਹਿਓ ॥ ॥ ਮੈਂਜੀ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ
ਖੇਰੀ ਬਾਨ

ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ ਮਾਲ ਜਾਨਕੀ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਕਮਲ
ਸੁਰਜ

[illegible]

ਲਕ ਨਰੇ ਸਨਕੇ ਸਨੁ ਮੇ ਪਵੇ ਸਕਰ ਬੈਠਨੇ ਨ ਪਵ
 ਤੇ॥੨੮॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਰਾਮ ਪਾਨ ਨ ਬਕਾਮ
 ਲਏ ਕ ਸਾ ਬਤੁ ਮ ਮੇ ਰੇਈ ਅਧਰ ਕੇ ਸੁਧਾ ਅਧਾ
 ਪੀਵਤੋ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਛੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਿਵਾਇ ਕੇ ਪਿਯੁਖੁ
 ਨ ਦੇਉ ਤਨੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਗੀ ਸੀਵਤੋ॥ ਅੰਗੇ ਕ
 ਦਾਂਰ ਕਹੇ ਤੇਰੇਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੇ ਤੁ ਤੇ ਪਾਨ ਕਰ ਕੇ
 ਵਾਇ ਕੇ ਨ ਜੀਵਤੋ॥ ਆਨ ਬੈਰੀ ਕਾਲ ਮੇਰੇ ਆ
 ਕੇ ਦਿਖਾਵੈ ਤਸ ਆਸ ਹੀ ਜੁਗਮ ਕੀ ਸੁਦੇਖੇ ਕਟੀ
 ਵਤੋ॥੨੯॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਬੈਠ ਪ੍ਰਯੋਕ ਭਰਮ
 ਕ ਮੇ ਸੋ ਕਹੀ ਬਾਤ ਸੀਤਾ ਮੇਂ ਤੂੰ ਪਾਨ ਹੂ ਕੇ ਪਾਨ ਮੇਂ ਬ
 ਈ ਹੈ॥ ਸੁ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਲੇਈ ਮਨ ਵਤ ਸੁਜਾਨੀ ਅਬ ਤ
 ਤੇ ਬਨ ਲਾਏ ਪਰਤੀਤ ਉਪਜਾਈ ਹੈ॥ ਕਪਟ ਕੀ
 ਤੇਂ ਭਈ ਨਿਪਟ ਪ੍ਰਗਟ ਸੀਯ ਜੀਯ ਮੇ ਜੁ ਹੋਤੀ ਸੰਗ
 ਹੋ ਨ ਲਗਾਈ ਹੈ॥ ਰਾਵਰੀ ਤੇ ਮੇ ਸੀ ਗਾਤਿ ਬਾਤ ਕੇ
 ਬਾਵਰੀ ਸੀ ਕਹੇ ਬਲਜਾਂਉ ਪਾਛੇ ਕੋਨ ਕੇ ਜਿਵਾਈ ਹੈ॥
 ॥੩੦॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਨੀਲ ਨਲ ਅੰਗ ਦਤੁ ਅ
 ਏਈ ਅਨੰਦ ਘਨ ਕਾਹੂ ਨ ਨਿਵਾਰੇ ਤੁ ਮ ਕੋਨ ਤਾਂ ਤੇਰ
 ਹੋਗਾ॥ ਕਿਧੋ ਮੇਰੇ ਬਿਗਹਿ ਤੇ ਪੋਰਖ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤ ਕਿਧੋ
 ਲਿਖ ਪਤੀ ਕੇ ਕੁਪੋਰ ਮਾਤੁ ਪਰੇ ਹੈ॥ ਕਿਧੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਜ

ਏਕਹੇ ਮੇਰੇ ਲੇਖੇ ਅੰਗ ਤਿਨ ਸੋ ਆਨਿ ਦਾ ਕੋ ਵੇਤ ਪੀ ^{ਮਿਲਾਪ}
ਸੁਰੇ ਹੋ ਏਕੈ ਬਾਰ ਨਾਥ ਆਜ ਜਾਨਕੀ ਆਨਾ ਬਕ
ਗੀ ਕਾਹੁ ਨਤ ਬਧੁ ਬੀਛ ਬਡੇ ਦੇਉ ਬਰੇ ਹੋ॥ ੩੧॥
ਸਾਖਿ ਤੁ॥ ^{ਅਕਾਸ} ^{ਦੇਸ} ^{ਅਪਰਾ} ਪੈਰ ਪਤਿ ਹਾਰੇ ਤਬ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਮਹਾਰ॥
ਜ ਮੇਰਿ ਘਰ ਛਾਡ ਕੈ ਅਕੇਲੇ ਬਨ ਆਵਤੋ ਦੂਜੇ ਸੁ
ਪਨ ਖਾਬਨ ਆਇ ਕੈ ਰਿਝਾਇ ਰਹੀ ਸਹੀ ਬਲ ਜਾਨ
ਤੀ ਹੈ ਬਾਤ ਨ ਲਗਾਵਤੋ ਕਹਾਂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਪਗੀ
ਨਾਗੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੀਲ ਹੋ ਸੁਦੇਖ ਜੋ ਲੋਗ ਮਾਨੇ ਤੂਹ
ਗਾਵਤੋ ਰਾਨਹੂ ਮੈਂ ਸੰਗ ਜੋ ਰੋਹਤੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੋਹ ਸੋ
ਹਿ ਛਾਡ ਕੈ ਸੇ ਸੁਰ ਲੋਕ ਜਾਨ ਪਾਵਤੋ॥ ੩੨॥
ਸਾਖਿ ਤੁ॥ ^{ਦੇਸ} ਤੁਮੈ ਰਾਖੁ ਨਾਥ ਸੁਰ ਨਾਥ ਬੂਝੈ ਮੇਰੀ
ਗਾਬ ਰਹੀ ਸੀਲ ਛਾਡ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੈ ਨਤ ਖਾਬੋ॥ ਜੋ
ਲੋਕਾਠ ਜੋਰ ਕੈ ਜਗਾਇ ਤਨ ਛਾਡ ਕਰੇ ਤੋ ਲੋਕ ਪਤਿ ਕੁ
ਮੇਰੇ ਜੋ ਸੇ ਤੈ ਸੇ ਰਾਖ ਬੋ॥ ਸੀਲ ਤੇ ਜਧ ਚੜੇ ਤਬ ਸਿ
ਗਨ ਸਿਧਾਗੀ ਜਬ ਤਉ ਭੁਲੇ ਆਜ ਹੂੰ ਨੋ ਫੂਟੇ ਘਟ
ਲਾਖ ਬੋ॥ ਜੈ ਸੀ ਆਇ ਹੁਤੀ ਤੈ ਸੀ ਅਤਿ ਨ ਨਿਬਾਹੀ
ਰਾਮ ਤਉ ਪਰ ਗਾਵਨ ਕੀ ਆਪਦ ਮੈ ਨਾਖੋ॥ ੩੩॥
ਸਾਖਿ ਤੁ॥ ^{ਦੇਸ} ਅਰੇ ਹਨੂ ਮਾਨ ਪ੍ਰਿਥਾ ਪਰ ਕਪੂਸ
ਨ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੈ ਕੈ ਤਬ ਗਾਂਉ ਤੈ ਜਗਾਯੇ ਹੋ॥ ਕਿ

ਧੋਸਿਧੁ ਬੁਝੇ ਨਿਧੋ ਬੁਝੇ ਭਯੋ ਕਿਧੋ ਮਧਿ ਕਿਧੋ ਰਾਧੁ
 ਆਪਣਾ ਤੇ ਬੇਚ ਬਲ ਖਾਯੋ ਹੈ॥ ਦੇਖੋ ਮਿਲ ਬਾਨਰ
 ਅਨਿਕ ਕਾਹੁ ਮੰਤਰ ਕਰ ਮਾਰੂ ਕੋ ਬਜਾਇ ਰਾਮ ਰਨ ਮੇ
 ਨਾਯੋ ਹੈ॥ ਲੋਹ ਆਂਚ ਲਾਗੀ ਕੋ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਆਗੀ
 ਮੋਰ ਕਾਲ ਕੇ ਬਟੋ ਆ ਲੋਹਾ ਕਾਂਡੇ ਕਾਂ ਮਾਯੋ ਹੈ॥
 ੪॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਚਾਟਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕੈ ਨ ਲੁਖਾਏ
 ਮ ਮੇਰੇ ਦਿਗ ਲਛਮਨ ਚੌਰ ਲੈ ਕੇ ਠਾਗੇ ਨ ਸੁਹਾਵੇ
 ॥ ਕੇਸਨ ਕੇ ਛੋਰ ਮੈਨ ਬਾਗੀ ਧੁਰ ਪਾਇ ਨ ਕੀਤਾ ਗੀ
 ਫਿਨ ਨੈਨ ਕੰਨ ਕੀਏ ਨ ਬਿਛਾਣਨੇ॥ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਗੁਤੀ
 ਮੈ ਮਦਿ ਦਰੀ ਕੇ ਦੇਤ ਮਾਨ ਸੇ ਤੋ ਸਤੁ ਰਹੀ ਕੋ ਉਲਯਾ
 ਯੋ ਨ ਮਿਲਾਣਨੇ॥ ਦੇਖੋ ਮਾਯੁ ਧਾਰ ਮੈ ਮਨੋਰਥ ਕੀ
 ਉਬੁਠੀ ਰਾਮ ਕਾਇ ^{ਦਰੀਆ ਦੇ ਮੈ} ਅੰਸੇ ਸੀਸ ਲਾਗੀ ਦੁਖ ਪਾਵੇ
 ॥ ੩੫॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਏਕ ਕਾਮ ਕਰੋ ਪਤਿ ਬ੍ਰ
 ਤੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹੋਂ ਤਚੀ ਰਾਮ ਤਨ ਦੇਖੋ ਕੈ ਸੇ ਆਗ ਕੇ ਦਿ
 ਈਏ॥ ਕਰਮ ਅਧੀਨ ਦੇਹ ਪੈਠੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਰਮ
 ਸਰ ਕੇ ਚੁਕੇ ਪਾਠੇ ਕੀ ਧਰਮ ਪਾਈਏ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਰ
 ਕਾਮ ਲੁਣੇ ਸਾਧ ਪਰ ਜੰਕ ਰਾਖ ਤਾਂ ਹੀ ਸੋ ਲਗਾਇ
 ਗਾਇ ਧਮਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਗਾਈਏ॥ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰ
 ਰਾਧਾ ਦੇਹ ਨੇਹ ਭੋਗੀ ਬਾਧ ਗੁਰੀਆ ਬਨਾਇ ਜਾ

ਇਹਾਮਜੇਮਿਲਾਈਏ॥੩੬॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਅੰਤ
ਜੇਮੇਪ੍ਰਾਨਹੋਗੋਵਰੇਬੁਧਾਨਹੁਵਤਪ੍ਰਮਾਨਮੁ
ਹੁਦੇਲੋਕਜਾਈਏ॥ਜਹੈਏਕਰਕਮਕੇਰਜੇਉਪ
ਕਾਮੇਕੋਰਾਮਕਰੈਯਕੇਏਗਰਾਮਮਿਗਰਾਈਏ॥
ਜੋਤੋਕਫੁਠਲਵੈਤੋਕੁਟਬਸਮੇਤਦਸਕੰਧਦਿਸ-
ਕੋਈਮੈਯਕੋਠਲਪਾਈਏ॥ਬਾਤਵੈਨਿਦਾਨਕੀ
ਜੋਰੇਇਕਰੈਜਾਨਕੀਤੋਮੇਰੀਏਹਪ੍ਰਾਨਨਾਥਆਪਸ
ਬਰਾਈਏ॥੩੭॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਯਹੈਜੀਆਵਿ
ਚਰਕੈਜਾਨਕੀਪੁਕਾਰਮੇਰੇਹਾਥਵਤੁਤਾਗੀ॥ਅਜ
ਗਾਮਹਿਲੁਪਟਾਹਿੰਗੋ॥ਅੰਤਤੋਅਰੁਧਾਮੇਰੇਸਰੈਮ
ਗਾਮਾਜਤੁਜੀਗਾਮਰੰਦਮੀਗਕੋਜਦਾਈਪਫੁਤਾਹਿ
ਗੋ॥ਏਵਨਦਿਚਾਰਕਯੇਤੋਮਾਯਾਕੇਬਨਾਏਮੁੰਤਸੀ
ਸਕੇਫੁਏਤੇਤੀਨਲੋਕਜਹਜਾਹਿੰਗੋ॥ਬੋਲੇਤਬਲੇ
ਪਕੈਕੈਸੋਕਤਜਏਕਮਾਤਗਾਮਕੈਸੇਰਾਟਨਕੇਹਾ
ਬਨਸਮਾਹਿੰਗੋ॥੩੮॥ ॥ਏਵਉਦਾਰਾਕਾਬਿਤੁ॥
॥ਰਹੀਹੋਤੇਸੰਗਏਅੰਤਗਕੋਪ੍ਰੀਤੀਅਤਿਪੋ
ਰਖਾਨਜਾਨਤਹੈਤੀਨਲੋਕਕੋਹੋ॥ਲੋਕਪਤਿਰੰਚ
ਕਪ੍ਰਚਿਨਤੇਕੁਰਏਰੀਏਹਹੁਟਜਾਤਤਸਰਾਮਕੋ
ਪਕੈਸਹੈ॥ਰਾਖਰਾਖਪ੍ਰਾਨਸੁਰਤੁਏਅੰਤਪ੍ਰਮਾਨ

ਦੇਖਰਾਮਰਦਬਾਨ ਅਬ ਯਾਹੀਕੋ ਸਿਰੋ ਗਏ। ਕੇਹਰ
 ਤੇ ਅਗੇ ਜਯੋ ਕੁਰੰਗ ਤੇ ਸੇ ਰਾਵਨ ਪੈ ਜੋ ਲੋ ਜੀਵੇ ਤੋ ਦੋ ^{ਸੇਰ}
 ਸੋ ਧੁਰਾਰ ਥਾਤ ਕੋ ਕਰੈ॥੩੮॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
 ਤਾ ਬਹੀ ਅਜਾਨ ਸਬੈ ਦੇਵ ਮਿਲ ਯੋਕਰੇ॥ ਅਬ ਲੋ ਜ
 ਤੇ ਪੁਨ ਜੋ ਹਮ ਬੀਚਨ ਆਵਤੇ॥੩੯॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥
 ॥ ਹਮ ਨਹਿ ਸਕੈ ਸਿਰਾਰ ਰਾਵਨ ਕੇ ਫਲ ਬਲ ਪੁਖਰ
 ॥ ਸੀਤਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਵਤ ਬਚੈ॥੪੦॥
 ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਸੁਨ ਸਿਯ ਬਚਨ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਮ
 ਰਾਵਤ ਸਤ ਦੇਵਤਾ॥ ਯਾਹਿ ਰਾਵਨ ਕੀ ਗੀਤ ਫਲ ਕ
 ਨੇ ਆਰੁ ਕਰੈ ਗੋ॥੪੧॥ ॥ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਧੋਰ ਧਰ
 ਮ ਅਤੰਗ ਕੋ ਨ ਕੀਟ ਰਾਵਨ ਕੁਮਾਰਿ॥ ਜੈ ਸੇ ਗਰੁ ^{ਸਭ} ਤੁ
 ਗ ਕੋ ਪਕਰਤ ਲਜਾ ਮਰੈ॥੪੨॥ ॥ ਕਾਥਿਤੁ॥ ^{ਸਰਪ}
 ॥ ਸੀਤਾ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇਵ ਗਾਏ ਲੋਕ ਲੋਕ ਦੇਵ॥ ਆਇ ਕੋ ਸ
 ਸੋਕ ਬਨ ਸੋਕ ਕੋ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਕੇ ਆਪਦਾ ਕੇ
 ਪੁਜ ਅੰਸੇ ਭਾਗੇ ਜੈ ਸੇ ਗੰਗਾ ਕੋ ਉਨਾਇ ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਪ ਜ
 ਇ ਭਾਰ ਕੈ॥ ਸੀਸ ਤੇ ਗਾਏ ਅਕਾਸ ਰਾਵਨ ਨਿਰਾਸ ਪੈ
 ਕੋ ਚਪ ਯੋ ਰੁਖ ਰੁਖਨ ਸੋ ਮੂਰੁ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੈ॥ ਰਾਮ ਕਾਇ
 ਰਾਹੇ ਰਾਹੇ ਬਾਟਨ ਕੋ ਚਲਯੋ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਗਾਮਾ ਬਿਮੁਖਰ
 ਲੋ ਜਨ ਮਹਾਰ ਕੈ॥੪੩॥ ॥ ਰਾਵਨ ਦੇ ਚਾ ਕਾਥਿਤੁ॥

॥ ਆਸੇ ਗਾਢ ਲੰਕ ਪਾਤਿ ਪਾਇ ਦੁਖ ਪਾਪ ਮਾਤਿ ਆਪਨੇ ॥ ੨੩੩ ॥
 ਸੋ ਕੀਨੋ ਅਤਿ ਬੈਠੇ ਮੁਰ ਬਾਇ ਕੋ ॥ ਅਨੇ ਕੀਏ ਸਬੈ ਲੋਗ
 ਜੀਅ ਮੇ ਬਹੁ ਮੇ ਸੋਗ ਲਗਤ ਨ ਹਾਥ ਸੀਅ ਬਕਸੇ ਹੋ
 ਉਪਾਇ ਕੋ ਕਾਲ ਪਕਸੇ ਬੰਦ ਸਾਲ ਸੇਵੈ ਆਰੀ ^{ਕੋਟ} ^{ਬਰਨ ਕ ਬਰ} ਲੋਕ ਪਾ
 ਲ ਦੇਖੇ ਰਾਮ ਮੇ ਸੋ ਬੈਰ ਕੀ ^{ਕੋਟ} ਹੈ ਬਜਾਇ ਕੋ ਕੈ ਸੀ ਦੇ ਤੇ
 ਦਈ ਠਕੁਰਾਈ ਕੋ ਹੋ ਨਈ ਜਾਨ ਕੀ ਨ ਲਈ ਗਈ ਰਾਖੀ
 ਦੇਵਨ ਬਰਾਇ ਕੋ ॥ ੪੫ ॥ ॥ ਕਹਿਉ ॥ ॥ ਹਰੇ ਮੁਖਰ
 ਬਕ ਪਨੈ ਜਿਨ ਏਕੋ ਆਂਕ ਦੂਰ ਦੂਰ ਬਾਂਕ ਜਹਿ ਆਯੋ
 ਜੋਨ ਕਾਜ ਕੋ ਦੇਖੋ ਬਕ ਪਾਤਿ ਕਹੋ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਮੁਨ
 ਮਾਤਿ ਜਾਨਤ ਹੈ ਜੀਅ ਮੇ ਸੁਰ ਪਾਤਿ ਕੇ ਸਮਾਜ ਕੋ ^{ਬੁਝਾ} ਠੋਕੇ
 ਜਿਨ ਬੀਨ ਸੁਨ ਨਾਰਦ ਪ੍ਰਬੀਨ ਅਰ ਜੀਨ ਨਰ ਤੇਰੇ ਇ
 ਦੁਰਾਹ ਤੇ ਨ ਲਾਜ ਕੋ ॥ ਗੁਟ ਗੁਟ ਦੇਵਨ ਸੋ ਕਹੈ ਦਰ ਫਾਨ
 ਅਸ ਜਾਨ ਕੀ ਬਚਨ ਆਨ ਲਾਗੋ ਲੋਕ ਹਾਜ ਕੋ ॥ ੪੬ ॥
 ਸੀਤ ਉਦਾਰਾ ਕਹਿਉ ॥ ॥ ਗਵਨ ਕੀ ਮੇਸੀ ਗ
 ਤੇ ਸੀਤ ਆਪਨੀ ਬਿਪਾਤਿ ਕਹੀ ਸਬ ਨਿਜ ਟੀ ਅੰ ਸਰ
 ਮਾ ਬੁਲਾਇ ਕੋ ॥ ਦੇਖੇ ਇਨ ਪਾਪੀ ਮੇ ਸੋ ਕੈ ਸੋ ਫਲ ਕੀ
 ਨੋ ਜੋ ਨ ਦੇਵ ਬਾਨੀ ਹੋਤੀ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇਤ ਹੋ ਉਗਾਇ ਕੋ ਬੋਲੀ
 ਦੇਉ ਜਾਂਕੇ ਪਰ ਪਰਿ ਕੋ ਨ ਅਤਿ ਗਾਨੀ ਆਗੇ ਈ ਕਹੈ ਹੋ
 ਤੇ ਸੋ ਕਹੋ ਸਮਝਾਇ ਕੋ ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਜੋ ਜਾਂਕੀ ਬਾ

੨੩੪ ਤਨਪਤੀਜੋ ਜਿਨ ਰਾਮਾਜਕਾਲ ਯਾਹਿ ਤੁਹਤ ਪਰ
 ਇਕੋ॥੪੭॥ ॥ਕਥਿਤੁ॥ ॥ਆਯੋਰਾਮ ਨਿਕਟਿ
 ਕਟ ਕਿਲਕਾਰੇ ਕਪਿਸਥੈ ਰੰਗ ਰੰਗ ਤੀਰ ਧੁਜ ਫਹਿਰ
 ਤਹੈ॥ ਸੀਖਨਕੀ ਘੋਰ ਸੁਨ ਮੋਰ ਪਿਕ ਨ ਚਤੁ ਹੈ ਮੋਨੇ
 ਪ ਸੋਰ ਹੂ ਤੇ ਲੋਚ ਸਿਰ ਤੁਹੈ ^{ਕਬੂਤਰ ਕੋਇਲ} ਝਰਨਾ ਝਰੇ ਅਪਾਰ ਰੂ
 ਲੇ ਦੁਮਲਤਾ ਝਰਮਨੇ ਫੂਲ ਫੂਲ ਗਿਰੇ ਪੇਸ ਸੋਰੁਰ
 ਤਹੈ ^{ਬਿਛ ਘੋਰੇ} ਬਾਜੀ ਹਿਨ ਨਤ ਮਾਥੇ ਹਾਥੀ ਝਨ ਨਤ ਸੀਯਰਾ
 ਵਨ ਸੇ ਪਾਪਨ ਕੇ ਮੇਸੇ ਪਰ ਜਾਤਹੈ॥੪੮॥ ॥ਜਿਨ
 ਟੀ ਸੁਸਰਮਾਂਦਾਰੁ॥ ॥ਕਥਿਤੁ॥ ॥ਰਾਵਨ ਕੋ ਮਾ
 ਰ ਪਾਛੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬਿਭੀ ਧਨ ਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਮ ਤਬ ਤੇ
 ਰੀ ਦਿਗ ਆਇਹੈ ਦੂਰ ਹੂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਚਰ ਦੇਖ ਮੁਸਕਾ
 ਇ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹਿ ਬਜਾਰ ਧਾਇ ਗੀਏ ਸੋ ਲਗਾਇਹੈ॥੪੯॥
 ਹੈ ਸਰਮਾਂ ਰਿਜਟੀ ਪਮਾਰੀ ਸੀਯ ਤੇਰੀ ਪੁਟੀ ਦਾਸੀ
 ਕਹਿ ਆਪਨੀ ਜੋ ਹਮੇਨ ਬਚਾਇਹੈ ਬਾਨਰ ਕੇ ਝੰਡ
 ਹਾਥ ਲੀਨੇ ਹੁੰਡ ਮੁੰਡ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕਉ ਕਪਿ ਰੂਪੇ ਮਾਰ ਹਮੇਨ
 ਰਖਾਇਹੈ॥੫੦॥ ॥ਸੀਤ ਉਦਾਰੁ॥ ਕਥਿਤੁ॥
 ॥ਨੇਕ ਸੀਯ ਹਸੀ ਸਖੀ ਜੁਨੇ ਪਾਰ ਬਸੀ ਤੁਮੇ ਪਾਨ
 ਸਮਾਨ ਪੁਕੀਰ ਸੋ ਮਿਲਾਇਹੈ॥ ਮੋਰ ਤੁਮੇ ਪੈਨ
 ਪੂਤ ਨੀਕੇ ਪਹਿਰਾਨ ਤੁਹੈ ਸੋਗਾਨੀ ਤਿਹਾਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਹੈ

ਪੈਕਰਾਇਹੋ॥ ਜਾਨਕੀ ਤੂੰ ਹਨੂਮਾਨ ਕੇ ਭਰੋ ਸੇ ਭੂਲੇ ਜਿ
ਨਵਹੈ ਫਰਖਾਇ ਤੋ ਰੋ ਪਾਨ ਕਹਾਂ ਪਾਇਹੋ॥ ਬੀਰ ਰਸ
ਮਾਨੇ ਪੈਰੇ ਲੋਹੁ ਸੋ ਅਨਾ ਤੇ ਪੈ ਰੋ ਕਹਾਂ ਤਸੇ ਤਾਹਿ ਤੇਰੇ
ਪਾਇਨ ਲੁਠਾਇਹੋ॥ ੫੦॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਜਾਂਦਿ
ਨ ਧਾਇ ਪਰੈ ਕਾਪਿ ਕੇ ਦਲੁ ਜੀਤ ਫਿਰੈ ਕੋਊ ਆਨ ਸੁਨਾ
ਏ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਸਿਰਏ ਸਿਫ ਕੋ ਗਵਿਰਾ ਮਨਿ ਸੰਕਰੈ ਲੰਕਾ
ਦਹਾਏ॥ ਜੀਵਤ ਜਾਇ ਸੁਨੈ ਜਬ ਸਾਸੁ ਸਪੁਤ ਬੋਧੁ
ਕਹਿ ਮੋਹਿ ਬੁਢਾਏ॥ ਸੀਰ ਰਖੁ ਬੀਰ ਕੇ ਪਾਇ ਰੋਹ ਗ
ਹਿ ਸੋਇਨ ਮੋਹਿ ਕਹੈ ਕਾਇਆ ਏ॥ ੫੧॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥
॥ ਜਾਇਨ ਆਨ ਮਦੇ ਦਾਰੇ ਸੁੰਦਰਿ ਦੀਨ ਪੈ ਰਾਮ ਕੈ
ਪਾਇ ਪਰੈ॥ ਮੁਕਤਾਖਿ ਸਮਾਂ ਗਤੇ ਭੂਟ ਪਰੈ ਦੇਊ ਨੈਨ
ਕੀ ਨੀਰ ਸੋ ਭੂਮਿ ਭਰੈ॥ ਤਬ ਹੋਹੁ ਬੁਢਾਇ ਸੰਬੋਧ ਕਰੈ
ਸੁਭਿ ਭੋਹਿ ਗਾਰੇ ਤਖਸੀਯ ਮਰੈ॥ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਮਨਿ ਰ
ਬ ਹੈ ਫਿਜਟੀ ਸੁਖਿ ਨ ਰਖੁ ਬੀਰ ਹਿ ਕੋ ਨ ਕਰੈ॥ ੫੨॥
ਦੇਹ ਗਾ॥ ॥ ਦੁਖ ਸਾਗਰ ਕੇ ਤਰਸ ਕੈ ਸੀਯ ਧਰਮ
ਕੀ ਸੀਧਾ॥ ਦੇਵ ਨਾਗ ਨਦ ਬਧੁ ਲੈ ਧੁਨ ਆਯੋ ਦਸਰ
ਦਾ॥ ੫੩॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਭੂ ਸੀਯ ਨਿਪਟ ਕਰੈ ਰ
ਮੇਂ ਫਲ ਬਲ ਬਹੁਤੇ ਕੀਏ॥ ਨੈਕ ਨਿਰਧਮ ਮਰ ਜਲ
ਤ ਅੰਗ ਸੀਤ ਲਕ ਕਰੁ॥ ੫੪॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥

॥ ਦਿਨ ਹੀ ਤੇ ਕੋਰੇ ਗਤ ਮੇਲੋ ਚਾਲ ਲੋਕ ਸਤ ਬਜ ਪਾਤ
 ਹੋਇ ਤੇ ਸਹਾਰ ਬੇਕੋ ਸਾਹਸੀ ॥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਬਿਨ ਰੁੰਦ ਸਤ
 ਕੀ ਪਾਟਾਈ ^{ਧੀਰਜੀ} ਚਿਪੁ ਤੇ ਸੋ ਪਰ ਹਯੋ ਪੈ ਤੂ ਜੋਰੇ ਨੈਨ ਨਾਮੀ
 ॥ ਤੇਰੇ ਈ ਨਿਹੋਰੇ ਜੋ ਤੂ ਕਹੈ ਛਾਹੁ ਤੇਰੇ ਪਤਿ ਨਾ ਤੋਰਾ ਮਜੀ
 ਬੇਕੀ ਹੋ ਜਾਨ ਬਾਤ ਬਾਹਸੀ ॥ ਬੋਲੀ ਸੀ ਯਯਾ ਸੋ ਕੋਉ
 ਕਹੈ ਦਸ ਕੀਧ ਅਧਿ ਆਜ ਹੀ ਪਰੀ ਹੈ ਮੁਦ ਮਰ ਬੇਕੀ
 ਰਾਹਸੀ ॥ ੫੫ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਮੁੰਡ ਕਾ
 ਟਰਾ ਬੋ ਤੇਰੇ ਪਾਇ ਤਰ ਤੋ ਹੀ ਪਰਵਾਸ ਮਹ ਖੋਹ ਮੇਉ
 ਭਾਇ ਦਮੋ ॥ ਅੰਗ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਤੇਰੇ ਪੈ ਕੈ ਸੇਵੇ ਗਾਏ ਬਨ
 ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਰੋਰੇ ਪੈ ਕੈ ਪਲਕ ਭੁਸਾਇ ਦਮੋ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਮੀ
 ਦੇਵੀ ਸਮੇਤ ਰਨ ਦਾਸ ਤੇ ਉਦਾਸ ਪੈ ਕੈ ਆਜ ਏਕ ਏ
 ਕਾਹਿ ਲੁਟਾਇ ਦਮੋ ॥ ਅੰਗ ਸੀ ਕਰ ਬੀਰ ਰਖੁ ਬੀਰ ਤਜ
 ਕਹਮੋ ਸੀਯ ਜਾਹਿ ਜਾਹਿ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਅਬਹੀ ਜਗਾਇ
 ਦਮੋ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਸੀਤ ਉਦਾਰੁ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਅੰਗ ਸੋ
 ਵਖਰੇਤ ਹੈ ਉਪਾਧਿ ਹੀ ਕੋਰੇਤ ਹੈ ਪੈ ਤਉ ਸੀਯ ਹੈ ਸਰ
 ਪ ਪਾਪੀ ਨ ਜਗਾਏ ਹੈ ॥ ਸਾਜ ਦਲ ਆਏ ਮੇਰੇ ਪਾਨ
 ਨਾਬ ਯਾਹੀ ਪਰ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਖੇਲੁ ਮੇਧੇ ਜਾਤ ਨ ਮਿਟ
 ਜੋਹੈ ॥ ਸੋਈ ਤੀਯ ਕੋ ਨ ਕਾਮ ਰਾਮ ਕਾਇ ਸਾਹੀ ਕਹੈ
 ਪਾਤਿ ਕੋ ਮਿਟਾਇ ਜਸ ਆਪਨੋ ਚਲਾਇ ਚਿਹੈ ॥ ਗਾਇਕੋ

ਉਦੇਤੁ ਅਗੇ ਦੇਖਕੈ ਖਦਯੋਤੁ ਤਨ ਅੰਧ ਦਸਕੰਧ ਮ ੨੩੭
 ਨਕੋਨ ਕੋਲੁ ਭੁਯੋਰੈ ॥੫੭॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਪਾਪ
 ਕੇ ਸਨੇਰ ਬਰੇ ਪਾਪੀ ਮਨਹੀ ਮੈਂ ਭੁਲੇ ਉਪਰ ਕਹੇ ਤੇਲੇ
 ਕਬਾਵੇ ਕਹਤੁ ਹੈ ॥ ਭੀਜਟੀ ਤਿਏ ਖਜਾਹਿ ਬਿਖਾਪ
 ਯੋਤਾ ਕੋ ਦੇਖਨਹੀ ਯਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨੈਕੁ ਰੋਖ ਨ ਗਾ
 ਹਤੁ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਭੁਜ ਦਿਹੁ ਪਰ ਮੇਸੇ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਹ ਕੋਟਿ
 ਕਬਹਾਉ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾਹੇ ਕੋ ਦਹਤੁ ਹੈ ॥ ਜਾਹਿ ਦਸਕੰਧ ਬੀ
 ਜਲੋਚਨ ਸੇ ਅੰਧ ਕਹੁ ਪਾਰੇ ਪੁੰਜ ਬੀਜੁ ਰੀਕੋ ਗਾਬ
 ਮੇਰਹਤੁ ਹੈ ॥੫੮॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾਚਾ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥
 ਮੇਸੀ ਸੁਨਗਯੋ ਲੰਕ ਨੈਕੁ ਨਤੁਯੋ ਨਿਸੰਕਸੇ ਸੇ ਰੀਕਮ
 ਨ ਬਿਨ ਨੀਰ ਅਕੁਲਾਤੁ ਹੈ ॥ ਰਾਮਾਇਤੁ ਆਯੋ ਦਾਬਿ ਕੰਗਾਲ
 ਸੀਤਾ ਕੀ ਨਲੂਟੀ ਛਾਇ ਮੇਸੇ ਪਛਤਾਇ ਏਕ ਯਹੋਉ ਮਠੀ
 ਤਪਾਤੁ ਹੈ ॥ ਕਰੋ ਏਕ ਬੰਦੇ ਛਲੁ ਦੇਖੋ ਤੇ ਸੀਯਾ ਕੋ ਬ
 ਲੁਕੈ ਸੈਨ ਮਿਲੇਗੀ ਮੇਸੇ ਮੇਸੇ ਇਤੁ ਰਾਤੁ ਹੈ ॥ ਕਚਿਧ ਛਲ
 ਨੁ ਦੇਕੈ ਮਨੁ ਚਾਹਤੁ ਹੈ ਬੰਚਕ ਜਯੋ ਮੇਸੇ ਪਰ ਪਚਿਨ ਤੇ ਕਰ
 ਰਚ ਨ ਲਜਾਤੁ ਹੈ ॥੫੯॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਮਨ ਮੇ ਠਗ
 ਕਿਯੋ ਕਲਾਪ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਨਜੇ ਆਪਲੀ ਨੇਹਾ ਬਚਾ ਸੁਗ
 ਪਮਾਥੇ ਸੁਕਾਟਿ ਬਨਾਇਕਾ ਪਾਰੇ ਪਟ ਕਾਟਿ ਸੁਯੋਕ ਲਕ
 ਪਟ ਕੈ ਨਿਖੰਗ ਕਸ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁੰਦਰ ਅਨੰਗ ਕੇ ਕਮ

੨੩੨ ਲਗਾਇਕੋ ਰਾਵਨ ਕੇ ਸਾਥੇ ਕਟ ਕਟ ਗਾਇਕੋ ॥ ੬੦ ॥ ਪੰਚ ਪੰਚ ਥੀਨੇ ਕਰ ਲੋਹੁ ਸੋ ਭਿਜਾਇ ਕੋ ॥ ਚਲ ਮੇ ਸੀ
 ਜਤੀਰ ਰਖੁ ਧੀਰ ਬਨ ਮਾਯਾ ਬਲ ਬੇਖਰੇ ਪੁਤਾ ਪੁਤ
 ਪਾਪ ਪਰਾਜਨੇ ਨ ਨਾਇਕੋ ॥ ੬੦ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥
 ॥ ਧਾਯੋ ਚਰ ਬਲਿਕੁ ਧਿਰਾਚਨ ਥੀਯੋ ਸਤ ਪਤਿਰ
 ਉਧਾਰਨ ਕੇ ਰੂਪ ਨਿਰ ਪਾਰ ਕੋ ॥ ਸੇਵਕ ਸਿਖਾਏ ਰਾਜ
 ਮਰਦ ਗਾਏ ਜੀਤ ਮੁੰਡ ਕਟ ਕਾਏ ਹਾਥ ਬੈਰੀ ਨਿਜ ਮ
 ਚਕੋ ॥ ਭੇਰੀ ਹੋ ਕਪਟ ਹਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੋ ਰੂਪਾਏ ਧੀਰ ਹੋਇ ॥
 ਬਜਾਏ ਲੋਕ ਗੀਤ ਨਿਹਾਰ ਕੋ ॥ ਰਾਵਨ ਕਹਤ ਆਮੀ
 ਹੋਨ ਮਨ ਕਾਮੀ ॥ ਅਥ ਜਾਨਤ ਹੋ ਜਾਨਕੀ ਕਥੇ ਬੇਡਾਏ
 ਜਾਰ ਕੋ ॥ ੬੧ ॥ ॥ ਪੁਰਬ ਸੀ ਲੋਗਨ ਉਦਾਰਾ ਕਾਇ
 ਤੁ ॥ ॥ ਕੇਉਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ਕੋ ਜਰੂਪ ਭੁਏ ਰੂਪ ਕੀ ਮਾ
 ਨੇ ਮਨ ਹਰੇ ਜੂਪ ਮੇ ਸੇਰੇ ਹੋਰ ਕੋ ॥ ਏਕ ਕਰਾਧਾ ਮਨ
 ਏ ਮੋਹ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਨ ਜੋਗ ਏਕ ਲੋਕ ਕਹੈ ਗਾਏ ਏਕ ਮੇ ਹੋ
 ਏਰ ਕੋ ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਭੁਲੀ ਕੀਨੀ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਮ ਰੀਰਾ
 ਨ ਸੋ ਪਾਪੀ ਤੁਮ ਮਦਮੇ ਘੋਰ ਘੋਰ ਕੋ ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਰਾਜ
 ਕਰੇ ਲੋਕ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਕ ਜਾਨ ਬਰਾਹ ਬਜਾਹ ਸਰੂਪ ਕੋ ਏ
 ਏਰ ਕੋ ॥ ੬੨ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਉਦਾਰਾ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜੀ
 ਸੋ ਜਾਕੇ ਲਾਗੇ ਮਨ ਤੇ ਸੋ ਭਰੇ ਪੁਰਖੇ ਪੁਨ ਪੁਰਨਾ ॥

ਨਿਤ ਰਾਮ ਦੇਖ ਸਿਰ ਤਾਜ ਤੇ ਰਾਵਨ ਕਹਤੁ ਜੇਵੈ ਪਾਵਨ ੨੩੬

ਸਰੂਪ ਮੇਖ ਤੇ ਤੇ ਵਰਤਾਰੀ ਬੈਰ ਕੀਨੇ ਬੋਹੀ ਕਾਜ ਤੇ
ਬਹੁਰੇ ਬਕਨ ਲਾਗੇ ਸਤ ਤੇ ਫਰਾਉ ਸੀਸ ਜੈਸੇ ਖ
ਗਰਜ ਜੁਧਾ ਛੀਨੀ ਸੁਰ ਰਾਜ ਤੇ ਪਹੁਰੇ ਅਸੋਕ
ਬਨ ਚੰਪੀ ਸੀਲ ਤੇ ਹੀ ਛਿਨ ਮੇਸੀ ਮਨ ਆਈ ਮਨੇ
ਉਪਜ ਮੇਰੇ ਜਾਲ ਤੇ ॥ ੬੩ ॥ ॥ ਕਿ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਵ

ਨ ਕਹਤੁ ਬਾਮੀ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਮੀ ਪਾਇਲੇ ਸਿਸ
ਸੇ ਤੈਸੇ ਕਮੇ ਨ ਉਮਹਤੁ ਹੈ ॥ ਕਹਾ ਗਾਯ ਪਰੀ ਮਭਿਰ
ਮੇ ਅਨੁਸਰੀ ਜਾਤੇ ਪਰੀ ਪਰੀ ਲਾਜ ਸੀਲ ਭੀਲ
ਕੇ ਰਾਹ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਰੋਧ ਛੀਨ ਹੈ
ਤ ਕਾਇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨ ਅਖੰਡੁਲ ਦਹਤੁ ਹੈ ॥ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ
ਪਾਪੀ ਦੇਹ ਰਚੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਜਾਕੀ ਮੇਸੀ ਏਕ ਜਾਨ
ਕੀਸੇ ਪਾਗੀ ਦਹਤੁ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥ ॥ ਕਿ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਵ

ਪੈਨ ਤਜੀ ਆਸ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਪਾਪ ਰਾਸ ਗਾਯੇ ਸੀਲ
ਪਾਸ ਹਾਥ ਮੁਡਿ ਲਟਕਾਇ ਕੈ ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਮਾਥੇ ਨਾ
ਏ ਨਾਹੇ ਮੇਂ ਉਤਾਰੇ ਦੇਖਨੀ ਕੇ ਅਥ ਭਾਰੇ ਦੇਤ ਤੋ ਕੇ ਦਿ
ਵਾਹਾਇ ਕੈ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਕੇ ਅਗਿ ਕਰੁ ਤੇ ਹੀ ਛਿਨ ਮੇਸੇ
ਦੇ ਜਾਤੇ ਕਰੁ ਬੋਲੀ ਨ ਮਿਲੀ ਹੈ ਦੋਹ ਜਾਇ ਕੈ ॥ ਰਾਮ
ਤ ਕਹੁ ਤੇ ਪਾਨੁ ਖਾਇ ਪਰੀ ਕਹੁ ਹਾਰ ਕਹੁ ਬਾਹ ਕਹੁ

ਅੰਗੁਰੀ ਭੁਲੀ ਪਰੇ ਪਰਕ ਭਿਰੀ ਕੇਲ

ਰੂਪਨਗਿਗਾਇਕਾ॥੬੫॥ ॥੩੩੮॥ ਰੂਪਨਗਿਗਾਇਕਾ
 ਰੂਪ॥ ॥ ਰੂਪੀ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ ਰੂਪ
 ਪਟਕਨਸੇ ਜਾਨੀ ਜੈਸੇ ਨਟਕੇ ਵਿਖਾਇਓ॥ ਰੂਪੇ ਦੇਵ
 ਨੀਕਯੋ ਜਾਨਕੀ ਅਯਾਨੀ ਭਈ ਯਹੈ ਏਕ ਲੀਕ ਪਾਇ
 ਰੂਪਕੇ ਬਨਾਇਓ॥ ਤੂੰ ਲੋਚੇ ਰੂਪਕੇ ਦੇਖੇ ਪੈਨੇ
 ਰੰਮਨ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਪਾਨ ਬਿਨ ਦੇਹ ਕੇ ਚਲਾਇਓ॥ ਜਮ
 ਜਮ ਚਲੇ ਪਾਇ ਤਮੇ ਤਮੇ ਠਗ ਕੈਸੇ ਪਰੇ ਪਾਇ ਤੂੰ
 ਜਾਇ ਤਿਜਟੀ ਕੇ ਬਨਾਏ ਸਿਖਾਇਓ॥੬੬॥
 ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾਚਾ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਤਾਹੀ ਫਿਨ ਭਯੋ ਲੋਪ
 ਲੀਕ ਪ੍ਰਗਯੋ ਸੁ ਸੋਕ ਚਿਧ ਬਿਨ ਕੋ ਪਤਿ ਪਿਸਾਇਤੁ
 ਸਿਖਾਰਹੈ॥ ਯਾਹੀ ਪਰਪੰਚ ਤੇ ਮੈਂ ਰਚਕ ਨ ਪਾਏ ਸੁ
 ਖੰਡਿ ਰਨ ਸੀ ਜਾਨਕੀ ਨ ਭੇਟੀ ਹੈ ਨਿਹਾਰਹੈ॥ ਜੋ ਲੋਚ
 ਇਸਾਰੇ ਉਨ ਜੀਤੋ ਰਨ ਰਾਮ ਚੰਦ ਤੂੰ ਲੋ ਮੋਕਉ ਦੁਖ
 ਕੀ ਸਦਾਈ ਅਧਕਾਰਹੈ॥ ਜੀਤੋ ਸੁਰ ਰਾਜ ਤੀਨ ਲੋ
 ਕ ਕੇ ਸਮਾਜ ਤਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਜ ਪਾਤ ਪਾਤ ਰੂਚ
 ਰਹੈ॥੬੭॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਬਿਰਾਟਨ
 ਇਤੁ ਲਟੈ ਮੀਰ ਨਿਪਟ ਨਿਜ ਕਾਤਾ ਉਤਿ ਰਿਜਟੀ ਸ
 ਰਮਾ ਸਹਿਤ ਸੁਨਹੁ ਸੀਯਕੀ ਬਾਤ॥੬੮॥ ॥
 ਰਠਾ॥ ॥ ਕਰਮ ਲੇਖਨੀ ਸੀਸ ਫਿਰੀ ਸਿਸਟ ਤਮੇ

ਯਾਦਗੀ ਰਾਮ ਸਕਰ ਸੁਰ ਫੀਜ ਤੰਕੀਤੀ ਮੇਲੀ ਟੁਕੀ ॥
 ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਸੀਤ ਉਦਾਰਾ ॥ ਅਸੀਤ ਪਤੁਤਾਇ ਮੁਰਦਾ
 ਦਿਵੁਖ ਪਾਇ ਪਾਇ ਕਹੈ ਜਾਇ ਜਾਇ ਸੀਤ ਲਜ ਧਰੁ ਕਹੈ
 ਚੰਦਰ ਬਲਾਇ ਬੇਖਰ ਮਖੀਤੇ ਅਥੋ ਪਾਪੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੁਆ
 ਰੁ ਜੋ ਧੋਲ ਹਰਿ ਰਥੇ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ਅਜਿਨ ਦੀ ਭੁਰਤ ਮੇਰੇ ਕ
 ਏਤੋ ਤੋ ^{ਮੇਰੇ} ਅਜੀ ਹੀ ਨਿਜ ਕਹੈ ਕਟਿਕ ਬੀਜ ਬੁਝੈ ਕੈ ॥ ਏਏ ਏਏ
 ਯਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਦਿਠਾਈ ਮਾਈ ਵਰੁ ਪਾਪੀ ਸੋ ਤੋ ਪਾਪੀ
 ਮਿਠ ਬੋਲੇ ਰੁਝੈ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥ ਹਾ ਸਿਰੀਰ ਰਾਜੁ
 ਰੇਸੁ ਰੀਰਿਕ ਰਾਜੇਸ ਸੇਸ ਰਾਵਿਨੇ ਸੁ ਦੇਹ ਅਬ ਲਾਗਤ ਯਿ
 ਲਾਨ ਕੀ ॥ ਵਰੁ ਅਪਰਾਧ ਦਿਨ ਕੀ ਨੇ ਦੁਖ ਦੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੇਖ
 ਏਖ ਰੁਲੀ ਤਉ ਹੈ ਤੋ ਅਤਿ ਅਨਕੀ ॥ ਮੀਰੇ ਮੇਰੇ ਪਦੁ ਤੋ ਤੋ
 ਪ੍ਰਾਨ ਦੇ ਮੰਗਾਉ ਅਜ ਜੇਗ ਸਾਧ ॥ ਰੁਤੇ ਤੋ ਨ ਮਰਤੀ ਅਰੁ
 ਨਕੀ ॥ ਰਾਮ ਤੋ ਗੁਰੂ ਲਵਹੀ ਲੋਗਨ ਮੇਰੇ ਰੁਲੀ ਸਦ ਰਾਮ
 ਕਹਿ ਮੇਰੇ ਗੋਇ ਗੋਇ ਕਹੈ ਜਾਨਕੀ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥
 ॥ ਪਾਇਲੇ ਤੋ ਰਾਮ ਦੀ ਤੋ ਕੋਟਕ ਕਪਟ ਜਾਤੇ ਅਬ ਤੋ ਕਪਟ ਹੀ
 ਮੇਰੇ ਅਪਮਾਇ ਜਾਤੁ ਹੈ ॥ ਜਦ ਪਿਨ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰ
 ਨ ਨਾ ਬੁਝੁ ਮੇਰੇ ਅਗਨ ਸੇ ਅਗੀ ਹੀ ਰਿਜਾਤੁ ਹੈ ॥ ਏਹ ਕਹੈ ਪ
 ਦਿਰਲੇ ਪਾਇ ਕੀ ਨੇ ਦੁਲੇ ਨੇ ਨੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਇਲ ਪਟ
 ਤੁ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਉਰੁ ਰਾਇ ਰੁਮਿ ਕਾਹੇ ਤੋ ਨ ਫਟ ਜਾਇ ਯਾਹੀ ਮੇਰੇ

੨੨ ॥ ਮਾਇਸੀਅ ਮੇਸੀਦੁਖਗਾਤ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਮਾਰੇ ਮੇ
 ਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰੇ ਕਰੇ ਤੇ ਉਰਾਤ ਨਹੀ ਆਪਨ ਕੀਚ ਤੁਰਤ ਰਾਮ
 ਹੀ ਤੇ ਪਾਈ ਆਸਟ ਕੇ ਸੰਗਾਤੀ ਮੋਹਿ ਹੋਤੀ ਕਰਤਾਤ ਕਾਲ
 ਰਾਮ ਜੁ ਪੈ ਜਾਇ ਮੇਰੇ ਦੁਖਾ ਅਤਿ ਗਾਈ ਆ ^{ਨਾਸ ਕਰਕੇ} ਆਵਰ ਨਹੀ
 ਤਹਾਂ ਕੈ ਸੇ ਰਹੇ ਭਾਵਤ ਹੈ ਨਿਪਟ ਨਿਲ ਜਹੋ ਤੇ ਭੇਦ ਕੇ ਬਤਾਈ
 ਆਕਿਧੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਤੁ ਮਸੇ ਕਹਯੋ ਪੈ ਯਾਂ ਕੇ ਖੀਝੇ ਰੂਖੇ ਪਿ
 ਆਸੇ ਦੇਹ ਫੋਰੁ ਜਿਨ ਜਾਈ ਆ ॥ ੧੩ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਕਹੈ
 ਬਤ ਸੁਨ ਜਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹਮ ਤੇ ਮੈ ਰਘੁਬੀਰ ਜੂ ਮੈ ਨਾਹੈ
 ਨ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਲੋਗ ਯੋ ਕਹਤ ਸੀਤਾ ਬਿਰਹਿ ਤੇ ਮਗੀ ਦੋਹੈ ਉਨ
 ਹੀ ਸੇ ਰਾਮ ਫਿਰ ਮੇਸੇ ਕੈ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਜਾਨਤ ਹੈ ਜੀਵਤ ਹੈ ਕਾਰੇ
 ਤੇ ਗੁਸਾਈ ਸੁਤੇ ਜਾਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕੋ ਬਹਤ ਹੈ ॥ ਰਾਤੇ
 ਜੋ ਲੋਤੋ ਕੋ ਰਘੁਨਾਇਕ ਨ ਭੇਟਤ ਹੈ ਤੋ ਲੋ ਤੇ ਹੀ ਬਾਹੈ ਹਮਲ ^{ਮਾਰੇ}
 ਖਕ ਸਹਤ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤ੍ਰਿਜਟੀ ਚਿਟਾ ਰਾ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਮੇਸੇ
 ਭਯੋ ਸਮਾਧਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਸੰਬੋਧ ਮੇ ਰਾਮ ਤ੍ਰਿਜਟੀ ਕਹਯੋ ਸਿ
 ਯਾਨ ਕਾਰੇ ਕੇ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ਕਾਲ ਪਰੋ ਨਰੋ ਰਘੁਬੀਰ ਕੋ ਮਿਲੇ
 ਹੀ ਕੋ ਨ ਤੂ ਤੇ ਏਕ ਫਲ ਹੀ ਮੈ ਫਲ ਸੀ ਮਹਤ ਹੈ ॥ ਤੋ ਕੋ ਰਹੂ
 ਘਾਤੇ ਰੁਰਲਾਗੇ ਈ ਰਹਤ ਪਾਤੀ ਮੇ ਤੇ ਯਾਤੇ ਰਵਨ ਤੇ
 ਰਾਮ ਤੇ ਰੁਰਤ ਹੈ ॥ ਜੋ ਲੋ ਤੂ ਅੰਚਾ ਪਤ ਨ ਦੇਤ ਨ ਸਰਾਪ ਯਾਂ
 ਕੋ ਤੋ ਲੋ ਪਾਪ ਮੇਲ ਦੇਲੇ ਆਪ ਕੇ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਕਾਇਤੁ

ਤੇਰੀ ਪਦਰਜ ਕੇ ਪਤਾ ਪਤੇ ਪਤਾ ਪਹਮ ਜਨਮੇ ਰਖੁ ਥੀਰ ੨੪੩

^{ਰਛਾ ਕੀ ਧੁਨੀ}
ਤੇਰੇ ਨਿਬਿਸੁ ਸਹੈ ਤੀਰਥ ਕੇ ਬਾਸੀ ਜੈ ਜਾਇਨ ਸੇ ਕਹੈ
ਮਜਨਤ ਹੋ ਯਾ ਕੋ ਭਯੋ ਹਮ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ ਰਾਮ ਦੀ ਪਜੇ ਤਮੈ

ਤਿਸ ਕੋਟਿ ਰਾਵਨ ਸੇ ਪਰੈ ਨੈਕ ਲਰੈ ਪੁਨ ਪਲਹੀ ਮੈ ਨਾਸੁ ਏ।

ਖੈ ਤਮਾ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਪਾਨੀ ਮੈ ਪਤਾ ਸੇ ਲੁਟੇ ਗੀ ਧਨ ਮਵੈ ਸੇ

ਯੋ ਮਾਸੇ ਮਾਸੇ ਮਾਸੇ ਹੋ ੭੬। ਸੀਤ ਉਦਾਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁੰ। ^{ਆਕੀ}

^{ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ}
ਮਰਤ ਕਾਟੀ ਆਏ ਸਿਸਰ ਬਸਿਤੁ ਪਛੇ ਗੀ ਧਮ ਕੇ ਲਾਰੇ

^{ਧੋ} ਕੋਨ ਨ ਆਉ ਜੁਗੀ ਏ। ^{ਮਾਘ ਫਗਣ ਦੇਤ ਦੇਸਖ} ਚਿਤਰੀ ਹੋ ਦੁਖ ਕੋ ਸਮੁਦ੍ਰਿ ਮੇਸੀ ਨ ^{ਗੀ}

^{ਪਾਏ ਨਾਉ ਕਲੰਦਰ}
ਦੁਖ ਭਾਗਤ ਕਿਨ ਚੇਹੈ ਹੀ ਹਮੀ ਕੁਦ ਬੁਝੀ ਏ। ਨੈਕ ਰੂਰ

ਇਹ ਰਿਖਾਏ ਜੀ ਉਮਰੋ ਕੇ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਧਾਯੁ ਰਲੇ ਅਨ ਚਲੇ

ਗੁਰੀ ਏ। ਵਿਜਟੀ ਹਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇਸੇ ਉਤ ਪਾਤ ਨਹੀ ਗ

ਜਸ ਸੁਨੇ ਤੇ ਲਗਾਇ ਪਖ ਉਗੀ ਏ। ੭੭। ਏਹ ਰਾਗ।

ਗਰਮ ਧੁਪਾ ਸਰੁ ਸੁਖੀ ਜਗ ਹਮਾਰੇ ਰਾਜਾ ਰਖੁ ਪ

ਹਰਨ ਪਤਾ ਪਤੇ ਪਾਰ ਪਾਰ ਏ ਦ੍ਰਸਮਾਜਾ। ੭੮। ਏਹ ਰਾਗ।

ਰਾਜਾ ਨੀਤਿ ਤੇ ਸੋਕਹੋ ਸੁਨਾ ਵਿਜਟੀ ਏ ਕਨਾ ਬਿਨ ਦਰ

ਰਖੁ ਨਾ ਬਕੇ ਬਿਧਿਨ ਕਰੇ ਜਲ ਪਾਨ। ੭੯। ਏਹ ਰਾ

^{ਧਰਮ}
ਗਧੁ ਪਾਤਿ ਬਿਨ ਸਰੁ ਏ ਕਸੇ ਛੜ ਰਮਰ ਸਿਰਸਾ ਹਿ।

ਜਨ ਤੇਰੇ ਭੀਰ ਤੇ ਹਮ ਰਮ ਸੁਖ ਪਾਰ ਮਾਹਿ। ੮੦।

^{ਧਰਮ} ਬਿਤੁੰ। ^{ਗਾਥੀ} ਆਚਿਤੁੰ ਮੇਲਿ ਖੈਨ ਬਾਰਿਤੁੰ ਬਿਤੁੰ ਕਰਤੀ ਧਰਮ

ਤੇ ਦਿਛੋਰ ਕੈ ਨ ਲੋਕ ਕੋ ਸੋ ਗਲ ਹੈ ॥ ਮਨ ਸਕੀ ਕਰਾਂ ਜਹਾਂ ਕੋ ਦਿ
 ਠਾ ਕਪੋਤ ਮੇਰ ਚਕਵਚ ਕੋ ਗਬਿਨ ਨ ਰਿਨ ਮਹਾਲ ਹੈ ॥ ਸਦ
 ਮਤਿ ਗਮਨ ਮੈਂ ਕਿ ਬੇਦ ਕਿ ਪੁਰਾ ਮੈਂ ਕਿ ਧਾਨ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਮੈਂ ਸੁ ਮੈਂ ਸੋ ਏਕ ਢਾਲ ਹੈ ॥ ਦਾਰਿ ਦੋ ਕੋ ਛਲ ਕੋ ਕਪਾਟ ਕੋ
 ਸਦਾਈ ਕੁਲ ਪਾਤਿ ਬੁੱਤਿ ਪੁਨ ਜਗਾਂ ਅਨਿ ਕੋ ਸੁਕਾਲ ਹੈ
 ॥੮੧॥ ॥ ਏਹ ਗਾ ॥ ॥ ਜਹਿ ਦਿਛੋ ਬੇਬੀ ਬਾਂਧੀ ਏਕ
 ਦ ਬਹਮ ਕੇ ਕਾਜ ॥ ਸੁਪਨ ਬਿਦੇ ਸਨ ਜਾਈ ਏਹ ਮਾਇ
 ਨਹ ਮਰੇ ਰਾਜ ॥੮੨॥ ॥ ਏਹ ਗਾ ॥ ॥ ਜੋ ਅਬ ਕੈਰ
 ਪੁਪਾਤਿ ਮਿਲੈ ਫਰੈ ਪੋਮ ਫਰੈ ਸਾਜਾ ॥ ਤੋ ਬਿਜਟੀ ਤੋ
 ਹਿ ਸੰਗ ਏਕਿ ਕਰਾਉ ਫਹਿਰਾਜਾ ॥੮੩॥ ॥ ਜੋ ਰਹ
 ॥ ॥ ਮੋਰਿ ਕੋਹੋ ਇਕਰੀਤ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰਤਾ
 ਤੇ ॥ ਕਰੀ ਅਹੁ ਸਤੰ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ਸਖੀ ਸਮਾਨੀ ਪ੍ਰਸ ਸਮ
 ॥੮੪॥ ਫਪਯਾ ॥ ॥ ਕਟਕ ਨਿਬੁ ਕਟਿ ਕਬੀਬੁਲ
 ਉਧੰਤ ਖਜੂਰਤਰਾ ਪਰਪੈਰਕ ਮਹਿ ਏਹਿ ਸਦਾ ਬੀ
 ਕ ਪੁਰਾਨ ਨਗਾ ॥ ਚੁਟਲ ਤੁਰਨ ਰੂਯ ਰਿੰਗ ਜਟਲ ਧ
 ਟ ਰੁਸਮ ਮੁਕਰਮੁਖਾ ॥ ਬਿਨੁ ਬਿਜੁਲ ਪੁਨਿ ਕਟਕ
 ਫਰਕ ਪਤ ਨ ਪਾਇ ਦੁਖਾ ॥ ਅਕਲੰਕ ਗਾਮ ਸਬ ਬਿਨ
 ਸੋਸਿ ਅਰਦਾ ਬਿਦ ਬਿਨੁ ਪਜਾ ਪੁਸਾ ॥ ਪੁਰ ਨੀਰ ਕੁ
 ਫਪਟ ਰੁਮਰਿ ਤੁਰੇ ਰਰਪੁ ਧੋਤਿ ਸੁਜਸੁ ॥੮੫॥

ਹਰਗੁ। ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਸਿਯ ਤ੍ਰਿਜਟੀ ਮਿਲੀ ਤ ੨੪੫

ਸੋ ਸੋਕ ਅਰਜਾਨਾ ਤੁਥ ਜਾਨਕੀ ਪਸਿਨ ਮੁਖ ਕਰ

ਤੁਰਮ ਕੋ ਪਿਆਨਾ ॥੬੬॥ ਫੁਪਯਾ ॥ ॥ ਅਮ

ਕਮਲੁ ਦਲ ਨੈਨ ਬੈਨ ਜਲੈ ਧਰ ਧੁਨਿ ਸੁੰਦਰਿ ॥

ਤਨ ਜਟ ਤੁਰੁ ਕੁਲ ਕਪੋਲੁ ਤੁਲਕਨ ਅਲੋਕਨ

ਧਰਾ ਕਰ ਸਿਧਾਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਸਰੋਜ ਸਰਵਰ ਅਮ

ਨ ਦੁਰਾ ਪੀਰ ਬਸਨ ਦੁਤਿ ਦਸਨ ਗਸਨ ਅਰ ਬਸ

ਨ ਅੰਧ ਪ੍ਰਾਰਿ ॥ ਕਹਿ ਸੁਕਦਿ ਰਾਮ ਰਾਪੁ ਬੀਸ ਮਾਣਿ

ਮਦਨ ਦਹਨ ਸੇਵਤ ਚਰਨਾ ਸੁਖ ਕਰਨ ਭਰਨ ਧੋਖ

ਨਿਪੁਨ ਮਮ ਪਤਿ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਦੁਖ ਧਰਨ ॥੬੭॥

ਹਰਗੁ। ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੀ ਬਾਝੈ ਸਭੈ ਜਾਨੀ ਸੀ ਰਖੁ

ਧੀਰਾ ਧੁਨ ਸਾਨੇ ਨਹਿ ਰਹਿ ਸਕੈ ਬੋਲੇ ਕਾਪਿ ਸਭ ਧੀਰ

॥੬੮॥ ॥ ਜੋਰਠਾ ॥ ॥ ਅਬ ਤਜ ਸੁਕੁ ਚਦਿ ਚਾਰ

ਪੋਰੇ ਲੰਕ ਨਿਸੰਕ ਗੁਣਿ ॥ ਰਾਵਨ ਨਿਪਟ ਗਾਵਰ ਪੂਰ

ਨ ਸੋ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ॥੬੯॥ ॥ ਜੋਰਠਾ ॥ ॥ ਫੂਲੇ ਅੰਗ

ਨ ਮਾਤ ਹਨੂ ਮਾਨ ਅੰਗ ਦ ਸੁਭਟਾ ਚਲੀ ਜੁਧ ਕੀ ਬਾਤ

ਸੁਨਹੁ ਸੁਨਾਵਤ ਰਾਮ ਕਾਵਿ ॥੭੦॥ ॥ ਜੋਰਠਾ

॥ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਕੋ ਗੁਨ ਗਾਮ ਸੁਨਯੋ ਬਿਰੰਚ ਪਾਪੀਯ

ਕਾ ਤੁਝ ਜਬਾ ਮਤਿ ਰਾਮ ਬਰਨਤ ਸੰਤ ਪੁਤ ਪਤਿ ॥

੯੧॥ ॥ਏਹਰਾ॥ ॥ਸੁਨੈ ਸੁਨਾਏ ਮਨ ਧਰੈ ਰਾਖੁ
 ਪਤਿ ਚਰੈ ਮਨੀਤਾ॥ ਭਾਂਕੈ ਮੁਕਤਿ ਸਦਾ ਕਰੈ ਕਰੈ ਬ
 ਰੈ ਮੋਹਿ ਕੀਤਾ॥ ੯੨॥ ॥ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੋ ਰਾ
 ਵਨ ਪ੍ਰਚਿਨਾ ਮਦਸਮੇ ਅੰਕਿ॥ ੧੦॥ ੯੦੫॥
 ॥ਏਹਰਾ॥ ॥ਰਾਮ ਕਥਾ ਕਾਵਿ ਜਥਾ ਮਤਿ ਬਰਨਤ
 ਜਗੁ ਅਨੁਸਾਰਾ॥ ਨਮੋ ਬਰਾਉ ਭੂ ਫਿਰ ਧਰ ਗਿਰਤ ਪ
 ਰਤ ਨ ਅੰਬਰ ਪਾਰਾ॥ ੧॥ ॥ਏਹਰਾ॥ ॥ਰਾਮ ਰੁ
 ਗਤਿ ਬਿਨ ਅਤਿ ਕਠਨ ਨਿਗਮ ਬਤਾਵਤ ਨੇਤਾ॥ ਫ
 ਲ ਬਲ ਤੇਰਾ ਵਨ ਫਲ ਮੇਰੇ ਮੀਰ ਉਗਾਹੀ ਦੇਤਾ॥ ੨॥
 ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤਬ ਲਗ ਸਾਧਨ ਧੂਰ ਜਬ ਸ
 ਗ ਪਰਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ॥ ਕਮੇ ਤਮ ਰਾਜੈ ਦੂਰ ਬਿਨ ਦੀ
 ਪ ਬਾਤ ਨ ਕਰੈ॥ ੩॥ ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਏਕ ਸਰ
 ਨ ਬ੍ਰਤਿ ਹੋਯ ਜਪਤ ਪਨੇ ਮਸਤੈ ਰਹੇ॥ ਪੁਰਖ ਨਾ
 ਰਿ ਨਹਿ ਦੇਇ ਕਮੇ ਪ੍ਰਤਿ ਬ੍ਰਤਾ ਸਰਾਹੀਏ॥ ੪॥
 ॥ਸੋਰਠਾ॥ ॥ਇਤਨੇ ਕਰਹਿ ਉਪਾਇ ਸਬ ਫੇਕ
 ਟਾਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੁ॥ ਸੋਈ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਲਾਇ ਸੁਕ
 ਦਿਰਾ ਮਾ ਬਿਨੁ ਤੀਕਰੈ॥ ੫॥ ॥ਕਾਬਿਭੁ॥ ॥ਤੁ
 ਰਬ ਕਰੈ ਅਨੇਕ ਸਦਾ ਮਿਲ ਮੀਨ ਭੇਰੁ॥ ਐਕ ਫਟ ਪ
 ਅਨੇਕ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਗਾਏ॥ ਧੈਨੁ ਸੈ ਧੋਰ ਭਰੇ ਸੇ

ਦੁਤੁਜੀਗ^{ਸੁਪ}ਸੋਕਰੀਗ^{ਹਰਨ}ਸਿਣਥਾਤੁਬਨਹੀਮੇਂਘਰ
ਦੁਏ^{ਸੁਪ}ਤੋਂਚਾਡੀਕ^{ਹਰਨ}ਬਿਨਾਹੀਸਾਥੀਧੁਰਮੂਰਿਮੇਲੈਹਾ
ਬੀਧਮਾਨਹੀਬਿਨ੍ਹਾਲਬਕਜਨਮਗਾਵਾਏਹੋਂਨਾਰ
ਨਾਰਮੋਰਜੋਬਿਬਾਦ^{ਬਿੱਲੀ}ਘਨਘੋਰਜੋਉਡਾਇਪ੍ਰੇਮ
ਹੀਨਰਘੁਨਾਬਕਾਹੁਪਾਇਹੋਂ॥੬॥ ਜੋਰਠਾ॥
ਰਾਵਨਆਤਿਮਾਤਿਹੀਨਸਾਮਝੈਪੈਚਰਨਨਭਜੋਸੁ
ਨਿਆਤਿਭੁਗਤਿਪ੍ਰਬੀਨਕੁੰਭਕਰਨਬਧਕਾਨਦੈ॥
੭॥ ਛਪਯਾ॥ ॥ਰਾਮਚੰਦਰਨਪੀਰਸੁਭੁਟਿਕ
ਪਿਭੀਰਬਿਕਟਮਾਤਿਅਕਿਲਕਿਲਾਇਉਛਲਿਤ
ਪੁੰਡਪਟਕਤਿਚੰਚਲਆਤਿਗ੍ਰੀਠਜੋਰਸਬਧਰ
ਤਅਸੁਰਤਬਗਹਿਤਦੂਰਿਵਧਿਾਰਦਿਪ੍ਰਗਟਤਿ
ਪ੍ਰਭਾਤ^{ਗਠਮ}ਜਾਤਤਮਨਿਰਖਬਦਨਛਬਿਾਰਘੁਪਾਤਿ
ਪ੍ਰਤਾਪਕਵਿਰਾਮਕਾਹਿਨਿਰਖਤਪੀਠਭੁਜਾਇਅ
ਗਿਸੀਸ੍ਰਗਰੰਕਕੋਨਲੰਕਾਧਿਪਾਤਿਜਹਿਸਿੰਘਾਬਿ
ਦਾਰਨਕੁੰਭਕਰਾ॥੮॥ ॥ਕਬਿਭੁੰ॥ ॥ਅਗਿਕੋਕਿ
ਰੀਸਮੇਨਤੀਗਕੋਕਪੀਸਪੁਜਿਦੇਵਨਕੇਦੂਤਜਮੇਦੁ
ਤਨਕੀਆਵਨੀ॥ਜਾਨਕੀਕਲੇਸਕੁਲਲਾਜਸੀ
ਲਤੀਲਛਾਹੁਆਠੇਲੋਕ^{੧੩}ਪਾਲਨਕੀਡੀਠਕੀਲਗਾ
ਵਨੀ॥ਪਰਿ^{੧੪}ਭੂਤਦੇਹਕੇਸੁਮੁਡਮਾਲਮੁੰਡਨਕੇਆਏ

ਗੰਨੁ ਭੁਭੁਏਤੀ ਥਾਤੁ ਨ ਚਲਾਵਨੀ ॥ ਲਿਕਈ ਸਤਿ ਪੁਰ
 ਮਿਲਿ ਰਾਤੁ ਪੀਸ ਪੀਸ ਦੇਖੇ ਧੀਸ ਕਰੀ ਏਕ ਬਾਰ ਮੇ
 ਜੀ ਧਾਵਨੀ ॥ ੯ ॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰਾ ਕਥਿਤੁ ॥
 ਅਮਰਿ ਸੇਕਹੈ ਬਾਤੁ ਰਾਵਨ ਕੀ ਦੇਖੀ ਘਾਤੁ ਅਜਹੁ
 ਭਯਾਇ ਕੈ ਨ ਮੋਕੇ ਸਿਰ ਨ ਯੋਗੈ ॥ ਹੋ ਨਹਾਰ ਜਾਕੇ ਜੈ
 ਸੀ ਤੈ ਸੀ ਮਾਤਿ ਹੀਏ ਬੈਸੀ ਜਾਨ ਭਰੇ ਜਾਨ ਕੀ ਕੈ ਕੋਪ
 ਭਯਾਯੋ ॥ ਬੋਲੈ ਹਨੂ ਮਾਨ ਯਾਤਿ ਪਾਪੀ ਅਬ ਲੋ
 ਤੇ ਸਾਚ ਰਾਵਰੇ ਕੈ ਨੈਨ ਕੀ ਕਰੁਨਾ ਜਿਸ ਆਖੈ ॥ ਨ ਤੇ
 ਯਾਕੇ ਮਾਰ ਸੀ ਅਏ ਕੇ ਦੇਸ ਗਾਏ ਹੁਤੇ ਰਾਮ ਭੁਰ ਕਾ
 ਹਾਥ ਪਾਉ ਨ ਚਲਾਯੋ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥
 ਕੀਨੇ ਸਰ ਰੂਪ ਕਪਿ ਸੁੰਦਰ ਅਨੂਪ ਛਾਇ ਗਾਏ ਭੁਪ
 ਰੂਪੁ ਮੇਸੇ ਰਹਿਤ ਬਨਾਯੋ ॥ ਜੇ ਤੇ ਭੀ ਲਭੇ ਤੇ ਗਾਈ
 ਤੇ ਤੇ ਈ ਖਵਾਸ ਸਾਈ ਕਰਨ ਕੇ ਕੁਤੁਲ ਕੀਟ ਪੁੰਜ
 ਯੋਗੈ ॥ ਪੁਰੁ ਕੀ ਰਜਾਇ ਪਾਇ ਚਦੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਮਾ
 ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਗਿਰ ਸਾਰੇ ਭੈਨ ਆਯੋ ॥ ਕੇ
 ਨ ਬਹੀ ਬਾਤੁ ਭਈ ਤਾਪ ਕੇ ਹਰਨ ਹਾਰ ਰਾਮ ਕੇ ਕਰ
 ਭੇਤੇ ਭੁਟਕ ਪਦ ਪਾਯੋ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥
 ਰਾਮ ਚੰਦ ਭੁਭੇਕਾ ਜ ਸੇਵ ਕੀਨੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਰਾਜ ਕੇ
 ਸਮਾਜ ਕਾਇ ਰਾਮ ਦੇ ਪਰਾਯੋ ॥ ਚੰਦ ਮਾ ਸਮਾਨ

ਫੌਰਾ ਮਰਤੂਰਗ ਪੁੰਨ ਏਈ ਰਾਖੇ ਬਾਹਨ ਨ ਆਪ
ਨੇ ਕੁਲਾਯੋ ਹੈ। ਭੁਏ ਅਸਦਾਰ ਬਾਜੇ ਏਈ ਭੀ ਆਪ
ਰਾਮ ਠੀਕ ਦਿਗ ਆਏ ਪੈ ਨ ਕੋ ਪਾਇਗ ਆਯੋ ਹੈ॥
ਬੈਰੀ ਹੁਕੇ ਮਾਰ ਬੈ ਕੀ ਬਾਤ ਮੁਸਕਾਤ ਕਰੈ ਚੇਤੇ ਨੈਕ
ਗਦਨ ਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯੋ ਹੈ॥ ੧੨॥ ॥ ਕਵਿਤੁ ॥
॥ ਮੇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਰਹੇ ਜਗਾਂਗਾ ਦੁਸੇਰਨ ਘੋਰੁ ਤਹਾਂ
ਕਰੈ ਰਾਖੁ ਧੀਰ ਮੇਰੇ ਦੁਸੇਰੁ ਉਪਾਸਹੈ॥ ਉਮਾ ਪਾਤਿ
ਠਾਰਕ ਉਪਾਸੈ ਉਪਦੇਸੈ ਯੰਚੈ ਸੋ ਨ ਉਪਦੇਸੈ ਜਾ
ਤੇ ਹਮ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋ॥ ਬੋਲੈ ਹਨੂ ਮਾਨ ਰਾਮ ਹੁੰਦੁ ਯਾਂ
ਕੇ ਬੜੇ ਬੈਰੀ ਯਾਹੀ ਤੇ ਨ ਦੀਨੈ ਉਹ ਦੇਖੈ ਨ ਬਿਸਾ
ਸਹੈ॥ ਸੀ ਪਾਤਿ ਦਿਲਾਸ ਸਿਧ ਦੀਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਭੋਲੇ ਕੀ
ਨੇ ਸੋਤੇ ਦਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਕਟਾਠ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ॥ ੧੩॥
ਹਨੂ ਮਾਨ ਸੀ ਗਾਏ ਦੁਸੇਰੁ ਕਵਿਤੁ॥ ॥ ਅਗਿਦ ਪ
ਦਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਉਦਰੇ ਰਾਮ ਦੂਤ ਹਮ ਕੈ ਬਿਭੀ ਖਨ ਸੇ
ਕਯੋ ਕਾਂਤੇ ਹੁੰਗੋ॥ ਗਦਨ ਕੇ ਮਾਰ ਰਾਖੁ ਧੀਰ ਕੇ ਪ
ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਜਾਇ ਲਿਖੈ ਨਿਸੰਕ ਦੁਸੇਰੁ ਰਾਜ ਕੋਰੇ ਹੋ॥
ਭੋਲੇ ਰਾਜ ਦੇਤ ਹਮ ਧੀਰ ਨ ਦਿਗਾ ਕੋ ਕਾਜ ਜਾਨ
ਤਹੈ ਹਮੇਂ ਫਾਹੁ ਤੇ ਗਨ ਮੇਂ ਘੋਰੇ ਹੋ॥ ਭਾਈ ਕੀ ਬਿਭੁ
ਤ ਪਾਇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੇ ਰਿਝਾਇ ਕਹੈ ਤੇ ਰਾਮਾਏ ਆ

੨੫॥ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਧੋਰੋਗੋ॥੧੪॥ ॥ ਬਿਭੀਖੋਨੇ ਵਹੁ॥
 ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਸੁਧੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤਹੇ ਕਿ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਦੁਲੇਖ
 ਹੇ ਜੁ ਜਾਨਤ ਹੇ ਰਾਜ ਪਾਇ ਰਾਜ ਕੋ ਕਾਮਾਇ ਹੋ॥ ਏਹ
 ਰਾਮ ਹੋ ਮਪਰ ਕੋਟ ਰਾਜ ਦਯੋ ਲੁਟਾਇ ਜਹਾਂ ਪਗਾਧੂ
 ਰਤਹਾਂ ਮਾਥੇ ਈ ਲੁਠਾਇ ਹੋ॥ ਆਪਨੇ ਈ ਲੋਚਨ ਕ
 ਮਲ ਕੇ ਬਿਛੋਨ ਕਰ ਦੇਉ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਹੀ ਗੈਲ ਧਾਮ ਪ
 ਧਰਾਇ ਹੋ॥ ਲੰਕ ਫਿਰ ਕਾਇ ਚਰਨੇ ਦਕ ਸੋਹਨੁ ਮ
 ਨ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਛੇ ਤੁਮੈ ਕੋਟ ਬਿਜਨ ਖਦਾਇ ਹੋ॥੧੫॥
 ਏਹ ਰਾ॥ ॥ ਏਇ ਤ ਸਬਾਹਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹਰ ਖਦੇ
 ਤ ਸਬ ਗਾਤਾ ਸੀਖ ਸਬਦ ਸੁਨ ਰੀਕ ਜਿਮ ਸੁਨਹੁ
 ਲੰਕ ਕੀ ਬਾਤਾ॥੧੬॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਹੁ ਸੋਰਠਾ॥
 ॥ ਸੁਨਹੁ ਮਹੇਦਰ ਬਾਤ ਤੂੰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਰਾਵਨ ਕਹੈ ਦੇ
 ਪਰਾਮਕੀ ਪਾਤੁ ਆਇ ਗਯੋ ਜਾਨਯੋ ਨਹੀ॥੧੭॥
 ਮੰਤ੍ਰੀ ਉਵਹਾ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਯਹੈ ਬਡੀ ਬਿਪਰੀ
 ਤ ਤੁਮਰਾ ਮਹਿ ਜਾਨਤ ਨਹੀ॥ ਸਦਾ ਬਡਨ ਕੀ ਰੀ
 ਤਿ ਬਹੁਤ ਕਰੈ ਥੋਰੇ ਕਹੈ॥੧੮॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥
 ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਰਦੇ ਜਬ ਧੀਰਜ ਨ ਰਹਯੋ ਤਬ ਕੁਮਿਤ
 ਗ ਮਰੀ ਗਾਤਿ ਤੁਈ ਭਾਰੀ ਨਾਉ ਕੀ॥ ਸੁਰ ਫੁਪਯੋ
 ਪੁਜਾ ਬੀਰ ਕੀ ਨਹੈ ਸਾਮ੍ਹਿ ਕੀਚ ਨੀਤ ਸੇਹੈ ਗਾਏ ਮਾਠਿ

ਤੈਨ ਆਸ ਆਉ ਕੀ ॥ ਸੰਖਨ ਕੇ ਬਾਜਤ ਬੁਝਤ ਟੀਠਾ ^{ਉਮਰ}
 ਡੀਟੁ ਕੁਮਹੀ ਤੇ ਦੇਹੁ ਮਨ ਲੀਨੀ ਮਨੇ ਘੁ ਓਕੀ ॥ ਏ
 ਤੇ ਪਰ ਬੁਝਤ ਤੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਹਾਰਜ ਜਯੈ ਬਲ ਰਾਵ
 ਰੇ ਕੇ ਬਾਵਰੇ ਸੁਭਾਉ ਕੀ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥ ਮੋ
 ਰ ਸੁਨੇ ਬਤ ਕੀਨੇ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਗਾਤੁ ਕਾ ਪੀਰ ਚੀਰ ਰਾਜ
 ਬੇਖ ਸਭ ਕੇ ਬਨਾਇ ਕੈ ॥ ਸੁਰ ਹੀ ਕੇ ਹੈ ਕਮਾਨ ਬਾਨ ਸਾ
 ਵਧਾਨ ਕਰ ਚਾਉ ਸੇ ਬਦਾਇ ਚਾਂਪ ਹਾਥ ਨ ਚਦਾਇ ਕੈ
 ਦਿਓ ਭੀ ਬਜਾਇ ਬੈਰ ਪ੍ਰਗਟੈ ਨਨਾਇ ਰਾਮ ਲੀਕ ਕੇ ਨਿ
 ਸੀਕਾਇ ਗਮਾਂ ॥ ਦਲ ਆਇ ਕੈ ॥ ਸੁਰਨ ਬੁਲਾਇ ਕੈ
 ਤੁਕਰਨੈ ਜਗਾਇ ਰਾਜਾ ਬਤ ਬੀਤ ਗਾਏ ਤੇ ਰਹੇ ਗਾਪਤੁ
 ਗਾਇ ਕੈ ॥ ੨੦ ॥ ॥ ਗਾਵਨੇ ਦੁਹਾ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥ ਬਾਂਧ
 ਬਾਂਧ ਗਾਤੀ ਪਛਪਾਤੀ ਜੇ ਸੰਗਾਤੀ ਮੇਰੇ ਤਾਤੀ ਬਾਨੀ
 ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਹਯੋ ਹੈ ਸੁਨਾਇ ਕੈ ॥ ਮਾਨ ਸਕੀ ਜਾਤੀ ਤੁਛ
 ਪਾਤੀ ਪਾਈ ਬੈਠੇ ਘਰ ਮਨ ਕੀ ਸੁਹਾਤੀ ਬਾਤੀ ਪ੍ਰਗਟ
 ਹੈ ॥ ਆਇ ਕੈ ॥ ਸਿਟਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਤੀ ਕਰੇ ਜਮ ਕੀ ਜਮਾਤੀ
 ਸੁਰ ਜੋਗਨੀ ਬਿਲ ਬਿਲਾਤੀ ਪਠਾਉ ਆਪਾਇ ਕੈ ॥
 ਪਾਤੀ ਲਿਖੀ ਦੇਤਨ ਕੇ ਨਾਤੀ ਕਮਲਾ ਸਨ ਕੇ ਗਾਤੀ ਕ
 ਰ ਆਖੇ ਫਾਤੀ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਜਾਇ ਕੈ ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਸੋਰਠ
 ॥ ॥ ਗਾਜ ਮੇਰ ਪਰ ਬੈਠ ਮਤਿਨ ਸੋ ਬੁਝਤ ਪ੍ਰਗਟਾ ॥ ਬ

ਸੰਖਾਸਨ

ਜੋਤੁਜਾ ਅਮੈਰਾਮ ਲਖਨ ਘਰ ਪਾਹੁਨੇ॥੨੨॥
 ਦੇਹਾ॥ ^{ਬਰਕਤ} ॥ ਬੈਲਮ ਹੋਦਰ ਸੋ ਕਹਯੋ ^{ਪਗੁਰ} ਬਹੁਰ ਲਿਕਰੇਗਾ
 ਏ॥ ਰਾਮਚੰਦ ਕਹਿਕਰਤ ਹੈ ਕਹ ਸੋ ਸੋ ਸਤੁ ਗਾਇ॥੨੩॥
 ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚੰਦਰਾ ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਮਮਤੀ
 ਸਹਾਬ ਜੋਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ॥ ਰਾਖੁ ਨਾ ਘਰੁ ਜਗਾਦੀ ਸਦੇ
 ਹਾਥੀ ਪਿਰਹਿਤੁ ਪਸੰਨ ਮੁਖਾ॥੨੪॥ ਛਪਯਾ॥ ॥
 ਮਿਗ ਕੰਚਨ ਮਿਗ ਫਲ ਮਾਲ ਕਾਪਿ ਮੰਧਿ ਨੀਲ ਮ
 ਟਿਕਦਸ ਸਰਤ ਰੁਤੁ ਭੁਨੀਰ ਔਰ ਬੀਗਹਿ ਜੋ ਪਤਰਾ
 ਨਾਚਰਨ ਕਮਲ ਹਨੁ ਮਾਨ ਪਾਨ ^{ਤਰਕਸ} ਲਾਲਤ ^{ਛਲਮ} ਉਹ ਭਿਟਤੁ॥
 ਕਹਤੁ ਬਾਤੁ ਭੁਵ ਅਨੁਜ ਸੁਨਤੁ ਹੁਸਕਤੁ ਦੁਖੀ ਮਿਟਤੁ॥ ਮਿਦਖ
 ਚਨ ਚਨ ਸੁਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਆਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਲਜਾ ਨਮਤਿ॥ ਰਾਜਾ ਪਿਰਜ
 ਲਿਖਾਧਿ ਪਾਤਿ ਜੋਈ ਜਤੁ ਸਰਨ ਬੈਗਹਿ ਟਿਮਤਿ॥੨੫॥ ਛਪਯਾ
 ॥ ਕਪਿ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭੁਨ ਉਮਿਤੁ ਭੁਨ ਅਰਣੁ ਦੁਤਿ॥ ਪ੍ਰਗ
 ਟ ਮੰਤ੍ਰ ਰਣ ਕਹੈ ਕਰੁਣ ਚਸ ਨੈਨ ਨ ਛੁੱਤੁਤਿ॥ ਪਦਨ
 ਪੂਤੁ ਕੁਧੰਤੁ ਨਿਵਾਇ ਅਗਿਹੁ ਛੁਤੁਆ ਲਿਖਤੁ ਅਜੀਅਤੁ॥
 ਗੋਧਰ ਮਿਲੈ ਰਾਉ ਭੁਵ ਮਚਰਾ ਪਿਖਤੁ ਅਸਲਧ
 ਬਧ ਬਿਨ ਲਛਮਨ ਚਵਰ ਹਾਥ ਉਪਰ ਕਰੈ॥ ਕਵਿ
 ਰਾਮ ਸੁਰ ਮਾਣਿ ਜੁਧ ਮਾਣਿ ਛੁਵਤ ਚਰਣ ਭੁਗਮ
 ਗਧਰੈ॥੨੬॥ ॥ ਰਾਵਣੇ ਵਾਰੁ ਕਾਖਿ ਭੁੰ॥ ॥

ਰਾਮਕੀਤੇਜਾਨੀਪਾਤੁਬਿਨਜੁਧਕਯੋਪਲਾਤਮੇਰੇਸੁ
ਰਜਤਧੈਪਾਗੀਕਮੇਉਗਾਇਹੈਂਟੇਕਨਕੋਬਾਂਧਯਾ
ਇਏਕਨਕੋਦੇਉਗਾਇਏਕਨਕੀਨਾਰਿਹੀਮੇਰੇਰਤੇਰ
ਖਾਇਹੈਂਤੋਏਏਕਰਾਖਸੀਪੁਡੰਜਨੀਬੁਲਾਇਕ
ਯੋਆਪੀਰਤਬੀਤੇਈਸਸੇਈਸੋਇਜਾਇਹੈਂਤੁ
ਹਾਂਸਾਇਰਾਮਕੋਉਠਾਇਲਾਇਮੇਰੇਦਿਗੁਰੇਰਤ
ਏਜੀਤਕੇਨਿਸਾਨਹਿਕੁਜਾਇਹੈਂ॥੨੭॥ ॥ਬਿਤੀਖ
ਨਉਦਯੁਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਗੁਰੀਲੋਬਿਤੀਖਨਕਹੀਹੈ
ਬਤਹਾਬਜੇਰਆਵਤਿਹੈਵਾਤਿਨਾਬਸਾਵਧਾਨਹੈ
ਇਥੋਥੋਲੋਬਲਪੁਤਰਪੁਖੀਰਪੁਰਹੁਤਸੁਨ
ਮੇਰੀਚੋਕੀਪਾਇਕੈਪਸਰਪਾਇਸੋਇਥੋਰਾਦਨ
ਕੇਆਵਤਲੋਤੁਮੇਨਜਰੀਹੈਹੈਏਕਠੇਜਬਾਬਤ
ਕੋਪੋਰਖਵਿਗੋਇਥੋਪਾਤਰਨਬਾਤੁਹੈਤੇਸਾਖਾਮਿ
ਗਤੁਤਸੁਨੇਮਾਰਮਾਰਬੈਰਨਕੋਰਾਮਮੁਖਿਸੋਇਥੋ
॥੨੮॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਸੁਰਫਪਯੋਪਰਮਪੁਕਾ
ਸਮੇਸਸਿਪ੍ਰੀਤਿਸਚਕਵਕਬਿਰਹੇਕੋਰਸੁ
ਖਪਾਯੋਹੈਮੁਮਦਨੀਫੁਲੀਕੰਜਮੁਦੇਠੋਰਕਾਂਧੇਖ
ਚਪੁਤਨਾਬਬੁਡਮੇਮਾਨਕਾਲਕੁਟਖਾਯੋਹੈਆਕਾ
ਰਤਬੀਤੀਜਬਸੋਏਜੀਅਜਨਮਾਨਰਾਖਸੀਪੁ

ਜਨੀ ਪਤਾ ਉਸੇ ਜਨਾਯੋ ਹੈ॥ ਬੀਜੁ ਰੀਸੀ ਫੁਰੀ ਤਾਂ ਤਿਉ
ਰੀ ਹਾਥ ਫੁਰੀ ਲੋਹੁ ਚੁਰੀ ਤੀਨ ਜੁਰੀ ਦੇਖ ਅਗਿਦ ਲਾਜ
ਯੋ ਹੈ॥ ੨੯॥ ॥ ਅਗਿਦੇ ਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁੰ॥ ॥ ਰਾਮ
ਲੋਨ ਜਾਨ ਦੀਨੀ ਬਾਟ ਹੀ ਮੇਂ ਖਰੀ ਕੀਨੀ ਬਾਟ ਪਾਰ ਬੇ
ਕੋ ਬਾਣੀ ਅਗਿਦ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ॥ ਦੋਰ ਜਾਇ ਹਾਥ ਗਾਯੋ
ਮੇਸੋ ਸੂਧੇ ਬਾਤ ਕੋ ਹੋਲ ਕਾਯੋ ਚਾਹੈ ਲਰੇ ਮੇਸੋ ਕੋਨ ਤੇ
ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ॥ ਕਤੂਨ ਬਸਾਇ ਤੁਜ ਜੈ ਬੇ ਕੋ ਬਿਲ ਬਿ-
ਲਾਇ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਸਿਧ ਮੇਦ ਹਰਨੀ ਕੋ ਚੀਨ ਹੈ॥ ਕੀ
ਨੇ ਵਡੇ ਸੋਰ ਸਬ ਜਾਗੇ ਮੋਨ ਤਯੋ ਤੋਰ ਕੋਰ ਕਾਰ ਤ
ਈ ਸੁਨੇ ਰਾਵਨ ਮਲੀਨ ਹੈ॥ ੩੦॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁੰ॥
ਤਈ ਪਾਤ ਫੂਲੇ ਜੋਲ ਜਾਤ ਰਾਪੁ ਨਾਥ ਮੁਖ ਤਾਜ
ਯੋ ਤਮ ਮਾਨੋ ਭੋਗ ਰਾਵਨ ਪਤਾ ਪਕੇ॥ ਮਿਲੇ ਚੰਡ
ਵਾਕ ਮੇਸੇ ਸੀਤਾ ਉਮਿਲ ਨਹਾਰ ਫੂਟੇ ਭਿੰਗੁ ਮਾਲ
ਮਾਨੋ ਬਾਨ ਰਾਮ ਚਾਂਪ ਕੇ॥ ਪੁਖਨ ਪ੍ਰਕਾਸੋ ਪੁਜ-
ਰਿਰਨ ਕੇ ਧਾਏ ਫਾਏ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਆਏ ਸੁਖ ਜਾਨ ਕੀ
ਮਿਲਾ ਪਕੇ॥ ਚੰਦ ਪਕੇ ਫੀਕੇ ਲੀਕ ਪਤੀ ਹੁੰ ਤੇ ਨੀ
ਕੋ ਤਾਰੇ ਲਟੇ ਮਾਨੋ ਆਉ ਅਕਿ ਮੇਧ ਨਾਵ ਬਾਪ ਕੇ॥
੩੧॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁੰ॥ ॥ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਜੁਕੇ ਦੋਲ ਕੀ ਪੁ
ਬਾਹ ਦੇਖੀ ਰੋਪ ਵਡੇ ਦੁਖ ਜੀਅ ਪੈਨ ਮੁਖ ਤੇ ਜਨਾ

ਈਏ॥ ਤੀਨ ਕੋਟ ਰਾਖ ਸਖਾਏ ਜੋ ਪਠਾਏ ਹਮ ਜੈ ਸੇ
 ਮੇਲ ਪਾਰੋ ਤਬ ਆਗਮੇ ਉਤਾਈਏ॥ ਬੋਲ ਮੇਮੇ ਪਾਨਾ
 ਟਰਹੁੰ ਓਰ ਜਾਇ ਛੋਕੇ ਦਲ ਮਾਰੇ ਏਕ ਏਕ ਗਨ ਆ
 ਇਸ ਜੋ ਪਾਈਏ॥ ਕਿਧੇ ਚਲੇ ਜਾਇ ਕੁੰਤ ਕਾਨ ਕੇਜ
 ਗਾਇਕ ਹੈਂ ਆਯੋ ਪਾਰ ਕੁੰਤ ਤਾ ਕੇ ਕੁੰਤ ਈ ਮਨਾਈ
 ਏ॥ ੩੨॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਮੇਘ ਨਾਦ ਜਾਇ ਦੇਵ
 ਲਾਖ ਕ ਬਜਾਇ ਰਹੇ ਤੇ ਤੇ ਕੁੰਤ ਕਾਨ ਜੁ ਬਡੇ
 ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਹੈ॥ ਗਾਥਨ ਕੇ ਪੁਜ ਤੇ ਤੇ ਗੰਤੁ ਲੋਚਨਾਇ
 ਰੇ ਮਨੋ ਪਾਉ ਚਾਂਪੁ ^{ਗਾਥੀ} ਕੁਲੀ ਤਾਂਤਿ ਸੋ ਸੁਣਾਯੋ ਹੈ॥ ਬੋ
 ਲੀ ਤਬ ਨਾਰਿ ਯਾਂਕੇ ਏਕ ਹੈ ਉਪਾਇ ਕਰ ਜੈ ਸੀ ਤਾਂਤ
 ਰੁੰਦ ਆਨ ਆਪਨ ਜਗਾਯੋ ਹੈ॥ ਕਾਨ ਮੇਂ ਗਨੇ ਸੁ ਕੇ
 ਪਠਾਇ ਪਾਛੇ ਕੋਟ ਗਨ ਲੋਚਨ ਮੁਦੇਈ ਰਹੇ ਉਤਰ
 ਸੁਨਾਯੋ ਹੈ॥ ੩੩॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਸੋਈ ਕਾਮ ਕੀ
 ਨੇ ਗਜ ਝੰਡਨ ਬੁਲਾਇ ਕੈ ਬਜਾਇ ਦੇਵ ਦੁੰਦਤੀ ਸੁ
 ਕਾਨ ਮੇਂ ਪਠਾਏ ਹੈ॥ ਆਰ ਸਤੁ ਸੁਰਨ ਸੋ ਕਹੇ ਪਵ
 ਰਲਾਗਾ ਜਾਹਲਾਰੋ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਪਛੀ ਗਿਰਛਾਏ ਹੈਂ
 ਪਾਰੀ ਚਾਰ ਪਾਂਚ ਲੋਤੋ ਸਮਝਨ ਪਰੀ ਕਹਾਂ ਭੁਏ
 ਗਤਿ ਗਾਏ ਕਿਧੇ ਪੇਟ ਮੇਂ ਪਚਾਏ ਹੈਂ॥ ਭਾਂਕੇ ਪਾਛੇ ਰਜ
 ਕੇ ਕੁਮਾਰ ਕੁੰਤ ਕਾਨ ਕਹੇ ਜਾਨ ਤੇ ਹੋ ਦੇਨ ਦੁਖ ਰਾਵ

ਨਨੁਆਏਤੈ॥੩੫॥ ॥ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ਸੋਦਰੋਖ
 ਟਕਾਨਜਹਾਂਚਲਏਕਪਤੀਪਹੁੰਦੇਭਿਹਟੇਰੇ
 ਕੋਰੇਜਗਾਦਤਮੇਹਰੀਜਾਨਕੀਸੇਜਗਵੈਸਮ
 ਭਾਦਤਬੋਰੇ॥ਸੋਕੁੰਗਤੀਨਹਿਕਮੇਸੁਨਕਾਥਧਿਰ
 ਰਪੁਨਾਥਭੁਜੈਨਹਿਸੋਰੇ॥ਰਾਮਾਵੀਕਮੇਨਕਨੈਕ
 ਪਟੀਨੈਬਲੈਤਉਹੀਲਸੁਸੀਧਕੋਰੇ॥੩੫॥
 ॥ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ਤਾਹਿਕੋਰੇਤਾਕਿਯੇਕਪਿਏਦਰ
 ਮਵੇਤੋਸੁਨਕੈਰਬਰਾਯੋ॥ਦੋਰਬਿਭੀਖਨਭਾਈ
 ਮਿਲਯੋਇਕਬਾਨਰਾ॥ਇਕੋਗਾਂਉਜਗਾਯੋ॥ਸੋ
 ਰਵਹੀਬਿਪਗੀਤਸੁਨੇਤੁਮਤੇਨਤੁਕਮੇਤੁਮਕੋਰੇ
 ਖਾਯੋ॥ਜਾਹੀਤੇਬੋਗਚਰੇਪਾਰਕੋਦੁਖਮੇਸੋਜੇ
 ਹੈਸਭਤੋਹਿਸੁਨਾਯੋ॥੩੬॥ ॥ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ਸੋ
 ਰਸਭੈਤੁਮਜਾਨਤੋਰੇਖਰਦੁਖਨਵੈਜਿਹਭਾਂਡਿਪ
 ਠਾਰੇ॥ਸੁਪਨਖਾਪਾਤਿਹੀਕਕਰੀਖੁਨਿਮਾਰਮਾ
 ਚਹੀਏਦੁਖਭਾਰੇ॥ਸੋਭੁਕਮਾਰਕੇਸੀਗਾਖਯੋਰ
 ਟਹੁੰਸੋਰੇਟਕੋਟਸੀਪਾਰੇ॥ਭੋਧਬਦਾਇਕ
 ਇਠੈਬੀਰਹਿਏਕਪਤੀਗਦਏਕਪਧਾਰੇ॥੩੭॥
 ॥ਭੀਭਕੋਰੇਕਾਰ॥ ॥ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ਜੇਰਸਭਾਸ
 ਭੋਰਥੀਠਟਸੁਭਤਰਾਜਕੀਹੀਤਪੁਰਾਨੀਜੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੨੫੮ ਨੇਰਾ ਮਹੀ ਸੋਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ॥ ਆਇ ਕੈ ਲਗਾਈ ਰਖੁ ਰ
 ਈ ਹੈ ਮਚਾਈ ਜਬ ਤਬ ਯੋ ਸੁਨਾਈ ਸੀ ਚੁਰਾਈ ਸੁਨ
 ਨੀਤ ਕੀ ॥ ਬਡੇ ਦੁਖ ਦਾਈ ਯਾਹਿ ਪੀਰੋ ਨ ਪਰਾਈ ॥
 ਸੀ ਨੀਦ ਚੁਰਾਈ ਸੋ ਤੋ ਫੜੀ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ॥ ਸਿਵ ਕ
 ਦੁਹਾਈ ਮੈਂ ਨ ਕਹੀ ਹੈ ਬਨਾਈ ਜਹਾਂ ਅੰਸੇ ਜੁਰੇ ਭਾਈ
 ਤਹਾਂ ਬੁਡੀ ਬਾਤ ਸੀਤ ਕੀ ॥ ੪੧ ॥ ॥ ਕੁੰਭ ਕਰਨੇ ਦ
 ਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਅੰਸੇ ਜਬ ਬੋਲ ਅੰਕੋ ਪ੍ਰੇਸ ਸੋ ਬ
 ਦਾਈ ਓਪ ਸੋਈ ਗਯੋ ਨ ਸਕੈ ਬਿਬੇਕ ਨਿਰਮੋ ਕਤੇ ॥
 ਬੋਲ ਅੰਕੁ ਭਕਾਨ ਕੋ ਨ ਚੰਦਮਾਂ ਸੁਰੇ ਸੁਭਾਨੁ ਕੋ ਨ ਕਾਲ
 ਬਾਲ ਮਰ ਜਾਹਿ ਮੇਰੇ ਟੋਕ ਤੇ ॥ ਅੰਸੀ ਸੁਨ ਸਬੈ ਲੋ
 ਕ ਪਾਲਨ ਕੇ ਬੁਡੇ ਦੁਖ ਤੇ ਹੀ ਛਿਨ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਰਿਣੀ
 ਰਿਣ ਬੋਕ ਤੇ ॥ ਰਾਮ ਸੋ ਜੈ ਲਰੈ ਤੋ ਤੋ ਦੇਵ ਨ ਕੇ ਦੀਏ
 ਬਰੈ ਨੈਕ ਰਾਮ ਭੁਜੈ ਦੇਵ ਭਾਜੈ ਲੋਕ ਲੋਕ ਤੇ ॥ ੪੨ ॥
 ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਨੀਦ ਤੇ ਭੁਯੋ ਨਿਰਾਸ ਦੇ ਖੇ ਭੁਟ ਅ
 ਸ ਪਾਸ ਗਾਗਰ ਪਰਾਸ ਸੇ ਪੁਖਾਰ ਮੁਖ ਹਸ ਅੰਗੈ
 ਖੈ ਬੋਕੋ ਮੰਗਾਯੋ ਜੇ ਤੋ ਪਾਯੋ ਗਾਏ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਤੁਝ
 ਨ ਆਪਾਯੋ ਮਧੁ ਪਾਨ ਹਸ ਮਾਸ ਅੰਗੈ ਰੁਦ੍ਰ ਪੈ ਨਮ
 ਰਾਯੋ ਬਰਮਾਸ ਕੇ ਪਹਾਰ ਘਰ ਰੂਪ ਭੁਰੇ ਆਸ ਦਨ
 ਤੀ ਸੋ ਜਗ ਬਸ ਅੰਗੈ ਪਾਏ ਬੋਲ ਅੰਗੈ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ
 ਇਸਤੀ

ਹੈ॥੪੩॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਕਹੋ ਤੇ ਸੰਪਾਰੇ ਕਹੋ ਸਿ
ਧੁ ਬੋਰ ਭਾਰੇ ਔਰ ਜੇ ਕਹੋ ਤੇ ਨਰੁ ਮੇਂ ਵਿਥਾਰੇ ਏਕ ਏ-
ਕ ਹੀ॥ਗੀਛਕ ਪਿਝੁੰਨ ਕੇ ਮੁੰਨ ਉਤਾਰੇ ਕਹੋ ਕੋਟਿ
ਲੈ ਉਸਾਰੇ ਪੈਨ ਹਾਰੇ ਰਹੈ ਏਕ ਹੀ॥ਆਪਨੋ ਤੇ ਪੈਰਖ
ਨ ਤੋਰ ਭਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਲਕੋ ਪਛਾਰੇ ਸਭ ਕਰੈ ਸਾਰੇ
ਜੇ ਕਹੀ॥ਨੈਕ ਜੇ ਸੰਤਾਰੇ ਤਾਰੇ ਤੋਰ ਭੂਮਿ ਭਾਰੇ ਔਰ ਜ
ਹੀ ਕੋ ਪਚਾਰੇ ਤਾਂਹਿ ਮਾਰੇ ਛੇਕ ਛੇਕ ਹੀ॥੪੪॥ ॥ਕ
ਬਿਤੁ॥ ॥ਤੋ ਛੋ ਦੁਰਿਤਾਈ ਜੋ ਲੋ ਨੀਦ ਨ ਜਗਾਈ ਮੇ
ਰੀ ਸੁਨੇ ਲੋਕ ਹਾਈ ਭਾਈ ਸੋਕ ਨ ਨਿਹਾਰੀਏ॥ਬਿਨਾ
ਈ ਸਹਾਈ ਭੁਜ ਦਾਹ ਨੀ ਉਠਾਈ ਜਬ ਕੋ ਹੈ ਰਾਖੁ ਰਾ
ਈ ਮਾਥ ਕੋ ਨ ਕੋ ਵਿਚਾਰੀਏ॥ਗਾਜ ਉਠੇ ਰਾਵਨ ਵ
ਡੇਈ ਘਨ ਸਾਵਨ ਜੋ ਸੋਧ ਸੋਧ ਕੀ ਭੁਕਾਨ ਪੈਰਖ
ਨ ਹਾਰੀਏ॥ਛੱਡ ਪਨ ਛੱਡੇ ਝੁੰਡ ਛੱਡੇ ਨ ਮੇਂ ਛੋਤ ਲੋਕੀ
ਤੋਰੀਏ ਨ ਛੱਡ ਪੈ ਪੈਰ ਛੱਡ ਨ ਵਿਗਾਰੀਏ॥੪੫॥
॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਕੁੰਤ ਕਾਨ ਗਾਜੇ ਰਨ ਮਾਰੂ ਤਾਂਤ ਤਾਂਤ
ਬਾਜੇ ਸਾਜੇ ਸੰਗ ਸੁਰ ਲਾਜੇ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਕੇ॥ਦਰ
ਕੇ ਪਹਾਰ ਦਿਗ ਪਾਲ ਸਰਕੇ ਸਰੇਖ ਮਾਨੇ ਪੁੰਜ ਬੀ
ਜੁਰੀ ਹੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕੋ ਹੀਏ ਕਾਪਿਤ ਰਕੇ ਫਲਕੇ

ਨੇਨਦਾਹਨੇ ਉਗਾਹਨੇ ਚਦਮੇ ਰੈ ਜਾਮਨੇ ਘੁਨਦੀਤੁ
 ਕੋ ਸੁਧੈ ਕੋ ਸਮੁਦਿਨਾ ^{ਗਾਹੁ} ਤਿਗਾਇਰਾਇ ਲੇਖੈ ਮਨੇ ਦੇਖ
 ਤੈਰਾ ਜਾਜੁਰ ਆਏ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੋ ॥੬੫॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਬੋਲਮੇ ਕੁੰਤ ਕਾਨ ਕਾਪਿ ਪੁੰਜ ਕਾਹੇ ਕਾਪਾਤਿਰੋ
 ਤੁਮ ਸੇ ਲਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਲਾਜ ਮਰਜਾਈਏ ॥ ਆਰੇ ਕੁ
 ਭਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਿਤੀ ਖਨ ਤੁਰਾਹਿ ਜਿਨ ਭੀਰ ਪਰੇ ਛਾ
 ਰੁ ਸੰਗ ਪਾਨ ਬਚਾਈਏ ॥ ਲਛਮਨ ਤੁਹੀ ਪੱਛਮ
 ਨੇ ਹੋਹਿ ਹਾਸੀ ਨਾਹਿ ਬਲ ਕੋ ਬਿਲਾਸ ਹੈ ਤੇ ਆਰ ਨ ਜਨ ^{ਇਕ ਪਾਸੇ}
 ਈਏ ॥ ਸਿਦਕੀ ਦੁਹਾਈ ਕੁਝੋ ਮਰਤ ਹੋ ਬਿਨਾਹੀ ਆ
 ਈ ਕੋ ਹੈ ਰਾਪੁ ਰਾਈ ਭਾਈ ਤਾਹੀ ਕੋ ਬਭਾਈਏ ॥੬੬॥
 ਕਾਬਿਤੁ ॥ ਜੇ ਲੋਰਨ ਸੁਹਮਾਨ ਪਯੋ ਕੋਊ ਆ
 ਰਤੋ ਲੋਭੁ ਲੋ ਅਨਹੋਤ ਤੇ ਕਛੁ ਕਰ ਪੁਰਾਈ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ
 ਦੇਵ ਜਾਨਤ ਹੈ ਜਾਨੇ ਕਿਨ ਜਾਨੇ ਮੁਢ ਤੁਮ ਸੇ ਲਰੇ ਤੇ
 ਮੇਰੀ ਕੋਨ ਸੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਵੇ ਮੇਘਾ ਬਿਨੁ ਬਾ
 ਰਾਧੇ ਪਾਇ ਜਲੁ ਪੀਛੇ ਛੋਟੀ ਗਾਗਰੀ ਤੇ ਪਾਸ
 ਨ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ਆਰ ਜੇ ਸੇ ਕੋ ਹੋਰੀ ਪਛਾਰ ਪੁੰਜ ਕੁੰਜ
 ਰ ਕੇ ਪਾਛੇ ਲਛਮਨ ਕੋ ^{ਸੇਰ} ਭੋਗਨ ਚਰਾਈ ਹੈ ॥੬੭॥ ^{ਹਾਥੀ}
 ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਏਕ ਕਾਪਿ ਭਾਗੋ ਜਾਇ ਲਾਰੋ ਹਨੁਮ
 ਨ ਪੀਠ ਏਕ ਅਨੁਰਾਗੋ ਰਾਪੁ ਨਾ ਧਰੇ ਚੰਦਨ ਕੋ ॥ ਏਕ

ਕਹੈ ਜਾਨਤ ਹੈ ਏਈ ਦਿਨ ਭੂਭੂ ਇਨੈ ਤੇਈ ਆਗੇ ਚਲੇ
 ਘਰ ਜਮ ਕੇ ਭਰਨ ਕੋ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਥਾ ਕੇ ਨੈਰੁ ਭਾਟੇ ਹੀ
 ਏਫਾਟੇ ਜਾਤੁ ਆਜ ਕੇ ਨ ਸੁਰ ਕਹੈ॥ ਇਨ ਸੇ ਲਰਨ ਕੋ
 ਏਕ ਕਹੈ ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਸੀਤਾ ਜੀਤ ਬੈ ਹੈ ਮਾਰੇ ਜਾ
 ਹੋਤੁ ਮਹੀ ਜੁਆ ਏਹੋ ਮਰਨ ਕੋ॥੪੮॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰ
 ਦ੍ਰ ਉਦਾਚੁ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥ ॥ ਰਾਮ ਮੁਸਕਾਨੇ ਦੇਖੇ ਕੇ-
 ਰਿ ਕਾ ਪਿਰਾਨੇ ਕਾ ਪਿਲਛਮਨ ਬੋਲ ਬੋਲੇ ਆਪਨੇ ਸੁ
 ਭਾਉ ਸੋ॥ ਤਾਹੀ ਸਮੇਂ ਹਨੀ ਮਨ ਆਇ ਕੈ ਨਿਟਾਯੋ ਮਾ
 ਬਨਾ ਬਜੇ ਕਹੈ ਤੇ ਮਾਰੇ ਏਕ ਹੀ ਉਪਾਇ ਸੋ॥ ਅਗਿਰ
 ਅਨੰਤ ਬਲ ਨੀਲ ਨਲ ਜਾਮਦੰਤ ਸਭੈ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰੇ
 ਮਾਰੇ ਕੈ॥ ਚਿਤ ਚਾਇ ਸੋ॥ ਤੋਲੈ ਨਿਜ ਕਾਇ ਆਇ
 ਗਦਾ ਕੇ ਉਠਾਇ ਉਚੇ ਕੁੰਤਕਾਨ ਬੋਲ ਮੇ ਗੁਰ ਗਾਇ
 ਪੁਗਾਇ ਸੋ॥੫੦॥ ॥ ਕੁੰਤਕਾਨੇ ਦਾਚੁ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ॥
 ॥ ਤਾਰਕਾ ਨਤਾਲੁ ਗਿਖਿ ਬਾਮਨ ਪਰਸਰਾਮ ਸੇ
 ਤਨ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਨ ਛੁੰਦ ਬੀਸ ਹੀਨ ਮੇ॥ ਲੀਕ ਐ ਮਰ
 ਚ ਨਾਹੀ ਬਾਲੀ ਕਾ ਪਿਨੀਚ ਨਾਹੀ ਤ੍ਰਿਸਾਰਾ ਸੁਬਾਹੁ
 ਖਰਦੂਖਨ ਮਲੀਨ ਮੇ॥ ਰੂੜੇ ਕੇ ਪਿਨਾਕ ਨਾਹੀ ਇਹ
 ਸੁਤ ਕਾਕ ਨਾਹੀ ਸੂਪਨਕਾ ਨਾਕ ਨਾਹੀ ਕੀਨੇ ਦੇਵ
 ਦੀਨ ਮੇ॥ ਕੁੰਤਕਾਨ ਨਾਮ ਕਹਾਂ ਪਯੋ ਮੋਤੇ ਜਾਨਹਾ

੨੬੨ ਮਏਜੁਤੁਮਮਚੇਵੈਨਤੇਰਹਿਨਤੀਨਮੈ॥੫੧॥

ਦਹਰਾ॥ ॥ਜੇਰਘੁਪਤਿਚਰਨਨਖਿਮੁਖਤੇਮੈਸੇ

ਗਰਬਾਰਾ॥ਨਿਜਅਪਰਾਧਨਸਮਝਹੀਪ੍ਰਭਸੈਮਾਂ

ਡੇਰਾਰਾ॥੫੨॥ ॥ਹਨੁਮਾਨੇਵਾਚੁਸੋਰਠਾ॥ ॥ਤੁਥ

ਬੋਲਯੋਹਨੁਮਾਨਕਰਗਿਨਤੀਸਾਰੀਕਹੀ॥ਇਨਤੇ-

ਕੀਓਸਮਾਨਹਮਹਿਸਗੁਨਹੈਸੋਗੁਨੇ॥੫੩॥ ॥

ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਗਦਾਗਾਹਿਧਾਯੋਕਾਪਿਮਡਿਲਭਗਾ

ਯੋਤਿਨਜੈਸੇਚਲੇਵਓਪੁਜਬਾਦਰਉਡਾਇਹੈ॥ਏਕ

ਹੀਚਪੇਟਜਮਦੂਤਨਕੇਭਰੇਪੇਟਜੀਵਤਲਪੇਟਸ

ਤੁਜੇਲਕੈਚਲਾਏਹੈ॥ਵਡੇਵਡੇਸੁਰਨਕੇਵਡੇਈਲ-

ਗਾਏਹਾਬਦੇਖਰਘੁਨਾਥਬਲਹੀਝਮੁਸਕਾਏਹੈ॥ਏ

ਕਦਬਰਹੇਗਹੇਰਾਮਪਾਇਏਕਨਮਨੇਕਨਕੇਪ੍ਰਨ

ਫੀਕੁਕਨਲੈਸਿਧਾਏਹੈ॥੫੪॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥

ਬਹੁਰੇਬਿਸੁਲਲੈਕੇਧਾਯੋਹੈਲੰਗੁਰਤਕੇਯਾਕੀਦੇ

ਖਸੁਰਤਪਿਸ਼ਾਕੀਗੀਝਗਾਯੋਹੈ॥ਤਾਂਕੋਤੇਜਦੇਖਦ

ਹੈਗਦਿਕੈਸੋਜੇਜਰਾਮਦੋਰਤਿਨਤਾਕਕਪਿਰਾਜ

ਕੋਚਲਾਯੋਹੈ॥ਤਾਹੀਫਿਨਰਾਮਚੰਦਬਾਨਲੈਕਮਾਨ

ਮੁਖਤਫਕੋਗਰੁਤਪ੍ਰਤਫਕੋਪਠਾਯੋਹੈ॥ਲਾਗ

ਨਨਦੀਨੋਟੁਕਟੁਕਮਾਰਕੀਨੋਜੈਸੇਦੀਪਕੋਪ੍ਰਤਪ

ਏਕੁ ਫੁਕੁ ਹੀ ਬੁਝਾਯੋ ਹੈ॥੫੫॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥
ਤੀਸਰੇ ਉਠਾਇ ਕੈ ਫਿਰਾਇ ਮੁਗਦਰ ਧਾਯੋ ਆਯੋ
ਨਲ ਨੀਲ ਦਿਗ ਬੇਲ ਭੁਰ ਪਾਏ ਹੈ॥ ਫੁਤੁਕਾਰ ਹੀ ਸੇ
ਪਕੇ ਭੁਤ ਸੇ ਗਿਰਾਏ ਕਾਪ ਬੀਸ ਕੇ ਸਪੁਤ ਮਨੇ ਦਾ
ਬਿਦ ਉਠਾਏ ਹੈ॥ ਰੋਦੇ ਏਕ ਪਾਇਨ ਸੇ ਮਾਰੇ ਚਿਤ ਚਾ
ਇਨ ਸੇ ਕੀਨੋ ਬਹੁ ਪਾਇਨ ਸੇ ਚਾਮ ਕੇ ਚਲਾਏ ਹੈ॥
ਭੁਲੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਆਇ ਹਾਥ ਤੇ ਫੁਡਾਇ ਲੀਨੋ ਤਾਂ ਕੇ
ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਕਾਪਿ ਅਰ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਹੈ॥੫੬॥ ॥
ਅਗਿ ਦੇਵ ਚਾ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇ ਸੁਜਾਨ ਕ
ਰਿ ਕਹਾਂ ਪਾਏ ਜਾਨ ਅਬ ਪੋਰਖ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਖੇ ਮਾਰ
ਮਾਰ ਗਯੋ ਹੈ॥ ਨੀਲ ਨਲ ਲਗੇ ਭੁਜ ਜਾਮ ਦਾਨ ਤੇਰੇ
ਪੁਜ ਬਾਲ ਸੁਤ ਬਹੁਰੇ ਗਿਰਾਇ ਭੂਮਿ ਲਯੋ ਹੈ॥ ਕੇ
ਰਿ ਮਾਰੇ ਬਾਨ ਕੇ ਉਚੈ ਚੈ ਨਾਕ ਕਾਨ ਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਨਕ
ਏ ਕੇ ਉਰਾ ਮਾਥਿਨ ਭੁਯੋ ਹੈ॥ ਫੂਲੇ ਕਿਲਕਾਰੀ ਰਦ
ਬੀਠੇ ਗਿਰ ਭਾਗੀ ਮਾਨੇ ਫਹੈ ਸੋਇ ਗਯੋ ਮੇਸੇ ਬਾਟ
ਸੁਖ ਲਯੋ ਹੈ॥੫੭॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਰਾ
ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜਾਨੀ ਕਾਪਿ ਮਝਿ ਲਨ ਗ
ਆਨੀ ਯਾਂ ਕੇ ਨੈਕ ਹੂੰ ਸੰਭਾਰੇ ਕਥਾ ਫੜੀ ਬਿਪਰੀ
ਤ ਕੀ॥ ਮਾਰ ਬੇਕੋ ਸਮੇ ਹਮ ਪਾਯੋ ਹੈ॥ ਫਿਰਾਯੋ ਰਿ

ਪੁਆਬਜੋਨਮਾਰਹੋਤੋਹਮਹੁਅਨੀਤਕੀ॥ ਏਕਬਾ
 ਨਤਨਕੈਲਗਾਯੋਹੀਏਤਾਤਕਾਲਭੇਦਕੈਪਤਾ
 ਲਜਾਇਕੀਬਾਤਜੀਤਕੀ॥ ਦੂਸਰੇਕਪਾਲਲੈ
 ਸਿਧਾਕੋਸੁਰਲੋਕਮਾਹਿਅੰਸੇਰਿਪਮਾਰਮੇਸੈ
 ਨਾਆਪਨੀਨਿਚੀਤਕੀ॥ ੫੮॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁੰ॥
 ॥ ਹਾਕਾਰਭੁੰਭਾਗਰਾਵਨਕੋਰਾਮੇਸਭਪਾਛੇਹ
 ਨੁਮਾਨਲੈਪਹਾਰਸੇਉਭਾਯੋਹੈ॥ ਹਾਲਚਾਲਪਹੀ
 ਨਸੀਭਾਲਰਹੀਕਾਹੁਤਨਮਾਨੇਪੁਲੈਕਾਲਕੋਬਾਪੁ
 ਲਾਬਡੇਆਯੋਹੈ॥ ਏਕਸੀਗਰਲੇਏਕਆਪਸਮੇ
 ਦਲੇਕਪਿਏਕਗਿਰੇਪਾਤੁਸੇਸਭਿਰੇਸੁਖਪਾਯੋ
 ਹੈ॥ ਉਰੇਨਰੁਹੇਰਹੇਰਦੇਵਨਸੇਟੇਰਟੇਰਬੇਰਬੇਰ
 ਲਫਮਨਬੋਲਯੋਸੁਨਾਯੋਹੈ॥ ੫੯॥ ॥ ਛਪਯਾ॥
 ॥ ਤਜਹੁਸੋਕਸਭੁਅਸਰਲੋਕਰਹੀਅਹੁਦਿਨੁਆ
 ਸਨਾਪੁਰੁਦਿਨਮਾਇਮਗਤਜਹੁਨੈਕਟਰਹੁਕ
 ਮਲਾਸਨਾਧਿਗਤੁਧਮਾਨਲੋਰਨਪਸਾਰਕਿਪੁਰ
 ਰਨਿਹਾਰਹੁਉਭੁਗਨਬਰਨਸਮੀਰਧੀਰਜਿਨਤ
 ਜਹੁਸਭਿਰਹੁ॥ ਸੁਰਲੋਕਆਜਮਗਿਲਕਰਹੁਕੁੰ
 ਭਕਾਨਬਧਪਲਉਠਗਾਰਪੁਪਾਤਿਪੁਚੀਤੁਜ
 ਦੇਰੁਠਗਪਰਸਖੰਡੁਧਰਪਰਲੁਠਗਾ॥ ੬੦॥
 ॥ ਭੋਟਿਆਰੇ॥

ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਪਰਮੇਸਰਗਾਤਰੁ ਜੇਵਰੁ ਈਸਾ ॥
ਪਾਤਮਾਨੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਤਰਿਗਾ ਆਏ ਰਪੁਰਾ
ਇਹੈ॥ ਕਰਮੇਸੁ ਸਕਾਇ ਯਹਿ ਵਰੁ ਈਸਾ ਕਾਇਮਾ
ਨੇ ਯਾ ਕੇ ਮਾਸ ਗੀਧ ਮਾਸ ਬੀਸ ਤੀਸ ਖਾਇਹੈ॥
ਬੋਲਯੋ ਹਨੂ ਮਾਨ ਰਾਮ ਜਾਨਯੋ ਈਜਤੁ ਕਹਾਂ ਹਾਥ
ਕਹਾਂ ਪਾਇ ਯਾ ਕੇ ਕਹਾਂ ਲਾਗੇ ਪਾਇਹੈ॥ ਦੁਪੁਰ
ਕੇ ਅਤਿ ਏਕੁ ਤੀਮ ਬਲਵੰਤੁ ਵੈਰੇ ਸੇਤੇ ਜਾਕੀ ਕੇ
ਪਰੀ ਮੇਂ ਬੁਝ ਬੁਝਨਾਇਹੈ॥ ੬੧॥ ॥ ਕਾਇਤੁ॥
॥ ਵਡੀ ਜੀਤੁ ਭਈ ਰਨ ਹਰਖੇ ਸੁਦੇਵ ਗਨ ਬਰਖੇ ਸੁ
ਮਨ ਸੁਰ ਪਰਖੇ ਲਰਨਕੇ॥ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਾਪਿ
ਖਰਕੇ ਨ ਲੀਕੁ ਭੁਟ ਸਰਖੇ ਨਿਸੀਕ ਜੇਰ ਰਾਮ ਕੇਰ
ਰਨਕੇ॥ ਕਹੀ ਕਾਪਿ ਰਾਜ ਅਪਾਮਾ ਪਨੇ ਸਮਾਜ ਰ
ਪੁਰਾਜ ਕਾਜ ਕਰੇ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਸੀ ਹਰਨਕੇ॥ ਥਾਨੇ ਥਾ
ਨੇ ਹਨੂ ਮਾਨ ਅੰਗਦ ਸਮਾਨੇ ਰਹੇ ਜਾਨੇ ਨਿਜੁ ਕਾਨੇ ਇ
ਨ ਗਾਵਨ ਮਰਨਕੇ॥ ੬੨॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਾਰੁ॥
ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਨਿਹਾਰੇ ਕੁੰਕੁ ਕਾਨ ਤੇ ਪਛਾਰੇ
ਰਨ ਹਾਰੇ ਕਾਪਿ ਸੁਸੁ ਤੇ ਸਿਧਾਰੇ ਸਿਵ ਲੋਕ ਕੇ॥ ਤਾਂ
ਕੇ ਸੰਗ ਭਾਰੇ ਭਾਰੇ ਸੁਰ ਜੇਹ ਮਾਰੇ ਤੇ ਉਨੈ ਕੁ ਨ ਸਭ
ਕੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਾਨ ਫੇਕੇ॥ ਵਈ ਕੇ ਸਫਾਰੇ ਹਨੂ ਮ

ਨਤਬਜਾਰੇ ਘਰ ਆਪਨ ਤੇ ਆਂਚ ਨ ਲਗਾਈ ਨਖੇ
 ਕ ਕੋ। ਤ ਕੋ ਜਾਇ ਮਾਰੈ ਕੋ ਉਕਾ ਮੋ ਸਟ ਰੈ ਭਾਈ ਤਾ
 ਹੀ ਦਿਨ ਭੁਲੇ ਬਿਦਾ ਦੇ ਉ ਮਨ ਸੋ ਕ ਕੋ॥੬੩॥ ॥ ਕ
 ਬਿਤੁ॥ ॥ ਯਾਹੀ ਗਦ ਲੰਕ ਕੋ ਨਿਸੀਕ ਹੈ ਨ ਦੇਖੈ ਦੇ
 ਵ ਆਇ ਸਕੋ ਮਾਨ ਮਾਥੈ ਭੂਮਿ ਸਿਰ ਨਾਵ ਤੇ॥ ਸਾਭੁ ਪ੍ਰੇ
 ਰ ਬਾਹਰ ਬਿਛੋੜਨ ਬਿਨ ਠਾਵੈ ਰਹੈ ਨ ਆਰੋ ਨ ਆਰੋ ਆਪ
 ਨ ਜੁਹਾਰ ਪਹੁਚਾਵ ਤੇ॥ ਜਾਹੀ ਕੋ ਬੁਲਾਵ ਤੇ ਸੁ ਆਵ ਤੇ
 ਸੁ ਸੀਕ ਮਾਨ ਮੇਰੇ ਬਿਨ ਕਹੇ ਦਿਗ ਬੈਠਨੇ ਨ ਪਾਵ ਤੇ॥
 ਭਾਂਹੀ ਗਦ ਕੋ ਤੇ ਗੀਫ ਬਾਂਦਰ ਲਪੇਟਤ ਹੈਂ ਸਰੁ ਦਿਨ
 ਏਕ ਸੇਨ ਪਾਵੇ ਮਨ ਭਾਵੇ॥੬੪॥ ॥ ਕ ਬਿਤੁ॥
 ॥ ਕੈ ਤੇ ਸੁਰ ਰਾਜ ਕੇ ਮੈਰੇ ਕ ਰੋਕ ਰਾਖੇ ਦੇਵ ਰਾਜ ਕੇ ਸ
 ਮਾਜ ਔਰ ਕਹਾਂ ਲੋ ਬਖਾਨੀਯੋ॥ ਕੀਚਨ ਕੋ ਦੇਸ ਮਨ
 ਰੰਚ ਨ ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਰ ਮੇਰੇ ਰਾਸ ਸਹੀ ਦੇਸ ਦੇਸ ਨ ਮੇਸ
 ਨਿਯੋ॥ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਜੀਵਤ ਨਿਸੀਕ ਹੈ ਲੰਗੂਰ ਗੀਫ ਬੈ
 ਰ ਲੰਕ ਧਸੇ ਔਰ ਆਗੇ ਕਹ ਜਾਨਿਯੋ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਕੋ
 ਪਹੈ ਕਿ ਭਾਗੀ ਕੋ ਲੋ ਪਹੈ ਕਿ ਮੋਕੋ ਸਿਵ ਲੋਕ ਹੈ ਸੁ
 ਕੈਸੇ ਪਹਿਚਾਨਿਯੋ॥੬੫॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥
 ਰਾਮ ਬਿਮੁਖਿ ਤਿਹ ਬੁਰੀ ਮਾਤਿ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਹਰਿ ਲੇ
 ਤਾ ਬੁਰਾ ਹੋਤ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਭੁਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ॥੬੬॥

॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਾਮਗੀਤ ॥ ਨਲਾਇ ਸੁਨੇ ਸੁਨਾਵਤਰ
 ਮਕਹਿ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਰਾਪੁਗਾਇ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਜਮੇ ਮਾਰ
 ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਜੇਜਗਨਿ ਦਕਲੇ ਕਰਾਵ
 ਨ ਰਾਮਨ ਸਮਝਹੀ ॥ ਯਹਿ ਰਸ ਤਿਨ ਹਿਨ ਜੋਗ ਅੰ
 ਰ ਕਹੈ ਰਸਹਾਨ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਮੇਘਨਾ
 ਦ ਅਬਜਾਇ ਰਨ ਛਿਤ ਜੁਧੰ ਮਚਾਇ ਹੈ ॥ ਸਿਰ ਅੇਹੈ
 ਉਤਰਾਇ ਆਗੇ ਕਥਾ ਸੁਹੇਇ ਰੀ ॥ ੬੯ ॥ ॥ ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਗੀਤ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਬਧ ॥ ਏਕਾਦਸੇ ਅੰਕ ॥ ੧੧
 ॥ ੬੭੪ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਾਚਾ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਾਵਨ
 ਕੋਧ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮਨਹੁ ਅਗਨ ਪ੍ਰਿਤ ਪਗ ਸਿਧਾ ॥ ਪਟ
 ਕ ਬੀਸ ਭੁਜ ਵੰਡੁ ਮੇਘਨਾ ਦ ਬੋਲ ਮੇ ਨਿਕਟਿ ॥ ੧ ॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਅਬ ਕਹੁ ਕੌਨ ਦੁਰਾਉ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਜੁ
 ਏ ਪ੍ਰਗਟਾ ॥ ਰਾਮ ਉਤਾਰੇ ਚਾਉ ਇੰਦ੍ਰ ਜੀਤ ਕੇ ਜੀਵ
 ਤੇ ॥ ੨ ॥ ॥ ਕਾਥਿ ਭੁੰ ॥ ॥ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਮਾਰੇ ਸੂਰਬਹੁ
 ਤੇ ਪਛਾਰੇ ਅਬਜਾਨਤ ਹਮਾਰੇ ਪੱਟ ਹੈ ਨ ਰੁੰਦੁ ਦਾਹਨੇ
 ॥ ਹਾਰੇ ਸਭ ਰਾਖਸਨ ਟਾਰੇ ਝੰਡ ਬਾਂਦਰ ਕੇ ਭਾਰੇ ॥ ਸੁ
 ਖ ਭਾਰੇ ਦੁਖ ਪਰੇਹੈ ਸਰਾਹਨੇ ॥ ਸੀਕ ਬਿਨ ਲੀਕ ਕੇ
 ਕਿੰਗੁਰ ਹੂੰ ਬਿਦਾਰੇ ਹੈ ਤੋ ਕਾਇਰ ਜਮੇ ਦੇਤੁ ਤੇਹਿ ਘ
 ਰ ਮੇ ਉਹਾਰੇ ॥ ਸੁਨੇ ਪੁਤ ਮੀਤ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਬਿਖਰੀ

ਤਿਰਾਮਚੰਦਕੀ ਅਨੀਤਤੇ ਨਿਚੀਤ ਮਨ ਨਾਹਿਨੇ॥੩॥

ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਸਾਜ ਰਾਜਧਾਨੀਕੀ ਬਿਕਾਨੀ ਹੈ

ਬਿਭੂਤਿ ਸੁਨ ਪੁਤ ਮੇਘਨਾਦ ਤੈਨ ਨੈਕ ਜੀਆਆਨੀ

ਹੈ॥ ਕੁੰਭਕਾਨ ਜੂਝੇ ਇਨ ਤਬ ਹੀਤੇ ਬੂਝੇ ਔਰ ਆਗੇ

ਕੇ ਬਨਾਉ ਕੀਨ ਬਾਤ ਕਾਹੂ ਜਾਨੀ ਹੈ॥ ਯਹੈ ਹਮ ਜਾਨੀ

ਤਉ ਜਾਨਕੀ ਬਿਰਾਨੀ ਹੋਤ ਅੇਸੀ ਬੋਲੀ ਬਾਨੀ ਮਾਨੇ

ਬੀਜੁਰੀ ਤੇਰਾਨੀ ਹੈ॥ ਜਾਕੇ ਹਰਿ ਆਨੀ ਰਹੀ ਤੇਰਾ ਕ

ਕਹਾਨੀ ਸੁਨ ਤੁਈ ਸੀ ਅਰਾਨੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ਸੀ ਅ

ਰਾਨੀ ਹੈ॥੪॥ ॥ ਮੇਘਨਾਦ ਦਰੁ ਕਾਇਤੁ॥

ਬੋਲਯੋ ਮੇਘਨਾਦ ਰਾਜਾ ਕਾਹੇ ਕੇ ਬਿਘਾਦ ਕਹੈ ਕਹਾ

ਤੁਯੋ ਜੋ ਪੈਰਨ ਕੁੰਭਕਾਨ ਹਾਕਮੋ ਹੈ॥ ਰਾਮਚੰਦਕੀ ਨੇ

ਛਲ ਔਰਨ ਪੁਜਾਯੋ ਬਲ ਰਾਮੋ ਦਲ ਤਾਜ ਗਾਹਿਏ

ਕਲੇ ਪਛਾਕੇ ਹੈ॥ ਤੁਮੈ ਸੇਜ ਤੁਈ ਤਬ ਨੀਦ ਆਇ

ਗਈ ਹੈ॥ ਏਸ ਕੋ ਨ ਦੀਜੈ ਉਨ ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਤਾਕੋ

ਹੈ॥ ਕੈਸੀ ਅਬਹਾਸੀ ਕੋਨ ਕਾਜ ਰਹੇ ਬਾਸ ਰਨ ਉਪ

ਕੀ ਉਸਾਸਨ ਮੇਂ ਫਾਸੀ ਮੇਲ ਮਾਕੇ ਹੈ॥੫॥

ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਦੀਜੈ ਮੇਹ ਪਾਨ ਅਬ ਕਹਾ ਕੋ ਉਪਾਵੈ

ਜਾਨ ਜੁਧ ਕੋ ਨਿਦਾਨ ਕੋਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਦੁਰੀ ਹੈ॥ ਤੁਮ

ਹੂੰ ਤੋ ਜਾਨਤ ਕਿਜੀ ਅਮੈ ਸਿਕ ਆਨ ਤਹੇ ਜੀਤੈ

ਸੁਰਗਾਜ ਅੰਸੀ ਤਾਂਕੀ ਪਾਤਿ ਬੁਰੀ ਹੈ॥ ਬੈਰਨ ਕੇ ਮਾ
ਰਕੇ ਕੇ ਅੰਸੀ ^{ਇਹ} ਪਗ ਧਾਰ ਜੈ ਸੇ ਪਾਪ ਨ ਕੇ ਕਾਟ ਬੇਕੇ
ਕਾਂਸੀ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਹੈ॥ ਜੀ ਜੈ ਤੋ ਲੋ ਰਾਜ ਕੀ ਜੈ ਰ-
ਣ ਕੋ ਨ ਪੀਠ ਦੀ ਜੈ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕ ਰਾਖ ਬੇਕੀ ਰ
ਤ ਜੁਰੀ ਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਰਾਵਣੇ ਵਾਹੁ॥ ਸੈਯਾ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਨੈਨ ਵਹੈ ਜਸ ਗਾਵਤ ਨ ਦੁਖੁ ਦੇ ਰਲੈ ਸ
ਤ ਅਗਾ॥ ਕੈਰਨ ਮਾਹਿ ਰਾਹਿ ^{ਪਸੀਨ} ਬਗੁ ਕੁਲੀ ਬਿਧਿ ਲੇਤੁ
ਸੋ ਪਾਉ ਰੁਏ ਅਰੁ ਪੀਗਾ॥ ਏਵੇ ਉਪੁਤ ਜਾਨੈ ਜਨਨੀ-
ਜਗ ਮੋਰ ਸਭੈ ਸੁਤ ਕੀਟ ਪਤੰਗਾ॥ ਜਗ ਕੋ ਠਾਕੁ
ਰ ਜਗ ਕੋ ਜੀਵਨ ਸੋ ਨ ਰਹੈ ਤ ਪੈ ਰਹਿ ਰੋ ਰੀਗਾ॥ ੭॥
ਸੈਯਾ॥ ॥ ਮਾਨ ਪਹੀ ਇਹ ਕੁੰਤ ਕੀ ਗਾਵ-
ਗਯੋ ਰਨ ਮੇ ਸੁਫਿ ਕਯੋ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ਰਾਵਨ ਕੇ ਜਿਯ
ਤੇ ਨ ਭਈ ਸੁਨ ਪੁਤ ਸਬੈ ਅਬ ਹੋਵਤ ਸੋਈ॥ ਮਾਨਸ
ਆਇ ਲਗੇ ਗਾਵ ਲਕਿ ਹਿ ਦੇਵਨ ਕੀ ਨ ਚਲਾਵਤ ਕੋ
ਈ॥ ਬੀਦ ਮਦੇ ਦਗੀ ਬੋਲ ਉਠੀ ਮੁਖ ਦੀ ਨ ਭਈ ਮਾ
ਤੇ ਅਤਿ ਰੋਈ॥ ੮॥ ॥ ਮਦੇ ਦਗੀ ਵਾਹੁ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥
॥ ਸਿਵ ਸੇ ਸਗਾਇ ਕਹੈ ਸਭੈ ਸੁਰ ਪਾਇ ਕਹੈ ਨਰ
ਦ ਸੇ ਗਾਇ ਕਹੈ ਲਾਖ ਭਾਤ ਮਨੀ ਹੀ॥ ਕੀਚਨ ਕੋ ਦੇ
ਸਹੈ ਨ ਸੁਪਨੇ ਬਿਦੇ ਸਹੈ ਸੁਰੇਸ ਅਲਕੇ ਸਜੀਤ
^{ਇਹ} ^{ਕੁਬੇਰ}

ਬੇਕੀਰਨ ਅਨੀਗਾ ਪੁਤ ਮੇ ਘਨ ਦੋ ਜੁਹ ਜੋ ਕੇ
 ਵਾਹੋ ਨ ਜੀ ਅਮੇ ਵਿਖਾਹੋ ਨ ਕੇਹੂੰ ਪਤਿ ਫੀਨੀਹ
 ॥ ਜੋ ਤੀ ਸੀ ਅਕਬਰ ਚਰਾਵ ਤੇ ਨ ਕੀਤ ਤੋ ਤੋ ਆਜ ਸ
 ਭ ਬਤ ਕੀ ਬਿਸਤ ਭਲੀ ਬਨੀਹੀ ॥ ੯ ॥ ਰਾਵਨੇ ਵਾਚ ਸ੍ਰੈ
 ॥ ਕੋਨ ਸਮੇ ਇਨ ਬਾਤ ਨ ਕੋਰਨ ਰਾਮ ਦਹੈ ਪਰਮੇ ਪਟਰ
 ਨੀ ਰਾਮ ਕੈ ਹਾਥ ਮਰੈ ਦਸ ਕੰਧਰ ਤੈ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਸੁਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜਾਨੀ ॥ ਔਰ ਕਦਾਂ ਚ ਬਨੈ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਤੋ ਆਜ ਬਨੈ ਕਹੁ ਕੋ
 ਨ ਸੀ ਹਾਨੀ ॥ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਹੂੰ ਨ ਸੀ ਅਛੁਟੀ ਚਲ ਹੈ ਜਗ ਮੇਂ
 ਜਗ ਚਰਕ ਹਾਨੀ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਰਠਾ ਜੋ ਸਹੀਸਤ ਪਭਾ
 ਨ ਕੋਧ ਪ੍ਰਗਟ ਰਾਵਨ ਕੀਯਾ ॥ ਵਏ ਪੁਤ ਕੋ ਪਾਨ ਇੰਦ੍ਰ ਜੀ
 ਤ ਜੀ ਤੈ ਬਨੈ ॥ ੧੧ ॥ ਕਥਿਓ ॥ ॥ ਰਾਮ ਤੇ ਨ ਛੁਰੇ
 ਦੋਰ ਅਰਗਾਇ ਪਰੇ ਸਤੁ ਮੇ ਘਨ ਦ ਚ ਦੇ ਰਬ ਲੋਹ
 ਜਰੇ ਪੇਖੀਏ ॥ ਸ੍ਰੇਣੁ ਤੁ ਸੇਂ ਭੁਰੇ ਤਉ ਤੋਰ ਤੇ ਨ ਟਰੇ
 ਬਿਅਰ ਤੂਟ ਪਰੇ ਤੇ ਕਹਾਂ ਲੋਲ ਖਲੇ ਖੀਏ ॥ ਬਾਨ
 ਮੁਖ ਧਰੈ ਲੈ ਕਮਾਨ ਕੋਰ ਕਰੇ ਪੈਨ ਰਾਮੇ ਅਨੁਸਰੈ
 ਪਲਮੇ ਭੁਲੇ ਬਿਸੇਖੀਏ ॥ ਖਾਲੀ ਕੀਨੇ ਤਰਕਸ
 ਭੁਰੇ ਭੁਰੇ ਭੁਰੇ ਭੁਟ ਲਰੇ ਲਰੇ ਲਰੇ ਪਰ ਸਰੇ ਮਰੇ
 ਦੇਖੀਏ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਕਥਿਓ ॥ ॥ ਬਡੇਈ ਬਨੈ
 ਤ ਸੁਰ ਸਬੈ ਪਖਰੈ ਤ ਜੈ ਤਵਾਰ ਠੋਰ ਠੋਰ ਨ ਕੇ ਬ

ਤੇ ਬਡੇ ਡੀਲ ਹੈਂ॥ ਜੁਧ ਕੇ ਅਭੇਲ ਸੁਮਿਕਾਰ ਜੀ ਅਮੋ
 ਲ ਗੋਲ ਤੇ ਨਿਕਸ ਲਵੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਕੀਮਤਿ ਭਲੀ ਲਹੈ॥ ਕ
 ਲ ਕੋ ਬਨਾਇ ਲੰਕ ਰਾਉ ਕੋ ਨ ਦਾਉ ਪਰੈ ਜੀਤਨ ਕੋ ਚ
 ਉਕਹੁੰ ਜਦ ਪਿ ਸੁਸੀਲ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਕਾ ਵਿਆਜ ਕਾਲ
 ਰਾਵਨ ਕੇ ਲੋਗਨ ਕੋ ਕੋਪਹੁੰ ਕੀ ਢੀਲ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ
 ਨ ਦੀਲ ਹੈ॥ ੧੩॥ ॥ ਸੁੰਯਾ ॥ ॥ ਮਘ ਟਾਜਿਤ
 ਕੋ ਸਤੁ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਧਸੇ ਰਨ ਮੈਂ ਹਥਿ ਆਰ ਉਪ
 ਰੇ॥ ਆਇ ਨਿਵਾਨ ਕੀ ਬਾਤ ਪਰੀ ਕਹਿ ਕੈ ਇਹ ਭਾਂਤਿ
 ਬਜਾਇ ਨਗਾਰੇ॥ ਰੋਸੁ ਭੁਰੇ ਸਮਝੇ ਨ ਪਰੈ ਗਹਿ
 ਬਾਦਰ ਕੋਟ ਨ ਕੋਟ ਸੀਘਾਰੇ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਕੋਪੁ ਨ ਓਪਰ
 ਹੀ ਫਿਰ ਅਤਿ ਕੋ ਅਤਿ ਕੋ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ॥ ੧੪॥
 ਸੋਰਠਾ॥ ॥ ਮਦਯੋ ਜੁਧ ਦਿਨ ਰੈਨ ਦੁਹੂੰ ਓਰ ਮਾਠੁ
 ਬਜਯੋ॥ ਮਾਯਾਰ ਬਚਨੁ ਰੈਨ ਮੇਘ ਨਾਦ ਬੋਲਯੋ ਤ
 ਬਹਿ॥ ੧੫॥ ॥ ਕਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਜਿਨ ਧਨੁ
 ਖਪਿਨਾ ਕੀ ਕੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਜਾ ਕੇ ਬਲ ਦੇਖ ਭਿੰਨੁ
 ਪਾਤਿ ਕੀ ਨੇ ਮੋਨ ਹੈ॥ ਤਾਰਕ ਕੋ ਮਾਰ ਬਾਲੀ ਬਲ ਸੇ
 ਪਛਾਯੋ ਜਿਨ ਜਾ ਕੇ ਭੁਲੀ ਭਾਂਤ ਹਨੁ ਮਾਨ ਖਾਯੋ ਲੋ
 ਨ ਹੈ॥ ਆਪ ਹੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸਤੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਗਏ ਕਾਪਿ
 ਜਾ ਕੇ ਰੂਰ ਸਿਧੁ ਕੇ ਨ ਸੁਸਨ ਮੈ ਪੈਨ ਹੈ॥ ਮੇਘ ਨਾ

ਪਰਸਰਮ

ਦਰਬਾਰੁ ਬਕਰਕਯੋ ਸਭਾ ਬੀਚਕਰੋ ਕਰੋ ਸੀਤਾਪ

ਤਿਰਾਮਚੰਦਕੋ ਨਹੈ॥੧੬॥ ॥ ਰਾਮਚੰਦਕੀ ਸੈਨਾ

ਦਾਰਾ॥ ਕਥਿਤੁ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਸਭ ਸੂਰ ਮੇਸੇ ਕਰਹੁ

ਨਸੂਝੈ ਕੋਊ ਅਰੇ ਮੇਘਨਾਦ ਆਜ ਮੇਸੇ ਇਤਹਾਤਹੈ

॥ ਜੋਸੇ ਜੇਠ ਮਾਸਕੀ ਦੁਪਹਿਰੀ ਮੇਂ ਜਲੈ ਪਾਇ ਸੂਰ

ਜਬਤੁ ਮੇਕੋਊ ਮੇਸੇ ਬਰਰਾਤਹੈ॥ ਪਾਛੈ ਲਛਮਨ

ਆਗੇ ਅੰਗਦ ਸੁਕਪਿਰਾਉ ਨੀਲ ਨਲ ਪਾਇ ਤਰ

ਅਜਨੀਕੋ ਤਾਤਹੈ॥ ਬੀਚ ਰਾਖੁ ਰਾਇ ਤਾਂਕੀ ਬਲ

ਜਾਇ ਰਾਮਕਾਇ ਜਾਹੀਕੋ ਨਸੂਝੈ ਤਾਂਕੋ ਆਜਕਾਲ

ਪਾਤਹੈ॥੧੭॥ ॥ ਇਵਜੀਤੋ ਦਾਰਾ॥ ਕਥਿਤੁ॥

॥ ਸੁਨਰੇ ਸੁਗੀਵ ਗੀਵ ਨੀਚੈ ਕੈ ਨਿਹਾਰ ਰਾਜ ਆਪ

ਨੇ ਨਰਾਖਮੇ ਤੇ ਤੈਕੋ ਨ ਭਾਤ ਭਰਹੈ॥ ਨਲਮੇ ਤੇ ਬਲ

ਕੋ ਬਿਲਾਸਕਹਾ ਸੁਝਤਹੈ ਨੀਲਸੇ ਲਰੇ ਤੇ ਟੀਕੇ ਨੀ

ਲਕੋ ਨਕਰਹੈ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਹੂਮੇ ਕਹੋ ਕੋ ਨਸੇ ਗੁਮਾਨ

ਜਾਮਦਾਨ ਸੁਨ ਅੰਗਦਕੇ ਪਾਨ ਹੋ ਨਹਰਹੈ॥ ਜੋਲੋਠ

ਹਿਰਾਇ ਮੇਰੀ ਮਾਰਤੇ ਨ ਭਾਜ ਜਾਇ ਤੋਲੋ ਕਛੁ ਲਰ

ਹੋ ਤੋਰਾਮਹੂ ਸੋਲਰਹੈ॥੧੮॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥

॥ ਯੋਕਾਹਿਕੈ ਬਰਖਤੁ ਭਯੋ ਬਾਨ ਬੁੰਦ ਇਕਧਾਰਾ

ਉਚ ਨੀਚਕਾਇਰ ਸੁਭਟ ਸਭਕੀਨੇ ਇਕਸਾਰਾ॥੧੯॥

ਜਿਰਠਾ॥ ॥ ਕੁਛੁ ਨ ਰਹੀ ਸੰਤੁ ਕਹਿ ਤੇ ਸੁਰ ਕਟ ਧਰ ॥ ੨੭੩

ਪਰੇ॥ ਜੀ ਦਾਣ ਪਰ ਜਹ ਰਟ ਕਤ ਪਟ ਕਤ ਬਸ-

ਤਿਣਾ॥ ੨੦॥ ॥ ਕਾਖਿ ਤੁੰ॥ ॥ ਜਾਂਹੀ ਕੋ ਪਚੈ ਤਾਹਿ

ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮਰੈ ਅਜ ਤੁਲੀ ਤਾਂਤ ਸਤੁ ਹੀ ਕੇ ਬਲ ਪ

ਰਖਤੁ ਹੈ॥ ਕਹੀ ਰਖੁ ਬੀਰ ਮੇਘ ਨਾਇ ਮੇਘ ਨਾਇ ਰ

ਰ ਪਾਛੇ ਬਾਂਸ ਬੂਝ ਖਰੀ ਵਡੀ ਬਰਖਤ ਹੈ॥ ਜਾਨਤ ਹੋ-

ਆਜ ਰਨ ਰਹੈ ਗੋਨ ਕੋਉ ਕਾਖਿ ਲਛਮਨ ਨੈਕ ਹੂੰ ਨ ਕੋ

ਉਹ ਰਖਤ ਹੈ॥ ਹੋ ਕੋਹ ਨਿਛੋਟ ਕੁਸੁਮਾਂ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਕੈ ਧ

ਰ ਸਤੁ ਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਮੌਲੇ ਕਾਲ ਪਰਖਤੁ ਹੈ॥ ੨੧॥

ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਕਾਖਿ ਲਛਮਨ ਹੈ ਤਹਿ ਤਹਿ ਦਿ

ਏ ਭਜਾਇ॥ ਤੇ ਮਿਲ ਸੀ ਰਖੁ ਬੀਰ ਮੇ ਕੋ ਬਲਤ ਗਾਹਿ

ਗਾਹਿ ਪਾਇ॥ ੨੨॥ ॥ ਹਨੂ ਮੌਲੇ ਦਾਹੁ ਕਾਖਿ ਤੁੰ॥

॥ ਮੇਘ ਨਾਦ ਕੋ ਪਸੈ ਕਾਲ ਨਾਥ ਮੇਸੇ ਮੇਲੋ ਕਾਲ ਜ

ਕੇ ਬਲ ਮਾਰੀ ਸੂਰ ਕੋ ਨ ਸੇ ਸਰਹਨੇ॥ ਨੀਲ ਕੋ ਅਨ

ਤੁ ਪਾਉ ਦੀਲੇ ਮਨ ਕਾ ਪਿਰਾਉ॥ ਅਜ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀ ਨੇ ਸਤ

ਬਾਂਦਰ ਨਿਬਾਹਨੇ॥ ਏਤ੍ਰੇ ਪਰ ਰਵਨ ਸੇ ਸੀਲ ਕੁਮਾਰ

ਖਤ ਹੋ ਭੋਹਨ ਤੁਨਾਇ॥ ਅਜ ਹੂੰ ਜੈ ਨੈਕ ਦਾਹਨੇ॥ ਕੀ ਜੈ

ਨਵਲਾਉ ਚਲ ਦੇਖੇ ਦਸ ਪਾਉ ਰਨ ਲੋਹ ਕੇ ਤਲਾਉ

ਮੇਰਲਾਉ ਕੁਛੁ ਨਾਹਨੇ॥ ੨੩॥ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਤੁ

ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਹਨਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਚਿਰ ਦੇਖ ਮੁਸਕਾਨੇ ਰਾਮ-
 ਜਾਇ ਸੁਧ ਲੇਹੁ ਸਭ ਬਾਨਰ ਦੁਖਾਰੇ ਹੈ॥ ਬੋਲਤ ਕ-
 ਪੋਲਨ ਤੇ ਛਬਕੇ ਤਰੰਗ ਉਠੈ ਝਿਛੋਰੈ ਕੰਜ ਨੈਨ ਮੇਰੇ
 ਫਿਰੇ ^{ਗੰਢ} ਤਾਰੇ ਹੈ॥ ਬੋਲੇ ਲਛਮਨ ਏ ਧਨੁਖ ^{ਕਮਲ} ਲੀਜੈ ਬ-
 ਨ ਲੀਜੈ ਇਨ ਹੁੰਦੇ ਦੀਜੈ ਹਮ ਤਾਪ ਸੀ ਬਿਚਾਰੇ ਹੈ॥ ੨੪॥
 ਸੀ ਹਾਸੀ ਟਰਤ ਹੋ ਜੀਤ ਯੋਗਨ ਹਾਰਤ ਹੋ ਇਵ ਜੀਤ
 ਜੀਤ ਸਭੈ ਮਾਰ ਮਾਰ ਤਾਰੇ ਹੈ॥ ੨੪॥ ॥ ਲਛਮਨੇ ਦ-
 ਰਾ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋ ਉਠਾਯੋ ਭਾਰ ਕਰਤ ਰਹੇ ਵਿ-
 ਚਾਰ ਕਹੇ ਹੋ ਕਮਾਨ ਸੋ ਬਹਾਈ ਜੋ ਤਨਾਇ ਹੋ॥ ਬਾਨ ਨ-
 ਜੋ ਕਹੇ ਹੋ ਬਨਾਇ ਹੁੰਤ ਮੁੰਡ ਕਾਟ ਬੈਰਨ ਕੇ ਸੋਟੈ ਤ ਮੇ-
 ਨੀ ਕੇ ਕੈ ਨਿਛਾਇ ਹੋ॥ ਸੁਨੇ ਰਘੁਬੀਰ ਰਨ ਤੀਰ ਕੇ ਪਰੇ
 ਤੇ ਆਜ ਕਾਮ ਜੋ ਨ ਆਇ ਹੋ ਤੋ ਕੋਨ ਕਾਮ ਆਇ ਹੋ॥
 ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਪੈਨ ਕਹਾਂ ਪਾਵੈ ਕੋਉ ਜਾਨ ਮੇਘ ਨ ਦਕੋ ਤੇ
 ਮੇਘ ਕਰ ਪੈਨ ਜੋ ਯੋ ਉਛਾਇ ਹੋ॥ ੨੫॥ ॥ ਰਾਮ ਚਰਿ-
 ਓਦਾਰਾ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਹਸੇ ਰਘੁਬੀਰ ਕਰੁਨ ਸੋ ਰ-
 ਸੁਭਰੇ ਨੈਨ ਲਛਮਨ ਬਾਨ ਸੋ ਕਮਾਨ ਜਬ ਤਾਨ ਹੈ॥
 ਹਨੁਮਾਨ ਕਾਹੇ ਕੋ ਗੁਮਾਨ ਰਹੈ ਰਾਵਨ ਮੇਂ ਭਾਰੀ ਹੈ ਭਰੇ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੀ ਸੋ ਗਹਿ ਆਨ ਹੈ॥ ਪੀਠ ਠੋਕ ਤੀਠ ਭਰ
 ਦੇਖੋ ਮੁਖ ਕਯੋ ਬੀਰ ਮੇ ਸੋ ਜੁਧ ਕੀਜੈ ਜੈ ਸੀ ਸ

ਹਰੁਲ ਬਾਨ ਹੈ॥ ਬਾਵਰੇ ਆਹਿਲਾਦ ਰਾਮ ਕੀਨੈ ਸੰਖ
 ਨਦ ਕਪੋਰਨ ਕੋ ਸੁਦ ਮੇਘ ਨਦ ਆਨ ਜਾਨ ਹੈ॥ ੨੬
 ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਉਮਰੇ ਮਨੋਰ ਕੀਪਿ ਏਕ ਨ ਤੇ ਏਕ ਰ
 ਪਿਲ ਫਮਨ ਜੂਕੇ ਰਹੁ ਚਿਰ ਪੋਰ ਪੋਰ ਕੈ॥ ਆਗੇ ਤੁਝੇ
 ਹੁਮ ਮਨ ਪਾਏ ਨੀਲ ਜਾਮਦਾਨ ਲੰਕਾ ਕੇ ਨਿਸੰਕ ਸੁਰ
 ਮਾਰੇ ਹੈ ਨਿਬੇਰ ਕੈ॥ ਮੇਸੇ ਬਾਨ ਰਲੇ ਜੈ ਸੇ ਸਾਵਨ ਕੇ ਮੇ
 ਹਰੁਲੇ ਮਾਰੂ ਕੇ ਬਜਾਇ ਰਾਮ ਰੁਦ ਕਹ ਟੋਰ ਕੈ॥ ਗੀਧ
 ਨ ਕੋ ਮਾਸ ਕਰੇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਕਾਸ ਮੇਘ ਨਦ ਗਰਮੇ ਦਾਂਤ
 ਪਾਸ ਮੇਸੇ ਰੁਧੇ ਰੇਵ ਕੈ॥ ੨੭॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਪਰ
 ਲੋਹ ਮਾਰ ਸਭ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸੁਮੇਰ ਕਰੁ ਤਹ ਦਾਰ
 ਨ ਸੇਰਾਬ ਤੁਲਤੁ ਹੈ॥ ਕਰੁ ਮਾਤੇ ਰਾਖੀ ਕਰੁ ਗਿਰੇ ਕਟ
 ਸਾਖੀ ਕਰੁ ਤੁਝੀ ਬਾਂਧੇ ਗਿਨਤੀ ਕੇ ਸੁਸਨ ਕੁਰੰਤ ਹੈ॥
 ਏਕ ਟੋਟੇ ਬਾਂਧ ਕੇ ਕਟਾਰਨ ਸੇ ਲਰੇ ਧਾਇ ਏਕ ਸੂਰਘ
 ਹੇ ਬਿਨ ਮਾਥੇ ਈ ਪਰੰਤ ਹੈ॥ ਜੂਝੇ ਏਕ ਬਾਰ ਦੇ ਉਕਾਰੇ ਤੇ
 ਨ ਪਾਛੇ ਕੇ ਉਤੇਤੇ ਦੇ ਉ ਏਕ ਆਪ ਛਰਾ ਕੇ ਸੁਰ ਤੁਰੈ॥ ੨੮
 ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਮੇਘ ਨਦੈ ਰਿਸ ਆਈ ਮੰਤ੍ਰ ਪਦੁ ਬੈ
 ਰਲਾਈ ਬਾਨ ਹੀ ਮੇਂ ਨਗਾ ਫਾਸ ਫੜੀ ਦੁਖ ਦਾਇਨੀ॥
 ਨਾਂ ਕੇ ਤੇਜ ਆਗੇ ਰਾਮ ਲੋਕ ਨ ਕੇ ਤੇਜ ਪਟੈ ਜੈ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ
 ਸੇਜਨ ਸਭ ਹੀ ਕੇ ਪਾਇਨੀ॥ ਪਾਰ ਹਥ ਮਾਰ ਹੈ ਈ ਜੂਰੇ ਮਾਰ

੨੭੬ ਭਰੇ ਪੈ ਪੈ ਨੈਕੁਨ ਸੰਤਾਰੇ ਪਾਨ ਸਤੁ ਕੇ ਉਤਾਇਨੀ ॥ ਕਾ
 ਰਿ ਕੀ ਲਗਾਈ ਉਨ ਕਥਾਈ ਭੁਕਾਈ ਜੈ ਸੇ ਪਾਰਾ ਮਾ ॥
 ੨੭੭ ਭਰਤੁ ਪੈ ਪਾਨ ਮੇਰ ਸਾਇਨੀ ॥ ੨੮ ॥ ਚਕਦੀ ਉ
 ਢਾਚਾ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖਾ ਬੀਰ ਜੀ ॥
 ਚਕੀਆ ਹਿਦੀ ਓਸਰਾ ਪੁ ॥ ਅਬ ਨਿਸੈ ਕੇ ਚਕਈ ਹਸੀ ॥
 ਤਜ ਮਨ ਬਿਗਹਿ ਬਿਲਾਪ ॥ ੩੦ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਪਦਿਯੋ ਜਿਨ ਮੇ ਪਾਤਿ ਕੋ ਸੇਈ ਰਾਮ ਪਰਮੇ ਦੁਖ ਸੋਹਗ
 ਨ ਮੇ ॥ ਲਪ ਪਬੀਰ ਸਮੀਰ ਕੇ ਪੁਤ ਸਮੇਤ ਰਹੇ ਛਾਪੇ ॥
 ਕਾਪਿ ਕੈ ਗਨ ਮੇ ॥ ਅਬ ਜੀਤ ਭਈ ਮਘ ਦਾ ਜੇਤ ਕੀਤੇ ॥
 ਕਹਿ ਕੈ ਹਰੋਈਆ ਤਿਹੀ ਮਨ ਮੇ ॥ ਚਕਈ ਨਿਸ ਬਾਸ ॥
 ਕੁਲਹੀ ਚਿਤ ਮੇ ॥ ਤਉ ਨਾਚ ਉਠੀ ਹਸ ਕੈ ਬਨ ਮੇ ॥ ੩੧ ॥
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਸੋ ਕਹੀ ਦੂਤਨ ਜਾਇ ਨਿਚੀ ॥
 ਤਭਏ ਰਨ ਮੇ ਹਮ ਜੀਤੇ ॥ ਰਾਮ ਸਮੇਤ ਸਭੈ ਕਾਪਿ ਮਪ ॥
 ਭੁਲ ਭੂਮਿ ਪਰੇ ਜਨ ਚਿਤੁ ਨ ਚੀਤੇ ॥ ਨਾਗ ਕੀ ਠਾਸ ਪ ॥
 ਰੇਇਹੁ ਭਾਂਤਿ ਨ ਸੁ ਸਤੁ ਕੇ ਉਕੁ ਸੇ ਨ ਕਹੀ ਤੇ ॥ ਲੈ ਸਿ ॥
 ਯਕੋ ਵਿਖਾਵਹੁ ਜਾਇ ਜੁ ਮੇਹਿ ਭਜੈ ॥ ਅਜਹੂੰ ਅਬ ॥
 ਹੀਤੇ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਸਖੀ ਸਰਮਾ ਉਢਾਹਾ ਸੈਯਾ ॥
 ॥ ਸੀਅਸੋ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਰਮਾ ਰਨ ਦੇਖ ਸਭੈ ਭਟ ਜੁ ॥
 ॥ ਪਰੈ ॥ ਤਿਨ ਦੇਖ ਕੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖਾ ਬੀਰ ਤਰੇ ਵਿਹੁ ਸੀ

ਕੀਏ ਦੁਖ ਪੁਜਿ ਹਰੇ॥ ਕਹੀ ਨਾ ਬਸੁ ਜਾਨਕੀ ਪਾਇਨ ਲ॥ ੦੨੭੭
 ਗਤ ਲਾਜ ਗੋਹੇ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਲਰੇ॥ ਤੁਮ ਉਤਰ ਫੇਰ ਨ
 ਏਤਰੇ ਮੋਹਿ ਫੁੱਲੇ ਅਬ ਜੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰੇ॥ ੩੩॥
 ਸੀਤੋ ਵਾਚਾ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਜਬ ਬਾਹ ਸਮੇ ਰਿਖ ਮਿਤ
 ਲਹੇ ਤਬ ਮੋਹਿ ਅਸੀ ਸਦਈ ਕਹਿ ਕੈ॥ ਰਪੁ ਧੀਰ ਸੁ
 ਗਾਨਿ ਹੋਹੁ ਸਦਾ ਭੁਜ ਸੇ ਭੁਜ ਹਾਥ ਨ ਸੋ ਗਹਿ ਕੈ॥ ਤਿਨ
 ਧੁੰਕੀ ਕਹੀ ਅਬ ਬੁਠੀ ਭਈ ਅਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਾਤ ਗਈ
 ਬਾਹਿ ਕੈ॥ ਸਖੀ ਐਰ ਕੀ ਕੋਨ ਕਹੈ ਏਹ ਐ ਸਰ ਪ੍ਰਾਨ ਨ
 ਜਾਤ ਰਹੇ ਸਹਿ ਕੈ॥ ੩੪॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਬਨ ਕੋਚ
 ਲਤੇ ਕਹੀ ਜੇ ਬਤੀ ਆਂ ਤੇਈ ਜਾਨਤ ਹੋ ਚਿਤ ਮੇ ਨਰ
 ਬਸ ਕੈ ਬਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਸੰਗ ਜਾਨਕੀ ਰਾਜ ਸਮਾਜ
 ਕੋ ਪਾਰ ਹੀ॥ ਸੋਈ ਸੀਰ ਪ੍ਰਾਨ ਬਤਿਹਾਰੀ ਏ ਬਾਤ
 ਗਈ ਜੀਯ ਮੇ ਸਚੁ ਕਯੋ ਟਰਹੀ॥ ਤੇਈ ਬੁਨ ਭਈ ਮੇ
 ਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਸੀ ਅਪਾਪ ਨਿਕੀ ਸਭ ਹੋ ਸੁਰਹੀ॥ ੩੫॥
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਅਜੁ ਹੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨ ਜਾਨਕੀ
 ਕੀ ਭੁਜ ਬਾਮ ਫੁਰੈ ਮਿਲ ਲੇਚਨ ਸੋ॥ ਅਚਿਰਾ ਉਕਸੈ
 ਸੁਭ ਸੋਨ ਸਰੈ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜਿਯੋ ਇਨ ਸੋਚਨ ਸੋ॥ ਅ
 ਜੁ ਹੂੰ ਨਹਿ ਦੇਖਤ ਹੋ ਭੁਰਨੈ ਨ ਪਵੈ ਛਿਤ ਕੋਨ ਸੀ ਕੋਚ
 ਸੋ॥ ਕਹੈ ਬੁਝ ਮਰੈ ਕਹੈ ਜਾਇ ਜੋਰੋ ਹਿਮ ਬੀਚ ਗਾਰੋ

੨੭੯ ਮਨ ਪੋਰਨ ਸੋ ॥ ੩੬ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਮੇਸੇ ਸੁਖ
 ਮਨ ਤੇ ਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਤਨ ਤੇ ਨ ਰਤੀ ਕੁ ਕੁਤ ਤੇ ਨ ਮੀਦ
 ਰਨ ਬਨ ਤੇ ॥ ਸਾਸ ਕੇ ਸਨੇਹ ਤੇ ਨ ਬਨੀ ਠਨੀ ਦੇਹ ਤੇ
 ਨ ਕੀਰਨ ਕੇ ਮੇਹ ਤੇ ਨ ਕਰੁ ਸਖੀ ਜਨ ਤੇ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਖ
 ਮੇਰੇ ਜੀਯੋ ਹੇਰਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਨੈਕ ਨੈਕ ਟੁਕੇ
 ਰਪਵੈ ਉਠ ਰਨ ਤੇ ॥ ਨੈਨ ਨ ਮੈ ਜਗਮ ਸਮੇਇ ਸਗਮ
 ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨ ਕੀ ਬਿਲ ਬਿਲਾਇ ਗੇਇ ਗੇਇ ਮਨ ਤੇ ॥
 ੩੭ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਰਾਮ ਚਰਨ ਤਰ ਲਛਮਨ ਸੀਸ
 ਦੇਖ ਮੇਧਿਨ ਚੈਨਾ ॥ ਹਿਯੈ ਫਟਤ ਅਸੂ ਅਨ ਦਰਤ ਕੇ
 ਲਤ ਤਾ ਸੇ ਬੈਨ ॥ ੩੮ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਭੁਜੀ ਮੈ
 ਨੈਰ ਪ੍ਰਾਨ ਕਹੁ ਲਛਮਨ ਕਹਿ ਰੇਤੁ ਤੇ ॥ ਭਲੀ ਨਿ
 ਥਾਹੀ ਲਾਜ ਰਾਖੁ ਕੁਲ ਤੇ ਲਾਖੁ ਕੁਲ ਕਿਯੋ ॥ ੩੯
 ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਅਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਬੈਲੰਤੁ ਕੇ ਬੀਰ ਬੀ
 ਚ ਲਛਮਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਮੇ ਸੇ ਆਜ ਬੈਲਤ ਨ ਨੈਕ
 ਹੁ ॥ ਜਾਨਤ ਹੋ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧਨ ਤੇ ਰੂਠ ਰਹੇ ਬੂਝੇ ਬਿ
 ਨ ਜੈ ਸੇ ਪੈ ਕਰਤ ਮੇਸੀ ਪੈ ਕਹੁ ॥ ਤੂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕੇ
 ਸੇਵਕ ਹੈਰੇ ਸਪੁਤ ਨੈਕ ਬੈਲ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਤ ਕਹੁ
 ਤੇ ਕਹੁ ॥ ਕਾਸੋ ਕਹੋ ਬਾਤੁ ਦਿਨ ਹੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰੁਈ ਰਾਤ
 ਕੈ ਅਨਾਥ ਗਏ ਨਤੁ ਲੋਕ ਲੋਕ ਮੈ ਕਹੁ ॥ ੪੦ ॥

ਜੋਰਾ॥ ॥ ਬਦਮੇਜੀ॥ ਉਤਪਾਤਰਾਮਚੰਦ ਕੁਤਾ
 ਨਬਕੇ॥ ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਜਗਮਾਤ ਪੁਨਨ ਜੋ ਬਿਨਤੀ ਕਰੇ॥
 ੪੧॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਪੁਨ ਸੁਜਨ ਅਜਨ ਪਨੇਤਸ ਮਾ
 ਨਕਯੋ ਸੁਨ ਬਾਲ ਜਮਾਤੀ॥ ਮਾਂਗਤ ਹੋਇ ਕੁਥ ਕੁਥ
 ਕਰ ਜੋਰ ਵਡੇ ਦੁਖ ਮੇ ਬਿਲ ਕਾਤੀ॥ ਜੋ ਲਗਾਯੋ ਨਚਨੈ ਜ
 ਗ ਮੇ ਜੀ॥ ਮਜੀ ਵਤ ਹੈ ਬਿਨ ਰਾਮ ਸੰਗਾਤੀ॥ ਤੋ ਕਰਾ ਦੇਹ
 ਕੋ ਸੋ ਹੁਜ ਰੇ ਜੋ ਸੇ ਪਨਗੀ ਕਾਚੁਰੀ ਕੋ ਤਜ ਜਾਤੀ॥ ੪੨॥
 ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋ ਦੁਤ ਕੀਜੈ ਹਨੁ ਵੰਤ ਵਈ ਬਿਨ ਕਾ
 ਨ ਕੇ ਪੁਰ ਵੋ॥ ਅਰੁ ਕਾਹੇ ਕੋ ਸਿਧਾਹੇ ਬਾਂਧ ਵੀ ਚਿ ਦੁਖ ਲੈ ਜ
 ਸੁਖ ਵੀ ਕੋ ਨ ਸੀ ਗੋ॥ ਕਾਪਿ ਮੰਡਲ ਬੀਰ ਸਮੇਤ ਸੁਖੋ
 ਹਿ ਛਾਤੁ ਕੋ ਕਯੋ ਨਗਾਏ ਪਾਰ ਕੋ॥ ਤੁਮ ਅਤਿ ਨ ਬਾਤ ਨਿਬਾ
 ਸਕੀ ਸੁਕਹੂੰ ਗਾਏ ਆਪ ਕਹੂੰ ਕਰੀ ਹੋ॥ ੪੩॥ ॥ ਏਹ ਰਾ
 ॥ ਰੇ ਸੀਅ ਕੇ ਜਿਸ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਅਬ ਪੀਯ ਬਿਨ ਗਾਤਿ
 ਕੋਨਾ॥ ਕੈ ਕੈ ਬੂਤ ਸਮੁੰਦ ਮੇ ਕੈ ਉਤੁ ਮਿਲ ਨਹੁ ਪੈਨ॥ ੪੪॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਮੇ ਸੇ ਬਿਲੋਲਾਇ ਕੋਰ ਕਾਟ ਕਾਟ ਪ
 ਇਨ ਬਿਦਾਨ ਤੇ ਉਤ ਕੋ ਜਾਇ ਮੁਸੁਨ ਬਹਾਵਤੀ॥ ਕਹੂਨ
 ਬਸਾਇ ਕਰੈ ਹਾਇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਰਪੁਰਾਇ ਤੁਮ ਮੇ ਸੀ ਕਰ
 ਛਾਤੀ ਅਨੁਭਵਤੀ॥ ਮਨ ਕੇ ਮਨੋ ਵਬ ਜੇ ਹੁਤੇ ਤੇ ਬਿਛਾਨੇ
 ਸੁਤੁ ਸਰਮਾ ਸਰਮ ਕਰ ਕਹੂ ਨ ਸੁਨ ਵਤੀ॥ ਲੋਗ ਮੋ ਕ

੨੨੦ ॥ ਹਤੁ ਮੁਹਿ ਮਹਿ ਫਲ ਦੇਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਨ ਕੀਤੇ ਅਜ ਮੀਰੂ ॥
 ਗੇਹੂੰ ਨ ਪਾਵਤੀ ॥੪੫॥ ॥ ਸਰਮਾ ਭਿਜਟੀ ਭਿਟਾਰਾ ॥
 ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਰੋਵਤੁ ਜਾਨ ਕੀਕੇ ਸਰਮਾ ਸੁ ਅਸੇਕ ਥਾਮੀ ॥
 ਸਹਿ ਜਾਇ ਧਰੀ ॥ ਭਿਜਟੀ ਤਹਿ ਆਇ ਸੈਯੋ ਪਕੀ ॥
 ਸਿਧ ਪਾਨ ਤਸੈ ਜਿਨ ਏਕ ਘਰੀ ॥ ਸੁਨਹ ਮਾਪਤਾ ਪਤੁ ॥
 ਭਾਜਨ ਤੇ ਭਿਨ ਰਾਵਨ ਕੀ ਜਰਹੀ ਸੁਜਾਹੀ ॥ ॥ ਭਾਜਨ ਤੇ
 ਕਜੂ ਥਾਨ ਸਿਧ ਕੇ ਸੇਵਤੁ ਸਿਧ ਪ੍ਰੀਤੈ ਕਰਾਹੈ ਪਕੀ ॥
 ੪੬॥ ॥ ਨਰ ਦੇਵਾਰਾ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸੁਯੋ ਸੁਰਰਾ ॥
 ਜਾਮਾ ਜਹਾਰੇ ਰਾਪੁ ਰਾਜ ਰਾਨ ਪਾਨ ਲੈ ਸਿਧਾਰੇ ਚਰਗਾਰੀ ॥
 ਹੈ ਸੁਮੇਰ ਕੀ ॥ ਰਾਮ ਕਾਇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਮਹੇਸ ਬਿਨ ਧਰ ਧ ॥
 ਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਬਿਰਚ ਕੀ ਨ ਬਰਨ ਕੁ ਬੇਰ ਕੀ ॥ ਲੋਕ ਕੋ ਕਰੇ ॥
 ਕਾ ਕੇ ਦੇਵ ਮੇ ਸੇਭੁ ਜਾਤੁ ਜੇ ਸੁਪ੍ਰਰੰ ਮੇ ਪਾਤ ਬਾਤ ਦੇਵ ॥
 ਕੈ ਕੁਟੇਰ ਕੀ ॥ ਨਾਰਦ ਕਾਯੋ ਪੁਕਾਰਨਾ ਠਾ ਸ ਕਾਧਤੁ ॥
 ਰੇ ਸੁਨਤ ਹੀ ਗਾਰੂਡ ਗਾਰੂਡ ਸੇਵ ਕੇਰ ਕੀ ॥੪੭॥ ॥ ਗ ॥
 ਰੂਇਵਾਰਾ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਏਹਿ ਬਿਧਿ ਗਾਰੂਡ ਪੁਚਿਤੁ ॥
 ਚਲਯੋ ਸੁ ਸੁਤੈ ਰਿਸਾਤੁ ਮਨਾ ਰਾਵਨ ਕੈ ਕੁਜ ਦੀਰ ਰਾਮ ॥
 ਰਜਾਇ ਸ ਤੇ ਹਨੇ ॥੪੮॥ ॥ ਕਾ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਪਾਠਨ ਕੀ ॥
 ਬਾਉ ਸੇ ਉਤਾਰੇ ॥ ਗਾਰ ਲੱਛ ਲੱਛ ਮਨੋ ਤੱਛ ਭੱਛ ਕੇ ਪਤ ॥
 ਫੁਕਾਲ ਆਯੋ ਰੇ ॥ ਬਾਸਨ ਤੇ ਆਹਿ ਕੋਸ ਲਾਖ ਕ ਗਾਏ ॥
 ਸੁਗੰਧੀ

੨੮੫ ਪਿਰੈ ਨ ਸੁਖੀ ਕਛੁ ਮਨ ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਠੋਹ ਠੋਹ ਮੋਰ ਹੀ ਕ
 ਮੋਰੈ ਭਈ ਬਤ ਹੈ ॥ ਧਾਇ ਕੇ ਬਿਭੀ ਖਨ ਸੁਨਾਇ ਕਹੀ
 ਸਤੁ ਹੀ ਸੋ ਗਾਇ ਗਾਇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਗਾਤੁ ਕੁਸਰਾਤੁ ਹੈ ॥
 ਨਾਥ ਮੇਘ ਨਦੀ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਜੈ ਸੇ ਨਗ
 ਰਾਜ ਪਰੀ ਤੈ ਸੇ ਯਹੈ ਏਕ ਪਾਤੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਲੋ ਏਹ ਪਾਪ
 ਏਹ ਹੋਮ ਨ ਕਰਨ ਪਾਏ ਹਾਥ ਮਾਏ ਭਲੀ ਨਹੀ ਦੋਹੈ
 ਭਪਾਤੁ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ ॥ ਏਹੁ ਹੀ ਨਾਚ ਲਉ
 ਭੋਰ ਭੋਰ ਭਹਾਂ ਭਹ ਜਗੰ ਮਾਃ ॥ ਭਾਂ ਮਾਨੁ ਰਾਗ ਮੇ ॥ ਮਾਪ
 ਨ ਮਾ ਸਕੈ ਖੰਡ ਕਾਟ ਹੁਤੈ ਸਨਮੈ ਜੋਈ ਹੋਮ ਨ ਲਾ
 ਗਾਯੋ ਏਹ ਪਾਪੋ ਹਨੁ ਮਾਨੁ ਤਹਾਂ ਫਹੈ ਏਕ ਪਾਤਮੈ ਜ
 ਨ ਸੇਵਤ ਜਾਗਾਯੋ ਹੋਮ ਨ ਹੋ ਨਾਇਏ ਬਿਪ੍ਰਕੋ ਹਥਿ ॥
 ਰਗਰੇ ਰਨ ਕੇ ਉਠ ਭਾਗੈ ॥ ੫੩ ॥ ਕਛੁ ਮੋਰੈ ਫਚਾ
 ਕ ਬਿਭੁ ॥ ॥ ਘਾਟੇ ਕਛੁ ਮਨ ਕਹੀ ਮੇਘ ਨਾਦ ਮਹਾਂ ਪ
 ਪੀ ਬਾਮ ਨ ਪਜਾਪੀ ਅਬ ਫਹਾਂ ਜਨ ਪਾਈਏ ॥ ਰਨ ਕੇ
 ਨਿਦਨ ਮਾਨ ਸਾਖੀ ਹੈ ਸਹੈ ਸੁਭਾਨ ਮੇਰੇ ਬਾਨ ਸਾਹਿਕ
 ਏ ਮਾਪੇ ਨੇ ਰਲਾਈਏ ॥ ਸੁਨੀ ਜਬ ਬਤੁ ਮਾਗ ਉਠੀ
 ਗਾਤੁ ਗਾਤੁ ਤਿਨ ਯੋ ਰਲਾਏ ਬਾਨ ਦਿਨਹੀ ਤੇ ਰਤੁ ਗ
 ਏਈਏ ॥ ਤੇ ਸਤੁ ਬਚਾਇ ਕਹੀ ਕਛੁ ਮਨ ਗਾਇ ਪੁਤੁ ਮ
 ਜ ਯਾਹੀ ਮਾਰਤੁ ਹੈ ਏਹੁ ਭੀ ਬਜਾਈਏ ॥ ੫੪ ॥ ਏਹੁ

॥ ਤਵੈ ਕੋ ਪਕਰ ਕਰਮ ਮਨ ਪਟਕ ਰੁਜ ਛਿਤ ਪੀਠਾ ॥
 ਮਾਨ ਜੀ ਪਰੋ ਵਿਦਿ ਜਿਤ ਸ੍ਰ ਰਪੁ ਬੀਰ ਸੁਗੀਠਾ ॥ ਪ
 ੫॥ ਛਪਾਸਾ ॥ ਮਾਤਿ ਪੁਰੀਤੁ ਰੁਜੁ ਰੀਤ ਕਰਨ ਕੋ
 ਵੰਡ ਸਿਧ ਰਮੋ ॥ ਰਤਨ ਜਟਤ ਸੁ ਪਟਤ ਕਾਤਿ ਹਮ
 ਧ ਮੀਰ ਰਮੋ ॥ ਜਰ ਸਨ ਮੁਖ ਸੋਈ ਸਾਧ ਸੁਭਟ ਰਨ
 ਮਾਤਿ ਰਕਾਸੋ ॥ ਮੇ ਪਾਸ ਬ ਸਿਰੰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਬ੍ਰਹਮ
 ਰੁਤਿ ਰਮੋ ॥ ਪੁਨ ਜਾਇ ਰਾਨ ਲੰਕਾ ॥ ਪਾਤਿ ਸੋਈ ਸਿ
 ਰਗਿਰਤ ਹਰ ਰਪ ਰਮੋ ॥ ਜੀਤਿ ਸੁਰਤ ਰਮਨ ਰਾਮ
 ਰਮ ਮੇਰੁ ਰੁਕਾਨ ਸੁਭਟ ਰਮੋ ॥ ੫੬॥ ॥ ਸੋਰ
 ਰਮ ॥ ਮੇਰੀ ਨਕਸ਼ਾ ਦਿਰਾਰ ਸੁਕਾਦਿ ਰਾਮ ਰਿਹਦੇ
 ਰਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਕੀ ਦਿਨ ਬਾਰ ਰਮੋ ਰਾਏ ਲੰਕਾ ਪ
 ਰੀ ॥ ੫੭॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਮਾਰੀ ਸੁਨਾ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਰ
 ਰਪੁ ਨਾਥ ਗਰਿਤੁ ਕੋ ॥ ਲਠਮਨ ਕੋ ਪਹਿਰ ਨ ਸੁਕਾਤਿ
 ਰੇਦ ਰਾਨ ਕਰੈ ॥ ੫੮॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੋ
 ਵਿਦਿ ਜੀਤ ਬਧ ॥ ਦੁਰਸਮੇ ਅੰਤੁ ॥ ੧੨॥ ੧੦੩੨॥
 ਰੋਪਈ ॥

॥ ਦੇਖਤੁ ਮੁਖਿ ਮਹਾਂਤਰ ਰਮੋ ॥ ਨਿਕਸ ਮੀਨ ਜ ॥ ਜ
 ਲਤੇ ਪਰਮੋ ॥ ਸਿਦ ਸਿਦ ਸਿਦ ਰਾਨ ਕਰੈ ਰਿਤੋ ॥ ਰ
 ਸਿਰਾ ਗਾਏ ਮਾਨਿ ਮਨੋ ਲੁਟੋ ॥ ਰਿਤ ਰੁਕਾਸ ਪੀ ॥
 ਸਰਪ

੨੫ ਜਗਮੋ ਟੂਟੀ। ਰੋਗ ਤਿਵੇਖ ਨਾਟਿਕ ਟੂਟੀ। ਅਬਹਿ
 ਜੋਨ ਸੋ ਆਇਸ ਕੋਰੋ, ਪੁਨ ਨਿਕਾਰ ਬਾਹਰੇ ਧੋਰੋ। ਮੇ
 ਘਨਾਦ ਜੂਝੇ ਰਨਮਾਹੀ। ਯਹਿ ਸੁਨ ਦੇਵਨ ਅਕਿ ਸਮ
 ਹੀ। ਤਾ ਮੇ ਇਹ ਅਥੈ ਉਠ ਧੈਰੈ। ਤਾ ਕੇ ਜੀਤ ਕੋਨ ਘਰ
 ਮੇਰੈ। ਕੁਟਲ ਕੁਬੇਰ ਪਦਨ ਜੀਗ ਪਾਵੈ। ਮੇ ਘਨਾਦ
 ਸੁਨ ਬਧ ਜਬ ਪਾਵੈ। ਹਾਰੀ ਲੰਕ ਬਹੁਰ ਅਬ ਜੀਤੈ
 ਜਨ ਹਿਯ ਮੇਰੇ ਹਮ ਸਿਰ ਬੀਤੈ॥ ੧॥ ਏਹ ਰਾ॥ ॥
 ਬੀਰ ਸਾਧ ਤੇ ਕਾਲ ਟੂਟ ਅਬ ਘੋਰ ਤਪੈ ਆਇ। ਮੇ ਘ
 ਨਾਦ ਬਿਨ ਯੋਭ ਏ ਜਮੇ ਕੇ ਹੋਰ ਬਿਨ ਪਾਇ॥ ੨॥ ॥
 ਰੋਪਈ॥ ॥ ਜਾਨਤੁ ਰੁਝ ਆਜ ਫਿਰ ਜੈਰੈ। ਜਾਇ
 ਰਾਮ ਕੇ ਮਾਥੇ ਨੇ ਐਰੈ। ਆਜ ਬਿਭੀ ਖਨ ਕਹਾਂ ਸਮਾਈ
 ॥ ਬਨੀ ਲੰਕ ਜਾ ਕੀ ਠਕੁਰਾਈ। ਟੂਟ ਮੇ ਫਿਰੈ ਗੋਇ ਸਿ
 ਨ ਜੀਤੈ। ਰਾਮ ਚੰਦ ਅਬ ਹੋਰੁ ਨ ਚੀਤੈ। ਰਾਵਨ ਜੀਤਤ
 ਬਿਲ ਮਨ ਹੋਈ। ਬਾਲ ਬਿਰਧ ਜਾਨੈ ਸੁਰ ਕੋਈ। ਜਾਤੁ
 ਈ ਕਰੁ ਭਾਈ ਹਸ ਹੀ। ਸੇ ਨਰ ਸਦਾ ਕਾਲ ਮੁਖ ਬਸ
 ॥ ਅਬ ਮੇ ਕੋ ਮੰਦੇ ਦਰਿ ਦਰੈਈ। ਕੁਰੁ ਕੋਰੇ ਬਜੈ ਸ
 ਮ ਕਾਹਿਈ। ਸੇ ਜੁ ਕਹੀ ਤਬ ਕੀ ਨਹਿ ਮਾਨੀ। ਜੂਝੇ ਦੇ
 ਨਹਾਰ ਜੇ ਪਾਨੀ। ਸਭੈ ਕਠਿਨ ਈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਈ।
 ਰਾਜੈ ਟੂਟ ਸਭੈ ਸੁਧਿ ਗਈ॥ ੩॥ ॥ ਏਹ ਰਾ॥ ॥

ਜਿਤ ਦੇਖੇ ਤਿਤ ਹੀ ਦੁਖੀ ਸੁਖ ਸੋਯੋ ਰਣ ਮਾਹਿ ॥ ਜਮੀ ੨੮੫

ਜਹਾਜ ਬੂਡਤ ਸਭੈ ਬੂਡ ਉਡ ਰਮ ਰਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਰੋਪਈ ॥ ॥ ਅਬ ਏ ਸਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਤੁ ਏ ॥ ਏ

ਸੀਤਾ ਸਤਤੇ ਮਰਗਾਏ ॥ ਬਿਨ ਅਪਰਾਧ ਸੀਯ ਹਾਰਿ

ਆਨੀ ॥ ਤੁੰਤੇ ਰਹਯੋ ਨ ਦੇਵ ਪਾਨੀ ॥ ਹਮ ਭਏ ਮੇਘ ਨ

ਦ ਬਿਨ ਅੰਸੋ ॥ ਬਿਨ ਪੂਜੇ ^{ਪਾਨ ਦੇਵ ਨ} ਚਕੋਰ ਗਨ ਜੈ ਸੋ ॥ ਜੈ ਸੋ ਅ

ਧੁਲ ਕੁਟ ਬਿਨ ਹੋਈ ॥ ਜਿਸੇ ਬਿਨ ਲੋਨ ਨ ਬਨੈ ਰਸੋਈ ॥

ਦੈ ਅਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਨਿਬਲ ਹਮ ਭਏ ॥ ਸੁਖ ਲੈ ਅਬ

ਬਿਧਨ ਦੁਖ ਦਏ ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੇਹ ਨ ਛੁਟੀ ਹਮਾਰੀ ॥ ਤ

ਤੇ ਪੁਰੁ ਸੋਕ ਭਯੋ ਭਾਰੀ ॥ ਉਤਰੈ ਰਵੈ ਗੋਟੀ ਮਨ ਤਾਂ ਕੇ

॥ ਮਨ ਬਰਕਸ ਪੈਰ ਪਸਰੁ ਸਾਕੇ ॥ ੫ ॥ ^{ਗਿਨਤੀ} ਵੇਰ ਰਾ ॥

॥ ਪੁਰੁ ਜਨਮ ਸਮ ਸੁਖ ਨਹੀ ਮਰਨ ਸਮਾਨ ਸੀਤਾ

ਪਾ ॥ ਅੰਸੁ ਮੇਧ ਸਮ ਫਲ ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਨ ਸਮਾਪ

ਪਾ ॥ ੬ ॥ ਰੋਪਈ ॥ ॥ ਯਹ ਸਭੁ ਬਾਤ ਚਿਤ ਮਾਰਿ

ਗਈ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਸਭਾ ਮੈ ਰਿਸੁ ਭਰ ਭਾਈ ॥ ਪਹਿਰ ਕ

ਦਰ ਦੁੰਦੁ ਭੀ ਬਜਾਈ ॥ ਸੈਨ ਚਤੁਰ ਗਜੀ ਬਜਾਈ ॥ ੭

॥ ਰਨ ਮੰਤ੍ਰ ਧੁਜਾ ਭਹਿਰਾਈ ॥ ਮਨੁ ਸਪੀਖ ਉਤੇ ਗਿਰ ਰ

ਈ ॥ ਅਸਲ ਅਸੀਲ ਰਕਤ ਚਿਤ ਪੈਰੇ ॥ ਰੁਠੇ ਰਾ

ਕਸ ਗਰੁੜ ਤੇ ਬੈਰੇ ॥ ਰਬ ਪ੍ਰਸਿਤ ਰਿਹ ਬਿਧਿ ਮਿਧਿ

੨੮੬ ਜੈਗੀ॥ ਗਦਿ ਰਬ ਸਮ ਨਹਿ ਪੁਨੈ ਕੋ ਰੀ॥ ਪਾਇਕੁ ਚ
 ਲੇ ਪਰਮ ਚਿਤ ਗਾਏ॥ ਰਨ ਸੁਨ ਕਰਤ ਰੋਮ ਸਤੁ ਰਦੇ ^{ਪੈਦਲ}
 ॥ ਉਡੀ ਧੁਰ ਗਦਿ ਬੀਰ ਸਮਾਨਾ॥ ਜਨਾ ਦਨ ਕੇ ਕੋਧ ਤ
 ਰਾਨਾ॥ ਧੂਮ ਸੁਸਾਤ ਨਿਕਸ ਜਗ ਭਰੀ॥ ਜਨ ਹਿਮ ^{ਸੁਗ}
 ਰਿਤ ਨਤੁ ਤੇ ਹਿਮ ਪਰਈ॥ ੭॥ ॥ ਏਹੁ ਗਾ॥ ॥ ਏਹੁ ^{ਸੀਤ}
 ਸਤੁ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਰੁਦੇ ਇਕ ਦਸ ਭੀਤ॥ ਰਾਮ ਕਾ ^{ਘਾਟਸ ਥਰ}
 ਨ ਸਨ ਮੁਖ ਚਲੇ ਦਈ ਲੰਕਾ ਤਿਨ ਪੀਠ॥ ੮॥ ॥
 ਚੋਪਈ॥ ॥ ਲਈ ਚਲਾਇਕ ਮਨ ਸਬਦ ਕਰਾ॥ ਰ
 ਨ ਸਦਾ ਰੋਕੇ ਰਾਂ ਮੁਖ ਧਰਾ॥ ਸਤ ਮੁਖ ਰੁਦੇ ਤੇਤੁ ਰ
 ਕੁ ਰੁਨਾ॥ ਧੁਰ ਮਾਇਕ ਤੈ ਕਰਹਿ ਸਪੁਰਨਾ॥ ਮਾਰਿ
 ਸੁਤ ਤੀਸਰੇ ਬਜ੍ਜ ਸਮਾਂ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਲਗਤ ਮਗਹਿ ਕੋਰ
 ਕ ਜਾਮ॥ ਚੋਥੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਚ ਮਕਾਈ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਤੇਜ ਨਰ
 ਹਿ ਸੁਰ ਚਾਈ॥ ਪਚਾਏ ਨਾ ਸਜਗ ਤੋਰੇ ਫਾਂਸੀ॥ ਜਾਂ ਕੇ ^{ਤਲਵਰ ਦੁਪਾਹੀ}
 ਰੁਹ ਸਿਵ ਲੋਕ ਨ ਸਾਮੈ॥ ਫਠੈ ਫੁਰੀ ਧੁਰੀ ਭਾਂਤਿ ਬਿ
 ਜੈ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਨਿਰਖ ਨਗੋ ਪਾਤਿ ਲਾਜੈ॥ ਸਤੁ ਏ ਸਿਪ ^{ਇਏ}
 ਰ ਸੁਸਰ ਸਬਨਾਈ॥ ਬਾਨ ਬ੍ਰਿਸੈ ਡਿਨ ਸਤੈ ਬਚ ^{ਸੇਸਨਗ}
 ਈ॥ ਬਨੀ ਆਠ ਏ ਬਰਠੀ ਆਠੀ॥ ਜਨ ਜੈਗਾ ਨਿਲੇ ^{ਲਾ}
 ਰੁਕੇ ਕਾਠੀ॥ ਗੋਠ ਨਏ ਹਾਥ ਕਲਮ ਲਈ॥ ਸੋਮ ^{ਥਾ}
 ਨ ਕੇ ਸੋਗੋਲਾ ਚਲਈ॥ ਦਸ ਮੇ ਗਾਹ ਦਸੇ ਦਿਸ ਟੇਰੇ ^{ਪੁਮਾਨੀ}

ਅਰ ਪ੍ਰਗਟ ਮਾਰਗੈ ਨਿ ਬੈਰੈ ॥ ਹੁ ਰਜ ਗਮ ਚ ਦੇਂ ॥ ੨੬੭ ॥
 ਗੈਰ ਸਮਾਜੀ ॥ ਤੁਹੈ ਪੀਸ ਪ੍ਰਗਟੈ ਜਾਹੀ ॥ ਸੰਗ
 ਮੰਤ੍ਰ ਬਾਰ ਦੇ ਸੋਹੈ ॥ ਪਦ ਠਾਹੈ ਸੁਰ ਨਰ ਮਹਿ ਮੋਹੈ ॥
 ਸੰਖ ਸਬਦ ਤੇ ਗਹਿ ਸੁਹਾਯੋ ॥ ਬਾਜਤ ਪੂਲੈ ਮਨੋ ਪ
 ਨ ਆਯੋ ॥ ਚੁਟਕ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਦੇ ਚਲਾਇ ॥ ਜਨ ਗਵਿ
 ਰਿ ਪਹਿ ਮਾਰਨੈ ਪਾਯੋ ॥ ਨਾਗੀ ਯੋ ਪ੍ਰ ਪ੍ਰ ਦੇ ਗਹੀ ॥ ਮ
 ਨ ਕਾਲ ਜੀ ਭਲਾਹਿ ਲਈ ॥ ਗੁਪਤ ਗਲੋ ਲ ਸੋ ਲ
 ਪਾਰੈ ॥ ਰਿ ਪ੍ਰਾਚਿਰਈ ਦਿਨ ਲਾਖ ਕਮਾਹੈ ॥ ਚੰਦ ਬਾਜ
 ਸੁਣੈ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਸੰਤ ਹਨੈ ਸੋਈ ਬਚੈ ਜੋ ਠਾਹੈ ॥ ਠਹ
 ਪ੍ਰਦੂ ਕਮਾਠਾਰਹੈ ਠੇਠੈ ॥ ਗਇ ਤਨੈ ਉਦੀ ਪਰੋਹਿ ਤਬ ਚ
 ॥ ੬ ॥ ॥ ਏਹ ਗਾ ॥ ॥ ਠੀਨੈ ਜੋ ਉਨੀ ਸਦੈ ॥ ਅਰ ਜੋ ਮ
 ਪਰ ਕਰ ਬੀਸਾ ॥ ਸਤੈ ਸਫਲ ਰਾਖੁ ਮਾਥ ਬਿਨੁ ਕਰਦੈ
 ॥ ਸਿਫੁ ਈਸਾ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਤੁਸੈ ਸਫਲ
 ਨਿਕਰੈ ਗਈ ॥ ਪਰਿ ਸਬਦ ਚੜ੍ਹ ਚਰ ਬਜਾਈ ॥ ਰਣ
 ਚੁਇਹਿ ਬਿਧਿ ਮਨ ਧਰਈ ॥ ਕਾਇਰ ਹੋਇ ਸੋਈ
 ਰਮਰਈ ॥ ਗਇਤ ਗਵਨ ਲੋਕ ਰਜ ਪਨੀ ॥ ਚਈ
 ਹਿਲ ਮਦੋਦਰ ਗਨੀ ॥ ਡਿਗ ਸੁਰ ਬਧੁ ਜੁ ਬੁ ਮਿਸ
 ਚੀ ॥ ਮਾਨਹੁ ਠੀਰ ਸਿਧੁ ਮਸੁਕਾਈ ॥ ਪਾਤਿ ਕੋ ਦੇਖ
 ਰਖਨਹਿ ਕਰਹੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਤੇਜ ਤੇ ਕੁਰਹੀ ॥

੨੮੮ ਰਾਜਕਰਤ ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ਅਸੁ ਬਿਧਿ ਅਨ
 ਕੁਟੇਰ ਬਨਾਏ ॥ ਕੀਤਾ ਅਸਨ ਨਰਕ ਅੰਕੁਸ ਹੈ ॥
 ਸੀਰਧੁ ਪਾਤਿ ਤੇ ਜੀਤਿ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਪਾਤਿ ਬਹੁਤੇ
 ਕੁਕਰਣੀ ॥ ਦੀਪਕ ਤੁਸਮ ਹੋਰਿ ॥ ਪਰਈ ॥ ੧੧ ॥
 ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਜੇ ਮਿਗ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨ ਰਹੈ ਨ ਬਹੈ
 ਤੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਚਿੰਤਿ ਲਿਖਿ ਕੇ ਕੋਈ ॥ ਰਖਤਾ ਨਤ
 ਜਤਨ ਕੋਇ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਦੇਖਈ ॥ ਗਾਰਜਤ
 ਨਦੀ ਦੂਰ ਤੇ ਆਈ ॥ ਮਠੈ ਸਿੰਧ ਸੇਵਿ ॥ ਕੋ ਪਾਏ ॥
 ਐਸਾ ਪਦਨ ਰੂਪ ਕੇ ਤੇਰੇ ॥ ਭਲੀ ਹੋਇ ॥ ਨ ਸੁਮੇਰ
 ਹਿ ਫੇਰੇ ॥ ਜੇ ਦੀਪਕ ਅਤਿ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਤਾਂ ਤਨ
 ਨਿਰਖ ਨ ਸੁਰ ਹਿਰਾਸੀ ॥ ਜੇ ਦਿਨ ਬਾਨਾ ॥ ਤੇ ਭੂ
 ਏ ॥ ਬਨਾਹਿ ਲਗੀ ਸੋਈ ॥ ਫਿਰ ਫੂਟੇ ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ॥ ਯਮ
 ਨ ਮੈ ਗਈ ਬਿਰਾਹੈ ॥ ਸਖਾ ਭੀਰ ਏਕੈ ਨ ਫਿਰੈ ॥ ਚ
 ਕੇ ਕੀਤ ਰਨਕੇ ਸਾਮੁਹਾਈ ॥ ਬਾਂਧ ਮੂਰਿ ਬਹੁ ਤੇ
 ਸੁਗਈ ॥ ਲੀਕ ਪਾਤਿ ਰਨ ਮੈ ਚਿਰ ਰਈ ॥ ਕਠਾ
 ਕੇ ਜੁਨ ਮੇਤੇ ਰਹਈ ॥ ॥ ਹੋ ਜਾਨ ਬਨੁ ਸਮ ਬਾਨ
 ਮੇ ਪਾਨਰ ਸੰਗ ਕਰੇ ਪਾਨ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਦੇਹਰਾ
 ॥ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਪਦ ਸੈਰ ਸੀਰਾ ਕਰ ਰਾਮ ਕ
 ॥ ਕਾਲ ਜਲ ਦ ਮੈ ਕੀ ਜੁਗੀ ਨਨ ਪ੍ਰਕਟੀ ਹੋ ਆਇ

੪॥ ॥ ਚੋਪਈ॥ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਉਮਤੁ ਸੇਵਈ ਚਲਾਈ॥ ੨੮੯

ਪਾਹਿਲੇ ਕਮਲਾ ਸਨਤੇ ਪਾਈ॥ ਸਟਲ ਸਦਾ ਨਿਰਦ
ਲ ਨਾਹਿ ਰੋਈ॥ ਚੋਦਾਹਿ ਤੂੰ ਬਰੇ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ਤੇਜ ਪੁਜ
ਆਵਤੁ ਲਹਿ ਲਹੀ॥ ਸੇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਬੀਚ ਹੀ ਗੋਹੀ॥ ਏ
ਕੁ ਗਾਹਿ ਰਹੇ ਨਡਾਰੀ ਦੀਲੀ॥ ਗਾਰੂ ਉਤੁਤ ਸਾਪਨ
ਨੁਲੀਲੀ॥ ਪਕਰ ਸਿਧੁ ਮੇਵਈ ਚਲਾਈ॥ ਸੇ ਫਿਰ ਗ
ਵਨ ਕੇ ਕਰ ਆਈ॥ ਬਿਸਮੇ ਭਯੋ ਲਿਕ ਕੇ ਗਈ॥ ਤਕ
ਲਛਮਨ ਤਿਨ ਬਹੁਰ ਚਲਾਈ॥ ਫਿਰ ਹਨੁ ਵੰਤ ਵੈਸਹੀ
ਰੋਕੀ॥ ਗਾਹਿ ਸਮੁੰਦ ਮੈਂ ਗਾਹਿ ਰੋਕੀ॥ ਸੇ ਫਿਰ ਗਈ ਦੁ
ਸਟ ਕੇ ਗਾਈ॥ ਭਯੋ ਸੋ ਕੋਧ ਲਿਕ ਕੇ ਨਾਥਾ॥ ੧੫॥

॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਜੇ ਬਰਛੀ ਤੈ ਲਿਕ ਪਤਿ ਚਲੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਪੁਰ ਧਾਇ॥ ਚਤੁਰਾਨਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹੁਰ ਲੋਰੇ ਗੋ ਆ
ਇ॥ ੧੬॥ ॥ ਚੋਪਈ॥ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਲੇ
ਕ ਪਾਤਿ॥ ਕਮਲਾ ਸਨਕ ਪਯੋ ਚਿਤ ਤੇ ਆਤਿ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਤੀ
ਨ ਦੇਖੈ ਦੁਖ ਪਾਯੋ॥ ਆਪਨੇ ਸਿਧਾ ਸਨ ਬੈਠਾਯੋ॥ ਮਹ
ਰਾਜ ਹਮ ਕਰੁ ਨ ਬਿਗਾਯੋ॥ ਕਵਨ ਕਾਜ ਆਪਨ ਪ
ਗਧਾਯੋ॥ ਹਮ ਪਰ ਬੇਦ ਦੇਹਿ ਫਲ ਤੇਹੀ॥ ਅਬ ਨਹਿ
ਪਕੈ ਕੋ ਜੀ ਮੇਹੀ॥ ਕਮੇ ਜਮੇ ਤੁਮ ਰੂਪੇ ਰੇ ਰੇਰੇ॥ ਤਮੇ ਰ
ਯੋ ਮਰਨ ਹੋਤ ਹੈ ਮੇਰੇ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਲ ਮਾਹਿ ਉਜਰੇ॥ ਰੇ

ਤੇ ਮੋਹਿ ਪਤਿ ਸੁ ਗਾਰੋ ॥ ਪਤਿ ਜੋ ਆਜ ਰਹੈ ਨਹਿ ਤੇਤੋ ॥
 ਤੇ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਰੂਹੈ ਨਹਿ ਮੋਤੋ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਕਰੋ ਅਬ-
 ਸੋਈ ॥ ^{ਰਕਸ}ਬਕੀ ਰੁਵੰ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥ ੧੭ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ॥ ਕਯੋ ਲੋਕ ਪਤਿ ਦੈਤ ਸੋ ਕਰੀ ਵਡੀ ਤੁਮ ਬਾਤਾ ॥
 ਅਜਹੂੰ ^{ਬਾ}ਚਿਤਾ ਜਿਨ ਕਰਹੁ ਦਿਨ ਏਕ ਸੇ ਨ ਜਾਤਾ ॥ ੧੮ ॥
 ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਕਯੋ ਲੋਕ ਪਤਿ ਮਾਰੋ ਤੇਹੀ ॥
 ਦੀਨੀ ਕਪਟ ਸੈ ਹੋਈ ਮੋਹੀ ॥ ਬਾਰ ਪਚਾ ਸਕਰ ਕਯੋ ਹ-
 ਕਾਰੈ ॥ ਬਿਨੁ ਲਛਮਨ ਫਿਰ ਆਈ ਮਾਰੈ ॥ ਜਿਹ ਲਛ-
 ਮਨ ਸਭੁ ਕੁਟਿਬ ਨਿ ਬੇਰਯੋ ॥ ਅਬਹਿ ਆਨ ਲੋਕ ਗ-
 ਦ ਘੋਰਯੋ ॥ ਹਉਹੀ ਬਚਯੋ ਸੋ ਯਹਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਤਾਂ
 ਪਰ ਸਫਲ ਨ ਬਰਛੀ ਤੇਹੀ ॥ ਅਨਮੇ ਤੇ ਬਿਰਹਿ ^{ਬਾ}ਸੁਖ
 ਪਾਯੋ ॥ ਮੁਖ ਫੀਕ ਕੈ ਸੋ ਕ ਬਦਾਯੋ ॥ ਯਹਿ ਤੇ ^{ਸਖਲੀ}ਸੁਗਮ
 ਬਾਤ ਹੈ ^{ਰਜਾ}ਰਾਈ ॥ ਮਾਰੋ ਲਛਮਨ ਕਹੋ ਉਪਾਈ ॥ ਤਬ
 ਨਾਰਦ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਯੋ ॥ ਨਾਰਦ ਆਨ ਸੀਸ ਪਰ
 ਧਰਯੋ ॥ ਤਬਹੀ ਤਾਂ ਤੁਯੋ ਬਰੁਤਾਰੀ ॥ ਜਬਹੀ ਭੀ
 ਠਰਠਨ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ॥ ਪੁਨ ਰਾਵਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕੈ ਰੂਪ ਪਰਯੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਚਿ-
 ਤ ਮੇਟਯੋ ਬਿਰਾਗ ਕੈ ਆਜ ਕੁ ਸੋਲ ਸੀ ਨਾਹਿ ॥ ੨੦ ॥
 ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਆਇਸੇ ^{ਆਨਿ ਸੁਖ}ਦੋਹ ਕਰੋ ਅਬ ਸੋਈ
 ਆਗਾ

ਅਹਾਰਾਜਕੇਜੇ ਸੁਖਹੋਈ॥ ਯਾਹਿ ਦਾਤਾ ਸਤੁ ਜਗਤੁ
ਉਖਾਰੀ॥ ਏ ਪਤਿ ਰਾਖਨ ਹਰ ਹਮਾਰੀ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਯਾਕੇ
ਭਲੇ ਨ ਕਰਉ॥ ਤੇ ਤੁਮ ਪੁਨਨ ਤੇ ਨਹਿ ਰੁਰਉ॥ ਛਾਡੁ
ਬਿਲੀ ਬਾਹਿ ਆਇ ਸਦੀਜੈ॥ ਲੰਕ ਪਤਿ ਕੋ ਕਾਰਜ ਕੀ
ਜੈ॥ ਯਾਹਿ ਜਸ ਆਜ ਤਤੁ ਕਹ ਪਾਵੈ॥ ਰਾਵਨ ਮਹਾ
ਜਪਰ ਆਵੈ॥ ਜਾਕੀ ਸਤੁ ਸਕਲ ਸੁਰ ਰਹਈ॥ ਸੁ
ਰ ਗੁਰ ਬੈਠ ਨਾ ਉਕੋ ਕਰਹੀ॥ ਪਵਰ ਬੁਹਾਰੈ ਪਵਨ
ਸਦਾਈ॥ ਆਪਨ ਗੁਰੈ ਫੂਲ ਸੁਰ ਰਾਈ॥ ਛਪਨ ਕੇ
ਟਿ ਮੇਘ ਜਲ ਭਰਈ॥ ਪਾਵਕ ਪ੍ਰਗਟ ਪਾਕੋ ਕੋ ਕਰ
ਈ॥ ੨੧॥ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਬੇਦ ਪਦਤ ਹੋ ਆਪ
ਤੁਮ ਔਰ ਦੇਵ ਕਿੰਹ ਮਾਹਿ॥ ਸੁਰ ਪੁਰ ਨਰ ਪੁਰ ਨਾਰ
ਪੁਰ ਬਸਤ ਬਾਹਕੀ ਛਾਹਿ॥ ੨੨॥ ॥ ਚੋਪਈ॥
॥ ਚੰਦਨ ਛੰਡ ਚੰਦਮ ਧਰਈ॥ ਛਰੀ ਹਾਥ ਠੰਡੇ ਗੰਢੇ
ਰਹਈ॥ ਬੰਦ ਸਾਲ ਮੇਕਾਲ ਬਿਰਾਜੈ॥ ਜੈ ਦੰਦ ਭੀ ਨੀ
ਰਨਿਧਿ ਬਾਜੈ॥ ਤਿਨ ਹਠ ਕੈ ਜਾਨਕੀ ਰੁਹਾਈ॥ ਤਾਂਕੇ
ਹੋਤੁ ਲਰੈ ਰਪੁ ਰਾਈ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੁਨਿ ਮਰੀਚ ਤਿਨ ਮ
ਰਮੋ॥ ਛੇਦ ਤਾਲ ਕਪਿ ਬਾਲ ਸੰਘ ਰਮੋ॥ ਖਰਦੂਖ
ਰਖਿਨ ਮਾਰਿ ਆਪਾਵੈ॥ ਸਿਧੁ ਪਾਟ ਛਿਕ ਗੜ੍ਹ ਆਵੈ
ਕੁੰਕੁਮ ਰਵ ਮਾਹਿ ਪਛਰੇ॥ ਤਾਂ ਪਾਛੇ ਮੁਖ ਫਾਸਿ

ਇਹ ਜੀਤ

ਤੁਮਾਰੇ ਪਦਨ ਪੁਤ ਬਲਵੰਤ ਪ੍ਰਬਲ ਅਤਿ ਤਿਹ
 ਛਾਡੇ ਜਤਨ ਨ ਲੰਕਾ ਪਤਿ ^{ਹਨੁਮਨ} ਸੋਈ ਮਹਾਰਾਜ ਤਤੁ ਪਾ
 ਰਿਆਯੋ ਹੋ ਜੁਥੇ ਤ ਸਭੁ ਤੋ ਹਿਸੁਨਾਯੋ ॥੨੩॥
 ਦੇਹਰਾ ॥ ਯਾਹਿ ਬਿਨਤੀ ਨਾਰਦ ਕਹੀ ਲੰਕਾ ਪਤਿ
 ਸੁਨਾਇਾ ਤਬ ਰਾਵਨ ਬਿਧਿ ਸੇ ਕਯੋ ਕਰਿਯੋ ਕੋਨ ਉ
 ਪਾਇ ॥੨੪॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ਤਬ ਬੋਲਯੋ ਥੁ
 ਮਾ ਸੁਨ ਨਾਰਦਾ ਕਹੇ ਬਾਤ ਸੁਨ ਬੁਧ ਬਿਸਾਹ ਦਾ ਜ
 ਬ ਲਗ ਹਨੁਮਾਨ ਰਨ ਮਾਹੀ ॥ ਤਬ ਲਗ ਸਫਲ ਸੈ
 ਹਥੀ ਨਹੀ ਪਦਨ ਪੁਤ ਜਬ ਅਤੁ ਸਿਧਾਹੀ ॥ ਤਬ
 ਬਰਛੀ ਲਛਮਨ ਕੋ ਮਾਰੈ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਜਾਹੁ ਤੁਰਤ ਹ
 ਤਹਾ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਐ ਹਨੁਮਤ ਜਹਾ ਹਨੁ ਪਕਰ ਲੈ
 ਅਨੰਤ ਸਿਧਾਰਹਾ ॥ ਤਬ ਬਰਛੀ ਲਛਮਨ ਪਰ ਤੁਰ
 ਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕਛੁ ਖੇਦ ਨ ਕਰਉ ॥ ਲਛਮਨ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾ
 ਇ ਤੁਮ ਹਰਉ ॥ ਕਰੇ ਮਨੋਰਥ ਜੋ ਮਨ ਹੋਈ ॥ ਚਲਤ ਸੈ
 ਹਥੀ ਗਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ਅਬ ਜੋ ਬੀਰ ਯਾਹਿ ਕੋ ਗਹਈ
 ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਇ ਜਾਤ ਨ ਸਹਈ ॥੨੫॥ ਦੇਹਰਾ ॥
 ॥ ਨਾਰਦ ਸੇ ਲੰਕੇ ਸਸੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਹੀ ਪੁਕਾਰਾ ਹਨੁਮਾ
 ਨ ਕੋ ਤੁਮ ਗਹੋ ਤੁ ਲਛਮਨ ਕੋ ਮਾਰਾ ॥੨੬॥ ਚੋਪਈ
 ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਚਤੁਰਾਨ ਨ ਜਬ ਤੁਾਈ ਬੀਰ ਦ

॥ ਹਨੂਮਾਨ ਤਾਂ ਕੇ ਰਸ ਦੁਲਯੋ ਨਾਰਦ ਹਰਿ ਮਾਯਾ ਬਿਸ
 ਤਰੀ ॥ ਏ ਗਯੋ ਦੂਰ ਸਮਝ ਨਹਿ ਪਰੀ ॥ ੨੯ ॥ ਵੇਹਰੇ
 ॥ ਰਘੁ ਪਾਤਿ ਕਥਾ ਬਿਲੰਬ ਸੋ ਸਬ ਬੁਝੀ ਰਿਖਤਾਹਿ
 ॥ ਕਾਪਿ ਕੁਲ ਮਾਣਿ ਭਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਸਭੈ ਕਹੀ ਅਵਗਾ
 ਹਿ ॥ ੩੦ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਯਾਹਿ ਭੇਦ ਨ ਪਾ
 ਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਆਗਾ ਭੇ ਆਯੋ ॥ ਜੇ ਕਾਪਿ ਪਾਤਿ ਯ
 ਹਿ ਮਾਯਾ ਜਾਨੈ ॥ ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਕਛੂ ਨ ਮਾਨੈ ॥ ਬਤ ਰਸ
 ਅਟਕੇ ਦੇ ਬਤ ਭਾਰੀ ॥ ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ ਘਰੀ ਦੇ ਲਗ
 ॥ ਹਨੂ ਨ ਰਾਮਾ ਹਿ ਛਾਡੁ ਹਿ ਘਰੀ ॥ ਆਨ ਬਾਤ ਨਾਰਦ ਸੋ ਪ
 ਰੀ ॥ ਪਾਇ ਭਗਤ ਕੋ ਭਗਤ ਸੁ ਫੁਲੇ ॥ ਪੁਰੁ ਕੋ ਭਜਨ ਤੁ
 ਰਤ ਹੀ ਭੂਲੇ ॥ ਬਡੇ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮ ਸਨੇ ਹੀ ॥ ਆਪਨ ਤੁ
 ਜਾਹਿ ਵਿਨਾ ਫਹਿ ਦੇਹੀ ॥ ਏਹਿ ਬਿਧਿ ਹਨੂਮਾਨ ਨਾਹਿ ਭੂਲ
 ਯੋ ॥ ਚਲਯੋ ਨ ਬਸੁ ਰਖ ਮਾਯਾ ਭੂਲਯੋ ॥ ਏਤਨੇ ਮੇ ਦੇਖ
 ਯੋ ਲੀਕਾ ਪਾਤਿ ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਰਨ ਨਹੀ ਬਿਸੇਦ ਮਾਤਿ ॥ ੩੧
 ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਤਬ ਫੁਲਯੋ ਬਿਧਿ ਜੇ ਕਹਯੋ ਸੋਈ ਨਰ
 ਦ ਕੀਨਾ ॥ ਅਬ ਰਨ ਮਾਰੇ ਲਛਮਨ ਹਿ ਜਯੋ ਜਾਨਹਿ ਪਹਤੀ
 ਛਾ ॥ ੩੨ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਤਮਕ ਸੋਹ ਬੀ
 ਸਾਧੀ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਭੀ ਠ ਲਛਮਨ ਉਰ ਬਾਧੀ ॥ ਤੇਜ ਪੁਜਤੀ
 ਫਨ ਲਹ ਲਹੀ ॥ ਮਾਨੋ ਰਵਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਬਹੀ ॥ ਧੂਮ ਕੇਤ

ਜਨ ਨਤੁ ਪਗਟੋਨੋ ਲੋਕਨ ਪਲੈ ਕਾਲ ਕੈ ਮਨੋ ਜਨੁ
ਜੁਰ ਕੋਟ ਬੀਜੁਰੀ ਚਲੀ ^{ਅਕਾਸ} ਸੈਨਾ ਸਕਲ ਤੇਜ ਤੇ ਖਲੀ
ਗਿਰੇ ਭੂਮਿ ਕਾਪਿ ਬਹੁਰ ਨ ਲਰੇ ਮਨੋ ਬਾਨ ਕਰੋ ਰਕਪ
ਗੇ ^{ਛੇਦ} ਕੈ ਲਛਮਨ ਉਹ ਦਿਸ ਗਈ ਸੁਰ ਪੁਰਮਾ
ਰਿਬ ਧਾਈ ਭਈ ਯਾਂ ਤੇ ਸਬਨ ਕੁਲਾਹਲ ਕਰਮੋ ^{ਉਦ}
ਲੀ ਭਈ ਲਛਮਨ ਧਰ ਪਰਮੋ ^{ਹਰਖਦਾਸਬਦ} ਜੋ ਧਰ ਲਛਮਨ ਅ
ਜਨ ਪਰਈ ਭੋਰਾ ਵਨ ਹਮਾ ਬਿਨੁ ਨਤੁ ਕਰਈ ॥੩੩॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਅਬ ਪੁਰਨ ਅਪਰਾਧ ਤੇ ਰਿਸੈ ਕਰ ਹੈ ਰ
ਪੁਬੀਰਾ ਸੀਯ ਬਿਹਾਰਾ ਬੁਝਾਇ ਹੈ ਮਦੋਹ ^{ਕੋਧ} ਰੇ ਦਿਗ
ਨੀਰਾ ॥੩੪॥ ਚੋਪਈ ॥ ਭਾਂਡਿ ਨ ਨਹ ਦਗਮੋ
ਲੁਕਾਈ ਹਨੂਮਾਨ ਠਗੇ ਮੁਰੀ ਖਾਈ ਆਯੋ ਦੋਹਰਾ
ਮਕੇ ਪਾਸਾ ਰਹੇ ਫਾਰ ^{ਭੁਲਾਵਟ} ਸਭ ਜੀਵਨ ਆਸਾ ਬਚਮੋ ਇ
ਭੀਖਨ ਬਿਲੁ ^{ਭੋਟ} ਪਾਤਿ ਬੈਨਨਾ ਕਾਪਿ ^{ਮੁਰਖੀਦ} ਪਾਤਿ ਜਲੁ ਮਾਗਤ ਹੈ
ਸੈਨਨਾ ਹਨੂਮਾਨ ਕਾਪਿ ਕਟਿ ਕ ਨਿਹਾਰਮੋ ਮਨੋ ਗਰੂਪ
ਥਰ ਕੇ ਭਾਰਮੋ ^{ਕੇ ਘੜੇ ਹੋਏ} ਭੁਯੋ ਨੀਲ ਨੀਲੇ ਅਤਿ ਚੋਟਨਾ ਪੀਰੇ ਮੁ
ਖ ਅੰਗਦ ਧਰ ਲੋਟਨਾ ਔਰ ਕਾਪਿਨ ਕੀ ਕੋਨ ਚਲਾਵੈ
ਦੂਦ ਰਮੋ ਰਾਮਾਹਿ ਨਹਿ ਪਾਵੈ ਸਭਨ ਫੜ ਹੋਗਮੋ ਏਕ
ਛਿਨਾ ਇਨ ਸਭ ਹਨ ਕੇ ਯਹੈ ਕਾਲ ਦਿਨਾ ਜੋ ਛਿਨ ਭਰਰ
ਪੁਪਾਤਿ ਨ ਨਿਹਾਰੋ ਛਾਡ ਪ੍ਰਾਨ ਜਮ ਪੁਰਹਿ ਸਿਧਾਰੋ ॥੩॥

੨੯੬ ੫॥ ॥ ਏਹਰਾ॥ ॥ ਛਲਕਰਨਰਵਰੋਛਲਮੋਬਲ
 ਕਰਮਾਗਸਿਰਾਉ॥ ਰਾਮਰਜਾਇਸਰੈਨਹੀਅਬਹਰਿ
 ਪੁਰਕੋਜਾਉ॥ ੩੬॥ ॥ ਚੋਪਈ॥ ॥ ਲਛਮਨਰ
 ਜਕੁਮਾਰਨਹੀਰਨਾਕਮੋਜੀਵੈਹਨੁਮਾਨਏਕਛਿਨਾ
 ਕਹਮੋਬਿਭੀਖਨਤਬਸਿਰਨਾਈ॥ ਸਬਕੋਬਲੁਮਤਿ
 ਯਹਿਮਰਿਜਾਈ॥ ਸੁਨਿਕਪਿਪਾਤਿਅਤਿਨਿਸਅੰਧ
 ਆਈ॥ ਅਬਬਿਨਤੀਸੁਨਲੋਹੁਹਮਾਰੀ॥ ਲੈਈਪਕ
 ਹਮਦੇਖਹਿਦੇਉ॥ ਸਬਮਰਗਾਏਕਿਜੀਵਤਕੋਉ॥ ਅ
 ਗੈਕੀਓਬਿਭੀਖਨਰਾਈ॥ ਪਾਛੇਹਨੁਮਤਿਦੀਪੁਜਗਾ
 ਈ॥ ਦੇਖਤਜਾਮਵੰਤਾਵਿਗਆਏ॥ ਅਤਿਸੁਭਮਤਿ
 ਨਬਰਨਸੁਨਾਏ॥ ਦੇਖਬਿਭੀਖਨਰਹਮੋਬਿਲਖਮੁਖ
 ਆਪਰਮੋਆਨਇਕਠੇਸਬਕੋਦੁਖਾ॥ ਹਾਬਉਠਾਇਇ
 ਰੈਤਿਨਪੁਛੀ॥ ਮੁਖਛਾਇਆਜਸਭਨਕੀਛੁਛੀ॥ ੩੭
 ॥ ਏਹਰਾ॥ ॥ ਸੁਨਹੁਬਿਭੀਖਨਲੰਕਪਾਤਿਸੁ
 ਖਦੈਬੇਗਸੁਨਾਇ॥ ਹਨੁਮਾਨਜੀਵਤਬਰਮੋਕੈਮਾ
 ਰਮੋਤਿਨਧਾਇ॥ ੩੮॥ ॥ ਚੋਪਈ॥ ॥ ਸੁਨਤੁ
 ਭੀਖਨਰੋਇਸੁਨਾਏ॥ ਜੀਵਤਜਾਮਵੰਤਹੀਪਾਏ॥
 ਤਿਨਹੀਕਹਬਜਸਮਬੈਨ॥ ਭਾਕੋਦੇਖਸਿਰਾਤਨਨੈ
 ਨਾ॥ ਸੀਰਪੁਬੀਰਕੀਰੁਸਲਨਬੂਝੀ॥ ਬਹੁਰੋਲਛ

ਮਨ ਦੇਹ ਨ ਸੁਖੀ ॥ ਕਾਪਿ ਪਾਇ ਅੰਗਦ ਸਤੈ ਰੁਲਾਨਾ ॥ ਸ ੨੮੭
 ਤੁਥੇ ਅਧਿਕ ਧਨੁ ਤੁਮ ਜਾਨੈ ॥ ਤੁਜਨ ਕੀ ਕਾਹਿ ਨੇਹੁ ਜਾਨੈ ॥
 ਯੋਗਾ ਮਸਾਹਿਤ ਦਲ ਸਭ ਧਿ ਸਹਾਯੋ ॥ ਕੈਤੁਮ ਗਾਏ
 ਕੁਤੁਰ ਰਨ ਮਾਹੀ ॥ ਫੁਰਤੇ ਸੁਖ ਰਹੀ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ਹਮਾਹਿ
 ਰਾਮ ਕੇ ਬਹੁਤ ਫੁਰੇ ਸੋ ॥ ਸਦਾ ਕਰਾਂ ਅਜ ਕਾਹਿ ਤੇ ਸੋ ॥ ਅ
 ਬ ਕਰ ਬੇਗ ਸੰਬੋਧ ਗਮ ਰੋ ॥ ਹਨੁ ਮਨ ਕਿਹ ਹੋਰ ਸਤਿ ॥
 ਰੋ ॥ ੪੬ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ॥ ਜਾਮਦੰਤ ਬੈਲਾ ਤਬ
 ਹਿ ਸੁਨਹੁ ਬਿਭੀ ਖਨ ਬਾਤਾ ॥ ਤਾਰੇ ਜੀਵਤ ਸਬ ਜੀਅੇ ਮ
 ਰੈ ਸਬੈ ਮਰ ਜਾਤਾ ॥ ੪੭ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਜੋਹਨੁ ਮ
 ਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਹਿ ਪਰੇ ॥ ਜੇਹਨ ਗਿਰੇ ਹੋਤ ਸਭ ਪਰੇ ॥ ਜੋਹਨੁ ਮ
 ਨ ਜੁਝ ਪਗਾਧਰੇ ॥ ਜੇ ਜੀਵਤ ਤੇਉ ਬਿਧਿ ਮਾਰੇ ॥ ਤਬ
 ਭਵਿਭੀ ਖਨ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਹਨੁ ਮਾਨ ਤਾਰਿ ਦਰਸ
 ਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁ ਪਾਤਿ ਲਛਮਨਾ ਦਿਗ ਖਰੇ ॥ ਏ ਸਬ ਦੋ
 ਰਾਮ ਪਗ ਪਰੇ ॥ ਮਿਲ ਰਘੁ ਬੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੋਏ ॥ ਲ
 ਛਮਨ ਆਜ ਸਬੈ ਸੁਖ ਖੋਏ ॥ ਲਗੀ ਸੈਹ ਬੀ ਪ੍ਰਾਨ ਉ
 ਭਾਨੇ ॥ ਫੁਟੇ ਗਬ ਤੇ ਭਏ ਬਿਹਾਨੇ ॥ ਅਬ ਲਛਮਨ ਬਿਨ
 ਫਿਨ ਕੋ ਜੀਯੋ ॥ ਜਾ ਬਿਨ ਪਾਹਿ ਲੇ ਨੀਰ ਨ ਪੀਯੋ ॥ ਅਏ
 ਰੋ ਪ੍ਰਗਟ ਤਜ ਤੋਰ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥ ਕ੍ਰਮ ਲੋਕ ਸੋਹਿ ਬੀਰ ਪ੍ਰੇਮ
 ਨਾ ॥ ੪੯ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ॥ ਬੈਨ ਸਬੈ ਪੈ ਕਾਹਿ ਤੇਰ

੨੨੯ ਸਬਰੋਵਤ ਬਿਲਲਾਤਾ ਜੇ ਅਧਜੀਵਤ ਸਬਦ ਸੁਨ
 ਤੇਉ ਆਵਤ ਜਾਤਾ ॥੪੨॥ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ॥ ਛੁਟੀ ਮੁਰ
 ਛ ਸਭ ਉਠਧਾਏ ਰੋਵਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦਿਗ ਆਏ ॥ ਲ
 ਛ ਮਨ ਦੇਖ ਸਭੈ ਬਿਲਖਾਨੇ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਆਪਨੇ ਸੰਗ ਨ ਜਾ
 ਨੇ ॥ ਰੋਵਤ ਨੈਨ ਨ ਜਲੁ ਨਹਿ ਰਹਈ ॥ ਤਬ ਰਘੁ ਬੀਰ
 ਬੀਰ ਸੋ ਕਹਈ ॥ ਤੁਮ ਰਨ ਧੀਰ ਮਹਾਂ ਰਨ ਗਾਏ ॥ ਗਏ
 ਛਾਤੁ ਇਹ ਅਉ ਸਰ ਠਾਏ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਸਬ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ
 ਜਨਾਯੋ ॥ ਬਨ ਫਲ ਖਾਤ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਸੀਤਾ ਹ
 ਰਨ ਆਜ ਦੁਖ ਮਾਨੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਰ ਪੁਰ ਕੀਓ ਪਾਯੋ ॥ ਮੇ
 ਬਿਨ ਭੋਜਨ ਪਿਯਤ ਨ ਪਾਨੀ ॥ ਰਹੀ ਮੀਤ ਸੁਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕ
 ਹਾਨੀ ॥ ਗੁਪਤ ਸੋਚ ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਰਹਈ ॥ ਰੋਵਤ ਰਾਮ ਸੁੱਤ
 ਸੋ ਕਹਈ ॥੪੩॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੋ ਜਿਯ
 ਸੋਚ ਨਹੀ ਨ ਸਕੋ ਚਕਰੁ ਪਿਤ ਦੇਹ ਗਵਾਈ ॥ ਦੇਸ ਤ
 ਜੋ ਲਿਯੋ ਭੇਸੁ ਤਧੋ ਧਨੁ ਕੇ ਕਈ ਕੀ ਨ ਗਾਨੀ ਠਕੁ ਰਾਈ
 ॥ ਜੈ ਸਿਕਰੁ ਦਿਨ ਰੈਨ ਬਸੈ ਸੁਨ ਬੀਰ ਬਿਭੀ ਖਨ ਕੀ ਦੁਰ
 ਤਾਈ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਸੀਕ ਤਜੇ ਤੁਮ ਯੋਹ ਮ ਰੰਕੁ ਭੁਏ ਇਨ ਲੀ
 ਕਨ ਪਾਈ ॥੪੪॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ॥ ਲਛਮਨ ਨਿਪ
 ੨ ਅਨੀਤ ਕਰ ਗਾਏ ਛਾਤੁ ਰਨ ਮੋਹਿ ॥ ਅਬ ਰਘੁ ਨਾਥੁ ॥
 ਨਾਥ ਸੇਯੋ ਭਵਤ ਹੈ ਤੇਰਿ ॥੪੫॥ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਜਾ

ਨਤਰੋ ਮਨਮੈ ਸੁਖ ਬੀਰਨ ਤੇ ਬਿਨ ਬਾਨਰ ਏਕ ਲਰੈ ॥ ਭੁਜ ੨੬

ਰੋ ਰਖੁ ਕੇ ਕੁਲਕੋ ਦੁਖ ਹੈ ਮਰਹੋ ਤਬ ਮੇ ਦੁਖ ਸੀ ਅਮਰੈ
॥ ਨਹਿ ਝੂਠੀ ਕਹੀ ਕਬਹੂੰ ਮੁਖ ਤੇ ਇਹ ਝੂਠਹਿ ਤੇ ਰਖੁ ਬੀ
ਰ ਭਰੈ ॥ ਜਿਨ ਦੇਹ ਤਜੈ ਤਬ ਲੋ ਜਬ ਲੋ ਨ ਬਿਭੀ ਖਨਜ ॥
ਇਕੋ ਰਾਜ ਕਰੈ ॥ ੪੬ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥

॥ ਛਾਡੁ ਮੇ ਜਿਨ ਦੇ ਸਕੀ ਚ ਤਾ ਪਸੀ ਕੋ ਭੇ ਸਦੇ ਖਰਾਵਨ
ਨਰੇ ਸ ਅਤਿ ਰਾਖ ਸਕੇ ਡੀਲਹੈ ॥ ਅਗਿਦ ਨ ਦੀ ਸੈ ਸੁਖ
ਘਾਇਨ ਤੇ ਘੋਨੇ ਦੁਖੀ ਮੁਖ ਨ ਕੇ ਆਰੇ ਲਾਰੇ ਲੋਹੂ ਨ ਕੇ
ਝੀਲੈ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਲਛਮਨ ਅਬ ਹੋਤ ਹੈ ਹਸਾਈ ਕਹ ਕਹ ॥
ਜੀਅ ਆਈ ਮੇਰੇ ਜਾਤ ਸੁਖ ਸੀ ਲਹੈ ॥ ਰੋਵੈ ਰਖੁ ਰਾਇ
ਹਾਇ ਹਾਇ ਨ ਦੁਪਾਇ ਔਰ ਤੇ ਬਿਨ ਸਹਾਇ ਕੋ ਨ ਆ
ਜਨ ਲ ਨੀ ਲਹੈ ॥ ੪੭ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਪਿਛਲੀ ਤੇ

ਮੇਸੀ ਗੀਤ ਤੇ ਸੀ ਕੀਨੀ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪੀਤ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਜੈ
ਸੇਧੈ ਨ ਸਾਸਿ ਕੋ ਕੋ ॥ ਪਹਿਲੇ ਖਵਾਇ ਫਲ ਸੇਜ ਕੋ
ਬਿਛਾਇ ਦਲ ਤਾਂ ਪਰ ਸਵਾਇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੇ ਜਾਤੇ ॥ ਕੋ ਕੋ ॥
ਕਿਧੋ ਜੀ ਅਪਰੀ ਬਾਤ ਹਮ ਹੈ ॥ ਬਿਮਾਤ ਭੂਤ ਮੇਸੀ ਪ੍ਰਗ
ਟਵਤ ਬਢਾਵਤ ਹੈ ਸੋ ਕੋ ਕੋ ॥ ਅਜਹੂੰ ਨ ਜਾਗੇ ਮੇ ਸੇ ਮੇ
ਸੇ ਅਨੁਰਾਗੇ ਬੀਰ ਮੇਰੇ ਛਾਡੁ ਆਰੇ ਲਾਰੇ ਜਾਨੁ ਸੁਰ
ਲੋ ਕੋ ਕੋ ॥ ੪੮ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਦਸਰਖ ਜੂ ਕੇ

੩੦੦ ਦੇਹ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਨਤਿਆਗੀ ਤੈ ਤੇ ਸੇ ਮੇ ਚਿਤ ਰਾਖ ਮੇ ਪ
 ਨ ਰਾਖ ਮੇ ਹੈ ਜਨ ਕ ਮੇ ਪਾਛੇ ਬਨ ਆਏ ਬਨ ਫਲ ਤੈ ਖ
 ਵਾਇ ਖਾਇ ਇਤੀ ਪੀਤ ਭਾਈ ਕੇ ਉਤੇਰਤ ਤਨ ਕ ਮੇ ਪ
 ਜਨ ਕੀ ਹਰਨ ਤੇ ਨ ਮਰਨ ਵਿਚਾ ਮੇ ਤੈ ਤੇ ਸੇ ਮੇ ਜੀ ਅਕ
 ਜ ਰਾਖ ਮੇ ਬਨ ਤੇ ਧਨ ਕ ਮੇ ਪਾਜ ਰਾਖੁ ਬੀਸ ਨਿਰਬੀ
 ਸਹੇਤ ਲਛਮਨ ਸੈ ਹੋਈ ਕੇ ਲਾਗੇ ਜਾ ਬਛਾ ਤੇ ਤੈ
 ਨ ਕ ਮੇ ॥੪੮॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਾ ॥ ॥ ਗੋਇ ਤੇ ਮਨੁ ਆਇ
 ਵਿਲੀ ਪਹੁ ਤੇ ਰਾਖੁ ਤੇ ਅਜ ਤੇ ਕਿਨ ਬੀਸ ਗਾਯੇ ਛਾਇ
 ਨ ਕ ਲੀਕ ਸਬੈ ਪਿਤ ਸੇ ਜ ਸੇ ਅਰ ਜੀਤ ਹੁਤੀ ਜ
 ਗ ਜੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕਲੀਕ ਚ ਦੁਖੇ ਸਿਰ ਦੇਖਹੁ ਨਾਰਿਗ
 ਈ ਅਰ ਬੀਰ ਚਲੇ ਹੈ ॥ ਬਾਢੀ ਖਿਜੀ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਧ
 ਸੀ ਧੁਨਿ ਸੀਸ ਅੰਗੇ ਰਾਖੁ ਜੀ ਨਕਹੈ ॥੪੯॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਾ
 ॥ ॥ ਅਯੋਧਕ ਹ ਰਾਖੁ ਨ ਬਕਹ ਪਿਤ ਬੈਨ ਤੇ ਬਨ
 ਕੇ ਉਠ ਧਾਏ ॥ ਰਾਵਨ ਸੀ ਅਹਰੈ ਸੁਕਹ ਕਾ ਪਿਰਾਜ ਸ
 ਮਾਜ ਲੀਏ ਸੰਗ ਆਏ ॥ ਸਿਧੁ ਪਟੈ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਲਟੈ
 ਅਸ ਕਾਨ ਪਟੈ ਮਨ ਯੋ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ਜੇ ਸਿਧ ਮੇ ਸੁਖ
 ਮੇ ਹੁਨ ਸੁਤ ਸੇ ਸੁਤ ਸਬੈ ਖਿਧਿ ਰੇਖ ਬਨਾਏ ॥੫੦॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਇਹਿ ਖਿਧਿ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕੈ ਰੋਵ
 ਤ ਕੈ ਧਰ ਲੁਠਾ ਭਾਪਾਏ ਰਾਖੁ ਰਾਇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੋ

ਰਿਸ਼ਿ ਭਰਮੋ॥੫੨॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਜੀਤਾ ਕੋਰਾ ३੦੯

ਜ ਬੋਲੇ ਤੁਲੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਉਕਾਰੇ ਜੀ ਸੋ ਆਨ ਹੋਰੇ ਰਿਪੁ

ਨੈਕ ਨ ਖਿਸਾਇ ਗੋ॥ ਸੁਮਰੇ ਸਮੀਰ ਸੁਤ ਪੀਰ ਸੰਗੀ

ਜਾਤ ਨਹੀ ਜਹਾਂ ਮੇਰੇ ਬੀਰ ਰਖੁ ਬੀਰਤਹਾਂ ਜਾਇਗੋ

ਏਕ ਛਿਨ ਬਿਨ ਲਛਮਨ ਪਾਯੋ ਪ੍ਰਾਨ ਰਿਨ ਬਿਨ ਦੀ

ਨੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੈ ਸੇਕੈ ਸਿਰਾਇਗੋ॥ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੀ ਸਤੁ ਹੀ

ਸੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਰਾਵਨ ਤਿਹਾਰੇ ਕਿਹਿ ਲੇਖੇ

ਨਿਜ ਕਾਇਗੋ॥੫੩॥ ॥ਸੁਏਯਾ॥ ॥ਆਨ ਜੁ

ਰੇਕਾ ਪਿਮਰਿਲ ਕਾਲ ਸੁਮਾਰ ਪਰੇ ਰਨ ਕਾਮਨ ਆਵੈ॥

ਹੋ ਬਲਵੰਤ ਬੋਲੇ ਹਨੁ ਵੰਤ ਗਯੋ ਰੁਜ ਕੈ ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਨ ਬ

ਚਾਵੈ॥ ਜਾ ਬਿਨ ਆਜ ਦੁਖੀ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਸੁਰਾਮ ਕਹਾਂ

ਭਰਬੈ ਅਬ ਪਾਵੈ॥ ਬੀਰ ਬਿਨ ਅਬ ਬੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ

ਕੋਰ ਪੁਬੀਰਹਿ ਆਨ ਮਿਲਾਵੈ॥੫੪॥ ॥ਕਾਬਿਤੁ॥

॥ਕੇਕਈ ਕੋ ਪੂਤ ਲਛਮਨ ਜੂਕੈ ਫਾਤ ਰਨ ਤੇਰੇ ਜੋ ਪ

ਵਨ ਪੂਤ ਕੈ ਸੇ ਮੁਖ ਮੋਰਤੋ॥ ਸੈਹ ਬੀਰ ਕੋ ਪਾਉ ਲਿਕਰ

ਉਕੇ ਨ ਹੋਨ ਦੇਤੇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਦਲ ਮੈ ਸਮੁੰਦ ਬਿਸ ਪਾਤੋ

॥ਏਕ ਹੀ ਸਰਾਸਨ ਕੇ ਜੋਰ ਪਾਕੈ ਸਾਸਨ ਕੇ ਆਸਨ ਰਿ

ਰਾਇ ਕਮਲਾ ਸਨ ਤੇ ਜੋਰਤੋ॥ ਗਾਰ ਤੇ ਗਾਰ ਬੁਢ ਸਕੈ

ਧੁਕੈ ਸਭੈ ਆਜ ਹੁਤੇ ਨ ਭਰਬ ਨ ਭਰਬ ਜਾਇ ਤੇ

॥ ੫੫ ॥ ॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥ ॥ ਨਰਗਈ ਅਰ ਬੀਰਹਿ
 ਓਰਨਹੋ ਮਨ ਤੇ ਸਬ ਬਾਤਨ ਹਾਰੋ ॥ ਗਵਨ ਕੇ ਦਿਨੁ
 ਜਾਨਨ ਤੇ ਕਾਪਿ ਮੰਗੁਲ ਕੁਮਿ ਪਰੋ ॥ ਨ ਸੰਤਰੋ ॥ ਏਕ
 ਹੁਤੇ ਹਰੁ ਮਾਨ ਬਲੀ ॥ ਤਿਨਹੈ ਜਿਯਮੇ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਬਿਰਾ
 ਰੋ ॥ ਆਸਰਹੀ ਗਰੁਸਾ ਸਨ ਰਮ ਸਰਾਸਨ ਰੂਰ ਕੈ ॥
 ਸਨ ਮਾਰੋ ॥ ੫੬ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥

॥ ਹਰੁ ਜਾਨ ਅਪਰਾਧ ਨਿਜ ਸਨ ਮੁਖ ਕਰਤ ਨ ਤੀਠਾ ॥ ਰੁ
 ਰਬ ਭੁਜਾ ਬਲ ਸੁਦਨ ਸੁਨ ਮਨ ਰਿਸ ਮਾਰਤ ਨੀਠਾ ॥
 ੦ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਮਨ ਮੇ ਹਨੁ ਰਿਸਾਇ ਬਦਨ ਨਾ
 ਇਠਾ ਦੇ ਭਯੋ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਕਹ ਬਸਾਇ ਦੀਨ ਭਯੋ ਬਿਨ
 ਤੀ ਕਰੈ ॥ ੫੭ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋ ਕਰਤ ਰੋ
 ਸ ਸੇਵਕ ਨ ਦੇਤ ਦੇਸ ਠੋਕ ਤੇ ਜੁ ਪੀਠ ਨੈਕ ਕੋ ਨ ਭਾਂਤਿ
 ਹਾਰਤੋ ॥ ਖੇਦ ਲਛਮਨ ਜੂਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਨ ਹੋਨ ਦੇਤੋ ਨੈਕ
 ਰੁਮ ਕਾਹੁ ਕੋ ਸਿਧ ਨ ਉਤਾਰਤੋ ॥ ਅਬ ਲੋਤੋ ਸੀਤਾ
 ਜੁ ਕੋ ਲੈ ਕੈ ਸੰਗ ਮਹਾਰਾਜ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਬੈਠ ਰਸ ਘਰ
 ਹੀ ਪਧਾਰਤੋ ॥ ਗਾਰਤੋ ਗਾਰਬ ਦਸਕੰਧ ਰਕੇ ਸਬੈ ਆ
 ਜ ਜੈ ਸੇ ਲਿਕਾ ਜਾਗੀ ਤੈ ਸੇ ਗਵਨ ਕੇ ਮਾਰਤੋ ॥ ੫੮ ॥
 ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸਬੈ ਰਹੈ ਬੈਠ ਲੰਕਾ ਦੇਕ ਲੋਈ ਪੈਠ
 ਨਾ ਬਮੁਲ ਤੇ ਉਪਾਰ ਸਿਧੁ ਧਾਰਮੇ ਬਹਾਇ ਦਮੋ ॥

ਰਾਖਸਨਮਾਹ ਕਿਲਕਰ ਸਤੁਕੇ ਪਛਾਰ ਫਿਨਹੀ ਮੈਰੀ ॥ ੬੦ ॥
 ਮੁਖੀ ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਲਾਗੇ ਦੋਸੇ ॥ ਜੇਤੇ ਲੱਛ ਜੁਗਨ ਮੇ-
 ਲਛਮਨ ਜੁਝੇਰਨ ਸੁਧਾਰ ਸਮਾਨ ਕਹੇ ਸਤੁਕੇ ਜਿਵਾ
 ਇਦੋ ॥ ਕਹੇ ਕੇ ਕਮਾਨ ਬਾਨ ਰੁਰਤ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ-
 ਜੈ ਨੈਕ ॥ ਆਇ ਸਤੁ ਰਾਵਨ ਗਿਰਾਇ ਦੋਸੇ ॥ ੬੦ ॥
 ਰਾਮ ਚੰਦ ^{ਮਾਗਾ} ਉਦਾਰੁ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾ ॥ ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਏ ਸਾ
 ਰੁ ਸਤੁ ਜਿ ਠੀਕ ਹੀ ਭੈ ਬਾਤਾ ॥ ਰਾਵਨ ਟੂਲਯੋ ਫਿ
 ਰੈ ਕਰ ਲਛਮਨ ਕੋ ਪਾਤਾ ॥ ੬੧ ॥ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਚਲੀ ਕਸਾ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਦੇਸ ਦੇਸ ਪੁਰਿ ਪੁਰਿ ਨਗਾਰਾਨ
 ਰਾਵਨ ਕੀ ਜੀਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ॥ ੬੨ ॥
 ॥ ਹਨੂਮਾਨੇ ਵਚਾ ਸੁਣਾ ॥ ॥ ਹੋ ਗਈ ਏਕ ਅਚਾਨ
 ਕ ਹੀ ਪਰੁ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਕਨਕ ਨ ਲਹੈ ਹੈ ॥ ਰਾਵਨ ਮੀਚੁ ਕੇ
 ਹਾਥ ਪਕਯੋ ਗਿਨਤੀ ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਨ ਲਿਯੋ ਨਿਬਹੈ ਹੈ ॥ ਨੀ
 ਚ ਬਧੂ ਤੋ ਕਨਯੋ ਸਮਿਲੀ ਲੇਇ ਵੇਕਰ ਕੇ ਪੁਨ ਜਾਇ
 ਗਹੈ ਹੈ ॥ ਤੋ ਕਹਿ ਬੈਠ ਸਤੁ ਮਾਹਿਰਾ ਪਦ ਰਾਹ ਕਹੂਇ
 ਨ ਨਹ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਰਾਵਨ ਰਾ
 ਹੁ ਗਸਯੋ ਲਛਮਨ ਸਮਿ ॥ ਹੋਯੋ ਰਾਹਨ ਅਬਾਹਿ ਜੁਝਿ
 ਠੇਹ ਸਾ ॥ ਨਾਥ ਸੇਕੋਰਨ ਮਨ ਮੇ ਆਨਾ ਲਛਮਨ ਕੋ ਜ
 ਵਤ ਹੀ ਜਾਨੇ ॥ ਸੁਧ ਸਮਾਨ ਹਨੂ ਕੇ ਬੈਨਾ ॥ ਤਉ ਬੀਰ

੩੦੪ ਇਕ ਦੁਹਾਰੇ ਨੈਨਾ ਸੋਹਾਮਾ ਬਜੀਤੀ ਲੰਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਨਲਕੁ ਮਾਕਿਰਕਾ ਜਗਜ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਪੁਕਰ ਸੁਖਾਨਿਰਿ
 ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮਾਨ ਤੇਹਿ ਕਹਤ ਸੁਨਾਇਆ ਜਾ ਬਿਤੂਤ
 ਕੇ ਆਰਿ ਨ ਨਿਹਾਰੈ ਮਨ ਦੁਖ ਪਾਇਨ ਹਿਯੈ ਪੁਜਾਰੈ
 ਉਨ ^{ਸਤੁ} ਤੁਯੈ ਸੋ ਮਿਲਨ ਸੁਹਾਈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਨਹਿ ਸਭ
 ਥਨਾਈ ਗਾਰੇ ਗੁਰੂ ਬਿਪ੍ਰੇਤ ਨਹਿ ਦੀਨੀ ਬਲ ਭਲ
 ਕਰਇਨੁ ਤੇਲੀਨੀ ਜਾਨਿਯਿ ਕੇਨ ਸਰਹੈ ਕੋਈ
 ਸੇ ਬਿਤੂਤ ਬੈਰੀ ਕੋਹੋਈ ਤਾਂ ਤੇਲ ਭਮਨ ਬਿਨ ਅਸ
 ਮਰਹਿ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਨਗਰ ਚਰ ਮੁਖ ਕਰਹਿ ॥ ੬੪ ॥
 ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾਹੁ ਏਹ ਰਾਮ ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਣੇ ਪਦਨ
 ਸੁਤ ਜੇ ਜੀਵੈ ਸੀਯਨਾ ਤਿ ਤੁਝੇ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚਾਈਆ
 ਹੁਲੀਕਾ ਪਾਤਿ ਕੋ ਮਾਰਾ ॥ ੬੪ ॥ ॥ ਹਨੂ ਮਾਨੇ ਫਾਹੁ ॥
 ਰੋਪਈ ॥ ਤਬ ਹਨੂ ਫੰਤ ਭਰ ਕੀਨੇ ਨੈਨਾ ਪਰਸ
 ਪਾਉ ਬੋਲੇ ਮੁਖ ਬੈਨਾ ਜੇ ਕਛੁ ਆਗਾ ਏਹੁ ਸੇਵ
 ਰਹਿ ॥ ਕੋ ਜਾਇ ਜਮਹੁ ਸੇ ਲਰਹਿ ਪਾਨ ਆਨ ਲ
 ਭਮਨ ਕਨ ਮੇਲੋ ॥ ਜੇ ਲਰ ਮਰੋ ਤੋ ਜੀਅ ਪਰ ਥੋਰ
 ॥ ਤਬ ਬੋਲੇ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ਜੇਹੋ ਕੋਹੋ ਕਛੁ
 ਕਾਪਿਰਾਈ ॥ ਬੈਦ ਰਾਜ ਲੰਕਾ ਗਦੁ ਰਹਈ ਨਾਮ
 ਸੁਖੈ ਸੁਖਲ ਜਗ ਕਰਈ ॥ ਪਟੀਤੁਰ ਆਜ ਧਰੀ

ਤਰ ਦੀ ਜੈ॥ ਤਾ ਕੋ ਅਬੈ ਅਨ ਸੁਖ ਲੀਜੈ॥ ਜੋ ਦੁਕ ਹੈ ਸੁ ੩੦੫

ਕਹੁ ਉਪਾਈ॥ ਸਤ ਬਚਨ ਤਾ ਕੋ ਨ ਮਿਟਾਈ॥ ਹਨੁ ਮਨ

ਠਿਨ ਹੀ ਮੈ ਕੀਨੋ॥ ਅਨ ਸੁਖੇ ਨ ਸੇਵਤੇ ਦੀਨੋ॥ ੬੬॥

ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਹਨੁ ਮਨ ਕੇ ਪੁਨ ਏਰ ਪੁਪਤਿ ਜੁ ਕੇ ਪਾਇ

ਕੈ ਲਛਮਨ ਪਗਤ ਰਮੇ ਕੈ ਅਬ ਦੇਹੁ ਜਿਅਾਇ॥ ੬੭॥

ਚੋਪਈ॥ ॥ ਤਾ ਦਿਗ ਕਪ ਕੇਉ ਨ ਪਠਾਯੋ॥ ਪਸਰ

ਪਾਉ ਰਪੁ ਬੀਰ ਜਗਾਯੋ॥ ਉਠਤ ਸੁਖੇ ਨ ਵੰਡੁ ਫਤ ਕੀਨੋ

ਸੀਰ ਪੁਬੀਰ ਚੰਦਮਾ ਚੀਨੋ॥ ਪਕਰ ਬਾਂਹ ਲਛਮਨ ਦਰ

ਸਾਏ॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਕੇ ਪਾਉ ਵਿਖਾਏ॥ ਪੁਨਿ ਪੁਨਿ ਗੀਵ

ਸੁਖੇ ਨ ਸੁਨਾਏ॥ ਬੂਟੀ ਕਠਨ ਕਹਾਂ ਕੋਉ ਪਾਏ॥ ਪਹੁਚੈ ਨਹੀ

ਗਰੁ ਤਹਿ ਜਾਈ॥ ਬੀਰ ਬਸੇ ਆਵੈ ਦਿਨ ਗਈ॥ ਮਨ

ਤੇ ਬੇਗ ਕਠਨ ਕੋਉ ਪਾਏ॥ ਸੂਰ ਉਦੇ ਲਗ ਸੋਉ ਨ ਆਵੈ

ਕਮੇ ਲਛਮਨ ਜੀਵੈ ਰਪੁ ਗਈ॥ ਜਹ ਬੂਟੀ ਤਹ ਕੋਉ

ਨ ਜਾਈ॥ ਤਾ ਮੇਂ ਦੁਸਟ ਬਹੁਤ ਰਖਵਾਰੇ॥ ਪ੍ਰੇਤ ਪਿਸਾਰ

ਰੂਤ ਮਤਵਾਰੇ॥ ੬੮॥ ॥ ਬੈਦ ਉਦਾਰਾ ਦੋਹਰਾ॥

॥ ਲਖ ਮਨ ਦੇਖਤ ਦਿਗੁ ^{ਕੋਈ} ਭਰਤ ਰਾਮ ਦੇਖ ਮੁਰਤਾਇ

ਨੀਚੇ ਨੈਨ ਸੁਖੇ ਨ ਕਰ ਬੋਲਤ ਮਨੁ ਪਛੁਤਾਇ॥ ੬੯॥

ਚੋਪਈ॥ ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਕਰਮ ਕਾਲ ਜੋ ਬਚੈ॥ ਹਿਮ

ਸਮੁੰਦ ਤਾ ਮੇ ਪੁਨ ਪਰੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਬੈ ਕਠਨਈ ਜਾਨਹਾ॥ ਮੇ

ਰੇ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰਮਾਨਹਾ॥ ਨਾਉਗਾਉ ਪਰਮਾਨ ਬਡਾ
ਉ॥ ਬਿਦਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉ॥ ਉਤਰ ਖੰਡ ਦੇਣ
ਗਿਰ ਕਹਈ॥ ਬਸ ਹਿਨ ਦੇਵ ਰਾਖ ਸੈਰਹਈ॥ ਸਾਨ
ਲਾਖ ਜੋਜਨ ਹੈ ਕੈਸਾ॥ ਕੌਨ ਜਾਇ ਜੀਅ ਹੈ ਨ ਭਰੇ ਸਾ
ਐ ਪੁਨ ਸੁਨਹੁ ਜਰੀ ਕੋ ਨਾਉ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖ ਪਾਤਿ ਜੀਤੁ
ਮਹਿ ਸੁਨਾਉ॥ ਹੈ ਬਿਸਲਾ ਬਲੀ ਉਜਾਗੀ॥ ਵੀ
ਪਜੇਤ ਜਮੇ ਜਰੈ ਉਪਾਰੀ॥ ਬਿਨ ਗਵਿ ਉਦੈ ਜਰੀ ਜੇ
ਆਵੈ॥ ਘਸ ਲਛਮਨ ਕੇ ਅਗ ਲਗਾਵੈ॥ ਤਬ ਹੀ
ਜੀਅੇ ਮੁਰਛਾ ਭਾਰੀ॥ ਉਨ ਲਛਮਨ ਚਰਨਨ ਕੇ ਲਾਰੇ
ਲਾਖ ਧਨੰਤਰ ਜੇ ਚਲ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ ਬੂਟੀ ਬਿਨ ਤੇ ਨਾ
ਜਿ ਆਵੈ॥ ਆਨ ਬਿਧਾਤਾ ਜੇ ਉਪਚਰੈ॥ ਜਿ ਆਇਨ
ਸਕੈ ਸੰਗ ਸੇਜਰੈ॥ ਜਿ ਯਨ ਉਪਾਇ ਕਹਯੋ ਮੈ ਸੋਈ॥
ਤੁਮ ਈਸਰ ਤੁਮ ਤੇ ਸਬ ਹੋਈ॥ ਬਾਤੈ ਕਰਤ ਨ ਬੀਤ
ਪਾਰੀ॥ ਤਬ ਸੁਖੇਨ ਪੁਨ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ॥ ਸੁਕੋ ਜੁ ਮੇਰਿ
ਇਹਾਂ ਲੈ ਆਯੋ॥ ਤਬ ਹਨੁ ਮਾਨ ਰਾਮ ਦਰਸਾਯੋ॥ ਦ
ਰਸਨ ਦੇਖ ਬਹੁਰ ਸੇਕਹੈ॥ ਯਹਿ ਮਨੁ ਕਰੈ ਤੁਪਵਨੈ
ਗਾਯੋ॥ ਅੰਗੁਰੁ ਤੋਰੇ ਸੇਜ ਕੋ ਆਵੈ॥ ਤੁਹੀ ਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਪ
ਠਾਵੈ॥ ਤੁ ਪਰਜੀਕ ਸੁਖੇਨ ਸਵਾਯੋ॥ ਹਨੁ ਮਾਨ ਫਿਨ
ਮੇ ਪਹੁਚਾਯੋ॥ ਕਪਿ ਮਾਯਾ ਸੁਖੇਨ ਭਰਮਾਯੋ॥ ਸੇ

ਏਗਹਿਓਜਨ ਸੁਪਨੈ ਨਾਇਓ ॥੧੦॥ ਏਹੁਗਾ ॥
 ਏਹਿ ਥਿਥਿ ਸਮਝ ਲੈ ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥ ਤਾਂ ਪ
 ਏ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਸਭ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਨਾਇ ॥੧੧॥
 ਹਨੁ ਮਨੋ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ ॥ ॥ ਬੈਦ ਕਹੀ ਸੇ ਸਭ ਸੇ ਕਹੀ
 ਰਾਮ ਅਸ ਲਛਮਨ ਲੋ ਰਹੀ ॥ ਰਾਮ ਟਹਿਲ ਆਯੋ
 ਸਭ ਕੋ ਉ ॥ ਯਾਤੇ ਪਰੇ ਟਹਿਲ ਨਹਿ ਰੋ ਉ ॥ ਜੋ ਲੋ ਸੁਰ
 ਨ ਨਿਕ ਸਨ ਪਾਏ ॥ ਜੋਰੀ ਉ ਪਾਰ ਕੋ ਨ ਲੋ ਆਏ ॥ ਆ
 ਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਲ ਉਚਰਹਾ ॥ ਰਾਮ ਕਾ ਮਕੋ ਦੀਲ ਨ ਕ
 ਹਾ ॥ ਪੁਰੁ ਕੇ ਕਾਜੁ ਨ ਸੇਵਕ ਆਏ ॥ ਲੋਕ ਹਸੀ ਪਰ
 ਲੋਕ ਹਸਾਏ ॥ ਸੀਤਾ ਕੀ ਚਿਤਾ ਕੇ ਕਰਈ ॥ ਅਥੁ ਤੇ
 ॥ ਜ ਸੁਲਛਮਨ ਮਰਈ ॥ ਤਾਤੇ ਤਜਹੁ ਬਿਲੀ ਕਾ
 ਰਿਕਾਪਿ ॥ ਅਫਧ ਨਿਕਟ ਕਟ ਕਸਹੁ ਚਲਹੁ ਧਾਪਿ ॥
 ਖਕਥਾ ਜਈ ਬਕ ਜੇਰੈ ॥ ਤਬ ਲਛਮਨ ਕੋ ਰਾਮ ॥
 ॥੧੨॥ ॥ ਏਹੁਗਾ ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹੈ ਸਦੀ ਲ
 ਸਕੁਰ ਮਨ ਏਇ ॥ ਤਾ ਪਰ ਮੰਤ੍ਰ ਦਿਚਰੀ ਏ ਰਾਮ
 ਸੁਹੇਇ ॥੧੩॥ ॥ ਸਭ ਕਪੋ ਵਾਚਾ ਚੋ ਪਈ ॥
 ਤਬ ਉਠਨ ਲਗ ਪਤਹਿ ਸੁਨਾਏ ॥ ਤੀਨ ਰਾਤ ਬਿਨ
 ਰੇਨ ਆਏ ॥ ਏਹੁ ਕਾ ਬੈਦ ਦੁਇ ਰਾਤ ਬਤਾਈ ॥ ਮ
 ਗ ਕੀ ਕਠਨਈ ਜਨਾਈ ॥ ਤਬ ਕਾਪਿ ਪਾਤਿ ਸੁਰੀ

ਸੋਨ ਪਤੀਆ ਕਨਮ

੩੦੮

ਵਸੁਨਾਵੈ॥ ਏਕ ਗਤ ਬਸ ਸੇਵਕ ਲਿਆਵੈ॥ ਨੀਕ
 ਕਹੀਅਬ ਘਟ ਨਹੀ ਹੋਈ॥ ਯਾਤੇ ਬੋਗੈ ਨ ਲਿਆਵੈ ਕੇ
 ਦੀ॥ ਅਗਿਦ ਉਠੇ ਤੁਰਕ ਬਲ ਤੇ ਲਮੋ॥ ਪੈਜ ਬੇਧ
 ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਸੇ ਬੋਲਮੋ॥ ਗੁਰ ਪਹਿਰ ਜੇ ਮਾਂਗੇ ਪਾਉ
 ਕਾਲ ਦੁਪਹਿਰੀ ਲੈ ਪਦੁਰਾਉ॥ ਸਤ ਕੇ ਬਚਨ ਰਾਮ
 ਜਿਸ ਧਾਰੈ॥ ਮੁਟਛ ਪਰੇਨ ਬਹੁਰ ਸੰਤ ਰੋ॥ ਕਾਪਿ ਮਨਿ
 ਲਜੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ॥ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਚਿਦੈ ਬਾਨ ਜੋ ਮਾਰੈ
 ॥੧੪॥ ਕਵਉ ਦਾਚਾ ਏਹ ਰਾ॥ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਪ
 ਲਟੇ ਬੁਟੀ ਪ੍ਰਾਨ ਬਚਤ ਹੈ ਏਇ॥ ਸੇ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਜਾਨੈ
 ਨਹੀ ਕਾਂਤੇ ਧੀਰ ਜੋ ਹੋਇ॥੧੫॥ ॥ ਚੋਪਈ॥
 ਪੀਆਹਿ ਰੁਧਰ ਜੇ ਗਾਨਿ ਕਿਲਕਾਂਗੀ॥ ਜੀ ਬੁਕ ਗੀ
 ਧਮਾਸ ਲੈ ਜਾਹੀ॥ ਭਾਪਰ ਰਾਮਾ ਜਿਥੈ ਕਿਹ ਲੇਖੈ
 ਲਛਮਨ ਕੇ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਦੁਖ ਦੇਖੈ॥ ਲਛਮਨ ਆ
 ਸਜਾ ਮਦੈ ਬਾਕੀ॥ ਭੋਰ ਹੋਤ ਸਿਰ ਲੋਤ ਪਿਨ੍ਹ ਕੀ॥
 ਕਹੀ ਸੁਖੇ ਨਕੋਨ ਦੁਖ ਹਰਈ॥ ਬਹੁਤ ਪਖਿ ਕੀ ਪ
 ਕਲ ਕਹਿ ਕਰਈ॥ ਕਾਪਿ ਰਾਮ ਸਹਤ ਰਾ॥ ਬਿਲ
 ਖਾਹੀ॥ ਏਖ ਹਨੰਤ ਨ ਕਰੀ ਵਡਾਈ॥ ਤੂੰ ਆਵਤਾ
 ਰਹੁੰਦੁ ਕੋ ਆਹੀ॥ ਹਮ ਜਾਨੈ ਜਬ ਲੈ ਕਾਵਾਹੀ॥
 ਸਿਧੁ ਭਾਂਧਿ ਜਿਯ ਤੇ ਸੁਪਦੀਨੇ॥ ਤੇਰੇ ਬਲ ਹਮ

ਤਬਹੀ ਚੀਨੋ ਜਸ ਜਬ ਬਿਪਤਿ ਪਰੈ ਹਮ ਆਈ ॥ ਤਬ
ਤਬ ਹਨੁ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ ॥ ਪਦਮ ਪੂਤ ਤੇ ਸੋ ਜਗ ਕਹਈ ॥
ਰਾਮ ਸੁਤ ਤੇ ਹੀ ਤੇ ਰਹਈ ॥ ਸਭ ਕੇ ਬਲ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੋ ॥
ਤੁਮ ਬਿਨ ਲਛਮ ਮੇਰੇ ਤ ਬਿਰਾਨੋ ॥ ਅਬ ਹੋ ਕਹੋ ਕੋਨ ਸੁਜਾ
ਈ ॥ ਬਾਤ ਨਿਦਾਨ ਹਨੁ ਲੋ ਆਈ ॥ ੭੬ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉ
ਵਾਚੁ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਸੁਰਜ ਆਕਾਸ ਪਿਤਾ ਸੁਰ ਪੁਰਖ
ਸਕੀਨੋ ਕੋਨ ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਉ ਤਕੋ ਤੂੰ ਬਤਾਇ ਦੇ ॥ ਤਵ ਤ
ਦੇਸ ਦੇਸ ਆਨ ਪਰੇ ਸਿੰਧੁ ਪਾਰ ਮਾਝ ਧਾਰ ਬੁਤਤ ਹੈ ਨਾਉ
ਪਹੁਚਾਇ ਦੇ ॥ ਚੋਰੀ ਗਈ ਨਾਰ ਬੀਰ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਨ ਤਾ
ਰ ਕਰੈ ਰਪੁਰਾਇ ਗਾਇ ਅੰਸੇ ਫਿਰਵਾਇ ਦੇ ॥ ਤੇਰੇ ਈ ਤ
ਰੇ ਸੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕਹੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬੀਰ ਹਨੁ ਵੰਤ ਬਲਵੰਤ
ਬੀਰ ਜਮਾਇ ਦੇ ॥ ੭੭ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਭੋ ਸਮਨ
ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਉ ਅੰਗ ਦ ਸੁਰਗੀਵ ਦੇ ਉ ਆਨ ਨ ਸਕਤ ਸੋ ਉ
ਕਹੋ ਸਰਮਾਇ ਦੇ ॥ ਲਾਇ ਕਹੋ ਆਜ ਨੁ ਸਹਾਇ ਕਰ ਦੇ
ਕੀ ਬਾਰਨਾ ਤੇ ਦਈ ਮੇਰੇ ਰਬ ਬੈਠੇ ਅੰਸੇ ਪਾਇ ਦੇ ॥ ਹਾਰ
ਮੇਲੀ ਕਪਤਿ ਸੋ ਹੋ ਬਲੀ ਜਾਤ ਹਾਥ ਸੋ ਹੋ ਰੰਕ ਰਪੁਨ
ਬਕੀ ਤੂੰ ਬਾਤਨ ਬਹਾਇ ਦੇ ॥ ਹੋਤ ਹੈ ਕਸੁਤ ਹਨੁ ਮਾਨ
ਪੁਰਹੂਤ ਸੁਨ ਅੰਜਨੀ ਕੇ ਪੂਤ ਮੇ ਸਪੂਤ ਬੀਰ ਜਮਾਇ
ਦੇ ॥ ੭੮ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਕਹਾਂ ਤੁਧੋ ਜੋ ਮੀ ਬਾਰ

੩੧ ਦੁਖਰਬਨਾਇ ਮਾਰੇ ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੀਤ ਕਾਪਿ ਸਿੰਧੁ ਸੇਬ
 ਧਾਏ ਹੈ ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਪੈ ਕੰਭ ਕਾਨ ਕੋ ਨਿਵਾਨ ਮਾਰ ਮੇ
 ਪਨਾਦ ਕੋ ਪਛਾਰ ਸੁਰਮਾ ਕਹਾਏ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਜੋਗ ਜਗ
 ਅਤਪ ਭੀਰਥ ਅਨੇਕ ਜਪਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਭਜਨ ਹੀਨ ਕਾਂ
 ਕੇ ਕਾਮ ਆਇ ਹੈ। ਭੈ ਸੇ ਬਿਨ ਲਛਮਨ ਲਛਮਨ
 ਦੁਖ ਪੰਛ ਬਿਨ ਜੈ ਸੇ ਪਛੀ ਅੰਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ। ੭੯
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਦੇਖ ਹਨੁ ਯਹਿ ਕੋਨ ਜਮੇ ਅਬ ਤੇ
 ਬਲ ਕੀ ਬਿਰਯਾ ਸੁਤੇ ਹੈਂ ਹੀ ਜੋ ਲਗ ਬੀਰਨ ਸੁਰ
 ਉਦੈ ਤੋ ਲੋ ਲੁਮਾਇ ਸਜੀ ਦਨ ਪ੍ਰਾਨ ਸਨੇ ਹੀ ਬੀਰ
 ਪਰਮੇ ਜਸੁ ਜੈ ਰਾਨੁ ਭੁਮਾਰਿ ਜਿਯਾਇ ਉਭੈ ਮਿਲ ਬਾ
 ਦਨ ਲੇਹੀ। ਹੈ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਕੀ ਪੀਰ ਕੀ ਭੀਰ ਪਗੀ
 ਸੁ ਸਹੀ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਕੀ ਦੇਹੀ। ੮੦ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥
 ॥ ਜੋ ਫਿਰੇ ਫਿਰ ਨਿਹਾਰਤੁ ਹੈ ਜੋਈ ਸਾਸ ਲਗੈ ਬਹੁਤੈ
 ਸਰਮੈ ਹੈ। ਸੀਯਨ ਰਾਖ ਸਕੀ ਬਨਮੈ ਯਹਿ ਰਾਜ
 ਬੰਡੇ ਕਿਹ ਭਾਂਤਿ ਕਮੇ ਹੈ। ਜੋ ਨਰੁ ਫਰਕੈ ਵਿਗੋ ਤੋਰ
 ਦਿਜਾਨ ਕਪੂਤ ਵਡੇ ਦੁਖ ਦੇਹੈ। ਨਾਤੇ ਰਹੈ ਅਧ ਬੀ
 ਰਹੀ ਭੀਨ ਸੁ ਅੰਸੇ ਪਰਮੇ ਦੁਖ ਦੇਖ ਉਹੈ ਹੈ। ੮੧ ॥
 ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਦੁਹ ਹਾਬਨ ਮੈ ਬਦਨ ਰਹੇ ਧਰਾ ਜੁਗ
 ਲ ਰਮਲ ਜਨ ਵੰਦ ਰਹੇ ਧਰਾ ਲੋਚਨ ਮੁਦਿਨ ਬਿ

ਛਰਤ ਕੋਏ॥ ਜਨ ਜਲ ਚਰ ਜੁਗ ਸਚ ਦਰ ਸੋਏ॥ ਸਿ
ਬਲ ਭਾਲ ਭਿਕੁਟੀ ਕੁਮਲਾਨੀ॥ ਜਨ ਫਿਰ ਕਾਮ ਕ
ਮਨ ਨ ਤਾਨੀ॥ ਕੁਟਿਲੇ ਆਲਿਕ ਸੁਧੀ ਦੇਗਈ॥ ਜ
ਨ ਸਾਪਨ ਰੋਗ ਨ ਸੀ ਭਈ॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁਮ ਜਲ ਰ
ਨ ਪਰੇ॥ ਚੰਪੁ ਪਾਤਿ ਗਿਰ ਝਰਨ ਜਨ ਝਰੇ॥ ਜੁਗਲ
ਹਾਥ ਸਿਧ ਲਭਾ ਅਮਿਤ ਕੇ॥ ਮਾਨੁ ਕੁਮਲ ਲਟੇ ਰਿ
ਸੋਭਿਤ ਕੇ॥ ਛੂਟੇ ਅਧਰਨ ਬਿਨ ਮਧੁ ਮੇਸੇ॥ ਬਿਨ ਹੀ
ਪਕੇ ਬਿਬੁ ਫਲ ਜੈਸੇ॥ ਜੁਗਲ ਜੰਘ ਸਕੋਚਨ ਮੀਚੇ॥
ਜਨ ਕਦਲੀ ਬਿਨ ਹੀ ਜਲ ਜੀਚੇ॥ ੮੧॥ ਹਨੁ ਮਾ
ਨੇ ਦਾਚਾ ਦੇਹ ਰਾ॥ ॥ ਕਪਿ ਫੁਲ ਨਿਰਖ ਮੇ ਪਦਨ ਸੁ
ਤ ਕਾਦੁ ਮੇ ਬਲ ਨਾਹਿ॥ ਅਰ ਰਘੁ ਪਾਤਿ ਕੀ ਦਸਾ ਤੈਰੁ ਦ
ਨ ਕਰਤ ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ੮੨॥ ॥ ਚੌਪਈ॥ ॥ ਸ਼ੀਰ
ਪੁਪਾਤਿ ਬਲ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰੇ॥ ਉਠ ਕੈ ਸਭਾ ਮਾਹਿ ਕਿ
ਲਕਾਰੇ॥ ਅਬ ਤੇ ਜਗੀ ਸਭ ਨ ਤੇ ਬਕੀ॥ ਮਿਟੀ ਨ ਰਾ
ਮਚੇ ਧਕ ਧਕੀ॥ ਅਬ ਜੋ ਸਭ ਕੀ ਆਗਾ ਪਾਉ
ਸ਼ੀਰ ਪੁਬੀਰ ਕੇ ਸੀ ਸਨਿਫਾਉ॥ ਜਗੀ ਦੁਰ ਤੁਮ ਸਬੈ
ਬਖਾਨੇ॥ ਆਜ ਪਤਾ ਪਰਾਮ ਕੈ ਜਾਨੇ॥ ਜੈ ਕਛੁ ਪੈਰੁ ਪ
ਰੇਇ ਸੁਕੇਰੇ॥ ਲਛਮਨ ਪਾਨ ਜਨ ਤੇ ਝਰੇ॥ ਬਕੇ ਕਹਾਂ
ਅਬ ਕਰੋ ਸੁਜਾਈ॥ ਜੈ ਸੇ ਤਜੈ ਰਾਮ ਦੁਰਿਤਾਈ॥ ਲ

੩੧੨ ਫਮਨ ਉਠੇ ਬਹੁਗਫਿਰ ਲਰੈ॥ ਤੋ ਹਨੂਮਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਧਰੈ
 ॥ ਨ ਤੇ ਲਫਮਨ ਸੰਗ ਸਿਧਾਉ॥ ਜਮ ਕੋ ਮਾਰ ਸੰਗ ਲੈ
 ਆਉ॥ ਦੋਹ ਹਨੂਰ ਨਨ ਸਿਰ ਧਰਈ॥ ਮੋਜੀ ਵਤ ਪ੍ਰ
 ਭੁਕ ਮੇਵਿ ਗਭਰਈ॥ ੮੩॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁ॥ ॥ ਜੋ ਕ
 ਹੋਤੇ ਜਗਾਂ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਮੇਵੇਵ ਦੋਨ ਮਿਲ ਤਿਹ ਠੋਰ ਪ
 ਹਰ ਕੈ ਏਕ ਲੈ॥ ਬਿਲੋਇ ਲਮੋ॥ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋ ਜਾਇ ਦੇਵ
 ਲੋਕ ਰੋਕੋ ਸਬੈ ਦੇਵ ਸੁਧੇ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਨਹੀ ਦੇਹਿ ਪਾਤਿ
 ਖੋਇ ਲਮੋ॥ ਕਹੋ ਉਹੀ ਬਾਟ ਸੁਰ ਪੁਰ ਕੇ ਕਪਾਟ ਠੋਕ
 ਪੋਰੋਖ ਜਨਾਉ ਕਹੋ ਤੋ ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਇ ਲਮੋ॥ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋ
 ਸਾਤ ਉਪਾਤਾ ਲਚਾਲ ਮੇਲੋ ਰਾਮ ਜੋ ਕਹੋ ਤੋ ਸੁਧਾ ਕੇ
 ਸੁਧਾ ਕਰ ਨਿਚੋਇ ਦਮੋ॥ ੮੪॥ ॥ ਚੋਪਈ॥
 ॥ ਜੋ ਗਿਰਿ ਕਹੋ ਸੁਖੇਨ ਸਭਾਰੋ॥ ਸੋ ਗਿਰਿ ਹੈ ਨੈਨ ਨ
 ਕੇ ਆਗੋ॥ ^{ਪਬਤ} ਫਰੀ ਗਤ ਤਾਂ ਤੇ ਨਹਿ ਧਾਉ॥ ਪਰੀ ਪਾ
 ਉ ਮੇ ਲੈ ਹੀ ਆਉ॥ ਲਫਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰਹੁ
 ਜਾਗਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਜਿਨ ਕਰਹੁ॥ ਚਲਹੁ ਅਬੈ ਜੋ
 ਆਗ ਆਪਾਉ॥ ਤੋ ਉਂਪਤ ਹਰੁ ਦੇਈ ਧਾਉ॥ ਸੁ
 ਸਭ ਕਹੋ ਧੀਰ ਜਜੀ ਅਯੋ॥ ਉਪਰੋ ਨੈਨ ਕ
 ਮਲ ਰਵਿ ਪਾਯੋ॥ ਜਾਹ ਹਨੂ ਅਤਿ ਕਾਲ ਨ ਕੀਜੋ
 ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨ ਲਫਮਨ ਕਉ ਦੀਜੋ॥ ਤੁਮਾਹਿ ਚਲਤ

ਆਈ ਸੁਧ ਬੁਝਾਨ ਗਰਮੇ ਪੈ ਕੇ ਸਲਾਮਤ ਆਲ ॥ ੩੧੩ ॥
 ਤਮਨ ਮਾਤੁ ਸੁਮਿਤ੍ਰ ਰਹਈ ॥ ^{ਅਜੁਧਾ} ਭਾਈ ਭਰਖ ਬਹੁਤ ਦੁਖ
 ਸਹਈ ॥ ੬੫ ॥ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਇਤ ਤੇਜਾਤ ਪ੍ਰਥ
 ਨ ਕਾਪਿ ਉਨਹੁ ਮਿਲਹੁ ਜਿਨ ਜਾਣੀ ॥ ਆਵਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁ
 ਨਾਈ ॥ ਅਹੁ ਲਛਮਨ ਜੀ ਅਨ ਉਪਾਇ ॥ ੬੬ ॥ ਚੋਪ
 ਈ ॥ ॥ ਮਿਲਤਿ ਨ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਿ ਲੀਜੋ ॥ ਤੁਧਾ ॥
 ਵਨ ਕੇ ਇਤ ਮਨ ਕੀ ਜੋ ॥ ਯਹਿ ਸੁਨਹੁ ਪਵਨ ਵੈ ਗਯੋ
 ॥ ਰਾਮ ਚਰਨ ਪੁਰ ਮਾਰੋ ਕੋ ॥ ਏਕ ਪੀਠ ਮੁਖ ਭੂਖਿ ਮੇਰ
 ਪੁਪਤਿ ॥ ਮੇਰ ਚਰਨ ਮੇ ਸਦਾ ਰਹੇ ਮਤਿ ॥ ਬਹੁ ਸੁਰਗ
 ਵਾਸਿਖਾ ਦਈ ॥ ਹਨੂ ਮਾਨ ਤੇ ਤੇ ਨਹਿ ਨਈ ॥ ਸਭ ਸੋ
 ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਲਈ ॥ ਉਭੋ ਹਨੁ ਨ ਦਿਖਾਈ ਦਈ ॥
 ਨਰੁ ਸੋ ਮਿਲੇ ਜਾਇ ਹਨੁ ਵੰਤਾ ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਸੁਰਨ ਕੇ
^{ਅਕਸ} ਹੰਤਾ ॥ ਜੋ ਮਾਰਗ ਮੇ ਬਿਖਾਨ ਪੈ ਸਾਰੈ ॥ ਏਕ ਰਪੇਟ ਰੋ
 ਹੀ ਭੁਭੈ ॥ ਪਾਨ ਤਜੈ ਜਾ ਕੇ ਕਪਿ ਭੁਟੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਧਰਮ ਪਾ
 ਪ ਕੇ ਕਾਟੈ ॥ ੬੭ ॥ ਏਹ ਰਾਗ ॥ ॥ ਬਿਛਕੇ ਹਨੁ ਮਾਤਿ
 ਰਾਮ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮਨ ਕੇ ਹੇਤਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਮੁਕੁ ਗਮ ਲੀਨ
 ਮਹਿ ਮੁਖ ਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥
 ॥ ਏਕ ਮਹੁਰਤ ਮੇ ਉਰੁ ਆਯੋ ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਬਤ ਪਰ ਪਾ
^{੨੫੩} ਉਟਿਕਾਯੋ ॥ ਭਿਹ ਬੂਟੀ ਕੇ ਸੋਧਨ ਲਾਗਯੋ ॥ ਸਭ ਏ

੩੧੪ ਕੇ ਸਰੁ ਸੋ ਅਨੁਰਾਗ ਮੋ ਕੋਨ ਭੁਜੋ ਕਾ ਕੋ ਲੈ ਜਾਉ। ਤਾਂ
 ਸੋ ਜਿਉ ਲਛਮ ਨਰ ਦਿ ਪਾਉ। ਤਬ ਖਿਸਾਇ ਉਤਰ ਕ
 ਹ ਕਰੋ। ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਕੋ ਪਿਆਗ ਨਿਤੇ ਰੂਹੋ। ਰੂਝੈ ਕਹਿ-
 ਸੀਗ ਕੋਉ ਨਾਹੀ। ਉਤਰੈ ਚਢੈ ਗੋਦੀ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਅਟਕ
 ਯੋ ਜਿਯ ਮੈ ਵਡੇ ਕੁਲੇ ਖੰਭੇ। ਇਤਹਿ ਕਸਪਨ ਸੁਮਿ
 ਕਾ ਵੇਖੋ। ਕਾਲ ਭੁਜੀਗ ਰਕਮੇ ਲਪਟਾਈ। ਬਾਮ ਅੰ
 ਗ ਸਬ ਗਮੇ ਚਢਾਈ। ਜਾਗਤ ਕੋ ਸਫਲਾ ਪੈ ਧਾਈ
 ॥ ਸੁਪਨ ਕਰਮੇ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਸੁਨਾਈ। ੮੬॥ ॥ ਕੋਸ
 ਲਮਾ ਉਦਯੁ। ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਸੁਨਤ ਨੈਨ ਜਲ ਭਰ ਲ
 ਯੋ ਕੋ ਸਫਲਾ ਦੁਖ ਪਾਇ। ਉਨ ਭੈਣੀ ਪਰਯਕਿ ਤਜ
 ਭਰਤ ਬਸਿਸੁ ਬੁਲਾਇ। ੮੭॥ ॥ ਚੋਪਈ॥ ॥
 ਤਿਨ ਸੇ ਸੁਪਨ ਸੁਨਾਇ ਕਰਮੇ ਤਿਨਾ। ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖ
 ਯੋ ਸੁਪਨ ਅਬਹਿ ਇਨਾ। ਤੁਝ ਚਿ ਖਿਕਰਮੇ ਬਿਚਾਰ
 ਸੁਨਾਯੋ। ਬਿਗੀਆ ਭੁਗੀ ਸੁਪਨ ਇਨ ਪਾਯੋ। ਗਾਮ-
 ਲਖਨ ਹੂ ਜੋ ਕੁਸਰਾਤਾ। ਹੈ ਯੇਹ ਸੁਪਨ ਬੋਡੇ ਦੁਖ ਦਾ
 ਤਾ। ਤਬ ਲਗ ਹੋ ਮਜਗ ਤਪ ਕਹਹੀ। ਬੇਦ ਮੰਨਇ
 ਧਿ ਸੋ ਉਚਰਹੀ। ਭਰਤ ਬਨੁ ਕਸਰ ਲੈ ਰਖਵਾਰੋ। ਇ
 ਘਨ ਕਰੇ ਤਾਹੀ ਤੁਮ ਮਾਰੋ। ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਥਾ ਅਸੁਪ
 ਯਾ ਭਈ। ਹਨੁ ਮਾਨ ਸੋ ਰੋਮ ਤ ਠਈ। ਲੈ ਪਰਬਤ ਅ

ਬਚਲੋ ਉਡਾਈ॥ ਜਾਗੀ ਦੇਖ ਲੈ ਪੈਰ ਪੁਰਾਈ॥ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਨਜੰਜਾਰ ਹਿਕਰ ਹੀ॥ ਅਬ ਗਿਰ ਤੇ ਲਛਮਨ ਨਹਿ ਮ
ਰਹੀ॥ ੯੧॥ ॥ ਦੇਹਰਾ॥ ॥ ਲੈ ਉਪਾਰ ਗਿਰ ਕਰ
ਧਰਮੋ ਪਵਨ ਪੁਤ ਪਰਚੰਡ॥ ਨਿਸਰ ਅਯੁਧਮਾ ਕੋ ਚ
ਲਮੇ ਗਰਬ ਕਿਯੋ ਭੁਜ ਦੰਡ॥ ੯੨॥ ਭਰਬ ਉਵਾਚਾ ਚੁੱ
ਪਈ॥ ॥ ਨੈਨ ਧਮਾਨ ਭਰਬ ਨ ਭੁਲਾਯੋ॥ ਯਹਿ ਕੋ
ਉ ਬਿਘਨ ਕਰਨ ਕੋ ਆਯੋ॥ ਜੈਨ ਨਿਸਮਾਤਾ ਰੂਸੀ ਹਮ
ਰੀ॥ ਜਾਂ ਕੇ ਕਾਜ ਕਰੀ ਰਖਵਾਰੀ॥ ਸੋ ਯਹਿ ਜਗ ਬਿਘ
ਨ ਕੋ ਆਯੋ॥ ਤਨ ਬਾਨ ਕਰ ਕੇ ਧਰ ਲਾਯੋ॥ ਲਗਮੇ ਭੁ
ਲ ਮੈ ਉਤ ਕੈ ਫੂਟਯੋ॥ ਹਨੂਮਾਨ ਬਾਦਲ ਜਮੇ ਭੂਟਯੋ॥
ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਖ ਤੇ ਉਚਰਹੀ॥ ਲਛਮਨ ਪੁਨ ਫੂਟਨ ਤੇ
ਚਰਈ॥ ਗਾਏ ਸਗਲ ਤਾਂ ਕੇ ਫਿਗ ਦੌਰੀ॥ ਜਾਗੇ ਸਬੈ
ਪੂਰੀ ਪੁਰ ਰੌਰੀ॥ ਚਰਨ ਨ ਸਬੈ ਜਾਤ ਹੀ ਲਾਗੇ॥ ਰਾਮ
ਮ ਸੁਨ ਕੈ ਅਨੁਰਾਗੀ॥ ਬੁਝੀ ਕੁਸਲ ਕੋ ਨ ਤੁੰ ਆਹੀ॥
ਕਤ ਕੋ ਉਤ ਅਬ ਕਤ ਕੋ ਜਾਹੀ॥ ੯੩॥ ॥ ਦੇਹਰਾ॥
॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੇ ਮੁਖ ਕਯੋ ਤੇ ਹਮ ਛਾਤੁ ਤੇ ਹੀ॥ ਬਿਨ
ਯਾ ਭੁਜਨ ਬਚੈ ਨਹੀ ਸਿਫ ਸੁਰ ਪਤਿ ਜੋ ਗਈ॥ ੯੪॥
ਹਨੂਮਾਨੇ ਵਾਚਾ ਚੁੱਪਈ॥ ॥ ਸੁਨੋ ਭਰਬ ਭੁਮ ਸੋ
ਸਬ ਕਹੋ॥ ਪਾਉ ਸਮਾਰ ਜੀਅ ਤ ਜੋ ਰਹੋ॥ ਨਾਮ ਹ

੩੧੬ ਨ ਸਤੁ ਸਗਤ ਉਚੈ ॥ ਨ ਮੋ ਨ ਹਮ ਹਿਤੁ ਕਰੈ ॥
 ਸੈ ਰਖਾ ਪਤਿ ਕੰਕ ਪਰਧਾਯੋ ॥ ਮਿਲ ਸੁਗੀਦ ਸਮੁੰਦੁ
 ਪਟਯੋ ॥ ਤਹਾਂ ਜੁਧ ਮੇਸੇ ਕਰੁ ਤਯੋ ॥ ਕੁੰਤੁ ਕਰਨ ਜਾਮੁ
 ਰਕੋ ਗਯੋ ॥ ਮੇਘ ਨਦ ਤੰਬੇ ਪੁਨਮਾ ਰੋ ॥ ਹਾਵਨ ਕੋ ਪਿ
 ਕਿਯੋ ਤਿਨ ਭਾਰੋ ॥ ਭਾਹਿ ਕਰੁ ਨਿਸਦਿਨ ਨਹਿ ਸੁਝੋ ॥
 ਲਗੀ ਸੈਹਥੀ ਲਛਮਨ ਜੁਝੋ ॥ ਅਰਬਿਸ ਥਾਰ ਕਥਾ
 ਜੋ ਕਰੋ ॥ ਉਦੈ ਹੋਤ ਸਰਜ ਤੇ ਕਰੋ ॥ ਤਾਲਛਮਨ ਹਿਤ ਚਿ
 ਰਗਾਹਿ ਲਾਯੋ ॥ ਸੈ ਲਛਮਨ ਤੁਮ ਸੁਰਗ ਪਠਾਯੋ ॥
 ੬੫ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਸੂਰਉਦੈ ਤੋ ਜੋ ਕੁਰੋ ਜੋ ਨ ਲਿਖ
 ਹਉ ਜਾਉ ॥ ਉਦੈ ਹੋਤ ਲਛਮਨ ਮਰੈ ਤਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਰਾ
 ਉ ॥ ੬੬ ॥ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ॥ ਬਿਨਗਿਰ ਗਾਏ ਨ ਲਛ
 ਮਨ ਜੀਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬਿਨਰਾਮਨ ਪਾਨੀ ਪੀਵੈ ॥ ਉਤਰ ਪੁਬੀ
 ਰ ਬਿਨਾਂ ਛਿਤ ਭੁਈ ॥ ਮੇਰੇ ਮੂਏ ਕਹਾਂ ਵੈਗਾਈ ॥ ਭਰਤੁ
 ਮਰ ਬਾਤ ਹੈ ਮੇਸੀ ॥ ਕਰਹੁ ਅਬੈ ਆਵਹਿ ਜਿਯ ਜੈਸੀ
 ॥ ਲਛਮਨ ਬਾਤ ਸੁਨਤ ਸਭੁ ਰੋਏ ॥ ਕੋ ਸਲਾ ਕੇ ਸਨਮੁ
 ਪਧੋਏ ॥ ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਧਾਈ ॥ ਲਛਮਨ ਕੀ
 ਅਤਿ ਕਰੀ ਬਡਾਈ ॥ ਹੋ ਤੋ ਆਜ ਸਪੁਤੀ ਭਈ ॥ ਲਛ
 ਮਨ ਦੇਹ ਰਾਮ ਹਿਤ ਗਈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਿਤ ਜੇ ਸੇਵਕ ਮ
 ਰੈ ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਮਾਤ ਸੋ ਕਰੁ ਕਰੈ ॥ ਸੂਰ ਭੁਟੇ ਕੀ ਸਹੈ ਵਡਾ

ਈ॥ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਖਤ ਰਾਗੁ ਮਿਸਰਾਈ॥ ਰਸਮੈ ਸੀਤ ਜੇ ३੧੭

ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਈ॥ ਤਰੈ ਮਾਸ ਗੀਤ ਤਹਿ ਲੇਈ॥ ਰਾਗੁ ਮਨ
ਸੋਢੀ ਚਿਜਾਈ॥ ਰਾਗੁ ਪਾਇ ਮਿਸਰਾਈ॥ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ॥
ਲਛਮਨ ਕੋ ਕਹੁ ਮੇਰਾ ਨੀਜਾ॥ ਰਾਗੁ ਨੀਤ ਦੇਈ॥
ਜਗੁ ਕੀ ਜਗੁ॥ ਰਾਗੁ ਮੈ ਭਾਗੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਦੇਈ॥ ਕੀਜੀ ਤੇਰੇ
ਰੇਰੇ ਭਾਗੀ॥ ਜੀਤੈ ਪਾਇ ਰਾਜ ਦਫਤਾਈ॥ ਸਨਮੁਖ ਸੁਖ
ਦੇਹ ਪੁਰਜਾਈ॥ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇਖ ਨਹਿ ਆਵੈ॥ ਰਾਗੁ
ਪਾਇ ਜੀ॥ ਮੈ ਸੇਖ ਸਿਸਰਾਈ॥ ਕੋ ਸਲਾਖੁ ਖੁਚੁ ਛੁਪ
ਰਸੈਈ॥ ਲਛਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰ ਦੇਈ॥ ਸੁਨ ਕਹੁ ਦੇ
ਖਾਇ ਸਰਸਿ ਨ ਜਾਈ॥ ਭੈਲੁ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਹਾਈ॥
ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਰਾਮ ਸੇਕਹੀ॥ ਰਾਗੁ ਲਛਮਨ ਬਿਨਿ
ਸਤਨ ਰਹੀ॥ ਫਿਰ ਆਵਹੁ ਤੋਂ ਦੇਨੁ ਛਾਈ॥ ਸੁ
ਫੈਰਣ ਸੈ ਗੁਣੀ ਬਹੁਈ॥ ਕਹੀ ਚਕਾਪਿ ਰਾਖੀਠਨ
ਈਜੋ॥ ਸੁਖ ਕਾ ਮਾਸ ਰਸਮੈ ਕੀਜੀ॥ ੬੭॥

ਨਿਰਾਇ ਦੁਖਿ ਨ ਰਹੈ ਦੇਹੀ ਸਿਤੈ ਰਾਗੁ

ਅੰਦੋਹ ਰਾਗੁ॥ ॥ ਮਿਸਰਾਈ ਲਛਮਨ ਜੇ ਮਿਲੇ ਤੋਂ ਆ
ਦੁਹਿ ਦੇਸਾ॥ ਬੀਰ ਬਿਨਾ ਬਿਨ ਬਨ ਤੋਂ ਕੀਜੈ ਰੋ
ਰਖੇ ਸਾ॥ ੬੮॥ ॥ ਫੈਰਾਈ॥ ॥ ਰਾਗੁ ਬਾਗਿਸਰ
ਰਾਗੁ ਗਾਹਿ ਕਾਦੁ॥ ਮੈ ਸੁਖ ਬਹੁ ਹਨੁ ਮਤ ਕੀ
ਰਾਗੁ॥ ਕਹੀ ਚਕਾਪਿ॥ ਮਸੀ ਸਰਪੁ ਮਰ ਸਨ॥

੩੧੮ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ਕਥ ਪੈ ਦਰਸਨਾ ਰਾਵਨ ਕੋ ਸਿਵ ਲੋਕ ਪ
 ਠਾਵਹੁ ਸੀਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਗ ਘਰ ਆਵਹੁ ਅਰ ਜਿਵਾਇ
 ਲਛਮਨ ਕੋ ਤੀਜੈ ਆਇ ਆਪੋ ਰਾਜ ਕਰੀਜੈ ਭਰ
 ਥ ਜਾਇ ਚਰਨ ਨਤ ਬ ਲਾਗਯੋ ਭੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਹੀਤ
 ਖ ਭਾਗਯੋ ਬਿਨ ਜਾਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨਿਵਾਰਹੁ ਜਾਹੁ ਹਨੂ
 ਰ ਪੁ ਬੀਰ ਨਿਹਾਰਹੁ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਕੋ ਪਾਲਗਨ ਕਹੀਚ
 ਹਮ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਭੁਮਰ ਹੀਚਾ ਕਹੀਚ ਭਰ ਬ
 ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ਹੋ ਲਛਮਨ ਜਯੋ ਕਾਮਨ ਆਯੋ
 ਅਬ ਰਾਵਨ ਕਹੁ ਮਾਹ ਗਿਰਾਵਹੁ ਲਛਮਨ ਜਾ
 ਇ ਸੀਅ ਲੈ ਆਵਹੁ ਮਰਤ ਚਕੋਰ ਨੈਨ ਬਿਨ ਦੇਖੇ
 ਬਿਨ ਸਸਿਚੰਦ ਰਾਮ ਕਿਹ ਲੇਖੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਬ
 ਰਾਮ ਦਿਖਾਵੈ ਤਾਂ ਬਿਨੁ ਭਿੰਨੁ ਭਰ ਬ ਕਿਹ ਪਾਵੈ ਜ
 ਲਦ ਅੰਗ ਦ ਦੇਖੇ ਜਾਹੀ ਦਿਨਾ ਚਾੜਿਕ ਭਰ ਬ ਜੀਅ
 ਤਾਹੀ ਛਿਨਾ ਜਰਤ ਅੰਗ ਤਬ ਹੀ ਸਿਯਰਾਉ ਜਬ
 ਰਬ ਧੁਰ ਮਾਹਿ ਬਿਲੁਖਾਉ ਬਧੀ ਜਟਾ ਸਿਰ ਤਬ ਹਿ
 ਸੁਧਾਰੋ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਚਰਨ ਧੁਰਿ ਜਬ ਝਾਰੋ ਉਪਰਹਿ
 ਭਲੇ ਤਬ ਹਿ ਵਿਗ ਕੋਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨ ਕੇ ਕੋਰੋ ਬਿਛੋਨੇ
 ਅੰਗ ਸਨੇਹ ਭਲੇ ਤਬ ਲਾਉ ਜਬ ਸਨੇਹ ਚਰਨ ਨਕੋ
 ਪਾਉ ਭਰ ਬ ਕਮਲ ਫੁਲੇ ਕਿਹ ਲੇਖੇ ਕਮਲ ਬੀ

॥ ਹਰਪ੍ਰਪਤਿ ਬਿਨੁ ਦੇਖੋ ॥ ਅਰਦੇਖਤ ਹੋ ਦਸਾ ਹਮਾਰੀ ॥ ੩੧੯ ॥
 ॥ ਤੁਮਹੋ ਚਤੁਰਕੋਹੋ ਬਿਸਥਾਰੀ ॥ ਹਨੁ ਮਾਨਤ ਨ ਪੁਲ
 ਕਤ ਰੁਯੋ ॥ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਲ ਸਭ ਗਯੋ ॥ ਸੋਚ ਰਹਯੋ
 ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਿਚਰੈ ॥ ਰਪ੍ਰਪਤਿ ਭਰਥਹਿ ਨਿਆਇ ਸੀ
 ਰਾਹੈ ॥ ਤਉ ਭਰਥਕੋ ਬਲ ਕੋ ਦੇਖੋ ॥ ਬਹੁਰ ਜਾਇ ਰ
 ਪ੍ਰਪਤਿ ਕੋ ਪੇਖੋ ॥ ਹਨੁ ਮਾਨਤ ਬਕਯੋ ਸੁਨਾਈ ॥ ਅ
 ਬਤੇ ਮੇਧੈ ਉਝੇ ਨ ਜਾਈ ॥ ਯਹਿ ਗਿਰ ਲੈ ਪਹੁਚਾਵ
 ਹੁਤਹਾਂ ॥ ਜੁਝੇ ਲਛਮਨ ਲੰਕਾ ਜਹਾਂ ਜੋ ਰਹਿ ਉਦੈ ਜਾ
 ਇ ਉਪਾਸਾ ॥ ਤੋਛਾ ਹੁ ਲਛਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ਜੋਇ
 ਰਕੋ ਪਕਰੈ ਰਪ੍ਰਪਤੀ ॥ ਭਰਤ ਮੂਰਤ ਸਬ ਚਦੈ ਬੁਰਾਈ
 ॥ ਬਚਨ ਕੇ ਕਈ ਰਾਮ ਲਿਖੇ ਬਨ ॥ ਕਪਿਹਤ ਭਰਥ
 ਸੰਘਾਨੇ ਲਛਮਨ ॥ ਗੁਣੀ ਸੰਕ ਨ ਮਨ ਮੇਧਰਹੀ ॥
 ॥ ਮਸੇਵਕ ਸਭ ਭਾਂਤ ਨ ਭੁਰਹੀ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਭਰਥ
 ਹਨੁ ਭਰਪਾਯੋ ॥ ਭਰਤ ਗਾਤ ਜਨਤੀਰ ਲਗਾਯੋ ॥
 ॥ ੧੦੦ ॥ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਮੂਰਤ ਹਮਾਰੇ ਦੇਤ ਹੋ ਲਛਮਨ
 ਉਤ ਪਾਤਾ ॥ ਏਕ ਬਾਨ ਲਾਗੇ ਹਨੁ ਕਾਇਰ ਜੋ ਬਿ
 ਲਲਾਤਾ ॥ ੧੦੦ ॥ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ॥ ਭਰਥ ਕਯੋ
 ਕਪਿਤੈ ਬਲ ਹਾਯੋ ॥ ਅਬ ਤੂੰ ਪੌਰਖ ਹਮਾਰੇ ॥ ਰਿ
 ਸਮੇਤ ਗਹਿ ਚਦ ਮੇ ਬਾਨਹਿ ॥ ਵੇਉ ਚਲਾਇ ਬਹੁਰ

ਤੂੰ ਜਾਨਿਆ ॥ ਬਹੁਤ ਸੋਹਿ ਜਿਨ ਦੇਹ ਬੁਰਾਈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਚਨ
 ਸਾਚ ਕਾ ਪਿਰਾਈ ॥ ਜਿਤੀ ਦੂਰ ਤੇ ਲਾਜੈ ਹੈ ਗਿਰਾ ॥ ਇ
 ਤੀ ਦੂਰ ਲੰਕਾ ਪਾਛੇ ਫਿਰਾ ॥ ਅਬ ਕਾ ਪਿਰ ਦਮੋ ਕਮਾਨ
 ਰਹਾਈ ॥ ਫਿਰ ਕਾ ਪਿਰੇ ਜਿਯ ਮੇਸੀ ਆਈ ॥ ਕਹੂੰ ਜਾ
 ਇਜੋ ਪਰੋ ਇਕੇ ਕਾ ॥ ਫਿਰ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਜੋ ਮਿਲਨ ਦੁ
 ਮੇਲਾ ॥ ਫਿਰ ਕੋ ਤਬ ਹਿ ਬਤਾਵੈ ਮੇਰੀ ॥ ਭਰ ਬਭੁਜਾ
 ਨੀਕੋ ਟਕ ਟੇਰੀ ॥ ਉਤਰ ਬਾਨ ਤੇ ਪਾਇਨ ਪਰਮੋ ॥
 ਉਤਰਮੋ ਗਾਰਬ ਜੋ ਤੋਹਨ ਭਰਮੋ ॥ ੧੦੧ ॥ ਹਨੂਮਾ
 ਨੇ ਦਾਗਾ ਦੋਹਰਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਚਰਨ ਬਲ ਮਨ ਧ
 ਰਮੋ ਤਾਪਰ ਸਥੈ ਸਦੇਸਾ ॥ ਪਲ ਹੀ ਮੈ ਛਲਵੈ ਗ
 ਯੋ ਭੁਖ ਪਵਨ ਕੇ ਭੇਸਾ ॥ ੧੦੨ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥
 ॥ ਚਿਤ ਭਰ ਚੋਪ ਲੰਕਾ ਕੋ ਧਾਯੋ ॥ ਭੋਰਨ ਭੁਖੇ ਰਾਮ
 ਫਿਰਾ ਆਯੋ ॥ ਦੇਖੋ ਸਭਨ ਹਨੂ ਵਤ ਭਾਗੀ ॥ ਰਾ
 ਮ ਭੀਨ ਉਤ ਹੀਕੋ ਲਾਗੀ ॥ ਗਿਰ ਸਮੇਤ ਹਨੂ ਮਾਨ
 ਨਿਹਾਰਮੋ ॥ ਰਾਪੁ ਪਤਿ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਜਿਯ ਭਾਗੀ
 ਜਾਇਨ ॥ ਬਿਛੁਰੇ ਮੀਤ ਮਿਲਾਈ ॥ ਭਾਂਦਿ ਨਕੋ ਸੁ
 ਖੁ ਸੁਰ ਪੁਰ ਨਾਹੀ ॥ ਹਨੂ ਮਾਨ ਆਇ ਕੁ ਸਰਾਤਾ
 ਲਾਜੈ ਰਾਮ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ ਗਹਿ ਵੈਣਾ ਚਲ ਬੇ
 ਗਉਣਾਯੋ ॥ ਦੁਫਤ ਸੁਦੀ ਬਿਲਮਨ ਲਾਯੋ ॥ ਲੇ

ॐ ਭੋਗ ਲਛਮਨ ਕੋ ਜਮਾਵਹੁ ॥ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਸਿ ३੨੭
 ਸਰਾਵਹੁ ॥ ਸਾਧੁ ਸਾਧੁ ਹਨੁ ਮਾਨਹਿ ਕੀਨੇ ਰਾਖੁ ਪਾਇਓ
 ਲਬਹੁਰ ਸੁਖ ਦੀਨੇ ॥ ੧੦੪ ॥ ਰਾਮਚੰਦ ਉਦਾਰੁ ॥ ਦੇਹ ०
 ॥ ਬੇਦਰਾਸ ਅਵਤਾਰ ਦਸਹਰਾ ਵਿਕਾਸ ਜਨਮਾਵ ०
 ਦਸਹਰਾ ਸਮਾਨ ਨਹਿ ਤੇਜੋ ਤੂ ਹਨੁ ਮਾਨ ॥ ੧੦੫ ॥ ਬੇਖਾਈ
 ॥ ਦੇਹ ਹਨੁ ਤਬ ਪਾਇਨ ਲਾਗੇ ॥ ਰਾਖੁ ਪਾਇ ਸੁਖ
 ਦੇ ਦੁਖ ਲੈ ਭਾਗੇ ॥ ਭੁਜ ਭਰ ਲਟਕ ਲਲਾਟ ਚਿਹੰਮ
 ਯੋ ॥ ਭੁਏ ਹਰਖ ਹਰ ਆਵਰ ਭੁਮੇ ॥ ਕੰਠ ਕਰਾਇ
 ਰਹੇ ਹਨੁ ਮਾਨਹਿ ॥ ਸੇ ਸੁਖ ਸੀ ਰਾਖੁ ਪਾਇ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ॥
 ਭਰਬ ਸੰਦੇਸ ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕੋ ਕਲ
 ਦਰਸਾਯੋ ॥ ਤਬ ਸੰਜੀਵਨ ਤੋਰ ਮੰਗਾਈ ॥ ਪੀਸਤਤ ०
 ਹਿ ॥ ਆਪਰ ਪੁਰਾਈ ॥ ਤਿਹ ਬਾ ਸੋਨ ਤੇ ਮੰਗ ਸਰਸਾਨੇ ॥
 ਲਛਮਨ ਕਛ ਜੀਵਤ ਹੀ ਜਾਨੇ ॥ ਹੀਏ ਪਾਉ ਕੋ ਜਬ
 ਹਿ ਲਗਾਈ ॥ ਲਛਮਨ ਸੁਸਨ ਲਈ ਜੰਝੁਈ ॥ ਹਾ
 ਕਤ ਬਉ ਜਗੀ ਜਬ ਸੁਦੀ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਕਹ
 ਯੋ ਕੁਕੀ ॥ ਉਠਤ ਕੋਧ ਕਰ ਬਾਨ ਸੰਭਾਰੇ ॥ ਰਾਖੁ ਪਾ
 ਤਿ ਸੋਕ ਦੁਰਕਰ ਭਾਰੇ ॥ ਭੁਜ ਭਰ ਰਹੇ ਕੰਠ ਸੋ ਲਾਈ
 ਪੀਤ ਨੀਰ ਨੈਨ ਰਯੋ ਛਾਈ ॥ ਲਛਮਨ ਪਾਉ ਪੀਰ
 ਸਭ ਖੇਵਹੁ ॥ ਮੇਰੇ ਹੀਏ ਪਲੀਘ ਪਸ ਸੇਵਹੁ ॥ ਭੁਮਾ

ਤਿਸੁਰਕਹੀਮੁਖਬਾਨੀ॥ਪਾਉਪੀਰਤੁਮਨੈਰੁਨਜ
ਨੀ॥ਤਬਲਭਮਨਰਖਪਾਤਿਸੋਕਹੈ॥ਪਾਉਪੀਰਮੋਕ
ਉਨਹੀਦਹੈ॥ਕੋਮਲਪਾਉਮੋਹਉਨਲਾਨਹੁ॥ਕਿਰਿਦਿ
ਧਿਪੀਰਸੁਤਮਹੀਜਾਨਹੁ॥ਅਹਿਉਪਕਾਰਹਨੂਕੇਅ
ਹੀ॥ਮਿਲਹੁਪਸਾਰਬਾਹੁਤੁਮਤਾਹੀ॥੧੦੬॥ ॥
ਰਾਮਦਿਉਦਾਹੁਮੈਯਾ॥ ॥ਕੋਲਗਹਉਬਰੋਨੇ
ਹਨੁਮਾਨਜੋਤੈਹਮਕੋਉਪਕਾਰਕਰੇ॥ਗਦਲੰਕਜਰ
ਇਦਈਸੀਯਕੀਸੁਧਸੀਰਕੀਏਸੁਖਪੁਜਿਹਰੇ॥
ਧਰਭੇਹਮਏਕਕੇਪਾਨਦਏਤੁਹਿਤੈਦਿਨਹੀਸਿਰਸੇ
ਰਧਰੇ॥ਜਾਪੁਨਕੇਪੁਤਹਿਣੀਹਮਹੈਇਹਲਾਜਤੇ
ਕਿਨਨਹੋਤਖਰੇ॥੧੦੭॥ ॥ਹਨੁਮਾਨਦਾਹੁਮੈਯਾ॥
ਜੀਰਖਪੀਰਕਹਾਇਤਨੀਬਲਜਾਉਕਹਾਹਮਕਾ
ਮਕਰੇ॥ਰਾਮਤੇਕਪਿਹੈਫਲਫੂਲਨਸੋਚਦਰਖਨਤੁ
ਖਨਪੇਟਤਰੇ॥ਰੁਭਮੈਰੁਜਲੈਤੁਮਤਾਪਰਨੈਰੁਕਰੀ
ਕਰਣਮੁਸਕਾਇਤਰੇ॥ਤੇਈਧੈਗਏਲਾਖਕਰੇਰ
ਕਕੇਜੇਈਸੇਸੇਗਰੀਬਕਰੇਰਤਰੇ॥੧੦੮॥ ॥ਕੋਪਈ
॥ ॥ਤੁਮਹਮਸੋਕਰੀਅਹਉਪਕਾਰਾਦਾਸਜਾਨਲੀ
ਜੀਅਹੁਸੀਰਾ॥ਤਾਂਸੇਰਾਮਬਹੁਰਦਿਰਕਹੈ॥ਹਨੁਮ
ਨਪਾਨਨੇਮੈਰਹੈ॥ਜੋਫਿਰਮਾਬਾਧਿਕਹਤਰੇਤੋਹੀ॥

ਤੋ ਲਜਾ ਤੇ ਪਜਤ ਹੈ ਸੋਹੀ ॥ ਜਮੇ ਸੰਸਾਰ ਗੀਤ ਹੈ ਮੀ
ਭਾ ॥ ਸੋ ਉਕਰਤ ਟਹੀ ਬਿਪਰੀਤ ॥ ੧੦ ॥ ਈਹ ਗਾਇ
ਦੇ ਫਾਰਾ ॥ ਏਹ ਗਾ ॥ ॥ ਬਿਪਤ ਪਰਨ ਦੁਖ ਸਹਨ ਕੇ
ਪਹਿਲੇ ਕਰਤ ਦਿਸਾਰਾ ॥ ਤਾਂ ਪਾਏ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਸਾਰ
ਤ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਕਾਰ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇਤੁ
ਮਹਿ ਬਿਪਤਿ ਮਾਤਿ ਹੋਇ ॥ ਗਮ ਤੁਮਰ ਹੈ ਸੁਖੀ ॥ ਅ
ਬ ਦੇਉ ॥ ਇਹਿ ਬਿਪਿ ਲਛਮ ਨ ਫੇਰ ਜਿਵਾਏ ॥ ਸ੍ਰੀਰ
ਪੁ ਪਾਤਿ ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ਜੋ ਸਹਿ ਕਰਾ ਸੁਨੈ ਮਨ
ਲਾਈ ॥ ਤਿਹ ਬਿਛਰੇ ਮਿਲ ਹੈ ਫਿਰ ਭਾਈ ॥ ਸ੍ਰੀਰ
ਪੁ ਬੀਰ ਭਗਤ ਦਿਸੈ ਹੋਈ ॥ ਸੁਤ ਜਵਤੀ ਕੇ ਬਿਰ
ਹਨ ਸੋਈ ॥ ਅਸੁ ਮੇਧ ਕੀਨੈ ਫਲ ਲਹੈ ॥ ਜੋ ਫਲ
ਇਹ ਮਗਨ ਕਹੈ ॥ ਤੀਰਥ ਕੋਟ ਕਰੈ ਸੋ ਬਾਰਾ ॥ ਜੋ ਫਲ
ਹੋਇ ਅਤਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਜੋ ਰੂਹ ਸੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕਹਾਣੀ ॥
ਜਨ ਨੀ ਜੋਠਰ ਬਹੁਰ ਨਹੀ ਆਈ ॥ ਰਪੁ ਬਰ ਕਥਾ ਪੁ
ਨੀਤ ਸਦਾਈ ॥ ਸੇਵਕ ਹਿਰੇ ਰਾਮ ਸੁਨਾਈ ॥ ੧੧ ॥
ਕਾਇ ਫਾਰਾ ॥ ਏਹ ਗਾ ॥ ॥ ਰਵਨ ਕੇ ਅਤਿ ਕੋਪਿ
ਰ ਮਾਂਹ ਰੋਰ ਪੁਰਾਇ ॥ ਕਥਾ ਸੁਆਰੇ ਹੋਇ ਗੀ ਸੀ
ਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਲਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
ਗੀਤੇ ਲਛਮ ਨਿਜਾਇ ਬੇ ਨਾਮ ॥ ਹਿਰੇ ਰਾਮ ਮੇ ਅਭਿ

੩੨੪ ॥ ੧੩ ॥ ੧੧੪੩ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾ ਦੁਖ ਪਈ ॥

॥ ਲਛਮਨ ਜਿਯਤ ਭਯੋ ਸੁਖ ਭਾਗੀ ॥ ਫੁਲੀ ਮਨਹੁ
ਤਾਮ ਸੁਖ ਬਾਰੀ ॥ ਰਾਵਨ ਸੁਨਤ ਮਹਾ ਦੁਖ ਪਾਯੋ
ਭਯੋ ਪ੍ਰਾਤ ਇਕ ਦੂਤ ਬੁਲਾਯੋ ॥ ਤਾ ਜੋ ਕਹੀ ਬਾਤ
ਸਮਝਾਈ ॥ ਭੁਰਤ ਸਿਧਾਰਹੁ ਜਹ ਰਖੁ ਰਾਈ ॥ ਜਿ
ਹੋ ਕਹੋ ਸੁਜਾਇ ਸੁਨਾਵਹੁ ॥ ਪੁਨ ਜੋ ਕਹੈ ਰਾਮ ਸੁਨ
ਆਵਹੁ ॥ ਭ੍ਰਿਗੁ ਪਾਤਿ ਜੀਤ ਪਰਸ ਭੁਮ ਪਾਯੋ ॥ ਤ
ਲਗਾਏ ਲੋਕ ਸਪਠਾਯੋ ॥ ਭਾ ਬਦਲੇ ਜੋ ਜੀਅ ਕੋਰ
ਗਾਜੋ ਲੋਕਾ ਪਾਤਿ ਬੋਲਾਨਿ ਬਾਰੈ ॥ ਕਰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਚਲ
ਯੋ ਤਬ ਪਾਈ ॥ ਰਖੁ ਪਾਤਿ ਚਰਨ ਨਿਹਾਰੇ ਜਾਈ ॥ ਰ
ਹੈ ਭੁੱਤ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੀਨੀ ॥ ਅਪਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਫ
ਲ ਸਤੁ ਕੀਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਾਵਨ ਦੂਤੋ ਦਾਹੁ ਦੋਹਰਾ ॥
॥ ਲੋਹ ਤਾਛ ਠਾਢੇ ਭਯੋ ਚਰਨ ਨ ਹੀਠ ਲਗਾਇ ॥ ਜੋ
ਲੋਕਾ ਪਾਤਿ ਕਹੀ ਗੀਤ ਸਤੁ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ ॥ ॥ ਰਾ
ਮ ਚੋਦੇ ਦਾਹੁ ਸੋਹਣਾ ॥ ॥ ਰੇ ਲੋਕਾ ਪਾਤਿ ਦੂਤ ਨਿ
ਕਟ ਬੈਠ ਸਮਝਾਇ ਕਹਾ ॥ ਜੂਝੇ ਜਿਤ ਪੁਰਹੂਤ ਲੋਕ
ਪਾਤਿ ਕਿਹ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਦੂਤੋ ਦਾਹੁ ਕਥਿਓ ॥
ਸੋਨੇ ਕੀ ਮਟਾਰੀ ਪੈਛ ਜੋ ਲਗਾਇ ਜਾਰੀ ਇਨ ਭਰ
ਦੁਖ ਦੀਨੇ ਲੋਕ ਲੋਕ ਪਛੁਤਾਤੁ ਗੈ ॥ ਮੁਲਤੇ ਦਿਖਾ

ਇਨ ਹਮਰੀ ਅਸੋਕ ਬਾਰੀ ਮੇਸੀ ਕਰਤਾਰੀ ਫੁਲਟ ੩੨੫
 ਲਹੈ ਨ ਪਾਤ ਹੈ। ਲਛਮਨ ਜੁਕੀ ਦੇਹ ਇਨ ਹੀ ਉਬਾਰੀ
 ਮੋਰ ਸੈਨ ਹੂੰ ਉਤਾਰੀ ਸਿੰਧੁ ਦਾਤਨ ਰਬਾਤ ਹੈ। ਬੈਠ ^{ਬਰਾਣ}
 ਬੈਠ ਮੀਤਨ ਮੈ ਭੀਤ ਕੀ ਪਛੀਤਨ ਮੈ ਚੀਤ ਚੀਤ ਹ
 ਨੁਮਾਨ ਕਾਟ ਕਾਟ ਖਾਤ ਹੈ॥੪॥ ਪਰਿਹਾ॥ ॥ ਸੁਨ
 ਤ ਦੂਤ ਕੇ ਬਚਨ ਰਤੁ ਰਚਿਤ ਮੈ ਹਸੈ॥ ਲੋਹ ਤਾਛ ਦੇ
 ਕਠਨ ਬਾਤ ਮੈ ਹਮ ਫਸੈ॥ ਬਲਤੇ ਸਬੈ ਉਪਾਇ ਅ
 ਉਰਤ ਬਕੀ ਜਿਯੋ॥ ਨਹਿ ਦੇਹੋਂ ਭੇਟ ਕੁਠਾਰ ਪਾਨ ਕੋਲ
 ਜਿਯੋ॥੫॥ ਛਪਯਾ॥ ॥ ਤਿਹ ਅਵਸਰ ਰਬ ਰਾਮ
 ਕਾਜ ਸੁਰ ਰਾਜ ਪਠਾਯੋ॥ ਸਤ੍ਰੰ ਜੀਤ ਅਹਿਨਾਮ ਪੁਜਿ
 ਮਾਇ ਜਟਤ ਸੁਹਾਯੋ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤਾਪ ਦੁਖ ਹਰਨ ਰ
 ਰਨ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਗਫ ਗੰਜੋ॥ ਨੀਲ ਕਮਲ ਜਨ ਸਰ
 ਦ ਸੇਤ ਬਾਦਰ ਛਾਇਰੀਜੋ॥ ਫਹਿਰੰਤ ਧੁਜਾ ਹਨੁ ਵੰਤ
 ਕਾਪਿ ਕਿਲਕਲਾਇ ਧੁਨਿ ਉਛਲੁ॥ ਧਸਕੰਤ ਹਿ
 ਯੋ ਬਿਗਸੰਤ ਮੁਖਤਬ ਸੁਦੁਤ ਲੀਕਾ ਚਲੁ॥੬॥
 ਰੋਪਈ॥ ॥ ਜਾਤ ਹੀ ਲੋਹਿ ਤਾਛ ਸਿਰਨਾਯੋ॥ ਲੀਕ
 ਪਾਤਿ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਯੋ॥ ਤਾਂ ਪਾਛੇ ਰਾਜਾ ਫਿਰ ਬੋਲੁ॥
 ॥ ਬਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਪਟ ਝੁਕ ਝੋਲੁ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਧੁ
 ਜਕੋ ਨ ਬਿਰਾਜੋ॥ ਜਾਕੀ ਧੁਨਿ ਸਾਵਨਿ ਪਾਨ ਲਾਜੋ
 ਸਦਰ

੨੨੬ ਯਾ ਕੋ ਦੇਖ ਮਹਾਂ ਬੁਧ ਆਇ ॥ ਜਨ ਨ ਕੁ ਕੁੰਤ ਧੂਮ ਵ
 ਰਸਾਇ ॥ ਭੁਜਾਵੀ ਭੁਜਨ ਬੰਸੁ ਪਮਾਨਾ ॥ ਚਮਕ ਨਿਰ
 ਖ ਧੀ ਸੁਰੀ ਸਮਾਨਾ ॥ ਤਬ ਵੇਲੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਿਰ ਨਾਇ
 ॥ ਯਾਹਿ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕਪਨ ਕੋ ਰਾਈ ॥ ਜਾਂ ਕੋ ਚਹਤ ਸਭੈ
 ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ॥ ਲੀਕ ਬਾਗ ਅਰ ਸਮੁੰਦ ਪਛਾਨਹੁ ॥
 ਲਛਮਨ ਪ੍ਰਾਨ ਆਨ ਜਿਨ ਦੀਨੋ ॥ ਸੋ ਰਘੁ ਪਾਤਿ ਧੁ
 ਜ ਪਾਤਿ ਹੈ ਕੀਨੋ ॥ ੭ ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਯਾਹਿ ਸੁਨ
 ਰਾਵਨ ਲੀਕ ਪਾਤਿ ਭੁਜੈ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਨ ॥ ਰਘੁ ਪਾਤਿ
 ਪੁਰਨ ਸਾਸਿ ਨਿਰਖ ਲਹਰ ਸਾਸ ਅਨੁਮਾਨ ॥ ੮ ॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕਛੁ ਰਿਸੁ ਕਛੁ ਮਨ ਦੀਨ ਚਲੇ ਸ
 ਹਾਂ ਮਦਿ ਵਰੀ ॥ ਅਨੁਜ ਤਨੁ ਜਤੇ ਹੀਨ ਜਮੇ ਉਤਰਤ
 ਪੁਨੇ ਸਸੀ ॥ ੯ ॥ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਗਨੀ ਸੁਨ ਮੇ
 ਸੀ ਹੀਨ ਜਾਨੀ ਜੈ ਸੀ ਭਈ ਰਨ ਮੇ ਪਨਾਦ ਆਇ ਸ
 ਭਜੁ ਤੇ ਮਨ ਭਾਵਨੇ ॥ ਮੇ ਸੇ ਰਹਿ ਗਏ ਜੈ ਸੇ ਰੁਪਾ
 ਤ ਹੀਨ ਰੁਖ ਸਭੈ ਅਗ ਸਭੁ ਹੀ ਕੇ ਲਾਗਤ ਭੁਰਾਵ
 ਨੇ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਸੀ ਸੁਰੇ ਰਮੇ ਅਨੁਸਰੇ ਸੀਯ ਲੈ
 ਕੈ ਸੀ ਸਕਰੇ ਪਗ ਧੁਰ ਕੈ ਬਿਛਾਵਨੇ ॥ ਦੇਖ ਕੈ ਸੇ ਮ
 ਰਤ ਹੋ ਫੋਜਨ ॥ ਦਿਭੁ ਰਤ ਹੋ ਮੇ ਸੇ ਭਾਜ ਜੈ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਪ
 ਰੀਰੇ ਬਰਾਵਨੇ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਸੁਨਤ ਬ

5

ਹਨ ਜਿਥੇ ਫੋਪ ਬਦਾਯੋ ॥ ਮਨਹੁ ਗਰਜ ਪਾਨ ਮੇਘ ਸੁ
 ਹਾਯੋ ॥ ਢਲੇ ਰਮੁ ਕਰਨ ਕੇ ਸਮੁਹਾਈ ॥ ਗਵਿ ਦ੍ਰਵਸ
 ਦਸ ਬ੍ਰਹਮ ਬਨਾਈ ॥ ^{੧੧ ਸੁਰਜ ਕੀ ਸਦਾਸੁ ਮੁਖ ਬਨਾਏ} ਅਜਨਿਦਾਨ ਕਰੋ ਰਨ ਮਾਹੀ ॥ ਏ
 ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਕੋ ਰਾਵਨ ਨਾਹੀ ॥ ੧੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚਕਤ
 ਭਏ ਸੁਰਨਰ ਅਸਰ ਬਕਤ ਭਏ ਰਨ ਗੀਨ ॥ ਛਕਤ
 ਏ ਰਨ ਭੂਮਿ ਭਟ ਸਕਤ ਭਏ ਬਿਨੈਨ ॥ ੧੨ ॥ ਸੋਰਠਾ
 ਦਸ ਚਿਤ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦਸੇ ^{ਸਿਰ} ਯਹ ਮੁਖ ਦਸ ਕੀਯੋ ॥ ਦਸ
 ਦਿਸਾ ਸੁਖ ਨਾਹਿ ਜੇ ਰਪੁ ਪਾਤਿ ਰਨ ਨ ਬਿਮੁਖ ॥ ੧੩
 ॥ ਕਾਬਿਭੁ ॥ ਏਕ ਸੀ ਅਚਰ ਦੂਜੇ ਦੇਵਨ ਕੇ ਸੋਰ ਸੁ
 ਨ ਭੀ ਸੋਰੇ ਬਿਨੈਨ ਜਾ ਕੇ ਬਰ ਕੇ ਗੁਮਾਨਹੈ ॥ ਚੋਬੇ ਚਿਰ ਭੁ
 ਜੋ ਹਨੁ ਮਾਨਹਿ ^{ਸਿਰ} ਨਿਰਚਤ ਹੈ ਪਾਰ ਚ ਬਿਭੀ ਧਨ ਕੋ ਦੇਖ
 ਹਿਸ ਮਾਨਹੈ ॥ ਛੋਰ ਭਰ ਛੋਰ ਭੋਰ ਸੁਰਨ ਪਚਾਰਤ ਹੈ ਸ
 ਭਏ ਸਕੇ ਪਰਾਮਰਿਦ ਸੋ ਨਿਦਾਨਹੈ ॥ ਏ ਲਗੇ ਅਨੀਤ
 ਮੀਤ ਬਾਕੀ ਕਹੈ ਜੀਤ ਜੀਤ ਦਸੇ ਮੁਖ ਦਸੇ ਯਹ ਕੀਏ
 ਸਾਵਧਾਨਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥ ਰਾਮ ਕੀ ਚਿਰ ਤੇ
 ਬਾਨ ਚਲੇ ਚਲ ਰਾਵਨ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਭਟ ਪਾਏ ॥ ਟੋਰ ਸੋਨ
 ਹਿਨ ਮਾਹਿ ਕਰੀ ਫਿਰ ਮਥਨ ਕੇ ਨਹਿ ਹਾਥ ਚਿਰਾਏ ॥
 ਜੇ ਰਾਜ ਰਾਜਨ ਕੇ ਅਸਵਾਰ ਹਿਰੇ ਰਾਜ ਕੀ ਭੁਨ ਪ੍ਰਾਨ
 ਬਸਾਏ ॥ ਮਾਨਹੁ ਕਾਮਨ ਕੇ ਕੁਚ ਪਾਇ ਲਗਾਇ ਹਿਥੇ

੨੨੮ ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੧੫॥ ਕਰਖਾ॥ ॥ ਬਾਦੋ ਜੁਧ
 ਪੁਸਲ ਪਚੰਡ ਪਲ ਚਰ ਬਨ ਚਰ ਕਿਲਕਾਰੇ॥ ਮੁਰ
 ਦਰ ਮੁਸਲ ਗੁਰਜ ਗੋਫਨ ਗੋਲਾ ਅਨਤੋਲ ਸਿਭਾਰੇ
 ਬਾਨਕ ਮਾਨ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਸੈਹ ਬੀ ਸਨ ਮੁਖ ਸਤੁ ਪਚਾਰੇ॥
 ਤਜ ਮੁਖ ਢਾਲ ਕਰਾਲ ਕੋਧ ਮਨ ਅਰਿ ਕੁਲ ਫੋਜ ਵਿ
 ਰਾਰੇ॥ ਤੁਕ ਤੁਕਾਇ ਗਨ ਪਰਤ ਸੁਭਟ ਕਟ ਰੁਧਰ ਮੀ
 ਗ ਛਾਇ ਪਾਵੈ॥ ਮਾਨ ਹੁਮਨ ਅਨੁਰਾਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ
 ਨਿਜ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਦਰਸਾਵੈ॥ ਜੂਝੇ ਏਕ ਸੂਰ ਇਹ ਭਾਤਿ ਨ
 ਬਾਨ ਅਗਿ ਸਭ ਛੇਦਯੋ॥ ਮਾਨ ਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਲਗਾਇ ਪਖ
 ਉਦਿਨ ਮਾਣਿ ਮੰਤ੍ਰ ਲਭੇਦਯੋ॥ ਇਕ ਜੂਝੇ ਤਰਫਾਰ
 ਧਾਰ ਲਗ ਰਹੀ ਹਿਯੈ ਮਧੁ ਫਟੈ॥ ਜਨ ਜਮ ਜੀਤਿ ਪ
 ਨ ਸੇ ਖਾਏ ਫਿਰ ਫਿਰ ਲੋਹੁ ਚਾਟੈ॥ ਇਕ ਜਮ ਪਰਲ
 ਗਤਿ ਹੀ ਜੂਝੇ ਫਿਰਨ ਨਿਕਾਸਨ ਪਾਈ॥ ਜਨ ਜਮ ਦਾ
 ਨ ਕਠਨ ਉਰ ਗਤੁ ਰਹੀ ਯਾਹਿ ਉਪਮਾ ਜਿਯ ਆਈ॥
 ਬਰਛੀ ਨਿਕਸ ਦੁਸਾਰ ਰੁਧਰ ਤਰਫ ਬਿ ਤਰੰਗ ਅ
 ਤਿ ਫੂਟੈ॥ ਰਨ ਸਰਤ ਸੀਚੇ ਸੁਭਟ ਕੇ ਜਨ ਜਮ ਅ
 ਕਰ ਫੂਟੈ॥ ਕਟੇ ਕਟਚ ਜੂਝੇ ਰਨ ਸਨ ਮੁਖ ਬਹੁ ਰਨ
 ਨੈਰੁ ਸਿਭਾਰੇ॥ ਕੁਲੇ ਬਜਾਇ ਨਿਸਾਨ ਸੁਰਗ ਕੇ ਜਨ
 ਕਲੀਕ ਨਿਜ ਧੁਰਾਵੈ ਮੁਖ ਢਾਲ ਕਟੇ ਕਟ ਛਿਤ

ਤੁਹ ਗਾਏ ਬਾਨ ਅਤਿ ਗਾਏ ਮਾਨੁ ਕਮਰ ਪੀਠ ਬਾ ੩੨੯
 ਸਕ ਕੇ ਭਏ ਸਹਿ ਸਟਾਨਿ ਠਾਏ ਬਾਨ ਬਦਨ ਗੁਪਿ
 ਰਲ ਪਟਨੇ ਫਾਇ ਕੇ ਉਠਤ ਅਲੂਲੇ ਰਪੁ ਪਾਤਿ
 ਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰਨ ਸਰਵਰ ਮਨੁ ਕਮਲ ਕੁਲ ਫੁਲੇ
 ਮੁਖ ਪ੍ਰਚੰਡ ਚਿਤ ਚੈ ਪਰ ਰਖੈ ਲਪਕ ਭੁਜਾ ਗਾ
 ਹਿ ਪੇਲੇ ਕਰ ਕਰ ਕਵਚ ਰੁਪਰ ਲਪਟਾਨੇ ਜਮ ਹੇ
 ਲੀ ਸੀ ਖੇਲੇ ਕਿਲ ਕਿਲਾਇ ਕਾਲੀ ਕਰ ਤਾਲੀ
 ਏਏ ਰਮਰ ਬਜਾਏ ਭੈਰਵ ਭੂਤ ਪਿਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਗਨ
 ਰੁਪਿਰ ਸਮੁਦ੍ਰਿ ਅਨਾਏ ਗੀਧ ਮਵਾਸ ਅਕਾਸ ਉਤ
 ਤ ਭੈ ਮਾਸ ਮਹਾਂ ਮਨ ਭਾਯੋ ਸੁਨ ਸਿੰਗਾਲ ਕਕ-
 ਬਿਦਨ ਕੇ ਮਾਸ ਸੁ ਭਠ ਜਨਾਯੋ ਇਕ ਭਾਜਤ ਦੁਮ
 ਗਨ ਕਰ ਅਟਕੇ ਰੁਰਤਨ ਤਿਮੁਖ ਮੋਰੇ ਛਾਪੁ ਪ
 ਨ ਵਨ ਦੇਹ ਮਕੇ ਕਹਤ ਸਤੁ ਕੇ ਭੋਗੇ ਚਾਲਿਤ ਬਾਨ ਸ
 ਨਮੁਖ ਆਵਤ ਕਾਪਿ ਕੁਲਤੇ ਸਵੈ ਬਚਾਏ ਕੈਸੇ ਮ
 ਹਾਂ ਸੋਗ ਸਾਧਿਕ ਕੈ ਪਾਪਨ ਪਰਸਨ ਪਾਏ ਆ
 ਰ ਬਪੁ ਕਰ ਕੁਸਮਾਲ ਏਏ ਰੋਲੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰਾ
 ਗੀ ਮਾਨੁ ਸਮਰ ਸੁੰਦਰ ਰਚਕੈ ਸੁਭ ਵ ਬਹਰ
 ਬਰੁ ਰਾਗਿ ਸੁਮਿਕਾ ਰਜੀ ਲਰਤ ਸੁਰਮਾ ਜਸੁ ਮ
 ਯੋਜਿਤ ਫਾਏ ਮਾਨੁ ਨਿਰਧ ਸੁਰ ਵਪੁ ਰੀ ਸੁਭ ਕੇ

ਤ ਜੇ ਸਕੇ ਸਾਂਟੇ ^{ਬਦਲੇ} ਸਿੰਘ ਨਾਦ ਬੋਲੇ ਤ ਬਰਾਦਨ ਸਾ
ਖਾ ਮਿਲੇ ^{ਬੰਦ} ਸਕਰਾਨੇ ਜੈ ਸੇ ਬਜ ਰਾਗ ਜਤੇ ਗਿਰ ਪ
ਤਿਰ ਮਕ ਸ ਪੈਂਡ ^{ਤਰਕ} ਕਰਾਨੇ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਰਾਵਨੇ ਦਾ ਰੁ
ਸੈ ਯਾ ॥ ॥ ਨਾਰਿ ਨਿ ਪਾਤ ਕੈ ਤੋਰ ਸਰਾਸਨ ਬਾਮ
ਨ ਜੀਤ ਕੈ ਫੂਲ ਗਾਏ ਹੋ ॥ ਸੁਪਨਾ ਖਾ ਖਰਦੂ ਖਨ ਸੇ
ਰਨ ਮਾਰ ਮਗੀਰ ਪਾਸਿਧ ਭਏ ਹੋ ॥ ਗਾਲ ਕੇ ਅੰਕੁਸਿ
ਸਕਿ ਪਰੇ ^{ਮਤਾ} ਜਿਨ ਕਯੋ ਸਮਝੇ ਬਿਨ ਆਇ ਖਰੇ ਹੋ ॥ ਫੁ
ਰਤ ਹੋ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਪਾਧਾਰੁ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਅਰੁ ਬੈਸਨ ਦੇ
ਹੋ ॥ ੧੭ ॥ ॥ ਅਗਿ ਦੇਵਾ ਚਾ ਸੈ ਯਾ ॥ ॥ ਅਗਿ
ਦ ਬੀਰ ਕਯੋ ਕਿਲਕਾਰ ਸੁਨੇ ਜ ਬਰਾਦਨ ਬੈਨ ਅਸ
ਲੇ ॥ ਰੇ ਦਸ ਕੀਧ ਸਿਯਾ ਸੰਗ ਲੈ ਅਜ ਹੁੰ ਗਜਿਯੇ ਪ
ਦ ਕੰਜ ਹੋ ਸੀਲੇ ॥ ਜਯੋ ਤੁਹਿ ਛਾਡ ਗਾਏ ਰਨ ਮੈ ਸਿਵ
ਯਾਹਿ ਤੇ ^{ਦਰਸਾਈ} ਅਜ ਦਸੇ ਮੁਖ ਪੀਲੇ ॥ ਰੂਰਾਪੁ ਨਾ ਬਹਿਣ
ਭਤ ਹੈ ਪਾਰ ਤੇਹਿ ਨ ਛਾਡਤ ਰਾਮ ਹਠੀਲੇ ॥ ੧੮ ॥
ਰਾਵਨੇ ਦਾ ਚਾ ਸੈ ਯਾ ॥ ॥ ਬਾਨਰ ਨੀਦ ਸੁਰਾਦਨ ਹੋ
ਅਰੁ ਤਾਹਿ ਭੁਲੇ ਕਰ ਰਾਮ ਪਛਨੇ ॥ ਸੰਤੁ ਸਮੇਤ ਉਠ
ਇਹਿ ਮਾਚਲ ਤੋਲ ਕਿਯੋ ਜਿਨ ਗੋਦ ਤੇ ਨੌਨੇ ॥ ਤੁਹਿ ਦਿ
ਨ ਤੇ ਦਰਾਈ ਗਿਰ ਪਾਤੁ ਭਰੈ ਭਰਨਾ ਪੁਗਾਵਾਇ ਕਰ
ਨੇ ॥ ਦੇ ਭੁਜ ਦੀਡਨ ਕੇ ਤਨ ਬਿਮਾਚਲ ਭੋਹੁ ਬੈਸੇ ਅ
^{ਉਧਰੀ ਕਰਤਾ ਤੇ}

ਗੁੰਗਿਗਮਾਨੋ॥੧੯॥ ॥ਹਨੁਮੋਨਿਵਾਚਾਦੋਹਰਾ
ਨਮਾਨਖਿਨਤੀਕਰੈਦੇਖਰਾਮਕੀਰਿਚਾਰਨਰਾਵ
ਨਕੈਸੇਬਰੈਬੋਲਤਬਚਨਕੋਠਗਾ॥੨੦॥ਰਾਮਚੰਦ੍ਰੇ
ਵਾਚੁਸੋਰਠਾ॥ ॥ਅਜਹੁਭਰੋਸੇਸੋਹਿਦੈਰਾਵਨ
ਸੀਤਾਮਿਲੈ॥ਔਰਸੁਨਾਉਤੋਹਿਹਨੁਮਾਨਜਾਂਤੇਬਰੈ
॥੨੧॥ ॥ਸ਼੍ਰੋਯਾ॥ ॥ਰਾਮਕਹੀਤਰਬਾਨਅਬੈ
ਜੁਹੋਰਾਵਨਕੇਹਿਯੇਮਾਰਤਹੋ॥ਤੁਹਿਸੀਯੋਬਸੈਦਿ
ਨਰੈਨਸਦਾਪੁਨਸੀਜਿਯਾ॥ਗਿਮਹਾਰਤਹੋ॥ਪੁਨ
ਮੇਹਿਮੇਬੇਦਪੁਰਾਨਬਸੈਗਨਯੋਮਨਮਾਹਿਬਿਚ
ਤੁਹੋ॥ਤੁਭੇਆਪਨਹੀਗਾਹਿਆਪਨੇਹਾਬਨਚੋਦ
ਹਿਲੋਕਸਪਾਰਤਹੋ॥੨੨॥ ਰਾਵਨੋਵਾਚਾਦੋਹਰਾ
ਤਬਰਾਵਨਆਤਿਕੋਪਕਰਦੇਵਨਸੇਕਹਿਟੇਹ
ਜੇਹੋਕਹੋਸੁਕਰਹੁਅਬਮਾਰਤਸਬਨਪੇਰਾ॥੨੩॥
॥ਸ਼੍ਰੋਯਾ॥ ॥ਰੇਜਮਅਜਖਿਨਾਹੀਪ੍ਰਲੈਭਰਪੇਟ
ਹਿਭੂਖਜਿਤੀਮਨਮੇ॥ਗਾਹਿਮੁੰਡਨਮਾਲਖਿਸਾਲ
ਭਲੀਜਿਵਨੀਪਹਿਰੋਹੁਰਿਸੋਤਨਮੇ॥ਕਮਲਾਸਨ
ਆਸਤਜੋਜਗਕੀਹੁਰਿਅੰਗਕੋਬੀਜਬੁਯੋਮਨਮੇ
ਤਬਕਾਹੇਕੀਰੋਸਰਹੈਤੁਮਰੇਜਿਯਰਾਵਨਕੋਪਕਰੈ
ਮਨਮੇ॥੨੪॥ ॥ਸ਼੍ਰੋਯਾ॥ ॥ਜੀਬੁਕਗਿਰੋਤੁਨਸੇ

੨੨ ॥ ਕਹੈ ਰਾਵਨ ਮੇ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਰੇ ਭਾਯੋ ॥ ਚੋਪ ਸੋ ਆ
 ਸਾ ਲੋਹੈ ॥ ਸਿਯਕੇ ਹਿਤੁ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਭਲੇ ਮੰਗੁ ਰੋਯੋ ॥
 ਸੁਰ ਮਰੋ ਰਨ ਮੇ ਸੁਨ ਮੀਤ ਨਿਚੀਤ ਕੈ ਮੋਹੈ ਮਾਸਾ ॥
 ਪਾਯੋ ॥ ਰਾਮ ਕੀ ਚਿਤ ਨਿਸੰਕ ਉਠੈ ਪੈ ਪਾਸੀਟਤ ਲੋਕ
 ਕੀ ਚਰਨ ਜੋਯੋ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ॥ ਸੁਰ ਦੇਖ
 ਤ ਚਿਤ ਚੋਪ ਲਗਾਈ ॥ ਰਾਵਨ ਰਾਮ ਨਿਦਾਨ ਲਗਾਈ
 ॥ ਸੁਰ ਮੁਨਿ ਚਦ ਬਿਦਾਨ ਸੁਰ ਦੇਖੈ ॥ ਰਾਵਨ ਹੀਠ ਬ
 ਚਾਇ ਨਿਮੇਖੈ ॥ ਮਾਧਿ ਸਮੁੰਦੁ ਰੁਦ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥ ਛੁਟੀ
 ਸਮਾਧਿ ਦਿਸਟਿ ਰਨ ਲਾਗੀ ॥ ਚਢੀ ਮਹਲ ਮਇਦਰ
 ਰਾਨੀ ॥ ਮੁਖ ਛਾਬਿ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਤੇਜ ਬਿਕਾਨੀ ॥ ਸੁਰ ਗ
 ਨ ਸੁਧੁ ਸੰਗਿ ਸਬ ਸੋਹੈ ॥ ਬਾਤ ਬਨਾਇ ਕਹੈ ਮਨ ਮੋਹੈ ॥
 ਗੋਰ ਦੇਹ ਭਨ ਸੁਖਰੀ ਸਾਰੀ ॥ ਰਹੀ ਚਿਤ੍ਰ ਸੀ ਲਿਖੀ ਰਿ
 ਚਾਹੀ ॥ ਜਦ ਪਾਇ ਪਾਹਿ ਪੁਜਿ ਮਾਇ ਮੋਤੀ ॥ ਸਾਂਝੁ ਸ
 ਮੇ ਮਾਨਹੁ ਰਵਿ ਸੋਤੀ ॥ ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਰਿਜਟੀ ਸੰਗਿ ਸੋ
 ਗੈ ॥ ਚਢ ਬਿਦਾਨ ਦੇਖੈ ਮਨ ਮੋਹੈ ॥ ਸਬਦ ਚਿਤ੍ਰ ਮਨ
 ਮੇ ਛੋਕਰੈ ॥ ਰਾਵਨ ਮਰੈ ਸਬੈ ਦੁਖ ਕਰੈ ॥ ੨੬ ॥ ਰਾਮ
 ਚੰਦੁ ਉਦਾਰੁ ॥ ਏਹ ਰਾਮ ॥ ॥ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਰਾਵਨ ਸੇ
 ਕਰੈ ॥ ਸੁਭਟ ਸੁਰੇਤ ਸੰਤਾਨਾ ॥ ਸਿਵ ਸਮੇਤ ਸਬ ਸੁਰ
 ਮਾ ਮੇ ਪਤ ਅਜਹ ਕਾਰੁ ॥ ੨੭ ॥ ॥ ਕਾਇਭੁ ॥

॥ ਸੁਨ ਲੈ ਨਿਛੋਟ ਫਟ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨ ਛਾਹੈ ਤੇਹਿ ਸਾਂਝ ਕੇਉ ॥ ੨੨੨ ॥
 ॥ ਲੋ ਆਜਾਮਾਹੀ ਗਿਰਾਇਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਕੇ ਰਵਾਉ ਕ
 ॥ ਚਾਂ ਮਕੇ ਚਲਾਵਤ ਹੈ ਮੂੰਹ ਕਾਟ ਕੈ ਕਬੀਧੁ ਨ ਭ ਮੇਉ
 ॥ ਭਾਇਹੈ ॥ ਬਾਨ ਲੈ ਕਮਾਨ ਕੇ ਸੰਤਾਰ ਕੈ ਪਿਸ਼ਰ ਪਾਨ
 ॥ ਕੇ ਹਕਾਰ ਪਾਉ ਕਰ ਪਾਛੇ ਤੇਹਿ ਪਾਇਹੈ ॥ ਮੇਜੀਆ
 ॥ ਮੇ ਮੋਤੀਆ ਕੇ ਬਿਰਹਿ ਕੀਆ ਗਾਏ ਸੁਤੇ ਤੀਯ ਕੇ ਨੈਨ
 ॥ ਨ ਕੇ ਨਹਿ ਸੇ ਬੁਝਾਇਹੈ ॥ ੨੨੩ ॥ ॥ ਸੁਏ ਜਾ ॥ ॥ ਭੈ
 ॥ ਬਿਲੁਖੀ ਮਨਮਾਹਿ ਮਦੇ ਦਰਿ ਕੈ ਗਈ ਹੈ ਮੁਖ ਕੀ ਛ
 ॥ ਬਿਠੀ ਕੀ ॥ ਜੋ ਜਬ ਪੈ ਜਕਰੀ ਰਖੁ ਨਿਦਨ ਤੇ ਪਾਤਿ
 ॥ ਕੀ ਪਾਤਿ ਏਕਰਤੀ ਕੀ ॥ ਜੇ ਜੁਟਤੀ ਸਭ ਸੰਗ ਭੁਤੀ
 ॥ ਤਿਨ ਜੋ ਸਮਾਈ ਜੈ ਸੇ ਤੀਰ ਸਤੀ ਕੀ ॥ ਭੁਨ ਭੁਨ ਰਤੇ
 ॥ ਜੋ ਉਚਟੀ ਜੈ ਸੇ ਜੋਗ ਜੁਟੀ ਮਤ ਹੋਤ ਜਤੀ ਕੀ ॥ ੨੨੪ ॥
 ॥ ਸੁਏ ਜਾ ॥ ॥ ਕੇ ਪਕੀਏ ਦਸ ਸੀ ਸਨ ਕੋ ਜਬ ਰਾਮ
 ॥ ਕਮਾਨ ਕੇ ਬਾਨ ਕਮੇ ਗੋ ॥ ਛਿਕ ਮੇ ਆਇ ਨਿਸੀਕਾਇ
 ॥ ਤੀਖਨ ਮੇਹਿ ਨਿਹਾਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ਹਮੇ ਗੋ ॥ ਭੁਗਏ ਨ ਮੇ
 ॥ ਰਵਤੀ ਬਿਪਤੀ ਤੁ ਮੇ ਕਹੁ ਆਨ ਨ ਕਾਲ ਰਾਮੇ ਗੋ
 ॥ ਮੇਰੇਈ ਜੀਵਤ ਕਾਲ ਸਖੀ ਇਨ ਭੁਨ ਮੇ ਕੋਈ
 ॥ ਜੋਰ ਬਸੇ ਗੋ ॥ ੨੨੫ ॥ ॥ ਸੁਏ ਜਾ ॥ ॥ ਰੁਝਨ ਦੀ
 ॥ ਰਖੁ ਨਾਥ ਸਮੁੰਦ ਬਚਾਇ ਨਹੀ ਪਿਯ ਕੇ ਜਿਯ ਕੇ

ਭਰਲੇ ਚਨ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਨਿਹਾਰਤ ਸੋਚਨ ਸੋਚਿ ਮਝੇ ਪ
 ਯਕੋ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਉਦੈ ਸਾਸਿ ਪੁਰਨ ਹੈ ਦੁਖ ਹੈ ਸਰੋਸੀ
 ਰਹਿ ਮੋਹਿ ਯਕੋ ਪੁਨ ਮੋਹਿ ਕਰੈ ਚਕਈ ਇਹ ਸਾਝੁ ਚ
 ਕੋਰ ਬਧੁ ਕਰੈ ਸਿਯਕੋ ॥ ੩੦ ॥ ਸੁਏ ਯਾ ॥ ॥ ਕਾਪਤ
 ਹੈ ਗਫ ਕੀ ਧਰਨੀ ਕਰਨੀ ਪਿਯੋ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਪਛੁਤਾਨੇ
 ਭੁਟਤ ਹੈ ਨਭੁ ਮਿਲੁ ਤੇ ਗਹਜ ਬੁਕ ਬੋਲ ਸੁਨੇ ਰੁਪ
 ਨਾ ਅਜਿਨੇ ਗਹ ਤੰਬੋਲ ਸਿਗਾਰੁ ਉਤਾਰੁ ਸੇਤ ਕਰਹ
 ਸਬ ਬਾਨੇ ॥ ਕਾਚੇ ਤੇ ਆਜ ਸਥੈ ਹਮ ਭੋਗ ਭੁਲੀ ਬਿਧਿ
 ਬਾਲ ਕੇ ਗਥ ਬਿਕਾਨੇ ॥ ੩੧ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਾਵ
 ਨ ਸਮਝੇ ਬੈਨ ਅਬ ਰਾਪੁ ਪਾਇ ਫਰੇ ਨਹੀ ॥ ਕੋਧ ਚਰੇ
 ਰੇ ਨੈਨ ਚਪੇ ਚੋਰ ਜਮੇ ਬਠ ਕਰੈ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਸੁਏ ਯਾ ॥
 ॥ ਰਾਵਨ ਕੋ ਪਕਿਯੋ ਗਰਜਮੇ ਤਬ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਕਿਯੋ
 ਰੁਪ ਪੈਹੈ ॥ ਆਜ ਪੁਲੈ ਇਨ ਜਮੇ ਉਮਰੁ ਮੇ ਕਰ ਰਾਪ ਚ
 ਫਾਇ ਤਾਇ ਕੈ ਭੋਹੈ ॥ ਬਾਨ ਸਮੁਹ ਚਲੇ ਇਹ ਭਾਤਿ ਭ
 ਲੀ ਉਪਮਾ ਉਪਜੀ ਜਿਯ ਮੋਹੈ ॥ ਲਛਕ ਤਛਕ ਜਮੇ
 ਨਲਗੇ ਰਾਪੁ ਰਾਜ ਕਿਯੋ ਖਗੋ ਰਾਜ ਕੇ ਸੋਹੈ ॥ ੩੩
 ॥ ॥ ਕਾਬਿਭੁ ॥ ॥ ਮਧੁਕੋ ਬਜਾਇ ਏਕ ਬਾਰ ਹੀ ਰਿ
 ਸਾਇ ਪਰੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਸੁਰ ਜੇ ਵੈ ਹੁਤੇ ਏਕ ਜੋਰ ਕੋ ॥ ਸਾ
 ਹਿ ਬਕੋ ਲੋਨ ਖਾਇ ਕੋਨ ਮੁਖ ਫੇਰੇ ਅਜੁ ਭੋਨ ਭੋਟ ਅ

ਏਭਏ ਪਾਨ ਤਮ ਭੋਰ ਕੋ ਏਖ ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਕਹੀ ਬੀਰ ਸੇ ॥ ੩੩੫ ॥
 ਬੁਲਾਇ ਹਸ ਬੀਰ ਰਾਗ ਆਵਤ ਹੈ ਲੰਕਾ ਪਾਤਿ ਭੋਰ ਕੋ
 ਰਾਮ ਕਾ ਦਿ ਏਕ ਰਾਮ ਬਾਨ ਕੋ ਪਤਾ ਪਦੇ ਖਿਰ ਰਾਜੇ ਸੇ
 ਬਿਲਾਨੇ ਸਭ ਰਾਵਨ ਕੀ ਚਰ ਕੋ ॥ ੩੪ ॥ ॥ ਕਾਵਿ ਉਦ ॥
 ਚਾਖ ਬਿੰਤਾ ॥ ਆਜ ਰਾਪੁ ਰਾਜ ਜਕੇ ਪਾਇ ਨ ਕੋ ਪਾਇ ਬ
 ਲੁ ਪਾਇ ਰੋ ਪਾਇ ਨ ਸੇ ਦਲ ਕੋ ਪੁਰੇ ਰਹੈ ॥ ਏਵ ਦਸ
 ਸੀਸ ਭੁਜ ਬੀਸ ਈਸ ਸੀਸ ਧਰ ਰਾਮ ਜਸ ਦਸੇ ਦਿਸ
 ਸੋਗ ਨੋ ਬਖੇ ਰਹੈ ॥ ਆਜ ਹੀ ਜਨਕ ਜਕੇ ਸਬੈ ਬਿਸਰ
 ਇ ਦੁਖ ਸੰਗ ਲੈ ਲਵਾਇ ਰਾਪੁ ਨਾ ਬ ਮੁਖ ਹੋ ਰਹੈ ॥ ਕ
 ਹੇ ਕਾ ਪਿਟੇਰ ਟੇਰ ਲੰਕਾ ਗਾਢ ਘੇਰ ਘੇਰ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾ
 ਈ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾ ਈ ਟੇਰਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਪੁ ਬੀਰ ਕੇ ਬੀਰ ਤਬੈ ਸਭ ਦਾਤਨ ਪੀਸ ਕੈ ਰੋਧ ਭਰੇ
 ॥ ਚਹੂੰ ਚਰਤੇ ਲੰਕਾ ਲਪੇਟ ਲਈ ਰਨ ਰਾਵਨ ਤੇ ਨ ਰਤ
 ਕੁ ਭਰੇ ॥ ਕਾਵਿ ਰਾਮ ਪਰੀ ਰਾਇ ਜੋ ਤਿ ਤਹ ਰਨ ਮੈਂ ਸਭ
 ਕੇ ਤਨ ਰੋਮ ਖਰੇ ॥ ਮਨੋ ਕੰਠ ਨ ਕੋ ਗਾਢ ਏਕ ਹੁਤੇ ਕਾਪਿ
 ਕੇ ਰਿਨ ਕੋਟ ਨ ਕੋਟ ਖਰੇ ॥ ੩੭ ॥ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਕੀ
 ਰਨ ਕੋਟ ਸੇ ਦੇਹ ਗਈ ਮਿਲ ਜਮੇ ਮਿਲ ਜਤ ਸਦਾ ਪ
 ਸ ਪਾਨੀ ॥ ਠਾਧ ਪਰੇ ਕਿਲਕਾਰ ਸਭੈ ਗਾਢ ਲੰਕਾ ਕੇ ਠੀ
 ੩੩ ਸੀਕ ਮਨ ਆਨੀ ॥ ਅੰਤਿ ਰੁਲੀ ਉਪਾ ਕਾਵਿ ਰਾਮ

੩੨੬ ਕਹੈ ਤੁਮਸੈ ਜਿਯਸੈ ਜੁਲੁਭਾਸੀ ਜੋਗਰੇ ਸਾਧਿਕ ਪੈਨ
 ਅਥਾਪਕ ਜਮੇ ਜਗ ਛਾਡੁ ਤਏ ਨਤੁਗਾਜਾਸੀ ॥੩੮॥
 ਸ੍ਰੋਯਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਹੈ ਜਹ ਰਛਕ ਰਛਸ ਕੋਟਨ ਰੰਡਨ ਮੁੰਗੁ ਕਿ
 ਯੋਇਕੋ ਠੋਰੈ ਕੋਪ ਤੁਰੇ ਚਹੁ ਚਰ ਕਹੈ ਕਹੁ ਹੈ ਕਹ ਰਾਵ
 ਨਜੇ ਅਬ ਧੋਰੈ ॥ ਰਾਵ ਤ ਚੋਪ ਚਹੁ ਚਹੁ ਚਰਨ ਤੇ ਕਾਪਿ
 ਕੁਕ ਬੁਲਾਵਤ ਮੋਰੈ ॥ ਮਾਨਹੁ ਲੰਕ ਜਗਾਸ ਤੁਏ ਜੇ ਜਲ
 ਰਾਸ ਚਹੁ ਚਹੁ ਚਹੁ ਤੇ ਵਲ ਵੋਰੈ ॥੩੯॥ ॥ ਕਾਥਿ ਤੁ ॥
 ॥ ਰਾਵ ਨ ਕੋਰ ਕੋਸਾ ਕੋਸਾ ਵਨ ਕੇ ਮੇਘ ਕਹੈ ਆਵਨ ਕੋ ਪ
 ਵੈ ਪਲਹੀ ਮੈ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੈਂ ॥ ਵੈ ਵੈ ਮੁਖ ਦਾਲ ਕਰ ਲੈ ਲੈ
 ਕਰ ਵਰ ਨਚੀ ਕਾਲ ਕੀ ਸੀ ਸੀਤ ਕੀ ਨੇ ਜਭੈ ਭੂਪਿ ਚੋਟ
 ਹੈਂ ॥ ਤੇ ਤੇ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਕਤੂ ਮੇਜੀ ਭਾਇ ਮਾਰੇ ਪਰ ਲੋਕ ਹੀ
 ਸੀਤ ਰੇ ਕਹੈ ਕਾਕੀ ਹਮ ਚਿਹ ਹੈਂ ॥ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਛੋਟ ਕੀ ਨੇ ਕੋ
 ਟਕੁ ਏ ਪਾਇ ਪੀਛੇ ਚਾਹਿ ਏਕ ਚੋਟ ਜੇ ਵੈ ਕੋਟਨ ਕੇ ਕੋਟ ਹੈਂ
 ॥੪੦॥ ਵੋਹ ਰਾ ॥ ॥ ਜਬ ਕੁਵੰਤੁ ਕਰ ਬਾਮਲੇ ਪੈਰ ਓਸ
 ਰਾਖੁ ਨਾ ਬਾ ॥ ਵਛਨ ਕਰ ਸੇ ਤਬ ਕਹੈ ਰਿਸ ਭਰ ਬਾ
 ਮੇਹਾ ਬਾ ॥੪੧॥ ॥ ਕਾਥਿ ਤੁ ॥ ॥ ਵਛਨ ਸੇ ਬੋਲੇ ਬਾ
 ਮਜਬ ਚੁਢਾਈ ਰਾਮ ਰਨ ਮੈ ਕਮਾਨ ਰਿਪੁ ਭਾਜੇ ਕਹੀ
 ਕੇ ਕਹੀ ॥ ਵਾਨ ਭੇਜ ਨ ਕੀ ਬਾਰ ਭੂਖਨ ਪਾਹਿਰ ਤਬਾ
 ਰੀ ਹੁਤੇ ਕੀ ਨੋ ਅਬ ਮੋਕੋ ਛਾਡੁ ਟੇਕਹੀ ॥ ਬੋਲੇ ਤਸੇ

ਕਾਨ ਲਾਗਮੇ ਰੋ ਤੇ ਨ ਰੁਪ ਭਾਗਮੇ ਧੁਰੁ ਤੇ ਨ ਰੋ ਉਭਾਇ ॥ ੪੨ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਰ
 ਭਰੋ ਲੈ ਕਹੀ ॥ ਭਰੋ ਏਕ ਵਰਹੀ ਉਭਰੋ ਵਸ ਜੀ ਸੇਜੇ ॥
 ਤੋ ਸਰ ਸਰ ਸੇ ਉਭਰੋ ਏਕ ਏਕ ਹੀ ॥ ੪੨ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਰ
 ਮਕਮਾਨ ਤੇ ਬਾਨ ਛੁਟੇ ਛੁਟ ਗਵਨ ਘਾਇ ਹਰੁ ਫਲ ਚੁਸੀ ॥
 ਲੋਹੁ ਕੀ ਛੀਟ ਪਰੀ ਫਿਰ ਰਾਮ ਹਿ ਮਾਨੁ ਘਾਟ ਕੀ ਦੇਤ ਜ
 ਸੁਸੀ ॥ ਅੰਗੁ ਤਲੀ ਉਪ ਮਾ ਕਾ ਫਿਰ ਮਾ ਕਹੈ ॥ ਜੀਯ ਮੇ ਉਪ ਜ
 ਜੁਕ ਛੁਸੀ ॥ ਮਾਨੁ ਹੀ ਲ ਸਿਲਾ ਗਿਰ ਉਪ ਫੈਲ ਰਲੀ
 ਸਭ ਚੰਦ ਬਧੁਸੀ ॥ ੪੩ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਕੋ ਮਾਰ
 ਧੂਰ ਧੂਰ ਕੈ ਗੁਰੁ ਨ ਸੋ ਕੈ ਟਿਕ ਬਿਗੁਰੁ ਨ ਲੋਹੁ ਰਨ ਕੇ
 ਭੀਰੁ ਹੋ ॥ ਵਡੀ ਏ ਅਨੀਤ ਕਹੈ ਜੀਤ ਕੀ ਨ ਯਾਤ ਬਿਪਰੀਤ
 ਹੇਨ ਹਾਰ ਜਹਾ ਤਹਾ ਰੀਤ ਮੁੰਤੁ ਹੋ ॥ ਕਹੈ ਹਰੁ ਤੁਟ ਕਹੈ ਜਿਰ
 ਰਿਕ ਵਰ ਛੁਟੇ ਛੁਟੇ ਪੇਟ ਬਾਜੀ ਕਹੈ ਕਹੈ ॥ ਬਿਨ ਮੁੰਤੁ ਹੋ ॥
 ਵਨ ਕਹਤ ਮਾਨੇ ਸਾਵਨ ਕੇ ਮੇਰ ਪਾਯੋ ਟੋਰ ਟੋਰ ਲੈਕਾ ਪ
 ਰ ਸੋਟ ਤਕੇ ਕੁੰਤੁ ਹੋ ॥ ੪੪ ॥ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਰਾਵਨ
 ਏਕ ਉਪਾਰ ਵਡੇ ॥ ਗਿਰ ਰਾਮ ਕੋ ਤਕ ਰਲਾਇ ਦਯੋ ਹੋ ॥
 ਸੋਹਨ ਮਾਨ ਲਯੋ ਗਾਹਿ ਬੀਰ ਸੁਰੀਂਦ ਕਿਯੋ ਜਿਸ ਖੇਦ
 ਤਯੋ ਹੋ ॥ ਲੈ ਦਹਿ ਹਾ ਬਨ ॥ ੦੦ ॥ ਕੀਚ ਚਕ ਚੁਰ ਸੁ ਧੂਰ
 ਹੀ ਮਾਹਿ ਮਿਲਾਯੋ ਹੋ ॥ ਸੋਧਨ ਹੀ ਮਨੋਰਥ ਜੀਯੋ ਉਠ ਬੀਰ
 ਹੀ ਬੀਰ ਬਿਲਾਇ ਰਾਜੇ ਹੋ ॥ ੪੫ ॥ ॥ ਐਯਾ ॥

ਰਾਵਨ ਅੰਤ ਕੀਰ ਬਲ ਏਕੁ ਫਕ ਮੇਹ ਨੂਮਾਨ ਤਨਾਇ ਕੈ
 ਭੁਰੈ ॥ ਭੈ ਸੇਹੀ ਅੰਗ ਭਾਹਿ ਤਕ ਮੇਹੇ ਉ ਸੁਰ ਵਡੇ ਅਰੁ
 ਆਪਨੀ ਭੈ ॥ ਫੈਗਿਰ ਬੀਰ ਮਿਲੇ ਬਲ ਸੈ ਨਤੁ ਧੈ
 ਨ ਟਕੇ ਸੁਪਰੇ ਧਰ ਸੈਹੈ ॥ ਬਾਲ ਬਹਿਰੁ ਮਜਮੇ ਬਿਧ
 ਵਕਰ ਨੀਚ ਭੁਟੇ ਚਲ ਕੈ ਉਪਰੇਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥
 ॥ ਰਾਵਨ ਏਕ ਚਲ ਮੇਤ ਬਪਾਇਨ ਘਾਇਨ ਸੋ ਰਿਸ ਕੇ
 ਭਰਤੋ ॥ ਤਿਨ ਧਾਇ ਗਹੇ ਨਲ ਨੀਲ ਸੁਗੀਧ ਗਏ ਦਇ
 ਔਰ ਮਹਾਂ ਭਰਤੋ ॥ ਭੁਜ ਮੈ ਭਰ ਕੈ ਸੁਫਿਰੇ ਗਏ ਕੋ ਸੈ
 ਉ ਬਟ ਮੈ ਛੂਟ ਗਏ ਛਰਤੋ ॥ ਸੋ ਸੋ ਉਪਜੀ ਉਪਮਾਰੀ
 ਆਜਨ ਭੁਜ ਗਏ ਦਿਜ ਕੇ ਕਰਤੋ ॥ ੪੭ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥
 ॥ ਧਾਇ ਪਰੇ ਸਭੁ ਰਾਵਨ ਉਪਰ ਹੈ ਸਭੁ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਧ-
 ਸਰ ਮੇ ॥ ਰਬ ਤੇਰ ਪੁਜਾ ਭੁਜ ਦਾਤਨ ਚੋ ਬ ਸੁਗੀਧ ਹਿ
 ਜਾਇ ਸੁਗੀਧ ਲਗਾਏ ॥ ਰਿਸ ਸੋ ਕਿਲਕਾਰ ਮਹਾਂ ਰ
 ਜਨੀਰ ਰਘੋਰਨ ਕੋ ਜਬ ਹੀ ਉਮਗਾਏ ॥ ਕਾਪਿਯੋ ਸਟ
 ਕੇ ਜਨ ਬੀਰ ਬਜਰ ਕੇ ਸਿੰਘ ਫੁਲੇ ਸਭੁ ਲੋਗ ਭਗ
 ਯੋ ॥ ੪੮ ॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਤੇ ਸਭੁ ਬਾਨ ਚਲਾਇ
 ਕੇ ਜਿਨ ਬਾਨ ਤੇ ਸੁਰ ਰਾਜ ਠਹੈ ॥ ਫਲ ਸੋ ਬਲ ਸੋ
 ਸੋਈ ਦੇਵਨ ਸੋ ਰਘੁ ਬੀਰ ਬਿਨ ਫਿਤ ਮਾਂਹਿ ਠਹੈ ॥ ਗ
 ਜਰਾਜ ਸੁਖੀ ਤਬ ਲੋ ਬਨ ਮੇਂ ਜਬ ਲੋ ਮਿਰਗਾਰਾ ਜਨ

ਰੋਕ ਜਗੈ॥ ਸਰ ਰਾਵਨ ਕੇ ਭਏ ਰਾਮਾਹਿ ਜੈ ਜੈ ਸੇ ਭੂਤਾ ॥ ੩੩ ॥
 ਟੀਟ ਚਲੈ ਨ ਕਰੀ॥ ੪੮॥ ਰਾਮਾਹਿ ਉਦਾਰਾ॥ ਕਾਇ
 ਤੁੰ॥ ਅਰੇ ਲੰਕਾ ਬ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਨਤੇ ਆਜ ਕਾਟਿ ਤੇ
 ਰੇਦ ਸਮਾਥੇ ਰਨ ਭੂਮਿ ਮੈ ਸੁਹਾਹਿਰੋ॥ ਕਛੁ ਕਾਟਿ ਜੈ ਤੇ
 ਬਾਕੀ ਤੋਹਿ ਸਮਝੈ ਹੈ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਨੀਤ ਕੋ ਸੁ
 ਮੈ ਸੇ ਪਛਤਾਹਿਰੋ॥ ਤਾਂਤੇ ਪਾਛੇ ਮੇਰੀ ਚਰ ਦੇਖ ਦਾਂਤ
 ਕਾਢ ਕਾਢ ਰਾਹ ਤੋਹਿ ਛੋੜੈ ਰਾਮ ਮੈ ਸੇ ਖਿਲ ਲਾਹਿਰੋ॥
 ਜਾਨਕੀ ਚੁਗਾਇ ਬੈਕੇ ਲੰਕਾ ਚੁਗਾਇ ਬੈਕੇ ਸੀ
 ਕੇ ਜੀ॥ ਕੇ ਰੋਧ ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਸੀ ਧਰਾਹਿਰੋ॥ ੫੦॥
 ਹਾਵੇ ਨਵਾਰਾ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਕੋ ਪਕੈ ਉਤਰ ਦੇਤ ਭੁਜੇ
 ਹਨ ਮੈ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਸਬ ਹੀ॥ ਬਿਨ ਏਕ ਕੇ ਏਕ
 ਭਏ ਅਬ ਹੀ ਸੀਯ ਭੇਟ ਨ ਕੀ ਜਿਯ ਹੋ ਸਰ ਹੀ॥ ਕੈ ਤੇ
 ਰਾਮਾਹਿ ਮਾਰ ਸੰਗਾ ਮਕੈ ਜੀ ਤੇ ਕੈ ਨੇਮ ਕਥਾ ਤਬ ਹੀ
 ਸਹੀ॥ ਅਬ ਆਜ ਚਲੈ ਜਗ ਮੈ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਕੈ ਰਾਵ
 ਨ ਨਾਹਿ ਕਿ ਰਾਮ ਨਹੀ॥ ੫੧॥ ॥ ਕਾਇ ਤੁੰ॥ ॥ ਕੋ
 ਪਾਅਰ ਜੁਰੇਨ ਦੁਹੁ ਕੇ ਮੁਖ ਮੁਰੇ ਹੈ ਨ ਜੁਰਨ ਮੈ ਦੁਰੇਰ
 ਮਰਾਵਨ ਮਹਾ ਬਲੀ॥ ਜੈ ਸੇ ਕਛੁ ਪਾਉ ਲੰਕਾ ਰਾਉ
 ਕੈ ਲਗਾਇ ਰਾਮ ਤੇ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਦੇਹ ਵਾਹੀ ਕੀ ਰ
 ਹੀ ਭਲੀ॥ ਬੀਰ ਰਸਮਾਤੇ ਸਭੁ ਤਾਂਤੇ ਨੈਨ ਰਾਤੇ ਰਾ

੪੯ ਤੇ ਛੋਹੁ ਭਰੇ ਗਾਇ ਉਪਮਾਨ ਮਨ ਤੇ ਟਲੀ ॥ ਰਾਮ ॥
 ਨ ਅੰਗ ਰੰਗ ਸਮਾਨ ਤਰੰਗ ਲੋਹਾ ॥ ਰਾਮ ॥ ਸੇ ਸਰ ਸੁਰ
 ਸੀ ਪੈ ਚਲੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਕਪਿਤ੍ਥੁ ॥ ॥ ਗੀਤ ਗੀਤ ਲ
 ਰੇ ਵੇਹੂ ਨੋਰ ਤੇ ਨ ਟਰੇ ਰਹੇ ਰੂਪ ਨ ਜੋ ਖਰੇ ਆਏ ਬੀਰ ਰ
 ਸ ਦਰੇ ਹੈ ॥ ਪਾਇਨ ਸੋ ਭਰੇ ਛੋਹੁ ਭਰਨ ਜੋ ਭਰੇ ਭਰੇ
 ਤੇ ਨ ਆਹਿ ਭਰੇ ਲਰ ਬੇਕੋ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਭੁਏ ਵੇਦ ਹਰ
 ਨ ਭੁਤੇ ਪੁੱਧ ਪਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰਾਵਨ ਕੇ ਆਨ ਗਾਰੇਈ ਮੇਰਾ
 ਮਧਰੇ ਹੈ ॥ ਰਵ ਭਰ ਹਰੇ ਵਰੇ ਪੈ ਨ ਬੀਰ ਅਰੇ ਇਹ ਰ
 ਰੇ ਕਹਯੋ ਸਦਾ ਹਮਰਾ ਮੇ ਅਨੁ ਸਰੇ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ਰਾਵਨ ਦੇ
 ਰਾ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਜੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਪੋਨ ਅਰਾਧਿਕ ਜੋ
 ਗਜੁਟੀ ਅਖੀਆ ॥ ਰਹੈ ਲਾਰੀ ॥ ਧਮਾਨ ਧਰੇ ਨ ਧਸੈ
 ਤਿਹ ਰਾਮ ਸੁਤੇ ਕਹਿਯੋ ਜਗ ਮੇ ਅਨੁ ਰਾਗੀ ॥ ਲੋਕ ਪ
 ਤੀ ਰਨ ਮਾਧਿ ਕਰੈ ਤਿਨ ਕੋ ਅਰੇ ਰਾਘਵ ਆਵਹੁ ਅਰੀ
 ॥ ਅਕਿ ਭਰੇ ਮੁਕਿ ਆਉ ਲਰੇ ਕਹੁ ਰਾਵਨ ਤੇ ਅਬਕੇ ਵ
 ਰ ਭਾਰੀ ॥ ੫੪ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਕੋਧ ਕੀ ਗੀਤ ਚਿਤੇ ਨ ਭ
 ਚਰ ਸੁਦੇਵਨ ਸੋ ਕਹਯੋ ਰਾਵਨ ਯੋ ॥ ਧਿਗੁ ਮੇਰੇ ਈਜੀ
 ਵਤ ਰਾਮ ਕੇ ਉਪਰ ਫੂਲ ਦੀਏ ਬਰਖਾਇ ਸੁਕਯੋ ॥ ਅ
 ਬਯੋ ਰਿਸ ਆਵਤ ਹੈ ਰਨ ਮੇ ਨਿਰਮੂਲ ਕਰੋ ਤਸੁ ਜਾਨ
 ਹੁ ਜੋ ॥ ਆਤਿ ਫੂਲ ਕੀ ਪੀਰ ਭਈ ਤਨ ਕੇ ਰਾਖੀ ਬੀਰ

ਕੇ ਭੀਰ ਸਹੇ ਸੁਖ ਸਮੇ ॥ ੫੫ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਜੇਈ- ੨੬
 ਜੇ ਚਲਾਏ ਬਾਨ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹਰੁ ਸਾਨ ਪੂਨ ਨਾਸ ਰਾਮ ਚਰਨ
 ਨਹੂੰ ਨਦਾਏ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹੀ ਬਿਲਾਨੇ ਕਾਹੁ ਚਲਤ ਨ ਜਾਨੇ ਜੈ
 ਸੇਵਾਰਿ ਦੀ ਮਨੋਰਥ ਬਿਲਾਏ ਖੀਰ ਗਾਏ ਹੈ ॥ ਤਾਕੇ ਪ
 ਛੇ ਅੰਗਦ ਸੁਰੀਦ ਜਾਮਵਤ ਨਲ ਨੀਲ ਫੀਲ ਛਾਤੁ-
 ਰਨ ਮੈ ਨਿਸ਼ਿਕ ਤਾਏ ਹੈ ॥ ਸੈਹ ਥੀ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਤਾਂਕੇ ਫੁਲ ਨ
 ਜਮੇ ਤੋਰ ਭਾਰੇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਤੇ ਨ ਨੈਕ ਚਕ੍ਰ ਤਾਏ ਹੈ ॥ ੫
 ੬ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਤਾਕੇ ਪਾਛੇ ਲਛਮੀ ਪੈਠਕੇ ਨਿਸ਼
 ਕ ਰਨ ਕਾਟ ਕੈ ਕਹੀ ਕਿ ਪਾਲ ਆਈ ਆਪੁ ਕਰਮੇ ਹੈ ॥ ਸੁ
 ਭ ਬਿਨ ਕਾਟੇ ਤਹਾ ਸੋਟ ਤਕੇ ਕੁੰਡ ਜਹਾ ਸੁਰਗਮੇ ਅ
 ਗ ਕੁੰਡੁ ਦੀ ਸਤ ਉਪਰਮੇ ਹੈ ॥ ਤਾਹੀ ਛਿਨ ਅੰਜੀ ਛਾਇ
 ਆਈ ਜੀਅ ਰਾਮ ਕਾ ਦਿ ਮਨੇ ॥ ਸਿਵ ਰੂਪ ਸਤੁ ਹੀ ਕੋ ਮ
 ਨ ਹਰਮੇ ਹੈ ॥ ਚੰਦਨ ਗੁਲਾਬ ਫੂਲ ਮਾਲ ਸੇ ਬਜਾਇ
 ਗਾਲ ਪੂਜ ਪੂਜ ਦੇਵ ਬਾਹੁ ਜੂਥ ਪਾਇ ਪਰਮੇ ਹੈ ॥ ੫੭
 ॥ ਚੰਦ੍ਰਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪੁਖੀਰ ਸਰਾਸਨ ਤੇ ਜਬ ਬਾਨ
 ਛੁਟੇ ਨਹਿ ਜਾਤ ਸੰਭਾਯੋ ॥ ਬੁੰਦਨ ਜਮੇ ਬਰਖੇ ਰਹੂੰ ਓ
 ਰ ਕਹੈ ਭੁਭੁਰਾਇ ਦਸੇ ਦਿਸ ਮਾਰਯੋ ॥ ਹਾਥਨ ਤੇ ਹਾਥਿ
 ਆਰ ਗਾਏ ਛੁਟ ਮਾਥਨ ਤੇ ਮੁਕਟੇ ਭਯੋ ਨਿਆਯੋ ॥ ਦਾ
 ਸਰਥੀ ਤਬ ਰਾਵਨ ਕੀ ਗਾਤਿ ਤੋਰ ਰਥੀ ਬਿਰਥੀ ਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

四

॥ ५५ ॥ नपुन सें जतु करै दिव जाहि तुली करै न सेंतु
 जो है मुहि पीठ चलो कपटी जहि को न समे तु-
 रि न पचारो जा न की कर कट फन उपर तेरे
 से लाख दारने दारो मे रन सैन करी सुख से
 अस ठारु सी जा रपुबीर पयारो ॥ ६६ ॥

सुगरी दे दारु ॥ मे ॥ ॥ उबरी दि दिदा इ सु
 री दि कर जो पतु सेंतु करै का पि के रा न जो ॥ न मु
 रत दंत पता पतु दि स है ल र न मे अस लो यर
 जो रा न रा द न नु न पतु मे पल मे सि द लो क य स मे
 सुतुली बिधि मे उबरा म के उपर दे द न के म न
 तुल के तुल प रे प न न मे ॥ ६७ ॥ ॥ मे ॥

॥ सीर पुन स के प ॥ इ पता पते प ॥ इ के रा द न
 नीती है लीका ॥ मे स र म ॥ इ के मे स य सी मे स दे त
 उंदा ली है कर टिका ॥ इ बिती प न रा न करे
 सु स ॥ इ के रा प द के न स तु का ॥ मे बिधि लो के
 उं बोर करै मे उं र म के के प र है न ह सी का ॥ ६८ ॥ मे
 ॥ ॥ तुल ग ॥ इ रपुबीर म ह ल प ॥ बीर मि
 ले का पि नु स स ॥ इ न न की तुल रा दी चित मे
 विजटी मे करै उं न उं क ॥ क ह मे सी तु टी म ह

ਹੁੰਕੀ ਦਸ ਬਰਨੈ ਕਸ ਰਾਮ ਕੋ ਹੋਇ ਜਥੈ ॥ ਇਹ ਸੀ ॥
ਚਮਦਰ ਕੀ ਅਪਦਾ ਕਰੁ ਥੋਰੀ ਸੀ ਹੈ ਸੁਨ ਲੇਖੁ ॥
ਅਥੈ ॥ ੬੬ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਭੋਨ ਤੇ ਨਿਕਸ ਆਇ
ਰਵੈ ਬਿਲ ਲਾਇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਲੰਕਾ ਰਾਇ ਧਾਇ ਪਾ
ਇ ਨ ਪਰਤ ਹੈ ॥ ਰਹੀ ਨ ਸੰਤਾਰ ਕਰੁ ਹਾਰ ਕਰੁ ਬਾਰ
ਅਜ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਅਪਦਾ ਕੇ ਪੁਜਨ ਭਰਤ ਹੈ ॥ ਪਰ
ਨਾਰੇ ਨਾਰੇ ਰਾਮ ਬਾਨ ਕੇ ਉਤਾਰੇ ਮੁੰਡ ਹੁੰਨ ਕੇ ਲੀ
ਲੈ ਰੁੰਡ ਉਪਰ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ਜਾ ਕੇ ਭਰ ਚੋਕ ਚੋਕ ਪਰੈ
ਚਤੁਰ ਨਨ ਸੇ ਸੋਈ ਚੋਕ ਚੋਕ ਰਾਨੀ ਹੀ ਟੀਤੇ ਭਰਤ
ਹੈ ॥ ੭੦ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਏਵਨ ਕੀ ਬੋਟੀ ਵਸ ਕੀ ਧ
ਰ ਕੀ ਭੋਟੀ ਜੀਤ ਜੀਤ ਜੇ ਕਾਪੇਟੀ ਤੇ ਤੇ ਭੈ ਨਿਕਸ
ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਕਾਇ ਲੰਕ ਕਿਧੋ ਲੋਭ ਭਰੇ ਸਾਗਰ ਤੇ ਭੋਟੀ
ਬਨਵਨ ਲਕੀ ਲਪਟੈ ਲਪਟੈ ਹੈ ॥ ਸਾਗਰ ਜੀ ਮੇ ਜੋ
ਤੁ ਪਿਯ ਰਾਇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਆਇ ਮਾਨੈ ਗਾਇ ਗਾਇ
ਨ ਮੇ ਕਿਰਨੈ ਧਸਤ ਹੈ ॥ ਮਾਨੈ ਉਤ ਪਾਤ ਇਨ ਸੁਕੇਜ
ਲ ਜਤ ਮੁਖੀ ਲੰਕ ਪਾਤਿ ਮੇਘ ਬੀਜੁ ਰੀ ਸੀ ਲਸਕ
ਤ ਹੈ ॥ ੭੧ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਕਿਧੋ ਪਾਤਿ ਜਾਨ ਫਿਰਤ
ਰੇ ਹੋਨ ਏਕ ਫਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਬਸ ਕੈ ਗਾਇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਨ ਜਿਤ
ਰੇ ਹੋਨ ਚੀਨ ਟਟ ਕਾਰੇ ਬਹੈ ਲੋਹੁ ਕੇ ਪਨਾਰੇ ਬਿਜੋਰ ॥

੨੪੬ ਤੇਨਆਰੇ ਰਾਮ ਬਾਨ ਕਾਟ ਹੀ ਉਤਰੇ ਹੈਂ। ਜੈ ਸੇਰਾ ਮਰੀ
 ਦ ਬਨ ਸੀਤਾ ਸੋ ਕਿਯੋ ਹੈ ਫੁਲ ਤੈ ਸੇ ਪਰ ਪਹਿ ਕੋ ਉਹ
 ਦਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਹੈਂ। ਕਿਯੋ ਸਿਵ ਉਪਰ ਚੁਦਾਏ ਹੈਂ ਬਹੁਰ
 ਮੁੰਡੇ ਜੋਰੇ ਨ ਜੁਗਤ ਜੋਰ ਰਹੀ ਹਾਬ ਹਾਰੇ ਹੈਂ॥ ੧੨॥
 ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਏਕ ਕਹੈ ਗੋਇ ਹਾਬ ^{ਤਿਸੁਆ} ਮਾਸੁਨ ਸੇ ਧੋਇ
 ਕਹੈ ਕੈ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਇ ਏਕ ਕਾਪ ਮੇ ਈ ਕਰਤ ਹੈਂ। ਏਕ
 ਕਹੈ ਤੀਯ ^{ਇਸਤੀ} ਭਲੇ ਹਾਬ ਲੈ ਫਗਾਇ ਸੀਯ ਹਨੁ ਮਾਨ
 ਦੇਖ ਏਕ ਜੀਅ ਤੇ ਭਰਤ ਹੈਂ। ਪਰੀ ਧਾਮ ਧੂਮ ਏਕ
 ਧੂਮ ਧੂਮ ਪਰੀ ਧੂਮ ਦੁਖ ਕੋ ਸਾਹਿ ਸਭ ਕਮੇ ਹੂਨ
 ਭਰਤ ਹੈਂ। ਜੇਹੀ ਮਿਰਗ ਨੈ ਨੀਭ ਈ ਭਾਗੀ ਦੁਖ ਦੈ ਨੀ
 ਬੰਨੀ ਏਹੀ ਸੇ ਅਟਕ ਗਿਰ ਪਾਛੇ ਈ ਪਰਤ ਹੈਂ॥ ੧੩॥
 ਕਾਬਿਭੁੰ॥ ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੁਖੀ ਮਇਦਰੀ ਰਹੀ ਚਰ
 ਨ ਲਪਟਾਇ। ਸਾਤਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਮਾ ਭਈ ਸੇ ਅਬ-
 ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ॥ ੧੪॥ ਕਾਦਿਯੋ ਵਾਹਾ ਕਾਬਿਭੁੰ॥
 ਕਿਯੋ ਅਪ ^{ਨਿਦਾ} ਕੀਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਰਾਵਨ ਤੇ ਕਿਯੋ ਤਿ
 ਹੂੰ ਲੋਗਨ ਕੀ ਅਪ ^{ਅਪਦਾ} ਦਾਈ ਆਈ ਹੈ। ਕਿਯੋ ਜੀਅ
 ਆਸ ਦੇਹ ਫੁਰੇ ਤੇ ਉਦਾਸ ਭਈ ਲੈ ਗਈ ਮੁਕਤਿ ਪ
 ਛੇ ਮੀਰ ਨਿਜ ਕਾਈ ਹੈ। ਕਿਯੋ ਠੰਡੁ ਰਾਈ ਠੰਡ ਕਰਾ
 ਈ ਤੇ ਬਿਦਾਈ ਹੋਤ ਕਿਯੋ ਗੀਧ ਜੋਗਾ ਨਿਨ ਜੋਗਾ

ਨੀ ਪਠਾਈ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਰਾਖੁ ਰਾਈ ਜਬ ਨੀ ਕੇ ਰਹਿਰਾ
ਈ ਯਾਹਿ ਆਇ ਕੈ ਮਇਦਰੀ ਚਰਨ ਲਪਟਾਈ ਹੈ॥੭੫॥
॥ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਕੈ ਤੇ ਇਨ ਪਾਇਨ ਕੇ ਦੇਵ ਲੋਕ ਲੋਕ
ਨ ਕੇ ਆਇ ਨਿਜ ਕਾਇ ਭੇਟ ਭੇਟ ਦੇ ਨਿਹੋਰ ਤੇ॥ ਆਠੇ
ਲੋਕ ਪਾਲਨ ਕੀ ਸਦਾਈ ਮੁਕਤ ਮਾਲ ਲੋਟ ਬੋਕਰ
ਤ ਹੀ ਨ ਤਾ ਸੋ ਹੀ ਨ ਜੋਰ ਤੇ॥ ਜਡ ਰਡ ਕਿਨਰ ਭੁਜੀਗ
ਟੂਲ ਚੰਦਨ ਸੋ ਪੁਜਤ ਹੈ ਸਾਧੁ ਲੋ ਵਡੇ ਈ ਭੋਰ ਭੋਰ ਤੇ
॥ਰਾਮ ਕਾ ਵਿਰਾਮ ਭੁਰ ਆਜ ਤਿਨ ਪਾਇਨ ਕੋ ਲਾਜ
ਨ ਮਰਤ ਮਨ ਜੀ ਬਕ ਕਦੋਰ ਤੇ॥੭੬॥ ਮਇਦਰੀ ਵਾ
ਚਾ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ਜਾਇਨ ਤੇ ਆਨੀ ਸੀਯ ਤਾਂ ਇਨ
ਤੇ ਪਮਾਰੇ ਪੀਯ ਪਛੰ ਕੈ ਹਮਾਰੈ ਰੁੰਦ ਦਾਹਨੇ ਨ ਭੁਏ ਹੈ
॥ਇਨੈ ਇਨ ਭਈ ਹਾਨ ਨੈ ਕੁਹੁ ਨ ਬਢੀ ਕਾਨ ਮਾਨ ਹੁ ਸੀ
ਭਰ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਸੁਖ ਲਏ ਹੈ॥ ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਮੀਜਤ ਹੈ
ਹਾਬਨ ਅਨਾਥ ਭਈ ਜਬ ਹੀ ਤੇ ਪਾਨ ਨਾਥ ਮੇਸੋ ਸੋ
ਇ ਗਾਏ ਹੈ॥ ਨੈ ਕੁ ਨ ਸੀਭਾਰ ਤੇ ਹੋ ਏਕੈ ਬਾਰ ਹਾਰਤ ਹੋਨ
ਬਮਾਸ ਲੈ ਲੈ ਗੀਧ ਗੀਧ ਗੀਧ ਗਾਏ ਹੈ॥੭੭॥
ਕਾਇ ਉਵਾਰੁ॥ ਸੁਏ ਯਾ॥ ॥ਜੋ ਆਤਿ ਮਨ ਕਰੈ ਗਦ
ਕੋ ਕੋ ਉਤੋ ਗਦ ਕੀਚਨ ਕੋ ਕਬਹੋਈ ਖੇਦ ਕਰੈ ਪਰਖ
ਗਜ ਬੀਸਕ ਸਿਧੁ ਬਨਾਇ ਸਕੈ ਨਹਿ ਕੋਈ॥ ਜੀਵ

ਇਹ ਦਰਨ

ਕਬਹੋ ਜਮ ਬਮਾ ਮਹੇਸ ਧਮਰਾਇ ਚੰਦਮਾ

ਨਜਰ

ਪਾਤਕਾਤ

ਗਿਦਨ ਘਸੀਦ ਤੇ ਤੇ

ਮਾਭਰੀਹ

ਗਿਤ

ਖਾਈ

ਤਕੋਨ ਕਰੈ ਮਰ ਕੈ ਸੁਰਗ ਜਾਹਿ ਜੀਤਤ ਕੋਨ ਸੁ ਲੇਈ॥
 ਸੋ ਸਤ ਰਾਵਨ ਕੋ ਵਈ ਸੀਸ ਇਤੇ ਪਰਗਾਮ ਕਿਯੋ ਤ
 ਕੋ ਸੇਈ॥੧੮॥ ਸੁਗੀਵ ਉਵਾਚਾ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਤੁ ਲ
 ਗ ਮਾਨ ਸੁਗੀਵ ਜਾਯੋ ਤੁਮ ਖੇਦ ਤਜੋ ਰਨ ਮਹਿ ਯਾਹਿ
 ਹਰਯੋ॥ ਰਾਘਵ ਬਾਨ ਤੇ ਖੰਡ ਕਰੇ ਧਰ ਹੈ ਸਤੁ ਸਚ ਸ
 ਨੇਹ ਤੁਮ ਯਾਯੋ॥ ਸੁਮ ਸੇ ਜੀਤ ਚਲੈ ਮਿਲ ਕੈ ਜਨ ਰਾਮ
 ਕੀ ਚਰ ਚੁੰ ਪਗ ਯਾਯੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਘੁ ਬੀਰ ਮਦੇਦਰ ਹੈ ਯ
 ਹਿ ਜੋ ਕਹਿ ਕੈ ਕਾਪਿ ਰਾਜ ਪੁਕਾਰਯੋ॥੧੯॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥
 ॥ ਹੈ ਮਘ ਦਾ ਸਿਤ ਕੀ ਜਨ ਨੀ ਮਯ ਦਾ ਨਵ ਕੀ ਤਨ
 ਜਾ ਪਰ ਪਾਨੀ॥ ਰਾਜਤ ਹੀ ਸਤੁ ਕੈ ਸਿਰ ਨਾ ਬਇਹੈ ਦ
 ਸਕੀ ਪਰ ਕੀ ਪਟਰਾਨੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਘੁ ਬੀਰ ਸੁ ਪੁੰਦਿਤ
 ਲਾਗਤ ਹੈ ਕਰੇ ਜੋਰ ਮਹਾਂ ਬਿਲ ਕਾਨੀ॥ ਰਾਵਨ ਕੋ ਦੁ
 ਖ ਯੋਤਰੈ ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰੇ ਬਿਨ ਸੀਚਤ ਪਾਨੀ॥੨੦॥
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਸਾਇ ਰਹੇ ਰਾਘੁ ਨਾ ਬੁਝੇ ਉਦਿਗ ਨੀਰ
 ਤਰੇ ਕਰੁਨ ਰਾਸਤੇ॥ ਨਲ ਨੀਲ ਹਨੁ ਲਾਘੁ ਬੀਰ ਸੁ
 ਗਦ ਮੋਨ ਭਜੀ ਠਨ ਕੇ ਹਸਤੇ॥ ਰਸੁ ਪਾਰ ਤੁਰੈ ਰਾਘੁ
 ਬੀਰ ਕੈ ਨੈਨ ਮੈਂ ਕਛ ਕਾਰਨ ਤੇ ਬਸਤੇ॥ ਜੋਈ ਜੀਤ
 ਸੁਨੇ ਮਨ ਲਾਇ ਸਤੈ ਉਚੈ ਸਿਨ ਰਾਘਵ ਕੇ ਜਸਤੇ
 ॥੨੧॥ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਤਿਹ ਅਵਸਰ ਬੁਝਾਇ ਸਿ

॥ ਸਤੁ ਰਬੁ ਰਬੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ॥ ੨੪੬ ॥
 ਗਰੁ ਜਾਹਿ ਪੁਰੁ ਹੈ ਤਹਿ ਦਾਸਾ ॥ ੮੨ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥੨੪੬॥
 ਜਾ ਕੇ ਪਪੁਸਾਇ ਸੁਮਰੁ ਤੂੰ ਨੈਨ ਨ ਭਰੇ ॥ ਕਰੁਨਾ ॥
 ਰੁਖਿ ਸਮਾਇ ਇਨ ਸੇ ਮਿਲ ਪਾਰੇ ਭਏ ॥ ੮੩ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
 ॥ ਸਿਟ ਲਛਮਨ ਸੁਰੇਸ ਮਿਲ ਦਸ ਕੰਧਰ ਪਿਤਾ
 ਤਾ ਮੇਰੇ ਦਰਿ ਦੁਖ ਭੋਸ ਜਮੇ ਰਸ ਤੇ ਕਰਨ ਗਾਨੇ ॥ ੮੪ ॥
 ॥ ਕਥਿਓ ॥ ॥ ਜੇਈ ਨੈਨ ਦੇਖ ਸਿਟ ਲਾਜ ਕੇ ਜਹਾ
 ਸਤੁ ਏ ਜੇਈ ਲਛਮਨ ਦੇਖ ਕੋ ਪਉਛ ਰਹਿ ਹੈ ॥ ਜੇਈ
 ਇਹ ਭਾਨ ਕੇ ਨਿਸਾਨ ਧੁਨ ਗੀਤ ਜਤ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਤਾਂ ਤੇ
 ਦੇਖ ਸੋਰਠੇ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ਜੇਈ ਨੈਨ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਦਰਿ ॥ ਸਿ
 ਪਾਤਿ ਕਾਲ ਹੈ ਰਿਪਾਏ ਕਰਨ ਕੇ ਰਸਮੇ ਦਰਤ ਹੈ ॥ ਤੇ
 ਈ ਨੈਨ ਰਾਮ ਕੇ ਸੁਰੇਸ ਕਾਲ ਪਾਸ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਕਾਇ
 ਰਾਮ ਨ ਕੋ ਪੁਰਨ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ੮੫ ॥ ਕਥਿਓ ॥ ॥ ਜੇ
 ਕਰਤ ਬੁਝੀ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਤਿਨੁ ਲੋਕ ਪਾਤਿ ਨੈਨ ਭਰੇ
 ਦੇਨ ਹਾਰ ਰੋਕਹੀ ਮੁਕਾਤਿ ਕੋ ॥ ਬੋਲੀ ਤਬ ਦਸ ਰਬ ਨੈ
 ਦਨ ਮਾਨਿ ਮਨ ਕੁ ਮਾਤਿ ਕੇ ਦੇਸਾ ਦੇਸਾ ॥ ਤੇ ਸੁਮਾਤਿ ਕੋ ॥ ਅ
 ਬਹੈ ਨਿਰਾਸਰੁ ਈ ਜੋਗਨੀ ਉਦਾਸ ਭਈ ਏਕ ਆਸ
 ਜੀਓ ਪਾਇ ਪਾਇ ਰਾਖੁ ਪਾਤਿ ਕੋ ॥ ਆਇ ਸਜੇ ਦੇਹੁ
 ਜੋਰੇ ਪਾਪੀ ਪਾਸਿ ਗ ਮਰੇ ਰੋਗੀ ਕੈ ਕੈ ਪਾਨੀ ਭਰੇ

ਠਾਕੁਰ ਭਗਤਿ ਕੇ॥ ੬੬॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖੀ
 ਰਹਿ ਭੂਲ ਗਈ ਸਭ ਯੋਟ ਪਕੇ ਵਿਗੁਨਿ ਭਰੀ॥ ਸੁ
 ਜਹਾਂ ਕੇ ਭਹਾਂ ਗਹਿ ਚਿਤ੍ਰ ਲਿਖੇ ਸਬ ਦੇਵਨ ਜਮੋ ਪਲ
 ਕੋਨ ਪਰੀ॥ ਆਲਿ ਕੇ ਸਦਿ ਨੇ ਸਕੇ ਉਪਰ ਭੋਹ ਸਦਾ ਰ
 ਹਿਤੀ ਤਬ ਕੋ ਧਰਤੀ॥ ਨ ਅਖਿ ਭੁਲ ਤੇ ਗਿਨਤੀ ਬਿਨ
 ਤੀ ਸੁਕਰੈ ਕਾਪਿ ਮਠਿਲ ਬੀਰ ਖਰੀ॥ ੬੭॥ ਕਬਿਤੁ
 ॥ ਜਾਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਬੁਟੇ ਦੂਤ ਕਹੀ ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਸੁਨ
 ਕੈ ਪੁਰੀ ਤਕੋ ਉਦੇਵਨ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਕਰੈ ਸੁਰ ਰਾਜ ਹਮੇ
 ਆਜ ਤੇ ਸੁਨਾਵੇ ਜਿਨੇ ਜੋ ਜੀ ਅਤ ਹੋਤ ਤੋ ਤੋ ਉਲਟੇ ਪ
 ਰਤ ਹੈ॥ ਜਾਨੈ ਕਮਲਾ ਸਨ ਜੋ ਰਾਮ ਗਾਰੂਡਾ ਸਨ ਹੈ ਤ
 ਉ ਸਿਵ ਕਾਨਨ ਮੇ ਆਨਨ ਧਰਤ ਹੈ॥ ਕਹੀ ਰਾਖੀ
 ਰਸਹਿ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਸਦੇ ਖੇ ਕਾਪਿ ਏਤੋ ਪਰ ਕਾਲ ਤੇ
 ਕਉ ਨ ਭਰਤ ਹੈ॥ ੬੮॥ ਰਾਮ ਚੰਦੇ ਵਾਹੁ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥
 ॥ ਸੁੰਦਰਿ ਦਾਹ ਕਰੇ ਪਾਤਿ ਕੇ ਵਰ ਭਾਗਨਿ ਮੈ ਤੂੰ ਵਰ
 ਵਰ ਭਾਗੀ॥ ਸੰਗ ਜਰੈ ਜਿਨ ਨੀਤ ਨਹੀ ਸੁਨ ਲੈ ਬਰ
 ਕੇ ਬਿਪਤਾ ਅਬ ਭਾਗੀ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਯਾਹ ਬਾਤ ਅ
 ਥੈ ਜਗ ਜੋ ਲਗ ਮੇਹਿ ਭੁਜੈ ਅਨੁਰਾਗੀ॥ ਤੋ ਲਗ
 ਸੰਗ ਬਿਭੀ ਖਨ ਕੇ ਕਰ ਕਾਜ ਇਹਾਂ ਗਵਰੈ ਪਟਰਾਗੀ
 ੬੯॥ ਸ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਜੇ ਕਰੁ ਅੰਕੁ ਲਿਖੇ ਬਿਧਨ ਤੇ

ਈਹੋਤ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਸੋਕ ਨਿਵਾਰੇ। ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਅਪਰਾਧ
 ਨਹੀ ਅਰ ਹੈ ਅਪਰਾਧ ਤੋ ਆਪਾਇ ਰਾਗੇ। ਫਾਰ ਦੁਤੀ
 ਨਕ ਮੈ ਪਠਾਏ ਕਾਪਿਰਾਫਨ ਬੈਰ ਵਿਸਾਰ ਸੰਭਾਰੇ। ਅਨ
 ਮਿਲੇ ਸਿਯ ਕੇ ਪਲਟੇ ਪਾਤਿ ਕੀਰਤਿ ਰਾਜ ਲੈ ਲੰਕ
 ਸਿਧਾਰੇ॥੯੦॥ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ॥ ॥ ਸੋ ਨ ਕਰੀ ਤਿਹ
 ਯੋ ਸਮਝੀ ਕਹਯੋ ਹਾਮ ਕੇ ਬੈਰੁ ਰਤੀ ਨ ਭੁਰੇ। ਜੈ ਸੇ ਦੇ
 ਵਨ ਜੀਤਤ ਹੋ। ਸਿਫ ਕੇ ਬਲ ਏ ਬਕਹਾਂ ਰਨ ਆਇਲ
 ਰੋ। ਸੁਨਿ ਭਾਮਨਿ ਆਪਨੀ ਬਾਤੁ ਹੋ ਆਪਨਹੀ ਕਹ
 ਤੇ ਅਬ ^{ਇਸਤੀ} ਲਾਜ ਮਰੇ। ਨ ਤੇ ਰੁਝੇ ਸੇ ਲਾਖ ਸਮੁਦਿ ਕਰੇ
 ਰਹੋ ਭੁਹ ਕੀ ਕੋਰ ਮਰੇ ਰਧੇ॥੯੧॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ॥ ॥
 ਹੈ ਬਿਨਤੀ ਰਾਪੁ ਨ ਦਨ ਜੁ ਅਪਰਾਧ ਛਮੇ ਸਭੁ ਰਾਫ
 ਨ ਕੇ। ਜਬ ਸੀਯ ਰਹੀ ਤਬ ਹੀ ਬਿਗਰੀ ਭੁਮਹੇ ਬਿ
 ਗਰੀ ਨ ਭੁਲਾਵਨ ਕੇ। ਜੇਈ ਪਾਪ ਦਵਗਨ ਮਾਹਿ
 ਜਰੈ ਤਿਨ ਕੇ ਭੁਮਹੇ ਘਨ ਸਾਵਨ ਕੇ। ਦੁਖ ਸਿਧੁ ਮੇ
 ਬੁਝ ਰਹੇ ਹਮ ਸੇ ਭੁਮਸੇ ਪੁਰੁ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਨ ਕੇ॥੯
 ੨॥ ਕਾਬਿਤੁ॥ ॥ ਜਾਹੀ ਦਿਨ ਰੇਰੀ ਸੀਯ ਬੇਰੀ ਸੀ
 ਸਭਨ ਜਾਰੀ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਛੇ ਮੇਰੁ ਸਮਝਾਇ ਪਰ ਜਾਰ
 ਹੈ। ਆਯੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਲੰਕ ਜਾਰ ਕੇ ਨਿਸੰਕ ਜਾਰੀ ਪਾ
 ਉਰੇ ਪੁ ਅਗਿਦ ਭੁਸਮ ਕਰ ਰਾਹੀ ਹੈ। ਜਾਨ ਕੀ ਬਰ

੩੫੨ ॥ ਉਲਕਾ ਨਿਪਟ ਜਾਰੀ ਐਰਕੀਓ ਨ ਸਹਾਇ ਸਿ
 ਦ ਮੈਂ ^{ਅੰਗਰੇ} ਭਰ ਸਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਸਾਨ ਕਾਟ ਭਰੀ ਪਾਇ
 ਨ ਕੀ ਬਲਹਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰ ਕਹਤ ਹੈ ਜਾਰੀ ਅਵੈ ਉਪਾ
 ਰੀ ਹੈ ॥ ੮੩ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥ ਤੇਜ ਤੇ ਕੇਉ ਨ ਬੋਲ ਸ
 ਕੈ ਪਾਰ ਸੋ ਹੁੰਗੇ ਸਰ ਕੇ ਭੁਮਤੋ ॥ ਸੁ ਬਿਭੀ ਖਨ ਸੋ
 ਖੁੰਗੇ ਅਨ ਮਿਲੇ ਤੇਜ ਲੰਕ ਪਤੀ ਬਿਖਰੇ ਦੁਮਤੋ
 ॥ ਸਿਧ ਦੀ ਪਸੇ ਪੀਤ ਪਤੰਗ ਕਰੈ ਪਤ ਪ੍ਰਾਨ ਬਰੇ
 ਤ ਬਕੋਨ ਮਤੋ ॥ ਪਿਯੋਰੇ ਸਰ ਜਾਨਤ ਹੈ ਪੁਤ ਜੁ ਅ
 ਬਰਾਵਨ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈ ^{ਪਤੀ} ਭੁਮਤੋ ॥ ੮੪ ॥ ਐਯਾ ॥ ॥
 ਜੋ ਸਿਧ ਚੋਰੀ ਫਣੀ ਤੇ ਕਹਾਂ ਅਰ ਬੈਰ ਕੀਓ ਤੇ ਕਹਾਂ
 ਬਿਗਾਯੇ ਹੈ ॥ ਮੈ ਜੁ ਕਹੀ ਸੁਨ ਏ ਕੋ ਕਰੀ ਤੇ ਕਹਾਂ ਭੁਮੇ
 ਤੇ ਕਰ ਵਾਰ ਫਟਕੇ ਹੈ ॥ ਯਾਰਨ ਮੇ ਮੇਰੇ ਨੈਨ ਤੇ ਪ
 ਛ ਪਛੇ ਕੋ ਪਾਉ ਨ ਨੈਨ ਟਟਕੇ ਹੈ ॥ ਧੀਨ ਸਭੈ ਅੰਗ
 ਰਾਵਨ ਕੇ ਜਨ ਮੇ ਪਗਤੇ ਮੁਖ ਫੇਰ ਧਰਮੇ ਹੈ ॥ ੮੫
 ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੀ ਰਜਾਇ ਪਾਇ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕੀ
 ਸਹਾਇ ਚੰਪ ਸੋ ਚਿਤ ਬਨਾਇ ਰਾਵਨ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ॥
 ਤਾ ਪਰ ਲੇ ਧਰੀ ਫੁਕ ਦੀਨੀ ਤੇਹੀ ਪਰੀ ਦੇਵ ਕਹੈ
 ਭਲੀ ਕਰੀ ਵਿਗਾ ਦੇਖੈ ਭਰ ਗੋਹ ਕੋ ॥ ਮੇ ਸੀ ਪਰ ਜੁ
 ਰੀ ਅਜਹੂੰ ਲੇ ਹੈ ^{ਸੁ} ਸੁਹਰੀ ਮਾਏ ਪ੍ਰਗਟੇ ਜਨਾਵਤ ਹੈ ਸੀ

ਸੀਤਲੇ ਸਰੋਹ ਕੇ ਪਾਣੀ ^{ਸਰੋਹ} ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਲੋਹ ਦੇ ਹੋਰ
ਕੀਤੇ ਹੀ ਹੋਰੇ ^{ਸੀਤ} ਦੁਲਾਸ ਤੇ ਨ ਮਿਲੀ ਜਾਇ ਪੈਰ ਕੋ ^{ਸੀਤ} ॥੬॥
ਸੋਰਨਾ ॥ ॥ ਤੁਥ ਲਛਮਨ ਹਨੁ ਮਾਨ ਰਾਮ ਰਜਾਇ
ਸਪਾਇਕੇ ॥ ਕੀਰਿ ਰਬ ਕੇ ਪਲਾਨ ਜਨਕੇ ^{ਸਾਰਾ} ਸੁਤਾ ਜਿਹ
ਧਰਤੀ ਸੇ ॥੬॥ ਕਸਿਤੁ ॥ ॥ ਜਾਇ ਮਿਰ ਨਾਇ
ਕਾਹੀ ਚੋਲੇ ਸੀਤ ਮਾਇ ਧਾਇ ਦੇਖੇ ਰਾਮ ਪਾਇ ਸਤ
ਤਾਇ ਨਿਰਮਲ ਸੀਤੋਂ ਨੁ ਲੀਕੇ ਰਾਇ ਫਨੇ ਜੁਝੇ ਸੀਤ
ਰਾਇ ਜਸ ਦੇਵ ਭੀ ਬਜਾਇ ਰਾਪੁ ਰਾਇ ਜੀਤੋ ਬਲ ਸੇ
ਕਾਹੀ ਨ ਬਜਾਇ ਕਹੇ ਲੋਚਨ ਲਗਾਇ ਇਤ ਸਤੁ ਸੇ
ਕਹਤੁ ਮਾਨ ਛਟੇ ਕਲ ਕਲ ਸੇ ॥ ਲੋਚਨੇ ਲਵਾਇ
ਕਾਇ ਰਾਮ ਬਾਲਿ ਜਾਇ ਛਾਇ ਰਹੀ ਛਿਤ ਛਾਇ ਪ
ਚਿਤ ਕੀ ਛਲ ਸੀ ॥੬॥ ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਮੇਰ ਚਲੇ
ਮੀਤਿ ਕੈ ਮੀਰਿ ਜਾਨ ਚਕੋਰ ਚਲੇ ਮੁਖ ਜਾਨ ਸੀਤੀ ॥
ਦਿਗ ਦੇਖ ਸੋਰੇ ਜਨ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇ ਮਧ ਪਦ ਲ ਸੀਤ
ਦੇ ਸੀਤ ਧਰਮੀ ॥ ਧੁਨਿ ਪਾਇ ਨ ਰੂਪ ਕੀ ਧੁਨਿ ਸੇ ਮਿ
ਲ ਹਸ ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੇਰੇ ਬਸੀ ॥ ਮਨ ਹੁੰ ਜੀਅ ਲਾ
ਖ ਸਕੇ ਚਨ ਸੇ ਤੁਧੁ ਦਾ ਮ ਮਿਰੇ ਰੋ ਪੁੰਨੇ ਰਾਜੀ ॥੬॥
ਸੈਯਾ ॥ ॥ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਪੁਖੀ ਰਚਿਤੋ ਮੁਹਿ ਤੇ ਸ
ਨ ਮੇਰੇ ਰਾਕਸ ਪਠਾਏ ॥ ਮੇਰੇ ਦੇ ਪਰ ਤੇ ਪ ਮਿਰ

48 ਇਕੋ ਭੀ ਖਦਈ ਤੇ ਇਤੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ਤੇ ਜਮਕੇ ਹਰ ਕੋ
 ਹਨੁ ਮਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰੀਗ ਸੀਯ ਹੈ ਬਨਾਏ ॥ ਜਾਨਤੁ ਹੈ
 ਕਹੁ ਹੈ ਬਿਪਰੀਤ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬੁਢਾਵਨ ਆਪਨ ਆਏ ॥
 ੧੦੦ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਤੇ ਸਤ ਤੇ ਸਤ ਜੋ ਜਨ ਸਿੰਧੁ ਰੇ
 ਫਾਂਧ ਪਰਮੇ ਪੁਰ ਠੋਕ ਜਗਾਯੋ ॥ ਤੇ ਸਤ ਤੇ ਸਿੰਧੁ ਸੂਰ
 ਠਿਰੈ ਨਰੁ ਸੇਸ ਧਰੀ ਛਿਤ ਖੇਦ ਨ ਪਾਯੋ ॥ ਤੇ ਸਤ ਤੇ
 ਰਨ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸੁਨ ਜਾਨਕੀ ਰਾਵਨ ਮਾਰ ਗਿਰਾਯੋ ॥ ਤੇ
 ਹਿ ਤੇ ਬੋਲਤ ਹੈ ਦਸ ਪੈਰੁ ਸੁਦਾਸ ਰਬੀ ਈ ॥ ਬਕੁ ਹੁ
 ਆਯੋ ॥ ੧੦੧ ॥ ਕਬਿਤੁ ॥ ॥ ਤੇ ਰੇ ਬਿਛੁਰੇ ਤੇ ਅੰਗ
 ਬਿਛੁਰੀ ਸੀ ਸਾਤ ਤੀਯ ਰਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰਤ ਹੀ ਜਾਤੇ
 ਦੁਰ ਆਈ ਹੈ ॥ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਨੈਨ ਨ ਪ੍ਰਬੀਨਤਾ ਸੁਖੈ
 ਨ ਨ ਮੇਰੀ ਦਿ ਕਰੁ ਸਕੁਚ ਉਦਾਰਤਾ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ਸੋ
 ਭਾ ਅੰਗ ਅੰਗ ਬ੍ਰਮੰਡ ਕੀ ਰਤੀ ਅਖਤਿ ਆਜ ਤੁਨ
 ਦਿਨ ਮੇ ਸੂਰਤਾ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੈ ਮੇ ਕਉ ਠੋਕ
 ਹਾਂ ਰ ਪ੍ਰਬੀਰ ਮਨ ਤਾਂਕੀ ਓਰ ਨੈਨ ਭਰ ਦੇਖਨੇ ਪਾ
 ਈ ਹੈ ॥ ੧੦੨ ॥ ਸ੍ਰੇਯਸਾ ॥ ॥ ਜਦਾ ਪਯੋ ਹਨੁ ਮਾਨ ਕ
 ਹੀ ਤਉ ਸੀਯ ਜੀਯੋ ਕੇ ਨ ਮਿਟੈ ਖਟਕੋ ॥ ਜਬ ਹੀ ਕਹੁ
 ਰਾਵਨ ਕੀ ਚਲ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨ ਕ ਹੈ ਚਟਕੋ ॥ ਬ
 ਨ ਕੀਟ ਕੀ ਜ ਬਿਰਾਚਨ ਮੇ ਭਯੋ ਜਾਨਕੀ ਪ੍ਰਾਨ ਮਹੀ

ਪਟੋਕੀ ਕਵਿਰਾਮ ਚਲੈ ਨੈਨ ਕੈ ਸੁਕੁਚੈ ਸੁ ਭੁਯੈ ਤਨ
 ਆਜ ਬਟਾ ਨਟਕੀ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਭੁਹਤੇ ਰਾਮ
 ਦਿਟਕਰ ਦੇਖ ਭਟੇ ਸਿਯ ਕੇ ਦਿਗ ਕੀਜਹ ਸੋਹੈ ॥ ਸੁਖ
 ਮਾਪਟਾ ਅੰਗਿ ਅੰਗਨ ਸੋ ਕਿਯੋ ਚਾੜਿਕ ਮੋਰ ਮਹਾਂ
 ਲਲਚੈ ਤੈ ॥ ਨੈਨ ਸੋਰਜੈ ਨਿਹਾਰਤ ਹੀ ਤੇਈ ਭਿੰਗ ਕੀ
 ਏਉਨ ਮਤਿ ਧਸੈ ਹੈ ॥ ਪੂਰਨ ਤਾ ਮੁਖ ਚੰਦ ਬਿਲੋਕ ਚ
 ਕੋਰ ਕਿਯੋ ਚਿਤ ਕੇ ਚਪ ਲੋਹੈ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥
 ਆਜ ਕੀ ਓਰ ਨਿਹਾਰਤ ਹੀ ਰਾਖੁ ਧੀਰ ਕੇ ਨੈਨ ਕੁਏ ਸੁ
 ਰ ਸੋਹੈ ॥ ਸੋਰ ਸਿਤੈ ਕੁਟੈ ਸੋਰ ਕੇ ਦਿਗ ਸੀਲ ਗਾਏ
 ਕਿਯੋ ਸੁ ਮਿਧ ਸੋਹੈ ॥ ਕੈ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨ ਭਾਸਕ ਕੀ ਕਿ
 ਧੋ ਕੀ ਪਰੇ ਫਿਰ ਮੇ ਕਿਯੋ ਸੋਹੈ ॥ ਸੋਰ ਭੁਠੀ ਉਪਮਾ
 ਕਵਿਰਾਮ ਨਿਛੰਦੈ ਮੈ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਲੋਹੈ ਹੈ ॥ ੧੦੫ ॥
 ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਆਜ ਰਾਖੁ ਧੀਰ ਕੀ ਮੁਸਕਾਇ ਸੁਨਾਇ
 ਕੈ ਭੋਗ ਨਕੈ ਸਿਯ ਸੋ ॥ ਸੁਖ ਲੋ ਨਹਿ ਆਗ ਪ੍ਰਦੇਸ
 ਕਰੈ ਤਬ ਕੈ ਨ ਗਿਲਾਨ ਮਿਟੈ ਸਿਯ ਸੋ ॥ ਧਰ ਸੀਸ
 ਲਈ ਸੁਕੈ ਆਖੈ ਸਿਰ ਨਾਇਕ ਕੀ ਆਪਨੇ ਪਿ
 ਯ ਸੋ ॥ ਆਖ ਸੋਰ ਕੀ ਕੋਨ ਪੁਤੀ ਤਕਰੈ ਜਬ ਰਾਮ ਸੋ
 ਆਜ ਕਰੈ ਭਿਯੋ ਸੋ ॥ ੧੦੬ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਆਖਹ
 ਕਰੈ ਪ੍ਰਦੇਸ ਰਾਮ ਰਜਾਇ ਸ ਪਾਯ ਕੈ ॥ ਸਾਖਿ ਸੋਹੀ

ਮੇਖਦਈ॥ ਜਨਤਾ ਪਾਦ ਗਾਏ ਰੇਰ ਸੁ ਨਰਤੇ ਗਾਇ ॥
ਨੀਜੀ ਸਿਧ ਤਾਇ ਲਈ॥ ੧੧੩॥ ਵੇਖਾ॥ ਗਾਈ
ਜਗਤਾ ਸੋਮ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਿਯੋ ਜਬ ਸਾਹਜਾਇ ਸ
ਪਾਈ॥ ਜਨਤਾ ਰੇਇ ਰਕਾਰਨ ਕੋਕਤੁਲਾ ਉਪਾਮਾ ਕਾਇ
ਗਾਮ ਬਨਾਈ॥ ਜਾਨਕੀ ਤੇ ਬਿਧੁ ਰੇ ਸਿਰਹ ਗਨਗੀ ਜਿਸ
ਤੇ ਸਨ ਬਾਹਰ ਮਾਈ॥ ਬਨਸ ਮਾਦ ਬਿਦਾ ਮਾਇਓ ਗਾ
ਬਤੇ ਪਰਾ ਕੈਵਰ ਰੇਇ ਬਿ ਰਾਜੀ॥ ੧੧੪॥ ਰ ਪੁਸ਼ਾ॥
ਜਾਨਕੀ ਜੀ ਕਰੇ ਰੇ ਸਤੋ ਸੇ ਸਤੋ ਰੇ ਉਤ ਪਾਦ ਕਰੇ ਮਾ
ਲਿਖੀ ਗੋਪਾਇਆ ਵਾਰਾ ਕਾ ਕੀ ਬਿਨਤੀ ਰੁਮਰੇ ਜਰਾਮ
ਚੁਰਿਤ ਰਾਜਾ ਕੀ ਗੋਪਾ ਮਾਰਾ ਜਕਰੇ ਰੁਮਰੇ ਪਾਦ ਪੁਸ਼
ਰਾਪ ਕੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰੇ ਸੋ ਰੇ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੇਵਾ ਸਿਧਾ ਦਿਖ
ਲੇਖੁ ਜਾਨਕੀ ਕੇਵਾ ਪਾਤੀ ਦੁਖ ਕੀ ਗੋ॥ ੧੧੫॥ ਰਾਇ
ਰੁ॥ ਜਾਨਕੀ ਤੇ ਸਿਧਾ ਜਾਈ॥ ਜਾਨਕੀ ਰੇ ਸੋ ਰੇ
ਕੀ ਕੀ ਰੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੋ ਰੇ ਰਾਈ ਕਿਨ ਕੇ ਰੇ ਸੋ॥ ਮਾਨ
ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਇਨੀ ਕਾਦਾਈ॥ ਜਨਮਾਈ॥ ਜਾਨਕੀ ਕੀ ਰੇ ਰਾਜਾ
ਭੀਨ ਲੋਕ ਪਾਏ ਰਿਪੁ ਫੇਦੇ ਸੋ॥ ਜਾਨਕੀ ਰਿਤ ਰਾਇਨ ਸੋ
ਕੈ ਸੋਈ ਸੁਤਾਇਨ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਇਨ ਸੋ ਲਗੀ ਰੇ
ਕੁਤੇ ਰੇ ਸੋ॥ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੀਤ ਜੋ ਸੋ ਪਾਨੀ ਜੋ ਰੇ
ਨੀਤਾ ਤੇ ਸੇ ਰਾਮੇ ਮਿਲੀ ਜੀਤਾ ਸੋ ਸੋ ਰਾਇ ਮਿਲੀ ਸੋ

ਮੰਦਿਰ
ਅਜਲੀ
ਦਮਰੀ

ਦਿਖਾ ਮਸਪਤ ਕਰੇ॥ ਸੇ ਪਰ ਪਾਤਕੀ ਸਨਤ ਕੀ

ਜੀ॥੧੧੫॥ਦੋਹਰਾ॥ ॥ਜਬ ਨਰਾਇਣ ਕੰਡ ਤਰ
 ਪੈਰੇ ਸੰਗ ਰੁਕਮਨ ਹੋਇ॥ਜਬ ਰਾਪੁ ਪਾਤਿ ਤਬ ਜਨ
 ਕੀ ਨਟੇ ਨਉ ਪਜਤ ਹੋਇ॥੧੧੬॥ਸੋਹਣਾ॥ ॥ਗੁਰ
 ਜੋਰ ਸਿਰ ਨਾਇਤ ਬਲ ਭਖਨ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ॥ਦਈ ਲੇ
 ਕਰ ਪੁਰਾਇ ਰਾਵਨ ਕੇ ਬਨੁ ਲੀਜੀਏ॥੧੧੭॥ਰਾਮ
 ਦੇਵ ਦਰੁ ਸੋਹਣਾ॥ ॥ਜੇ ਰਿਪੁ ਜੀਤਿ ਜਾਇ ਸੁਰ
 ਕਰਾਵੈ ਨ ਸਥਾਏ॥ਤਬ ਕੀਜੀਏ ਸਗਾਇਤਾ ਕੇ ਕੰਡੁ
 ਕਲੀਜੀਏ॥੧੧੮॥ਸੋਹਣਾ॥ ॥ਦਾਪਿਗਨ ਸੰਗ
 ਕੰਡਾਇ ਚਲੇ ਬਿਭੀ ਧਨ ਪਾਇਤੁਗਾ॥ਜਸ ਦੇਵੁ
 ਧਨਾਇ ਲਠ ਮਨਸੀਆ ਜਗਤ ਚਲੇ॥੧੧੯॥
 ਕਾਇਤੁ॥ ॥ਜੇ ਜੇ ਦਾਨ ਕੀਰਤ ਸੁਆਸਾਹਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਚਿਤ ਜੇ ਜੇ ਗਤਿ ਕਾਮਾਦਿ ਰਾਮਾਦਿ ਪਿਤਾਗ ਸੋ॥ਜੁ
 ਕੇ ਅਰਥ ਬਾਨੀ ਮਹਾਂ ਗੁਰੁ ਸੋ ਕੰਡਾਨੀ॥ਸੰਧੂ ਗੰਗਾ
 ਚੰਦ ਚੰਦਨੀ ਜੰਮੇ ਮਨਿ ਸੇਖਨ ਗਾਜਿ॥ਜੰਮੇ ਧਰਮ
 ਭੰਡੁ ਲੇ ਜਾਹਿ ਸਥ ਜੀਤ ਭੈ ਸੇ ਅਸ ਮਿਲੀ ਜਾਨਕੀ
 ਜੁਆ ਪਡੇ ਸੁਹਾਗ ਸੋ॥ਸੈ ਟਕੇ ਬਿਦਾਨ ਗੀਰਦਾਨ
 ਚੰਦੇ ਸੀਸ ਰਾਮ ਜੈ ਸੇ ਕਰਤ ਲ ਮਿਲੇ ਤਾਲ ਚੰਦੇ
 ਗਾ ਸੋ॥੧੨੦॥ਕਾਇਤੁ॥ ॥ਚੁਲੇ ਰਿਪੁ ਜੀਤ ਕਰੀ
 ਗੀਤ ਸਤੁ ਸੁਰਨ ਕੀ ਜਾਨਕੀ ਲੇ ਸੰਗ ਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸੇ

ਨਵਾਇਕੈ ਸੀਆ ਸੈ ਕਰਤ ਦੇਖ ਆ ਜੋ ਵਹਿ ਨਿਰਜ
ਹਾਂ ਨਵ ਮਨ ਇਵ ਜੀਤ ਮਾਯੋ ਧੈਰਿ ਸਾਇਕੈ ਗਇਹ
ਨਗ ਰਾਸ ਪਰੀ ਇਹ ਹਰੁ ਵੀਰ ਬੀਰ ਗਾਯੋ ਮੋਰੇ ਬੀ
ਰ ਸੋ ਕੇ ਵੀਰ ਦੇ ਸਿਵਾਇ ਕੈ ॥ ਇਹ ਕਰਤੁ ਸਾਥੇ ਦਸ ਕ
ਟੇ ਲੰਕਾ ਗਇਹੁ ਕੇ ਕਹੀ ਰਾਪੁ ਗਇਹੁ ਤੁ ਨੇਕੁ ਸਰਮ
ਇਕੈ ॥ ੧੨੧ ॥ ਕਬਿ ਤੁ ॥ ॥ ਸਗ ਸੀਯ ਬੀਰ ਅੰਸ
ਮੀਰ ਸੁਤ ਅਗਰ ਸੁਰੀ ਵਜਾ ਮਵੀਤ ਕਾਪਿ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੁ
ਲਾਸ ਕੀ ॥ ਸੇਵ ਕੇ ਤਤੀ ਖਨ ਬਿਤੀ ਖਨ ਸੇ ਨਲ ਕੀ
ਲ ਪਲਹੀ ਮੈ ਕਰੈ ਜੋਰ ਮੁਜ ਰਾਮ ਸੁ ਸਕੀ ॥ ਸਾਥੇ
ਬਰੁ ਤਾਗੀ ਅਨੁ ਰਾਗੀ ਪੁਰੁ ਪਾਇਨ ਕੇ ਰਾਇਨ ਸੇ
ਤ ਕਰੈ ਸਬ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਕੀ ॥ ਚਲੇ ਉਪਰੋਧ ਮਨੋ ਪੋ
ਧ ਲਗੀ ਅਨੰਦ ਕੀ ਸੋਧ ਆਇ ਗਈ ਸੋਧ ਗਈ
ਬਨ ਬਾਸ ਕੀ ॥ ੧੨੨ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਦੂਰ ਤੇ ਦੇਖ ਬ
ਸਿਸੁ ਕਹੀ ਨਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਰਾਮ ਅਖੰਤੁ ਲਾ ਆਏ ॥ ਲੋਗ
ਸਭੈ ਮਿਲ ਬੈਨਿਰਖੇ ਸਾਸਿ ਸੋਇਹੁ ਪੁੰਜ ਚਕੋਰ ਲ
ਗਾਏ ॥ ਆਪਨ ਹੀ ਮਨ ਭਾਵਨ ਸੋ ਜਨ ਸਾਵਨ ਚਕੋਰ
ਮੋਰ ਨਿ ਆਏ ॥ ਚਾਪ ਟਰਾਮ ਸਿਯ ਪਾਤਿ ਸੀ ਪਾਤਿ ਸੋ
ਸਭ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਜੁਹਾਏ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਰਾ
ਮ ਬਾਸਿ ਸੁਕੇ ਪਾਇ ਪਰੇ ਮਿਲ ਬੈਨ ਭੁਲੀ ਫੁਰੁ ਸੋ ਪ

ਗੁਪੇਟਾ ਭੂਪਤਿ ਕੀ ਥਿਪਰੀ ਤਿਕਥ ਸੁਨਵੇ ਉਮਰੇ
 ਜਲ ਨੈਨ ਸਮੇਟੇ ਸੀਸੁ ਧਰਾ ਪਰ ਨਗ ਕਈ ਥਿਨ ਕੇ
 ਚੜ੍ਹ ਜੇ ਪਾਰੇ ਭੇਗਮ ਜੇਟੇ ਦੇਖ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਾਇ ਨ ਕੇ
 ਪਲ ਮੈ ਦਿਸਵੇ ਪ੍ਰਤੁ ਗੁਰੁ ਧਰਮੇ ॥ ੧੨੪ ॥ ਮੈਦਾ ॥
 ॥ ਕੇਕਈ ਨਿਦਰ ਦੁਰਤੇ ਮਾਨ ਪ੍ਰਸਾਮ ਕਿਸੇ ਦੁਖ ਨੇ
 ਨ ਬਹਾਏ ॥ ਮੁੰਡਿ ਜਟਾ ਨਖ ਭੇਜ ਤੁਧੋ ॥ ਧਰੁ ਗੁਪਤਿ ਸੁਰ
 ਸਥੈ ਪਗ ਲਾਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੁ ਖੀਰ ਭਾਗਾਇ ਰਹੇ ਭੁਤੀ
 ਆਮੁਖ ਚੁਥਿ ਕਹੁ ਮੁਸਕਾਏ ॥ ਦੇਖ ॥ ਬੇਭੀ ਧਨ ਮੋਰ
 ਸੁਗੀਦ ਨ ਗੀਦ ਉਨੀ ਬਹੁਤੇ ਸਰ ਮਾਏ ॥ ੧੨੫ ॥
 ਮੈਦਾ ॥ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਭਾਂਡਿ ਸਥੈ ਮਿਲ ਕੈ ਰਾਮੁ ਧਰਮ
 ਰ ਸੁਕੇ ਕਈ ਕੇ ਪਾਰ ਆਏ ॥ ਪਾਇ ਰਹੇ ॥ ਇਸ ਬੀਰ
 ਜਮੇਤ ਕਰੇ ਸਭ ਅੰਗਨ ਆਜ ਸੁਹਾਏ ॥ ਸੁਰੁ ਮੈ
 ਆਰਿ ਨੀ ਸੁਨ ਮਾਤੁ ਕਿਯੋ ਰਿਤੁ ਤੈ ਬਨ ਧਾਮ ਪਠਾਏ
 ॥ ਦੇਹ ਭੁੰਟੈ ਸਭ ਕੀ ਜਗ ਮੈ ਜਸ ਲੈ ਨ ਚਲੇ ਨਰ ਤੇ ਪਟੁ
 ਤਾਏ ॥ ੧੨੬ ॥ ਕਾਇਤੁ ॥ ॥ ਪੂਰਨ ਪਾਇਤੁ ਚਲੇ
 ਮਿਲਨ ਸਾਮਿਤੁ ਜੁ ਕੇ ਲੋਚਨ ਦਿਛੋ ਨ ਕਰਕ ਭਿਰਾ
 ਰੁਗ ਮੈ ॥ ਤਿਨ ਰੂਪੈ ਰਾਮ ਕ ਦਿਵਾ ਰਹੇ ਰੁਗੇ ਤਨ
 ਪੇ ਮਜਲ ਆਸਨ ਸੇ ਕੀ ਕੀ ਕੀਚੈ ਮੰਗ ਮੈ ॥ ਜ ਇ
 ਠ ਪਟਾਇ ਨੇਹੁ ਬਹੁਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਤੁ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ

ਸੀਸ ਰਹੇ ਧਰ ਪਗ ਮੇ॥ ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਜੁ ਕੇ ਗੀਏ ਪੈ ^{ਤਜੇ ਜਖਮ}
 ਉਦੇ ਖਕ ਹਮੇ ਸੁਰ ਸੁਤਿ ਜਨ ਨੀਨ ਜਨੇ ਆਰੇ ਜਗ ਮੇ॥ ੧੨
 ॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਜੋ ਲੋਰ ਪੁਬੀਰ ਮਾਤ ਮੰਦ ਲੋ ਜਾਹੀ
 ਤੁ ਲੋ ਹੋ ਸਭਿ ਛੁਕ ਨ ਰਹੀ ਪੈਨ ਦਾਨ ਕੀ॥ ਭੂਖਨ ਪੁਟ ਬਰ ^{ਰੋਜਾ ਬਸਤ}
 ਉਤਰ ਸਤੁ ਵਰ ਦੀਨੇ ਕਹਤ ਕੋ ਸਲਾਮ ਆਜ ਮੇਰੇ ਕੋਨ
 ਮਾਨ ਕੀ॥ ਆਰਤੀ ਬਨਾਇ ਤਿਨ ਪੋਰ ਹੀ ਮੈ ਆਇ ਲੀਨੇ
 ਆਜ ਹੋ ਸਪੁਤੀ ਭਈ ਦੇਖ ਗਤਿ ਭੂਨ ਕੀ॥ ਪਾਇ ਤੇ ਉਠ ^{ਦਰਵਾਜ਼ੇ}
 ਇ ਮੁਖ ਚੰਬ ਪਾਨੀ ਪੀਓ ਵਰ ਛੋਨ ਦੇ ਉਗੇਟ ਲੈ ਕੇ ਬੀਰ
 ਦੀਨੀ ਜਾਨ ਕੀ॥ ੧੨੮॥ ਸ਼੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦੇਖ ਬੇ ਕੇ
 ਸਖੀ ਆਉ ਮਹੀ ਘਨ ਜਮੇ ਸਗ ਆਨੰਦ ਜੀ ਕੇ॥ ਰੂਪ ਨਿ
 ਹਾਰ ਸਬੈ ਬਲ ਜਾਹਿ ਵੈ ਮਾਨਹੁ ਪੂਟਤੁ ਪੂਟ ^{ਅਮਿਤ} ਅਮੀ ਕੇ ਘ
 ਝ ਕਹੈ ਤਿਨ ਸੋ ਜਨ ਨੀ ਮੋਹਿ ਬਾਰਨ ਦੇਹ ਦੀ ਆ ਸਖ ਪੀ ਕੇ
 ॥ ਤੋ ਲਗ ਦੇਖਨ ਦੇ ਉਨ ਕਹੁ ਕੋ ਜੋ ਲਗ ਨੈਨ ਸਿਰਾਤ ਨੀ ^{ਮਾਤ}
 ਕੇ॥ ੧੨੯॥ ਕਾਇਤੁ॥ ॥ ਗਾਉ ਕੀ ਲੁਗਾਈ ਲੈ ਲੈ ^{ਸੀਤਲ} ਆਏ
 ਤਬ ਧਾਈ ਤਿਨ ਕੀ ਅਸੀਸ ਲੈ ਲੈ ਸੀਸ ਸੋਗ ਨੀ ਧਰਤ ਪੈ
 ॥ ਏਕਨ ਕੋ ਦਾਨ ਸਨਮਾਨ ਵੈ ਵੈ ਏਕਨ ਕੋ ਏਕਨ ਕੇ ਪਾਇ ਪ ^{ਆਟਰ}
 ਰਖਿ ਦਾਈ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਪਾਨ ਸਮੇਤ ਵਰ ਭਰੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪਰ
 ਜੋ ਕਜੇਈ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ਦੁਖ ਕੋ ਹਰਤ ਹੈ ਆਰ ਕੀ ਚਲਾਵੈ ਕੋ
 ਵਰਤ ਹੈ ਰਾਈ ਲੋਨ ਮੇਰੀ ਭੀਨ ਲਗੈ ਜਿਨ ਜੀ ਅਮੇ ਰੁਰਤ ^{ਨਜਰ}

੨੬੨ ॥ ੧੩੦ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਤੂੰ ਤੇ ਨਿਕਸ ਆਇ ਰਾਜ ਮੰਤ੍ਰ
 ਭੀ ਬਨਾਇ ਕੀਨੇ ਆਉਂਦੇ ਖਰ ਰਿਖ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਵਿਚ ਰਹੇ ॥ ਫੜ
 ਉਥੇ ਚੁੱਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੈ ਕੇ ਥੀਰ ਸਾਭੇ ਰਾਜ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ
 ਥੀਰ ਸੇ ਆਰਿ ਮਾਰ ਕੇ ਏਦੇ ਭੀ ਬਜਾਇ ਸੁਰ ਗਾਨ ਦਰਖ
 ਏ ਦੂਤ ਸੂਰ ਮਿਦੀ ਸਬ ਹੀ ਕੀ ਫੂਲ ਨੈਰਿ ਨੈਰੇ ॥ ਰਾਮ ਰੀ
 ਦ ਚੰਦ ਮਾ ਕੇ ਰਾਜ ਕੇ ਸਮਾਜ ਦੇਖ ਆਜ ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾਇ
 ਪ੍ਰਾਨ ਦੀਨੇ ਵਾਰ ਕੇ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਕਹੈ ਰਘੁ ਰਾਈ
 ਸੁਨ ਭਾਈ ਹੋ ਭਰਤ ਰਾਇ ਕੋ ਨ ਕੋ ਨ ਕਹੈ ਉਪਕਾਰ ਕੀ ਪਿ
 ਰਾਜ ਕੇ ਸੀਤਾ ਸੇਧ ਲਾਇ ਸਿੰਧੁ ਪਾਟ ਕੈ ਬਨਾਇ ਗੀਲ
 ਜਾਯੇ ਲਫ ਮਨ ਜੁ ਕੇ ਏਤੇ ਬਡੇ ਕਾਜ ਕੇ ॥ ਨੀਲ ਨਲ ਹਨੂ
 ਮਾਨ ਅੰਗ ਦਸੋ ਜਾਮ ਵਾਨ ਏਈ ਹੈ ਸਿਤਾ ਸਭ ਰਾਵਨ
 ਜਮਾਜ ਕੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਇ ਨ ਕੇ ਰਿਣੀ ਹੈ ਅਜ ਹੂ ਲੋ ਥੀਰ
 ਲੋਚਨ ਹਮਾਰੇ ਨ ਉਠਤ ਮਾਰੇ ਲਾਜ ਕੇ ॥ ੧੩੨ ॥ ਸੋਯਾ ॥
 ਦੇਸਨ ਦੇਸ ਤੇ ਆਏ ਨਰੇਸ ਸਭੈ ਰਘੁ ਥੀਰ ਕੇ ਪਾਇ
 ਪਰੇ ॥ ਫਿਰ ਥਾਪਿ ਬਿਦਾ ਕਰ ਅਨੰਦ ਸੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਗਏ
 ਸੁਖ ਹੋਤ ਹਰੇ ॥ ਕਾਪਿ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਅੰਤ ਬਿਭੀ ਖਨ ਕੋ ਰੋਗ ਬੰਦ
 ਟਵੈ ਮਨ ਪੁਜ ਖਰੇ ॥ ਕਾਵਿ ਰਾਮ ਥੀ ਰਾਮ ਕੇ ਸੇਵਤ ਹੀ
 ਜੁਗ ਚਾਰਨ ਮੇ ਕਹੇ ਕੋ ਨ ਤਰੇ ॥ ੧੩੩ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਰਾਮ
 ਭਗਤਿ ਰਸ ਹੋਇ ਤੋ ਰਘੁ ਪਤਿ ਫਾਏ ਨਹੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ

ਹਨ ਜੇਇ ਹੁਮਾਨ ਸਤੁ ਸੋ ਕਹੈ ॥੧੩੪॥ ਕਵਿਤੁ ॥ ॥ ਦਾਨ
 ਪੁਤੁ ਤੁ ਸੋਈ ਕੁਲ ਮੇ ਮਪੁਤ ਸੋਈ ਲਖ ਕਾਮ ਛਤੁ ਕੈ ਜੁ
 ਕਰੈ ਏਕ ਕਾਮ ਕੋ ॥ ਪਹਿਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਮੀਨ ਸੋ
 ਈ ਜੋਰ ਪੈ ਕਹਾਏ ਆਪ ਕਹੈ ਗਹਿ ਨਾਮ ਕੋ ॥ ਛਾਨ ਕੋ ਜਹਾ
 ਜ ਸੋਈ ਆਨ ਕਵਿ ਰਜ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤਾਜ ਸੋਈ ਕੋ ਜੁ
 ਭਰੈ ਹਾਮ ਕੋ ॥ ਰਾਮ ਕਵਿ ਰਾਜ ਸੋਈ ਰਾਜ ਕੋ ਸਮਾਜ ਸੋਈ
 ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਈ ਸੋਈ ਭਜੈ ਰਾਜਾ ਹਾਮ ਕੋ ॥੧੩੫॥ ਸੋਰਠਾ ॥

ਅਨੰਦ ਉਰ ਨ ਸਮਾਇ ਰੁਜ ਉਠਾਇ ਮਰਿਦ ਕਹੈ ॥ ਰਪੁ
 ਪਾਤਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਛਿਨ ਭੰਗ ਰਤਨ ਜਾਨ ਕੋ ॥੧੩੬॥ ਕੜ
 ॥ ਸਦਾ ਰਪੁ ਬੀਰ ਕਹੈ ਲਛਮਨ ਬੀਰ ਕਹਿ ਮਹਾਰਠਾ
 ਰਕਹਿ ਮਨ ਕੇ ਸਹਾਇਰੇ ॥ ਸੀਤਾ ਪਾਤਿ ਰਾਮ ਕਹਿ ਰਾਮ ਰ
 ਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਜੋਰੈ ਸਹਾਇਰੇ ॥ ਤੀਨੋ ਕੋ ਕ ਨਾਥ ਕਹਿ ਬੁ
 ਰੇ ਦੇਤ ਹਾਥ ਕਹਿ ਆਪ ਰਪੁ ਨਾਥ ਕਹਿ ਜੋਰ ਪੈ ਕਹਾਇ
 ਰੇ ॥ ਬੇਦਨ ਕੋ ਸਾਰ ਕਹਿ ਸਬ ਕੋ ਆਧਾਰ ਕਹਿ ਮੋਖ ਲੋਭ
 ਦਾਰ ਕਹਿ ਹੋਰੁ ਹੈ ਸਹਾਇਰੇ ॥੧੩੭॥ ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਰੂਪ ਤੇ ਉਠ ਰਾਇ ਬਿਭੀ ਧਨ ਆਨ ਚਢੀ ਚਿਤ ਰੋਪ ਨਈ ॥
 ਯਾਹਿ ਮੂਰਤ ਸਾਵਰੀ ਨੈਨ ਨ ਮੇ ਉਰ ਮੇ ਬ੍ਰਾਸਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਮ
 ਈ ॥ ਪੁਤੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿ ਕੋਨ ਜਕੈ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਸਭੈ ਭੁਟ
 ਬਾਤ ਨਈ ॥ ਜਬ ਆਨ ਮਿਲ ਮੇਤ ਬਹੀ ਹਸ ਕੈ ਮੇ ਸੇ ਰੀ ਕੋਨ
 ਕੰਗਾਲ

੨੬੫
੫੫੫

ਕੀਜਿਨ ਕੀਜਿਦੀ॥੧੩੮॥ਸੋਹਣਾ॥ ॥ਸੁਖਪਸੀਨਹਿ
ਤਚਉਸੇਕਮਲਕਾਦਿਰਾਮਸੋਕਪਟਰਹਿਤਕਪਿਰਾ
ਉਕੀਚਉਰਪੁਪਤਿਕੀਕਰੀ॥੧੩੯॥ਸੁਏਯਾ॥ ॥ਤਾ
ਮਲੇਪਾਇਨਕੇਬਲਪਾਇਮੈਧਾਲਸੇਮਾਰਕੈਦੇਸੁਲਮੋ॥
ਅਤਰਾਮਕੇਪਾਇਨਕੇਬਲਤੇਕਪਿਮਤੁਲਮੈਕਪਿਰਾ
ਜਤਮੋਉਤਰਾਮਕੇਪਾਇਨਮੈਜਬਹੀਚਿਤਚੋਪਮਿਲ
ਇਕੈਸੈਰੁਦਮੋ॥ਤਰਹੀਸਤੁਪੂਰਨਕਾਮਤੁਏਕਦਿਰਾਮ
ਇਹੈਸਿਸਜਾਨਲਮੋ॥੧੪੦॥ਸੋਹਣਾ॥ ॥ਸਿਵਬਿਰੋਚ
ਸੁਰੇਈਸੋਬੇਦਬੁਖਮੇਵਤਚਰਨਾਏਤਬਾਸਿਸੁਆਸੀਸ
ਸਤੁਸਾਚਿਤੁਰਪੁਬੀਰਕੋ॥੧੪੧॥ਕਾਬਿਤੁੰ॥ ॥ਸੇਸੇਸੇ
ਸਮਾਬਦਰਦੈਹੈਗੁਨਕੇਤੰਗਰਤੇਈਸੀਖਸੀਖਕੀਰਤੁਪ
ਣਜਮੋਧਰਹੈ॥ਆਪਨਸਮਾਬੁਖਪਾਇਔਰਨਸੁਨਾਇ
ਐਸੇਗੁਨਗਾਇਗਾਇਜੀਮੈਪ੍ਰੇਮਭਰਹੈ॥ਤਿਨਕੇਹਿਯੇ
ਤੇਰਪੁਬੀਰਬੀਰਲਫਮਣਜਾਨਕੀਸਮੇਤਸਦਾਧੁਅ
ਜਮੇਨਟਰਹੈ॥ਰਾਮਚੰਦਗੀਤਕੀਏਚੋਦਹਿਜਅਕਿਤੇਉ
ਚੋਦਹਿਭੁਵਨਕੇਕਲੰਕਦੂਰਕਰਹੈ॥੧੪੨॥ ॥ਛਪਾਯ
॥ਸੀਮਤਬਿਕ੍ਰਮਨਿਪਤਜਗਸਖਟਸਤਅਸੀਹਬਗਾਚੈਤਚਾਵਨੀ
ਵੰਜਛੰਡਜਹਾਂਗੀਰਸੁਭਟਪਰਾਸੁਭਲਛੰਨਦਛੰਨਸੁਦੇਸਕਦਿਹ
ਮਬਿਚਛਨਾਰਪੁਪਤਿਓਹਿਤਤਿਨਜਬਾਮਾਤਿਪ੍ਰਗਟਕਯੋਸਤੁ
ਬਗਾਨਗਟ॥ਏਭੁਗਤਿਦਾਨਨਿਰਭੁਯਕਰਹੁਜੈਰਪੁਪਤਿਰਾਪੁ
ਈਸਮਣਾ॥੧੪੩॥ਇਤਿਸੀਰਾਮਗੀਤੇਹਨੀਮਾਨਨਾਟਕਚੋਦਸਮੋਅਕਿ

ਵਿਗਮਾਪਨ

ਹਮਾਰੀ ਦੁਕਾਨ ਮੈਂ ਏਕ ਪੰਜਗਥੀ ਪੋਥੀ ਵਜਪੁਜੀ ਸਾਹ
ਬ ਔਰ ਗੀਤ ਕਾ ਅਠਾਰਵਾਂ ੧੮ ਧਮਾਇ ਛਪਕਰ ਤਿਆ
ਰਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਲਿਖਾਈ ਔਰ ਛਪਵਾਈ ਯੋਗਸ ਦ
ਰਸਨ ਕੇ ਹੈ ਔਰ ਕਲਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਟੀ ਕੀ ਲਿਖਾਈ ਕ
ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਕੁਝ ਔਰ ਪਾਠਕ ਸਜਨ ਜਨ ਚੰਦਮਾਂ ਕੀ
ਚਾਵਨੀ ਮੈਂ ਬੀ ਆਰਾਮ ਸੈ ਪਾਠ ਕਰ ਸਕੇ ਔਰ ਸੋਖ ਜਿ
ਸਕਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਰਖਾ ਗਯਾ ਹੈ॥

ਮੋਖ ਪੋਥੀ ਕਿਸਮ ਅਵਲ ਕਾਗਜ਼ ਹਿਨਾਈ ੧॥ ਰੁਪਯਾ
ਮੋਖ ਪੋਥੀ ਕਿਸਮ ਦੋਮ ਕਾਗਜ਼ ਸੁਫੇ ਦਮੋਟਾ ੧॥ ਰੁਪਯਾ
ਮੋਖ ਪੋਥੀ ਕਿਸਮ ਸੋਇਮ ਕਾਗਜ਼ ਗੁਲਾਬੀ ੧॥ ਰੁਪਯਾ
ਮਾਲਕ ਮੁਬੂਬਾਈ ਪੈਸ ਲਹੌਰ, ਮਾਲਕ ਹੀਰਾ, ਤਾਜ ਕੁਤਬ

ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਕਿ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਵਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨੈ:
ਜੋ ਬੜੀ ਭਰੀ ਹਿਕਮਤ ਦੀ ਕਿੱਤਾਬ, ਤਥਾ ਪੋਥੀ ਅਗੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਢਾਂ
ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਜ ਤੀਕ ਛਪੀ॥ ਸੋ ਵਾਸਤੇ ਆਖਦੇ ਲਾਭ ਉਠਾਨ ਲਈ
ਛਾਪੀ ਹੈ ਔਰ ਮੋਖ ਜਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਰਖਾ ਹੈ, ਸੋ ਸਬਜਗਾ ਬੀ ਮਲ

ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ, ਲਿਖਾਗੀ॥

